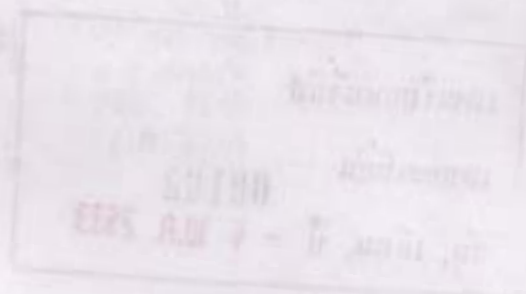

វិទ្យាសាស្ត្រសាស្ត្រសាស្ត្រ
ស.វ. ២០២០ - ២០២១

SL
398.2
U149H
2528-2529
a.17 ១.1

ทั้งสองเล่ม
[ศ.ดร.คุณบรรจบ พันธุเมธา]
วิทยาลัยครูจันทราเกษม

สารบัญ

1. เกราะหัดเกราะห่วย	นิทาน	เกาหลี	1
2. เทวรูปทอง	"	ฟิลิปปินส์	3
3. เจ้าแม่เสี่ยงกระดูก	"	ชวานาคา	5
4. เด็กน้อยสารพันนึก	"	รัสเซีย	8
5. โชคดีไม่มีหลายหน	"	ฮังการี	10
6. ไม้เรียววิเศษ	"	ชาวเอสโตเนีย	12
7. ปีเตอร์ ผู้ทรงพลัง	"	นอร์เว	15
8. เรื่องของปู	"	ไทใหญ่	18
9. เรื่องของโชคกลาง	"	จีน	20
10. ผู้มาเยือน	"	ญี่ปุ่น	22
11. เรื่องคนใจดี	"	จีน	24
12. กตัญญูรู้คุณ	"	แอฟริกา	26
13. ตุ๊กตาของแม่	"	รัสเซีย	29
14. ตุ๊กตาของแม่ (ต่อ)	"	รัสเซีย	32
15. หม้อสารพันนึก	"	พม่า	34
16. ชาวประมงน้อย	"	จีน	36
17. ชาวประมงน้อย (จบ)	"	จีน	38
18. เมียช่างพูด	"	ฟิลิปปินส์	40
19. คนรักเงิน	"	ชาวฮั่น	42
20. เรื่องของเจ้าโจ	"	ชาวลีทัวเนีย	45
21. เรื่องของงู	"	ญี่ปุ่น	48
22. เรื่องของนาค	"	ไทใหญ่	50
23. เรื่องของนาค (จบ)	"	ไทใหญ่	52
24. กระต่ายตัวร้าย	"	แอฟริกา	54
25. กระต่ายตัวร้าย (จบ)	"	แอฟริกา	56
26. ใครเก่งกว่า	"	เยอรมัน	58

27. เมืองมด	นิทาน จีน	60
28. เชื้อหรือไม้	" พม่า	63
29. งูจำแลง	" ฟิลิปปินส์	65
30. เจ้าหญิงมังกร	" จีน	67
31. เจ้าหญิงมังกร (จบ)	" จีน	70
32. ถ้วยทอง	" รัสเซีย	72
33. ค่าป่วยการ	" แอฟริกา	75
34. เก็บความลับ	" ชาวยิว	77
35. หนุม่ผู้โชคดี	" ชาวโบฮีเมีย	80
36. หนุม่ผู้โชคดี (จบ)	" ชาวโบฮีเมีย	83
37. เสือตาขาว	" ชาวยะไข่	86
38. คำพิพากษา	" รัสเซีย	88
39. ลีวทองกับแกะหิน	" จีน	90
40. คำสอนของพ่อ	" ชาวยิว	93
41. หมีใหญ่	" ชาวคอเคซัส	95
42. แรกสร้างโลก	" แอฟริกา	98
43. เจือกน้อย	" ฟิลิปปินส์	100
44. กลโกง	" ไทใหญ่	102
45. รางวัล	" รัสเซีย	104
46. ลูกโมวิเคซ	" รัสเซีย	106
47. ตำนาน ภูเขาสองยอด	" ฟิลิปปินส์	109
48. โรคประหลาด	" ฮังการี	111
49. ใบไม้วิเศษ	" เยอรมัน	114
50. คนเคนตาย	" ชาวเขาฟิลิปปินส์	116
51. ภูเขาบาท	" ญี่ปุ่น	118
52. เรื่องของลูกเขย(37/51)	" เวียดนาม	120

สารบัญ ('29)

53. สาวซักผ้า	นิทาน	ชาวลิทัวเนีย	123
54. เกินเจียทั้งสาม	"	ชาวทิเบต	125
55. ยูริจะกะผจญภัย	"	ญี่ปุ่น	128
56. แล้วยุโรป	"	แอฟริกา	130
57. ปลาอุบดำ	"	ฟิลิปปินส์	132
58. ทอมหัวแม่มือ	"	เยอรมัน	134
59. ทอมหัวแม่มือ	"	เยอรมัน	137
60. เรื่องของม้ากับหมา	"	ญี่ปุ่น	140
61. รอคด้วยปัญญา	"	อาร์มีเนีย	142
62. ฝันในโชค	"	เยอรมัน	144
63. อัสวินกาโรลี	"	ฮังการี	147
64. ชล้วยยุโรป	"	จีน	150
65. เรื่องของฮวงซุ้ย	"	เกาหลี	154
66. พิธีขอลูก	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	156
67. โลกกลาง	"	เยอรมัน	158
68. นกชนทอง	"	ชาวโบฮีเมีย	160
69. นกชนทอง (ต่อ)	"	ชาวโบฮีเมีย	163
70. ตะเกียงสีน้ำเงิน	"	ชาวยุโรป	166
71. ตำนานแดงโม	"	เวียตนาม	169

72. แปลงสาร	นิทาน แอฟริกา	171
73. แปลงสาร (จบ)	" แอฟริกา	173
74. วัวแดง	" รัสเซีย	175
75. อภินิหาร	" ญี่ปุ่น	177
76. ต่างเผ่าต่างภาษา	" ชาวเขาฟิลิปปินส์	179
77. ศรีธนชัยฉนวน	" เวียดนาม	181
78. ศรีธนชัยฉนวน	" เวียดนาม	183
79. ตัดสินความ	" พม่า	185
80. จมูกยาวปากยาว	" ชาวอินเ	187
81. จอมเจ้าเล่ห์	" ไทใหญ่	189
82. วาคุอา ลูกพระอาทิตย์	" แอฟริกา	191
83. หางไครหาย	" จีน	193
84. คาทิพย์	" ยุโรป	196
85. อภินิหาร	" ญี่ปุ่น	198
86. ทำไม	" จีน	200
87. ภูเขาเพชรพลอย	" ชาวตุรกี	202
88. เรื่องอาถรรพ์	" จีน	204
89. พี่น้องเจ้าบุญ	" รัสเซีย	206
90. หญิงเจ้าบุญ	" รัสเซีย	209

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

เคราะห์ดีเคราะห์ร้าย

(นิทานเกาหลี)

มีคำกล่าวว่า เคราะห์ดีคู่กับ
เคราะห์ร้ายตายขม นิทานเกาหลี
มีหลายเรื่องเล่าไว้ทำนองดัง
กล่าวนี้ ดังที่เจมส์ เกลได้แปลเล่า
ไว้ในนิทานชาวบ้านเกาหลีต่อไปนี้
เรื่องแรกคือเรื่อง เคราะห์ดี
ของเมืองโซล เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่ง
มีชายชาวเมืองโซลผู้หนึ่งนั่งเรือ
ข้ามแม่น้ำฮันในวันหนึ่ง ขณะที่นั่ง
เรือนั้น ชายผู้นั้นเกิดนั่งสัปหงก
และหลับไปครู่หนึ่ง ในครู่ที่นอน
ก็ได้รับเห็นชายคนหนึ่งก้าวไกล
นัยน์ตาเรียวยาว หน้าแดงเหมือนลูก
อินทผลัมสุก ตัวก็สูงตง ๘ ศอกกับ
ชายนั้นสวมเสื้อเขียว เกรายาวลง
มาถึงเขมขัด ทำทางดูโอ้อำ มีดาบ
ใหญ่อยู่ข้างตัว ส่วนมาทขนั้นเป็น
สีแดง

ชายนั้นขอให้ชายชาวเมือง
โซลแบมือ ครั้นแบมือให้ดู ชาย
แปลกหน้าทำทางโอ้อำก็เอาปดเขียน
เครื่องหมายเจ้าแห่งสงครามลงบน
ฝ่ามือทันที แล้วพูดว่า

“เมื่อข้ามแม่น้ำฮันไปแล้ว
ท่านอย่าเพิ่งตรงไปยังเมืองโซล
ถอยอยู่ที่ท่าเรือนั่นก่อน เพราะต่อ
จากนั้นไม่ช้าจะมีม้า ๑ ตัวปรากฏ

วิ่งขึ้นในทันทีทันใด ม้าแต่ละตัวมี
ตะกรับบรรทุกมาด้วย มุ่งหน้าตรง
ไปยังเมืองหลวง ท่านจงเรียกคน
ขึ้นมาให้เข้ามาใกล้ แล้วแบมือให้ดู
เครื่องหมาย พอคนเหล่านั้นแลเห็น
เครื่องหมาย ทุกคนจะพากันฆ่า
ตัวตายต่อหน้าต่อตาท่านทีเดียว
หลังจากนั้นท่านจงเอาตะกร้าใส่
ของที่บรรทุกหลังม้ามากองสุ่มกัน
ไว้ แล้วยามองดูข้างในนะ แล้วก็
รีบไปทันที ไปรายงานเรื่องราวให้
ทางพระราชวังรู้ จะได้จัดการเพา
เสียให้หมด เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ
ยิ่งใหญ่มากทีเดียว ท่านจงจัดการให้ได้
ตามนี้ อย่าให้พลาดเลยแม้แต่น้อย”

ได้ยินเช่นนั้นชายชาวเมือง
โซลรู้สึกตกอกตกใจอย่างใหญ่หลวง
แล้วก็สะดุ้งตื่น ครั้นก้มลงมองดู
ฝ่ามือ ก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจเป็นล้น
พ้นเห็นมีเครื่องหมายอยู่ที่นั่น ทง
หมึกยังติดแน่น ถูอย่างไรก็ไม่ออก
ชายนั้นยังงงเง้งงเหลือประมาณ แต่ก็
ได้ทำตามคำแนะนำของชายทำทาง
โอ้อำนั้น พอขึ้นฝั่งแล้วก็ถอยอยู่ที่
ท่าเรือ และได้เห็นสิ่งที่บรรทุก
หลังม้าถึง ๑ ตัวโผล่มาจากทางด้าน
ใต้แลเห็นแต่ไกล สิ่งของเหล่านั้น

มีคนคุมมาด้วย แต่คนที่ตามมา
ข้างหลังสวมเสื้อแบบข้าราชการ
ครั้นคนเหล่านั้นขึ้นมานบนฝั่งแล้ว
ชายชาวเมืองโซลก็ร้องเรียกว่า

“มาใกล้ๆ หน่อยเถอะ มี
อะไรจะบอกสักหน่อย”

คนเหล่านั้นทำทางตื้นๆ แต่ก็
มิได้สงสัยอะไร พากันเดินเข้ามา
ใกล้ ชายชาวเมืองโซลก็แบมือให้ดู
เครื่องหมายแล้วถามว่า รู้จักไหมว่า
เป็นเครื่องหมายอะไร พอเห็นเข้า
เท่านั้น คนที่แต่งตัวอย่างข้าราชการ
ก็ได้โจนจากหน้าผาลงไปในแม่น้ำ
คนที่คุมของมารวม ๘ หรือ ๙ คน
ต่างก็พากันโค่นน้ำตามหัวหน้าไป
ด้วยกันหมด

ชายชาวเมืองโซลก็ได้เรียกคน
เรือมา บอกว่าของเหล่านั้นที่อยู่ใน
ตะกร้านั้นนะ เป็นของมีอันตรา
ยงนั่น จำเป็นจะต้องนำไปมอบให้
ทางพระราชวังโดยด่วน ในระหว่าง
ที่ตนเดินทางไปรายงานเรื่องราวแก่
ทางการอยู่นั้น ขอให้คนเรือช่วยดูแล
ของเหล่านั้นอย่างใกล้ชิด แต่จะไป
แต่ละต้องไม่ได้ มองดูเองก็ไม่ได้

เมื่อฝากฝังคนเรือเรียบร้อยแล้ว
ก็รีบไปโดยด่วนที่สุดที่จะทำได้ เมื่อ
รายงานให้สภากาการสงครามรู้เรื่อง

แล้ว สภาก็ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปนำ
ตะกร้าใส่ของเหล่านั้นมายังเมืองโซล
ก็ได้กองสุมกันไว้ตามคำแนะนำ แล้ว
ก็ได้จุดไฟเผา กรันไฟติดจนไหม
แล้วตะกร้าเหล่านั้นก็แตกออก และ
ก็ได้มีรูปคนรูปม้าตัวเล็กๆ ขนาด
นิ้วหนึ่งหล่นกลิ้งลงมาเป็นอันมาก
เหลือจะนับจำนวนได้ถ้วน

บรรดาเจ้าหน้าที่แลเห็นเช่นนั้น
ถึงกับตัวเย็นวาบด้วยความหวาดหวั่น
หัวใจก็แทบจะหยุดเต้น ลั่นจุกปาก
พูดอะไรไม่ออก ไฟไหม้อยู่ไม่ช้า
ตะกร้าเหล่านั้นก็ถูกเผาไหม้หมด
บรรดาหุ่นพยนต์ที่กษัตริย์มีวิชา
อาคมเจตนาทำมาเพื่อบุกเมืองโซล
ก็พินาศลงทันที เจ้ากวนอูมาเข้าฝัน
ชายชาวเมืองโซล เตือนให้รู้ตัวไว้
จึงทำให้ได้พ้นภัยอันตรายมา เขา
เล่าว่า นับตั้งแต่บัดนั้นมา คนชาวเมือง
โซลก็ได้ให้เจ้ากวนอูที่เป็นเจ้าแห่ง
สงครามอย่างจริงจัง เพราะเจ้า
กวนอูหรือมิใช่ที่ช่วยเมืองโซลไว้
นับเป็นเคราะห์ดีของเมืองโซลจริงๆ

เรื่องที่สองคือเรื่องเคราะห์หาม
ยามร้าย เรื่องเล่าถึงครั้งหนึ่งที่บ้าน
ผู้ดีชาวเมืองโซลคนหนึ่งได้มีงานเลี้ยง
ฉลอง บรรดาเพื่อนฝูงของเจ้าของ
บ้านต่างได้รับเชิญมาในงานนี้ ผู้คน
ที่มาชุมนุมกันในงานจึงมีมากมาย
ทั้งชายและหญิง ทันใดนั้นได้ปรากฏ
มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งหน้าตาน่าเกลียด
ผมเผ้ายุ่งเป็นกระเซิง อายุราว ๑๕ ปี
มาขึ้นตรงหน้าบริเวณที่อยู่ของพวก
ผู้หญิง ทั้งแขกทั้งเจ้าของบ้านต่าง
นึกว่าเป็นภูติที่มากในขณะของแขก
คนใดคนหนึ่ง จึงไม่ได้ถามไถ่อะไร
เป็นพิเศษ แต่มีผู้หญิงคนหนึ่งเห็น
เด็กหน้าตาน่าเกลียดมาขึ้นอยู่ในเขต

ของผู้หญิง อันเป็นเขตนในของ
บ้าน จึงได้ส่งคนใช้ให้มาคว้าและ
ไล่ออกไป แต่เด็กนั้นก็ไม่ใช่ขยับเขยื้อน
จนไล่ตามว่า

“เจ้าเป็นใคร มากับใคร ถึงได้
แผ่นเข้ามาถึงเขตของผู้หญิง ทั้งบอก
ให้ไปก็ยังไม่ไป”

เด็กนั้นยืนนิ่งไม่ไหวติง ไม่ได้
ตอบ ใครๆ พากันมองดูด้วยความ
สงสัย แล้วก็ถามกันไปมาว่า เด็กนี้
เป็นเด็กของใครมากับใคร จึงได้
ส่งคนใช้ไปถามดูใหม่อีก ก็ไม่ได้
คำตอบอีก พวกผู้หญิงพากันโมโห
เป็นอย่างมาก ได้สั่งให้ไล่ออกไป
คนในบ้านจับตัวเด็กนั้นพยายามจะ
ดึงตัวให้ออกไป แต่ว่าร่างเด็กนั้น
ติดแน่นราวกับเป็นหิน ไม่ยอม
เขยื้อนที่เลย คนเหล่านั้นโมโหไม่รู้
จะทำอย่างไร จึงต้องแจ้งแก่พวก
ผู้ชาย

พวกผู้ชายได้ส่งคนใช้ร่างกาย
กล้าสนมาหลายคน แต่ละคนมาจับ
ตัวไว้ทันที แต่เด็กหนุ่มไม่ได้หลบ
แม้แต่จะฝัก ใครจะถามอย่างไรว่า
“เจ้านั้นเป็นใคร” ก็ไม่ได้คำตอบ
คราวนี้ผู้คนที่ไม่โหดร้ายก็ได้ส่ง
คนแข็งแรงๆ มาเชือกมาผูก แต่ร่าง
เด็กนั้นกลับดิ้นขึ้นติดที่ราวกับ
ขุนเขา คนเหล่านั้นเล็งได้เองว่า
ถ้าพังกำลังมนุษย์เห็นจะไม่มีทางให้
ร่างเด็กหนุ่มนั้นเขยื้อนไปได้

แขกคนหนึ่งปรารภขึ้นว่า “ดูก็
เป็นคนเหมือนเราๆแหละ แต่ทำไม
ทำอย่างไรจึงไม่ยอมเขยื้อน ดังนั้น
จึงส่งคนร่างใหญ่โต ไม่ฝักฝักตั้ง
๕-๖ คน ถือไม้ตะบองมาคว้า แล้ว
ก็กระดมหวดไปที่ร่างเด็กนั้นอย่าง
เต็มแรง เสียงดังไม่ผิดกับฟ้าคำราม

ลั่นก้อง ได้ยินได้เห็นแล้ว เด็กนั้น
น่าจะแหลกกระเอียดไม่ผิดกับทุบ
เปลือกไข่ แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น
เลย ผมสัสเส้นก็ไม่กระดิก ตาก็ไม่
กะพริบ

ตอนนั้นบรรดาผู้คนชักกันกลัว
พากันพูดว่า “นี่เห็นจะไม่ใช่คนแล้ว
เห็นจะเป็นเจ้าแม่ๆเลย” ดังนั้นคน
เหล่านั้นก็เลยประสานมือวิงวอนขอ
ลูกะโทษอยู่ช้านาน ในที่สุดเด็กนั้น
ก็ยอมอย่างเขยื้อน แล้วก็หันหลัง
ออกประตูหายลับไป

คนเหล่านั้นต่างตกใจจนปัญญา
จะทำอะไรได้ รีบพากันกลับบ้าน
นับแต่วันนั้นมา คนในบ้านนั้นก็
เริ่มเจ็บไข้ได้ป่วย ทั้งเจ้าของบ้าน
ทั้งแขกที่มาด้วยกัน คนที่คิดว่าเด็ก
หนุ่มนั้น คนที่เขาเชื่อกันมาผูก คนที่
มาทาบตี ต่างล้มตายหลังจากนั้น
ไม่นาน แม้คนอื่นที่ร่วมอยู่ในกลุ่ม
นั้น ต่างก็เป็นโรคไทฟอยด์บ้าง
โรคอื่นๆที่คล้ายคลึงกันบ้าง แล้วก็
ตาย กล่าวกันว่า เด็กหนุ่มคนนั้น
แท้ที่จริงคือผีตอเคลือบมาลี้ภัย
ถึงคราวที่วงศ์ตระกูลจะพินาศถึงกับ
สูญหายไปจากโลก ความทุกข์เข็ญ
ย่อมบังเกิดขึ้น แต่ถึงแม้ผีตอเคลือบ
สำคัญยิ่งใหญ่ จะเข้าประตุมานะ
ระหว่างงานเลี้ยงเช่นนี้ ถ้าบรรดา
แขกเหล่านั้นปฏิบัติให้ดีๆอย่างขงจื้อ
สอนว่า “ให้แสดงความเคารพ
ยำเกรงและไปเสียให้พ้นๆ” แทนที่
จะไปดูถูกดูหมิ่นและทำให้ผู้อื่นมั่ง
รวยยิ่งขึ้นแล้วละก็ คนเหล่านั้นอาจ
รอดพ้นภัยอันตรายได้ เพราะถึง
อย่างไรผีกับคนก็ไม่ได้ตั้งใจอยู่
ด้วยกันหรอก ♥

734 ๒๒ ๒ 13 ม.ค. ๒๕๒๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เทวรูปทอง

(นิทานฟิลิปปินส์)

ชาวฟิลิปปินส์ก็เชื่อเรื่อง
โชคเคราะห์ และสิ่งที่จะนำโชค
หรือเคราะห์มาให้อย่างหนึ่งนั่น
คือ เทวรูป ดังเรื่องเทวรูปทองที่
มาเรีย คัลเลีย โครเนลเล่าไว้ในนิทาน
ชาวบ้านฟิลิปปินส์ ดังต่อไปนี้

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชื่อเอส
เพอแรนซา ยังมีหญิงชราคนหนึ่ง
อายุยืนดังร้อยกว่าปี แต่แกยัง
ร้องเพลงแปลกๆ และสวดได้
ไพเราะทีเดียว หญิงชราได้ร้องเพลง
กล่าวถึงตนเองว่า ตนเป็นลูกสาว
เทพธิดา เวลาพระจันทร์ขึ้น ส่อง
แสงสว่างกระจ่าง หญิงชราจะไปยัง
ริมตลิ่งใกล้ๆ กับกระท่อมที่อยู่ กับ
ลงมองดูเงาตัวเองในน้ำ แล้วก็พูด
กับเงาตน

เด็กๆ พวกนี้กลัวหญิงชรา
พวกผู้หญิงก็ว่า แกเป็นแม่มด ส่วน
พวกผู้ชายก็คิดว่า แกเป็นชายแก่
บ้าๆ บอๆ คนหนึ่งเท่านั้น แต่คนที่มี
อายุมาก โดทนพ่อก็จะรู้เรื่องของ
หญิงชราตั้งแต่ครั้งแกยังสาว ได้
เล่าเรื่องให้ฟังว่า

หญิงชราชื่ออะเนซิดา เป็น
ลูกคนเดียวของพ่อแม่ พ่อแม่ของแก
เป็นชาวนายากจน ได้มาปลูกบ้าน
อยู่ริมแม่น้ำ คืนวันหนึ่ง เป็นคืน
วันเพ็ญ ขณะที่อะเนซิดานั่งอยู่ตรง

ข้างหน้าต่าง ได้ยินเสียงผู้หญิง
คนหนึ่งร้องเพลงเศร้าๆ มาจากแม่น้ำ
ทางด้านโคด้านหนึ่ง พระจันทร์ได้
ส่องแสงมายังต้นไม้ไฉนา ทำให้เห็น
เด่นชัด กรนมองไปที่แม่น้ำที่ไหล
เอื่อยๆ อย่างเงิบเงิบ ก็แลเห็น
แม่น้ำเป็นแถบสีเงินเรืองรอง ทันใด
นั้นก็ได้ยินเสียงผู้หญิงร้องเพลงอัน
แสนจะไพเราะ ไม่ผิดกับเพลงสวรรค์
เสียงเพลงตลอดจนความงามของ
แม่น้ำและธรรมชาติโดยรอบ ได้
เชิญชวนให้อะเนซิดาออกมาที่บ้าน
เดินตรงไปยังริมตลิ่ง แล้วก็ก้มลง
มองดูในน้ำ ก็แลเห็นหน้าตัวเอง
สลัวๆ ผิดกับของคนที่พลอยชาย
แต่ทันใดนั้นน้ำก็กลับแจ่มกระจ่าง
เงาหน้าขึ้นดู ก็แลเห็นเทพธิดาทอง
องค์ของเทพธิดาสว่างไสวเสียยิ่ง
กว่าพระจันทร์ เทพธิดานั้นลอยเลื่อน
ไปตามแม่น้ำท่ามกลางคลื่น ธารของ
เทพธิดาทองเปลือยเปล่า ส่วนบาท
ทั้งสองนั้นเบี่ยงเพราะน้ำพัดมาถึง
ขณะที่เทพธิดาเสด็จผ่านไป อะเน
ซิดารัฐกอบอุ้มขึ้นมาทันใด ทั้งยัง
ได้ยินเสียงเพลงประหลาดร้องเรียก
ราวกับว่าจะให้ระลึกได้ อะเนซิดารู้
ว่าตนจะระลึกไว้ตลอดไปไม่มีวันลืม

ในวันรุ่งขึ้นขณะที่อะเนซิดา
กำลังซักผ้าอยู่ริมแม่น้ำเดี๋ยวทันนั้น

ก็สะดุ้งจนสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงแม่
ร้องเรียกตนร้องเรียกพ่ออย่างตื่นเต้น
ราวกับจะเสียดสี อะเนซิดาวิ่งไป
ตามเสียงเรียก ก็แลเห็นเนื้อตัวแม่
มีแต่โคลน เพราะเพิ่งกลับมาจาก
หว่านข้าวในนา แม่ถืออะไรอย่าง
หนึ่ง ซึ่งเปื้อนโคลนจนมองไม่รู้ว่า
เป็นอะไร อะเนซิดามองดูแม่กับพ่อ
ช่วยกันล้างโคลนออก พอล้างโคลน
จนหมดจดดีแล้ว ก็นำออกไปดู
ตรงแสงสว่าง พอเห็นอะเนซิดา
ก็จำได้ทันทีว่า เป็นรูปเทพธิดา
ของตนนั่นเอง เป็นทองทั้งองค์ อยู่
ในท่อน้ำ ดูสวยสง่าไม่ผิดกับ
พระราชินี ทั้งพ่อแม่ลูกเห็นแล้ว ก็รู้
ได้ว่านั่นคือเทวรูปทอง จึงได้จัดการ
ทำบูชา แล้วก็สวดมนต์อธิษฐาน
ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่กี่เดือนต่อมา
พืชผลที่เก็บเกี่ยวได้ของครอบครัว
อะเนซิดาก็มากมายเหลือ

แต่ขณะที่ครอบครัวของอะเน
ซิดาก่อร่ำรวยขึ้น ตัวอะเนซิดาเอง
กลับเงิบขมขื่นลงๆ สุขภาพก็ค่อยๆ
เสื่อมลง ความสวยงามที่เคยมีก็
ค่อยๆ สูญสิ้นไปด้วย ทุกคืนที่เป็น
คืนวันเพ็ญ อะเนซิดาจะเฝ้าฟัง
เพลงของเทพธิดาทองและคอยเฝ้าดู
เทพธิดาขณะที่ผ่านแม่น้ำไป
ผู้คนแถบนั้นพากันสังเกตเห็น

ต่างก็โจษจันกันถึงเทวรูปนั้นว่า แท้
 ที่จริงคือรูปผีปศาจที่จะมาทำลาย
 ครอบครองต่างหาก พ่อแม่ของอะเน
 ชิตาเลยเกิดกลัว แต่ก็ยังไม่จัดการ
 อะไร จนกระทั่งเวลาผ่านไปได้
 ๑๒ เดือน ถึงวันที่พระจันทร์ขึ้นเป็น
 ครึ่งที่สิบสองนั่นเอง อะเนชิตาก็มี
 อาการดังคนอกหัก ตอนที่พ่อแม่
 มาพบเข้าในวันรุ่งขึ้น ก็ได้เห็น
 อะเนชิตานั่งอยู่ตรงริมตลิ่ง มีท่า
 เหมือนกับเทวรูปทององค์นั้น ทั้งผม
 ทั้งเสื้อผ้าเบี่ยงปอน แต่อะเนชิตา
 มิได้สนใจ เอาแต่ร้องเพลงสวด
 ทำนองแปลกๆ แล้วก็ร้องอยู่เรื่อย
 ไป แม้ว่าพ่อแม่จะขายเทวรูปทอง
 นั้นให้คนอื่นไปแล้ว และคนที่ซื้อไป
 ก็ขายต่อๆ กันไป จนไม่รู้ว่ามีอยู่ที่ใคร
 แล้ว อะเนชิตาก็ยังร้องอยู่เสมอ
 ตลอดไปจนกระทั่งถึงวัยชรา จนคน
 คิดว่าเป็นยายแก่บ้าๆ บอๆ ดังกล่าว
 แล้ว

ยังมีเรื่อง เทวี่แห่งรูปากัน ซึ่ง
 ช่วยรักษาโรคไข้ได้ เรื่องเล่าว่ามีคน
 หาลาคนหนึ่งวันหนึ่งได้ออกทะเล
 ไปหาลา ขณะที่รอจับปลา ก็ได้
 เห็นเศษไม้ชิ้นหนึ่งลอยมาติดเรือคน
 หาลาเห็นแล้วไม่ได้สนใจอะไรนัก
 แต่ก็กลับลงเก็บเอามาใส่เรือ วันนั้น
 กว่าจะกลับถึงบ้านก็มืดค่ำ ถึงบ้าน
 แล้วจึงได้เห็นว่า หาดินติดไฟหงา
 กินสักคุนก็ไม่มี เหลือวไปเหลือวมา
 นึกขึ้นได้ว่า มีเศษไม้ชิ้นหนึ่งอยู่ใน
 เรือ จึงไปหยิบมาสับให้เป็นชิ้นเล็ก
 ชิ้นน้อย แต่สับยังไม่ทันจะขาด มีด
 ที่ใช้สับก็แตกหักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
 เสียเอง คนหาลาเห็นเช่นนั้นอด
 โมโหไม่ได้ จึงจับเศษไม้นั้นโยน
 เข้าไปในไฟ แต่ก็ไม่ยักไหม้ไฟ ถึง
 ตอนนั้นคนหาลารู้สึกตกใจจริงๆ รับ
 เอาน้ำมันก๊าดราดลงไป พยายามจะ
 เผาให้ไหม้หมด แม้กระนั้นก็ยังไม่มี
 อะไรเกิดขึ้นแก่เศษไม้นั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่คนหาลา
 กำลังทำความสะอาดที่ทุ่งหาอาหาร
 อยู่ นั่น ก็ได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด
 อย่างหนึ่ง คือ ปรากฏรูปหญิงคน
 หนึ่งติดอยู่ในเศษไม้ที่ตนพยายามจะ
 เผา นั่น คนหาลาจึงเรียกเพื่อนบ้าน
 มาดู และคนเหล่านั้นก็ได้เห็นหน้า
 ของรูปนั้นเป็นหน้าของเทวรูป
 ดังนั้นจึงพากันไปหาพระ นำรูป
 นั้นไปด้วย

รูปนั้นก็ยังคงอยู่ที่นั่นจนกระทั่ง
 ปัจจุบัน ทั้งยังคงดำเกรียม เหตุ
 เพราะถูกเผาอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่
 เวลาผ่านไป รูปนั้นค่อยชัดขึ้น ขนาด
 ก็ใหญ่ขึ้นและชนพื้นถิ่นพากันเล้า
 ถึงความมหัศจรรย์ของรูปนั้น ที่ได้
 ช่วยรักษาคนที่ไปหาให้รักษาโรคไข้
 ให้ และก็หายได้จริงๆ ด้วย คนก็
 เลขนานนามรูปนั้นว่าเทวี่แห่ง
 รูปากัน ♥

มกราคม ๒๐๖๖ ๒๕๖๖

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าแม่เสียงกระดัง

(นิทานชาวนาคา)

ชาวนาคาทักกล่าวถึงนี้เป็น
เล่าโสมราอยู่ในเขตพม่า
มีเรื่องราวที่ยังคงอยู่ในความทรงจำ
ของพวกเขาสืบมาจนกระทั่งทุก
วันนี้ เป็นข้อเตือนใจพ่อแม่ผู้หนึ่ง
ที่นึกถึงแต่จะได้ ส่วนผลตามมาจะ
เป็นอย่างไรมิสนใจ ลูคูฮลาได้
เล่าเรื่องนี้ไว้ในนิทานชาวนาคา
ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่หมู่บ้าน
ชาวนาคาเล่าโสมรา ยังมีชายหนุ่ม
คนหนึ่งชื่อกวัดลุน กวัดลุนเป็น
ลูกคนที่สองของพ่อแม่ ซึ่งทั้งแม่ทั้ง
ยาย กวัดลุนดูแลพ่อแม่เป็น
อย่างดี ทั้งยังเชื่อฟังคำพ่อแม่
อย่างน่ายินดียิ่งด้วย และในหมู่บ้าน
เดียวกันนั้นเอง ก็ได้มีสาวสวย
คนหนึ่งชื่อมะงาน โพน ความงาม
ของมะงานโพนทำให้บรรดาชาย
หนุ่มทั้งหมู่บ้านต่างพากันมาติดพัน
และพยายามอย่างที่จะได้ความรัก
จากหญิงสาว แต่ทั้งนี้ยกเว้นกวัดลุน
แต่ผู้เดียวที่ไม่มีเวลาจะได้มาแข่งขัน
กับเขา

เขาเล่าว่าตามธรรมเนียมเดิม
ของชาวนาคา หนุ่มสาวจะไปหา
ของตนตามความพอใจ โดยพ่อแม่

จะไม่มายุ่งเกี่ยวกับ เพราะฉะนั้น
ผู้หนึ่งผู้ชายจึงอาจจะมาพบปะกันได้
ในที่ที่แยกออกไปอยู่ตามลำพัง แต่
ก็ไม่ห่างไกลจนจะทำให้ผิดผีได้
และถึงแม้หญิงชายจะรักกันเขาก็ไม่
พูดเรื่องรักใคร่ๆกัน สถานที่ที่เขา
จะพบปะกันเป็นบ้านที่พวกเขา
สร้างกันเอง ถือว่าเป็นบ้านรับแขก
เมื่ออายุเข้าวัยสาว พวกเขาหญิงก็
จะมานอนกันที่บ้านนี้ แทนที่จะ
นอนที่บ้านของตน การจะหาคู่ก็
ต้องหากันที่บ้านรับแขกเท่านั้น
แต่ปัจจุบันนี้กล่าวว่าบ้านรับแขก
ดังกล่าวนี้ไม่มีแล้ว แต่เขาจะพบปะ
กันที่ทางด้านหลังของบ้าน ส่วนพ่อ
แม่อยู่ทางด้านหน้าบ้าน

มะงานโพนก็ได้มาพบปะกับ
หนุ่มๆ ในหมู่บ้านที่บ้านรับแขกนี้
และไม่มีสักคนเดียวที่ไม่มีผู้ชายมาหา
มาคุยเล่น กวัดลุนก็เหมือนชายหนุ่ม
อื่นๆในหมู่บ้าน แต่ถึงอย่างจะได้
มาหาคุยกับมะงานโพนเพียงใดก็
ตาม ก็ไม่อาจปลื้มได้ เพราะ
ยุ่งอยู่กับงานต่างๆ ไม่มีวันจบสิ้น
รวมทั้งดูแลพ่อแม่ที่แก่เฒ่าอีกด้วย
ข้างฝ่ายหนุ่มๆทั้งหลายนั้นถึงแม้จะ
ออกปากฝากรักมะงานโพนอย่างไร

ก็ไม่มีใครเคยได้รับคำตอบเลย จึง
นับเป็นเรื่องลึกลับที่คนเหล่านั้น
อยากรู้อย่างยิ่ง ดังนั้นวันหนึ่งจึงชวน
กันไปทั้งหมด เพื่อจะไปบ้านรับแขก
ไปถามมะงานโพนว่ามีใจยินดีต่อ
ผู้ใดบ้างไหม และผู้หนึ่งคือใคร

การทำเช่นนั้นนับว่าผิดธรรมเนียม
พวกเขาหญิงรวมทั้งมะงานโพนต่าง
พากันตื่นตะลึงจนพูดอะไรไม่ออก
ในที่สุด มะงานโพนได้สติจึงตอบว่า
ขึ้นว่า

“เกิดอะไรขึ้นเล่า พวกๆจึง
ได้แก่กันมาทั้งหมดอย่างนี้ มันผิด
ธรรมเนียม เหมือนดังว่าไม่เคารพ
พ่อแม่ของเรา ธรรมเนียมของ
เรานะ เขาจะมากันเพียงคนเดียว
หรือสองคนเท่านั้น”

“ไม่ได้ตั้งใจจะทำอะไรให้ผิด
ธรรมเนียมหรอก” คนหนึ่งตอบ
“แต่ที่เราพากันมาทั้งหมดอย่างนี้
เป็นเพราะ พวกเรา อยากรู้เรื่องที่
ข้องใจมานานแล้ว รู้แล้วพวกเร
าก็จะกลับไป”

“เรื่องอะไรเล่าที่ข้องใจอยากรู้”
“ก็อย่างนี้ พวกเรากันหนุ่ม
ในหมู่บ้านนี้พากันหลงรักนาง คน
แล้วคนเล่า แต่ไม่เห็นใครเคยได้รับ

รักจากนางเลข บางคนคอยไม่ไหว ก็เลยหันไปหาสาวอื่น ที่แต่งงานไปแล้วก็มีหลายคน เหลือแต่พวกเราเพียงไม่กี่คน จึงอยากถามว่านางจิ๋วไว้ข้างหรือเปล่าว่าจะเลือกใครเป็นคู่ชีวิต”

“ถึงแม้พวกพี่ๆจะแต่งงานไปจนหมดแล้ว ก็คงต้องมีสักคนหนึ่งที่จะได้เป็นคู่ชีวิตของข้า”

พอได้ยินมะงานโพนพูดเช่นนั้น คนเหล่านั้นก็ถูกคิดขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังไม่มีการเคยนึกถึงกวลตูนเลย เหตุด้วยกวลตูนไม่เคยมาเที่ยวที่บ้านแห่งนั้นสักครั้ง แต่ถึงจะได้คำตอบมาแล้ว ก็แก้ข้อข้องใจไปได้เพียงครึ่งเดียว แต่ก็ได้ใจจันทน์เรื่องนั้นในวันรุ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้กวลตูนก็เลยได้รู้เรื่องโดยตลอด นับแต่นั้นมา กวลตูนก็เฝ้าสังเกตมะงานโพน ไม้ว่าเวลาใดก็ตามที่พบกัน โดยเฉพาะเวลาที่ไปทำกิจวัตรประจำวัน มีการไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ไปทำนา เป็นต้น เมื่อตัดสินใจจากการที่มะงานโพนพูดและปฏิบัติต่อตนแล้ว กวลตูนก็ฉลาดพอจะสรุปเอาไว้ว่าผู้ที่มีมะงานโพนมุ่งมั่นไว้เป็นคู่ชีวิตนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ ที่แท้คือตนเอง แต่เพื่อจะทดสอบว่าจริงหรือไม่ กวลตูนก็เลยพยายามหาเวลาว่างไปหามะงานโพนที่บ้านรับแขกแห่งนี้ และการต้อนรับขับสู้อย่างเต็มอกเต็มใจของมะงานโพน ทำให้กวลตูนค่อยมีกำลังใจและได้เอ่ยปากพูดเรื่องรักออกมาบ้าง แต่ถามว่ามะงานโพนจะตอบรับรัก กวลตูนก็ต้องเที่ยวไปเที่ยวมาที่บ้านรับแขกแห่งนี้อีกตั้งหลายต่อหลายครั้ง กวลตูนแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

ไม่เชื่อว่าตัวเองจะชนะใจสาวสวยของหมู่บ้าน ในเมื่อคนอื่น ๆ พลาดหวังไปตามๆกัน กวลตูนก็ตัดสินใจอย่างเหลือเกิน ได้สัญญาว่าจะให้พ่อแม่ของตนมาสู่ขอตามประเพณี และจะทะนุถนอมมะงานโพนในฐานะเมียคู่ชีวิต จะเลือกทำอะไรทำนาตรงลาดเขาล่างๆ เพื่อเมียจะได้ไม่ต้องทำงานหนัก มือสวยๆ จะได้ไม่เมื่อยปวด

ตามธรรมเนียมการทำไร่เลื่อนลอยของเขา เมียจะต้องเป็นผู้ลากทางและขนกิ่งไม้ไผ่ใหญ่ที่ผิวเป็นสีเขียวไว้ไปให้พื้น ที่เขาเลือกทำอะไร เลื่อนลอยตรงลาดเขา ก็เพื่อจะทำให้ขนส่งระเคระกะไปให้พื้นได้ไม่ยากนัก

ในระหว่างนั้นนับเป็นเวลาแสนสุขสำหรับคนทั้งสอง ที่จะได้มาพบปะกันที่บ้านรับแขก ได้พูดคุยกันอย่างไม่รู้จักจบทุกคืน และเพื่อชดเชยกับเวลาที่เสียไปกับคู่รัก กวลตูนก็ต้องทำงานหนักขึ้นในตอนกลางวัน เพื่อจะได้รวบรวมเงินทองให้ได้มากพอ จะได้แต่งงานได้เร็วขึ้น จนเวลาล่วงไปถึงสามปี กวลตูนจึงรวบรวมเงินได้มากพอจะเสียค่าสินสอดให้พ่อแม่ของมะงานโพนได้

ในที่สุดก็ได้กำหนดวันแต่งงาน โดยดูฤกษ์ยามจากการทำนายหัวไก่ พ่อแม่ของมะงานโพนกำหนดรายการสินสอด เป็นเหล่าหลายให้อ่อง สร้อยคอหินปะการัง ผ้าไหมเกลือ หมู ไก่และมิทูน (สัตว์ที่หน้าคล้ายวัว แต่ตัวใหญ่โตอย่างควาย ชาวนาคาผู้ใดมีมิทูนยอม แสดง

สถานะของครอบครัว ไม่ทราบจะเรียกอะไร จึงเรียก มิทูน ตามเขา) ตัวหนึ่ง ได้ยินรายการสินสอดโดยเฉพาะมิทูนแล้ว กวลตูนถึงกับใจเต้นไม่เป็นจังหวะ การจับมิทูนและฝึกให้เชื่องนั้นต้องใช้ทั้งเงินทอง เวลาและความอดทน จะหาซื้อที่เขาฝึกจนเชื่องแล้วก็ไม่มีทาง จึงได้ขอร้องขอให้เอามิทูนออกจากรายการ แต่พ่อแม่ของมะงานโพนไม่ยอมคืนวันนั้น กวลตูนก็ได้นำเรื่องนี้ไปบอกมะงานโพนขอให้หาทางช่วยเหลือ แต่มะงานโพนจะไปช่วยอะไรได้ ได้แต่ร้องไห้ เพราะเรื่องอย่างนี้ ลูกสาวไม่มีทางไปคัด้างพ่อแม่ได้ ยืนยันเป็นโชคที่ข้าวนรู้ไปถึงหูลุงของกวลตูนซึ่งอยู่อีกหมู่บ้านหนึ่งห่างไกลออกไปมาก ลุงของกวลตูนมีมิทูนที่ฝึกดีแล้วอยู่ตัวหนึ่งจะให้ข่มไปก่อน แล้วภายหลังถ้าลุงเกิดต้องการ มิทูนขึ้นมา กวลตูนต้องหามิทูนหนุ่มมาให้แทน วันแต่งงานก็ใกล้เข้ามา กวลตูนจึงต้องรีบเตรียมเดินทาง ไปหามิทูนของลุงมา หนทางจะไปในนั้นนับว่าไกลโข เพราะต้องข้ามเขาหลายเทือก ข้ามลำห้วยหลายแห่ง ต้องเดินทางผ่านป่าที่เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายหลายจำพวก

มะงานโพนรู้สึกกังวลใจพิกล จึงได้หากระดิ่งใบหนึ่งมาคล้องคอให้กวลตูน อีกใบหนึ่งคล้องไว้ที่ไม้สำหรับช่วยในการปีนเขา มะงานโพนบอกให้กวลตูนพยายามสังเกตกระดิ่งให้ดังกรุ๊งกริ๊งไปตลอดทาง เพื่อว่าสัตว์ร้ายได้ยินเสียงเข้าจะได้หนีไป มะงานโพนได้ตามไป

ส่งจนถึงผาสูงเหนือหมู่บ้าน และ
สัญญาว่าจะเฝ้าคอยการกลับของ
กวัดจุนอยู่ทุกวันที่ผาสูงนั้น ทั้งยัง
เตือนกวัดจุนให้ระมัดระวังตัวใน
ระหว่างการเดินทาง แล้วก็ร่ำลากัน
ด้วยความรักความอาลัย

นับเป็นโชคดีของกวัดจุนอีก
ที่ถึงหมู่บ้านของลุงโดยปลอดภัย
เมื่อได้มีทุนตามที่ต้องการแล้ว
กวัดจุนก็ไม่รอช้า รีบเดินทางกลับ
พร้อมด้วยมีทุนอันเป็นสิ่งมีค่า แต่
มาได้ครึ่งทาง ฝนเกิดตกหนักไม่
ลืมหูลืมตา ลำห้วยที่เคยข้ามได้อย่าง
สบายไม่ยากลำบากอะไร ก็กลับมี
น้ำท่วมท้นไหลหลากๆ กวัดจุนจึง
ตกลงใจว่าจะคอยจนกว่าฝนจะหาย
และกระแสน้ำในลำห้วยค่อยสงบลง
พอจะข้ามได้ จึงจะเดินทางต่อไป
แล้วก็ผูกมิทูนไว้ที่ต้นไม้ใกล้ๆ แล้ว

ก็คอย คอย แต่คอยเท่าไรฝนก็ไม่
หาย จนกระทั่งตะวันตกดินก็ยังไม
หาย การจะเสี่ยงข้ามน้ำไปตอน
นี้ นับว่าเป็นอันตรายมาก แต่จะค้าง
คืนอยู่ในป่าทึบเช่นนั้น มิทนก็อาจถูก
สัตว์ร้ายมากัดกินได้ หรือแม้แต่น
เองก็อาจจะไม่พ้นเงื้อมมือสัตว์ร้าย
ไปได้ แต่จะทำอย่างไรดี ฝนไม่มี
ท่าว่าจะหายเลย อานุภาพความรัก
ทำให้กวัดจุนหมดความอดทน ใน
ที่สุดก็ตัดสินใจงมมีทุนข้ามน้ำไป
พอลงน้ำทั้งสัตว์ทั้งคนก็จมลงใน
กระแสน้ำอันไหลเชี่ยวกรากเกือบมิด
ครันข้ามมาถึงกลางลำน้ำ อนิจจา
กำลังของกระแสน้ำนั้นแรงเกินกว่า
กำลังของคนและสัตว์จะต้านไว้ได้
ไม่ช้าทั้งคนทั้งมีทุนก็ถูกน้ำซัดหาย
ไปอย่างไม่มีใครจะช่วยอะไรได้เลย

ฝ่ายมะงานโพนนั้นเฝ้าดูอยู่ที่
ผาสูงนั้นทุกวัน คอยการกลับของ
กวัดจุน แต่วันล่วงไปเป็นอาทิตย์
จากอาทิตย์ไปเป็นเดือน มะงานโพน
ก็เฝ้าคอยด้วยใจทุกข์ระทม คอยว่า
วันหนึ่งจะได้ยินเสียงกระดิ่งดังมา
แต่วันแล้ววันเล่าเสียงกระดิ่งก็ไม่
เคยดังให้ได้ยินเลย จนในที่สุดด้วย
ความทุกข์ความเศร้าเสียใจอย่าง
หนัก หญิงสาวก็สิ้นชีวิตขณะคอยอยู่
บนผาสูงนั่นเอง มะงานโพนก็ตาย
ไปแล้ว กวัดจุนก็จากไปแล้ว ทั้งแต่
ความเศร้าโศกให้แก่พ่อแม่ผู้โลกมาก
อยากได้ให้มากเข้าไว้ เขาเล่าเรื่อง
นี้ให้รู้กันต่อๆ มาเพื่อให้เป็นเครื่อง
เตือนสติแก่พ่อแม่ที่มีลูกสาว และ
ชวานาคาโสมราก็ยังไม่ลืมมะงาน-
โพน จึงยกย่องให้เป็น เจ้าแม่เสียง
กระดิ่ง ณ ผาสูงแห่งนั้น ♥

นิทานนาซาชาติ

(นิทานรัสเซีย)

ทะเล ได้เอาเด็กน้อยสารพัดนึกไป
ด้วย เวลาจะปรารภนาสิ่งใด ก็บอก
เด็กนั้นว่า “นี่สิ่งนี้นั้นให้พี่”
แล้วสิ่งที่ปรารภนั้นก็สำเร็จผล

อยู่มาวันหนึ่ง ชายเจ้าเล่ห์ได้
บอกเด็กน้อยว่า

“นี่นะ เจ้าหนู ขอพระผู้
เป็นเจ้าที่ชื่อว่าตรึงเงาอยากให้เป็น
เมืองใหม่ขึ้นมา ให้มีสะพานแก้วที่จะ
ทอดข้ามทะเลตรงไปยังพระราชวัง
ของพระราชองค์ที่พระบิดาจะได้
เสกสมรสกับข้า”

เด็กน้อยก็ทำตามสั่ง ก็ปรากฏ
สะพานแก้วทอดข้ามทะเลขึ้นทันที
พร้อมทั้งมีเมืองสวย มีพระราชวัง
อันโอ่อ่า มีโบสถ์หลายหลังปรากฏ
ขึ้น ณ บนฝั่งทะเลนั้น เช้าวันรุ่งขึ้น
ขณะที่พระราชาทอดพระเนตรอยู่ที่
พระแท่น อดแปลกพระทัยไม่ได้ที่มี
สะพานแก้วทอดมาจากเมืองงามบน
ฝั่งทะเลโพนนั้น พระองค์ตรัสถาม
มหาดเล็กว่า

“ใครมาสร้างสะพานอันงาม
มหัศจรรย์เช่น”

“ได้ยินว่าชื่อไฟโอดอร์พะยะคะ”

“ถ้าเขาเป็นคนเก่งฉลาดหลัก
แหลมละก็ ข้าจะยกลูกสาวข้าให้”

และเหตุการณ์ก็ได้เป็นไปตาม
นั้น พิธีเสกสมรสได้จัดขึ้นทันที
โดยไม่ชักช้า หลังจากนั้นไม่นาน
ไฟโอดอร์ก็ได้ปกครองเมืองใหม่นั้น
และได้เลี้ยงเด็กน้อยสารพัดนึกไว้
ต่อไป แต่ไม่ได้ดูแลอย่างดีเลย
เด็กน้อยถูกด่าทุบตี ทั้งอาหารก็ได้
กินนิดหน่อยพอประทังชีวิต

เย็นวันหนึ่งขณะที่ไฟโอดอร์

กำลังนอนเอกเขนกอย่างสบาย
อารมณ์บนโซฟา มีเจ้าหญิงอยู่ข้างๆ
และเด็กน้อยนั่งซุกอยู่ในมุมมืด
ร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ เจ้าหญิงจึง
ถามไฟโอดอร์ว่า

“ไหนบอกหน่อยซิว่า ท่านได้
ทรัพย์สินสมบัติมาอย่างไร ในเมื่อท่าน
เป็นแค่ทนายของบ้านเท่านั้น”

“ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของข้า
ตลอดจนอำนาจบรรดามีล้วนได้มา
จากเจ้าเด็กคนหนึ่งที่ข้าขโมยมาจาก
พ่อแม่ของมัน”

“เอ๊ะ ทำได้อย่างไรนะ”

“ก็ข้าเป็นทนายของพ่อค้าผู้มั่ง
คั่งคนหนึ่ง และข้าได้รู้ว่าอย่างไรเสีย
นายข้าจะต้องได้ลูกชาย และเป็น
ลูกที่ได้พรวิเศษสามารถจะขออะไร
ก็ได้อย่างใจนึก พ่อเด็กเกิดข้าเลย
ไปขโมยเอามา แล้วกลับเกลื่อน
ร่องรอยด้วยการใส่ร้ายแม่ของเด็ก
ว่านางกินลูกของตัวเอง”

ถ้อยคำเหล่านั้น เด็กน้อยได้ยิน
โดยตลอด จึงผลุนผลันออกมาจาก
มุมมืด แล้วพูดว่า

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอได้
โปรดทำให้เจ้าชายร้ายนี้กลายเป็น
หมาด้วยเถิด”

พอขาดคำไฟโอดอร์ก็กลายเป็น
หมาไปในพริบตา เด็กน้อยเอาโซ่
เหล็กมาผูกคอหมานั้นแล้วก็เดินทาง
ไปยังบ้านพ่อ เมื่อมาถึงที่นั้น เด็ก
น้อยตรงเข้าไปหาพ่อค้าผู้เป็นพ่อ
แล้วพูดว่า

“นี่นะ ท่านผู้ใจดี ขอท่าน
แดงๆ ให้ข้าสักหน่อยได้ไหม”

“จะเอาไปทำอะไร”

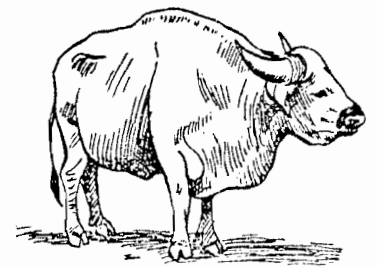
“ให้หมาข้ากิน”

“พูดอะไรอย่างนั้น เจ้าหนู”
พ่อค้าถาม “ใครเคยเห็นหมากินถั่ว
แดงๆบ้าง”

“ก็ใครบ้างที่เคยเห็นแม่กินลูก
ของตัวเอง” เด็กนั้นตอบ “พ่อต้องรู้
ความจริงนะว่าข้านี้แหละ คือลูกชาย
ของพ่อ และหมาตัวนี้คือทนายเก่า
ของพ่อที่ชื่อไฟโอดอร์อย่างไรละ
มันขโมยข้าไปแล้วใส่ร้ายแม่ข้าหา
ว่ากินลูก”

พ่อค้าถามเรื่องราวดูจนรู้เรื่อง
ตลอดแล้วจึงรีบไปปล่อยเมียออก
มาจากคุก หลังจากนั้นทั้งพ่อแม่ลูก
ก็ได้อพยพไปอยู่ในเมืองใหม่ชาย
ทะเลตามคำขอร้องของลูกชาย ส่วน
เจ้าหญิงก็ได้กลับไปยังบ้านเมือง
และเจ้าไฟโอดอร์ก็ยังคงเป็นหมาต่อไป
จนกระทั่งตาย ♥

หมายเหตุ ภาพข้างล่างนี้คือภาพของ
มิตัน (จากหนังสือ Nagaland) ที่เล่า
ไว้ในเรื่องเจ้าแม่เสียงกระดังง์ นิทานชาว
นาคา คร. วิเชียร จีรวงส์ ผู้เชี่ยวชาญ
เรื่องพืชและสัตว์ได้กรุณาหามาให้ พร้อม
ทั้งมีคำอธิบายประกอบว่า สัตว์ชนิดนี้น่า
จะถือว่าเป็นวัว เพราะผสมจากวัวบ้าน
กับวัวป่าที่เรียกเการ (gaur) ส่วนชื่อ
นั้นก็น่าจะเรียก มิตัน เพราะบางแห่ง
เขียน mithan จึงขอขอบคุณ

A mithan

๓๗ ธันวาคม ๒๕๖๓ 3 ก.พ. ๒๕๖๔

งานที่ดีสำหรับเคก็ชอบก็คือต้องไปอยู่
ในที่ที่คนเขาจะกินบะหมี่ นี่เปรียบ
เทียบให้ฟังเฉย ๆ นะครับ อย่า
นึกว่าผมไปเปิดร้านก๋วยเตี๋ยวเข้าล่ะ

ตัวผมเองอดีตเป็นหนุ่มฮิปปี
มีคนที่ไม่ชอบผมอยู่กลุ่มหนึ่งเพราะ
รังเกียจฮิปปี และก็มีเพื่อน ๆ อีกกลุ่ม
หนึ่งที่นิยมชมชอบผมเผ่าขาวสလวย
ของผม ครั้นเมื่อมาเป็นทหารต้องตัด
ผมสั้น กลุ่มที่เกียจรังเกียจความเป็น
ฮิปปีของผม ก็แสดงความชื่นชม
ที่ผมกลับตัวกลับใจกลายเป็นคนแต่งตัว
เรียบร้อย ในขณะที่เดียวกัน คนที่เกียจ
ชมชอบก็แสดงความผิดหวังว่าผม
ละทิ้งอุดมการณ์ ได้อย่างหนึ่งก็เสียอีก
อย่างหนึ่ง

แต่ที่ได้แน่ ๆ จากการเป็นทหาร
ก็คือ ได้ฐานะใหม่ แต่เดิมนั้นผมถือ
ว่าคนเป็นคนธรรมดา พอเรียนอยู่
มหาวิทยาลัย เพื่อนคนหนึ่งซึ่งนิยมให้
คำนิยามบุคคลต่าง ๆ ได้ให้คำนิยาม
ว่าผมเป็น 'สัคคินา' ระหว่างเรียนหนึ่ง-
สือ ผมได้รวบรวมเงินร่วมลงทุนพิมพ์
หนังสือกับเพื่อน ๆ บางคน เจ้าเพื่อน
คนเดิมนั้นเมื่อรู้เข้าก็บอกว่าเดี๋ยวนี้ผม
เป็น 'นายทุน' น่าเสียดายที่หลังจาก
ผมเป็นทหารแล้ว เพื่อนคนนั้นได้ย้าย
ไปทำงานต่างจังหวัด ผมเลยไม่ได้มี
โอกาสพบกับเขา ถ้าพบก็จะได้ออกเขา
ว่า ผมเป็น 'ขุนศึก' ด้วยอีกอย่างแล้ว

ผมได้อำลาชีวิตทหารไปแล้ว
และถึงแม้จะยังมีสิทธิ์เขียนยศ นำหน้า
ชื่อ แต่ผมก็ไม่นิยมใช้ เคยเขียนชื่อ
อย่างไรก็เขียนไปตามเดิม ถ้าถามผมว่า
ให้กลับไปเป็นทหารอีกไหม ขอบอกว่า
ไม่เอาแล้ว แต่ถ้าถามว่าเสียดายเวลา
หลายปีที่เสียไปกับการเป็นทหารไหม
ตอบได้ว่าไม่เสียดาย เพราะประสพ-
การณ์ที่ได้คุ้มเวลาที่เสียไป ♥

กตितว่า โขครายไม่มาหน
เดียว ไม่ทราบตั้งเดิมเป็นของ
ใคร เพราะภาษาฝรั่งเศสก็มีกล่าว
ภาษาจีนก็มีกล่าว แต่เขามิเพิ่มจาก
ที่ว่า โขครายไม่มาหนเดียว เป็น
โขครัดก็ไม่มาหลายหน ส่วนของ
อังการี เขากล่าวว่า "ตลาดหมามี
แห่งเดียวหนเดียวในเมืองบูดา"
และที่มาของคำกล่าวที่ว่า เขาเล่า
ไว้ในนิทานอังการีซึ่ง เบ็กกี ฮอฟ-
มัน กับคณะแปลไว้ เรื่องเล่าว่า
ครั้งหนึ่ง เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ
หิมะหายไปแล้ว ได้เวลาที่ชาว
ไร่ชาวนาจะทำอะไรได้นากัน พระ
ราชาแมตที่แอสผู้ทรงธรรมโปรด
เสด็จไปตามชนบท เพื่อทอดพระ-
เนตรชาวไร่ชาวนาทำงาน

วันหนึ่งพระราชาทรงสังเกตเห็น
ชาวนาคนหนึ่งไถนาด้วยวัวเทียม
แอกเพียง ๒ ตัว แต่ห่างออกไปราว
๒-๓ เอเคอร์ มีชาวนาอีกคนหนึ่ง
กำลังไถนาอยู่เช่นเดียวกัน แต่มีวัว
เทียมแอกอยู่ถึง ๖ ตัว คนมีวัวเทียม
๖ ตัวขอมไถได้เร็วกว่า ได้งานมาก
กว่าคนที่มวัวเทียมอยู่เพียง ๒ ตัว
เมื่อทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น พระ
ราชาก็เสด็จไปทักชาวนาคนนั้น แล้ว
ตรัสทักขานว่า

"สวัสดี เพื่อนเอ๋ย ทำไมเพื่อน
ถึงไม่แบ่งวัวของเพื่อนให้เพื่อนบ้าน

โศกโศก

คนนั้นเขายืมสัก ๒ ตัวเล่า ต่างคน
จะได้ต่างมีวัวกันคนละ ๒ ตัว เขา
จะได้ไถนาได้เร็วเท่ากับเพื่อน"

"ข้าแต่พระองค์" ชาวนาหนุ่ม
พลางยื่นหัว "ข้าพระองค์ออก
แปลกใจที่พระองค์ไม่ทรงเห็นว่า
เจ้านั้นเขามียากจน ส่วนข้าพระ-
องค์นั้นมั่งมี แล้วทำไมข้าพระองค์
จึงจะต้องไปแบ่งปันทรัพย์สมบัติ
ของข้าพระองค์ให้มัน หรือแม้แต่
จะให้มันยืมวัวสักสองตัวก็ตามที่
เถอะ ให้มันหาของมันเองเถอะ
พะยะค่ะ"

"อ้อ" พระราชาทรงออก
มาอย่างใช้ความคิด "เป็นอย่างนั้น
หรือกรั"

ตรัสแล้วก็เสด็จจากที่นั้นไปยัง
ที่ชาวนาคนแรกกำลังไถนา ตรัส
เรียกว่า

"มานี่หน่อยซิ ข้าอยาก
แนะนำอะไรให้ ก็อย่างนี้ ฟังให้
นะ วัวสองตัวนั้นเอาไปขายเสีย
ขายได้เงินเท่าไรก็ตาม เอาไปซื้อ
หามาให้หมดเท่าที่จะหาได้"

"ขายวัวของข้าพระองค์ แล้ว
เอาไปซื้อสุนัขหรือพะยะค่ะ"

ชาวนาหนุ่มถาม ไม่แน่ใจว่า
ที่ตนฟังนั้นถูกต้องแล้ว

"ก็อย่างนั้นแหละ" พระราชา
ตรัส "พอซื้อหามาได้เท่าไรแล้ว

๖๖๗ ๕๖๖ ๕๕ ๑๐ ๑.๖ ๕๕

บรรพ พันธุมรา

นิทานนานาชาติ

โชคดีไม่มีหลายหน

(นิทานฮังการี)

ละก็ เอมายังเมืองบูดาเมืองหลวงของเรา รับรองได้ว่า ทำแล้วจะไม่ต้องเสียใจ ข้าสัญญาให้ได้เลย”

ครั้นแล้ว พระราชาทรงขมให้แก่ชวานาคคนนั้นอย่างมีเลศนัย แล้วก็เสด็จต่อไป และถึงแม้ชวานานจะเข้าใจเหตุผลเลยว่า เหตุใดจึงทรงแนะนำเช่นนั้น แต่ด้วยเหตุที่ใครๆ ก็รู้ว่า พระราชาทรงฉลาดหลักแหลมและซื่อตรง ชวานานจึงทำตามที่พระราชาทรงแนะนำ

ไม่ช้าไม่นานชวานานก็ได้เดินทางมาถึงเมืองบูดา มีมหาสารพัดสิ่งเสียดแทงกันเกรียวกราวมีทั้งหมาเล็ก หมาใหญ่ หมาน่ารัก หมาน่าเกลียด หมาดำ หมาขาว หมาเหลือง หมาสีน้ำตาล หมาจุด หมาดำ หมาแก่ หมาหนุ่ม หมาอ่อน หมาผอม พวกหมาพากันเห่าเพราะตื่นตื่นที่ได้เข้ามาในเมืองใหญ่ สิ่งเสียงบ๊องๆ โง่งๆ ตลอดจนที่ชวานาพาเดินไปตามถนน ผู้คนที่อยู่แถบนั้นเป็นไม้ดั่งๆ ต่างก็มองดูด้วยความตื่นตื่นแปลกใจว่า นั่นมันเรื่องอะไรกัน แล้วจะไปอย่างไรมาอย่างไรกันต่อไปอีก

ทหารยามเห็นเช่นนั้นก็นำชวานานเข้าไปเฝ้าพระราชาในพระราชวัง พระราชาแมตที่แอสทรงต้อนรับชวานาผู้ยากจนด้วยความ

ยินดีและตรัสว่าพระองค์จะขอหมาทั้งหมดนั้น แล้วก็ทรงจ่ายเงินให้อย่างงาม เป็นเงินจำนวนมากอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะไม่เคยมีใครในโลกนี้จะจ่ายเงินซื้อหมาตั้งจำนวนเท่านี้ซึ่งไม่ใช่เงินเล็กน้อยเลย นับเป็นลาภลอยของชวานานนั้นโดยแท้ทำให้ชวานาผู้ยากจนกลับกลายเป็นคนมั่งมีขึ้นมาในทันใด

ชวานาแพร่สะพัดไปโดยรวดเร็วเร็วกว่าลม เร็วกว่าสายฟ้าแลบด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นยังไม่ทันที่ชวานานจะกลับถึงบ้าน ชวาก็แพร่ไปทั่วแล้ว และได้ไปเข้าหาชวานาผู้มั่งคั่งนั้นทันที ชวานานรีบไปจัดการขายวัวทั้ง ๖ ตัวในทันทีทันใด แล้วก็ไปซื้อหมาด้วยเงินจำนวนนั้น ซึ่งมากกว่าของชวานาผู้ยากจนตั้ง ๓ เท่า จึงซื้อหมาได้มากกว่าถึงสามเท่า

อีกสองสามวันต่อมา ชวานาผู้มั่งคั่งก็ได้มาถึงเมืองหลวง พร้อมกับหมาฝูงเบ้อเริ่ม มีหมามากกว่าของชวานาคคนแรกสามเท่าด้วยกัน เสียงเห่าหอนจึงดังมากกว่าถึงสามเท่าเช่นเดียวกัน บางทีอาจจะดังเท่าละกระมัง ไม่มีใครในประเทศฮังการีเคยได้ยินเสียงฝูงหมาเห่ากันเกรียวกราวอย่างนี้

เมื่อสะกดหมาตัวใดๆ ที่บางตัวโตเท่าตัว จนแทบจะหกล้มจมคว่ำ

แล้ว ชวานานก็ตรงไปยังพระราชวังได้บอกแก่ทหารยาม ขณะท้าวทำเป็นคนสำคัญว่า

“ข้าจะต้องเข้าเฝ้าพระราชา ข้าจะต้องเอาหมามาขายพระองค์ ปลอຍให้ข้าเข้าไปเดี๋ยวนี้”

ในขณะนั้นพระราชาบังเอิญเสด็จออกมา ณ ที่นั้น ชายผู้มั่งคั่งได้ถวายคำนับแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์เข้าใจว่าพระองค์ทรงมีพระประสงค์จะซื้อสุนัข ข้าพระองค์จึงนำมาถวาย”

“รู้แล้ว” พระราชาตรัสพลางใช้พระหัตถ์อุดพระกรรณ แล้วก็พยายามปลั่งเสียงให้ดังเหนือเสียงอื้ออึง ตะโกนบอกว่า

“ออกไป เอาออกไป เอาออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้”

“แต่ข้าพระองค์คิดว่า...” ชายนั้นทูลตะลุดตะลิกขณะท่หมาพันธุ์มัสตฟเกือบจะกระแทกจนหกละเมน

“ไปให้พ้น” พระราชาทรงตะโกนบอก “แล้วเอาเจ้าพวกสัตว์เดรัจฉานเหล่านั้นกลับไปด้วย” แล้วครั้นเรียกทหารยามว่า “ยาม เอาเจ้าพวกนี้ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ทันที”

“แต่ข้าพระองค์คิดว่า...” ชายนั้นพยายามจะทูลพระราชา

“ออกไป” พระราชาตรัสตั้งอย่างเฉียบขาด “ตลาดหมามีเพียงแห่งเดียวหนเดียวในเมืองบูดา” ♥

๖๓๗ ม.๖๔๖ ๑๐ ก.พ. ๒๕๒๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ไม้เรียววิเศษ

(นิทานชาวเอสโทเนีย)

เล่าเรื่องของวิเศษมามากมาย
หลายชนิดแล้ว กราวณมาถึง
ไม้เรียววิเศษที่สามารถจะเนรมิต
อะไรต่ออะไรได้ตามใจเจ้าของ
แต่ผู้ที่จะได้ของวิเศษนี้มาครอบครอง
ได้ ย่อมต้องมีคุณความดี และความ
ดีของเจ้าของไม้เรียววิเศษนี้ก็คือ
ใจดีมีเมตตาต่อต้นไม้ในป่า ชาว
เอสโทเนียยกย่องคุณความดีนี้จึงได้
เล่าสืบต่อกันมา อีรินา เซเลซโนวา
ได้นำมาแปลและรวบรวมไว้ในนิทาน
แห่งทะเลแอมเบอร์ (ชาวเอสโทเนีย
เป็นชาวยุโรปเหนือ ปัจจุบันบ้าน
เมืองได้ผนวกเข้ากับดินแดนของ
สหภาพโซเวียต) เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ได้มีชาย
คนหนึ่งมาซื้อพริกขี้หนูในป่า วัน
หนึ่งได้เข้าไปในป่าเพื่อจะตัดไม้ แต่
พริกขี้หนูต้นเบิซ และเหวี่ยงขวาน
ดังท่าจะฟัน ก็ต้องหยุดชะงักอยู่เพียง
นั้น เพราะได้ยินต้นเบิซพูดได้
เหมือนคน ต้นเบิซพูดว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ข้ายังหนุ่มอยู่
แล้วก็มีลูกหลายคน ถ้าฆ่าข้าแล้ว
ลูกๆ ข้าจะทำอย่างไร”

ได้ยินเช่นนั้น ชายนั้นก็เกิด
สงสารต้นเบิซตัดไม้ลง จึงได้ไปที่
ต้นโอ๊ก แต่พอตั้งท่าจะฟัน ต้นโอ๊ก
ก็แลเห็นขวานในมือคนตัดไม้ ก็
อ้อนวอนออกมาว่า

“อย่าฆ่าข้าเลยนะ ข้ายังไม่โต
เต็มที่เลย ลูกโอ๊กของข้าก็ยังไม่สุก
ถ้าต้องมาตายเสียแต่บ้านนี้ที่ไหนจะ
เกิดขึ้นโอ๊กเล็กๆ รอบๆ เล้าท่าน”

คนตัดไม้ก็เกิดสงสารต้นโอ๊ก
จึงได้วิ่งไปที่ต้นแอซ แต่พอต้นแอซ
เห็นขวานในมือคนตัดไม้ ที่ทำท่าจะ
มาตัดตน ต้นแอซก็อ้อนวอนอย่าง
น่าสงสารว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย เพิ่งเมื่อวาน
นี้เองที่ข้ากับเจ้าสาวในอนาคตของ
ข้ากำหนดจะแต่งงานกัน ถ้าข้าถูก
ทำลายโค่นลงแล้ว เจ้าสาวของข้า
จะทำอย่างไร”

คนตัดไม้ก็สงสารต้นแอซและ
เห็นใจ จึงได้ตรงไปที่ต้นเมเปิ้ล และ
พอตั้งท่าจะฟันลงไปที่ต้นเมเปิ้ลก็
อ้อนวอนขอร้องว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ลูกๆ ข้ายังเล็ก
อยู่ ยังช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้าไม่มีข้า
ก็คงจะตายหมดสิ้น”

คนตัดไม้ได้ยินแล้วก็สงสาร
ต้นเมเปิ้ล จึงย้ายไปที่ต้นแอลเดอร์
แต่พอต้นแอลเดอร์เห็นคนตัดไม้
ทำท่าจะฟัน ก็อ้อนวอนว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ตอนนี้เป็นเวลา
ที่ข้าจะต้องให้นมแก่มดไม้ตัวเล็กๆ
มากมาย ถ้าข้าถูกฟันโค่นลงแล้ว
เจ้ามดพวกนั้นจะทำอย่างไรกัน”

คนตัดไม้สงสารต้นแอลเดอร์
ก็เลยไปที่ต้นแอสเพน แต่ต้น

แอสเพนก็ร้องให้พลาญพลาญว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ชีวิตของข้า
มีไว้ทำไม มีไว้เพื่อจะทำเสียงซู่ซ่า
เมื่อใบของข้าต้องลมจะได้ทำให้พวก
โจรตระหนกตกใจในเวลาจำเป็น ถ้า
ข้าถูกฟันโค่นลงแล้วละก็ คนเล็กๆ
หากินโดยสุจริตจะเป็นอย่างไร”

คนตัดไม้สงสารต้นแอสเพนก็
หันไปทางต้นเบิตเซอร์ (คือเซอร่า)
เมื่อต้นเบิตเซอร์เห็นขวานในมือ
คนตัดไม้เตรียมจะเหวี่ยงมาที่ตน ก็
อ้อนวอนเสียงสั่นว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ข้ากำลังมีดอก
บานสะพรั่ง และนกในดงเกล
ชอบมาเกาะที่กิ่งข้าร้องเพลง ถ้าข้า
ถูกฟันโค่นลงแล้วละก็ นกในดงเกล
ก็จะบินหนีไปหมด คงไม่มีใครได้ยิน
เสียงเพลงของข้าอีกต่อไป”

คนตัดไม้ก็สงสารต้นเบิตเซอร์
เช่นต้นไม้อื่นๆ จึงไปที่ต้นโรวัน
ตั้งท่าจะตัด ต้นโรวันก็ร้องขอว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ดอกของข้า
เพิ่งจะออก แล้วไม้ข้าก็จะมีลูก
บรรดาศักดิ์จะได้มาอาศัยเก็บกินใน
ฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว ถ้าข้าถูก
ฟันโค่นลงแล้ว นกเหล่านั้นจะอยู่ได้
อย่างไร”

คนตัดไม้ก็สงสารต้นโรวัน
เป็นอันจะตัดต้นนั้นก็สงสาร ตัดต้น
ก็สงสาร คนตัดไม้ไม่รู้จะทำอย่างไร
จึงรำพึงว่า

“เออ ไม่ได้เรื่องเลย เราไม่
ใจแข็งพอจะตัดต้นไม้ใหญ่ใบกว้างๆ
อย่างนั้นได้ ถ้าอย่างนั้นไปลองต้น
ไม้ทมิฬรูปกรวยอย่างต้นสนดูบ้าง
จะดีกว่า”

คิดแล้วก็ตรงไปยังต้นสปรุช
แต่ต้นสปรุชที่ตกอกตกใจ เมื่อ
เห็นขวานในมือของคนตัดไม้ ก็ได้
อ้อนวอนว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย คอยให้ข้าโต
และสูงเต็มที่เสียก่อนเถอะ ท่านจะ
ได้เอาไปทำพินบ้านได้ ตอนนั้นข้า
เพิ่งจะโต และกำลังจะโตขึ้นเรื่อยๆ
ผู้คนพากันชื่นชมเมื่อเห็นกิ่งก้าน
ของข้าเขียวอยู่ตลอดทั้งปี”

คนตัดไม้สงสารต้นสปรุชก็หัน
ไปทิ่มต้นสน พอต้นสนเห็นขวานใน
มือคนตัดไม้ก็ตั้งท่าจะพิน ต้นสนก็
ร้องไห้โฮออกมา พลังขอร้องว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ข้ายังเล็กอยู่
แต่ก็แข็งแรง และข้าก็เหมือนต้น
สปรุชนั่นแหละที่ไม่ว่าใครได้เห็น
กิ่งก้านเขียวๆของข้าแล้วก็อดชื่นชม
ยินดีไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นหนาร้อนหรือ
หนาวหนาว ถ้าข้าถูกพินโค่นลงละก็
ผู้คนจะพากันเศร้าเสียใจนะท่าน”

คนตัดพินสงสารต้นสน จึงไป
ทิ่มต้นจุนเปอร และเมื่อตั้งท่าจะพิน
ต้นจุนเปอรก็ได้วิ่งวอนอย่างน่า
เวทนาว่า

“อย่าฆ่าข้าเลย ในบรรดา
ต้นไม้ทั้งหลายในป่า ข้าเป็นต้นไม้
ชนิดเดียวที่ได้ทำคุณประโยชน์ที่สุด
ทั้งแก่คนและสัตว์ ข้านำโชคลาภ
มาสู่ชีวิตทุกชีวิต แล้วก็ช่วยบรรเทา
ความเจ็บปวดรื้อยพินอย่างให้แก่ผู้
ได้รับทุกเขวทนา ถ้าข้าถูกพินโค่น
ลงแล้ว ผู้ที่เขามาหาข้าเพื่อขอความ
ช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ก็จะทำ
อย่างไรกัน”

ถึงตอนนั้น คนตัดไม้ถึงกับต้อง
ทรุดตัวลงนั่งบนเนินเตี้ยๆ แล้วก็คิด
คิด แล้วก็รำพึงว่า

“ที่จริงก็น่ามหัศจรรย์จริงๆ
ข้าไม่เคยคิดเลยว่า ต้นไม้จะพูดได้
บัดนี้ข้ารู้แล้วว่า ต้นไม้พูดได้และได้
พูดขอร้องข้าไม่ให้พิน แล้วข้าจะทำ
อย่างไรดี หัวใจข้ารักไม่ได้ทำด้วย
หิน จึงจะทนฟังคำขอร้องเหล่านั้นได้
โดยไม่หวั่นไหว ข้ายินดีออกไปจาก
ป่ามือเปล่า แต่ว่าเมื่อข้าจะว่าอะไร
บ้างก็ไม่รู้ เมื่อกลับบ้านมือเปล่า”

ทันใดนั้นก็เงยหน้าขึ้น และส่ง
เสียงโพล่อกออกมาจากพุ่มไม้ก็เจอ ชาย
ชราตัวเล็กเตี้ยๆ มีหนวดสีเทาขาว
ชายชราสวมเสื้อเชิ้ตทำด้วยเปลือก
ไม้เบิช ส่วนเสื้อคลุมทำด้วยเปลือก
ไม้สปรุช ชายชราตรงมาทักคนตัดไม้
พลาถามว่า

“ทำไมมานั่งเศร้าอยู่ที่นี่ เกิด
เหตุเภทภัยอะไรหรือ”

“จะให้ข้าเรียงอยู่ได้อย่างไรละ
ท่านผู้เฒ่า ข้ามาในป่าก็เพื่อจะมา
ตัดไม้เอาไปบ้าน แต่มาถึงบัดนี้
ปรากฏว่าข้าทำไม่ได้ เพราะได้มา
เห็นสิ่งมหัศจรรย์ท่าน สังเกตคือ ป่า
นั้นมีชีวิต ต้นไม้ทุกต้นคิด และรู้สึก
และพูดได้เหมือนอย่างคน เสียงก็
อย่างเดียวกับคน มันทำให้หัวใจข้า
จะแตกสลาย เมื่อต้นไม้ขอร้องข้า
ไม่ให้พิน ฉะนั้นเป็นไงเป็นกันเถอะ
ข้าไม่หวั่นแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้า
บังคับใจตัวเองให้พินต้นไม้เหล่านั้น
ไม่ได้หรอก”

ชายชราตัวเล็กมองดูชายตัดไม้
อย่างอบอุ่นใจ แล้วกล่าวว่า

“ขอขอบใจท่านที่ไม่ได้อุดหนุน
ไม่ยอมฟังเสียงขอร้องของลูกๆ ข้า
จนจะทำให้เลือดตกยางออก ข้ารู้สึก
ขอบคุณท่านจริงๆ และขอตอบแทน

บุญคุณท่านที่ท่านใจดีมีเมตตา นับ
แต่บัดนี้เป็นต้นไป ท่านจะมีโชค
มีลาภมหาศาล ท่านจะไม่ต้องมา
เที่ยวหาพินหาไม้หรือหาอะไรๆ
ครอบครัวยของท่านก็จะเป็นเช่นนี้
ด้วย แต่อย่าให้มีใครละโมภโลก
มากเกินไปด้วย ถ้าหากไม่อยากจะ
เรื่องต่างๆก็เกิดผลกลายเป็นเรื่อง
ร้ายๆ เอา เอาไม่เร็วทองกันไป แต่
ต้องรักษาไว้ให้ดี ให้เหมือนแก้วตา
ทีเดียวนะ”

แล้วชายชราที่ส่งไม้เร็วทอง
ขาวหลายนิ้ว มีขนาดไม่ใหญ่กว่าไม้
ถักนิตติ้งสักเท่าใดนักให้แก่ชายตัด
ไม้ ต่อจากนั้นก็อธิบายว่า

“ถ้าท่านอยากจะสร้างบ้าน
อยากตั้งฉางข้าวหรือคอกวัวละก็
จงมาที่จอมปลวกกันเถยวนะ เอาไม้
เร็วทองโบกไปมาเหนือจอมปลวก
๓ ครั้ง ระว่งอย่าให้ไปโดนจอม
ปลวกทลายลงละ บอกปลวกให้สร้าง
ให้ท่านตามแต่ท่านจะต้องการ พอ
รุ่งเช้าก็จะเสร็จเรียบร้อย ถ้าเมื่อใด
ท่านหิวท่านก็บอกหม้อหุงต้มของ
ท่านให้หุงต้มอะไรก็ได้ที่ท่านคิด
อยากจะกิน แล้วก็จะได้ตามต้องการ
ทุกอย่าง ถ้าอยากได้น้ำผึ้ง ก็เอา
ไม้เร็วทองโบกไปมาเหนือรังผึ้ง
แล้วรวงผึ้งที่มีน้ำผึ้งเต็มก็จะมาอยู่
บนโต๊ะอาหารของท่าน หรือถ้าอยาก
จะได้น้ำหวานจากต้นเมเปิ้ลหรือต้น
เบิช ก็เอาไม้เร็วทองไปโบกที่ต้น
เบิชหรือต้นเมเปิ้ล แล้วก็จะได้ตาม
ต้องการ ต้นแอลเดอร์จะให้ให้น้ำนม
และต้นจุนเปอร จะทำให้ท่านแข็งแรง
สมบูรณ์ แล้วต่อไปนี้ท่านไม่
ต้องไปตกปลาล่าสัตว์ เพราะหม้อ
หุงต้มของท่านจะบันดาลให้มีเนื้อ
ปลามากน้อยตามแต่ท่านจะขอ ท่าน
เพียงแค่บอกไปเท่านั้น ทันทีที่ท่าน

ต้องการผ้าไหมผ้าด้ายขาวสันตาม
ต้องการ แมงมุมก็จะมาชักใยขอให้
ทั้งหมดคนหรืออาจจะมากกว่านั้น
เป็นสิ่งที่ท่านจะได้เป็นการตอบแทน
ในการที่ท่านเว้นไม่ประหารลูก ๆ
ของข้า ข้าเป็นพ่อของต้นไม้ในบ้าน
ข้าปกครองต้นไม้ทั้งหมดตลอดจน
สัตว์ป่าในบ้านด้วย”

เมื่อรอลากันแล้ว ชายชราก็
หายวับไป เป็นอันว่าคนตัดไม้กลับ
บ้านมือเปล่า เมฆขโมยโอรามณีย์ร้าย
เห็นหัวกลับบ้านมือเปล่าเช่นนั้น ก็
ถลันออกมาที่ลานบ้านด้วยบันดาล
โทสะ พลากร้องถามหัวว่า

“ไหนละพันทข้าให้ไปตัด”

“ก็อยู่ในป่าตรงที่ข้าจะปล่อย
ให้มันโตนะซี” หัวตอบเสียงเรียบ ๆ
ซึ่งยังทำให้เมฆโกรธหนักขึ้น ถึงกับ
ร้องลั่นว่า

“แหม มันน่าจะเอากิ่งเบีชมมา
สักกำ มาโยยเจ้าคนขี้เกียจชอบ
เที่ยวเตร่เล่เล่โลลนสักหน่อย”

ได้ยินเช่นนั้น คนตัดไม้ก็แอบ
เอาไม้เรียวทองออกมาโบก โดยเมฆ
ไม่เห็น แล้วพูดเบา ๆ ว่า

“ขอให้เมฆข้าเถอะที่ถูกโยย
ไม่ใช่ข้า”

พอขาดคำ เมฆก็วิ่งไปรอบ ๆ
ลานบ้าน ปากก็ร้องลั่นว่า

“อย่านะ อย่านะ มันเจ็บนะ
อย่า ไร่อย่า”

แล้วก็เอามือปิดบองเป็นพริ้ว
ให้พ้นจากกิ่งไม้ที่ฟาดไปมา ในที่สุด
เมื่อเห็นว่าได้ลงโทษเมฆพอสมควร
แล้ว ก็บอกให้ไม้เรียวหยุด คราวนี้
คนตัดไม้รู้แล้วว่าควรจะขอบคุณ
เจ้าبابดาแห่งตน ไม่ทงบานมาก
น้อยเพียงไร แล้วก็อดใจไม่ได้ที่
ตนสามารถปราบเมฆผู้จืดจางของ
ตนให้รู้จักพึ่งเหตุพึ่งผลเสียบ้าง เมื่อ
ตนต้องการ

วันเดียวกันนั่นเอง คนตัดไม้
อยากจะลองอิทธิฤทธิ์ของไม้เรียว
ทองที่เห็นแปลกดูบ้าง นางขาว
เดิมที่มีอยู่ก็พังเคไปเสียแล้ว กำลัง
อยากจะได้อีกเล่มที่ ดังนั้นคนตัด
ไม้จึงเข้าไปในป่าหาจอมปลวกพบ
แล้ว ก็โบกไม้เรียวทอง ๓ ครั้งเหนือ
จอมปลวกนั้น พลากรุดว่า

“สร้างนางขาวให้ข้าใหม่ทีเถอะ
ปลวก หลังเก้านันพังไปแล้ว”

พอรุ่งเช้าออกมาจากบ้าน ก็แ
เห็นเลข นนัง นางขาวใหม่เอี่ยม
สร้างอยู่ในลานบ้าน นับแต่นั้นวัน
มา ไม่มีใครในบ้านในเมืองมีความ
สุขเกินไปกว่าคนตัดไม้เลย
อาหารการกินไม่ต้องห่วง อยาก
กินอะไร มือหุงต้มนั้นก็จัดทำ
ให้ แล้วเอามาเสิร์ฟให้เสร็จทีละ
อาหาร ส่งทนต์ไม้กับเมฆจะต้อง
ทำมืออย่างเดียวกัน แล้วก็ไม่ต้อง
ห่วงอะไรในโลก เสือเผือกมี
แมงมุมชักใยขอให้ นาก็มีตัวตุนมา
ไล่ให้ ปลวกก็หวานขาวแล้วเก็บ
เกี้ยวให้ด้วยเมื่อถึงเวลา และถ้าเมฆ
เกิดโมโหโกรธาขึ้นมา ไม้เรียวทอง
อันแสนวิเศษนั้น ก็จะไปช่วยทำให้อารมณ์เป็นปกติ

คนตัดไม้มีอายุได้จนถึงวัยชรา
และไม่เคยประสบความทุกข์ยาก
ใดๆเลย ทั้งนี้เพราะคนตัดไม้ไม่เคย
ทำอะไรที่ไม้เรียวทองไม่อาจจะ
บันดาลให้ได้ ก่อนจะตายได้มอบไม้
เรียวทองนี้ให้ไว้แก่ลูกๆ ทั้งได้บอก
ทุกอย่างตามที่บิดาแห่งตนไม้ในป่า
บอกมา แล้วก็ปลื้มเตือนให้ระวัง
ว่า อย่าทำอะไรที่เป็นไปไม่ได้ พวก
ลูกๆ ปฏิบัติตาม ก็ได้มีชีวิตอย่าง
เป็นสุขเช่นเดียวกับพ่อของตน

ต่อมาภายหลัง ไม้เรียวทองไป
ตกอยู่ในมือคนที่ไม่มีเหตุผล ไม่ค่อย
ได้นึกถึงคำสั่งของบรรพบุรุษ จึง

ได้ขอสั่งไม้เรียวทองทำไม่ได้ แต่
ถึงกระนั้นก็ยังไม้เกินขอบเขตปกติ
วิสัย จึงยังไม่เกิดร้ายอะไรเกิดขึ้น
แต่อยู่มาวันหนึ่งมีคนโหดเขลาคน
หนึ่ง ขอให้พระอาทิตย์ลงมาที่ตัว
มาช่วยทำให้หลังตนเอง ไม้เรียวทอง
ก็ทำหน้าที่เท่าที่จะทำได้ แต่แทนที่
พระอาทิตย์จะลงมาเอง ซึ่งเป็นไป
ไม่ได้ ก็กลับส่งรังสีเจ็ดจ้าวรุนแรง
จนกระทั่งเผาผลาญตัวชายคนนั้น
บ้านเรือนตลอดจนนางขาว ใหม่
เป็นจุณ เป็นเถ้าถ่านจนไม่มีร่องรอย
เหลือ ไม้เรียวทองเองก็ละลายหาย
ไปในไฟ (หรืออาจจะหายไป ไม่ได้
อยู่ในกองไฟ ก็เป็นไปได้) เหลือแต่
ต้นไม้เท่านั้นที่ยังมีให้เห็น แต่
แสงอันรุ่มแรงของพระอาทิตย์
ก็ได้ทำให้ต้นไม้เหล่านั้นต้นเต็น
ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก แล้วก็เลย
หมดความสามารถที่จะใช้ฝน กลายเป็น
พูดไม่ได้ดังที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ ♥

หมายเหตุ ชื่อต้นไม้หลายชื่อไม่ได้จะคุ้น
จึงขอลำดับย่อๆพอเป็นเค้า คือคันแอฟ
เป็นต้นไม้จำพวกเดียวกับโอ๊คฟ ต้นเบิร์
มีหลายชนิด บางชนิดใช้เปลือกทำสิ่งของ
ต่างๆ เช่น กระเป๋า เสื้อผ้า บางชนิดใช้
ทำเฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ กิงหรือแขนไม้เบีช
ใช้สำหรับโยก ต้นแอลเคอร์ เป็นไม้
จำพวกเบีชขึ้นในที่ชื้น เปลือกใช้ย้อมผ้า
และฟอกหนัง ต้นเมเบิล มีหลายชนิด
บางชนิดใช้ทำพื้นบ้าน บางชนิดมีน้ำหวาน
ใช้ทำน้ำตาล ต้นแอลเพน ใบคล้าย
ใบโพธิ์ เวลาถูกลมเบาๆ ก็ดังโหว
ต้นโรวัน เป็นไม้จำพวกกุหลาบ มีลูก
เป็นพวงสีแดง ต้นสปรูซ เป็นต้นไม้
จำพวกสน มีหลายชนิด บางชนิดปลูก
เป็นไม้ประดับ เพราะเป็นต้นไม้สวย
ใบสีเขียวอมฟ้า ต้นลูนิเปอร์ เป็นต้นไม้
ไม่ผลัดใบ เขียวตลอดทั้งปีอย่างต้นสน
ลูกใช้ผสมเหล้าอิน

๖๓๗ ลอว ๔๗ ๒๗ ค.พ. ๒๕๖๘

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ปีเตอร์ ผู้ทรงพลัง

(นิทานนอร์เว)

ได้เคยเล่านิทานชาวทะเลให้ฟัง เรื่อง อินทวนชาวา ผู้ทรงพลัง มาแล้ว เรื่องราวของปีเตอร์ ผู้ทรงพลังของนอร์เว ก็คล้ายกัน ตรงที่ กิจจุ แรงมาก ดังที่มีเล่าไว้ใน นิทานชาวบ้านยุโรป เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงหม้ายคนหนึ่ง ซึ่งมีลูกอยู่คนเดียวเป็นผู้ชายชื่อ ปีเตอร์ ปีเตอร์นั้นโตเร็วเหลือเกิน แล้วก็กินก็ และเอี้ยวเอี้ยวของแม่มีเท่าไร ต้องเอามาเลี้ยงปีเตอร์จนหมดสิ้น จนกระทั่งในที่สุด แม่ต้องบอกปีเตอร์ในวันหนึ่งว่า

“ลูกเห็นจะต้องไปหากินเอาเอง แล้ว ลูกเอ๊ย แม่เลี้ยงลูกต่อไปอีกไม่ได้แล้ว”

ดังนั้นปีเตอร์จึงต้องออกจากบ้านไป ขณะที่ปีเตอร์เดินไปตามทางได้เหนื่อยหนึ่ง ทันใดนั้นได้มีชายคนหนึ่งเดินตรงมาหา ปีเตอร์ก็ถามว่า

“เพื่อนชื่ออะไร”

“ชื่ออีลล์แคเรีย ผู้แบกภูเขา”

“ดีละ มาร่วมทางกันเถอะ”

คนทั้งสองเดินมาด้วยกันไม่นาน ก็ได้มีชายอีกคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหา เมื่อปีเตอร์ถามชื่อ ก็ได้คำตอบว่าชื่อสตีล สควิชเซอร์ ผู้แบกเหล็กกล้า ได้ยินเช่นนั้นปีเตอร์ก็บอกว่า

“ไหนมาประลองกำลังกันดูซิ”

พูดแล้วก็เหวี่ยงสตีล สควิชเซอร์ไป และเมื่อได้รู้กำลังของกันและกันแล้ว ปีเตอร์ก็ชวนว่า “ดีละ มาร่วมทางกันเถอะ” จึงเป็นอันคณะของปีเตอร์ผู้ทรงพลังมีรวมเป็น ๓ คนแล้ว เมื่อชวนกันเดินต่อไปครู่ใหญ่ๆ ก็ได้มาถึงภูเขาลูกหนึ่ง ซึ่งมีประตูเปิดอยู่ ได้ยินเสียงก้องตอกอะไรดังอยู่ในภูเขา ปีเตอร์ก็บอกให้สตีล สควิชเซอร์ลองเปิดประตูดู แต่ก็เปิดไม่ออก ปีเตอร์ก็บอกให้อีลล์แคเรียลองดูบ้าง แต่ก็เปิดไม่ออกเช่นเดียวกัน ปีเตอร์จึงลองดูเอง ปีเตอร์ดังอย่างเต็มแรง ประตูจึงได้เปิด เมื่อเดินเข้าไปข้างในก็ได้แลเห็นยักษ์ตนหนึ่งกำลังตอกอะไร่วนอยู่ ปีเตอร์

อยากจะเข้าไปช่วยตอกบ้าง ยักษ์ก็ส่งก้อนให้ แต่ปีเตอร์พูดว่า “ยกไม่ไหวหรอก”

ยักษ์ก็ส่งเขา (สัตว์) แห่งพลังให้และให้ดมสิ่งที่อยู่ในเขานั้น พอดมแล้วก็รู้สึกว่ายากก่อนขึ้นได้หน่อย จึงได้บอกยักษ์ว่า “ก็ยังไม่ขึ้นอยู่ดี” ยักษ์จึงให้ดมจากเขาอีกอันหนึ่ง พอดมแล้วก็รู้สึกว่ายากจะยกขึ้นได้ แต่กระนั้นก็ยังถามยักษ์ว่า “ไม่มียาในเขาแห่งพลังที่ดีกว่านี้อีกหรือ”

ยักษ์ก็ส่งเขาให้อีกอันหนึ่ง พอดมแล้วปีเตอร์ก็ยกขึ้นขึ้นไหว จึงได้ลงมือตอก และยักษ์ต้องกะทริบตาทุกครั้งกับปีเตอร์เหวี่ยงก้อน และในพริบตาปีเตอร์ก็เหวี่ยงก้อนไปที่หัวยักษ์ หัวยักษ์เบะเป็นสองเสี่ยงตายสนิท ปีเตอร์ก็จัดการดมยาทรงพลังในเขาทุกอันเท่าที่มีในถ้ำ แล้วก็ออกเดินทางต่อไปจนมาถึงป่าแห่งหนึ่ง คนทั้งสามได้แลเห็นหม้อโลหะใบหนึ่งอยู่บนนั้น ขณะนั้นต่างคนต่างหิว ปีเตอร์ก็พูดขึ้นว่า

“เราไปล่าสัตว์ในป่ามาทำอะไรกินกันละนะ”

แล้วก็ไปล่าสัตว์ในป่า ไม่นานก็ได้มาทำอาหารกิน บิเตอร์ให้สตีล สควีเซอร์เฝ้าหม้อใบนั้นไว้ ส่วนตนกับฮิลล์แคเรียจะออกไปล่าสัตว์อีก เมื่อกลับมาจะได้เนื้อสัตว์พอจะต้มได้อีกหม้อหนึ่งเต็มๆ ขณะทำในหม้อกำลังเดือด เกือบจะได้ที่อยู่แล้ว ก็ได้มียักษ์สามหัวตรงมาและพูดว่า

“ขอข้ากินบ้างสิ”

และไม่ทันต้องรอคำตอบ ยักษ์นั้นก็กินจนเกลี้ยงหม้อ พอบิเตอร์กลับมาจากป่าแลเห็นเช่นนั้นก็ถามว่าใครกินหมด และสตีล สควีเซอร์ก็บอกว่า “ยักษ์สามหัวมากินหมด” บิเตอร์จึงให้ฮิลล์แคเรียเฝ้าบ้าง พอบิเตอร์กับสตีล สควีเซอร์กลับไป แล้ว และอาหารในหม้อกำลังเดือดจนจะได้ที่อยู่แล้ว ก็ได้มียักษ์หกหัวมาขอกิน แล้วก็กินจนหมดจนสิ้น คราวนี้บิเตอร์เลยต้องอยู่เฝ้าหม้อ และก็ได้มียักษ์เก้าหัวมาจากในป่า มากินอาหารในหม้อหมดสิ้น บิเตอร์ก็โดดลุกขึ้น ถอนต้นเบิชมาได้ต้นหนึ่ง ฟาดหัวยักษ์เข้าให้ หัวทุกหัวก็แหลกเหลว ยักษ์ก็สิ้นฤทธิ์ไป บิเตอร์จึงไปตะโกนเรียกเพื่อนทั้งสองให้กลับมากินอาหาร กินหมดไปแล้วก็ยังไม่อิ่ม ต้องไปล่าสัตว์มาใหม่ มาหุงต้มใหม่อีกหม้อหนึ่งเต็มๆ

ครั้นกินอิ่มหน้าสำราญกันทุก

คนแล้ว ก็ออกเดินทาง เดินทางมาเป็นเวลานานโข ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตอกอะไรอีกแล้ว คราวนี้ดังมาจากใต้ดิน บิเตอร์ก็ตรงไปยังที่ที่ได้ยินเสียงตอก และก็ได้แลเห็นยักษ์กำลังทำหัวให้ลูกชายของตน พอยักษ์แลเห็นบิเตอร์ก็บ่นว่า

“มีอายคนจรจัดมันฟาดหัวลูกข้าแหลกเหลว”

แล้วก็ขอให้บิเตอร์ช่วย บิเตอร์ตรงเข้าช่วย แต่ยกก่อนไม่ขึ้น เลยถามยักษ์ว่า “ไม่มีเขาแห่งพลังที่ได้ยาไว้บ้างหรือ” ยักษ์ตอบว่า “มีสิ เดียวจะแบ่งยาในเขานั้นให้กินบ้าง” พอดื่มยาทรงพลังจากเขาแห่งพลังนั้นแล้ว บิเตอร์ก็เกิดพลังขนาดที่ยกก่อนขึ้น บิเตอร์จึงเอาค้อนตอกขณะที่ยักษ์นั้นดู พอแผลก็เือก้อนเหวี่ยงไปที่หัวยักษ์ จนยักษ์ตายแน่แล้ว ก็ตรงไปที่มุมห้อง ข้าลูกชายยักษ์ตาย แล้วก็ค้นหายาทรงพลังมาดื่มจนหมด

คนทั้งสามเดินทางต่อไปจนถึงพระราชวังแห่งหนึ่ง จึงตรงไปสมัครทำงานด้วยในฐานะคนรับใช้ และถูกส่งให้ไปเฝ้าให้หาฟันและเอาฟันบรรทุกรดมา คนทั้งสามเอาฟันบรรทุกรดเสีย จนมีลาคไม่ไหว คนเหล่านั้นก็เลยตัดหัวมันเสีย เอาบรรทุกมาในรด แล้วช่วยกันลากลดมา พระราชาทรงทราบเข้าก็อดตกพระทัยไม่ได้ ยิ่งเห็นคนทั้งสามกินม้า กินวัว กินแกะกินกวางของพระองค์จนหมดจนสิ้น ก็ยิ่ง

ทรงคิดว่า “เห็นจะเลียงไม่ไหวแล้วคนพวกนี้” ดังนั้นจึงตรัสสั่งคนทั้งสามว่า “ไปเอาดาบของยักษ์แอสแตร์กลับมา”

คนทั้งสามจึงต้องลงเรือแล่นไปยังฟาร์มของยักษ์ แอสแตร์ บิเตอร์จัดให้สตีล สควีเซอร์เฝ้าดูแลเรือในตอนกลางคืน บิเตอร์บอกว่า

“ถ้ามีใครมาถามว่าเรือของเราบรรทุกอะไรมาละก็ บอกเขาว่า ‘ไม่ใช่ธูระ’”

ไม่ช้าก็เต็มเรือลำหนึ่งพายออกมาจากฝั่ง และกลางลำเรือมีหม้อโลหะใบหนึ่งซึ่งนำกำลังเดือด ผู้ที่พายเรือมานั้นคือ ลูกชายของยักษ์แอสแตร์นั่นเอง พอมาถึงก็โดดขึ้นมาบนเรือถามว่า

“เรือบรรทุกอะไรนะ”

“ไม่ใช่ธูระ” สตีล สควีเซอร์ตอบ

ลูกชายยักษ์แอสแตร์เมื่อได้ยินเช่นนั้นจึงจับตัวสตีล สควีเซอร์โยนลงไปในหม้อ แล้วก็พายกลับเข้าฝั่ง คืนต่อมาบิเตอร์ก็เลยจัดให้ฮิลล์แคเรียเฝ้าดูแลเรือบ้าง พร้อมทั้งสั่งว่า ถ้าใครมาถามว่าเรือบรรทุกอะไร ก็ให้ตอบว่า “ไม่ใช่ธูระ” เหมือนกับคำ

ทันใดนั้นก็เต็มเรือลำหนึ่งพายออกมาจากฝั่ง พอถึงก็มีคนโดดขึ้นมาบนเรือ คนที่โดดขึ้นมาก็คือลูกชายของยักษ์แอสแตร์ และก็ได้อีกถามว่า เรือนี้บรรทุกอะไร และฮิลล์แคเรียก็ได้ตอบว่า “ไม่ใช่ธูระ” ลูกชาย

ยักษ์แอสแดร์ได้ขึ้นเข้านั้นก็ตรง
เข้าสู่กับฮิลล์แกลเรีย และจับตัว
โยนลงไปในหม้อเคื่อดๆ แล้วก็
พายกลับเข้าฝั่ง

คืนที่สามบิเตอร์จัดแจงเผ่าเรือ
เอง เมื่อเห็นเรือพายมาและคนใน
เรือซึ่งถือลูกชายยักษ์แอสแดร์ได้
ถามว่า “เรื่อนี้บรรทุกอะไร” และ
ก็ได้คำตอบว่า “อะไรไม่ใช่” แล้วก็
เลยเกิดสู้กันขึ้น บิเตอร์ถูกเหวี่ยง
ลงไปกับเรืออยู่ข้างหนึ่ง พอลุกขึ้น
ได้บิเตอร์ก็จับลูกชายยักษ์แอสแดร์
เหวี่ยงไปบ้าง เมื่อเพลิงพลาลงไป
เช่นนั้น ลูกชายยักษ์แอสแดร์ก็จำ
ต้องบอกบิเตอร์ทุกอย่างตามที่บิเตอร์
ถาม บิเตอร์ถามว่า

“พ่อของเจ้านอนหลับสนิท
ตอนไหน กลับตามธรรมดาตอน

ไหน และหลับๆตื่นๆตอนไหน จะรู้
ได้อย่างไร”

“ถ้ามีควันสีขาวออกมาจาก
ปากพ่อกับ แสดงว่าพ่อนอนหลับๆ
ตื่นๆ ถ้าหลับตามธรรมดาจะมีควัน
สีขาวออกจากปากพ่อกับ แต่ถ้า
หลับสนิทละก็จะมีควันสีแดงออกมา
จากปากพ่อกับ”

พอได้เรื่องราวที่ต้องการแล้ว
บิเตอร์ก็จับลูกชายยักษ์แอสแดร์โยน
ลงไปในหม้อน้ำเคื่อด ตกกลางคืน
บิเตอร์ก็ขึ้นไปบนฝั่ง มองดูตรง
หน้าต่างของยักษ์แอสแดร์ ก็แลเห็น
ควันสีขาวออกจากปากยักษ์ ครู่หนึ่ง
ต่อมาก็มีควันสีขาวออกมา คอยอยู่
ครู่ใหญ่ๆ ก็ปรากฏควันสีแดงออกมา
เห็นเช่นนั้นบิเตอร์ก็กลานเข้าไปใน
บ้าน ตรงไปที่เตียงนอนของยักษ์

ก้อยๆ ดึงเขาออกมา แล้วก็ออกมา
จากบ้านพายเรือเล็กกลับมาขึ้นเรือ
ใหญ่

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า ยักษ์ตื่นขึ้นมา
หาดาบไม่พบ ก็รู้ได้ว่าคนบนเรือคง
เอาไป แต่เรือก็ออกไปแล้วยักษ์จึง
ขึ้นไปบนภูเขามองออกไปในท้อง
มหาสมุทร แลเห็นเรือแล่นอยู่เช่น
นั้นก็เอาเขามาวิดน้ำทะเลดื่ม ยักษ์
ดื่ม ดมจนน้ำทะเลแห้งจนถึงทางเสื่อ
เรือนมาพ่นน้ำ บิเตอร์ต้องเอาพาย
เหล็กมาพายแต่พายจนพายเหล็กกด
เรือก็ไปไม่ถึงไหน แต่เขาที่ยักษ์
แอสแดร์ใช้วิดน้ำทะเลทนต่อไปอีก
ไม่ได้แตก ระเบิดออก น้ำทะเลก็
กลับมีมาใหม่ดังเดิม เรือของบิเตอร์
จึงแล่นต่อไปได้ ส่วนยักษ์แอสแดร์
ก็ได้ถึงแก่ความตาย ♥

J 37 50248 2211-11, 2528

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของปู

(นิทานไทใหญ่)

ปู คงเป็นสัตว์ที่ไม่ค่อยมีคนสนใจนัก นอกจากเรื่องแม่ปูกับลูกปูแล้ว จึงไม่มีเรื่องราวมาเล่าสืบทอดกันมาในถิ่นต่างๆ (เท่าที่ผ่านมา) เห็นมีแต่เรื่องนางกิ้งก่าเมืองล้ายคำ นิทานไทใหญ่ ที่จริงเขาถือเป็นนิทานชาดกจึงเรียกวัดที่นางกิ้งก่าเมืองล้ายคำ สรร่ากุ่มหมา ล้อยแหลมเป็นผู้เล่าดังได้เคยนำมาเล่าไว้เมื่อไม่นานมานี้ เรื่องเล่าถึงขุนหอคำเมืองหนึ่งเป็นผู้มีบุญในชนบทประเพณี มีศีลมีธรรม ทำบุญทำทานไม่ขาดเลย และปรากฏว่าขุนชกุกยา (คือพระอินทร์) ใญ่ร่ล่องใจดู จึงได้จำแลงร่างเป็นชาวประมงจับปูจำนวน ๑๐๑ ตัวมาขายในตลาด คนครัวเห็นเป็นปูแปลก จึงซื้อมาถวายขุนหอคำ ขุนหอคำก็ทรงเห็นเป็นปูประหลาด ตัวเท่าๆกัน ไม่เล็กไม่ใหญ่ เอามาเรียงกันดู จะเห็นสวยแปลกตา และต่อมากองอยากจะทรงทราบว่าจะมีผู้ใดกล้ำกึ่งปูทั้ง ๑๐๑ ตัวบ้าง จึงให้คนไปตั้งข้อร้องบ่าวว่า ถ้าผู้ใดกินปูได้หมดทั้ง ๑๐๑ ตัว หากว่าเป็นผู้ชายจะให้เป็นผู้เจ้าแก้วมั่ง (รัชทายาท) ถ้าหากเป็นผู้หญิงจะตั้งให้เป็น นางค้ำโห (มเหสี) และได้มีหญิงสาวจากจน

ชั้นแค้นคนหนึ่งมาอาสากินปูนั้นทีละตัวๆ จนกระทั่งหมดทั้ง ๑๐๑ ตัว ขุนหอคำจึงต้องตั้งให้เป็นนางค้ำโหตามสัญญา ฯลฯ

เรื่องเล่าให้เห็นเป็นเรื่องแปลกที่คนกล้ำกึ่งปูได้ และกินได้มากถึง ๑๐๑ ตัว ขุนหอคำในเรื่องนี้และคนเขียนนิทานชาดกคงเป็นคนกินปูไม่เป็น ชาวอินเดียโดยเฉพาะพวกฮินดูทางตอนเหนือไม่รู้จักปู ไม่เคยเห็นปู เมื่อเล่าให้ฟังว่าปูนาเป็นสัตว์สำคัญของชาวนาเรา แต่ชาวนา ก็มีวิธีกำจัดโดยจับมากินเสีย ก็ตื่นเต้นพร้อมทั้งทำท่าขะเขวสาง นางค้ำโหที่มาตั้งฉายาภายหลังว่า นางกิ้งก่าเมืองล้ายคำกินปูเป็น นิทานที่จะเล่าต่อไปนี่ยืนยันให้เห็นชัด ทั่วๆ ที่ถือว่าเป็นนิทานชาดกเช่นเดียวกันจึงเรียกวัดปู (ชาดกเรื่องปู) ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียนเป็นภาษาไทย แต่มีพิมพ์ไว้ในหนังสือคู่มือเบื้องต้นสำหรับเรียนภาษาไทยของ ดร. กุชิง พิมพ์ ค.ศ. ๑๘๘๘ (พ.ศ. ๒๔๓๑)

วัดปู เรื่องเล่าว่า เมื่อโลกแรกจะมีนั้น ชาวเมืองทั้งสี่ทางทั้งหลาย พอเป็นพวกก็จะต่าปูกับหมากรก (มะขาม) กิน ดังนั้นปูทั้งสี่

ทั้งหลายก็จวนจะหมดสิ้นไป ยังเหลืออยู่แต่ปูบางตัวเท่านั้น ปูตัวหนึ่งจึงพูดแก่ปูทั้งหลายว่า

“พวกปูทั้งหลายเอ๋ย คนเมือง (=ชาวเมือง) ทั้งหลายนี้ พอเขาเป็นหวัดคอเจ็บ เขาก็จะกินปูพวกเราทั้งหมดทั้งสี่ จนพวกเราจักจะหมดไปอยู่แล้ว พวกเราขึ้นไปเมืองผี (=สวรรค์) กันเถละ”

ได้ยินปุตวันนั้นพูดเช่นนั้นแล้ว ปูทั้งหลายก็เห็นด้วย ได้ชวนกันเดินทางขึ้นไปสู่เมืองผีโน้น ข้างฝ่ายขุนผี (=เทวดา) เห็นปูพากันมามากมายเช่นนั้นก็ถามว่า

“พวกปูทั้งหลายเอ๋ย ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้น เจ้าทั้งหลายจึงได้ขึ้นมาถึงเมืองผีของเรา”

ขุนผีพูดเช่นนั้นแล้ว ปูก็ทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ ก้นเมืองกลาง (=เมืองท่า = เมืองกลางคือโลกเรา) ร้ายนักร้ายหนา พอคอเขาเจ็บเป็นหวัดขึ้นมา เขาก็เอาปูพวกข้าพระองค์นี้ดื่อกับหมากส้ม (=ผลไม้เปรี้ยว) กินกัน เพราะเหตุนี้ปูพวกข้าพระองค์ก็กลัวคนเมืองลุ่ม (=เมืองล่าง) จึงได้เดินทางขึ้นมาพึ่งพระองค์”

ขุนผีได้ยินดังนั้น ก็ตรัสว่า

“เมืองผีเราเนี่ย สัตว์เดรัจฉานไม่มี พอบ้างให้พวกเจ้าทั้งหลายขึ้นมายุอยู่แล้ว ก็กลัวผี (-เทวดา)ทั้งหลายจะเอาอย่างคน เอาไปพวกเจ้ามาด่ากับหมากส้มกินกันเสียอีกนะ”

เมื่อได้ยินขุนสัตว์เช่นนั้นไปทั้งหลายก็จำต้องกลับคืนลงมายังเมืองคน มาคราวนี้มาได้มาขุดรูอยู่ในดิน เพื่อความปลอดภัย

เรื่องเสรำของลูกอ๊อด

(นิทานแอฟริกา)

ข้างฝ่ายแอฟริกาไม่มีเรื่องปู่ แต่ก็มีเรื่องสัตว์เล็กกว่าปู่ นั่นคือเรื่องของลูกกบที่เรียกกันว่าลูกอ๊อด อะบาโยมิ พุยาได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกันดังต่อไปนี้

เรื่องเล่าว่า ครึ่งหนึ่งเมือราชาแห่งกบได้สิ้นชีวิตลง ครั้นจัดงานศพเรียบร้อยแล้ว ปัญหาที่ใครจะให้เป็นราชาแห่งกบสืบต่อมา ได้มีกบสกุลใหญ่ๆหลายสกุลต่างรวมตัวกันเลือกราชวงศ์ใหม่ และได้มีผู้มุ่งหวังจะได้เป็นราชาครองบัลลังก์กบที่วางลงมากหน้าหลายตาด้วยกัน จึงได้เกิดทะเลาะวิวาทกันส่งเสียงอื้ออึงเอ็ดตะโร พาให้เกิดแตกแยกในหมู่ผู้คิดจะแข่งขันชิงตำแหน่งราชากบ ด้วยเหตุนี้จึงเสียเวลาเป็นอันมากในการปรึกษาหารือ แม้กระนั้นก็ยังไม่เป็นตกลง ในที่สุดเห็นควรให้ไปขอคำพยากรณ์จากเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ ที่บรรดากบนั้นถือเอื่อจะช่วยตัดสินใจให้ได้

ต่อจากนั้นเมื่อไปขอคำพยากรณ์จากเทพโดยผ่านคนทรงแล้ว ก็ปรากฏว่า มีลูกอ๊อดได้รับเลือกเป็น

ราชากบองค์ใหม่ ไม่มีผู้ใดทราบดีว่าการเลือกราชากบครั้งนี้จะทั้งแปลกใจและดีใจมากไปกว่าตัวลูกอ๊อดเอง และก่อนที่กบสกุลต่างๆ จะแยกย้ายกันกลับไปอยู่ที่ของตน ก็ได้ตกลงกันว่า จะต้องทำพิธีสวมมงกุฎให้แก่ราชากบองค์ใหม่ภายในเจ็ดวัน ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ไม่นึกไม่ฝันมาก่อนของลูกอ๊อด ทำให้กบเป็นอันมากพากันมารวมล้อมและยกยอปอขึ้น ทั้งๆที่ไม่เคยสนใจลูกอ๊อดนั้นมาก่อนเลย ข้างฝ่ายลูกอ๊อดก็ยินดีที่ผู้มาประจบประแจงและติดตามรับใช้ ดังนั้นลูกอ๊อดจึงตกลงใจว่าจะต้องจัดงานฉลองให้ใหญ่โตตลอด ๗ วัน ก่อนจะถึงวันราชาภิเษก ได้มีการเชิญเพื่อนฝูงหน้าใหม่ให้มาร่วมงานงานนั้นจะมีนักดนตรีในโลกของกบนักกลองมือเขมมที่สุด แล้วก็นักเต้นรำมาร่วมด้วย งานเลี้ยงอันมโหฬารก็จะต้องประกอบด้วยลูกปาล์ม น้ำมัน สับเบินชนๆ มีเครื่องดื่มมากมาย ทั้งสัตว์หลายชนิดที่ฆ่ามาเพื่องานเลี้ยงนี้ ทั้งยังมีหม้อใส่เหล้าปาล์มมาตั้งอยู่ในบริเวณที่อยู่ของลูกอ๊อด แม้แต่ที่ตลาดและตามถนนก็ยังมียกให้ผู้คนได้ดื่ม ทุกอย่างจัดเพื่อการเลี้ยงมโหฬาร และงานรื่นเริงครั้งยิ่งใหญ่ ไม่ต้องมีการทำการงานอะไรตลอดอาณาจักรของกบ และตามธรรมเนียมของกบบรรดากบจะต้องมาเต้นกันตามถนนในตอนเย็นวันที่หกของงาน ลูกอ๊อดตอนนั้นเมาแฉ่แล้ว ก็ได้มาเข้ากระบวนอยู่ด้วย

เพื่อให้เบนจุดสนใจตลอดเวลา ลูกอ๊อดก็ได้ประกาศว่า ตนเต้นได้ดีกว่านักเต้นอาชีพเสียอีก ประกาศไปแล้ว ลูกอ๊อดก็ได้เต้นไปกระโดด

ไปตามถนนหลายต่อหลายสายเมื่อมีใครๆพากันตบมือให้ ประกอบกับทั้งกำลังเมา ลูกอ๊อดก็คิดว่าตัวเต้นได้อย่างดีที่สุดในที่นี้จะหาได้ในโลกของกบ ทั้งที่พูดไปตามจริงแล้ว ลูกอ๊อดเต้นไม่ได้เรื่องเลย เดี่ยวๆ ลั่นพลาด เดี่ยวๆล้มทับผู้ที่วิ่งเข้ามาใกล้ๆ ในที่สุดก็เลยไปตรึงรองเท้าข้างถนน ตรงใกล้ๆ กับตลาดได้มีขยะกองใหญ่ ลูกอ๊อดกำลังเมา ก็ได้พยายามจะโดดข้ามขยะกองนั้นให้พ้น แต่เนื่องจาก เรื่องเสรำเกิดขึ้นตอนนั้นเอง ก็อลูกอ๊อดนอกจากข้ามไม่พ้นแล้ว ก็ยังตกลงไปในรูแห่งหนึ่ง ขานิดๆ ของลูกอ๊อดถึงกับหักทันที เขาต้องจัดการหาไม้แผ่นๆ มาวางลูกอ๊อดลงบนนั้นแล้วก็หามพากลับบ้าน แล้วก็ปล่อยให้ลูกอ๊อดนอนร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ปวดไปหมดทั้งหัวทั้งขา จนลูกอ๊อดเองก็ชักงงไม่รู้ว่า หัวหรือขาแน่น ที่ทำความเดือดร้อนให้ตนมากที่สุด

อนึ่งตามกฎหมายของอาณาจักรกบผู้ใดที่พิกลพิการเป็นอันหมดสิทธิ์ได้สวมมงกุฎเป็นราชาแห่งกบได้ ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น กบสกุลใหญ่ๆที่ไม่พอใจคำพยากรณ์ให้เลือกลูกอ๊อดในครั้งที่แล้ว ได้รับมาชุมนุมกันแล้วประกาศว่า ลูกอ๊อดหมดสิทธิ์ได้เป็นราชากบอีกต่อไป ทั้งนี้เพราะลูกอ๊อดขาหัก แล้วก็พากันไปเลือกเอาคางคกแก่มาตัวหนึ่งมาแต่งตั้งให้เป็นราชากบ ลูกอ๊อดก็เลยยังเสรำหนักขึ้นที่ ไหล่ขาหักก็เจ็บก็เจ็บแล้วยังไม่ได้เป็นราชา เขาจึงมีคติท้ายเรื่องว่า เมื่อรู้ข่าวว่าจะมีโชคได้มาสู่ตนก็ควร จะรักษาเนื้อรักษาตัวให้ได้ ♥

J 37 49 38.1. 5528

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องโชค-ลาภ

(นิทานจีน)

คนอัปโชคถึงใครจะช่วย
อย่างไรก็ยังไร้โชคไร้ลาภ บางคน
แม้กระทั่งคิดเอาเปรียบคนอื่นก็ยัง
คงปราศจากลาภผลอยู่นั่นเอง
นิทานทั้งสองเรื่องที่ จะเล่าตามที่
โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด เล่าไว้ใน
นิทานจีน ก็เป็นทำนองนั้น เรื่อง
เล่าไว้ดังนี้

เรื่องแรกเจ้าเตาไฟ เขากล่าวถึง
เจ้าเตาไฟที่เขาเรียก เจ้าหวาง(เจซัว
(tsao⁴) คือเตาไฟ หวาง(wang²)
คือราชา เจ้า) เป็นเจ้าที่มั่งคั่งนัก
มากที่สุด ที่เหนือเตาไฟแต่ละบ้าน
มักจะมีรูปเจ้าหวาง และวันที่ ๒๔
เดือนสุดท้ายของปี จะมีพิธีเซ่นไหว้
เป็นพิเศษ เชื่อกันว่า เจ้าหวางจะ
ขึ้นไปบนสวรรค์เดือนละ ๒ ครั้ง
เพื่อรายงานเกี่ยวกับความเป็นไปใน
ครอบครัว ไม่ว่าจะทำชั่วหรือชั่วประการ
ใด ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องเซ่นไหว้
ด้วยน้ำตาลน้ำผึ้งเพื่อเคลือบปากเจ้า
หวางให้รายงานแต่เรื่องดีๆ ของ
ครอบครัว

เขาเล่าว่า เมื่อครั้งที่เจ้าหวาง
ยังมีชีวิตอยู่ เจ้าหวางมีอาชีพเป็น
ช่างปูน แต่ว่าดวงชะตาของช่างปูน
คนนั้นไม่ดีเลย ถึงจะทำงานหนัก

เพียงไรก็ไม่มีความร่ำรวย เกษียณจน
มาอย่างไรก็ยากจนอยู่อย่างนั้นตลอด
ชีวิต ยิ่งทำงานก็ยิ่งจนลง จนจน
ไม่มีปัญญาจะหาเลี้ยงเมีย จำต้อง
แยกทางกับเมีย โดยเมียยอมให้เอา
ตนไปขายให้แก่ชายอื่นและได้ไป
เป็นเมียเก็บของชายคนหนึ่ง

อยู่มาวันหนึ่ง บังเอิญให้ชายที่
ซื้อเมียของตนไป มาว่าจ้างช่างปูน
ไปทำงานที่บ้าน ช่างปูนลืมเมียที่ตน
ขายไปแล้ว ถึงเห็นเพียงแวบๆ ก็ไม่
สนใจว่า หญิงนั้นเป็นใคร นอกจาก
เป็นเมียของผู้อื่นแล้ว แต่ส่วนเมีย
นั้นสิ คิดถึงแล้วอยากจนอยู่ตลอด
เวลา จะเรียกหาหรือเข้าไปพูดจา
อย่างไรก็ทำไม่ได้ ได้เพียงอย่าง
เดียว คือหาทางช่วยเหลืออย่างลับๆ
เพราะนางเห็นแล้วว่า ถึงจะขายเมีย
ไปแล้วก็ตาม ช่างปูนผู้นั้นก็มีได้มี
เงินมีทองหรือมีฐานะดีขึ้นเลย ทั้ง
ผิวกายก็ดีขึ้นของนางที่มีฐานะดี มี
ความเป็นอยู่ดีมีเงินมีทอง ดังนั้นเมื่อ
ช่างปูนทำงานของตนเสร็จแล้ว
และจะลากลับ นางจึงได้ทำขนมมา
ให้ไปตระกร้าหนึ่งเป็นรางวัล จะได้
เอาไว้อินตามทาง โดยนางหาได้
บอกให้ผู้รับรู้ว่า ขนมนี้นางได้

เอาเงินซ่อนไว้ข้างในท่อนไป เมื่อ
ไม่บอกช่างปูนผู้นั้นก็ไม่ว่า ดวงชะตา
ของคนไม่เคยมีเงิน ถึงจะได้ลาภ
ลอยถึงเพียงนี้ ก็ให้มันเป็นต้อง
หลุดมือไป

ขณะที่เดินทางกลับบ้านนั้น ก็
ได้มาพบร้านน้ำชาเล็กๆ เขาร้านหนึ่ง
จึงได้ตรงเข้าไปพักนอน ตาม
ธรรมเนียมร้านน้ำชาย่อมมีคนกินอยู่
บ้าง ขณะนั้นมีคนกินอยู่คนหนึ่ง
ชายนั้นเมื่อแลเห็นมีคนถือขนมเข้า
มาตักตะกร้า ก็ได้เอ่ยปากขอกินบ้าง
ช่างปูนใจดีก็ยื่นส่งให้อีกหนึ่ง โดย
ไม่ได้เฉลียวใจเลยว่า เมียเก่าของ
ตนซ่อนเงินไว้ให้ข้างในขนม แล้ว
ก็มิได้สนใจด้วย เวลาที่ชายนั้น
ขนมออก สำคัญว่าเป็นขนมธรรมดา

ข้างฝ่ายชายที่ขอขนมนั้น พอ
บิขนมเห็นเงินอยู่ข้างใน ก็เชื่อว่า
เจ้าของขนมคงไม่รู้ ถ้าหากรู้ที่ไหน
จะส่งให้ตนง่ายๆ ถึงแม้จะเพียงอัน
เดียวก็ตาม ดังนั้นจึงได้พยายามพูด
จาหวานล่อมขอซื้อขนม นั้นทั้ง
ตะกร้า ช่างปูนผู้อัปโชค มิได้
เขินอายเลย ว่า ขนมของตนมีอะไร
เป็นพิเศษ จนถึงกับมีคนขอซื้อ ทว่า
เมื่อตนก็ไม่สู้จะมีเงินมีทองนัก ถ้า

เปลี่ยนขนมเป็นเงินได้ก็นับว่าไม่เลว เพราะฉะนั้นถึงแม้คนชื้อจะขอชื้อด้วยเงินไม่มากนัก ช่างปูนก็ยอมขายให้ไปทั้งตะกร้า จึงเป็นอันว่าช่างปูนมิได้สิ่งที่เมียบเจตนาจะให้เลยไม่ว่าจะเป็นเงิน เป็นขนม หรือความห่วงใยรักใคร่ กว่าจจะมารู้เรื่องในภายหลังว่า เมียขุดส่วชื้อเงินมาให้ในขนม ซึ่งตนก็ได้ขายให้เขาไป ด้วยราคาไม่เท่าไร เรื่องก็ลวงเลยไปนานแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนั้น ช่างปูนก็เห็นว่าชีวิตของตนช่างอาภัพ ทำอะไรก็ผิดพลาด ทั้งที่คิดว่าตนทำดีแล้ว ที่ขายขนมไปได้เงินมาพอสมควรตามความมั่งคั่งของตน จะได้เงินติดมือไปใช้สอยบ้าง เรื่องก็กลับกลายไปเสียดังนี้ คิดไปคิดมาช่างปูนก็เลยเห็นว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงได้ฆ่าตัวตาย เทพแห่งสวรรค์ทรงเมตตาเห็นว่าเป็นคนดี มีน้ำใจดี แล้วก็ชื้อ จึงได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหาวง คือเจ้าเตาไฟ หรือเจ้าแห่งครัวตลอดไป

เรื่องที่สอง เจ้านรค กล่าวว่า เจ้านรคเป็นฉายาที่บรรดาชาวนาได้ตั้งให้เจ้าของที่ดินคนหนึ่ง ซึ่งเหมาะสมกับนิสัยใจคอของเจ้าของที่ดินคนหนึ่ง ทั้งนเพราะเจ้าของที่ดินเป็นคนรุ่มมากเขาเปรียบ พยายามแสวงหาประโยชน์จากชาวนาที่เช่าที่ดินของตนให้มากที่สุดที่จะทำได้ โดยเฉพาะที่ดินตรงเชิงเขาตะวันออกเป็นจำนวน ๑ โหมว (= ราว ๑ เอเคอร์) และได้ให้ชาวนาคนหนึ่งเช่า ชาวนาผู้นั้นชื้อเงินเล็กน้อย ได้ทำนาบนที่นาของตนด้วยความขยันขันแข็ง เพราะฉะนั้นเมื่อจ่ายค่าเช่านาแก่เจ้าของที่ดินแล้ว จึงยังมีเงินเหลือ

ไว้ใช้ส่วนตัวอีก ครั้นเมื่อเจ้าของที่ดินรู้เช่นนั้นก็ไม่พอใจ ได้พยายามคิดหาวิธีที่จะเอาข้าวของชาวนาผู้นั้นให้หมดให้จนได้

คิดไปคิดมาในที่สุดก็คิดออก เจ้าของที่ดินจึงให้เรียกชาวนาเข้ามาหา แล้วพูดว่า

“บ่หน้า เจ้าไม่ต้องเสียค่าเช่านาหรอก เรามาแบ่งผลประโยชน์กันคนละครึ่งดีกว่า เป็นไง ตกลงไหม”

“ตกลงท่าน” ชาวนาตอบอย่างนอบน้อม ตามใจเจ้าของที่ดิน

“ถ้าตกลงแล้วละก็” เจ้าของที่ดินพูดขมๆ “ครั้งที่เป็นส่วนของคุณ ข้า ต้องเป็นส่วนข้างบนนะ และส่วนข้างล่างเป็นของเจ้า”

ชาวนาจำต้องยอมรับคำ ครั้นเมื่อเก็บเกี่ยวแล้ว ถึงเวลาจะแบ่งผลประโยชน์กันคนละครึ่ง เจ้านรคได้มายังท้องนาด้วยท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง แต่พอเห็นส่วนที่จะเป็นผลประโยชน์ของตนเท่านั้น เจ้าของที่ดินถึงกับอ้าปากค้าง ทั้งนเพราะทั้งที่ท้องทุ่งไม่มีข้าวสักระต้น แต่มิเพียงปลูกอยู่เต็มไปหมด เห็นแล้วก็ออกเสียใจไม่ควรรจะไปตกลงกับชาวนาเช่นนั้นเลย เมื่อตนพูดว่า ส่วนข้างบนเป็นของตน ผลก็ข้อได้แต่ใบเฟือกที่ไร้ค่าไร้ประโยชน์กลับไปบ้าน

เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็คิดหาหนทางที่จะรีดเอาผลประโยชน์จากชาวนาให้ได้ทั้งหมด จนชาวนาเหลือแต่ตัวที่เดียว ดังนั้นเมื่อเรียกตัวชาวนาให้มาหา จึงได้บอกชาวนาว่า

“บ่หน้าเราก็กินคนละครึ่งอีกนะ ข้าจะเอาส่วนที่เป็นราก ส่วนเจ้าเอาส่วนที่เป็นลำต้นนั้นไป”

ชาวนาที่รับคำอย่างเป็นสุขใจ ครั้นเมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เจ้าของที่ดินก็ตรงไปยังท้องนา และพอเห็นผลประโยชน์ของตนได้แล้ว เจ้าของที่ดินก็แค้นเคืองเป็นที่สุด แต่เมื่อออกปากตกลงไปเช่นนั้นแล้ว ก็ไม่อาจกลับคำได้ ทั้งนเพราะทั้งท้องทุ่งมีแต่ต้นข้าวสาลี เมื่อทำอะไรไม่ได้ ก็ได้แต่ขนเอารากต้นข้าวสาลีกลับไปบ้าน

ถึงกระนั้นเจ้าของที่ดินก็ยังไม่วางใจความพยายาม ได้ครุ่นคิดหาหนทางอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็นึกออก จึงได้เรียกชาวนาให้มาหา แล้วบอกว่า

“ผลประโยชน์บ่หน้า ข้าเอาทั้งสองข้างนะ คือข้างยอดกับข้างโคน ส่วนเจ้าเอาส่วนกลางไป”

ชาวนาที่รับคำเช่นเคย และเมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เจ้าของที่ดินก็ได้รับไปทั้งท้องนา และก็แทบลมจับเมื่อเห็นพืชที่ชาวนาปลูกในบ่หน้าให้เฟือกหรือข้าวสาลีไม่ แต่กลับกลายเป็นข้าวโพด ซึ่งทั้งยอดทั้งโคนไม่มีอะไรเลย เจ้าของที่ดินพูดอะไรไม่ออก เป็นอัน ๓ ปีไม่ได้ผลประโยชน์จากที่นา ๑ โหมวของตนเลย ความแค้นความเสียใจทำให้เจ้าของที่ดินกินไม่ได้นอนไม่หลับ ไม่ช้าก็ถึงแก่ความตายด้วยความตรอมใจ ♥

หมายเหตุ นิทานเรื่องนี้ โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด ได้บันทึกไว้ว่าดั้งเดิมมาจากยูนาน เป็นของเผ่าปาย แต่อาจจะเป็นนิทานของไทยที่นั่นก็เป็นได้ แต่คงมาแปลงเรื่องเสียสมัยคอมมิวนิสต์ เพราะนิทานเก่าๆ ไม่เคยมีที่ชาวไร่ชาวนาจะเป็นเช่นนั้น

จ 37 ฉบับ 50 80 ๖.๖.๒๕๖๘

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

ผู้มาเยือน

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องเล่าเจ้าสิ่งเป็นเรื่องที่รู้จักกันแทบทุกท้องถิ่น ไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม เรื่องหม่าจิ้งจอกจำแลงร่างเป็นคนได้ก็เป็นเรื่องธรรมดาของจีน ญี่ปุ่น เกาหลี แต่หม่าจิ้งจอกจะมาลงในร่างคนอย่างเจ้าสิ่งนี้นับเป็นเรื่องแปลกไม่ค่อยมีเล่ากันนัก วาคลาฟ เซอร์นี กับคณะได้นำมาเล่าไว้ในนิยายลึกลับ ดังต่อไปนี้

ณ ร้านขายใบชาแห่งหนึ่งซึ่งเป็นของนายชิโรซาเอะมง เป็นที่รู้จักกันว่าร้านใบชาจะมีแต่ชาชนิดดีที่สุด ใครๆก็พากันมาอุดหนุนจนกระทั่งกิจการเจริญ และนายชิโรซาเอะมงร่ำรวย ร้านนายชิโรซาเอะมงมีคนขายมากมาย ในบ้านก็มีคนใช้ทั้งชายทั้งหญิงหลายคนไม่ผิดกับบ้านขุนนาง พวกคนใช้สาวๆจะมีตากาเอะแม่ม้าน้อยอายุมากที่สุดเป็นผู้ควบคุมดูแล ตากาเอะมีหลานสาวอายุได้ ๑๕ ปี ชื่อโอกาเมะเป็นสาวใช้ต้นห้องของภรรยาเจ้าของบ้าน

๙๒

โอกาเมะเป็นเด็กสาวสวยที่ร่าเริงมีความสุข เข้ากับใครๆในบ้านได้ทุกคน นับเป็นขวัญใจของบ้านและของคนในบ้านด้วย เพราะเพียงแต่ได้เห็นสาวน้อยโอกาเมะยิ้ม ทุกคนก็รู้สึกร่าเริงและอารมณ์ดีขึ้นไปด้วย อยู่มาวันหนึ่งตอนต้นๆฤดูใบไม้ผลิ บ้านนายชิโรซาเอะมงกำลังยุ่งอยู่กับการจัดงานฉลองเทศกาลฤดูใบไม้ผลิของหญิงสาว ทุกคนกำลังทำความสะอาดบ้านและจัดแจงสิ่งต่างๆให้เรียบร้อย เสื้อผ้าที่จะต้องใส่สวมใส่ในงานเทศกาลนี้ ก็ต้องเอาออกจากหีบมาเตรียมไว้ ส่วนภายในครัวพวกแม่ครัวก็กำลังทำขนมเขียวที่เป็นแบบผสมพืชฤดูใบไม้ผลิอย่างหนึ่งมีสีเขียว สำหรับใช้ในเทศกาลนี้

โอกาเมะเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในบ้าน เสียงใสๆเร่ร่ำได้ยินไปทั่วบ้าน โอกาเมะทำงานไปพลางหัวเราะอย่างสนุกสนานไปพลางราวกับงานที่ทำนั้นแท้จริงเป็นการเล่นสนุกหาใช้งานไม่ แต่พอตกบ่าย

ก็เกิดมีอาการแปลก โอกาเมะเงยบเสียงลงทันที แล้วก็ขึ้นนั่งไม่ไหวดังต้อจากนั้นก็วิ่งหนีไปโดยไม่มีใครรู้สาเหตุว่าวิ่งไปทำไม วิ่งหนีอะไร โอกาเมะวิ่งไปๆแล้วก็ไป แอบอยู่ข้างของในมือหล่นกระຈาย

คนที่สังเกตอาการผิดปกติของโอกาเมะเป็นคนแรกก็คือ ตากาเอะบ๊าของโอกาเมะนั่นเอง ตากาเอะถามหลานสาวว่าเกิดอะไรขึ้น แต่โอกาเมะก็ไม่ตอบ ยังคงวิ่งหนีไปแอบซ่อนอยู่ ต่อมาก็ไปเตะกระถางต้นไม้ใบหนึ่งคว่ำลง ดอกไม้ในกระถางกระຈายอยู่ที่สนาม หลังจากนั้นโอกาเมะก็กลานเข้าไปอยู่ตรงโต๊ะเบียง พวกสาวใช้ที่เห็นพากันกระซิบกระซาบว่า น่ากลัวโอกาเมะจะไม่ใช้คนเสียละมัง อาจจะเป็นหม่าจิ้งจอกก็เป็นได้ เพราะพวกหม่าจิ้งจอกเก่งเรื่องลวงคนให้หลงเชื่อ ขยายแม่ครัวไม่ชอบเรื่องยุ่งๆแบบนี้และไม่ชอบให้ใครมากระซิบกระซาบกัน จึงพูดออกมาดังๆว่า

“ข้าว่าโอกาเมะดูเหมือนจะเป็น

หมาจิ้งจอกนะ มันจำแสงสว่างมาอยู่
ปะปนกับพวกเราและอยากให้เรา
หลงกลงงวย มาเถอะมาช่วยกัน
เอาไม้ไล่ตีให้มันไปเสีย”

“หลานสาวข้าจะเป็นหมา
จิ้งจอกไปได้อย่างไร” ตากาเอะ
เอ็ดตะโรขึ้น “ข้าเลี้ยงหลานข้ามา
ตั้งแต่เกิด จะไม่รู้อะไรเป็นอะไร
ที่เดียวหรือ มาอยู่นี่ข้าเป็นคนพา
มาจากหมู่บ้านของเรา โอคาเมะคง
จะไม่สบายเป็นอะไรสักอย่างหนึ่ง
เป็นแน่”

โอคาเมะมีอาการทรุดลงจน
สาวใช้ในบ้านพากันกลัว ตากาเอะ
เห็นทำไม่ได้การจึงไปขอร้องภรรยา
นาซึโรซาเอะมงให้คนไปตามหมอ
ผีมา เพื่อว่าหมอผีจะค้นหาสาเหตุ
ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่โอคาเมะ

เมื่อหมอผีมาถึง พวกผู้หญิงพา
กันมานั่งล้อมวง จับตัวโอคาเมะมา
นั่งกลางวง หมอผีเดินไปรอบๆ ตัว
โอคาเมะสามรอบ แล้วก็รำมนต์
คาถา ต่อจากนั้นก็มานั่งลงตรงหน้า
โอคาเมะจ้องหน้านิ่ง ตอนแรก
โอคาเมะก็นั่งนิ่งไม่กระตุกกระดิก
แต่ทันใดนั้นก็ก้มหัวแล้วพูดออกมา
มีเสียงแปลกกว่าเสียงของ โอคาเมะ
เอง

“ข้านี้ะ คือ วิน หมาจิ้งจอก
ข้ามาสิงร่างหญิงสาวนี้ก็เพราะหิว
และรู้ว่าท่านมีของดีกินเป็นอันมาก
ขอขนมเขี้ยวๆ หอมๆ นั้นให้ข้าบ้าง
แล้วข้าก็จะไป”

แม้ครัวที่รักษาโอคาเมะอยู่ก่อน

แล้ว ได้ฟังแล้วไม่ถูกใจเลย จึงพูด
โพล่งออกมาว่า

“อ้อข้ารู้แล้วละ หมาจิ้งจอก
แสนสวย โอคาเมะผู้ชอบกินของ
หวานๆ คิดเรื่องนั้นขึ้นก็เพื่อจะได้กิน
ขนมก่อนถึงเวลาใช้ใหม่ละ อย่างนี้
อย่าให้เลยสักชิ้น”

แต่ไม่มีใครฟัง ตากาเอะรับเอา
ถาดขนมมาวางไว้ตรงหน้าหลานสาว
โอคาเมะก็เอื้อมมือไปหยิบมาทันที
แล้วใส่ปากขบออกลงไปทีละตัง ๕ ชิ้น
ราวกับไม่ได้กินอะไรมาเลยตัง ๓ วัน
เป็นอย่างน้อย แต่กินแล้วก็ยังนั่งเฉย
อยู่ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ครัวหนึ่ง
หมอผีจึงถามว่า

“จะเอาอะไรอีก วิน ก็ไหน
สัญญาว่าได้กินขนมแล้วจะไปอย่าง
ไรละ”

โอคาเมะมีอาการกระตุก แล้ว
ตอบด้วยเสียงแปลกไม่คุ้นหว่า

“ขนมอร่อยทั้งนั้น เพราะเป็น
ขนมที่ทำสำหรับเทศกาล ข้ากินเสีย
เยอะแยะ แต่ว่าข้ามีตังถึง ๕ ตัว
แล้วเราก็อยากฉลองเทศกาลอย่างนี้
บ้าง ข้าข้าไม่เคยได้ลิ้มขนมอันแสน
วิเศษอย่างนี้เลย ข้าก็อยากจะได้
ขนมติดตัวไปบ้าง ได้คราวนี้แล้ว
เป็นไปจริงๆ”

“ข้าก็ควรจะพูดได้ว่าขนมนี้ะ
อร่อย” แม่ครัวพูดขึ้นอีก “เจ้านะ
ไม่มีวันได้เจอะขนมอร่อยอย่างนี้ที่
ไหนหรอก แต่ว่าเอามาให้หมา
จิ้งจอกกินกินบ้างเสียของ ทั้งยัง
นำขายหน้าอีกด้วย ฉะนั้นอย่าให้

อะไรไปเลยนะ ไปไปเสียดีกว่า”

แต่ภรรยาเจ้าของบ้านไม่ฟัง
เสียง กลับสั่งแม่ครัวให้เอาขนมมา
ทั้งสาม ตากาเอะห่อขนมเข้าเป็น
มัดเล็กๆ แล้ววางลงบนตังโอคาเมะ
โอคาเมะก็ก้มหัว แล้วก็พูดเสียง
แปลกเป็นครั้งที่สามว่า

“ข้าขอขอบคุณแทนลูกๆ กับข้า
ของข้า ที่ท่านเมตตาให้ขนมกิน
ข้ารู้สึกขอบพระเดชพระคุณในความ
กรุณาของท่าน เอาข้าขับข้าออกซิ”

หมอผีก้มหัวให้ สัญญาณ แก่
ตากาเอะ ตากาเอะก้าวไปที่หลาน
สาว ชูกำปั้นให้ แล้วร้องว่า

“ไปนะวิน ไปเสีย แล้วอย่า
มาให้เห็นทีนี้อีก”

ทันใดนั้นโอคาเมะก็โดดลุกขึ้น
แล้วก็ออกวิ่ง แต่วิ่งได้ไม่กี่ก้าวก็
สะดุดล้มลง พริบตาเดียวก็ลุกขึ้น
ได้ แล้วมองไปรอบๆ พลังพูด
ด้วยเสียงอย่างที่เคยพูดว่า

“เกิดอะไรขึ้นนะ มีอะไรผิด
ปรกติหรือ ใครๆ ได้พากันมาจ้อง
ดูข้า ก็ข้าเพียงแต่ก้าวพลาดล้มลง
เท่านั้น”

“ดูโน่นเนาะ” หมอผีร้องบอก
พลังขม้อออกไปข้างนอก ทุกคน
แลเห็นหมาจิ้งจอกวิน พุ่งตัววิ่ง
เลี้ยวมุมบ้านไป คาบมัดขนมไปด้วย
ได้เห็นเช่นนั้นทุกคนก็อึ้งโง่อก
และสับสนใจ ที่พิสูจน์ได้แน่แล้วว่า
โอคาเมะหาใช่หมาจิ้งจอกไม่ เพราะ
ถึงอย่างไรหมาจิ้งจอกคงไม่เข้าสิง
ร่างหมาจิ้งจอกด้วยกัน ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องคนใจดี

(นิทานจีน)

ข้าเพียงแต่ตัดออก ๒-๓ ถึง ที่ขึ้น
เข้ามาในที่ของข้าเท่านั้น แล้วท่าน
เดือคร้ออะไรด้วย”

ได้ยินเช่นนั้นชายชราโกรธ
จนตัวสั่น แต่ด้วยเหตุที่ไม่เคยคิดมี
เรื่องกับใคร จึงไม่มีปัญญาจะตอบ
ได้ว่าอย่างไร พูดได้แต่เพียงว่า

“เออ เป็นความผิดของข้า
ทั้งหมดละ ข้ามันผิดเอง ข้าไม่ควร
เลือกคนอย่างเจ้ามาเป็นเพื่อน
บ้าน”

เรื่องที่สอง เรื่อง ผันไป เรื่อง
เล่าว่าครั้งหนึ่งยังมีอาจารย์ผู้ปกครอง
คนหนึ่งเป็นคนเข้มงวดกวดขัน
ความประพฤติของศิษย์เป็นอันมาก
แต่ก็ใจดี วันหนึ่งศิษย์ผู้หนึ่งได้
ทำผิดวินัย อาจารย์ผู้นั้นทำหน้าบึ้ง
ใช้ให้คนไปเรียกศิษย์ที่ทำผิดมา
แล้วตนเองก็ไปนั่งคอยที่เกาอี้ ครั้น
ศิษย์นั้นมาถึงก็มาคุกเข่าอยู่ตรงหน้า
แล้วพูดว่า

“ข้าตั้งใจจะมาให้เร็วกว่านี้
แต่ข้าเกิดไปพบทองเข้าตั้งพันเหลียง
(-ออนซ์) เลยยุ่งยากไม่รู้จะจัดการ
จับจ่ายใช้สอยอย่างไรดี”

ได้ยินศิษย์พูดเรื่องทองเช่นนั้น

หน้าอาจารย์ก็อึ้งคล้ายเกรียต หาย
บึ้งลงไปบ้าง ถามว่า

“ไปเจอที่ไหนเล่า”

“ฝังอยู่ใต้ดิน”

“แล้วเจ้าจะทำอย่างไรกับมัน
เล่า”

“ข้าเป็นคนยากจน” ศิษย์ตอบ
“ข้าพูดจากับเมียแล้ว ตกลงกันว่า
ครึ่งหนึ่งเราจะกันเอาไว้ซื้อที่ ๒๐๐
เราจะเอาไว้ปลูกบ้าน อีก ๑๐๐ เรา
จะเอาไว้ซื้อเครื่องเรือน กับอีก ๑๐๐
เอาไว้ซื้อหาสหาญชาย เหลืออีก
๑๐๐ เราจะแบ่งครึ่งหนึ่งซื้อหนังสือ
เพราะนับแต่ไปข้าจะต้องเรียน
หนัก ส่วนอีกครึ่งหนึ่งข้าจะขอมอบ
ให้ท่านเป็นของขวัญตอบแทนพระ
คุณที่ท่านเห็นชอบยกอุปการะสอน
ข้ามา”

“อะไรกัน จริงอย่างนั้นหรือ
ที่จริงข้าคิดว่า ข้าไม่ได้ทำอะไรมาก
ควรแก่ของขวัญอันมีค่าเช่นนั้นเลย”

พูดดังนั้นแล้วอาจารย์ก็ส่งคน
ครัวให้จัดอาหารเย็นอย่างหรูหรา
เลี้ยงศิษย์ นับเป็นเวลาแห่งความสุข
กินกันไป คอยกันไป หัวเราะกันไป
แล้วก็ดื่มอวยพรให้กันและกัน ขณะ

ที่ต่างก็มึนๆ อาจารย์นึกขึ้นมาได้
ในทันทีทันใด ได้ตามศิษย์ว่า

“เออ เจ้ารีบร้อนมานั่นนะ เจ้า
จำได้ไหมว่าใส่กุญแจตู้ที่เก็บทอง
หรือเปล่า ตอนก่อนจะมานะ”

ศิษย์ลุกขึ้นยืนตอบว่า “ข้าแต่
ท่านอาจารย์ ข้าเพิ่งจะการเสร็จว่า
จะใช้เงินอย่างไร ตอนที่เมียนอน
กลิ้งมาโดนข้าขึ้นเอง พอข้าล้มตา
ขึ้นดู ทองก็หายไปแล้ว แล้วดู
จะมีประโยชน์อะไรเล่า”

“อ้าว เรื่องทั้งหมดที่เจ้าเอามา
เล่าเป็นเหตุเป็นต้นนั้นก็เป็นเรื่องผัน
ไปเท่านั้นซิ”

“ใช่แล้ว เป็นเช่นนั้นละ”

อาจารย์โกรธศิษย์ไม่น้อย แต่
ด้วยเหตุที่เป็นคนใจดีมีเมตตาแก่
ศิษย์ จึงระงับโทสะไว้กลับพูดว่า

“ก็ยังไม่ช้าดื้อนะ ที่ศิษย์ยัง
อุตส่าห์นึกถึงอาจารย์ แม้กระทั่งใน
ความฝัน เพราะฉะนั้นเชื่อว่าถ้าหาก
ได้ทองมาจริงๆแล้วคงไม่ลืมอาจารย์
แน่”

แล้วก็ยังจะยื่นกะขอบศิษย์ให้ดื่ม
อีกอีกสองอีก ก่อนจะปล่อยให้
กลับไป ♥

38 หน้า / 31 มี.ค. 2558

อยู่แล้ว “เพียงแต่บ่อยๆ”

“ทะเลาะกับแฟนหรือเปล่าละ”

เขายิ้มนิดๆ ไม่ตอบ เดินตาม
ว๊าน ไปนั่งที่เก้าอี้ สูงขึ้นไปนั้น
ท้องฟ้าสะอาดเกือบขาว แสงตะวัน
ของโยใกล้จะลับลา กอไม้ดอกพวก
พุทธชาติ พลับพลึง มะลิ และสาย
หยุดหอมล้อมอยู่ริมขอบสนามด้าน
หนึ่ง ส่วนที่เหลือไปไกลคือไม่ย่นต้น
ว๊าน รื่นเผลาใส่น้ำแข็งให้ต่างใจ
พอลูกเด็กถือดาบกับแกล้มมาวางลง
ตรงหน้า

ชายหนุ่มเอนตัวพิงพนัก ลม
ฤดูร้อนค่อนข้างแรงทำให้เย็นสบาย
เขาจึงหม่นกอดไปซ้ายที่ขวาที่แข็งสลัด
ความเหนื่อยล้า

“พรุ่งนี้จะได้เลิกฝึกตนบ่น
ให้ทักษ์เขาไปให้บ้านแฟนมันไง”
เขาเอียงดูเรื่องอื่นที่มีเรื่องตัวเอง

“ไปถึงไหนแล้วละ เรื่องมัน
นะ” ว๊านถามขมขำอย่างขำ “แล้ว
เอ็งยังต้องไปเป็นผู้กำกับอีกหรือ
เปล่า”

“กำกับอะไร” ต่างใจลากเสียง

“เออ... ใจๆ ก็พยายามให้มันโต
หน่อยเถอะวะ เดี่ยวจะกลายเป็น
บอนไซอยู่กะเอ็งไปเรื่อยๆ ตลอดชีวิต
ละก็ บ้าตายเลย” ว๊านว่า จิบเหล้า
พลางมองไปที่ประตู

“มันกำลังจะโตแล้วละ” ชาย
หนุ่มตอบเรียบๆ น้ำเสียงขรึม
เหมือนหน่ายชีวิต เหนื่อยในใจ
“แต่จะให้โตชวบชวบก็น่าเป็นไป
ไม่ได้”

“เอ็งก็ได้บุญจ้ะนิ ทำให้คนโต
ขนาด บุญมาก”

“ขณะเดียวกัน ตัวเองก็กำลัง
เดียง” เขาหัวเราะแห้งๆ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

กตัญญูรู้คุณ

(นิทานแอฟริกา)

มีนิทานมากมายเล่าเรื่อง
ความกตัญญู แต่โดยมากมักเป็น
เรื่องที่เล่าถึงความกตัญญูของ
สัตว์อันมีต่อผู้มีเมตตาตน สัตว์
ในเรื่องนี้ดังที่เล่าไว้ในนิทานแอฟริ-
กาของเผ่าอะกิกู ก็เป็นเช่นเดียว
กัน เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งได้
เมียนคนหนึ่งได้ลูกชายคนหนึ่ง ซึ่ง
พ่อตั้งชื่อให้ว่ามัมเบย์ ต่อมาไปได้
เมียนอีกคนหนึ่ง ก็ได้ลูกชายอีก
หนึ่งแหละ พ่อก็ตั้งชื่อมัมเบย์เช่น
เดียวกัน แต่เพื่อให้รู้ว่าคนไหนเป็น
คนไหน ก็เรียกว่ามัมเบย์ผู้พี่กับ
มัมเบย์ผู้น้อง อยู่ต่อมาไม่ช้าไม่
นาน เมียนคนแรกก็ได้ตายไป

เมื่อเด็กทั้งสองเติบโตขึ้น
ผู้พี่อายุได้ ๑๒ น้อง ๑๐ ขวบ ได้เกิด
มีสัตว์ชนิดหนึ่งเรียกเขนเคออกมา
จากป่า มากินพืชผลไม้ในนาหมด
พี่น้องทั้งสองรู้ว่าเช่นนั้น ก็ได้เข้า
ไปในป่าทำแล้วดักตัวเขนเคไว้
มัมเบย์ผู้พี่ทำไว้แห่งหนึ่ง และน้อง
ได้ทำไว้อีกแห่งหนึ่งห่างออกไปไม่
ไกลนัก ไม่นานนักก็ได้มีเขนเค
ตัวหนึ่งมาติดแร้วของมัมเบย์ผู้น้อง
เจ้าของแร้วเห็นเช่นนั้นรีบไปเอา
ออกจากแร้ว แล้วก็จับฆ่าเสียเอา

เนื้อไปกิน ต่อมาเขนเคอีกตัวหนึ่ง
ได้มาติดแร้วของมัมเบย์ผู้พี่ แต่พี่
ชายเอาออกจากแร้วก็ มิได้ฆ่า กลับ
ปล่อยเข้าป่าไป แล้วพี่น้องทั้งสองก็
กลับเข้าหมู่บ้าน โดยมีได้แร้วพราย
ให้พ่อของตนรู้เรื่อง (นเขนเค
เขาว่าเป็นสัตว์มีแต่ในนิยาย)

วันหนึ่งแม่ของมัมเบย์ผู้น้องได้
เข้าไปในไร่และหักอ้อยใส่ตะกร้า
สะพายหลังมาบ้าน พ่อได้แบ่งท่อน
ใหญ่ให้ลูกคนโตและแบ่งท่อนเล็ก
ให้ลูกคนเล็ก ซึ่งลูกคนเล็กไม่พอใจ
อย่างขึงจึงได้ถามพ่อว่า

“ทำไมให้ท่อนเล็กแก่ลูกเล่า
ที่พี่ได้ท่อนใหญ่”

“ก็ลูกมีแม่ แต่เขาไม่มีแม่
แม่เขาตาย”

“พ่อเข้ามาในป่าหน่อยซิ”
มัมเบย์ผู้น้องบอกพ่อ เมื่อพ่อเข้า
ไปในป่าก็ให้พ่อดูแร้ว ๒ อัน
พร้อมทั้งบอกว่า เขนเคมาติดแร้ว
ของตนตนเลยจับตัวมากินเสีย แต่
พี่ชายก็จับได้แล้วก็ปล่อยไปเสีย
พ่อได้ยินแล้วก็ดูลูกคนโตที่ปล่อย
เขนเคไป ในเขนเคเขนเคนั้นอ้วน
พีที่เดียว ไม่แต่เพียงด่า พ่อของ
มัมเบย์ผู้น้อง ก็ยังไปเลือกต้นไม้
ต้นตรงสูงแล้วไปส่งให้ลูกชายคน

โตบนต้นไม้ ต่อจากนั้นก็เอาขวาก มาตอกลงไปในดินรอบๆ ต้นไม้นั้น ให้ปลายเอนเข้าหาต้นไม้ แล้วก็จัดการเสียมขวากนั้นให้แหลมคม เพื่อว่าถ้าลูกชายได้ต้นไม้ลงมาหรือไม่ก็ ตกต้นไม้หล่นลงมา ก็จะถลกขวาก เสียมแทงตาย ทำเสร็จแล้วก็กลับ บ้าน ปล่อยลูกชายไว้บนต้นไม้แต่ ลำพังผู้เดียว

มวัมเบย์ผู้พ่อต้องอยู่บนต้นไม้ นานถึง ๒๐ วัน พอถึงวันที่ ๒๐ นายนเณรคนหนึ่งได้มาที่นั่นแล้วออก ษือ "มังก์" แต่มวัมเบย์ก็ว่า "ข้าคือ มวัมเบย์"

ตัวนายนเณรก็ไปถอนขวากออกมาอันหนึ่ง ต่อจากนั้นได้มีนายนเณร มาอีก ๑๐ ตัว แต่ละตัวก็ถอนขวาก ออกไป ต่อจากนั้นนายนเณรตัวที่ มวัมเบย์ได้ปล่อยไปก็ได้อีกมาถึง พอ ถึงก็พูดว่า "มังก์" มวัมเบย์ก็กล่าวว่า "ไม่ใช่ ข้าคือมวัมเบย์" แล้วก็เล่าว่าตนเองเป็นคนปล่อยตัว นายนเณรไป นายนเณรตัวนั้นได้ขึ้นคำ บอกเล่าของมวัมเบย์เช่นนั้นก็ถอน ขวากที่เหลือทั้งหมดออกไป มวัมเบย์ ก็ใช้มือโอบต้นไม้ไว้แล้วรูดตัวไถล ลงมาโคนต้นไม้

นายนเณรก็จัดแจงแห้วสี่ข้าง ของตน เอาแกะตัวใหญ่ออกมาตัว หนึ่ง มวัมเบย์ก็เอามันแกะมากิน ตอนแรกก็กินไม่ลงเพราะอ่อนเพลีย มากทั้งยังเจ็บไข้ได้ป่วยอีก ต้อง ค่อยๆกินทีละน้อยๆแล้วก็กินขาแกะ ไปหน่อย หนึ่งวันรุ่งขึ้นก็กินขาแกะอีก ขาหนึ่ง แกะตัวนั้นเลยช่วยชุบชู ชีวิตมวัมเบย์ต่อไปได้อีกถึง ๔ วัน พอแกะหมด นายนเณรก็แห้วสี่ข้าง อีกข้างหนึ่งเอาแกะออกมาได้อีกตัว หนึ่ง ทำให้ได้มีอาหารกินต่อไปได้อีก ๔ วัน ต่อมาก็ได้ควักแกะออก มาอีก ๒ ตัว คราวนี้กินได้แค่ ๓ วัน

ทั้งนี้เพราะมวัมเบย์คอยแข็งแรงจน ตัวโตขึ้น ต่อจากนั้นก็ยังได้วัวมา อีกตัวหนึ่ง นายนเณรก็เลี้ยงกินด้วย มวัมเบย์ก็ยังโตขึ้นๆ ทั้งยังแข็งแรง ขึ้นอีกเป็นอันมากด้วย

ในที่สุด นายนเณรได้พูดว่า "ไหนลองไปตีหม้อหยาตั้นยาวๆแล้ว ลองโดดดูซิ" มวัมเบย์ก็ไปยังตีหม้อ หยาตั้นยาวๆแล้วลองโดดดูสอง ครั้ง นายนเณรเห็นเช่นนั้นก็พูดว่า "ยัง ยังไม่แข็งแรงพอ" พอดีแล้วก็ จัดการเอาวัวออกมาอีกตัว หนึ่ง แล้วก็บอกมวัมเบย์ว่า "ไป ลองโดดดูอีกทีซิ" มวัมเบย์ก็ไป ลองโดดดูอีก ๔ ครั้ง นายนเณรเห็น เช่นนั้นก็พอใจใจ จึงถามมวัมเบย์ ว่า "ท่านอยากได้อะไรอีกล่ะ"

"แพะตัวหนึ่ง"

นายนเณรก็แห้วสี่ข้างเอาแพะ ตัวเมียออกมา ๑๐๐ ตัว เป็นแพะยัง ไม่มีลูก แล้วก็เอาแพะตัวผู้แล้ว อีก ๑๐๐ ตัว ลูกแพะอีก ๑๐๐ ตัวที่ จำแม่ของตัวได้ กับแพะตัวผู้ อีก ๑๐๐ ตัว แล้วก็ยังมีแพะตัวผู้ อื่นๆ อีก ๑๐๐ ตัว นอกจากแพะก็ยังมีแกะ จำนวนเท่ากันคือที่ยังไม่มีลูก ๑๐๐ ตัว มีลูกแล้วร้อยละ ๑๐๐ ตัว กับแกะตัวผู้ ๑๐๐ ตัวและแกะตัวผู้ อื่นๆ อีก ๑๐๐ ตัว ไม่แต่แพะแกะ แต่ยังมีวัวจำนวนเท่ากันนั่นคือ แม่ วัวมีลูกแล้ว ๑๐๐ ตัว ที่ยังไม่ มีลูก ๑๐๐ ตัว ลูกวัวที่จำแม่ตัวได้ ๑๐๐ ตัว กับวัวตัวผู้ ๑๐๐ ตัวและวัวตัวผู้ อื่นๆ อีก ๑๐๐ ตัว

หาให้เท่านั้นแล้ว นายนเณรก็ยัง ถามมวัมเบย์ว่า "อยากได้อะไรอีก" มวัมเบย์ก็ตอบว่า "ผู้หญิง"

นายนเณรก็ให้แพะอีก ๒๐๐ ตัว กับวัวอีก ๒๐๐ ตัว เพื่อเอาไปซื้อ ผู้หญิง มวัมเบย์ซื้อผู้หญิงได้ ๑๐๐ คน นายนเณรก็ถามอีกว่า "อยากได้อะไร

อีก" มวัมเบย์ก็ตอบว่า "ไม่ต้องการ อะไรอีกแล้ว"

ต่อจากนั้นมวัมเบย์ก็ไปยังแม่น้ำ คุรา แล้วสร้างหมู่บ้านใหญ่ขึ้นมา หมู่บ้านหนึ่ง ให้ผู้หญิงที่เป็นเมียทั้ง หมดย่อย พร้อมด้วยแพะแกะ และวัว แต่ยังไม่มียูสาวสักคน มวัมเบย์จึงต้อง ไปเลี้ยงแพะเอง มวัมเบย์ต้องไปนั่ง ตรงใกล้เขา เพื่อจะได้แลเห็นสัตว์ ของตนได้ทั่ว ทั้งนี้เพราะมีมาก ด้วยกัน

ข้างฝ่ายแม่ของมวัมเบย์ผู้หนึ่ง ได้บอกแก่ลูกสาวคนเล็กว่า "เอาลูก ไปเก็บผักไป" เด็กน้อยก็ไปเก็บผัก แต่ไม่เห็นผักสักต้น จึงได้เดินไป เดินไป ในที่สุดก็ไปแลเห็นมวัมเบย์ นั่งเฝ้าแพะอยู่ตรงใกล้เขา น้องสาว จำได้จึงร้องตะโกนว่า

"นั่น พมวัมเบย์ที่หายไป"

มวัมเบย์ก็นั่งเฉยเสีย ไม่พูดจา ว่าอะไร น้องสาวจึงตะโกนออกมา อีกว่า

"นั่นพมวัมเบย์ที่หายไป"

ในที่สุดมวัมเบย์ก็จำต้องพูดกับ น้องสาว ได้ตามว่า

"คนทางบ้านเป็นอย่างไรบ้าง พ่อละ อาละ"

"สบายดีทุกคน" น้องสาวตอบ แล้วก็ถือโอกาสดูหมู่บ้านของพี่ชาย ตลอดจนเมียของพี่ชายกับสัตว์ ทั้งหลาย มวัมเบย์ได้จัดการฆ่าแพะ ตัวหนึ่งตัดเป็นชิ้นๆ ใส่ไปในถุงของ น้องสาว เด็กนั้นต้องเดินถึง ๑๒ ชั่วโมงจึงได้กลับบ้าน พอถึงบริเวณ บ้านก็ร้องบอกแม่ว่า

"เอามือมาใส่ผักหน่อยแม่"

แม่หยิบหม้อใบเล็กมา ลูกสาว ก็บอกให้เอาใบใหญ่มา แต่เมื่อแม่ เอาหม้อใบใหญ่มา ลูกสาวก็บอกว่า ยังใหญ่ไม่พอ แม่ก็เลยถามว่า "จะ เอาใบที่เราใช้ต้มเนื้อหรือ" ลูกสาว

รับคำ แม่จึงว่า “สักอะไรกันนะ ถึงต้องเอาหม้อใบเบ้อเรื่อมาใส่” แล้วแม่จึงไปเปิดตุ๋นดู แลเห็นเนื้อแพะอยู่ในนั้น แม่ก็เอะอะว่า “นี่ไปขโมยแพะเขามาหรือ” ลูกสาวก็ปฏิเสธว่าไม่ได้ขโมย แต่มัมเบี้ยพี่ชายให้มา แม่ไม่เชื่อหาว่าลูกสาวโกหก เพราะมัมเบี้ยหายไประยะนานแล้ว ลูกสาวจึงบอกแม่ว่า “ถ้าแม่ไม่เชื่อ มะรินนี่แม่ไปดูเองซิ เขามีสมบัติมากมาย”

วันรุ่งขึ้น แม่ลูกจัดการต้มเนื้อแพะกินกัน และวันต่อมาก็ได้ไปหามัมเบี้ย ต่างไปด้วยกันทั้งหมดทั้งพ่อ อา แม่เลี้ยงกับเมียพ่ออีกคนหนึ่ง มัมเบี้ยสู้งกับน้องสาวไปกันหมดบ้านเลย เมื่อมาถึงที่มัมเบี้ยอยู่ ต่างก็แลเห็นมัมเบี้ยนั่งเฝ้าแพะอยู่ที่ไหนเขา แต่จะไปหาไม่ได้ เพราะมีแม่น้ำขวางอยู่ มัมเบี้ยก็โยน

เชือกที่ผูกแพะข้ามแม่น้ำไปให้พ่อ พ่อคว้าเชือกไว้ได้ มัมเบี้ยก็ค่อยๆ ดึงตัวข้ามน้ำมา แต่ด้วยเหตุที่พ่อใจร้ายถึงกับคิดฆ่าลูก จึงจมน้ำตาย ส่วนคนอื่นๆ ข้ามน้ำมาได้โดยปลอดภัย เมื่อทุกคนแลเห็นหมู่บ้านของมัมเบี้ยตลอดจนทรัพย์สินสมบัติ จึงได้ตกลงใจตั้งบ้านเรือนอยู่กับมัมเบี้ยที่หมู่บ้านนั้น

ต่อมามัมเบี้ยได้พูดว่า “ตอนนี้ข้าเลยมีคนที่ช่วยทำงานในบ้านหลายคนทั้งหญิงทั้งชาย” แล้วก็จัดการแบ่งงานให้คนเหล่านั้นทำ คนหนึ่งไปดูแลแพะที่โตเต็มที่ อีกคนหนึ่งไปดูแลลูกแพะ อีกคนหนึ่งไปทำนามัมเบี้ยคิดว่า “เห็นจะต้องไปไหนๆ สักพักหนึ่ง จะได้ดูว่าเขาทำงานกันอย่างไร” แล้วก็เดินทางไปยังหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง พักค้างคืนอยู่ ๕ คืน

ครั้นเมื่อกลับมาถึงบ้านก็แลเห็นไซส์ตัวจึงถามว่า “ไซอะไรนี่ที่อยู่บนพื้นดินนี่นะ” พอมองดูไปทั่วๆ ก็แลเห็นหัวของนเขนเคแขวนอยู่บนกำแพง เห็นเช่นนั้นมัมเบี้ยรู้ได้ทันทีว่านเขนเคคงได้มาหาตนระหว่างที่ตนไม่อยู่ และได้ถูกพวกญาติๆ ของตนฆ่าตายเสียแล้ว มัมเบี้ยไม่พูดว่าอะไร ได้แต่รำพึงว่า “ไซของเราสูญสิ้นแล้ว เพราะนเขนเคที่รักใคร่กับเราได้ถูกฆ่าตายเสียแล้วอย่างนี้”

คิดดังนั้นแล้วก็เอามีดมาลับเสียคมกริบ แล้วก็จัดการฆ่าพวกผู้หญิงฆ่าพวกผู้ชาย ฆ่าแพะ แกะ วัว บรรดาสัตว์เลี้ยงของตน แล้วเอามีดแทงอกของตนตายตามนเขนเค ผู้บันดาลโชคลาภให้ตนอย่างมากมายไป

มีอักษรเรียกกว่าบาบาคาอาศัยอยู่
แม่เลี้ยงพยายามหาโอกาสส่ง
ลูกเลี้ยงเข้าไปในป่าไปทำธุระต่างๆ
หมายจะให้บาบาคากาจับตัวเอาไว้
แต่ศุภดาของแม่ช่วยปกป้องไว้เป็น
อย่างดี และพากลับบ้านโดย
ปลอดภัยเสมอ ดังนั้นแม่เลี้ยงจึงคิด
หาแผนการใหม่ ซึ่งได้มอบหมาย
ให้ลูกสาวทั้งสองเป็นผู้ดำเนินงาน
แผนนั้นก็คือเย็นวันหนึ่ง นาง
แม่เลี้ยงได้หางานให้เด็กๆ ทำทั้งลูก
สาวลูกเลี้ยง ลูกสาวตัวคนหนึ่งให้ลัก
ลูกไม้ อีกคนหนึ่งให้ลักนิตตั้ง ส่วน
วตีสลิสตาให้ปั่นด้าย ส่งแล้วแม่
เลี้ยงก็ไปนอน พอแม่เลี้ยงไปแล้ว
ลูกสาวคนโตก็ทำเป็นทำเทียนดับโดย
ไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็แกล้งส่งเสียงร้อง
อย่างตกอกตกใจว่า

“ทำอย่างไรกันล่ะ ไฟดับ
หมด ไม่มีไฟในบ้านเลย งานที่แม่
สั่งให้ทำ เสร็จไปยังไม่ถึงครึ่งเลย
พวกเราใครก็ได้ต้องไปขอไฟจาก
บาบาคากาเถละ”

“น้องไม่ต้องการแสงไฟหรอก”
น้องสาวพูด “เพราะแสงจากเข็มนิต
ตั้งก็เรืองๆ แลเห็นถมไป”

“พี่ไม่ต้องการแสงไฟ” พี่สาว
พูด “เข็มนิตถูกไข่ม่มแสงเรืองๆ แล
เห็นถมไป เพราะฉะนั้นวตีสลิสตา
ต้องไป”

วตีสลิสตาได้ขึ้นเขื่อนนั้น ถึง
กับร้องไห้โฮ ได้อ้อนวอนขอร้องว่า
อย่าส่งตนไปให้บาบาคาเลย แต่
ไม่มีใครฟังเสียง พยายามผลักไส
ให้ออกไปนอกประตู ทั้งยังตะโกน
ร้องบอกอีกว่า ถ้าไม่ได้ไฟมาละก็
จะไม่ยอมให้เข้าบ้าน

วตีสลิสตาก็จำใจต้องไปทั้งๆ ที่
ในบ้านนั้นมืดเหมือนเข็มนิต ขณะที่
เดินลัดเลาะไปหว่างต้นไม้ นั้น ได้มี
ชายคนหนึ่งแต่งตัวดีแต่หัวจืดเท่า
ขี้มำคำผ่านไป เวลาผ่านไปก็ยังมี
มืดหนักขึ้นไปอีก แต่ไม่ช้าก็แลเห็น
แสงสีเทาๆ ปรากฏขึ้นในท้องฟ้า
และก็ได้มีผู้ชายอีกคนหนึ่ง ขาว
ทั้งตัว มาทั้งขี้ขาวผ่านไป ก็ปรากฏ
เป็นเวลาเช้าแล้ว และยังมีผู้ชายอีก
คนหนึ่งแต่งตัวดี ขี้มำคำผ่านไป
แสงสีแดงในยามรุ่งอรุณก็ปรากฏ
ในท้องฟ้า ต่อจากนั้นตะวันก็ขึ้น

วตีสลิสตาดำเนินอยู่อย่างนั้น
จนกระทั่งเย็นจึงได้มาถึงหน้าบ้าน
ของบาบาคา รั้วบ้านของบาบาคา
มีแค่หัวกะโหลกคน ประตูกทำด้วย
กระดูกคน ในยามมืดค่ำดวงตาของ
หัวกะโหลกจะมีแสงสว่างทำให้ป่า
ทั้งป่าสว่างได้ วตีสลิสตาสั้นตัวแข็ง
ด้วยความหวาดหวั่น ทันใดนั้นก็ได้
ยินเสียงดังสนั่น เป็นเสียงบาบาคากา
ขี้ขาม เอาถ่อถ่อมา อีกมือหนึ่งนั้น
ถือไม้กวาดกวาดหนทางที่ขี้ขามผ่าน
ไป พอมาถึงประตูใหญ่ก็หยุด และ
ทำจมูกฟุดฟิดร้องว่า

“เอ ไ้กลิ่นมนุษย์ ใครอยู่
ตรงนั้นละ”

วตีสลิสตาได้ขึ้นเขื่อนนั้นก็ตรง
เข้าไปหา พลังก้มตัวลงคำนับอย่าง
นอบน้อม แล้วพูดว่า

“ข้าเองแหละ ยาย พวกพี่ๆ ลูก
แม่เลี้ยงเขาให้ข้ามาหาขาย มาขอไฟ
ไปสักหน่อย”

“เออ ข้ารู้จักมันดี ค่ะอยู่กับ
ข้าที่นี่ ทำงานให้ข้า ถ้าข้าพอใจ ข้า
จะให้ไฟไป”

พูดแล้ว ก็ร้องออกมาว่า “เปิด
ซิบุญแจของข้า ประตูก็เปิดด้วย เปิด
กว้างๆ ให้ข้าเข้าไป” ทันใดนั้น
ประตูก็เปิดออก บาบาคากาก็ขี้ขาม
เข้าไป พลังผิวปากเสียงดัง วตีสลิส
ตาก็เดินตามเข้าไป แล้วประตูก็
ปิดลงได้เอง บาบาคาร้องบอก
วตีสลิสตาว่า

“ของที่อยู่ในเตาอบมีเท่าไรเอา
ออกมาให้หมด ข้าจะกินอาหารเย็น
ละ”

ในเตาอบนั้นมีอาหารพอกินได้
ตั้งสิบคน ในห้องใต้ถุนก็มีทั้งเหล้า
ทั้งเบียร์ แม้กระนั้นบาบาคากาก็กิน
และดื่มจนหมดจนสิ้น เหลือซูป
กะหล่ำปลีนิดหน่อยกับขนมปังก้อน
หนึ่งไว้ให้วตีสลิสตา กินเสร็จก็
เตรียมตัวไปนอน ก่อนไปได้ส่ง
วตีสลิสตาว่า

“เวลาข้าออกไปข้างนอกพุ่มนี้
เข้า เจ้าต้องทำความสะอาดลาน
บ้าน กวาดพื้น ทำอาหารเย็น ซัก
ผ้า เอาข้าวสาลีออกมาจากยุ้งสัก
๒ ถึง (ราว ๓๐ ก.ก.) เลือกเมล็ดๆ
ออกเสีย ถ้าเจ้าไม่ทำให้เสร็จเรียบ
ละก็ ข้าจะกินเจ้าเสีย”

พอได้ยินเสียงบาบาคาเริ่ม
กรน วตีสลิสตาก็ไปเอาขี้ขาว
หลายๆ สำหรับตนเอง เอามาให้
ศุภดา แล้วพูดว่า “กินเสียหน่อย
ศุภดา แล้วจะได้ฟังเรื่องทุกข์ร้อน
ของข้า บาบาคากาหางานให้ข้าทำ
เสียแปลก็เที่ยวในวันพุ่มนี้ และขู่
ด้วยว่า ถ้าข้าไม่ทำละก็จะกินข้าเสีย”
พูดแล้วก็ร้องให้สะอึกสะอื้น ศุภดา
ก็ปลอบว่า “อย่ากลัวไปเลย วตีสลิส
ตา กินอะไรเสีย แล้วก็ไปสวด

มันร้อน ตอนเช้าอาจทำให้เรา
ฉลาดกว่าตอนเย็น”

วสันตสิธสาก็ทำตาม เมื่อคืน
ตอนเช้าครู ก็ได้มองออกไปนอก
หน้าต่าง ไฟในลูกคาหวักะโหลก
กำลังจะดับ คนขี้เมาได้ขี้เมาผ่าน
ไป และก็เป็นเวลาสว่างแล้ว
บาบาชาคาได้ออกไปที่ลานบ้าน
ผิวปากเรียก ชามกับถ่อและไม้กวาด
ก็ปรากฏขึ้นค่อหน้า กรวณคนแต่ง
สีแดงขี้เมาผ่านไป ตะวันขึ้นแล้ว
บาบาชาคาถ่วงลงในชาม แล้วใช้
ถ่อถ่อชามนั้นไป มือที่ถือไม้กวาดก็
กวาดหนทางที่ชามนั้นผ่าน ไปเพื่อ
กลบรอยหนทางนั้นเสีย

พอได้อยู่ตามลำพัง วสันตสิธสา
ก็ต้องหยุดคิดว่าควรจะทำอะไรก่อน
แต่กร็นเหลียวไปเหลียวมา ก็แล
เห็นทุกอย่างที่บาบาชาคาสั่งไว้เสร็จ
เรียบร้อยแล้ว ตักदानนั้นเองที่ช่วย
ทำ ขณะนั้นกำลังเก็บเมล็ดข้าวดำๆ
เมล็ดสุดท้ายออกจากข้าวสาลี วสันต
สิธสาคิดใจยังนึก ร้องออกมาว่า

“ตักดาจ๋า ตักดาเป็นเทวดามา
โปรดข้าแล้ว มาช่วยข้าให้พ้นจาก
ภัยอันร้ายกาจนี้”

“สิ่งที่วสันตสิธสาจะต้องทำ
คือไปก็ถือไปทำอาหาร เสร็จแล้วก็
จะได้พักอย่างสงบๆเสีย” ตักดา
แนะ

พระอาทิตย์ตกแล้ว วสันตสิธสา
ได้จัดโต๊ะอาหารและเตรียมทุกสิ่ง
สำหรับบาบาชาคาไว้พร้อม ตกเวลา
ค่ำ ผู้ชายแต่งตัวได้ขี้เมาผ่านบ้าน
และนัยน์ตาของหวักะโหลกเริ่มมี
แสงแวววาว ทันใดนั้นก็มีเสียงอื้ออึง
ดังอยู่ในป่า หนูกำลังสวนสาบ กังไม้
เอนถ์ ต้นไม้ถอนราก บาบาชาคา

กลับมาแล้ว วสันตสิธสาออกไปรับ
ที่ลานบ้าน พอเห็นหน้า บาบาชาคา
ก็ถามว่า

“งานเสร็จแล้วหรือ”

“คุณเองซิ ขาย”

บาบาชาคามองไปรอบๆ แล้ว
ออกจะหงุดหงิดที่ไม่เห็นอะไรที่จะ
จับผิดได้ จึงได้แต่พูดว่า “ดีแล้ว”
แล้วก็ร้องส่งว่า “เฮ้! ผู้คนของข้า
เอาข้าวสาลีนี้อะไรไป” ทันใดนั้น
ก็ได้มีมือ ๓ คู่ยื่นออกมานำเมล็ดข้าว
สาลีไป

เมื่อบาบาชาคากินอาหารเย็น
เสร็จ และก่อนจะนอน ได้ส่งว่า
“ทำอย่างเดียวกันนี้นะในวันพรุ่งนี้
นะ อ้อแค่เพิ่มอีกอย่างหนึ่งคือเอา
เมล็ดป๊อปปี ๒ ถัง ไปเลือกเอา
กรวดออก” บาบาชาคาออกไปใน
ตอนเช้าอย่างเคย วสันตสิธสาก็ได้
ตักดาช่วยทำงานทุกอย่างจนเสร็จ
เมื่อบาบาชาคาถ่วงมาก็ได้ส่งว่า
“เฮ้! ผู้คนของข้า เอาเมล็ดป๊อปปีไป
หีบเอาน้ำมันออก” แล้วก็มือ ๓ คู่
มารับเอาเมล็ดป๊อปปีไป

บาบาชาคานั่งลงจะกินอาหาร
เย็นมีวสันตสิธสาขึ้นอยู่ใกล้ๆ ไม่พูด
ไม่จา บาบาชาคาจึงพูดขึ้นว่า

“ทำไมมาขึ้นที่อยู่กับรูปปั้น
อย่างนี้ ทำไมไม่พูดอะไรกับข้าบ้าง
เลย”

“ถ้าให้ข้าพูด ข้าก็อยากถาม
อะไรสักหน่อย”

“ถามซิ แต่ระวังนะ คำถาม
บางคำถาม ถามแล้วก็ไม่ปลอดภัย
นัก คนรู้อะไรมากเกินไปนัก มัก
จะแก่ก่อนวัย”

“ข้าอยากถามเฉพาะที่เห็น
ขณะที่เดินทางมาหาชายเท่านั้น คือ

ขณะที่เดินมา ข้าได้เห็นคนแต่งคำ
ทั้งตัว ขี้เมาดามาทันบ้านนั้นนะ เขา
เป็นใคร”

“เป็นก้นมดมีคของข้าไงล่ะ”

“แล้วที่แต่งขาวขี้เมาขาวล่ะ”

“เป็นเวลากลางวันที่สว่าง
แจ่มจ้าไงเล่า”

“แล้วคนที่แต่งสีแดงทั้งตัวขี้เมา
แดงเล่า”

“เป็นเวลาคะวันแดงไร้ของข้า
ละนั่นนะ”

วสันตสิธสานึกถึงมือ ๓ คู่ นั้น
แต่ไม่ได้พูดว่าอะไร บาบาชาคา
จึงถามว่า “ทำไมไม่ถามอะไรอีก
ล่ะ”

“ถามพอแล้วละ ขาย ขายก็พูด
เองแหละว่า คนรู้อะไรมากเกินไป
จะแก่ก่อนวัย”

“ดีแล้วละที่เจ้าถามแต่เรื่อง
นอกบ้าน ข้าไม่ชอบให้ใครสอดรู้
เรื่องในบ้าน แต่ข้าก็อยากถามเจ้า
บ้างว่า เจ้าทำอะไรถึงได้ทำงาน
ที่ข้าสั่งเสร็จเรียบร้อยทันเวลา”

“พรของแม่ข้าคุ้มครองข้าไว้”

“พระอะไรกัน เออ ถ้าอย่างนั้น
ออกไปให้พ้นจากที่นั่นเดี๋ยวนี้เถอะ
ข้าไม่ต้องการคนที่มึนพรคุ้มครอง
อย่างนั้นอยู่ในบ้านข้า”

พูดแล้วก็ลากตัววสันตสิธสาออก
ไปนอกบ้าน แล้วก็ผลักใสให้ออกไป
พ้นประตูใหญ่ ต่อจากนั้นก็ดึง
หวักะโหลกหัวหนึ่งลงมาจากกรวย ดึง
เข้ากับปลายไม้ แล้วก็เอาใส่มือ
วสันตสิธสา พูดว่า

“เอานี้ละคือไฟสำหรับพี่ๆ ลูก
แม่เลี้ยงของเจ้า เอาไปบ้านซิ”

(ยังมีต่อ)

นิทานนานาชาติ

บรรณาธิการ

ตุ๊กตาของแม่ (๗๑)

(นิทานรัสเซีย)

คราวที่แล้วได้เล่าถึง วาสติ-
ลิสตาที่ถูกแม่เลี้ยงหาทางกำจัด
โดยให้ลูกสาวทั้งสองของตนทำไฟ
ดับ และจะต้องไปขอไฟจากบาบา
ยาคา ซึ่งเป็นยักษ์ที่อาจจะจับคนกิน
ได้ถ้าไม่พอใจ บาบายาคาใช้ให้
วาสติลิสตาทำงานยาก ๆ ให้สำเร็จ
เรียบร้อยจนเป็นที่พอใจเสียก่อน
จึงจะให้ไฟไป และก็ได้ตุ๊กตาของ
แม่ที่แม่ให้ไว้ก่อนตายช่วยทำงาน
งานจึงเสร็จลงได้ เมื่อบาบายาคา
รู้เข้าว่าวาสติลิสตาทำงานเสร็จลงได้
เรียบร้อย เพราะได้พรของแม่ช่วย
บาบายาคาไม่พอใจให้คนที่มีพรคุ้ม
กันเช่นนั้นอยู่ในบ้าน จึงลากตัว
วาสติลิสตาออกไปพ้นบ้าน แล้ว
ผลักใส่ให้ออกไปพ้นประตู ดึง
หวั่งกะโหลกจากรู มาตีปลายไม้
ส่งให้ บอกว่า นั่นละคือไฟ ให้เอา
ไปบ้าน ไปให้พวกทั้งสอง

วาสติลิสตาพ้นจากบ้านร้ายกาจ
นั้นมาได้ ก็วิ่งอย่างรวดเร็วไม่คิด
ชีวิต แต่ระหว่างทาง วาสติลิสตา
เดินทางได้อย่างสบาย เพราะแสงไฟ
จากหวั่งกะโหลกได้ช่วยส่องทางให้
สว่างไปตลอด ถึงเวลากลางวัน
แสงไฟจากหวั่งกะโหลกจึงจะดับไป
วาสติลิสตาเดินไป ๆ จนตกเย็นจึงได้
มาถึงบ้านแม่เลี้ยง ขณะที่ยืนอยู่ตรง
ประตู วาสติลิสตาลังเลใจว่า จะโยน
หวั่งกะโหลกทิ้งดีไหม เพราะเชื่อว่า

ในขณะนั้นทั้ง พ่อ กับแม่เลี้ยงคงไม่
ต้องการแสงไฟแล้ว แต่ตนโดนนั้นก็ไ้
ยินเสียงพูดดังมาจากหวั่งกะโหลกว่า
“เอาเข้าไปให้แม่เลี้ยงของเจ้าสิ”

เมื่อเหลือบมองไปในบ้าน ก็
ไม่เห็นแสงไฟที่หน้าต่างบานใดเลย
ดังนั้นจึงได้ตัดสินใจเอาหวั่งกะโหลก
เข้าไปในบ้านด้วย และเป็นครั้งแรก
ในชีวิตที่แม่เลี้ยงต้อนรับขับสู้วาสติ-
ลิสตาเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะปรากฏ
ว่า พ่อบาสติลิสตาออกจากบ้านไป
แล้ว คนทั้งสามก็ไม่อาจจะดับเหล็ก
ไฟจุดไฟติด แม้จะไปขอมาจากคน
ข้างบ้าน พอมายังบ้านก็ดับ แม่เลี้ยง
พูดว่า “หวังว่าไฟของเจ้าจะคงอยู่
ตลอดไปนะ” แล้วก็เอาหวั่งกะโหลก
เข้าไปในห้องที่คนทั้งสามกำลังนั่ง
เล่นกัน และหวั่งกะโหลกก็จับจ้องอยู่
ที่แม่ลูกทั้งสามด้วยตาไฟ คนทั้งสาม
ไม่อาจหลบหลีกไปให้พ้นแสงอัน
ร้อนแรงจากตาไฟนั้นได้ พ่อรุ่งเช้า
คนทั้งสามก็ไหม้เป็นเถ้าธุลีไป

วาสติลิสตาเลยเอาหวั่งกะโหลก
ไปฝังดินไว้ ใส่ถ้ำจนแสบแล้วก็
กลับเข้าไปในเมือง และเมื่อมาถึง
ประตูเมืองก็ได้พบหญิงชราคนหนึ่ง
ซึ่งมีน้ำใจเมตตาว่าวาสติลิสตาไว้ใน
บ้าน และวาสติลิสตาก็ได้ช่วยทำงาน
บ้านผ่อนแรงและแบ่งเบากภาระของ
แม่เฒ่านั้น ทำให้แม่เฒ่าสุขสบาย
ขึ้นเป็นอันมาก

วันหนึ่งวาสติลิสตาได้บอกแม่
เฒ่าว่า

“ข้ายังมีเวลาวางพองจะทำอะไร
ได้อีกนะ ยาย ข้าไม่อยากอยู่อย่าง
เกียจคร้าน เพราะฉะนั้นยายช่วยไป
ตลาดหน่อยได้ไหม ไปซื้อบ้านอย่าง
ดีที่สุดทีว่นะ เอมามาให้ข้าบ้าน”

แม่เฒ่าก็ไปจัดการซื้อมาให้
แล้ววาสติลิสตาก็ตั้งหน้าตั้งตาทำ
และบ้านออกมาเป็นด้ายอย่างสวยงาม
เรียบบางเหมือนเส้นผม เมื่อมันได้
พองแล้วก็ลงมือทอ แต่หากทอไหน
ก็ไม่มีที่จะสามารถทอด้วยอย่างบาง
เล็กละเอียดอย่างนั้นได้ ในที่สุดก็นึก
ถึงตุ๊กตา จึงขอให้ตุ๊กตาช่วยจัดหา
ให้ และตุ๊กตาก็ทำพิเศษให้อันหนึ่ง
แล้วเล็กรายในคืนเดียว

ถึงฤดูใบไม้ผลิ วาสติลิสตาก็ได้
ทอด้วยที่ปั่นไว้จนหมด กลายเป็น
ผ้าบ้านเนื้อบางเบา เมื่อซักขาวแล้ว
วาสติลิสตาก็ได้บอกแม่เฒ่าว่า

“เอาผ้าไปขายสิ ยาย แล้ว
ยายเก็บเงินเอาไว้”

แม่เฒ่าสั่นหัวฟางพูดว่า “ไม่
หรือกลาน ยายไม่เคยคิดจะเอา
ไปขายหรือกลาน ผ้าสวยวิเศษอย่างนี้
เหมาะสำหรับพระราชทานแก่คนที่
สมควรได้ ข้าจะเอาไปถวายเอง”

พูดแล้วก็เอาผ้าชิ้นนั้นไปยัง
พระราชวัง แต่ก็ไม่กล้าเข้าไป ได้
แต่เดินไปเดินมาอยู่ตรงหน้าวังนั้น

เอง บังเอิญให้พระราชาทอดพระเนตรเห็นทางพระแกล จึงได้ตรัสถามว่าแม่เฒ่ามีธุระอะไร แม่เฒ่าทูลตอบว่า

“ข้าพระองค์มีสินกำหยากร ไม่อยากให้ผู้ใดดู นอกจากพระราชา”

พระราชาก็โปรดให้เข้าเฝ้าได้ และเมื่อทอดพระเนตรผ่านนั้นแล้ว ก็ถึงกับทรงตะลึง แล้วตรัสถามว่า “จะต้องการราคาสักเท่าไร”

“ไม่มีราคาหรือหอกเพคะ ข้าพระองค์นำมาถวายพระองค์”

พระราชาทรงขอบใจแม่เฒ่า แล้วประทานของมีค่าให้ไป ก่อนจะส่งแม่เฒ่ากลับบ้าน หลังจากนั้นก็โปรดให้ช่างตัดเสื้อนำไปตัดเสื้อชุด แต่ไม่มีช่างใดสามารถตัดเย็บได้ โดยอ้างว่าผ้าชิ้นบางและละเอียดเกินไป ในที่สุดพระราชาก็ต้องโปรดให้หาแม่เฒ่าเข้ามาเฝ้า และตรัสแก่แม่เฒ่าว่า

“เมื่อแม่เฒ่ารู้จักปั่นด้ายและทอผ้าได้อย่างวิเศษเช่นนั้น แม่เฒ่าคงต้องรับตัดเย็บให้เป็นเสื้อได้เป็นแน่แท้”

“ไม่ใช่ข้าพระองค์เป็นคนทำหรือหอกเพคะ ผู้หญิงสาวที่อยู่กับข้าพระองค์เป็นคนปั่นคนทอ”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้นให้นางทำเสื้อให้ข้าด้วย”

แม่เฒ่ากลับไปบ้านไปเล่าเรื่องทั้งหมดให้วสสิลิสสาฟัง วสสิลิสสาพูดว่า

“ข้าหนักแล้วเทียวว่า อย่างไรเสียก็คงไม่พ้นข้าไปได้หรอก”

ต่อจากนั้นก็ปิดประตูห้องลงมือทำงาน วสสิลิสสาเย็บตั้งแต่เช้าจดกลางคืน ไม่ช้าเสื้อชุดก็เสร็จ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน ๑ โหลด้วยกัน แม่เฒ่ารับนำไปถวายพระราช ในระหว่างนั้น วสสิลิสสาได้อาบน้ำหัวผม แต่งตัวด้วยชุดที่ทอที่สุด แล้วไปนั่งรออยู่ที่หน้าต่าง

ไม่ช้าไม่นาน มหาเด็กลูกของพระราชาก็เข้ามาในบ้าน บอกหญิงสาวว่า

“พระราชาประสงฆ์จะได้พบผู้เย็บเสื้อชุดที่สามารถ อยากจะประทานรางวัลให้ด้วยพระองค์เอง”

วสสิลิสสาจึงไปกับมหาเด็กลูกมารับนั้น เมื่อถึงพระราชวัง ก็ได้เข้าเฝ้าพระราชา พอพระราชาทอดพระเนตรเห็นวสสิลิสสา ก็พอพระทัยเป็นที่สุด ได้ทรงขอแต่งงานทันที และได้จัดงานอภิเษกขึ้นในวันนั้นทีเดียว

หลังจากนั้นไม่นาน พ่อของวสสิลิสสาก็ได้กลับบ้าน และรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้รู้ว่าลูกสาวได้เป็นมเหสีพระราชา วสสิลิสสาได้ขอให้บิดาของตนพักอยู่ด้วยในพระราชวัง พร้อมทั้งหญิงชราผู้มั่งคั่งนั้น และสิ่งทอวสสิลิสสาจะไม่ยอมให้ห่างตัวเลยนั้นคือตุ๊กตา ตุ๊กตาของแม่ ♥

จ 38 หน้า 21/ม.ว. 2528

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

หม้อสารพัดนึก

(นิทานพม่า)

เรื่องนี้เป็นนิทานชาวเขาเผ่าหนึ่ง เขียนไว้ว่า มยอนสิน ไม่ทราบ ว่าตรงกับเผ่าใดที่เราเคยรู้จักบ้างหรือไม่ แต่จะเป็นชาวเขาหรือชาวทราบ การกินเหล้าเล่นการพนัน มีความสำคัญแก่เขาเท่ากันหมด แม้จะได้หม้อสารพัดนึกมาช่วยทำให้อยู่สุขสบายไม่ต้องทำมาหากิน แต่ก็หารักษาไว้ได้ตลอดไปไม่ ชาร์ดินโย กลายจนในเรื่องนี้หลุด อุลลารวมเล่าไว้ในนิทานชาวยุโรปว่า เป็นดังกล่าวนั้น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ ชาร์ดินโย กลายจน เป็นลูกกำพร้าอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของชาวเขาเผ่ามยอนสิน ชาร์ดินโยต้องเที่ยวรับจ้าง เลี้ยงวัวให้ชาวบ้านเขา และก็ได้อาศัยกินอยู่ที่บ้านเจ้าของวัวเลขที่เดียว

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ชาร์ดินโย กำลังเลี้ยงวัวอยู่นั้น ฝนก็ได้ตกลงมา จก ๆ ชาร์ดินโยต้องวิ่งไปเข้านมที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ครู่หนึ่งต่อมา ก็ได้มีผู้ชายคนหนึ่งวิ่งมาเข้านมไม้

เดียวกัน ชายคนนั้นดูเหมือนคนแปลกหน้า แต่งตัวสวยงามด้วยเสื้อผ้าสีสดไส ชายแปลกหน้าได้พูดขึ้นว่า

“ชาร์ดินโย ลูกรัก รู้ไหมว่าเมื่อชาติก่อนนี้ พ่อเป็นพ่อของเจ้านะ แต่มาในชาตินี้ พ่อไปเกิดเป็นนาคชื่อชานโล พ่อมานี้พ่อตั้งใจมาช่วยลูกนะ”

ได้ยินเช่นนั้นชาร์ดินโยถึงกับร้อง พูดไม่ออกไปเป็นครู่ พอดังสติ ได้ชาร์ดินโยก็ได้ออกออกมาว่า “พ่อจะช่วยลูกอย่างไรเล่า”

“เมื่อนานมานี้ เป็นที่น่าอยู่ มากนะลูก เป็นดินแดนที่มีอาหารอุดมสมบูรณ์ มีเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวสวยงาม ประดับประดาด้วยเพชรนิลจินดาเงินทอง มีเครื่องบันเทิงมากมายรวมทั้งผู้หญิงสาวสวยด้วย มากับพ่อเถอะลูก ถ้าเจ้าไปอยู่ในเมืองนาคของพ่อแล้ว เจ้าจะไม่เหลียวหลังกลับมาดูโลกมนุษย์อันทุกข์ยากแสนเข็ญอีกต่อไป ไปกับพ่อคราวนี้เถอะ แล้วลูกจะได้ทุกอย่างที่ลูกปรารถนา”

ถ้อยคำชักชวนของชานโล

ประกอบกับความปรารถนาอยากจะได้เห็นสิ่งแปลก ๆ ตลอดจนความหวังจะได้พบปะผู้หญิงสาวสวย ได้ชนะใจผู้หญิงเหล่านั้นสักคน ทั้งยังมีโอกาสได้กินอาหารดีๆ มากเท่าไรก็ได้ตามแต่ปรารถนา สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ชาร์ดินโยตัดสินใจไปกับชานโลทันที

เมื่อถึงเมืองนาค ชาร์ดินโยคิดว่าตัวเองได้อยู่บนสวรรค์ แทนที่จะได้เห็นแต่กระท่อมมุงแฝกผุๆ พังๆ กลับได้เห็นคฤหาสน์อันโอฬาร เรืองรองด้วยเพชร ด้วยทอง ด้วยทับทิม และคฤหาสน์ที่ชาร์ดินโยพำนักอยู่นั้นที่จริงก็คือตำหนักของชานโล บิดาในชาติก่อนของชาร์ดินโยนั่นเอง ทั้งชายาและธิดาของชานโล ได้ดูแลชาร์ดินโยเป็นอย่างดี ทั้งเสื้อผ้าอย่างดีที่สุด อาหารอย่างดีที่สุด มีเครื่องบันเทิงอย่างดีที่สุด มีนางนาคสวยๆ มาจับระบำให้ดู แล้วก็พาชมสถานที่อันน่ามหัศจรรย์หลายต่อหลายแห่งด้วยกัน

ชาร์ดินโย กลายจนได้อยู่เมืองนาคอย่างมีความสุข จนคิดว่าจะอยู่ที่นั่น

ตลอดไป ไม่กลับมาอยู่เมืองคนอีก
แล้ว ดังนั้นเมื่อเกิดไปหลงรักสาว
นาคเข้าด้วย ก็เลยแต่งงานตั้งครอบครัว
ตั้งครัวอยู่ที่เมืองนาคนั่น จนกระทั่ง
มีลูกถึง ๒ คน มาถึงตอนนั้นชาร์ดินโย
ซึกจะคิดถึงโลกมนุษย์และเพื่อนฝูง
ที่เป็นมนุษย์ทั้งปวง พร้อมกันนั้นก็
บังเกิดความเบื่อหน่ายชีวิตอันผาสุก
และร่ำรวยในเมืองนาค ดังนั้นวัน
หนึ่งชาร์ดินโยจึงได้ขออนุญาตบิดา
ในชาติก่อนกลับมายังกระท่อมสัปะ
รังเขของตน บรรดานาคในครอบครัว
ของชานโล ได้พากันพูดให้
ชาร์ดินโยกลับใจ แต่ชาร์ดินโยได้
พูดว่า

“ข้าอยู่ที่นี้ไม่มีสุขอีกต่อไป
เพราะข้าอยู่ที่ไหนตลอดไปโดยไม่
ได้เล่นการพนัน ไม่ได้ดื่มอย่าง
ที่เคยทำมาอยู่ในเมืองคนนั้นไม่ได้

หรอก”

เมื่อเห็นว่าจะให้ชาร์ดินโยทน
อยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ ชานโลบิดา
นาคของชาร์ดินโยจึงได้พูดขึ้นว่า

“เมื่อหัวใจของลูกมุ่งมั่นว่าจะ
กลับเช่นนั้นแล้ว พ่อก็จะส่งเจ้ากลับ
แต่เอาหม้อวิเศษสารพัดนึก ไป
ด้วย หม้อวิเศษนี้จะทำให้ลูกทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่คนในโลกมนุษย์เขาต้อง
การกันทีเดียว”

พูดแล้วก็ยื่นหม้อดินสารพัดนึก
ให้ และในพริบตาอันเอง ชานโล
ก็บินดาลให้ชาร์ดินโยพร้อมด้วยลูก
และเมียได้มาปรากฏร่างอยู่ตรงหน้า
กระท่อมของชาร์ดินโย นับแต่นั้น
มาชาร์ดินโยก็ได้ใช้ชีวิตอย่างสุข
สำราญ ไม่ต้องทำการงานอะไรก็มี
ทุกอย่างที่ปรารถนา เพราะเพียงแต่
เอามือล้วงลงไปในหม้อ แล้วจะนึก

อยากได้อะไร จะเป็นอาหารเย
สือผ้าเย เงินทองเย ก็ได้ดัง
ปรารถนาทุกครั้งไป ดังนั้นชาร์ดิน
โยจึงเป็นคนเกียจคร้านสันหลังยาว
วันๆ ไม่ทำอะไรได้แต่กินเหล้าเล่น
การพนัน เมื่เห็นชาร์ดินโยประพฤติ
ตนเลวลงไปทุกวัน ก็พยายามว่า
กล่าวตักเตือน แต่ไร้ผล

อยู่มาวันหนึ่งชาร์ดินโยเมาจัด
กว่าทุกวัน และด้วยอาการเมาแ
เช่นนั้น มือก็บังเอิญไปปิดหม้อดิน
วิเศษสารพัดนึกนั้นตกมาแตก เ
นั้นเอง สภาพชีวิตของชาร์ดินโยก็
กลับเป็นอย่างเก่า อย่างเมื่อก่อนไป
อยู่เมืองนาค เมื่อนาคก็เลยพาลูก
ทั้งสองกลับไปยังเมืองนาคของตน
ปล่อยให้ชาร์ดินโยเผชิญโชคชะตา
ไปแต่ลำพัง ♥

ดีที่สุดวันดี
ดื่ม เป๊ปซี่ ชื่นใจ

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ชาวประมงน้อย

(นิทานจีน)

เรื่องคนตัวเล็ก ๆ มีเล่ากันหลายถิ่น ดังเช่นเด็กน้อยหัวแม่มือ หรือหนูน้อยทมิเบลีนา ของจีนก็มีเล่าดังที่ทางซีเจียเล่าไว้และชาวเมืองเซียงแปลไว้ในนิทานจีน ดังต่อไปนี้

นานมาแล้วยังมีชาวประมงคนหนึ่งหาปลาแต่หนุ่มจนแก่ก็ไม่มีสมบัติอะไรนอกจากเรือเล็กๆลำหนึ่งกับแหปากหนึ่ง หาปลาอยู่ตามลำน้ำสายเดียวกันนั้นเรื่อยมา เขาก็ออกเรือหาปลา ตกค่ำมาก็นอนในเรือบ้านช่องไม่มีอยู่ ดูก็น่าเวทนา

อยู่มาวันหนึ่ง เกิดมีน้ำหลากมาในฤดูร้อน น้ำซัดท่วมตลิ่ง กลิ่นก็ปั่นป่วนอย่างดุเดือด ชาวประมงหาปลาอยู่กับแม่น้ำมาแทบตลอดชีวิตรู้ว่าถ้าออกหาปลาตอนนั้นก็แค่หาขายนะเรือจะล่มตัวเองก็อาจจะจมน้ำตายไปพร้อมกับเรือ เห็นแล้วชาวประมงอดร้อนใจไม่ได้ เพราะถ้าไม่หาปลา ก็ไม่มีอะไรจะกิน เวลาผ่านไปหลายวัน ก็ยังไม่มีที่ทำว่าน้ำจะลด ชาวประมงไม่เป็นอันหลับอันนอนได้แต่นั่งจับเจ้าอยู่บนตลิ่ง เผา

กลิ่นที่ปั่นป่วนนั้น เป็นอยู่เช่นนั้นมาหลายคืน จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ชาวประมงนั่งมองดูกลิ่นอยู่นั้น ทันใดนั้นก็ได้เห็นลูกไฟเป็นแสงสีทองเจิดจ้าผุดขึ้นกลางแม่น้ำ แล้วก็ลอยอยู่บนผิวน้ำ เดี่ยวก็มีแสงเปล่งปลั่ง เดี่ยวแสงก็มัวไป นั้นมันอะไรกัน สืบสาวหรือทรัพย์สมบัติของใครกัน ลูกไฟดวงนั้นจะมีลักษณะเปล่งๆมัวๆอยู่เช่นนั้นตลอดคืน พอรุ่งสางก็จมหายไป ชาวประมงมีชีวิตลำบากยากจนมาเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งแก่จะมายุจะโศกในตอนนี้หรืออย่างไร

ลูกไฟสีทองปรากฏให้เห็นเช่นนั้นถึงสามคืนติดต่อกัน ซึ่งนับเป็นเรื่องตลกตาตื่นใจสำหรับชาวประมง ในที่สุดก็เลิกละใจว่า “ลองเสี่ยงโชคดูที่เถอะน้ำ” แล้วก็เอาริ้วผูกผูกไว้กับเรือ แล้วก็เอาริ้วออก แฉวริ้วฝักกลิ่นลมตรงไปยังลูกไฟสีทองนั้น เรือถูกกลิ่นซัดโยนขึ้นโยนลง แต่ชาวประมงจับแฉวไว้แน่นแล้วก็แฉวอย่างเต็ม

ความสามารถ พอเข้าใกล้แค่มือเอื้อม ชาวประมงก็เหวี่ยงแหไปที่ลูกไฟ และได้ลูกไฟนั้นติดแหมาแล้วแสงไฟก็ดับวูบลง ขณะเดียวกันนั้นเอง กลิ่นก็กระแทกเรือจนเรือโคลงไปโคลงมาเพราะแรงกลิ่น น้ำก็เข้าเรือจนเรือจะจมน้ำเสียให้ได้ ชาวประมงหัวใจเต้นแรง หลับตา กัดฟันแน่น แข็งใจแฉวต่อไปจนกระทั่งเรือหลุดออกมาจากน้ำอันปั่นป่วนขึ้นถึงฝั่งได้ เมื่อผูกเรือไว้กับก้อนหินเรียบร้อยแล้วชาวประมงชราที่จัดการวิดน้ำออกจากเรือแล้วค่อยๆ

ลากแหมาดั่ว ทอดแหได้อะไรมาสิ่งที่ได้มาหาใช่ปลาหรืออะไรอื่นใดไม่ แต่เป็นอ่างปลา อ่างปลาขนาดธรรมดาๆนั้นแหละแต่ทำด้วยหยกสีขาว ที่กันอ่างสลักเป็นปลาทองสองตัวว่ายน้ำอยู่ระหว่างแนวกลิ่น มีใบบัวสองใบรองรับดอกบัวสีชมพู มีชาวประมงตัวน้อยนิดนั่งอยู่บนนั้น ส่วนมือกำเบ็ดตกปลาไว้แนบอก ชาวประมงตัวน้อยนั้นสวมเสื้อสีแดงกางเกงเขียว ผมทำมวย

ไว้สองข้างหัว ทำให้ไม่ได้สวมอะไร ชายชราไม่เคยได้เห็นอะไรน่ารัก อย่างนี้มาก่อน จึงเฝ้าแต่จ้องดูชาว ประมงน้อย ท่ามกลางแสงจันทร์ และดูเหมือนก็จะถูกจ้องตอบด้วย ชายชราหัวเราะอย่างร่าเริงชอบอก ชอบใจ แต่อย่างปลาใบนี้จะช่วยให้ชาวประมงอ้อมท้องขึ้นมาก็หาได้ ไม่ พอน้ำลด ชาวประมงก็เลย เอาอย่างปลาซ่อนไว้ในพุ่มไม้ แล้วก็ ออกเรือไปหาปลาตามปกติประจำวัน เสร็จงานอันแสนจะเหน็ดเหนื่อย แล้ว ชายชราก็นอนหลับสนิท

คืนวันหนึ่งชาวประมงชราตกใจ ตื่น เพราะมีเสียงแหลมดังลั่น เมื่อ ค้นหาว่าเสียงมาจากไหน ก็ได้เห็น มีลำแสงสีทองพุ่งออกมาจากอ่างปลา ดอกบัวนั้นชูก้านสูงขึ้นๆ แล้วก็ ใหญ่ขึ้นๆ จนกระทั่งแผ่ไปทั่วพื้น ดิน ไม่แต่เพียงเท่านั้น ชาวประมง ตัวน้อยที่สลักไว้กันอย่างก็มีชีวิตขึ้น มา และปรากฏว่าตัวใหญ่ขึ้นๆ ทุก นาที จนกระทั่งขึ้นอยู่บนดอกบัว มีก้านเบ็ดสะพายอยู่บนไหล่ ชาว ประมงน้อยร้องเพลงว่า “แกว่ง เอ้า อ่างปลา แกว่ง น้ำใสไหลแรง จง เป็นฟองคลื่น” ทันใดนั้นอ่างปลา ก็แกว่ง น้ำก็เป็นฟองคลื่น ชาว ประมงน้อยก็ร้องต่อไปว่า “ไหล เอ้า น้ำใส ไหล ปลาทองจงว่าย ว่าย ว่าย” ทันใดนั้นน้ำก็ไหลไปมาและ ปลาทองก็ว่ายอย่างร่าเริงใจ ชาว ประมงน้อยดีใจนัก ร้องต่อไปว่า

“โอด เอ้า ปลาทอง โอด น้ำใสจง ได้โอด โอด”

ทันใดนั้นปลาทองตัวหนึ่งก็โดด ขึ้นไปในอากาศ น้ำก็พุ่งขึ้นสูงแล้ว ก็แตกกระจายกระเซ็นออกมาบนพื้น ปลาทองก็โดดขึ้นโอดลงต่อไป ชาว ประมงน้อยเอากันเบ็ดออกมาเกี่ยว ปลาทองไว้ได้ อีกครู่หนึ่งก็จุ่มกัน เบ็ดลงและปลาทองก็โดดกลับลงไป ในน้ำ น้ำกระเซ็นเป็นฝอยสีทอง ช่างได้กลายเป็นลูกประคำทองหล่น ลงบนพื้นดิน ชาวประมงน้อยสนุก มาก หัวเราะออกมาด้วยความดีอก ดีใจต่อจากนั้นก็เอาเบ็ดเกี่ยวได้ปลา ทองอีกตัวหนึ่ง แต่แล้วก็ปล่อยไป เล่นกับปลาอยู่อย่างนี้ น้ำก็กระเซ็น เป็นลูกประคำทอง ชาวประมงน้อย เล่นสนุกอย่างนี้ตลอดคืนจนเต็มอ้อม จึงปล่อยปลา เอากันเบ็ดพาดแขน แล้วก็นั่งลงบนดอกบัว พลากร้อง เพลงว่า

“น้ำใสหนึ่งสนิท ปลาทองตัวนิค หยุดโอด”

พอออกกำลังอย่างนั้น ทุกอย่าง ก็กลับเป็นเหมือนเดิม น้ำก็ขึ้นปลา ก็เจิบ ดอกบัวก็ค่อยๆลดขนาดลง กลับลงไปใอ่างปลาตามเดิม ชาว ประมงน้อยก็อยู่ในนั้นด้วย ลำแสง สีทองก็ค่อยๆมัวลง เป็นเวลารุ่งเช้า พอดี

เมื่อได้เฝ้าดูภาพอันมหัศจรรย์ ราวกับถูกสะกดจิตเช่นนั้น ชายชรา ชาวประมงก็ไปหยิบอ่างปลานั้นมา

พินิจพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ก็เป็นอ่าง ปลาใบเก่านั้นแหละ ไม่มีอะไรใหม่ ขึ้นมา แต่เมื่อก้มลงดูบนพื้นดิน ก็ แลเห็นลูกประคำทองไม่รู้กี่ร้อยต่อ ี่ร้อยเม็ดอยู่ตรงที่ที่มีน้ำใสๆขังอยู่ ชายชรารีบเก็บรวบรวมไว้ รู้สึกดีใจ เหลือประมาณ ห้าในก้นต่อๆ มา ชาวประมงน้อยก็ยังเล่นสนุกกับการ ตกปลาอยู่เช่นนั้น และเข้ช้ช้ช้ก็ได้ ลูกประคำทองมากกว่าเก่าเสียอีก ชายชราชาวประมงก็เลยร่ำรวย ทำให้ได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายกว่าแต่ ก่อน ทั้งยังไม่ต้องเหนื่อยยากกับการ เป็นชาวประมงอีกต่อไป

อยู่มาวันหนึ่ง ชาวประมงนี้ได้ ไปเที่ยวงานและได้นำลูกประคำทอง บางส่วนติดตัวไปด้วย พอถึงเอาพวง ลูกประคำทองออกมาจากกระเป๋าสีก็เกิดมีคนต่างชาติแต่งตัวอย่างนัก บวชเดินตรงมาขอซื้อลูกประคำทอง นั้น เมื่อเอามาใส่มือคู่สองสามเม็ด นักบวชนั้นถึงกับจ้องตาเป็นมันด้วยความอยากได้ ได้ถามชาวประมง ชราว่า “ผู้เฒ่าได้ลูกประคำทอง เหล่านี้มาแต่ไหนนะ”

ชาวประมงก็เล่าให้ฟังจนหมด สิ้น เรื่องที่จะให้คนอื่นซื้ออย่างชาว ประมงชราที่พูดเรื่องนี้ไม่ต้อง คำนึงถึง ชายแปลกหน้านั้นผงกหัว แล้วถามชายชราว่าอยู่ที่ไหน เมื่อ ชายชราบอกให้เป็นที่พอใจแล้ว ก็ เดินผละจากไป

(ยังมีต่อ)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ชาวประมงน้อย

(นิทานจีน)

(ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าถึงชาวประมง
ชาวหนึ่งซึ่งไปได้อ่างปลา
ประหลาดทำด้วยหยกสีขาวมา
จากแม่น้ำท่ามกลางคลื่นลม กัน
อย่างสลักเป็นรูปปลาทองสองตัวว่าย
อยู่ในแนวคลื่น และมีชาวประมง
น้อยกำเบ็ดตกปลานั่งบนดอกบัวที่มี
ใบรองรับ อยู่มาคืนวันหนึ่งชาว
ประมงน้อยนั้นเกิดมีชีวิตขึ้นมา ปลา
ทองที่ว่ายอยู่ในน้ำซึ่งกระพือเป็น
ฟองคลื่นขึ้นมา ชาวประมงน้อยก็
ตกปลา ตกได้ตัวหนึ่งแล้วก็ปล่อย
ไป ปลาลงไปในน้ำก็กระเซ็นเป็น
ฝอยสีทอง ซึ่งได้กลายเป็นลูกประคำ
ทองไป ชาวประมงน้อยก็ตกปลา
อีกตัวหนึ่ง แล้วก็ปล่อยไป และน้ำ
ก็ได้กระเซ็นกลายเป็นลูกประคำ
ทองออกมา พอเช้าวันถัดมาที่
เห็นก็หายไป อ่างปลาก็กลายเป็น
อ่างสลักกลดคล้ายอย่างเดิม มีที่แปลก
ก็คือมีลูกประคำทองมากมายอยู่ใน
น้ำใสดุจดังอยู่ ชาวประมงชราที่
เคยได้อยู่อย่างสุขสบายขึ้น วันหนึ่ง
ได้พบลูกประคำทองเขาไปเที่ยวงาน
ด้วย ขณะที่ล่องพวงลูกประคำทอง
ออกมาจากกระเปาะเสื้อ ได้มีนักบวช
ชาวต่างชาติแลเห็นเข้าจึงชักใช้ว่า
ได้มาอย่างไร ชายชราชาวประมง
เป็นคนซื่อๆเล่าให้ฟังหมดตลอดจน

ที่อยู่ของตน

ชายชราบอกไปโดยไม่คิดว่า
อะไรจะเกิดขึ้นภายหลัง แม้คนอื่นก็
คงไม่คาดคิดเช่นกัน เช้าวันรุ่งขึ้น
ยังไม่ทันที่ชายชราจะกินอาหารเช้า
ก็ได้มีเจ้าหน้าที่เกาะกุมตัวจำเลย
ถลันเข้ามาในห้องสองคนด้วยกัน
แล้วตะเบ็งเสียงพูดแก่ชาวประมง
ชราด้วยท่าทางดุคั่นว่า

“ท่านผู้พิพากษาต้องการตัวแน่
มา มากับเราเสียดีๆ เอาอ่างปลาไป
ด้วย”

“เอ๊ะ เรื่องอะไรกันนี้ ข้าไป
ทำอะไรผิดหรือ ในชีวิตข้า ข้าไม่
เคยเล่นอะไรที่จะไปขโมยของใครหรือ
ทำอะไรผิดกฎหมาย”

“มีคนเขากล่าวหาท่านนี่ซี”

“ใครกันนะ คงไม่ใช่พระยา
มังกรมาร้องฟ้องว่าข้าไปหาปลาใน
แม่น้ำหรงกนะ”

“อย่าพูดเป็นบ้าไปเลยนะ ผู้
กล่าวหานั่นไม่ใช่พระยามังกร
หรอกแล้วก็ไม่ใช่คนจีนด้วย เขา
เป็นคนที่ไม่ใช่ผู้พิพากษาเองก็ยังไม่
กล้าทำให้ไม่พอใจ ไปเถอะ ไปค้น
คว้าหาเอาเองต่อหน้าผู้พิพากษา
ด้วยกัน”

ชาวประมงชราถูกพาตัวมาอยู่
ต่อหน้าผู้พิพากษา และข้างๆ

ผู้พิพากษานั้นก็มีนักบวชชาวต่าง
ชาติคนที่มาถามเรื่องราวจากคนที่
ตกตานั้นเอง คนต่างชาตินั้นหรือ
ที่เป็นโจทก์มาฟ้องร้องตน ทันใด
นั้นผู้พิพากษาก็ได้ถามขึ้นว่า

“ผู้เฒ่า มีอ่างปลาทำด้วยหยก
ขาวใช่ไหม”

“ใช่”

“อ่างปลานั้นตรงกันสลักเป็น
ปลาทองตัวเล็กๆ ๒ ตัวว่ายอยู่ใน
น้ำที่เป็นคลื่นใช่หรือไม่ แล้วยังมี
ชาวประมงตัวนิดๆ นั่งบนดอกบัว
ด้วยใช่หรือไม่”

“ใช่”

“ตกกลางคืนดอกบัวจะขยาย
ใหญ่ออกๆ และชาวประมงน้อยก็มี
ชีวิตพูดได้ น้ำก็กระพือ ปลาทอง
ก็กระโดด และน้ำที่เป็นฟองฝอย
กลายเป็นลูกประคำทองใช่หรือไม่”

“ใช่”

ผู้พิพากษาเหลือบมองดูชาวต่าง
ชาติที่นั่งอยู่ข้างๆแล้วส่งว่า

“เจ้าขโมยเฒ่า เจ้าบังอาจ
อย่างไรที่ไปขโมยสมบัติไปจาก
สุภาพบุรุษต่างชาติผู้หนึ่ง เขากล่าว
โทษเจ้า อ่างปลานั้นมีค่าอันเป็น
ของเขา เจ้าขโมยของเขาไปได้
อย่างไร จงสารภาพมาเดี๋ยวนี้”

“ท่านกำลังพูดถึงเรื่องขโมยอะไรกัน ก็อ้างปลาน้ำมันของข้า แล้วท่านพูดได้อย่างมั่นใจว่าข้าไปขโมยเขา ใครเคยได้ยินเรื่องกล่าวหาอันผิดๆ อย่างนี้บ้าง โอ๊ย ข้าไม่เคยเห็นคนต่างประเทศอะไร นำไม่อาชญากรรมเลยในชีวิต”

ชายชราฟัน ลมออกมาด้วยความแค้นเคือง แล้วก็เล่าเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับอ้างปลาให้ผู้พิพากษาฟัง ตลอดจนเล่าถึงเรื่องที่ตนได้พบชาวต่างชาติผู้นั้นในงาน ผู้พิพากษาได้ยินแล้วชักงันแล้วหันไปทางชาวต่างชาติ ชมพลาถกหัวให้แล้วพูดว่า

“เป็นโครงการแห่งจักรพรรดิของเรา ที่อนุญาตให้ชาวต่างชาติที่ถูกกักกันทำให้ขัดเคือง มีสิทธิแต่งตั้งผู้ทำให้ขัดเคืองนั้นได้ ท่านเห็นเป็นอย่างไรในกรณีนี้”

“ก็ฉัน” ชาวต่างชาตินั้นรับรับว่า “ข้าจะได้ลงมือเดี๋ยวนี้” แล้วก็ทำท่าใหญ่โตหันไปทางชายชราชาวประมง

“นี่นะผู้เฒ่า รู้ไหมว่าข้ามาเมืองจีนเพื่ออะไร ข้ามาส่งสอนคนให้ทำความดีไม่ให้ขี้โกงหรือขโมยข้าวของใคร ข้าเป็นคนยุติธรรม อ้างปลาใบนทสผู้เฒ่าว่าเป็นของตัวฉันที่แท้นะเป็นของข้า มันทำในบ้านเมืองของข้า เมื่อมาที่ข้าก็เอามาด้วย ข้าเก็บไว้ในโบสถ์ไม่เคยมีกลิ่นเลยว่าจะถูกขโมย ข้าเที่ยวค้นหาทุกหนทุกแห่งเพิ่งมาเจอผู้เฒ่าลักอ้างปลาอยู่ ข้าจำของของข้าได้ นี่แหละคือขโมย ยังจะปฏิเสธไม่ยอมรับผิดอีกหรือ”

ถึงตอนนี้ชายชราโกรธเต็มที่พูดออกมาว่า “ตัวท่านก็ดูเป็นคนเจริญแล้วด้วยหรือ แต่ทำไมพอ

เปิดปากพูด ก็เห็นถึงไหนๆ เลยว่าเป็นคนโกหกตลบละเลย”

นักบวชชาวต่างชาติหันไปพูดกับผู้พิพากษาว่า “พวกคนจีนของท่านนี้ใช้ไม่ได้เลย เรื่องขโมยก็แก้ไม่หาย ข้าขอแนะนำท่านว่าควรลงโทษให้หนักๆ เขาต้องกินอ้างปลาให้ข้า แล้วก็สารภาพผิด ท่านในฐานะเป็นผู้พิพากษาท่านต้องตัดสินลงโทษและประกาศความผิดบ่าวร้องให้ผู้คนรู้กันทั่วๆ ถ้าท่านไม่ทำตามข้าแนะนำละก็ ท่านจะไม่มีโอกาสได้ฟังว่าเรื่องยุติลงไปยังอย่างไร”

“ที่ท่านว่านี่ดีแล้ว” ผู้พิพากษาพูดแล้วหันมาทางชายชรา ตะโกนร้องว่า

“นี่นะเจ้าขโมยแกข้างตลบละเลย เอาอ้างปลา มาแล้วสารภาพมาเสียดีๆ ว่าเจ้าเอาอ้างปลาของเขามาได้อย่างไร สารภาพความจริงออกมา”

“ข้าก็บอกความจริงทุกสิ่งทุกอย่างแก่ท่านแล้ว” ชายชราพูด “แล้วทำไมข้าจะต้องเอาอ้างปลาของข้าให้ท่าน ใครกันเป็นขโมยแกข้างตลบละเลย อ้างปลาใบนทสคนจีนเป็นคนได้มาจากแม่น้ำของจีน ข้าเสี่ยงชีวิตไปได้นั้นมา แล้วมีพยานอะไรยืนยันว่าข้าขโมยมาจากชาวต่างชาติผู้นั้น ทำไมท่านถึงจะมาบังคับให้ข้ายอมให้อ้างปลาแก่เขา” ชายชราโกรธจัด เอาอ้างปลาออกมาแล้วชี้ให้ดูรูปสลักเป็นชาวประมงตัวน้อยๆ นั้น พลาถกตามชาวต่างชาติเห็นว่า “ท่านพูดว่าอ้างปลาทำในบ้านเมืองของท่าน แล้วทำไมรูปชาวประมงน้อยนั้นจึงสลักเป็นรูปคนจีน รูปร่างหน้าตาเป็นคนจีน เครื่องแต่งตัวก็เป็นจีน”

ทั้งผู้พิพากษากับนักบวชผู้นั้น

องพูดไม่ออกไปเลย ได้แต่แลดูตากันด้วยความอึดอัดใจ เมื่อคำโกหกพกลมไม่เป็นผล นักบวชผู้นั้นก็โดดลงบันไดคอกไล่ชายชราชาวประมงว่า

“ข้าต้องการอ้างใบนี้ไม่ว่ามันจะเป็นของข้าหรือไม่ก็ตาม ส่งมาให้ข้า”

เมื่อเห็นนักบวชต่างชาติบันดาลโทสะเช่นนั้น ผู้พิพากษาก็ทุบโต๊ะและหันมาเล่นงานชายชราว่า

“ถ้าเจ้าไม่ยอมให้อ้างปลา เจ้าจะถูกลงโทษว่าทำผิดกฎหมายบ้านเมืองขององค์จักรพรรดิ”

ถ้อยคำอันไร้ความยุติธรรมเช่นนี้ทาร์ณจิตใจชายชรายิ่งนัก จนแทบว่าหัวใจจะแตกสลาย ชายชราตัวสั่นเข่นไปมาแล้วก็เป็นลมล้มลงอ้างปลาเลื่อนหลุดจากมือหล่นลงไป ตกเป็นเสี่ยงๆ ทันใดนั้นชาวประมงน้อยในอ้างปลาก็กลับมีชีวิต โดดออกมาจากเศษหยกที่แตกเป็นเสี่ยงๆ นั้น ชาวประมงน้อยแกว่งกันเบ็ดซึ่งใหญ่ยาวออกมาทันใด แล้วขณะที่ตัวสั่นเข่นเปิดไปในอากาศ ตัวเบ็ดก็ได้ไปเกี่ยวเพดานปากของนักบวชชาวต่างชาติคนนั้น คนเบ็ดดีดขึ้น มีนักบวชนั้นคนกระเด็นๆ อยู่กลางอากาศ พอกระตุกออกทีนักบวชนั้นก็ดิ้น และร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด พอกระตุกอีกครั้ง นักบวชก็ถูกเหวี่ยงไปในอากาศ

ชาวประมงน้อยดิ้นกันเบ็ดกลับและผู้พิพากษารู้ได้เลยว่าอย่างไรเสียตนก็ต้องเป็นคนต่อไป ก็ตกใจตาเหลือก หล่นลงมาจากบัลลังก์ถึงแก่ความตาย ชาวประมงน้อยไปช่วยชายชราให้พ้นจากสลับ พวงตัวชาวประมงลุกขึ้นแล้วก็ชวนกันออกจากศาลาหายไป ไม่มีใครได้พบเห็นอีก

๓๔ ธอ ๗ 12 พ.ค. 25๖๘

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เมียช่างพูด

นิทานฟิลิปปินส์

ก็ยังอยู่ในหมู่บ้านที่อยากจะเชื่อว่า
เตรียมไปก่อนนั้นแหละเหมือนเรียน
ลัด เพราะฉะนั้นอย่ามัวคิดเลื่อนลอย
ตามประสาหนุ่มสาวอยู่เลย นี่ไม่ได้
ผิดปกติอะไรเลย เป็นโรคของคน
หนุ่มสาวที่ยังไม่รู้ทิศทางชีวิต ว่าจะ
ไปทางไหนเท่านั้น ก็เลยหงุดหงิด
นิดหน่อย

บ้า 'จินตนา ๒' เห็นด้วยกับ
หลานนี้อย่างยิ่ง ที่ว่าคะแนนสอบ
ไม่ได้พิสูจน์ว่าเราเก่งสักนิดเดียว
มันอยู่ที่การทำงานนั้นต่างหาก แต่
ทำอะไรได้เราสัตว์สังคมนี้หลาน
จ๋า คำนึงเขาเป็นอย่างนี้ เราจะ
ไปเปลี่ยนแก้ไขอะไรไม่ได้ อย่างไร
ก็ตาม โอ้เจ้าคะแนนนี้น่าจะมีมัน
ก็เปิดประตูๆ ให้ได้เหมือนกัน

หลานชอบชนบท และ 'คิด'
ว่าอยากเรียนโบราณคดี แต่มาสอบ
ติดเอาแพทย์ ความบังเอิญอย่างนี้
ไม่ได้เกิดบ่อยๆ ออกหลานจ๋า หลาน
มีสิทธิจะขึ้นชมกับความสามารถ
ของหลาน ที่บังเอิญในคราวนี้ได้
และบ้า 'จินตนา ๒' ก็เชื่อว่าไม่ว่า
หลานจะไปรักษาพยาบาลและช่วย
เหลือคนเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ที่ไหน
หลานก็คงทำได้ดีเท่ากับการไปขุด
รักษาของโบราณ

คนเราอยู่ที่ว่าเราจะเอาดีก็ทำ
ให้ได้ จะเป็นทางไหนก็ตาม ครั้ง
หนึ่งบ้า 'จินตนา ๒' แทบจะอยาก
ไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป เมื่ออายุคราว
หลาน และไม่มีโอกาสได้เรียน
แพทย์... รุหรือเปล่า เดียวนี้ย้อน
กลับไปคิดครั้งไร ไม่ได้เสียดย
สักนิด ♥

นิทานฟิลิปปินส์มีหลายเรื่อง
ที่เล่าถึงเรื่องเมียแปลกๆ ดัง
เรื่องเมียนายพราน เป็นต้น เรื่อง
เมียช่างพูดก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่ง
มาเร็ว ดีเลย โคอโรเนลได้นำมาเล่า
ไว้ในนิทานชาวบ้านฟิลิปปินส์ เรื่อง
เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีคนตัดฟันคนหนึ่ง
ชื่อเปโตร ตั้งบ้านเรือนอยู่ใกล้ป่า
ใหญ่แห่งหนึ่ง เมียเปโตรที่ชื่ออานา
ออกจะเป็นคนช่างพูดช่างบ่นอยู่ไม่
น้อย คนทั้งสองแสนจะยากจน หา
เลี้ยงชีพด้วยการตัดฟันขาย อยู่มา
วันหนึ่ง ขณะที่เปโตรกำลังจะเข้าไป
ตัดไม้ในป่า ก็ได้แลเห็นชายชราคน
หนึ่งนอนหมอบอยู่บนพื้นดินข้างถนน
พอเปโตรแลเห็นเขาก็ทิ้งขวานรีบ
ตรงเข้าไปช่วย และก็แลเห็นว่าชาย
ชรานั้นเจ็บหนักจนจะตายอยู่
รอมร่อแล้ว เปโตรจัดแจงให้ชาย
ชรานอนให้สบาย ชายชราพูดขึ้นว่า

“ขอบใจนะลูกที่อุตส่าห์ช่วย
เหลือ พ่อมาจากที่ไกลโพ้น พ่อรู้ดี
ว่าพ่อกำลังจะตาย ลูกช่วยให้ร่าง
ของพ่อได้ฝังให้เรียบร้อยตรงนี้ด้วย
ถ้าลูกขาดเหลืออะไรก็ล้งเอาจาก
ถุงใบนี้ก็แล้วกัน”

พูดแล้วก็เข้าไปตุงใกล้ๆ ตัวนั้น
เปโตรตัดสินใจว่าควรจะต้อนนำ
ชายชราเข้าไปในบ้านของตน ถ้า
หากชายชรานั้นจะตายก็ควรตายใน
บ้านในช่องจะดีกว่า ตัดสินใจเช่น
นั้นแล้ว เปโตรก็อุ้มชายชราพาไป
ยังบ้าน ข้างฝ่ายเมียเห็นเช่นนั้นก็
เริ่มบ่นว่าที่เดียว เปโตรทำท่าห้าม
เมียให้สงบปากสงบคำ แล้วก็อุ้ม
ชายชราเข้าไปนอนในห้องนอนของ
ตน อานาแทบจะลมจับ เพราะเห็น
ว่าชายชรานั้นสกปรกจะไปทำให้ห้อง
นอนที่ตนทำไว้สะอาดๆ สกปรก
เสียหมด แต่พอเปโตรวางร่างชาย
ชราลงบนเตียง ก็ปรากฏว่าร่างชาย

ชราหาขั้วไปทันที เปโตรก็รู้ว่า เทพารักษ์แห่งป่าผู้มีเมตตาได้มา เข็มตจนถึงบ้านแล้ว นึกแล้วเปโตร ก็อดดีใจไม่ได้ที่ตนได้แสดงความ เมตตาช่วยเหลือเทพารักษ์นั้นไว้ ขณะนั้นยังเข้อยู่เปโตรจึงย้อนกลับไปใหม่ตรงที่ที่แลเห็นชายชราอน อยู่เพื่อเอาขั้วไปตัดไม้ แล้วก็เลย ได้พบลุงของชายชราที่ตนลืมนึก ถึงเสียสนิท

เปโตรทรุดตัวลงนั่งแล้วเทของ ออกจากถุงออกมาดู ก็ปรากฏว่า มีแต่ทองเต็มทั้งถุง พอเห็นเช่นนั้น เปโตรก็คิดถึงเมียข้างพูดของตนทันที ลองได้เห็นทองเข้าเช่นนี้ เป็นไม่มี วันเก็บเงียบไว้ได้ แล้วก็จะได้ ร้อนวุ่นวายกันไปหมด เพราะถ้า หากรู้ไปถึงหัวหน้าหมู่บ้านแล้วละก็ เป็นต้องขอมมีส่วนแบ่งด้วยเป็นแน่ ที่เดียว ถ้าอย่างนั้นจะอย่างไรดี เปโตรก็คิดว่าอยู่คนเดียวก็คิดออกว่าควร จะอย่างไร

แรกทีเดียวเปโตรจัดแจงชุด หลุมแล้วเอาถุงทองฝังลงไว้ เสร็จ เรียบร้อยแล้วก็ออกไปหาปลา เมื่อ จับปลามาได้พอสมควรก็นำไป แขนวไว้ตามกิ่งไม้หลายต่อหลายต้น ด้วยกัน เรียบร้อยแล้วก็กลับเข้าหมู่บ้าน ชอชนมมาหลายชั้น แล้วเอา ไปทิ้งตามพื้นหญ้าใต้ต้นไม้ เสร็จ แล้วก็กลับบ้านไปบอกเมียว่า เกิดมี สิ่งประหลาดมหัศจรรย์ในป่า แล้ว ก็ชวนกันว่า

“มาซิ ตามมาดูในป่า ไปเก็บ

ปลาตามกิ่งไม้กับขนมตามพื้นหญ้า”

“อะไรกัน” อานาวิ่งลั่น “เบนบ้าไปแล้วหรือ หรือว่าเมา”

“ไปดูเอาเองก็แล้วกัน” พูด แล้วก็เดินนำหน้า พลังส่งว่า “เอ กระจาดไปด้วยนะ เอาไปใส่ปลา ตันไม้ออกลูกเป็นปลา”

อานาฟังแล้วไม่ยอมเชื่อ แต่ เมื่อเปโตรยืนยันแน่อนจึงต้องถ่อ กระจาดเดินตามไป และพอแลเห็น ก็เห็นว่าที่พูดตนบอกนั้นเป็นความจริง พอเห็นปลาห้อยอยู่ตามกิ่งไม้ก็ รีบเก็บใส่กระจาด แต่ก็ต้องระวังไม่ ไปเหยียบขนมที่กระจัดกระจายอยู่ บนพื้นหญ้า อานาวิ่งไปทางโน้นที่ ทางนี้ที่เพื่อเก็บปลากับเก็บขนมเอา ไปให้หมด และสุดท้ายแล้วก็เอาถุง ทองให้ดู อานาเห็นแล้วก็คิดว่า เป็น สิ่งมหัศจรรย์สุดยอดที่ได้พบในวัน นั้น

คนทั้งสองได้กลับบ้านพร้อม ด้วยสมบัติอันมีค่า เมื่อเชื่อนทอง เรียบร้อยดีแล้ว ก็เอาปลามาทำกับ ขาว เอาขนมเก็บตุนเอาไว้บ้าง แล้วคนทั้งสองได้กินเลี้ยงกันเอง อย่างอ้วนหนาสำราญ ข้างฝ่ายอานา ที่ตื่นเต้นกับสิ่งแปลกประหลาด มหัศจรรย์มาทั้งวัน เหลือจะทนเก็บ เอาไว้ได้ ถ้าไม่บอกเล่าให้ใครฟัง ออกเป็นต้องระเบิด ดังนั้นเมื่อกิน อาหารอิ่มแล้ว จึงรีบไปหาเพื่อน บ้านที่อยู่ใกล้ที่สุด เปโตรก็มีได้ ห้ามปราม

“เมื่อเช้านี้” อานาเล่าให้

เพื่อนบ้านฟังอย่างตื่นเต้น “เปโตร กับข้าเข้าไปในป่าไปเก็บปลาตาม ตันไม้”

“อะไรนะ” เพื่อนบ้านขัดขัน พลังเอามือแตะหน้าผากอานาเพื่อ จะดูว่าอานาจับไข้หรือเปล่า เพราะ เห็นมีอาการตื่นเต้นและหอบ หลุ่ง นั้นพูดว่า

“หัวร้อนเที่ยว อานา กลับบ้าน เสียเถอะ มาเถอะข้าจะพากลับบ้าน อานาต้องนอนพักนะ แล้วไม่ข้าก็ จะหายเป็นปกติ”

ไม่ว่าอานาจะพูดอย่างไร เพื่อน บ้านผู้นั้นก็ไม่ยอมเชื่อ มีหน้าซำยัง แทบจะอุ้มอานาเอากลับบ้านเสียอีก พอเปโตรเห็นเพื่อนบ้านพามาเมียน มาส่ง ก็วิ่งออกไปรับ เพื่อนบ้าน บอกเปโตรว่า

“ต้องจัดการให้อานาพักก่อน เสียหน่อยนะ ข้าคิดว่าอานากจะทำ งานมากไปละมั้งในวันนี้”

พูดแล้วก็สั่นหัว เปโตรก็รีบไป พาเมียนตนจะให้ไปนอน แต่อานาก็ ขัดขันไม่ยอม คนทั้งสองต้องช่วย กันจับให้นอน พอเพื่อนบ้านกลับ ไปแล้ว อานาก็ร้องไห้โย แล้วก็ด่า ทอออกมาด้วยความรู้สึกสับสนหวั งอย่างแท้จริง เปโตรเลยทิ้งไว้คน เดียว ส่วนตนเองก็ออกไปผ่าฟัน อานาผู้ช่างพูดหมดความสุข ไปเลย ที่เดียวที่เล่าบอกเรื่องมหัศจรรย์ของตน ได้ไปประสบมาด้วยตนเอง ได้หยิบ จับได้เป็นเจ้าของ แต่แล้วก็กลับไม่มี ใครเชื่อ ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ธันวาคม ๒๕๖๕ ๑๖-๑-๒๕๖๕

คนรักเงิน

(นิทานชาวนั้น)

นิทานทำนองศรีธนชัยเทียว
หลุดกตัมใครต่อใครก็มีเล่าใน
นิทานจีน (ชาวนั้นก็ชาวจีน) ดัง
นิทานเรื่องนั้น แต่นิทานเรื่องนี้เป็น
การหลอกเพื่อแก้เผ็ดทศกรรณใจ
ร้ายแก่คนจน จอห์น มินฟอร์ดแปล
ไว้ในนิทานชาวนั้นของจีน ดังจะ
นำมาเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าของที่ดินคน
หนึ่งเป็นคนที่รักเงินอย่างยิ่ง ยิ่งกว่า
ตัวเอง เมื่อรักเงินก็ย่อมจะเห็นเงิน
สำคัญเป็นธรรมดา เงินแก่พ่อแม่
เดี๋ยวก็เห็นว่ามีความราคามากมาย
นอกจากนี้ก็ต้องคิดหาหนทางให้
เงินของตนงอกเงยเพิ่มพูนอยู่เสมอ
พร้อมกันนั้นก็ขี้ตดขเหนียวยิ่งกว่า
ใคร ๆ

อยู่มาวันหนึ่งเกิดแล้งไปทั่วและ
แล้งเป็นเวลายาวนานด้วย บรรดา
พืชผลเสียหายหมด พวกชาวนาที่มี
ข้าวกินก็อดบิ่บอดบิ่ ไม่เคยมีข้าวเก็บไว้
กินเลย ต่างพากันอดอยากถึงกับ
ต้องกินเปลือกไม้รากไม้พอประทัง
ชีวิต มาบัดนี้แม้แต่สิ่งเหล่านั้นก็
หมดเกลี้ยงไปแล้ว ความอดอยาก
ทำให้ชาวนาโดยเฉพาะที่เช่าที่ดิน

ของเจ้าของที่ดินอยู่ จำเป็นต้องมา
ขอยืมข้าวเจ้าของที่ดินผู้ซึ่งยังวาง
ทั้งขนาดเล็กขนาดใหญ่มีข้าวเต็มจน
ล้น ข้าวบางเม็ดกำลังงอกและแบ่ง
ที่ดินไว้ก็มีมอดอยู่ทั่วด้วยซ้ำไป แต่
แม้กระนั้นเจ้าของที่ดินผู้แสน
ขี้เหนียวก็ไม่ยอมแบ่งให้ใครแม้แต่
นิดเดียว ทำให้ชาวนาต่างกลับไป
ด้วยความผิดหวัง ทั้งใจก็ยังเดือด
พล่านด้วยความโกรธแค้นแรง ดังนั้น
ชาวนาเหล่านั้นจึงรวมหัวกันหาทาง
ฟ้องเจ้าของที่ดินผู้ขี้ตดขเหนียว
เสียบ้าง

คนเหล่านั้นไปรวบรวมเศษเงิน
ขึ้นเล็กๆ ได้ ๒-๓ ชิ้น แล้วก็ไป
เทียวหาลูกน้ำมอมโกโรโกโรเกลือ
แต่หนึ่งหุ้มกระดุกได้มาตัวหนึ่ง เอา
เงินยัดกันไว้แล้วเอาเกลือใส่ไว้ด้วย
ต่อจากนั้นก็คัดเลือกคนเหล่านั้น ได้
คนพูดเก่งมาคนหนึ่ง เขาว่าพูดเก่ง
ขนาดทำให้ฝูงลูกขี้จากหลุมได้
นะแหละ จึงตั้งชื่อให้เสียว่า อ๊าป้า
อ๊าป้าไปหาเจ้าของที่ดิน จูงลูกน้ำ
มอมนั้นไปด้วย เจ้าของที่ดินเห็น
เข้าก็โกรธจนหนวดกระดิก จ้อง
หน้าอ๊าป้าทำหน้ามึงทั้ง ชมอไปที

ประตูลงตบะเบี่ยงเสียงเอ็ดตะโรออก
มาว่า

“อ๊าป้าโง่เขลา มาทำอะไรที่นี้
ทำให้ลานบ้านข้าสกปรกหมด ออก
ไป ออกไปให้พ้น”

“เบาๆหน่อยก็ได้นาย” อ๊าป้า
พูดพลางยิ้มอย่างมีเล่ห์ลับ “ถ้าท่าน
เอ็ดตะโรอย่างนี้ เดียวลูกน้ำของข้า
ตกใจวิ่งเตลิดไปละก็ ท่านจะต้อง
ขายข้าวของของท่านที่มีอยู่ทั้งหมด
เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งที่เสียหายให้ดัง
เดิมนะนา”

“บอกให้ออกไปอย่างไรเล่า
เจ้าคนอวดดี” เจ้าของที่ดินเอ็ดตะ
“แล้วเจ้าม้ามอมโกโรโกโรของเจ้า
นั้นมันมีค่าอะไรน่ะหรือ”

อ๊าป้ารีบตอบทันทีว่า “ก็ไม่มี
ค่าอะไร นอกจากเวลาที่มันขี้ออก
มา เงินทองจะตามออกมาด้วย”

ได้ยินเท่านั้นเจ้าของที่ดินผู้รัก
เงินก็หุ้บ ความโกรธหายไปเป็น
ปลิดทิ้ง รีบถามขึ้นว่า

“เจ้าไปได้เจ้าสัตว์ตัวนั้นมาจาก
ไหนล่ะ”

“ข้าฝันไปนะชั้นนาย เมื่อก่อนนาน
นี่เอง” อ๊าป้าเริ่มบรรยาย “ข้าฝัน

ว่ามีคนกำหนดขาวมาพูดแก่ข้าว่า
 “อาป้ามีลูกมาตัวหนึ่ง ซึ่งเคย
 บรรทุกเงินทองของเจ้าแห่งทรัพย์สิน
 มาแต่เก่าก่อน บัดนี้ถูกลดอันดับ
 ความสำคัญและถูกส่งลงมาขังโลก
 มนุษย์ จึงไปทางตะวันออกเฉียง
 เหนือแล้วรีบจับเอามาสืบ ลูกมานี้
 น่ะจะออกมาเป็นเงินเป็นทองรู้ไหม
 ถ้าจับได้ละก็ อาป้าเอ๋ย เจ้าจะมีลูก
 ใหญ่ทีเดียว” พูดแล้วคนแก่นั้นก็
 ถูกลูกข้าหนึ่งจนตกใจตื่น แต่ข้าก็
 ไม่ได้สนใจอะไรนัก คิดว่าไม่มี
 อะไรเป็นเพียงความฝัน จึงหลับ
 ต่อไปอีก แต่พอหลับตาคนแก่นั้น
 ก็มาปรากฏร่างให้เห็นอีก แล้ว
 ก็เร่งให้ลุกขึ้น พลางพูดว่า “มัว
 แต่ชักช้า เดียวก็ไปตกอยู่ในมือคน
 อื่นเสียหรอก” พูดแล้วก็ลุกออก
 ฝ่าหนทางให้ข้าตื่น ข้ารีบสวมเสื้อแล้ว
 วิ่งออกจากบ้านไป และก็ได้
 เห็นลูกไฟดวงหนึ่งที่ทางตะวันออก
 เฉียงเหนือ พอวิ่งไปถึงก็แลเห็นลูก
 มาตัวนั้นเต็มหน้าอยู่ทันแล้ว ข้า
 เลยจูกลับบ้าน วันรุ่งขึ้นข้าจึงได้
 จดรูป พอได้กลิ่นรูปมาก็ขอยกมา
 เป็นเงินเป็นทอง”

“จริงหรือ” เจ้าของที่ดินถาม
 อย่างกระหาย อาป้าก็ตอบว่า “มี
 ภาษิตเก่าอยู่บทหนึ่งว่า ขนมักจะ
 ร้อยหรือร้อยร้อย มันต้องกิน แล้ว
 จึงจะรู้ ถ้าท่านไม่เชื่อ ก็ให้ข้าทำ
 ให้ดูก่อนเป็นไร”

พูดแล้วก็ขอให้เจ้าของที่ดินจุด
 รูป แล้วตัวเองเอามาโปรงตรงกัน
 มา พลางแอบดึงเอาธำมรงค์ที่ขุดกันมา
 ไว้ ออก ซันเงินเล็กๆ นั้นหล่นลงมา

ในจานดังกริก เจ้าของที่ดินรีบถาม
 ขึ้นอย่างกระหายอยากได้ว่า

“วันหนึ่งๆ มันมีออกมาสัก
 เท่าไร”

“ราว ๓-๔ ตำลึง สำหรับเรา
 คนมีโชคเล็กน้อยๆ แต่คนแก่
 บอกมาในฝันว่า ถ้าเป็นคนมีโชค
 จริงๆ อาจจะได้ถึง ๓๐-๔๐ ตำลึง
 ทีเดียว”

เจ้าของที่ดินก็ว่า “เราคงเป็น
 คนมีโชคเล็กน้อยๆ นั้นบ้างหรอก
 นะ สมมติว่าได้ลูกมาตัวนั้นมา มันก็
 คงจะขี้ให้วันละ ๒๐ ตำลึง เดือนหนึ่ง
 ก็ได้ ๖๐๐ ตำลึง ปีหนึ่งก็ได้ตั้ง
 เจ็ดพันสองร้อยตำลึงทีเดียวนะ”

ยังคิดคำนวณนานเข้า ก็ยัง
 อยากได้ลูกมานั้นยังขึ้น จึงตัดสินใจ
 ว่าต้องขอลูกมานั้นให้ได้ จึงได้ขอ
 จากอาป้า ตอนแรกอาป้าก็เกล้งทำ
 เป็นไม่เต็มใจขาย เจ้าของที่ดินได้
 พยายามเข้ซแล้วเล่า แล้วสัญญาจะ
 จ่ายให้ทันทีไม่ว่าจะคิดราคาเท่าไร
 ก็ตาม อาป้าก็เลยทำเป็นเกรงใจ
 แล้วพูดว่า

“ถ้าท่านต้องการอย่างนั้น ก็
 ตามใจท่าน โชคข้าไม่ดีเท่าของท่าน
 เพราะฉะนั้นข้าก็จะขาย แต่ข้าไม่
 ต้องการเงินทอง ข้าอยากได้ข้า
 สัก ๓๐ กระบุง”

เจ้าของที่ดินฟังแล้วก็คิดว่าราคา
 ถูกมากจึงตกลง และได้แลกลูกมา
 กับข้าทันที อาป้ารีบเอาข้าวมา
 แจกในหมู่บ้านผู้ยากจนด้วยกัน
 ต่างก็มีความสุขกันไปถ้วนหน้า

ข้างฝ่ายเจ้าของที่ดินยังเป็นสุข
 ยิ่งกว่าใคร ที่ได้ลูกมาแล้วก็กลัว

ว่าอาจจะหาย ไม่รู้จะผูกไว้ที่ไหนจึง
 จะปลอดภัย ในที่สุดก็เลยต้องเอาไว้
 ในห้องที่อยู่ของตน เจ้าของที่ดิน
 จัดการเอาพรมสีแดงมาปูบนพื้นห้อง
 พร้อมทั้งกระถางรูป คนทั้งครอบครัว
 ต่างเฝ้าดูลูกมาด้วยความตื่นเต้น
 กระหายและหวังลวงหน้าทุกนาทีเลย
 ว่าอาจจะออกมาเป็นเงินทอง คน
 เหล่านั้นคอยอยู่จนเที่ยงคืน ทันใด
 นั้นมันก็กางขาหลัง เจ้าของที่ดินก็
 คิดว่าอาจจะออกมาแล้ว เจ้าของ
 ที่ดินรีบเอาถาดแบบเครื่องเงินมา
 รองไว้ตรงที่ขมมาจะหล่นลงมา แต่
 คอยแล้วคอยอีกก็ไม่เห็นมีอะไรเกิด
 ขึ้น เจ้าของที่ดินอดรนทนไม่ได้
 จึงไปยกหางมาขึ้น ทันใดนั้นมันก็
 ขยับพรวดไต่เต็มรักเลย ตลอดตั้งแต่
 หนาลงมาจนถึงคอและหลัง เรียกว่า
 เปื้อนทั้งตัวเลยทีเดียวก็ว่าได้ ทั้ง
 กลิ่นก็ยิ่งเหม็นรุนแรงจนเจ้าของที่
 ดินอ้วกแล้วอ้วกอีก ไม่แต่เพียงนั้น
 มันก็ยังเขี้ยวออกมามากมาย พรม
 สีแดงอันแสนสวย น่ารักของเจ้าของ
 ที่ดินเสียหมด กลิ่นก็ฟุ้งตลบไปทั้ง
 ห้อง ถึงตอนนั้นเจ้าของที่ดินรู้ได้
 ทันทีว่าลูกอาป้าตามเอาเสียแล้ว ยิ่ง
 คิดยิ่งแค้น ในที่สุดทนเก็บความ
 แค้นไว้ไม่ได้ เลยนำลูกมาที่ไม่รู้
 อีไหนให้เห่นตัวนั้นเสียเลย

เช้าวันรุ่งขึ้น สัตว์แรกเจ้าของ
 ที่ดินทำ ก็คือไปว่าจ้างพวกหวัชโมย
 มาแกะรอยตามหาอาป้า แต่พวก
 ชาวนาได้ช่วยเอาตัวไปซ่อนไว้ คน
 ของเจ้าของที่ดินได้เที่ยวค้นหาทุก
 แห่งหน แต่แล้วก็กลับมามีมือเปล่า
 เสมอ ซึ่งทำให้เจ้าของที่ดินโกรธ

แก่นันท์หนา แต่ก็ไม้อาจจะทำอะไรได้ นอกจากส่งสายสืบไปเที่ยวค้นหาและรอต่อไป

เพียงพริบตาเดียวก็มาถึงฤดูหนาวแล้ว อาป้าไม้อาจจะซ่อนตัวให้มิดชิดได้ วันหนึ่งจึงถูกสมุนของเจ้าของที่ดินจับตัวได้ พอประจันหน้ากันเท่านั้นละ เจ้าของที่ดินก็เข่นเขียวเขียวฟันเข้าใส่ทันทีด้วยบันดาลโทสะ และไม่ทันต้องพูดอะไรสักคำ เจ้าของที่ดินจัดการเอาตัวอาป้าเข้าไปขังในโรงไม้แห้ง ให้ถอดเสื้อผ้ออกหมดเหลือแต่เสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายเพียงตัวเดียว หวังจะให้หนาวแข็งตาย เพราะฤดูนั้นอากาศหนาวที่สุด ข้างนอกโรงไม้แห้งหิมะกำลังตก ลมก็พัดอย่างรุนแรง อาป้าไปนั่งขดอยู่ตรงมุมห้องตัวสั่นด้วยความหนาวเย็น เพราะเหตุว่าอากาศกำลังหนาวอย่างเหลือทน ทันใดนั้นอาป้าก็เกิดความคิดอย่างหนึ่งขึ้นมา ฉับพลันจึงรีบลุกขึ้นมาทันที แล้วก็ก๊วกหนีโรงไม้แห้งขึ้นมาจากพื้น เอามาถือไว้ ต่อจากนั้นก็เดินไปเดินมาไม่ช้าก็รู้สึกอุ่นขึ้น เหงื่อเริ่มออกอาป้าทำอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา พอเหงื่อก็พัดเสียบ้างเป็นครั้งคราว

เช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าของที่ดินมาไขประตูโรงไม้แห้งแต่ตรู่ คิดว่าอย่างไรเสียอาป้าคงแข็งตายไปแล้ว แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง ที่แลเห็นอาป้านั่งอยู่ โอดตัวออกเห็นเป็นควันกลุ่ม เหงื่อก็ออกท่วมตัว อาป้าเห็นเจ้าของที่ดินไขกุญแจเข้ามาใกล้ก็ลุกขึ้นยืนทันที แล้วตรงเข้าไปขอร้องว่า

“ส่งสารข้าหน้อยเถอะนาย เร็ว

เข้า ขอมั้พดให้ข้าหน้อย ช้าวันจะตายอยู่แล้ว”

“เจ้าเกิดร้อนขึ้นมาได้อย่างไร” เจ้าของที่ดินถามทางห้องตะลึงอยู่

“ก็เสื้อตัวที่ข้าสวมใส่อยู่นั้นะซี เป็นมรดกอันหาว่ามีได้” อาป้าอธิบาย “เขาเรียกเสื้อม้งกรไฟ ยังอากาศหนาวเท่าไร ยังปล่อยความร้อนออกมาเยอะนั้น”

“เจ้าได้มาตั้งแต่เมื่อไร”

“ดั้งเดิมละ เป็นชนแพะชนแกะที่เจ้าม้งกรไฟโยนทิ้ง แล้วราชินีแห่งสวรรค์ตะวันตกนำมาทอเข้าเป็นผ้าแล้วเย็บเป็นเสื้อ และป้าตาทวดของข้าได้มาไว้ครอบครอง แล้วก็ได้ออกมาเป็นมรดกของครอบครัวผ่านกันมาหลายชั่วคน สุดท้ายได้ตกมาอยู่ในมือข้า”

เมื่อเห็นว่าอาป้าร้อนจนเหลือทนเช่นนั้น เจ้าของที่ดินก็สนใจเสื้อม้งกรไฟของอาป้าจนลืมเรื่องลูกม้าทองตัวนั้นเสียสิ้น ได้เข้าขอแลกเสื้อม้งกรไฟกับเสื้อคลุมขนหมาจิ้งจอกของตน ตอนแรกอาป้าปฏิเสธเด็ดขาดไม่ยอมแลก แต่เมื่อเจ้าของที่ดินเพิ่มเงินให้อีก ๕๐ ตำลึง จึงทำเป็นถอนใจแล้วพูดว่า

“อนิจจา ข้าช่างเป็นลูกที่ไร้ค่าเสียจริง มรดกของตระกูลก็รักษาไว้ไม่ได้”

พูดแล้วก็ถอดเสื้อออกส่งให้พร้อมทั้งรับเสื้อคลุมของเจ้าของที่ดินมาสวม แล้วก็รับเงิน ๕๐ ตำลึงใส่กระเป๋าดำเดินจากไป

เจ้าของที่ดินช่างดีใจอะไรเลย อีกหลายวันต่อมา ถึงวันเกิดของ

พ่อตาเจ้าของที่ดิน และเพื่อจะอวดสิ่งที่ได้มาใหม่ เจ้าของที่ดินจึงจะไปอวยพรพ่อตาโดยไม่สวมใส่อะไร นอกจากเสื้อม้งกรไฟตัวนั้น ครั้นมากลางทางลมพัดอย่างรุนแรง ต่อมาก็มีหิมะตก เจ้าของที่ดินหนาวเต็มกำลึง ทั้งที่ตรงนั้นก็อยู่ห่างหมู่บ้านห่างที่พักคนเดินทาง ไม่รู้จะเหลียวหาร่มไม้ชายคาใดๆ พอที่จะอาศัยพักพิงได้เลย เมื่อเหลียวไปเหลียวมาก็แลเห็นต้นไม้ต้นหนึ่งอยู่ข้างถนน แต่ต้นไม้ถูกไฟไหม้ไปครึ่งต้น มีโพรงอยู่ตรงกลาง ใหญ่พอที่คนจะเข้าไปยืนได้ เห็นเช่นนั้น เจ้าของที่ดินก็รีบเข้าไปซุกตัวอยู่ แต่ต่อมาร่างทั้งร่างของเจ้าของที่ดินก็ชาไปด้วยความหนาวเย็น ไม่ช้าก็ถึงแก่ความตาย

อีกหลายวันต่อมา ครอบครัวของเจ้าของที่ดินจึงได้มาพบศพ คนเหล่านั้นก็รู้ได้เลยว่า เจ้าของที่ดินถูกอาป้าต้มอีกแล้ว จึงพากันไปจับตัวอาป้าไว้ อาป้าก็ได้อธิบายให้คนเหล่านั้นฟังว่า

“เสื้ออันมีค่าของข้าจะไหม้ไฟเมื่อได้เชื้อไฟมีหนุ่ยไม่เป็นคน นายคงจะถูกเผาจนตายโดยเหตุนี้ แล้วจะมาโทษข้าได้อย่างไร ข้าไม่ได้บอกให้นายเข้าไปซ่อนในโพรงไม้แล้วดูซิ เห็นไหม ต้นไม้ยังไหม้ไฟไปครึ่งต้นเลย”

เมื่อคนในครอบครัวของเจ้าของที่ดินตรวจต้นไม้ต้นนั้นดูแล้ว ก็เห็นจริงตามที่อาป้าบอก จึงเป็นอันไม่มีทางทำอะไรแก่อาป้าได้ จำต้องปล่อยไป ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เรื่องของเจ้าโง่

(นิทานชาลิทวินี)

สุดท้ายแล้ว คุณหรือ ผู้ชายออกแค้น
แค้นคู่ควร แล้วนึกอย่างไรจึง
ตัดสินเขาจนขาดกระจุยถึงขนาดนี้

“เอาน้ำ ทักซ์ ใจเย็นๆ น้า”

“ไม่เย็นแล้วละ ผมถึงที่สุด
แล้ว” เขาลุกขึ้นยืน บอกลา “ไม่
เป็นไรละ เมื่อเห็นว่าผมไม่ดี ผมก็
จะไปตามทางของผม ผมไปได้....
ไม่เป็นไร...”

เสียงตอนท้ายขาดเป็น ห้วง
น้ำตาซึมจนหยาดลงมาถึง

“โฮ” คุณศรีรัตน์เอาแต่คราง
พรหมพิทักษ์พูดแล้วก็ผลุนผลัน
ไปยังรถ คุณศรีรัตน์ยังคงตกตะลึง
แต่พอได้สติ รถคันนั้นก็แล่นลับไป

เธอจึงขึ้นไป เกาะประตูเรียก
แต่กลางดาวไม่เปิด

“โอ๊ย...ฉันอ่อนใจจริงๆเลยละ
นะ” คุณบาร้องดังๆ “ชายกลางจะ
เอาอะไร กันนักกัน นานะ หลาน
ดุษ... ไปว่าอะไรจนผู้ชายเขาร้องให้
ร้องไห้นั่นละ โฮ...เกิดมาตั้งชาติ
หนึ่งแล้ว ก็เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ”

เธอปั่นด้วยความผิดหวัง พลาง
ถอยไปนั่งพักที่เก้าอี้ มองดูประตูที่
ปิดสนิทบานนั้น

แต่แล้ว... มันก็ค่อยๆ เปิด
กลางดาวออกมายืนตรงหน้า และ
พูดเรียบๆ

“ดึกะ คุณบ่า ตัดบทไปซะ
จะได้จบๆ กลางรำคาญเต็มทนแล้ว
คุณบ่าเห็นความแสบของเขาแล้วยัง
กะกะ ขึ้นแต่งงานไป กลางจะต้อง
อุ้มเขาละกะ ไม่ใช่เขาอุ้มกลาง
หรอก”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องของคนโง่คงเป็นที่น่า
สงสารเห็นใจของคนทั่วไป นิทาน
ที่เล่าเรื่องของคนโง่จึงมีเล่ากันหลาย
ต่อหลายถื่นด้วยกัน และมักจะลง
ท้ายกลายเป็นคนโง่ได้ดีโดยอาศัย
ความกล้าบ้าบิ่น ความอ่อนน้อมถ่อม
ตัวบ้าง ดังเรื่องนี้อย่างนี้ เขาเลขา-
โนวาได้แปลและรวบรวมไว้ใน
นิทานแห่งชาติเล่มที่ ๑ เรื่อง
เล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีพระ
ราชาองค์หนึ่งซึ่งมีธิดาเพียงองค์
เดียว และพระองค์ทรงประกาศว่า
พระองค์จะทรงยกธิดาองค์เดียวนั้น
แก่คนที่สามารถกระทำงานที่โปรด
ให้ทำ ๓ อย่างด้วยกันได้สำเร็จ ไม่
ว่าชายผู้นั้นจะยากจนเข็ญใจอย่างไร
แม้จะเป็นขอทานคนสุดท้ายใน
อาณาจักรของพระองค์ พระองค์ก็
จะประทานให้ ได้มีผู้คนพากันมา
เสี่ยงโชค แต่ไม่มีใครโชคดีที่จะ
กระทำการได้สำเร็จ

ไม่กี่วันไม่กี่สัปดาห์จากนั้น ได้มี
ชายชาวบ้านคนหนึ่งมีลูกชาย ๓ คน

คนโตพอว่าเป็นคนเก่งเฉลียวฉลาด
ที่สุด คนที่สองก็เก่งแต่ยังฉลาดน้อยกว่า
ส่วนคนที่ ๓ พ่อว่าโง่แสนโง่
โง่กว่าพี่ๆ ทั้งสองคน เมื่อได้ยิน
ประกาศของพระราชาก็กล่าว พี่
ชายคนโตก็คิดว่าตัวเองน่าจะไปลอง
ดู แล้วก็ออกจากบ้านไป ไปตาม
ทางได้พบขอทานแก่คนหนึ่งซึ่งเห็น
แล้วก็มีความสนใจไยดี แม้จะทักสัก
คำก็ไม่ฟัง มีหน้าซำเมื่อขอทานนั้น
ถามว่า

“จะรีบร้อนไปไหนกัน”

ชายคนนั้นกลับทูลว่า “ไม่ใช่
ธุระ” แล้วก็เดินต่อไปโดยมิได้หยุด
พูดด้วยต่อไปอีก ชายแก่จึงพูดว่า

“ถ้าอย่างนั้นละก็โชคไม่ดีวัน
นี้ด้วยหรอก พ่อหนุ่ม”

และก็จริงดังนั้น เพราะปรากฏ
ว่าลูกชายที่แสนฉลาดแสนเก่งของ
พ่อกลับมามีมือเปล่า น้องชายคน
กลางก็คิดว่าตัวเองก็เก่งพอเหมือน
กันก็ได้ไปลองบ้าง แต่ก็ทว่าน้ำ
เหลวกลับมา น้องชายคนสุดท้าย
จึงพูดขึ้นว่า

(๔๖)

“พี่เขาไปเสี่ยงโชคกัน ทำไม
เราจึงไม่ลองดูบ้าง บางที่เราอาจจะ
โชคดีกว่าก็ได้เนาะ”

พ่อก็ได้ยินเช่นนั้นก็เอ็ดขึ้นว่า

“โฮ เจ้าโง่เอ๊ย พี่เขาฉลาด
กว่าเจ้าเป็นไหนๆเขายังทำไม่ได้
แล้ว...”

เจ้าโง่ไม่ยอมฟังพ่อพูดจนจบ
รีบเดินทางไปเฝ้าพระราชบิดา
ตามทางได้พบขบวนคนนั้น
เจ้าโง่ก็ได้ถอดหมวกออกคำนับและ
ได้ทักทายด้วยความสุภาพและเคารพ
นับถือเป็นอย่างดี ชายแก่ถึงกับ
ขอบุญที่ผู้มีมาแสดงความเคารพ
ตนถึงเพียงนั้น จึงได้ถามเจ้าโง่ว่า
จะไปไหน เจ้าโง่ก็ได้เล่าให้ฟังโดย
ตลอดมิได้ปิดบัง ชายแก่จึงพูดว่า

“เอ้า เหนานกหวัดนี้ไป วันนี้
พระราชบิดาจะส่งเจ้าไปเลี้ยงกระต่าย
ตั้ง ๑๐๐ ตัว แต่ถ้าเจ้าเป็นกหวัดนี้
แล้วละก็ มันจะวิ่งมาหาเจ้าทุกตัว
เลย”

เจ้าโง่ไปถึงพระราชวังก็ได้มีผู้
มาเบิกตัวให้เข้าเฝ้า เจ้าโง่พูดตาม

ประสาของตนว่า

“ลูกสาวพระองค์อยู่ที่ไหน
พะยะค่ะ ข้าพระองค์อยากเห็นก่อน
ว่าสวยพอสำหรับข้าพระองค์ไหม”

พระราชบิดาพระทัยดีมิได้ทรง
ถือสา กลับโปรดให้นำเจ้าหญิงเข้า
มาเฝ้า พอได้เห็นเจ้าหญิง เจ้าโง่
ก็ทูลพระราชบิดาว่า

“สวยจริงๆพะยะค่ะ ข้าพระองค์
ชอบแล้ว เพราะฉะนั้นจะต้องเอา
ชนะให้ได้ โปรดส่งมาเถอะพะยะค่ะ
จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร”

ดังที่ขอร้องนั้นบอกไว้ พระ
ราชบิดาโปรดให้เจ้าโง่ไปเลี้ยงกระต่าย
เจ้าโง่ก็พาไปยังท้องทุ่ง แล้วก็ปล่อย
ให้มันวิ่งกันไปคนละทิศละทาง
พริบตาเดียวก็หายไ้หมด เจ้าโง่
อยากลองนกหวัดของขอร้องนั้นว่า
จะใช้งานได้จริงหรือไม่ จึงได้นำ
ออกมาเป่า โอโฮ อะไรกันนั้น เพียง
พริบตาเดียว กระต่ายทั้ง ๑๐๐ ตัวก็ได้
มาอยู่ต่อหน้า เมื่อนับดูแล้วครบ
๑๐๐ ตัวถ้วนๆ ไม่ขาดไปแม้แต่ตัว
เดียว เจ้าโง่จึงบอกกระต่ายว่า

“เออ ดีแล้ว ที่พวกเจ้าอยาก
จะวิ่งไปเล่นหญ้าที่ไหนก็ได้ตามใจ
ถึงเวลาที่ต้องการตัวพวกเจ้า ข้าจะ
เป็นนกหวัดเรียกเอง”

คงจะมีใครแลเห็นเหตุการณ์นี้
นำไปทูลพระราชบิดา พระราชบิดา
โปรดให้พระราชินีมาลองขอกระต่าย
เจ้าโง่ดูสักตัวหนึ่ง พระราชินีทรง
แต่งองค์อย่างพวกชาวนาแก่ๆ
ค่อยๆเดินกะโผลกกะเผลกมาหา
เจ้าโง่ บอกเจ้าโง่ว่า

“ขอยขอกระต่ายสักตัวเถอะ
หลาน ขอยอยากได้เหลือเกิน”

“โอ๊ย ไม่ได้หรอกยาย ข้าจะ
ขอขายหรือเอาไปยกให้ใคร อย่างไร
ไม่ได้ทั้งนั้น เพราะกระต่ายเหล่านี้
ไม่ใช่ของข้า”

แต่พระราชินีไม่ยอมฟังเสีย
เฝ้าแต่เข้าขอกระต่ายสักตัวเถอะ
ตัวเดียวเท่านั้น ตอนนั้นเจ้าโง่ออกจะ
เดาออกแล้วว่าหญิงแก่นนั้นเป็นใคร
จึงพูดว่า

“ถ้าอยากได้จริงๆ ข้าก็จะลอง
คิดดู แต่ว่าเอาอย่างนี้ไหมละ จูบ

ข้าสัทธิแล้วข้าจะยกให้ชายสักตัว
หนึ่ง ตกลงไหม้”

พระราชินีพยายามบ่ายเบี่ยง
อย่างไรก็ไม่สำเร็จ ในที่สุดก็เลยจับ
เจ้าโง่เสียฟอดหนึ่งแล้วก็จัดการมัด
กระต่ายที่เจ้าโง่ยกให้ใส่ในตะกร้า
เดินทางกลับบ้าน รู้สึกดีอกดีใจที่
สามารถเอาชนะเจ้าโง่ได้

ฝ่ายเจ้าโง่รองจนพระราชินีเสด็จ
ไปเกือบจะถึงพระราชวัง จึงเอนก
หัวดีออกมาเป่าเพียงปรี๊ดเดียว
กระต่ายก็เอาหัวดันฝาตะกร้าเปิด
ออก แล้วแผ่นพรวดเดียวมายุ่งข้าง
ตัวเจ้าโง่แล้ว ทำเอาพระราชินีขม
งอยู่ตรงนั้นเองเพราะกระต่ายแผ่น
หายไปแล้ว

ตกเย็นเจ้าโง่ก็พากระต่ายทั้ง
๑๐๐ ตัวมาถวายพระราชินี พระราชินี
โปรดให้มาใหม่ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น
กรันถึงวันรุ่งขึ้น ตอนที่เดินไปยัง
พระราชวัง เจ้าโง่ได้พบขทานแก่
นั้นตามทางอย่างเคยอีก กรวานั่นขอ
ทานนั้นได้ให้แด่แก่เจ้าโง่ และ
บอกไว้ว่าสำหรับเป่าเรียกม้า และ
วันนั้นพระราชินีโปรดให้เจ้าโง่พามา
ไปเลี้ยง ๑๐๐ ตัวจริงดังที่ขทานแก่
บอกไว้ล่วงหน้า และต้องพามากลับ
เข้าคอกในตอนเย็นให้ครบ

เจ้าโง่ก็ได้พามา ๑๐๐ ตัวไป
ปล่อยในท้องทุ่ง พอปล่อยม้า ม้า
ทั้ง ๑๐๐ ตัวต่างก็ไปคนละทิศละทาง
พริบตาเดียวก็หายไหมด เวลาผ่านไป
ได้ราวชั่วโมงหนึ่ง เจ้าโง่ก็อยาก
ลองเป่าแตรดู พอเป่าแตรเปิดเดียว
เท่านั้น โอโฮ อะไรกันนั้น ม้าทั้ง

๑๐๐ ตัวไม่รู้งี้มาจากไหนต่างมาขึ้น
ล้อมตัวเจ้าโง่เป็นวงครบทั้ง ๑๐๐ ตัว

พระราชินีพยายามจะให้พระ-
ราชินีไปขอม้าเจ้าโง่อย่างเดียวกับ
เมื่อวานนี้อีก แต่พระราชินีไม่ทรง
เห็นด้วย เพราะพระองค์ทรงกลัวม้า
ทางที่ตีพระราชินีควรเสด็จไปเอง
พระราชินีจึงทรงปลอมมองจ้องคน
แทบจะจำไม่ได้ พระราชินีทรงขี้ลา
ตรงไปยังท้องทุ่ง แล้วตรัสขอซื้อ
ม้าจากเจ้าโง่ตัวหนึ่ง เจ้าโง่ตอบว่า

“ไม่มีขายหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นขอขมยืมหน่อยได้
ไหมละ”

“ไม่ได้ ไม่ได้ ให้ขมยืมก็ไม่ได้”

“ก็ถ้าจะยกให้ข้าเสียเลยละ”

“ก็ได้ แต่ก่อนอื่นท่านต้องลง
จากหลังลาแล้วยกหางลาขึ้นอย่าง
นั้นสักครู่หนึ่ง”

พระราชินีทรงบ่ายเบี่ยงอย่างไร
ก็ไม่มีผล ในเมื่อพระองค์ทรง
อยากได้ม้าเต็มกำลังจึงจำต้องยอม
ยกหางลาและถ้อยอย่างนั้นตามที่
ที่เจ้าโง่สั่ง เจ้าโง่จึงมอบม้าให้ไป
ตัวหนึ่ง พระราชินีทรงขึ้นหลังม้า
แล้วก็ขึ้นไปยังพระราชวัง พอถึงก็
จัดการเอาขังในคอก เสร็จแล้วก็
ทรงกระหึ่มพระทัยว่าพระองค์ทรง
ชนะเจ้าโง่แล้วคราวนี้ ตกเย็นม้า
ของเจ้าโง่จะต้องหายไประดับหนึ่ง
เหลือไม่ครบร้อยตัว

ข้างฝ่ายเจ้าโง่ไม่รู้ว่พระราชินี
เสด็จถึงวังนานแล้ว และม้าถูกขัง
คอกแล้วเกือบชั่วโมง แต่เมื่อเป่าแตร
มีเสียงดังเพียงเปิดเดียว ม้าที่อยู่ใน

คอก ก็กระแทกประตูจนบานพับ
หลุด พระราชินีทรงได้ยินเสียงปังปัง
ก็ถลันไปที่พระแกล และก็ได้เห็น
เพียงปลายหางม้าเท่านั้น ตกเย็น
เจ้าโง่ก็นำม้าทั้ง ๑๐๐ ตัวมาส่งและ
จัดการเอาเข้าคอกให้เสร็จเรียบร้อย

ถึงวันที่สามพระราชินีประทาน
กระสอบให้เจ้าโง่ใบหนึ่ง และโปรด
ให้เจ้าโง่บรรจุถ้อยคำโกหกพกลม
ต่างๆ นานา และไม่ให้หยุดเลยจน
กว่าพระองค์จะทรงสั่งให้ผูกปาก
กระสอบนั้น เจ้าโง่ก็เอาหัวมุดเข้าไป
ในกระสอบ แล้วก็พูดเรื่องเหลว
ไหล เรื่องโกหกพกลมนานาชนิด
แต่คำพูดไม่ใช่แกลบใช้ว่า ถึงพูด
อย่างไรนานเท่าไรก็ไม่มีความเต็ม
กระสอบไปได้ ในที่สุดเจ้าโง่ก็มา
ได้คิดว่า พูดเรื่องจริงๆ เสียดีกว่า
คิดดังนั้นแล้วก็เลยเล่าหมดว่าตนได้
พากระต่าย ๑๐๐ ตัวไปเลี้ยงอย่างไร
และมีหญิงแก่ที่ตนเชื่อว่าคือพระ
ราชินีได้มาขอซื้อกระต่ายตนก็เลย
ยกให้แต่ต้องจับตนที่หนึ่ง ต่อมาก็
เล่าเรื่องม้าวาตนได้พามา ๑๐๐ ตัว
ไปเลี้ยงอย่างไร และได้มีตาแก่ที่
ตนเชื่อว่าเป็นพระราชินีปลอมตัวมา
มาขอซื้อตัวหนึ่ง แล้วก็เล่าว่าตนได้
ปฏิเสธไป แต่ถ้าจะเอาให้ได้ก็ต้อง
ยก...”

ถึงตรงนั้นพระราชินีตรัสว่า “ผูก
ปากกระสอบได้แล้ว กระสอบเต็ม
ปรีแล้ว” พระราชินีตรัสสั่งทันที
ก่อนที่เจ้าโง่จะระบายว่า “หางลา” ออก
มา ด้วยเหตุนี้เจ้าโง่จึงเป็นผู้ชนะ
ได้เจ้าหญิงพระขิดมาเป็นคู่ครอง ♥

“นายบัวแกบอกว่าเขาพูดกัน
ยั้งยั้งนี่คะ”

“แล้วทำไมอากรังถึงยังไม่กลับ
ล่ะคะ”

สิริเลิศตอบว่า

“ก็ไม่มีทราบเหมือนกันคะ คนที่
พอจะเอาข่าวแน่นอนได้ก็หน้าหน้า
เสียนี่...”

สิริเลิศหัวเราะเบาๆ

“แต่เห็นจะมีเค้าอยู่แหละคะ
คุณกร็เคยบอกฉันว่าตอนนั้นสงคราม
นอกประเทศกำลังเปลี่ยนท่าที พวก
พันธมิตรกำลังเริ่มจะมีชัยชนะ
บ้างแล้ว เมืองเราผู้คนที่ดูจะแออัด
หัวหน้าคณะรัฐบาลมากขึ้นทุกที ทำ
ให้พันธมิตรของท่านออกจะพลอย
เสื่อมศรัทธาลงไปด้วย...”

ยศทั้งคุณสองคนคุยกัน อายุ
และความรู้ของยศมากพอสมควร
แล้วจึงรู้เรื่องดี ยศกลับไปถึงบ้าน
เมื่อเขาเล่าให้พ่อฟัง สิ้นคำว่า

“เฮ้ย...ไม่จริงหรอก ท่านเป็น
ท่านผู้นำ ถ้าท่านลาออกบ้านเมือง
ก็แย่ แล้วใครจะมาเป็นผู้แทน
ท่านวะ”

ยศไม่คิดอย่างพ่อ เขาคิดของ
เขาคืออย่างหนึ่ง แต่ก็คร้านจะ
ทะเลาะกับพ่อ เพราะเขารู้ว่าพ่อนั้น
เกาะแน่นอยู่กับตัวบุคคลที่พ่อนิยม
ชมชื่น

ก็เป็นธรรมดาหรอก คุณหลวง
ผู้เป็นคุณครูของเขาเคยบอกเขาว่า
ระยะที่กำลังเริ่มเปลี่ยนแปลงการ
ปกครองนั้น ประชาชนกำลังสับสน
และขาดคนที่เชื่อถือเลื่อมใส
เพราะฉะนั้นใครที่เป็นใหญ่หรือมี
หลักการอันน่าศรัทธา จึงต้องมี
ลูกศิษย์และผู้จงรัก ชัง...ในที่สุดก็
ลูกศิษย์และผู้จงรักเหล่านั้นนั่นเอง
ทำให้เกิดมีการแก่งแย่งแข่งดีกันขึ้น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เรื่องของบุญ

(นิทานญี่ปุ่น)

เขากล่าวกันว่าบุญมีความ
สำคัญในคติชาวบ้านของชาว
ญี่ปุ่น จึงได้นิทานญี่ปุ่นหลาย
เรื่องเล่าเรื่องงู โดยเฉพาะเรื่องคน
กลายร่างเป็นงูหรืองูกลายร่างเป็น
คนและถ้ามีคนที่เห็นและรู้เรื่องของ
ตนแล้วละก็ไม้อาจกลายร่างกลับ
เป็นคนอย่างเคยได้ ดังที่วีราร์ด
เอ็ม คอร์ทสันเขียนเล่าไว้ในนิทาน
ชาวบ้านญี่ปุ่น ดังนี้

เรื่องที่หนึ่ง เทพธิดาแห่ง
อาโมะงะอิกะ อาโมะงะอิกะเป็น
สระน้ำใหญ่ในเมืองนิจิงะตะเก็ง
เวลาผู้คนแถบนั้นขอฝนจะมาขอกัน
ที่นี่ เพราะเขาเชื่อกันว่าสระน้ำใหญ่
นี้มีเทพธิดาซึ่งมีร่างเป็นงูใหญ่ และ
กล่าวกันว่าเทพธิดาผู้นั้นไม่ชอบ
สิ่งที่เป็นโลหะ เพราะฉะนั้นไม่ว่า
ใครจะไปตกปลาในสระนั้นจึงใช้เบ็ด
ทำด้วยเหล็กไม่ได้

มีเรื่องเล่าว่านานมาแล้วยังมี
ชาวนาคนหนึ่งคนตระกูลมรณะบดีเป็น
ผู้ทักล้าหาญมาก ถึงกับได้ลงไป
ในสระน้ำใหญ่แห่งนี้ เพื่อไปดูลง

ด้วยตาตัวเอง และปรากฏว่าได้
ไปพบวังโอราร อยู่ก้นสระน้ำนั้น
และตนเองได้เห็นหญิงสาวผู้ผู้มี
สกุลคนหนึ่งแต่งกายหรูหราสวยงาม
กำลังรำรำอยู่ แขนเสื้อที่ปักเป็น
ลวดลายสลับไปมากรุยกราย หญิง
นั้นแปลกใจอย่างยิ่งที่ได้เห็นชาวนา
ร่างงามจู่ๆก็มาปรากฏร่างขึ้น
ชาวนาได้เล่าให้นางฟังว่าตนมี
เหตุผลอย่างไรก็ได้ลงมาถึงที่นั่น
หญิงสาวผู้ซึ่งคือเจ้าหญิงผู้ครองวัง
ได้นำได้ยื่นแขนนั้น จึงได้ตรัสว่า

“ท่านไม่ใช่ที่ที่ท่านสมควรจะ
มา จงกลับเสียทันทีประเดี๋ยว
เถอะ”

เมื่อตรัสเช่นนั้นแล้วพระพักตร์
อันงดงามแจ่มใสก็สลดลงทันที
ต่อจากนั้นก็ก้มแสง ทำให้ชาวนาไรที่
กำลังจ้องดูร่างอันสวยงามนั้น ถ้าม
ออกมาด้วยความประหลาดใจว่า
เจ้าหญิง ก็นั่งด้วยเรื่องอะไร
เจ้าหญิงเงยพระพักตร์ดูชายหนุ่ม
ด้วยดวงเนตรละห้อย แล้วตรัส
ตอบว่า

“ที่ข้าร้องไห้เศร้าโศกก็เพราะ
ท่านได้มาเห็นข้าแล้วอย่างนี้ ข้าก็
อยู่ในวังได้นานออกต่อไปไม่ได้แล้ว”

ครั้นแล้วก็ทรงพาขามูไรนั้น
เข้าไปในวัง และเสวยอาหารอย่าง
วิเศษทั้งอาหารจากบนบกและ
อาหารจากทะเล เสร็จแล้วก็ส่งตัว
กลับไป

ในตอนเย็นวันนั้นเอง บรรดา
ชาวบ้านในหมู่บ้านข้างเคียงต่างโดน
พายุใหญ่ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทันที
ต่างคนต่างคิดว่าคงต้องเป็นอภิ-
นิหารของเทพธิดาผู้ใหญ่แน่ๆเลย
คิดดังนั้นแล้วก็พากันกลัวอย่าง
เหลือเกิน

ตกึกกันวันนั้นเองก็ได้มีหญิง
สาวสวยคนหนึ่งเข้ามาหาซาไกอิที่
ในหมู่บ้านกะชะโบริมุระ หญิงนั้น
เข้ามาถึงห้องนอน มานั่งอยู่ข้าง
หมอน แล้วพูดว่า

“ข้าเป็นลูกสาวคนตัดฟันที่อยู่
ที่ภูเขาสูงนี้ พ่อข้าถูกพาเอาตัวไป
ข้าได้รับความลำบากมาก จึงได้มา
ขอความช่วยเหลือจากท่าน”

เมื่อได้รับคำขอร้องเช่นนั้น
ชายหนุ่มก็รับปากว่าจะช่วยทันที ต่อ
มาภายหลังคนทั้งสองได้รักกันและ
แต่งงานกัน เขาว่าหญิงสาวนั้นที่แท้
ก็ชื่อเจ้าหญิงงูใหญ่ที่กลัวเกรงขามูไร
ผู้ที่ได้พบในวังของตน จึงต้องมาขอ
ความช่วยเหลือจากซาไกอิ และว่า

กันว่านับแต่นั้นมา บรรดาทายาท
ลูกหลานสกุลซาไกอิทุกคนจะต้องมี
เกล็ดสามเกล็ดอยู่ได้รักแร้

เรื่องที่สอง ลูกสาวกลายเป็นงู
ชาวญี่ปุ่นเขาเชื่อกันว่าถ้าพ่อ
ทำบาปทำกรรม บาปนั้นจะมาตก
แก่ลูก ทำให้ลูกกลายเป็นสัตว์
เรื่องนี้ก็ทำนองเดียวกัน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อค้าคนหนึ่งอยู่
ในเมืองโตซา พ่อค้านี้มีความ
ละโมภโลกมากยิ่งนัก ในการแข่งของ
จะมี ๒ วิธี วิธีหนึ่งสำหรับซื้อ อีก
วิธีหนึ่งสำหรับขาย ทั้งนี้เพื่อจะหา
ประโยชน์เข้าตัวให้มากที่สุด ซึ่งก็
ไม่ยุติธรรมแก่อีกฝ่ายหนึ่ง พ่อค้านี้
มีลูกสาวสองคนซึ่งสะสวยและอ่อน
หวาน สาวน้อยทั้งสองเห็นการ
กระทำของพ่อแล้วก็เคืองร้อนไม่
สบายใจ ได้ขอร้องพ่อให้เลิกกระทำ
เช่นนั้น แต่พ่อก็หาได้ฟังคำขอร้อง
ของลูกไม่

ลูกสาวทั้งสองรู้ว่าตนจะ
ต้องกลายเป็นงูไปในวันใดวันหนึ่ง
เป็นการถูกลงโทษเพราะบาปที่พ่อ
ได้ก่อเอาไว้ และถึงจริงดังนั้นเพราะ
ในไม่ช้าลูกสาวคนโตก็ได้กลายเป็นงู
พุ่งตัวหายลงไปใ้ในสระน้ำ
มันโนในมณฑลซามูเกะ เมืองกะจะ
วะเก็ง ส่วนน้องสาวเห็นพี่กลายเป็นงู
ไปแล้วเช่นนั้นก็อดเศร้าโศก
เสียใจไม่ได้ จึงได้ออกจากบ้านไป

และได้มาถึงโรงแรมที่ชะชะตะเพื่อ
พักค้างคืน ก่อนเข้านอนหญิงสาว
ได้ขอร้องสาวใช้ของ โรงแรมว่าไม่
ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอย้ายได้มองเข้า
มาในห้องของตน ขณะที่ตนนอน
หลับ

นับเป็นธรรมชาติของคน ซึ่ง
ถูกห้ามก็ยิ่งอยากดู สาวใช้ของ
โรงแรมบังเกิดความอยากรู้อยากเห็น
ขึ้นมาจึงได้ย่องแอบเข้าไปในห้อง
ขณะที่ลูกสาวคนเล็กของพ่อค้ากำลัง
นอนหลับ และภาพที่เห็นนั้นทำให้
หญิงรับใช้ตระหนักตกใจแทบจะ
เสียนสติ เพราะแทนที่จะได้เห็น
หญิงสาวนอนอยู่ กลับแลเห็นงูตัว
ใหญ่ขดอยู่เต็มห้อง หญิงสาว
ในร่างงูตกใจตื่น เมื่อเห็นหญิงรับ
ใช้เห็นตนแล้วเช่นนั้น หญิงสาว
ก็อดเสียใจไม่ได้ เพราะตนไม่
อาจกลับมาเป็นร่างมนุษย์ได้อีกแล้ว
ดังนั้นจึงมุ่งหน้าไปยังวังน้ำลึกใน
แม่น้ำซากาเซโกะดะนั้น เล่ากัน
ว่าเมื่องูใหญ่นั้นลงไปใ้ในวังน้ำ
ก็ได้มีเสียงดังตมใหญ่ และเชื่อ
ว่านางคงอยู่ที่นั่นตั้งแต่วันนั้นจน
กระทั่งทุกวันนี้ แม้แต่ทุกวันนี้ก็
ยังมีคำพูดว่า “พี่สาวอยู่ในสระมัน
โนในซานชู แต่น้องสาวอยู่ในแม่น้ำ
ซากาเซในยะสุตะ” และถ้อยคำ
นี้ยังคงกล่าวกันอยู่เสมอ เพื่อเป็น
เครื่องเตือนใจคนโลกมาก ♥

T 38 มว 11 9 ม. 2. 2528

นิทานนาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

เรื่องของนาค

(นิทานไทใหญ่)

นิทานนี้เป็นเรื่องราวที่เล่าแล้วเล่า
เรื่องกลายเป็นคน และคน
กลายเป็นงู แต่เรื่องของนาคมี
แต่นาคกลายเป็นคน เมื่อต้องมา
เกี่ยวข้องกับคน และถ้าอยากจะ
กลับเป็นนาคเมื่อใดก็กลายเป็นคน
เป็นนาคได้ดังเดิม ตำนานเมืองมา
กล่าวถึงนางนาคที่ได้มาสมรสกับ
คน ฟังดูไม่น่าจะเป็นเรื่องเกิดจริง
อาจจะเพียงเรื่องเล่าเพื่อแสดง
อิทธิฤทธิ์ แต่เมื่อมีเรื่องราวปรากฏ
ถึงกับจดบันทึกไว้ ก็น่าจะนำมาเล่า
สู่กันฟังบ้าง เป็นครั้งตำนานครั้ง
นิทาน เขาบันทึกไว้เป็นภาษาไทย
ใหญ่ มีเรื่องราวดังนี้

เขาเริ่มเรื่องว่า ภายหลังเจ้า
โคตมพระเป็นเจ้าเจ้าปรีณิพพานได้
๑๒๓๓ ปี ตรงที่เป็นตำบลม่านเจ้า
ต้อง เมืองมา ยังมีปู่ย่าผัวเมียทำ
สวนกล้วยอยู่ริมแม่น้ำมา (แม่น้ำ
ที่กินเขตแดนพม่ากับชุนนาน ทจริง
เขาออกเสียงมา พม่าเรียกเขวเล
ภาษาจีนกลางเรียก รวยหลี่) สองผัว
เมียมีลูกชายคนเดียวชื่อนายชุน
อาย เป็นคนเสียงดังร้องเพลงเพราะ
มักจะไปนั่งร้องเพลงทรมานทุกวัน
วันหนึ่งนางนาคชอบบะหะตได้
ขึ้นมาเที่ยวเล่นที่เมืองคน ได้มาเล่น

น้ำอยู่ในแม่น้ำมาขึ้น จึงได้ขึ้นเสียง
ชุนอายร้องเพลงเป็นที่ถูกอกถูกใจ
ชุนนิก ครั้นอยากจะเข้าไปฟังใกล้ๆ
ก็กลัวว่าชายหนุ่มจะกลัว ถ้าอยู่ห่าง
ก็ไม่ได้ยินถนัด คิดดังนั้นแล้ว นาง
นาคบับพะหะตจึงได้กลายเป็น
หญิงสาวเข้ามาเล่นน้ำอยู่ตรงที่ชุน
อายนั่ง

ฝ่ายชุนอายได้เห็นผู้หญิงสาว
รู้สึกว่ายถูกใจเข้ามาหาเช่นนั้น
จึงได้ไล่ตามดู ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่า
นางนาค คนทั้งสองได้พบปะกันจน
กระทั่งรักชอบกัน นางนาคจึงได้พา
ชุนอายไปยังเมืองนาค แต่ก่อนจะ
ถึง นางนาคกลัวคนรักของตนจะ
ไปแลเห็นพวกนาคของตนเข้าก็จะ
กลัว นิกได้เช่นนั้นจึงบอกชุนอาย
ให้รอเดี๋ยวก่อน ตนจะเข้าไปบอก
พ่อแม่เสียก่อน นางบับพะหะตเข้า
ไปทูลชุนหอกำเมืองนาค ชุนหอกำ
ทรงทราบได้ทันทีว่าลูกสาวไปนำ
คนรักที่เป็นคนมา จึงได้ส่งให้นาค
ทั้งหลายในเมืองกลายเป็นคน
ด้วยกันทั้งหมด

ครั้นนางบับพะหะตเห็นเรียบร้อย
แล้วก็พาชุนอายเข้าเมือง ทั้ง
พ่อทั้งแม่ นางบับพะหะตก็ต้อนรับ
ด้วยความยินดี แล้วก็จัดการแต่งงาน

ให้ ทั้งให้อยู่ที่เมืองนาคนั้นต่อไป
จนกระทั่งนางนาคตั้งครรภ์ เวลา
ล่วงไปได้ ๑-๘-๘ เดือนถึงเวลาที่
จะมีป้อนาปอยหนอง กองานรืนเร้ง
เล่นน้ำกันสามเดือนครึ่งหนึ่งก็มี
สี่เดือนครึ่งหนึ่งก็มี ต่างก็จะต้อง
กลายเป็นนาคด้วยกันทั้งหมด
ชุนหอกำเมืองนาคเกรงลูกเขย
แลเห็นก็จะไม่สบายใจ ดังนั้นจึง
โปรดให้นางบับพะหะตไปเนรมิต
หอ (=วัง) ขึ้นมาใหม่ให้อยู่ไกลๆ
ไกลจากที่ทำงานเล่นน้ำรืนเร้ง นาง
นาคก็ทำตามสั่ง ครั้นถึงวันที่มีปอย
เล่นน้ำนั้น นางนาคก็ขอชุนอายไม่
ให้ออกไปไหน ให้อยู่แต่ในหอทั้ง
วัน ส่วนตนเองนั้นก็ได้ออกอนุญาต
ชุนอายไปเที่ยวเล่นในอุทยาน เมื่อ
ถึงอุทยานก็ถอดเครื่องออกเสียกลาย
ร่างเป็นนางนาค ลงเล่นน้ำทั้งวัน
บรรดานาคทั้งหลายตัวผู้ตัวเมียต่าง
คำพูดคำว่ายแล้วก็กอดเกวกันชุน
ฟ้าชุนหมอก บางทีก็เอาหางฟาด
เสียงดังราวกับฟ้าจะถล่มทลาย เมือง
นาคก็มืดมิดไปทั้งเมือง

ข้างชุนอายเห็นนางนาคบอกว่า
จะไปเที่ยวเล่นในสวน ตังนานแล้ว
ยังไม่กลับมา เมืองนาคก็มืดไป ทั้ง
ยังได้ยินเสียงอ้องอึงตามๆ เหมือน

เมืองจะแตกจึงขึ้นไปข้างบนหอ เพ่งมองดู ก็ได้เห็นบรรดานกตกหลายรังจากคณมาเป็นนก เป็นงูก็มี เป็นนาคก็มี ต่างเล่นนารนเร้ง ค่ำพูดคำว่าย สั่งเสียงเอะอะเอ็ดอะไรได้กันไปขบกันไป และได้เห็นนางบับพะหวะตตัวใหญ่ยาวกว่าเพื่อนมา ร้องบอกให้นาคเหล่านั้นชนจากนาค และให้กลายร่างมาเป็นคนตามเดิม

เมื่อได้รู้เช่นนั้นขุนอ้ายก็รู้สึกตกกลัวอย่างเหลือเกิน ใจคอไม่สบาย พอถึงเวลาใกล้จะค่ำ นาคทั้งหลายก็เก็บเครื่องเคราข้าวของแล้วกลายร่างเป็นคนเข้ามาในบ้านในเมือง ต่างไปที่อยู่ของตน นางนาคกลับเข้าหอก็แลเห็นขุนอ้ายหน้าตาไม่เบิกบานเหมือนดังเคย เป็นเช่นนั้นอยู่วันหนึ่งก็แล้วสองวันก็แล้ว สามวันก็แล้ว ก็ไม่เห็นหน้าตาเบิกบานขึ้นมา นางนาคจึงถามว่า เหตุใดในระหว่างนั้นจึงได้ดูเศร้าสร้อย หงอยเหงา呢 ขุนอ้ายก็เลยตอบว่า คิดถึงบ้าน จากบ้านจากพ่อจากแม่มานานแล้ว เมื่อตอนออกมา พ่อแม่ก็ไม่รู้เรื่อง ฉะนั้นจึงอยากจะขอกลับไปบ้านสักครั้งหนึ่งก่อน

นางบับพะหวะตจะห้ามปรามขัดขวางอย่างไร ขุนอ้ายก็ไม่ฟัง จึงต้องนำความไปทูลขุนหอคำเมืองนาค ขุนหอคำก็ตรัสว่า “บอกแล้วว่าอย่าให้ขุนอ้ายได้รู้ได้เห็น เดียวจะกลัวแล้วก็จะไม่สบายใจ ก็เป็นจริงดังว่าไหมเล่า พ่อเป็นอย่างนั้นแล้วเขาก็ตจะอยู่ไม่ได้ จะเป็นโรคภัยไข้เจ็บถึงกับตายไปในเมืองนาคเรา ลูกจงส่งเขากลับไป เมืองคนยังที่อยู่เก่าของเขาเถิด” นางนาคจำต้องนำขุนอ้ายมาส่งตรงที่เคยพบกันครั้งแรกนั้นๆ แล้วก็ได้ส่งเสียกัน นางนาค

ว่าเมื่อถึงเวลาคร่ำแก่ จวนจะคลอดก็จะมีไขว้ไว้ที่ริมหน้าต่างที่เคยพบกันนั้น ขอให้ขุนอ้ายหมั่นมาคุยด้วย ตามธรรมดาของนาคไม่เคยมีที่จะออกลูกเป็นคน เพราะฉะนั้นจึงนำไปเลี้ยงที่เมืองนาคไม่ได้ ต้องขอให้ขุนอ้ายช่วยเลี้ยงดูด้วย ขุนอ้ายก็กล่าวว่า ตนเป็นผู้ชายจะเอาหน้าที่ไหนให้ลูกกิน

นางบับพะหวะตก็ว่า อย่าเป็นทุกข์ไปเลย เวลาลูกจะกินนมก็ให้ถึงตนผู้เป็นแม่ก็แล้วกัน แล้วนวลของขุนอ้ายจะมีน่านมไหลออกมาเอง เมื่อราลากันแล้ว ขุนอ้ายก็กลับไปหาพ่อแม่ ทั้งพ่อทั้งแม่เห็นแล้วตกใจ เพราะเห็นหายไปถึงเจ็ดแปดเดือน คิดว่าตายเสียแล้ว แล้วก็ถามว่าไปอยู่ที่ไหนมา ขุนอ้ายก็เล่าให้ฟังว่าไปอยู่เมืองนาคกับนางนาคบับพะหวะต และเพราะคิดถึงพ่อแม่จึงขออนุญาตเจ้าหอคำเมืองนาคกลับมาเยี่ยมพ่อแม่ ทั้งปู่เฒ่าย่าเฒ่าครั้นลูกกลับมาแล้วก็ไม่ยอมให้ไปไหนอีก

ฝ่ายขุนอ้ายก็หมั่นไปดูที่นางนาคจะมาไขว้ไว้ อยู่มาไม่นานวันหนึ่งนางนาคได้ขึ้นมาไขว้ไว้ตรงริมหน้าต่าง ขุนอ้ายไปแลเห็นเข้า ก็รู้ได้ว่า คงเป็นไขนางนาค จึงเฝ้าแต่ประคบบระหมง กลัวจะแตกทำลายเสียก่อน จึงเอาตองตึงคลุมเอาไว้แล้วไปดูทุกวันๆ ฝ่ายย่าเฒ่าก็ตามไปดู ก็แลเห็นลูกชายนั่งอยู่หนึ่งวันทุกวัน พอลูกชายลุกไปก็เห็นไขนางนาค จึงเอาไปไว้ที่บ้าน แล้วก็ทะนุถนอมจนกระทั่งวันหนึ่งไขแตกออกเป็นขุนอ้ายอ่อนสวยงามน่ารักยิ่งนัก ไม่ช้าลูกอ่อนก็เติบโตมา จึงให้ชื่อว่าขุนต่งคำ ตามที่เกิด(ต่งคือวังนางและลูก) ♥

ถ้าจะตั้งคำถามกับคนทั่วๆ ไปว่า สนใจ ‘หมอดู’ หรือ ‘ดูหมอ’ ไหม ก็คงจะได้รับคำตอบหลายหลากกันออกไป หลายคนอาจจะยอมรับว่าสนใจ แล้วก็อาจจะถามต่อไปเลยก็ได้ว่า มีคุณหมอหรือ พระอาจารย์ ค่ำๆ ที่ไหนหรือ บางคนอาจจะบอกว่าไม่สนใจ แต่ถ้าเปิดหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารแล้วพบคำพยากรณ์อะไรก็ จะอดอ่านดูเสียวมิได้ และถ้าใครบังเอิญหันมาเห็นเขาก็อาจจะรีบปิด หรือทำเปิดผ่านๆ

ในส่วนลึกของจิตใจ ไม่อาจจะเดาได้ว่าคำตอบที่แท้จริงของคนบางคนเป็นอย่างไร คนที่ไม่สนใจคำพยากรณ์เลยจริงๆ นั้นมีอยู่หรือไม่ แต่ที่แน่ๆ นั้นก็คือ คำพยากรณ์คงจะเป็นที่นิยมกันในโลกนี้ เพราะในสิ่งพิมพ์หลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร เกือบทุกฉบับในโลกเสรี จะมีคอลัมน์เช่นนี้ปรากฏอยู่ ถ้าไม่มีคนนิยม เขาคงไม่นำมาลงพิมพ์เป็นแน่

แต่นิตยสารบางฉบับในบ้านเมืองเราไม่นิยมเรื่องเช่นนั้น ก็เลยไม่มีหน้าพยากรณ์โชคชะตาให้อ่าน บางฉบับมีนิดหน่อยพอประดับเล่น บางฉบับนั้นถือเป็นหัวใจของเล่มที่

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธำ

เรื่องของนาค

(นิทานไทใหญ่)

(ตอนจบ)

เรื่องราวที่เล่าถึงขุนตงคำที่เป็นลูกขุนอายุกับนางนาค บัพพะหวะตี ได้อยู่กับพ่อที่ตำบล ม่านเจ็ดตอง เมืองเมา จนกระทั่งเติบโตขึ้น

ครั้นขุนตงคำอายุได้สิบห้า ก็ได้ออญญาตพ่อไปเยี่ยมปู่ย่าที่เมือง มะก้า (ชาวไตเมาเรียกตาว่าปู่ย่า ด้วย) ขุนอายุผู้พ่อก็อนุญาต และได้ นึกถึงนางมะก้าบัพพะหวะตี ทั้ง กล่าวอธิบายถึงนางเพื่อให้รู้เรื่อง จะได้ขึ้นมารับลูกพาไปยังเมืองมะก้า

เมื่อนางมะก้าได้มาพาลูกไปถึง เมือง ขุนอายุก็มาเมืองมะก้าเป็นปู่ ต่พระทัยต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี ได้ ประทานแสงคือแก้วหรือรัตนมัยค่า ให้เม็ดหนึ่ง ก่อนหายแสงคือไม้ หวายแก้วอันหนึ่ง แล้วตรัสสั่งขุนตงคำหลานชายว่า

“หลานเราเอ๋ย ถ้ามีเรื่องเดือด เนื่อร้อนใจ และอยากให้ทางเมือง มะก้าเราช่วยเหลือแล้วละก็ เอาไม้ หวายแก้วนั้นไปฝากสามพี่น้อง เสีย มันจะคงไปถึงเมืองมะก้าให้เราได้รับ ที่เดียวละ”

ตรัสสั่งเสียทุกสิ่งทุกอย่างก่อน ขุนตงคำจะลากลับมา เมื่อถึงเวลา กลับขุนตงคำก็ได้มาแสงกับก่อน

หายแสง หรือไม้หวายแก้ว ขึ้นมา ยังเมืองคน และได้กลับมาที่บ้าน พ่อตน

ส่วนทางเมืองมิกถิลา (= เมือง จีน) เจ้าโง้งเต้หอแสง คือชองเต้ พระเจ้ากรุงจีน มีธิดาคือหนึ่งช่อ นางบัพพะหวะตี (ชื่อเดียวกับแม่ขุนตงคำ) อายุราว ๑๔-๑๕ ตอนนั้น มีขุนปากเจ้าจ้อง คือเจ้าฟ้าตง ๑๐๐ หัวเมือง ส่งของมาถวายเจ้าโง้งเต้ เพื่อขอพระธิดา เจ้าโง้งเต้ก็ไม่ทราบ จะยกให้ใครได้ เพราะเจ้าฟ้าผู้มา สุขุมมีตง ๑๐๐ องค์ด้วยกัน แล้วต่าง ก็มาพร้อมกัน ถึงเวลาเดียวกัน จะ ถือว่าผู้ใดมาก่อนจะยกให้ผู้นั้นก็ได้ คิดไปๆไม่ทราบจะยกให้ใครดี

ที่ริมเวียงเจ้าโง้งนั้น มีหนอง ใหญ่แห่งหนึ่ง กว้างใหญ่มาก เมื่อ ทอดพระเนตรเห็นหนองนั้นแล้ว เจ้า โง้งก็ทรงนึกหาวิธีออก จึงโปรดให้ สร้างหอปราสาทไว้ที่กลางหนอง หลวงนั้น ให้นางบัพพะหวะตีประทับ อยู่ ทั้งให้อากลองหน้าหลังกองกอง ไบใหญ่ตีบอกเวลา (หน้าหลี่ - นาทิลา) ไปไว้ที่ในหอปราสาทนั้น ด้วยใบหนึ่ง แล้วโปรดให้ประกาศ แก่ขุนปากเจ้าจ้องเจ้าฟ้าตง ๑๐๐ องค์ นั้นรื้อทักกันว่า บัดนี้นางบัพพะหวะตี

ประทับอยู่ในหอปราสาทกลางหนอง หลวงนั้น ถ้าผู้ใดมีบารมีสามารถ ไปถึงหอปราสาทนั้นได้โดยไม่ต้อง ใช้เรือหรือสร้างสะพาน ทั้งเมื่อ ผู้ใดไปถึงก็ให้ตกลงนั้น ถ้ากลง หน้าหลี่ตงคนเมื่อใด ก็จะเตรียม การอภิเษกให้ทันที

บรรดาขุนบรรดาเจ้าทั้งหลาย ได้ยินคำประกาศของเจ้าโง้งเต้แล้ว ต่างก็คิดใคร่ครวญดูว่าจะเป็นไปได้ อย่างไร จะข้ามน้ำไปให้ถึงหอ ปราสาทกลางหนองได้อย่างไรโดยไม่ ให้ใช้เรือหรือข้ามสะพาน แต่แม้ กระนั้นก็ยังไม่มีใครหวั่น ไม่ยอมยก กลับไปง่าย ๆ ทั้งเจ้าโง้งเต้หอแสง พร้อมทั้งขุนปากเจ้าจ้องได้จัดแจง สร้างร้านโรงจัดให้มีปอยงานรื่นเริง ตรงริมหนองนั้น ข้าวแพร่ไปทั่วทั้ง เมืองจีนเมืองไท ใครได้ขึ้นก็ชวน กันมาเที่ยวงานปอยเจ้าโง้ง

ในหมู่คนที่มาเที่ยวปอยเจ้าโง้ง ก็ได้มีขุนตงคำรวมอยู่ด้วย ด้วยเหตุ ที่ขุนตงคำมีรูปร่างลักษณะดีหน้าตา ทำทางดีกว่าใครเพื่อน คนทั้งหลาย แลเห็นแล้วอดเพ่งมองดูอีกไม่ได้ พลังใจชวนกันว่า เจ้าขุนอ่อน ผู้หน้าตาดีรูปร่างทำทางดีกว่าใคร เพื่อน จะเป็นผู้มีบุญได้ธิดาเจ้าโง้ง

ไปครองเสียเป็นแน่แท้แล้ว ดังนั้นไม่ว่าใครต่างพากันมาทักทายปราศรัย และกล่าวข้อความดังกล่าวนั้น

ฝ่ายขุนตงก็ชวนเพื่อนที่ช่างพูดจากที่ถามไปถึงที่ขุนปากเจ้าจ้องพักอยู่ แล้วถามว่า ที่เขาจัดงานปอยสนุกสนานนี้ เขาจัดปอยฉลองอะไร ขุนปากเจ้าจ้องทั้งหลายก็ช่วยกันตอบว่า “พวกเราทั้ง ๑๐๐ เจ้า ๑๐๐ ขุนที่ได้เกิดพร้อมใจกันมาสู่ขอริดาเจ้าไฉ่นั้น ได้มาพร้อมกันวันเดียวกันยามเดียวกันเวลาเดียวกัน เจ้าไฉ่นะไม่ทราบจะยกให้ผู้ใดจึงได้สร้างหอปราสาทกลางน้ำ ทั้งยังให้แขวนกลองหน้าหลั้วไว้ ถ้าเจ้าใดขุนใดใครข้ามได้โดยไม่ข้ามเรือข้ามสะพานไปจนถึงหอปราสาทแล้วตีกลองหน้าหลั้วนั้น พอเจ้าไฉ่นะได้ยินเสียงกลองดังขึ้นก็จะจัดการอภิเษกให้ทันที พวกเราทั้งหลายไม่มีใครทำได้ ถ้าวันนี้อ้องขุนคิดอยากจะลองก็ลองดูซิ”

ได้ยินขุนเหล่านั้นบอกเช่นนั้น ขุนตงก็กล่าวว่า “ตัวข้าหาใช่พวกเจ้าพวกจอมไม่จะมีบุญมีทานถึงเพียงนั้นก็อย่าฟังนักเลย ถึงแม้จะลองก็ลองได้แต่ถึงไม่ถึงเนื้อถึงตัวแต่อย่างใดหรอก” ขุนเหล่านั้นก็ตอบว่า “น้องขุนเอ๋ย เจ้าไฉ่นะได้ทรงมีประกาศว่า จะเป็นลูกขุน ลูกเศรษฐีหรือลูกชาวบ้านชาวเมืองใดๆ ก็ไม่ว่า ถ้าข้ามไปถึงหอปราสาทและตีกลองหน้าหลั้วให้ดังขึ้นได้ละก็เป็นผู้ยกให้ทั้งนั้น พระองค์ทรงสัญญาไว้อย่างนั้น เพราะฉะนั้นน้องขุนอย่าท้อแท้ใจ”

เมื่อได้รับคำบอกเล่าเช่นนั้น ตกกลางคืนใครๆ นอนหลับกันหมดแล้ว ขุนตงจึงได้ไปที่ริมหนอง

หลวงนั้น แล้วก็อธิษฐานถึงแม่นาคของตน เอาฝ่ามือตบดินสามครั้ง ทันใดนั้นนางนาคก็ได้ออกจากเมื่อนาคขนมามาหลุก ขุนตงจึงได้บอกแม่ว่า “ลูกอยากไปให้ถึงหอปราสาทที่ริดาเจ้าไฉ่นะประทับอยู่ เชื่อว่าคงไม่พ้นความสามารถของแม่ไปได้ แม่ช่วยลูกด้วยเถาะ”

นางนาคได้ยินลูกพูดเช่นนั้น ก็เอาตัวพาไปยังหอปราสาทกลางหนองหลวงนั้น ขุนตงก็ได้หลังแม่นาคของตนไปจนถึงหอปราสาท ริดาเจ้าไฉ่นะได้ทอดแสง เมื่อถึงหอขุนตงก็ตรงเข้าไปถึงข้างในที่นั่งบับพะหวะดีประทับอยู่ นางบับพะหวะดีก็ได้ทักถามว่า

“ทำไมถึงที่อยู่ที่นี่ ใครๆ ก็มากันไม่ถึงนี้ ท่านเป็นเทวดาหรือเป็นคน ช่วยบอกหน่อยซิ อยากรู้เรื่องราวว่าท่านอยู่ที่ไหน พักที่ไหน และเป็นใคร”

ขุนตงก็ตอบว่า “ข้าพ้านหาใช่เทวดาอะไรไม่หรอก เป็นคนธรรมดาเองแหละ ที่อยู่ที่อยู่ที่แสนหัว เมืองเมาะ ได้ยินข่าวว่า เจ้าไฉ่นะได้ทอดแสงอีกทั้งขุนปากเจ้าจ้องทั้งหลายจัดงานปอย ก็เลยตามคนเขามาดู และได้มาจนถึงหอของนางนาคแหละ”

นางบับพะหวะดีได้ยินขุนตงบอกเช่นนั้นก็ได้เพ่งดูรูปร่างลักษณะท่าทางของขุนตงแล้ว ก็เห็นว่าดีกว่าใครเพื่อน ก็เป็นอันพึงพอใจ จึงบอกให้ขุนตงไปตีกลองหน้าหลั้วที่ในหอ นั้น คนทั้งหลายได้ยินเสียงกลองหน้าหลั้วโดยทั่วกัน

ครั้นรุ่งเช้าเจ้าไฉ่นะได้โปรดให้อำมาตย์ทั้งหลายประกาศให้ชาวบ้านคนเมืองเมาะเรอแพมาเรียงรายไว้ในหนอง ขัดขี้จะหมาดคือท่า

ราชวัติผูกต้นกล้วยต้นอ้อยตกแต่งไว้ต้อนรับ และก็ให้ไปเชิญคนทั้งสองให้เข้าบ้านเข้าเมืองเข้าห้างเข้าหอ แล้วเจ้าไฉ่นะก็จัดงานอภิเษกให้เป็นคู่ครองกันขึ้นนาน

ฝ่ายเจ้าไฉ่นะได้ทอดพระเนตรเห็นลักษณะของขุนตงแล้วก็ตรัสถามถึงพ่อแม่พี่น้อง ตลอดจนบ้านที่อยู่ว่าอยู่บ้านไหนเมืองไหน พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ขุนตงก็เล่าความไปตามจริงว่า “แม่ของข้าพระองค์เป็นริดาขุนหอคำเมืองนาค ส่วนพ่อเป็นข้าบ้านคนเมืองอยู่ที่แสนหัวเมืองเมาะบ้านเจตอง ชื่อขุนอ้าย” เจ้าไฉ่นะได้ทรงฟังเช่นนั้นก็ทรงปลาบปลื้มยินดีเป็นที่สุด ต่อจากนั้นจึงได้โปรดให้อำมาตย์ทั้งหลายไปตั้งหอคำขึ้นที่เมืองเมาะตักหลังหนึ่ง เพื่อให้นางบับพะหวะดีริดาได้ครอบครองพร้อมด้วยเขมืองคือเจ้าขุนตง ให้ได้เป็นเจ้าปกครองเมืองไททั้งหลายอยู่ที่เมืองเมาะนั้นเถิด

เมื่อได้ทรงปรึกษาหารือกับบรรดาอำมาตย์ทั้งหลายแล้ว ก็ได้จัดเครื่องอาวธ ข้าง ม้า รถ ตลอดจนเครื่องใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งยังให้ข้าบ้านคนเมืองตามไปส่งคนทั้งสองจนถึงเมืองเมาะ ในปี พ.ศ. ๑๓๐๖ ได้สร้างเวียงตงของขุน ขุนตงได้ลูกชายคนหนึ่งชื่อขุนลู่ ตำนานกล่าวว่าเมื่อขุนตงครองเมืองได้ ๓๒ ปี อายุได้ ๘๘ ปี เกิดอำมาตย์ทั้งหลายไม่พอใจ จึงคบคิดกันประหารขุนตงเสียในปี พ.ศ. ๑๓๓๘ ขุนลู่ได้ครองสืบต่อมาจนอายุได้ ๑๐๐ ปี เมื่อเข้าสวนหมากกรากคำ (คือตาย) แล้วขุนลู่ ลูกชายขุนลู่ได้ครองต่อมาเมื่อสิ้นขุนลู่แล้วก็เป็นอันหมดวงศ์ขุนตง ทั้งนี้เพราะขุนลู่ไม่มีลูก ♥

138 23 13 23 25 28

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

กระต่ายตัวร้าย

(นิทานแอฟริกา)

ชาวทองกาในแอฟริกาข้าง
รวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับความ
ร้ายของกระต่ายต่าง ๆ นานา และ
ค้นหาใครเก่งกว่ากระต่ายเป็นไม่มี
แล้วก็สามารถพิชิตได้แม้กระทั่ง
สัตว์ใหญ่อย่างเสืออย่างสิงห์ และ
มีเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องราวกระต่ายกับ
พญาสิงห์ เรื่องได้เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งกระต่ายตัวหนึ่งซึ่ง
เป็นตัวร้ายคอยหาอันตรายให้แก่
เพื่อนฝูงอยู่เนืองๆ นั้น ได้มาถึงที่อยู่
ของพญาสิงห์ พญาสิงห์ก็ยินดียรับ
กระต่ายเข้าไว้ทำงานด้วย เพราะ
ตามธรรมดาพญาสิงห์ต้องออกไปล่า
หาเหยื่อทุกวัน จึงต้องหาผู้มาดูแล
ลูกและสอนวิชาต่างๆ ให้และก็ได้
กระต่ายมาทำหน้าที่นี้ เวลาพญาสิงห์
ล่าสัตว์กลับมา มักจะหยุดอยู่ห่าง
จากหมู่บ้านที่ตนอยู่นั้น แล้วส่งเนื้อ
ที่ล่ามาได้ให้กระต่ายนำไปเลี้ยงลูกๆ
ของตน พนางส่งกำชับกำชาว่า

“เอาเนื้อนุ่มๆ ให้ลูกข้านะ
เพราะว่ามันยังเล็กอยู่ ส่วนเจ้าเอา
กระดูกไปกิน”

กระต่ายรับคำแล้วกลับมาบอก
ลูกๆ พญาสิงห์ว่า “พ่อของพวกเจ้า

สั่งข้ามาให้เอากระดูกเลี้ยงพวกเจ้า
เพราะว่ามันแข็งดี พวกเจ้าจะได้
แข็งแรง ส่วนตัวข้าจะกินแต่เนื้อๆ”
พูดแล้วก็เอามาเลี้ยงลูกกันตามนั้น

อยู่ต่อมากระต่ายสอนลูกพญา
สิงห์ให้เล่นสนุกอย่างหนึ่ง กระต่าย
ไปหาพื้นมาเป็นอันมากมาก่อไฟ
แล้วพูดว่า “มา ข้าจะสอนพวกเจ้า
ให้รู้จักกระโดด เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าพ่อ
ของเจ้าจะจับสัตว์ตัวไหนให้ได้ ต้อง
กระโดด เพราะฉะนั้นพวกเจ้าก็ควร
จะเรียนรู้วิธีกระโดดให้ลูกต้อง นั น
คูนะ ข้าจะทำให้ลูกก่อนว่ากระโดด
อย่างไร แล้วพวกเจ้าทำตามนะ”

พูดแล้วกระต่ายก็กระโดด
กระโดดที่เดียวก็ข้ามกองไฟไปได้
ลูกพญาสิงห์ก็ลองโดดดูบ้าง แต่
โดดไม่เป็น ก็หล่นปลั่งไปในกองไฟ
ไหม้ไปทั้งตัว กระต่ายก็เลยจัดการ
กินเสีย ครั้นพญาสิงห์กลับมาถึงที่
อยู่ในตอนเย็น ก็บอกกระต่ายว่า

“ไหน ลูกข้าไปอยู่ไหนหมด
พาออกมาดูทีซิ”

พูดแล้วก็หยุดห่างออกไปหน่อย
อย่างเคย กระต่ายก็เอาลูกพญาสิงห์
ตัวหนึ่งมาให้ดูพนางบอกว่า “นี่ไง

ตัวที่หนึ่ง” แล้วก็ชูตัวที่ ๒ ให้ดู
บอกว่า “นี่ไงตัวที่ ๒” พอถึงตัว
ที่ ๓ ก็เอาตัวที่ ๒ ตัวเดียวกันนั้น
แหละชูให้ดู พญาสิงห์ไม่ทันได้
สังเกต ก็พูดว่า “เออ ดีแล้ว”

ถึงวันรุ่งขึ้น กระต่ายก็ชวนลูก
พญาสิงห์เล่นสนุกอย่างเดียวกันอีก
ลูกสิงห์ตัวที่ ๒ ก็หล่นลงไปในกอง
ไฟอย่างตัวที่แล้ว และกระต่ายก็จัด
การกินเสียอีก ครั้นตกเย็นพญาสิงห์
กลับมาและถามถึงลูก กระต่ายก็ชู
ลูกพญาสิงห์ให้พ่อดู คราวนี้ต้องชู
ตัวเดียวกันให้ดูถึงสามครั้ง พญาสิงห์
ไม่รู้อะไรจริงก็พ้อออกพอใจ

ครั้นถึงวันที่ ๓ ลูกพญาสิงห์
ตัวที่ ๓ ตกกองไฟตาย และกระต่าย
ก็จัดการกินเสียเรียบร้อยหมด แล้ว
จะออกอุบายบอกพญาสิงห์อย่างเก่า
เห็นจะได้ไม่ได้อีกแล้ว กระต่ายก็เลย
ปันขี้ไปบนต้นไม้มีหนามต้นหนึ่ง
แล้วปล่อยให้หนามขีดข่วนจนเลือด
ไหลทรมานอยู่หลายต่อหลายแห่งด้วย
กัน เมื่อพญาสิงห์กลับมาถึงที่อยู่
ในตอนกลางคืน แลเห็นกระต่ายมีแผล
เต็มไปหมดเช่นนั้นก็ถามว่า

“นั่นเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้านะ

เจ้ากระต่าย”

“เกิดเหตุร้ายแรงละท่านปู่
เกิดมีศัตรูยกกันมาถึงที่นี่มากมาย
แล้วมาฆ่าลูกท่านปู่ตายหมด ข้า
พยายามต่อสู้จนสุดกำลัง นึกตัวข้า
มีบาดแผลทั่วไปทั้งตัวเลย” พูด
แล้วยังเข้าไปที่คันทนพยายามทำให้
มีรอยเท้ามากมาย กระต่ายพูด
ต่อไปว่า “ท่านปู่รอรอยเท้ารอบๆ
บริเวณนี้ เดี่ยวข้าจะไปเที่ยวหา
ซิว่า มันไปกันทางไหน จะได้ติดตามมันไปลูก”

พูดดังนั้นแล้ว กระต่ายก็วิ่ง
ตรงไปยังภูเขาส่งที่มีก้อนหินก้อน
มหึมาเต็มไปหมด หินเหล่านั้น
ติดดินอยู่แน่นเดียว เพียงแต่ผลัก
เบา ๆ ก็กลิ้งลงไปตามไหล่เขาที่สูง
ชันได้อย่างง่ายดาย กระต่ายมองดู
แล้วก็รำพึงว่า

“แค้นก็พอ น่ะตรงกับที่เรา
ต้องการเปียบทีเดียว”

ต่อจากนั้นก็กลับไปหาพญาสิงห์
บอกว่า “มาเถละ ท่านปู่” แล้ว
ก็พาพญาสิงห์ไปยังที่ที่ตนค้นพบ
กระต่ายส่งว่า

“ซ่อนตัวตรงที่ข้าบอกนะ
ถ้าได้ยินเสียงอะไรดังลั่นละก็อย่า
แหงนดูเหวี่ยงนะ ท่านปู่ หนังก้อย่า
เงยขึ้น อย่าขยับเขยื้อนอะไรทั้งนั้น
ไม้อย่างนั้นพวกศัตรูมันเห็นท่านปู่
เสียก่อน มันก็จะวิ่งหนีไปเสีย แต่
อย่างไรเสียมันก็ต้องผ่านทางนี้
ท่านปู่คอยจับมันฆ่า ตอนมันวิ่งผ่าน
ก็แล้วกัน นี่ไง ที่ข้าว่า ท่านปู่
ซ่อนอยู่ในน่ะละ”

ว่าแล้วก็ตั้งร่างพญาสิงห์ให้มา
ยืนอยู่ใต้ก้อนหินที่กลิ้งได้ ส่วนตัว

เองก็ขึ้นไปข้างบน แล้วร้องว่า

“ระวัง ระวัง มันมากันแล้ว”

พลงพลก่อก่อนมหึมานั้นให้
กลิ้งลงมา ถูกพญาสิงห์ร่างแหลก
เหลว แล้วกระต่ายก็วิ่งลงมาดูร่าง
พญาสิงห์ แล้วตัดเอาอึ่งเล็บพญา-
สิงห์ออกพร้อมทั้งกระดูกขากรรไกร
ก่อนจะผละจากที่นั่นไป

กระต่ายเดินต่อไปๆ พร้อมกับ
ขากรรไกรกับอึ่งเล็บของพญาสิงห์
เมื่อถึงที่เหมาะสมแห่งหนึ่งก็ได้สร้าง
คอกใหญ่โตโดยตอกหลักไว้ด้วย
แล้วเอากระดูกขากรรไกรวางไว้ตรง
ทางเข้า ต่อจากนั้นก็ประกาศไปทั่ว
บ้านทั่วเมืองให้มาดของประหลาด
มีพียงอกขึ้นมาจากดินมากมายเที่ยว
บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ได้ยินกระต่าย
บ่าวร้องเช่นนั้นก็พากันเข้ามาดูถึง
ในคอกโดยหาได้สังเกตไม่ว่า คอก
นั้นมีแต่ทางเข้าทางเดียว แต่ไม่มี
ทางออกทางอื่นอีก เพราะฉะนั้น
พอสัตว์มากมายเต็มคอกแล้วกระต่าย
ก็จัดการปิดคอก สัตว์ทั้งหลายก็เลย
พากันติดอยู่ในคอกนั้นด้วยกันหมด
กระต่ายพูดแก่สัตว์เหล่านั้นว่า

“ดีละ ดีละ บัดนี้พวกท่านทั้ง
หลายได้มาอยู่ในคอกของพระราช
ผู้เป็นหัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่แล้ว ข้าจะไป
เรียนท่านเอง ว่าบัดนี้พวกท่านมาถึง
แล้ว คอยอีกเดี๋ยวเถละ เดี่ยวท่าน
ก็จะมาหรรอก”

พูดเสร็จก็รีบไปแต่งตัวใหม่
อย่างหรูหรา มีกระเจ๊กงาชิ้นเล็กๆ
ติดอยู่ทั่วเสื้อผ้าที่สวมใส่ พอถูกแสง
ก็เลียดวาววับ ครั้นใกล้เข้าไป สัตว์
ทั้งหลายก็ว่า

“นี่ไงพระราช”

แล้วกระต่ายก็ทำท่าเป็นพระ-
ราชา ก็ประกาศกฏออกมาว่า

“รู้ไว้เสียด้วยนะ เจ้าเหี้ยม
เจ้าเสือ เจ้าสิงห์ นับแต่นี้ต่อไป ห้าม
ไม่ให้บรรดาสัตว์ฆ่ากัน กินเนื้อของ
กันและกัน เนื้อสัตว์ใดๆก็กินไม่ได้
ให้กินได้แต่หญ้าเท่านั้น”

และเพื่อให้ได้ผลตามที่ประกาศ
กระต่ายก็ได้ตั้งคนเลี้ยงแกะให้ดูแล
ไว้ พวกสัตว์ทั้งหลายก็กินเนื้อสัตว์พากัน
ฝ่ายยอมไปตามๆกัน มีแต่พวกกิน
หญ้าเท่านั้นที่อ่อนทวนสมบูรณ์

วันหนึ่ง เมื่อสัตว์ทั้งหลายต่าง
ก็ออกจากคอกไปหมดแล้ว กระต่าย
ก็ลอบกราบความเป็นพระราชผู้ยิ่งใหญ่
มาเป็นกระต่ายธรรมดาๆ
กระต่ายได้ไปเล็มหญ้ากินอยู่ใกล้ๆ
คอก ซึ่งในคอกบังเอิญมีนางสิงห์ตัว
หนึ่งป่วยอยู่ยังกลับไปพร้อมกับสัตว์
อื่นๆ ยังไม่ไหว ก็เลยพักอยู่ก่อน
ครั้นเห็นกระต่ายมาเล็มหญ้าอยู่ใกล้ๆ
ทั้งเลื่อมมองไปทั่วแล้ว ไม่เห็นมี
ใครอยู่แถวนั้น นางสิงห์ก็โดดไปที่
กระต่าย ตะปบทีเดียวก็กินช้อนกระต่าย
นางสิงห์ข้ากินเสียหมดเกลี้ยง
ครั้นตกเย็นบรรดาสัตว์ก็กลับมา เมื่อ
ไม่เห็นพระราชผู้ออกคำสั่ง ๘-๘
วันแล้ว ธรรมชาติเดิมก็กลับคืนมา
สู่สัตว์ร้ายทั้งหลายอีก ต่างโจนเข้า
ฆ่าคอกกัน แล้วก็กัดกินเนื้อกันอย่าง
เคย คอกสัตว์นั้นก็เลยพังทลาย ตัว
ไหนรอดมาได้ ก็หนีกระเจิดกระเจิง
ไปคนละทิศละทาง แต่ถึงกระนั้น
กระต่ายพี่น้องของเจ้ากระต่ายตัวที่
ว่านั้นก็ยังคงรอดชีวิตมาได้ และมา
ก่อกรรมทำเข็ญแก่สัตว์อื่นๆ ได้อีก
ต่อไป (ยังมีต่อ)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

กระต่ายตัวร้าย

(นิทานแอฟริกา)

คราวที่แล้วเล่าถึงกระต่ายตัวร้ายกับพญาสิงห์ ซึ่งถึงจะเก่งอย่างไรที่ขย้ำที่สุดสัตว์เล็กก็สู้ตัวใหญ่ไม่ได้ คราวนี้เป็นเรื่องกระต่ายกับลิงบาบูน เรื่องเล่าว่า

กระต่ายกับลิงบาบูนสร้างที่อยู่อาศัยในหมู่บ้านเดียวกัน วันหนึ่งเมื่อกระต่ายกับลิงบาบูนออกจะมึนๆ กระต่ายก็พูดแก่บาบูนว่า “เราไปฆ่าเมียเรากันเถอะ” ความคิดนี้ถูกใจบาบูนอย่างใหญ่หลวง จึงได้กลับไปบ้าน ต่างก็ตั้งใจไปฆ่าเมีย กระต่ายเข้าไปในกระท่อมของตน แล้วฟาดกระจาดตั้งผัวๆ แล้วให้เมียส่งเสียงร้องกรีดๆดังลั่น บาบูนได้ยินเช่นนั้นสำคัญว่ากระต่ายฆ่าเมียจริง ก็เลยเอาไม้ไปฟาดเมียของตัวจนกระทั่งตาย ภายหลังไปได้ยินกระต่ายแอบพูดกับเมีย ก็เลยรู้ว่าหลงกลเจ้ากระต่ายเสียแล้ว ที่มาชวนให้ฆ่าเมีย ที่แท้เมียของกระต่าย กระต่ายหาได้ฆ่าตายไม่

อยู่มาวันหนึ่ง กระต่ายได้ชวนบาบูนให้ไปขโมยกล้วยที่ชาวบ้านเขาปลูกไว้ในไร่ บาบูนรับคำชวนทันที เพราะตัวเองก็อดอยากหิวโหย

ไม่มีเมียไปไล่หว่าน และหาอาหารดีๆให้กิน ครั้นถึงไร่กล้วยแล้ว ต่างก็ขุดกล้วยส่งเอามากิน ขณะที่กำลังขุดง่วนอยู่ กระต่ายก็บอกบาบูนว่า “นี่แน่ะปู่ อย่าไปมัวขุดให้เหนื่อยเลย ไปนั่งพักในร่มเงา ข้าจะขุดให้เอง”

บาบูนได้ฟังกระต่ายว่าก็ดีใจ เข้าไปนั่งไถ่ต้นไม้ใหญ่ใกล้ๆกันนั้น ข้างฝ่ายกระต่ายก็ขุดกล้วยขึ้นมาโยนไว้ตรงหน้าบาบูนจนกระทั่งเป็นกองใหญ่ บ้างว่าบาบูนมิด บาบูนก็กินกล้วยส่งเสียให้สมอยาก

เมื่อกระต่ายเห็นกองกล้วยนั้นกองโตทนใจแล้ว ก็ไปทางข้างหลังบาบูน พูดว่า

“ข้าจะจับหมัดที่หางให้นะปู่”

“เออ เออซี เจ้าหนู”

กระต่ายทำเป็นจับหมัด แต่แท้ที่จริงขุดหลุมลึกเพื่อให้หางอันยาว (ที่จริงเขารู้ว่าบาบูนมีหางสั้น) ของบาบูนลงไปอยู่ในหลุม แล้วก็กลบเสีย แต่ทำเช่นนั้นทำให้บาบูนเจ็บ จึงร้องออกมาว่า

“ทำอะไรนะ เจ้าหนู ปู่เจ็บนะ”

“เปล่านี้ ข้าไม่ได้ทำอะไรปู่เลย เพียงแต่เล่นกับหางปู่เท่านั้น”

ครั้นเห็นบาบูนกินกล้วยถึงจวนจะหมดกอง กระต่ายก็ไปหามาเพิ่มให้ใหม่ บาบูนจะได้ไม่สนใจว่ากระต่ายทำอะไรกับหางของตน ซึ่งขณะนั้นกระต่ายพยายามจะขัดหางบาบูนลงไปในรูที่ขุดไว้ บาบูนก็ร้องออกมาอีกว่า “เจ้าทำอะไรนะ เจ้าหนู” กระต่ายก็ว่า “ไม่ได้ทำอะไรสักหน่อยปู่”

ว่าแล้วก็ขุดดินลงไปอีก จนลึกพอจะเอาหางบาบูนใส่ลงไปได้ แล้วเอาไม้มาตอกแรงๆ จนดินแน่นดังอย่างไม้ที่ไม่ออก ฝ่ายบาบูนกินกล้วยเพลิน กระต่ายเห็นจวนจะหมด ก็ไปหามาให้ใหม่อีก แล้วก็ไปสำรวจดูความเรียบร้อยข้างหลังบาบูน

ครั้นทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยเป็นที่พอใจแล้ว กระต่ายก็ป็นขึ้นไปบนจอมปลวก แล้วตะโกนจนสุดเสียงร้องบอกว่า “เจ้าข้าเอ๊ย บาบูนมากินกล้วยของเขา” พอได้ยินเช่นนั้นบาบูนก็ตกใจเอ็ดกระต่ายว่า

“เจ้าหนู เอ็ดอะไรไปได้ อย่าเพิ่งไว้วางใจจนกว่าปู่จะกินเสร็จ กินเสร็จแล้ว เจ้าจะทำอย่างไรก็ไม่รู้ จะได้วิ่งหนีไปด้วยกัน”

แต่กระต่ายหาพึ่งไม่ กลับตะเบ็งจนสุดเสียง จนกระทั่งพวกผู้หญิงที่ทำงานในไร่ได้ยินเข้า จึงร้องบอกพวกผู้ชาย ผู้ชายพวกนั้นก็เฝ้าบนผาหน้าไม้วังตรงมา กระต่ายเห็นเช่นนั้นวิ่งเปิดแนบไปก่อนแล้วปล่อยให้บาบุนตกใจละล้าละลัง ทั้งถ่วงแล้วพยายามจะวิ่งหนี แต่ขยับเขยื้อนร่างไม่ได้ เพราะหางถูกฝังดินกลบแน่น แต่เมื่อเห็นผู้คนพากันล่ออาวухเดินใกล้เข้ามาๆ อารามกลัวตายทำให้บาบุนเหวี่ยงตัวไปทางนั้นที่ทางนี้ จนกระทั่งในที่สุดด้วยความกลัวสุดขีด บาบุนก็กระโจนพรวดดังหางหลุดจากดินมาได้ แต่อนิจจาหางนั้นเหลือแต่กระดูก มีเลือดหยดอยู่ตุงๆ บาบุนเล็ดออกถนนหนึ่งไปจนได้ ด้วยความกลัวจะโดนลูกกระสุนในที่สุดก็หนีเข้าป่าไปได้โดยปลอดภัย

เมื่อถึงบ้านก็เห็นกระต่ายนั่งอยู่ในบ้านกับเมีย บาบุนไม่ได้พูดจาว่าอะไร ข้างฝ่ายกระต่ายก็ได้กลับไปยิงที่ทุ่งทางบาบุนอีกครั้งในตอนกลางวัน ไปซุ่มเอาทางที่เหลื่ออยู่ในดินเอามาให้เมียทำกับข้าว เมียก็ค่อยๆ ทำอย่างดี โดยดูเอาชนออกจนหมด แล้วก็ต้มกับถั่วลิสง นอกจากนั้นก็เอาแบ่งมาทำอาหารใส่ไว้อีกจานหนึ่ง ส่วนอีกจานหนึ่งก็เป็นทางบาบุนต้มเปื่อย เสร็จเรียบร้อยแล้วกระต่ายก็ให้ลูกไปเชิญบาบุนมากินอาหารที่บ้านตน บาบุนได้รับเชิญไปกินอาหาร ก็ยินดีก็หนา พอเข้าไปในบ้านกระต่าย เมียกระต่ายก็เอาอาหารแบ่งปรุงรสมาเสิร์ฟพร้อมด้วยเนื้อต้มเปื่อย บาบุนลองกินแล้วรู้สึกเริ่ดอร่อยจึงถามว่า “นี่เนื้อหรือ

เจ้าไปได้มาจากไหนนะ เจ้าหนู” บาบุนไม่เคยคิดเลยว่า เนื้อนั้นจะเป็นเนื้อหางของตน เมื่อกระต่ายไม่บอกว่าเป็นอะไรก็ไม่ได้ถามซ้ำๆ กินต่อไปจนกระทั่งเกลี้ยงจาน แล้วก็ลากลับบ้านตน

อีกหลายวันต่อมา กระต่ายก็ให้เมียหมักเหล้าไว้ พอได้ที่ก็เชิญใครต่อใครมาดื่มกัน ปู่บาบุนก็ได้รับเชิญด้วย เมื่อดื่มกันสนุกสนานเต็มที่แล้ว กระต่ายก็ยกมือให้เงยบเสียงจะขอพูดอะไรบางอย่าง เมื่อเสียงเงย بلندแล้ว กระต่ายก็พูดขึ้นว่า

“ท่านทั้งหลายเคยได้ยินบ้างไหมว่ามีผู้กินหางตัวเอง”

“ไม่เคยหรอก ไม่เคยเห็นใครทำอย่างนั้นเลย”

บาบุนก็เสริมว่าตนเองก็ไม่เคยได้ยินเรื่องอย่างนี้ กระต่ายจึงพูดว่า

“ถ้าอย่างนั้น จะให้บอกใหม่ล่ะว่าเป็นใคร”

“บอกซิ เรื่อยากจะรู้”

“ก็ปู่บาบุนนี่ไง ปู่กินหางตัวเองที่ติดอยู่ในดินในไร่ถั่วลิสงอย่างไรเล่า”

ได้ยินเช่นนั้น บาบุนโกรธเสียจนไม่รู้จะทำอย่างไรลูก ผุดลุกขึ้นหน้าตาฉะฉาน แล้วออกจากบ้านไป เมื่อถึงบ้านก็บ่นพึมพำว่า

“หนอยแน่ เจ้ากระต่ายแสนร้าย มาประจานเรา ทำให้ใครๆ เขาเห็นเราเป็นตัวตลก ทำอย่างไรวะ ถึงจะแก้แค้นมันได้ มันช่างแกล้งเราแสนดีเลย”

นับแต่นั้นมาบาบุนก็พยายามหาวิธีแก้แค้นกระต่าย และวิธีของบาบุนก็คือไปรวบรวมขี้กระต่ายไว้เป็นเวลาดังหลายวันกว่าจะได้

จำนวนมากพอแก่ความต้องการ กระต่ายสังเกตเห็นเหมือนกันจึงพูดขึ้นว่า “ดีละ แล้วจะได้เห็นกัน”

ต่อจากนั้นกระต่ายก็ไปจับไก่มาตัวหนึ่ง หักขาออกเสียข้างหนึ่งไม่ให้ถึงตาย และไถ่กันก็ยังมีชีวิตอยู่ได้ วันหนึ่งบาบุนได้เชิญกระต่ายไปกินอาหารเย็นที่บ้านตน กระต่ายก็ไปด้วยความดีใจ เอาขาไก่ไปด้วย บาบุนขอให้หมู่มอ้อมขี้กระต่ายพลาญพูดว่า

“นี่ไง อาหารที่จะเลี้ยงเจ้าเจ้าหนู”

กระต่ายก็ขอบอกขอบใจ พอเจ้าของบ้านเหลียวหลัง ก็ซุดหลุมเอาอาหารนั้นเทลงไปในหลุม แล้วก็เอาขาไก่ของตนออกมากิน ครั้นบาบุนหันหลังกลับมา กระต่ายกำลังแทะกระดูกไก่ได้พูดออกมาว่า “ไถ่หรือยี่ดั้นะ” แล้วก็ลากจากไป

อีกไม่กี่วันต่อมา หมู่บ้านก็คลาคล่ำไปด้วยผู้คนมาเล่นรื่นเริงกัน บาบุนก็ได้มาร่วมกับเขาด้วย พอมาถึงก็ทำท่าภูมิ ดามออกมาว่า

“ขอลาหม่นอ้อยเถอะ ท่านทั้งหลาย ท่านเคยเห็นใครกินขี้ของตัวเองไหม”

“อะไรกัน ไม่เคยเห็นหรอก”

“ข้านี้แหละเคยเห็น กระต่ายนี่ไงล่ะ”

“ปู่แน่ใจหรือ” กระต่ายย้าถามพลาญซุขาไก่ที่เอามาด้วยให้ที่ประชุมดู แล้วก็เล่าเรื่องให้ฟังกันโดยตลอดก็เลยได้ฮา ใครๆ พากันหัวเราะขบขันการกระทำของบาบุน เป็นอันบาบุนแก้แค้นกระต่าย ไม่สำเร็จ กระต่ายก็คงเป็นตัวร้ายต่อไป ♥

38 ธ.ค. 15 7 0.0 2528.

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธำ

ใครเก่งกว่า

(นิทานเยอรมัน)

นิทานตะวันตกออกจะนิยมเรื่องจำแลงแปลงกาย มักเป็นเรื่องคนจำแลงร่างเป็นสัตว์ต่างๆ และถ้าหากใครจำแลงร่างเป็นสัตว์ที่มีพลังกำลังมากกว่ามีอำนาจมากกว่าก็อาจจะเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่งได้โดยง่าย ดังปรากฏในนิทานยุโรปหลายต่อหลายเรื่องด้วยกัน เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้มีส่วนคล้ายคลึงกัน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งชายคนหนึ่งอยากให้ลูกชายของตนได้มีวิชาความรู้ แต่ก็ไม่รู้จะให้เรียนวิชาอะไรจึงจะเหมาะแก่ลูก ชายนั้นจึงตรงไปยังโบสถ์อธิษฐานถามพระผู้เป็นเจ้าผู้รักษาโบสถ์ที่อยู่หลังทุ่งซากที่เกิดพูดออกมาว่า “ฉ้อโกง ฉ้อโกง” ชายนั้นจึงกลับบ้านไปบอกลูกว่าต้องเรียนวิชาฉ้อโกงแล้วเพราะได้รับคำตอบจากพระผู้เป็นเจ้าเช่นนั้น แต่จะได้ใครเป็นผู้สอนเล่า สองคนพ่อลูกจึงได้เที่ยวหาไปจนกระทั่งถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ในป่านั้นมีกระท่อมเล็กๆ มีหญิงชราคนหนึ่งอยู่ในนั้น ชายผู้เป็นพ่อได้ถามหญิงนั้นว่า “ยายรู้จักใครที่รู้วิชาฉ้อโกงบ้างไหม” “ไม่ต้องไปไกลหรอก” หญิงชราตอบ “นั่นสิ ลูกชายข้าเขาจบวิชา” ชายนั้นจึงหันไปถามอาจารย์

ผู้จบวิชาฉ้อโกงนั้นมาว่ารู้จริง ๆ หรือ อาจารย์ผู้นั้นก็ตอบว่า

“ข้าเต็มใจสอนลูกชายท่าน ถ้าท่านไม่เชื่อใจละก็ทำอย่างนี้ด้วยกัน คือท่านกลับมาใหม่ในปีหน้า ถ้าท่านรู้และจำลูกท่านได้ว่าเป็นคนไหน ข้าไม่คิดเงินค่าสอนเลย แต่ถ้าท่านจำไม่ได้ ท่านต้องจ่ายให้ข้าสองร้อยมาร์ค”

ดังนั้นพ่อจึงกลับบ้าน ปลอ่ยให้ลูกเรียนกับอาจารย์ทั้งวิชาฉ้อโกงกับเวทมนตร์คาถา มายาสาสตร์ต่างๆ ครั้นครบปี พ่อก็เดินทางไปรับลูกชาย ในใจก็อดสงสัยไม่ได้ว่า จะจำลูกชายของตนได้หรือไม่ ขณะที่เดินไปพลาถงถนนสงสัยไปพลาถงก็ได้พบคนแกระคนหนึ่ง คนแกระเห็นหน้าแล้วถามว่า “ท่านกำลังคิดถงสงสัยอะไรอยู่หรือนั้น จึงมีท่าทางเศร้าๆ” ชายนั้นก็ตอบว่า

“เมื่อปีที่แล้วข้าส่งลูกมาฝึกวิชาฉ้อโกงและมายาสาสตร์กับอาจารย์คนหนึ่ง อาจารย์ผู้นั้นสั่งให้ข้ากลับมาเมื่อครบปี และถ้าหากข้าจำลูกข้าได้ ข้าจะไม่ต้องเสียอะไรเลย แต่ถ้าจำไม่ได้ข้าจะต้องใช้ให้เขาตั้ง ๒๐๐ มาร์คทีเดียว ข้าก็เลยอดจะใจพอหวนไหวไม่ได้เพราะกลัวว่าข้าจะ

จำลูกไม่ได้ แล้วข้าก็ไม่รู้จะเอาเงินที่ไหนให้เขาตั้ง ๒๐๐ มาร์ค”

“ทำอย่างนี้ซิ” คนแกระแนะนำ “เอาขนมปังข้างจนแข็งไปด้วย แล้วไปขึ้นอยู่ตรงเตาผิง บนไม้ที่วางขวาง กันนั้นจะมีตะกร้าใบหนึ่งนกจะโผล่หัวออกมาจากตะกร้าใบนั้นและนกนั้นก็คือลูกชายท่าน”

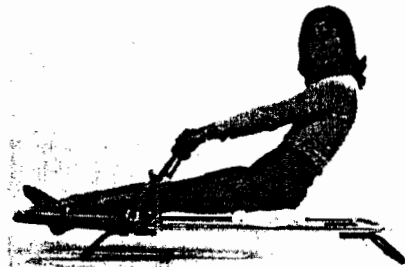
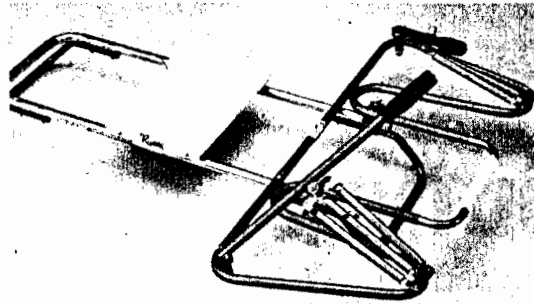
ชายนั้นก็ทำตามแล้วไปรยขนมปังคำข้างจนแข็งลงตรงข้างหน้าตะกร้าใบนั้น นกโผล่หัวออกมามองดู พ่อก็ร้องว่า “อ้อยู่ที่นั่นเองหรือลูก” ลูกชายก็ดีใจที่ได้พบพ่อ จึงชวนพ่อว่า “ไปกันเถละพ่อ” อาจารย์นั้นเห็นก็เอียงข้างนักพูดออกมาว่า “คงจะมีเจ้าพี่ร้ายตัวไหนมาบอกให้หรือ ไม่อย่างนั้นจะรู้ได้อย่างไรว่านกนั้นคือลูกชาย”

สองคนพ่อลูกเดินทางกลับบ้าน มาตามทางได้มีรถม้าคันหนึ่งขับมา ลูกชายก็บอกพ่อว่า

“พ่อ พ่อ ลูกจะจำแลงร่างเป็นหมาไล่กวางนะ พ่อเอาขาเขาจะได้มีเงินไว้ใช้”

พูดแล้วก็จำแลงร่างเป็นหมาไล่กวาง คนในรถร้องถามว่า “หมามันจะขายไหม” “ขาย” เมื่อผู้ซื้อถามราคา พ่อก็บอกว่า “๑๐ มาร์ค” ผู้ซื้อก็ว่า “แพงอีกโขทีเดียวนะ แต่

ชะลอความแก่ ชีวีตสดใส รักษาส่วนสัดให้สวยงาม

สุขภาพแข็งแรงกระฉับกระเฉง โดย
การบริหารร่างกายเพียงวันละไม่กี่
นาที ด้วยจักรยานและกรรเชียงบก
เชิงชุมและทดลองที่
เต็มสุขเทรตดิง ๕๕/๑-๒ ถนน
วิสุทธิกษัตริย์ ใกล้วัดอินทรวihar
บางขุนพรหม กทม.
โทร. ๒๘๑-๐๕๒๖ ๒๘๒-๕๐๔๔

ขณะนี้กำลังลดราคาพิเศษเพื่อรุดตอศ โปรตรียอ์ตอน

รู้สึกจะเป็นหมัด ถ้าอย่างนั้นก็
ตกลง”

ต่อจากนั้นผู้ซื้อก็เอาหมาขจร
แต่พอรถแล่นไปได้หน่อยเดียว หมา
ก็โอดออกทางหน้าต่างรถ แล้วก็
กลายร่างเป็นคน เดินทางกับพ่อ
ต่อไป เมื่อมาถึงบ้านพ่อมีงานใน
เมืองใกล้ๆ ลูกชายก็บอกพ่อว่า

“ตอนนั้นลูกจะจำแลงร่างเป็น
มานะ แล้วพ่อจะได้เอาไปขาย แต่
ขายแล้วพ่อต้องรับเอาบังเหียนออก
ทันทีที่เดียว ไม่เช่นนั้นลูกจะกลาย
ร่างเป็นคนอีกไม่ได้”

แล้วลูกชายก็จำแลงร่างเป็นมา
ให้พ่อจูงไปขายที่ในงาน พ่อ

อาจารย์มาสาตตร์นั้นมาในงาน
นั้นด้วย และตกลงซอม้านั้นเป็น
ราคาถึง ๑๐๐ มาร์ค พ่อมีจิตใจที่ได้
เงิน เลยลืมลอบบังเหียนม้าออก
เมื่ออาจารย์นำม้ากลับไปบ้าน ก็เอา
ขังไว้ในคอก พ่อมีสาวใช้เดิน
ผ่านมาทางนั้น ม้าจึงพูดแก่หญิงสาว
ว่า

“ช่วยลอบบังเหียนออกที่เถอะ
ช่วยลอบบังเหียนออกที่เถอะ”

หญิงสาวหยุดฟังแล้วร้องออก
มาอย่างตื้นตันว่า “โอ๊ะ พูดได้ด้วย
หรือ” แล้วก็ตรงไปลอบบังเหียน
ออกให้ แต่แทนที่ม้าจะกลายร่าง
กลับเป็นคน กลับกลายร่างเป็นนก

กระจอกบินปรือออกจากบ้านไป

ข้างฝ่ายอาจารย์เห็นลูกศิษย์ทำ
เช่นนั้นก็จำแลงร่างของตนกลายเป็น
นกกระจอกบ้าง แล้วบินตามไป
พอทันกันก็มีการจิกตักกันเป็นพัลวัน
อาจารย์เป็นฝ่ายแพ้ ลูกศิษย์ก็ตก
น้ำไป แล้วเลยจำแลงร่างเป็นปลา
ลูกศิษย์ก็จำแลงร่างเป็นปลาบ้าง
ต่างกัดกันต่อไปอีก อาจารย์แพ้ลูก
ศิษย์อีก ก็เลยจำแลงร่างเป็นไก่
หมายจะจิกปลา แต่ปลารับจำแลง
ร่างเป็นหมาจิ้งจอกเสียก่อน หมา
จิ้งจอกโดดเข้าตะครุบไก่ กัดหัวเสีย
ขาดกระเด็น อาจารย์ก็เลยหมดฤทธิ์
นอนตายอยู่ตรงนั้นเอง ♥

✓ 38 มิ.ย. 16 14 ก.ค. 2528

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เมืองมด

(นิทานจีน)

ชาวจีนคนหนึ่งคนช่างคิดช่างฝัน จึงได้วาดภาพบ้านเมืองซึ่งไม่น่าจะมีจริงได้ละเอียดลออ ดังเรื่องเมืองในหีบ ที่เคยเล่ามาแล้ว เรื่องเมืองมดก็เป็นเรื่องทำนองเดียวกัน อ.ท.ซี.เวอร์เนอร์นำมาเล่าไว้ในตำนานและเทพนิยายของจีนดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายผู้หนึ่งชื่อ ฌู๋อว๋อ เป็นชาวเมืองต่งผิง ฌู๋อว๋อฝันเป็นหนุ่มเจ้าสำราญชอบเสพสุรา และสนุกสนานเฮฮาอยู่กับพวกเพื่อนๆ อยู่เสมอเป็นนิจ วันหนึ่ง ฌู๋อว๋อฝันอย่างหนึ่งกับพวกเพื่อนๆ ที่ใต้ต้นหวาย (huai²) อันเป็นต้นไม้ใหญ่เก่าแก่แผ่กิ่งก้านสาขาอยู่ใกล้ๆ บ้านของ ฌู๋อว๋อ ฌู๋อว๋อเมามายถึงกับเพื่อนต้องช่วยกันห้ามไปนอน แล้วปลอญให้นอนอยู่อย่างนั้นก่อน ขณะที่พวกตนไปชำระล้างเท้า พอหัวถึงหมอน ฌู๋อว๋อก็หลับเป็นตายเลยทีเดียว ขณะที่หลับอยู่นั้น ฌู๋อว๋อฝันไปว่า ได้มีชายสองคนสวมเสื้อผ้าสีม่วงมากลุมเข้าอยู่ข้างๆ บอกให้รู้ว่า ราชานแห่งหวายฮ้าน ได้ส่งกองทัพสองมารับ ฌู๋อว๋อไปเฝ้า ได้ยินเช่นนั้น ฌู๋อว๋อตกใจโดยยังไม่รู้สึกตัว จึงจัดแจงเสื่อผ้าให้เรียบร้อยแล้วตามกองทัพสองไปถึงประตู ก็แลเห็นมี

รถเทียมม้าขาวตัวหนึ่งจอดคอยอยู่ คนรับใช้ขึ้นเข้าแถวอยู่ ๒ ข้าง ข้างละ ๓ คน เมื่อคนเหล่านั้นพวงคุณอว๋อให้ขึ้นรถแล้ว รถก็ขับออกทางประตูสวน โดยผ่านโพรงต้นหวายข้างต้นที่ทะลุเป็นช่อง ฌู๋อว๋อเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้ถาม

ฌู๋อว๋อสังเกตเห็นว่ารถนั้นผ่านภูเขา ผ่านแม่น้ำ ผ่านต้นไม้ ผ่านถ้ำ ผ่านแต่ละแห่งล้วนเป็นทิวทัศน์อันไม่เคยค้นพบมาก่อน ต่อไปอีก ไม่นานก็มาถึงกำแพงเมือง เห็นประตูเมืองมีอักษรตัวทองเขียนไว้ว่า “ราชานแห่งหวายฮ้าน” เมื่อรถผ่านประตูเมืองเข้าไป นายทหารคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นว่า สวามีของราชินีมาถึงแล้ว แล้วก็พา ฌู๋อว๋อไปพักยังห้องโถงห้องหนึ่ง ซึ่งมีทั้งดอกไม้ ผลไม้ มากมายหลายอย่าง ทั้งบนโต๊ะก็ยังมีเครื่องคาวหวานเรียงรายอยู่ ฌู๋อว๋อเห็นก็มีความยินดี อัครมหาเสนาบดีมาถึงแล้ว ฌู๋อว๋อขึ้นขึ้นต้อนรับ ต่างทักทายกันไปตามมารยาท ท่านผู้หนึ่งบอกว่าพระราชโอรสโปรดให้มาอวยเชิญ ฌู๋อว๋อมาขึ้นแดนไกลนี้ ก็เพื่อจะยกเจ้าหญิงราชินีให้ ฌู๋อว๋อก็ตอบว่า “จะเป็นไปได้ได้อย่างไรที่คนยากจนไร้คุณค่าอย่างข้าจะได้รับ

เกียรติถึงเพียงนั้น” คนทั้งสองพูดกันขณะที่เดินไปยังท้องพระโรง ต้องผ่านห้องทรมานทวารอยู่เต็ม ในบรรดาทวารเหล่านั้น ฌู๋อว๋อเห็นแล้วอดดีใจไม่ได้ ด้วยว่ามีเพื่อนเก่าร่วมวงเหล้าอยู่ด้วยคนหนึ่ง แต่ ฌู๋อว๋อก็ไม่กล้าเข้าไปทัก ได้แต่เดินตามอัครมหาเสนาบดีเข้าไปเฝ้าพระราชินี ฌู๋อว๋อทึ่งประหม่าทั้งตกใจไม่กล้าเงยหน้าขึ้น จนคนที่เฝ้าอยู่เตือนให้ถอยถอยถอย พระราชินีตรัสขึ้นว่า

“พ่อของเจ้ามิได้ดุด่าหมิ่นว่าบ้านเมืองของเราเล็กน้อย ได้สัญญาว่าจะให้เจ้าแต่งงานกับลูกสาวเรา”

ฌู๋อว๋อกลัวเข้าอยู่อย่างนั้นไม่กล้าทำอะไร ครู่ต่อมาจึงได้กลับไปยังที่พัก ระหว่างนั้น ฌู๋อว๋อได้พยายามนึกว่าพ่อของตนไปตกปากกลางคอกกับพระราชานแห่งหวายฮ้านได้อย่างไร ในเมื่อพ่อของ ฌู๋อว๋อไปปรบศึกอยู่ทางพรมแดนด้านเหนือ แล้วถูกจับเป็นเชลย พ่อจะมีผู้ช่วยชีวิตไว้หรืออย่างไร ไม่รู้เรื่องเลย “หรือว่า” ฌู๋อว๋อคิดต่อ “พ่อจะไปทำสัญญาในระหว่างที่อยู่ในดินแดนไกลโพ้นนั้นละมัง”

ในคืนวันนั้น ฌู๋อว๋อได้มีการเตรียมงานอภิเษกสมรส บรรดาทาสผู้มีความสนุกสนานร่าเริง มีพวกผู้หญิง

สาวมาชวนพูดชวนคุยกับคุณอว ในระหว่างนั้นเองได้มีชาย ๓ คนเข้ามาหาคุณอว แจ้งให้ทราบว่าตนได้รับแต่งตั้งให้เป็นคนสนิทของคุณอว คุณอวก็ก้าวไปทักหนึ่งในสามคนนั้นแล้วถามว่า “ชื่ออะไรล่ะหรือ” ชายนั้นรับคำ คุณอวจึงจับมือพาลงเท้าความถึงมิตรภาพแต่หน้าหลังแล้วถามถึงใจเป็นว่าอยู่ที่นั่นด้วยหรือ ก็ได้รับคำตอบว่า อยู่ มีตำแหน่งสูง

ขณะทักกัน ก็ได้มีผู้มาเชิญตัวคุณอวไปยังพระราชวังชั้นใน เมื่อผ่านเข้าไปถึงข้างใน ม่านทอยตรงหน้าก็แหวกออก เผยให้เห็นสาวรูปร่างยาว ๑๔ ซึ่งคือเจ้าหญิงจินกาน ผู้ทรงโฉมงดงาม พิเศษสมรสได้ผ่านไปด้วยดีมีงานฉลองอย่างหรูหราเลิศลอย ชีวิตความเป็นอยู่ของคุณอวก็เปลี่ยนไปอย่างเจ้าชายผู้เป็นราชบุตรเขย ความสนุกอย่างสำคัญในขณะนั้นก็คือเข้าป่าล่าสัตว์ และพระราชาก็มักจะชวนให้ไปล่าสัตว์ด้วยกันทุกเช้าหลังเต้าอยู่บ่อยๆ

วันหนึ่งขณะเดินทางกลับจากล่าสัตว์ คุณอวได้ทูลถามพระราชินีว่า “เมื่อวันเสกสมรส พระองค์ตรัสว่าเป็นความปรารถนาของบิดาข้าพระองค์ที่จะให้ข้าพระองค์ได้เสกสมรสกับเจ้าหญิง ก็บิดาของข้าพระองค์ได้พ่ายศึกที่พรมแดนด้านเหนือ แล้วก็ไม่ได้ข่าวคราวเลย ๑๒ ปีมาแล้ว ถ้าพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของบิดาข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็ใคร่ทูลขออนุญาตไปเยี่ยมสักครั้ง”

“เราได้ข่าวพ่อเจ้าบ่อยๆ ไม่จำเป็นต้องเดินทางไปหาพ่อของเจ้าด้วยตัวเองหรอก ส่งจดหมายไปก็ได้”

ดังนั้นคุณอวจึงได้เขียนจดหมายส่งไปพร้อมด้วยข่าวของ ไม่ช้าก็ได้รับคำตอบจากพ่อของคุณอว ซึ่งถามอะไรต่ออะไรเกี่ยวกับญาติพี่น้อง ตลอดจนอาชีพของลูกชาย แต่ไม่ได้แสดงว่าอยากให้คุณอวไปหา

อยู่มาวันหนึ่งเจ้าหญิงได้ถามคุณอวว่าอยากจะทำราชการบ้างหรือไม่ คุณอวก็ว่าตนเองไม่มีความรู้ความสามารถ เพราะไม่เคยทำราชการมาเลย เจ้าหญิงก็ทรงรับปากว่าจะช่วย แล้วก็ทรงหาโอกาสทูลพระราชา พระราชาตรัสว่าดินแดนทางตอนใต้ขึ้น เจ้าเมืองแก่แล้วใช้การอะไรไม่ได้ อยากให้คุณอวไปแทน คุณอวถวายคำนับรับโอวการพระราชา พร้อมทั้งชื่นชมยินดีที่ทูลเจรจัดอย่างดมเกียรติได้รับแต่งตั้งเป็นถึงเจ้าเมือง พระราชาประทานเครื่องใช้ไม่สอยต่างๆในการเดินทาง ทั้งยังทรงจัดให้มีการเลี้ยงส่งเป็นเกียรติอีกด้วย ก่อนวันออกเดินทางคุณอวทูลพระราชาว่าตนเองไม่ค่อยมั่นใจในอำนาจของตน เพราะฉะนั้นจึงอยากทูลขอโจ้วเปี่ยนกับสื่อฮว่าไปเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่ฝ่ายยุติธรรมกับการคลัง พระราชาก็ประทานอนุญาต ทั้งยังทรงแนะนำเรื่องที่จะทำเป็นอีกหลายประการ ถึงวันเดินทางพระราชาตรัสว่า “ดินแดนมณฑลห่านาน เกือบอุดมสมบูรณ์ ผู้คนก็กล้าหาญและเจริญรุ่งเรือง เจ้าจงปกครองคนเหล่านั้นด้วยความเมตตากรุณาเถิด” ส่วนพระราชินีตรัสแก่เจ้าหญิงว่า “สาวมีลูกคนละชอบดม จึงมักจะทำอะไรรุนแรง หน้าทีของภรรยาต้องยอมอยู่ใต้อำนาจสามีและมีใจเมตตา ปฏิบัติต่อเขาให้ดี ๆ แม้จะได้ไม่หวังถึงวล ที่จริงห่านานก็

ไม่ไกลนัก เดินทางวันเดียวก็ถึง แต่พอถูกจะจากไป แม่น้ำดาพาลจะไหลเสียให้ได้” คุณอวกับเจ้าหญิงทูลลาแล้วออกเดินทาง และถึงที่หมายในตอนเย็นวันนั้นเอง

พอจัดแจงทุกอย่างเรียบร้อยเข้าที่คแล้ว คุณอวก็พยายามทำความเข้าใจกับผู้คนกับชนบประเพณีของท้องถิ่น และก็ได้ช่วยบรรเทาทุกข์ร้อนให้ราษฎร ส่วนโจ้วเปี่ยนกับสื่อฮว่าทั้งสองคนนั้น คุณอวไว้วางใจให้จัดการกับปัญหาต่างๆ ในการบริหารบ้านเมือง ช่วงเวลา ๒๐ ปี การปกครองและการบริหารบ้านเมืองดีขึ้นอย่างเห็นหน้าเห็นหลัง พวกราษฎรเห็นคุณงามความดีของคุณอว ถึงกับสร้างอนุสาวรีย์ให้เพื่อเป็นเกียรติ พระราชาเองก็ประทานที่ดินและยศลาบรรดาศักดิ์ และได้เลื่อนโจ้วเปี่ยนกับสื่อฮว่าให้ดำรงตำแหน่งสูงในราชการ ลูกๆ ของคุณอวก็พลอยได้ไปด้วย คือลูกชาย ๒ คนได้ดำรงราชการ ส่วนลูกสาว ๒ คนได้แต่งงานกับพวกราชตระกูล เป็นอันว่าไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะมาเพิ่มชื่อเสียงและความยิ่งใหญ่ของคุณอว

แต่แล้วในยุคนั้นเอง ก็ได้เกิดภัยพิบัติ มีพวกเมืองถนาล้วยกทัพบุกกรเข้ามาในเขตของห่านานเค่อ พระราชาโปรดให้โจ้วเปี่ยนยกพล ๓๐,๐๐๐ ไปขับไล่ข้าศึกทันที และโจ้วเปี่ยนก็โดยกพลออกไปด้วยความมั่นใจ แต่ก็ถูกข้าศึกตีแตกกระเจิง โจ้วเปี่ยนต้องหนีเอาชีวิตรอด ปล่อยให้ข้าศึกเข้าปล้นเมืองแล้วถอยกลับไป คุณอวเลยต้องจับโจ้วเปี่ยนเข้าคุก แล้วทูลถามพระราชินีว่าโปรดให้ลงโทษอย่างไร พระราชาก็ทรงยกโทษให้ แต่โจ้วเปี่ยนก็เกิดล้มเจ็บ

และตายในเดือนนั่นเอง และอีก ๒-๓ วันต่อมาเจ้าหญิงก็เกิดประจวบ และสิ้นพระชนม์ไปอีก คุณอวโสภะเสร์เป็นที่สุดถึงกับขอลาออกจากตำแหน่ง และเดินทางกลับเมืองหลวงพร้อมด้วยพระศพเจ้าหญิงบรรดาประชาชนพากันมาแสดงความเศร้าโศกเสียใจ และถ้าหากได้ก็แทบว่าจะขาดขวางไม่ยอมให้คุณอวจาไปเลยทีเดียว

พระราชากับพระราชินีทรงเกรงไว้มาก่อนคอยอยู่ก่อนแล้วตั้งแต่ขบวนศพมายังไม่ทันถึงเมือง และได้ทำพิธีฝังอย่างใหญ่โตสมพระเกียรติทางด้านทิศตะวันออกของเมือง ส่วนคุณอวยังคงอยู่ในเมืองหลวงต่อไปในฐานะเดิม ซึ่งออกจะมีอิทธิพลมากจนพระราชารู้สึกไม่สบายพระทัย เพราะมีคำทำนายว่าบ้านเมืองจะประสบความวิบัติ ผู้คนพลเมืองจะถูกกวาดล้าง ทงนี้อาจเป็นการกระทำของคนต่างด้าว คำทำนายนั้นมั่งทงคุณอวโดยตรง ทางที่ดีก็คือ จะต้องยับยั้งการกระทำของคุณอวไว้ ดังนั้นวันหนึ่งจึงโปรดให้หาคุณอวมาเฝ้า แล้วตรัสว่า

“เรานี้ได้เกลียดชังกันมาตั้งกว่า ๒๐ ปีมาแล้ว ถึงแม้ลูกสาวเราจะไม่ได้รับชีวิตอยู่กับเจ้าไปจนแก่จนเฒ่าก็ตาม ส่วนลูกๆ ของเจ้าพระราชินีได้ช่วยดูให้ออนงเจ้าก็จากบ้านมานานหลายปี เจ้าจะกลับไปเยี่ยมบ้าน พบปะญาติพี่น้องเพื่อนฝูงสัก ๓ ปีก็ได้ ส่วนลูกๆ ของเจ้าไม่ต้องห่วง เราจะดูแลให้ออนง ๓ ปีเท่านั้นแล้วเจ้าก็จะกลับมา”

“เอ ก็ที่นี้ ไม่ใช่บ้าน ของข้า พระองค์หรือหรือพะยะค่ะ” คุณอวทูลถามอย่างฉงนสงสัย “แล้วจะให้ข้าพระองค์ไปไหนอีก”

“คุณอว” พระราชาตรัสพลางทรงพระสรวล “เจ้านี้เป็นมนุษย์นะ ถิ่นกำเนิดของเจ้าไม่ได้อยู่ที่นี้”

ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น คุณอวถึงกับเป็นลมหน้ามืด สิ้นสติไปพักใหญ่ เมื่อฟื้นขึ้นมา ก็ค่อยๆ นึกถึงความเคยชินในอดีต นึกแล่นน้ำตาไหล ขออนุญาตพระราชารับเชิญกลับบ้าน ทนออกพระราชวังก็ได้อีก เจ้าหน้าท่งแต่งสี่มวงคนเดิม ๒ คนที่เคยมารับเมื่อหลายปีมาแล้ว พร้อมด้วยพาหนะคอยอยู่แล้ว แต่จากกิจกรรมเป็นเกวียนเทียมวัว และไม่มีใครร่อนอีก ถนนทางที่ผ่านก็เหมือนเดิม แต่กราวเจ้าหน้าท่งสองไม่คอยเอาใจใส่คุณอวสักเท่าใดนัก ถามอะไรก็ไม่ตอบได้แต่ผิวปากเล่น ในที่สุดก็มาถึงโพรงต้นหวายที่เป็นช่องพอผ่านพ้นไปก็จำได้ว่าเป็นหมู่บ้านของตน เจ้าหน้าท่งสองให้คุณอवलงเดินขึ้นบันไดไปข้างหน้า และคุณอวตกอกตกใจเป็นอันมาก ที่เห็นร่างของตนนอนอยู่ตระเบียงหน้าบ้านเลยตะลึงงันว่าทำไมออก เจ้าหน้าท่ง ๒ เรีกขอร้องคุณอวดังๆ ดังหลายครั้ง จึงได้ตกใจตื่น ก็แลเห็นพวกคนใช้กำลังรื้อนวยอยู่ท่งบ้าน เพื่อน ๒ คนก็ชำระล้างเท้ายังไม่เสร็จ ทุกอย่างเหมือนเมื่อตอนที่ตนจากไป เป็นอันว่าช่วงชีวิตในฝันนั้นกินเวลาเพียง ๒-๓ ปีอดใจเท่านั้น เมื่อตนชนแล้ว คุณอวก็ได้เรียกเพื่อนให้ไปกันที่ต้นหวาย แล้วเข้าไปท่งของของตน ออกเดินทางจากตรงนั้นไปยังดินแดนในฝัน

คุณอวให้คนเอาขวานมา แล้วลองถากดูภายในลำต้นของต้นหวายนั่น ก็ได้เห็นทางเดินเป็นช่องโล่งตรงรากต้นไม้ มีมุนดินพูนขึ้น ดูเหมือนเป็นบ้านเป็นเมือง และภายใน

นั้นไม่มีมดอยู่เต็ม นี่เองคงเป็นราชธานีแห่งหวายอันที่คุณอวได้ไปเห็น และได้ไปอยู่ในความฝัน บนลานดินที่มีมดคอยเฝ้ายามอยู่ทั่วไป คงเป็นพระราชวังที่ประทับของพระราชินี และพระราชินี มดปักหัวแดงสองตัวนั่นเอง ตามทางเดินอีกแห่งหนึ่งห่างไปราว ๒๐ ฟุต เป็นกระดองเต่าเก่าๆ มีตะไคร้ขึ้นหนา คงจะตนเองและที่เรียกเขาหลังเต่า ห้างไปอีกทางหนึ่งมีมุนดินเล็กๆ ล้อมรากต้นหวาย เป็นรูปลันมังกร นึกจะเป็นหลุมฝังศพของเจ้าหญิงในฝันของคุณอว ยิ่งดูไปคุณอวก็แน่ใจได้ว่า เมืองหวายอันในฝันก็คือ เมืองมดที่ตนหวายใกล้บ้านตนนั่นเอง ดังนั้นคุณอวจึงขอร้องเพื่อนๆ อย่าไปรบกวนรังมดที่เห็นนั้นเลย คงท่งท่งท่งอย่างไว้อย่างเมื่อแรกเห็น แต่ว่าในคืนวันนั้นเอง ได้เกิดมีพายุใหญ่ท่งลมท่งฝนกระหน่ำลงมาอย่างหนัก พอรุ่งขึ้นคุณอวไปดูท่งนั้น ปรากฏว่าไม่มีมดเหลืออยู่แม้แต่ตัวเดียว สมจริงดังคำทำนายว่าอาณาจักรหวายอันจะถูกกวาดล้างหายสูญไป

ระหว่างนั้นคุณอวไม่ได้พบใจวเปียนกับสอฮว่าเลยเป็นเวลาตั้ง ๑๐ วันแล้ว เมื่อใช้คนไปถามไถ่ดู ก็ได้ข่าวว่าใจวเปียนตายเสียแล้วและสอฮว่ากำลังเจ็บ ได้ยินเช่นนั้นคุณอวก็มานึกถึงความยิ่งใหญ่ของท่งสองในอาณาจักรมด นับแต่วันนั้นมาคุณอวก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เรื่องเดิมเรื่องเล่าละเลเทเมา คุณอวเลิกล้มหมด แต่ว่าอยู่ได้เพียง ๓ ปี คุณอวก็ตายไปตามคำสัญญาที่พระราชินีแห่งหวายอันตรัสว่า คุณอวจะได้กลับมาพบลูกอีกครั้งเมื่อเวลาล่วงไป ๓ ปีแล้ว ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เชื่อหรือไม่

(นิทานพม่า)

ได้เคยเล่านิทานพม่าเรื่อง
พม่าเล่านิทานโกหกเมื่อนานมา
แล้ว แต่เรื่องนั้นไม่มีคำตัดสิน ต่อ
มาหม่องทิมอ่องได้นำเรื่องนี้มาเล่า
เป็นนิทานธรรมศาสตร์ ที่อุปโลกน์
ให้เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน
เรื่องเล่าว่า

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งยังมีชายหนุ่ม
๔ คน แต่ละคนล้วนเก่งในการเล่า
เรื่องแปลกๆ ชนิดเรื่องไม่น่าเชื่อ
วันหนึ่งคนทั้ง ๔ ได้แลเห็นมีคนเดิน
ทางคนหนึ่งมาพักที่ศาลาสำหรับ
เป็นที่พักคนเดินทาง ชายคนนั้น
แต่งตัวโอ้อ่า เสื้อผ้าที่สวมใส่สวย
งามมีราคา คนเหล่านั้นก็อดอยากจะ
ได้เสื้อผ้าของคนเดินทาง จึงตรง
เข้าไปที่สนิทชวนพูดชวนคุยด้วย
และตอนหนึ่งชายหนุ่มคนหนึ่งได้
ชวนคนเดินทางนั้นว่า

“เรามาเล่นพนันกันดีไหม
พนันเล่าเรื่องแปลกประหลาดใจเล่า
ให้พวกเราต่างเล่าเรื่องคนละเรื่อง
ถ้าฟังแล้วใครไม่เชื่อ คนนั้นจะต้อง
ยอมเป็นข้าของผู้เล่า”

“ตกลง” คนเดินทางตอบรับ

ทันที ทำให้คนทั้ง ๔ ยิ้มให้กัน
สำคัญว่าคนเดินทางนั้นเป็นคนเชื่อๆ
อย่างไรเสียก็ยังไม่ทันพวกตน หา
นึกไม่ว่าคนเดินทางนั้นอาจเล่าเรื่อง
ไม่น่าเชื่อเป็นเหมือนกัน ต่างคิดแต่
ว่าคนเดินทางนั้นอาจล้มตัว เผลอ
แสดงความสงสัยไม่เชื่อเรื่องที่พวก
ตนเล่าก็เป็นได้ ที่จริงนะชายหนุ่ม
ทั้ง ๔ มิได้หวังจะเอาตัวคนเดินทาง
เป็นข้าอย่างที่เขาบอก สิ่งที่ต้องการ
ก็คือเสื้อผ้าสวยงามของคนเดินทาง
นั้น เพราะตามธรรมเนียม ผู้เป็น
นายมิใช่จะเป็นเจ้าของตัวข้าทาส
นั้นเท่านั้น แต่ยังเป็นเจ้าของทรัพย์สิน
สมบัติของข้าทาสนั้นด้วย

ชายคนหนึ่งได้เล่าเรื่องของ
ตัวว่า “เมื่อครั้งที่ข้ายังอยู่ในท้อง
แม่ข้านะ แม่ได้ขอให้พ่อไปเก็บ
พุทราที่ต้นหน้าบ้านมาให้กิน แต่พ่อ
บอกว่าต้นมันสูงชันไปไหน แม่ขอ
ให้พวกพี่ๆ ของข้าขึ้นไปเก็บก็ไม่มี
ใครยอมไป ข้าสงสารแม่ก็อยากกิน
พุทราแล้วไม่ได้กิน จึงแอบออกมา
จากท้องแม่ปีนต้นพุทรา เก็บพุทรา
หอมมาในเสื้อ แล้วเอาเข้าไปในครัว

แล้วกลับเข้าไปในท้องแม่อย่างเก่า
ไม่มีใครรู้หรือกว่าพุทรามาอยู่ที่นั่น
ได้อย่างไร แต่แม่ได้กินพุทราแล้วก็แล้ว
กัน กินแล้วก็ยังมีพุทราเหลือ แม่
เลยแจกคนในบ้านคนละ ๑ ลูกแล้ว
ก็ยังแจกเพื่อนบ้านอีก แม้กระนั้น
พุทราก็ยังเหลืออีกมากขนาดที่กอง
ไว้หน้าประตู ก็บังประตุมิด มอง
จากนอกถนนไม่เห็นประตูที่เดียว
เห็นแต่กองพุทรา”

พูดแล้ว ผู้เล่าก็มองคนเดินทาง
หวังว่าจะแสดงความสงสัยออกมา
แต่ชายนั้นก็ก้มหัวแสดงว่าเชื่อเรื่อง
ที่เล่า อีก ๓ คนก็พลอยก้มหัวไป
ด้วย

เมื่อถึงคราวของชายหนุ่มคนที่
สอง ชายหนุ่มได้เล่าว่า “เมื่อข้า
เกิดมาได้เพียงอาทิตย์เดียว ข้าไป
เดินเล่นในป่า แลเห็นต้นมะขาม
ใหญ่มีฝักอยู่เต็ม ข้าปีนขึ้นไปบน
ต้นอย่างรวดเร็ว เพราะหิว พอกิน
จนอิ่มแล้ว รู้สึกง่วง จะได้ลงมาก็
ไม่ไหว จึงกลับไปหมู่บ้านไปเอา
บันไดมาพิงเข้ากับต้นมะขาม แล้ว
ก็ลงบันไดนั้นมา เพราะหัดที่มิ

บันไดไม่เช่นนั้นก็จะติดอยู่บนต้นมะขามนั่นเอง”

เล่าแล้วก็มองดูคนเดินทาง แต่ก็เห็นว่า คนเดินทางก้มหัวแสดงว่าเชื่อ อีก ๓ คนก็ก้มหัวแสดงว่าเชื่อเช่นเดียวกัน

ต่อไปชายหนุ่มคนที่สาม ก็เล่าขึ้นมาว่า “เมื่อข้าอายุได้ราวขวบหนึ่ง ข้าได้ไล่สัตว์ที่คิดว่า เป็นกระต่ายเข้าไปในพุ่มไม้ แต่เมื่อกลานเข้าไปในพุ่มไม้ กลับปรากฏว่า สัตว์นั้นเป็นเสือหรือหมาไซ้กระต่ายไม่ สัตว์นั้นอาปากกว้างจะเขมือบข้า ข้าก็คัดค้านเต็มที่ว่าไม่ยุติธรรม เพราะข้าตามหากระต่าย ไม่ได้ตามหาเสือ แต่เสือไม่สนใจ กลับเดินใกล้เข้ามาทุกทีๆ จะหนีไปไหนก็ไม่ทัน! จวนตัวข้าข้าก็เลยจับปากเสือฉีกออก เสือตัวนั้นเลยถูกฉีกออกเป็นสองซีก ตายเลย นำแปลกแท้ๆ”

พูดแล้วมองดูคนเดินทาง ก็เห็นว่า ก้มหัวแสดงว่าเชื่อ อีก ๓ คนก็ก้มหัวเช่นเดียวกัน

ต่อจากนั้น ชายหนุ่มคนที่สี่ก็เล่าเรื่องของตนบ้างว่า “เมื่อบ๊อบแล้ว ข้าได้นั่งเรือไปตกปลา แต่จับปลาไม่ได้สักตัว เมื่อถามชาวประมงคนอื่นๆ ต่างก็ว่าจับปลาไม่ได้สักตัวเหมือนกัน จึงน่าสงสัยว่า จะมีอะไรอยู่ใต้น้ำ ข้าจึงโดดจากเรือ ดำน้ำลงไปดู กว่าจะถึงก้นแม่น้ำก็ตั้ง ๓ วันแน่ะ แล้วก็ได้เห็นว่ามีปลาใหญ่ตัวโตเท่าภูเขากำลังจับปลาทั้งหลายมากินหมด ข้าเอากำบังหวดปลาลง

ไปที่เดียวตายเลย ตอนนั้นข้าก็หัวจ้งเลย ข้าเลยตกใจว่าจะกินปลาเสียตรงนั้นแหละ ข้าจึงติดไฟปิ้งปลา แล้วนั่งกินไปจนหมด โดยไม่ยอมลุกขึ้นเลย แล้วก็ลอยตัวกลับขึ้นมาบนผิวน้ำ เรือยังอยู่ ก็เลยนั่งเรือกลับมา”

เล่าแล้วก็มองดูคนเดินทางนั้นไม่ได้ หัวจ้งเห็นว่าไม่เชื่อ แต่กลับเห็นคนเดินทางก้มหัว แสดงว่าเชื่อ เพื่อนอีกสามคนก็ก้มหัวด้วย

คราวนี้ถึงคราวที่คนเดินทางเล่าบ้าง คนเดินทางเล่าว่า “หลายปีมาแล้วข้าทำไร่ฝ้าย ฝ้ายต้นหนึ่งใหญ่ผิดปกติกับฝ้ายต้นอื่นๆ ทั้งยังเป็นสีแดงเสียอีกด้วย แต่ว่าต้นฝ้ายนั้นไม่กึ่งไม่มีใบอยู่เป็นเวลานาน แต่ไม่ช้าก็มิ้งแตกออกมา ๔ กิ่ง กิ่งทั้ง ๔ นั้นไม่มีใบ แต่มิ้งลูกกึ่งละลูก ข้าก็เลยเด็ดมา ๔ ลูก พอผ่าออก ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งโผล่ออกมา ผ่าอีก ๓ ลูกก็มีชายหนุ่มโผล่ออกมาลูกละคนเช่นเดียวกัน ในเมื่อต้นฝ้ายเป็นของข้า ผลผลิตจากต้นฝ้ายจึงต้องเป็นของข้า ข้าเลยใช้คนทั้ง ๔ ทำงานในไร่ แต่คนเหล่านั้นขี้เกียจ ทำได้เพียง ๒-๓ อาทิตย์ก็หนีไป นับแต่นั้นมา ข้าต้องเที่ยวเดินทางไปโน่นมานี่เพื่อตามหาคนทั้ง ๔ นั้น และตอนนั้นข้าก็ได้เจอแล้ว พวกเขานั่นเองที่หนีมา มาเอะ กลับไปไร่ฝ้ายกับข้าเสียจริงๆ”

ได้ยินเช่นนั้นคนทั้ง ๔ ถึงกับถอดใจไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร เพราะถ้าบอกว่า เชื่อเรื่องของคนเดินทางเล่า ก็เป็นอันว่าต้องเป็นข้าของคนเดิน

ทางที่บอกว่าหายไปตั้งนานแล้ว แต่ถ้าบอกว่าไม่เชื่อเรื่องของคนเดินทางเล่า ก็ต้องเป็นข้าของชาชนนั้นอยู่ดี ทั้งนั้นตามที่พนันกันไว้

คนเดินทางถามชายหนุ่มทั้ง ๔ ถึง ๓ ครั้งว่า เชื่อเรื่องของคนเดินทางหรือไม่คนทั้ง ๔ ก็ยังนั่งองพุดไม่ออก ได้แต่นั่งนัยน์ตาตก คนเดินทางจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น เป็นอันว่าข้าชนะพนันนะ” แต่ชายหนุ่มทั้ง ๔ ก็ยังไม่ยอมแพ้ ได้นำเรื่องไปให้ผู้ใหญ่บ้านตัดสิน ผู้ใหญ่บ้านก็ว่า “เรื่องเหลวไหล เอาไปฟ้องร้องทางโรงทางศาลไม่ได้หรอก”

ถ้าตัดสินของผู้ใหญ่บ้านเช่นนั้น ไม่เป็นที่พอใจของคนเดินทาง จึงได้นำความไปทูลเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้ช่วยตัดสิน และเจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“จริงแหละ เรื่องราวที่แต่ละคนนำมาเล่านั้นล้วนแต่เหลวไหลเป็นไปไม่ได้ แต่ว่าการเล่าเรื่องโกหกถือเป็นการพนันอย่างหนึ่ง อย่างเล่นหมากรูกอย่างนั้นแหละ ผู้เล่าทั้งสองฝ่ายต่างคิดเอาเองว่า หมากตัวเล็กๆ นั้นเป็นกองทัพอของแต่ละฝ่าย ถ้าการเล่นหมากรูกพนันถูกต้องตามกฎหมาย การพนันเล่าเรื่องโกหกก็ต้องถือว่าถูกต้องตามกฎหมายด้วย แต่ในการพนันเหล่านั้น คนเล่นได้ก็ได้อะไรที่อยู่ที่ตรงหน้าเท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าคนเดินทางชนะ ก็มีสิทธิ์จะได้แต่เฉพาะเสื้อผ้าและเงินทองเท่าที่มีอยู่ในตัวของคนทั้ง ๔ ในเวลาพนันกันเท่านั้น ไม่มีสิทธิ์ถึงกับเอาตัวไปเป็นข้าได้” ♥

อิกาวาน์ก็รีบวิ่งหนีไปทันที น้องสาวที่ชื่อกิวาดาก็เห็นตามพี่สาวมา เช่นนั้นแทนที่จะตกใจ กลับต้อนรับอย่างดีด้วยใจอารีรอบ

นับแต่นั้นมาก็ได้ไปช่วยพ่อของอิกาวาน์ที่ทุ่งนาทุกวัน โดยเฉพาะงานที่ทำไมทำนาและยังช่วยทำงานอื่นๆอันเป็นงานของผู้ชายในครอบครัว วันหนึ่งงูนั้นกลับมาบ้าน มีมัดฟืนมัดติดมากับหางด้วย พอถึงบ้านก็ขอให้พ่อของอิกาวาน์แกมัดฟืนออก พ่อของอิกาวาน์ก็เลยสนใจคอยเฝ้าดูการกระทำของงูกิวาดาก็สนใจ ต่อมาวันหนึ่งกิวาดาก็เลยตามงูไปที่ทุ่งนาด้วย และที่ทุ่งนานั้นเอง กิวาดาก็ได้เห็นชายหนุ่มร่างงามคนหนึ่งกำลังไถนาอยู่ และห่างออกไปหน่อยก็แลเห็นคราบกวางอยู่ พอเห็นเช่นนั้น กิวาดาก็รู้ได้ทันที จึงรีบนำคราบกวางนั้นมาหาเสีย ครั้นตกเย็นชายหนุ่มนั้นมาหาคราบกวางของตน หาทำไรก็ไม่พบ กิวาดาก็เลยบอกว่า “ข้าเฝ้าเสียแล้ว” ชายหนุ่มได้ยินแล้วก็ไม่ว่าอะไร เมื่อตามกิวาดากลับมาถึงบ้าน ก็ได้ขอแต่งงานกับกิวาดา และปรากฏว่าชายหนุ่มในร่างงูนั้นคือคัลลียอ

ถึงตอนนี้อิกาวาน์รู้สึกวิเศษาน้องสาวขึ้นมาทันที ทั้งยังอดเสียดยโอกาสของตนไม่ได้ ใครจะไปรู้

เล่าว่างูนั้นจะกลายเป็นชายหนุ่มผู้หล่อเหลา ไม่เช่นนั้นคัลลียอคงจะแต่งงานกับตนไปแล้ว เพราะได้พบตนก่อนน้องสาว แต่เมื่อแก้ไขอะไรไม่ได้ อิกาวาน์ก็หาทางคิดร้ายต่อกิวาดา เมื่อกิวาดาน้องสาวโกล้งจะคลอดลูกคนแรก อิกาวาน์ก็ได้อาสาเป็นหมอดำเฝ้าให้ ขณะที่ทำคลอดอยู่นั้น อิกาวาน์ได้เอาลูกแมวมาเปลี่ยนกับทารก แล้วเอาทารกน้อย หลานชายของตนไปโยนทิ้งในป่า แต่ยังมีว่าเคราะห์ดีที่มีคนล้วงรู้เรื่องนี้ ผู้รู้เรื่องคือแม็กซาลิปา แม็กซาลิปารับไปนำทารกน้อยออกมาจากป่า แล้วก็มาเลี้ยงไว้ ครั้นกิวาดาออกลูกคนที่ ๒ อิกาวาน์ก็ทำเช่นเดียวกันอีก ถึงท้องที่ ๓ กิวาดาก็ได้ลูกเป็นลูกแมวตัวที่ ๓ ส่วนลูกชายที่ ๓ ที่ถูกโยนทิ้งในป่า แม็กซาลิปาก็ได้เลี้ยงเอาไว้ จนกระทั่งเติบโตขึ้น และนำแปลกที่เด็กทั้งสามชื่นชอบอย่างนัก

วันหนึ่งเด็กทั้งสามได้ไปเจอไร่อ้อยเขาแห่งหนึ่ง เป็นไร่ใหญ่กว้างมีอ้อยงามๆเต็มไปหมด ตกกลางคืนเด็กทั้งสามจึงกลับมาใหม่ และขโมยหักอ้อยเอาไปกิน และในคืนอื่นๆก็มาขโมยเอาอ้อยไปกินทุกคืน เจ้าของไร่อ้อยใหญ่นั้นที่แท้ก็คือคัลลียอ พอรู้ว่าอ้อยถูกขโมยทุกคืนเช่นนั้น ก็อดโมโหไม่ได้ ตั้งใจ

ไว้ว่าจะต้องจับขโมยให้ได้ คืนวันนั้นจึงได้ซ่อนตัวอยู่ในไร่อ้อยนั่นเอง ครั้นเด็กทั้งสามมาขโมยอ้อยอย่างเคย ก็เลยถูกจับตัวได้ พอจับได้คัลลียอก็จะตีเด็กทั้งสามนั้น แม็กซาลิปาก็บังเอิญตามเด็กทั้งสามมาทันเวลาพอดี แม็กซาลิปาจึงต่อว่าคัลลียอว่า

“อ้อ เพิ่งรู้เดี๋ยวเองว่า เหตุใดท่านจึงเอาลูกไปทิ้ง กลัวลูกจะมาแบ่งผลประโยชน์พืชผลของท่านนั่นเอง”

ได้ยินแม็กซาลิปาพูดเช่นนั้น คัลลียอผู้ไม่รู้เรื่องอะไรก็งงเสียยิ่งกว่างูถามแม็กซาลิปาว่า “ท่านพูดเรื่องอะไรนะ ข้าไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

แม็กซาลิปาก็เลยเล่าเรื่องที่แลเห็นอิกาวาน์เอาลูกชายของกิวาดาไปโยนทิ้ง แล้วเอาลูกแมวมาแทน คัลลียอพอรู้ว่าเด็กทั้งสามคือลูกของตน ก็ดีอกดีใจ รีบพาลูกกลับบ้าน แล้วไปเล่าเรื่องให้กิวาดาฟัง กิวาดาก็ดีใจเป็นที่สุดที่รู้ว่า ลูกอันแท้จริงของตนเป็นคน หาใช่แมวไม่ แต่แล้วก็ได้ยกแมวนั้นให้ลูกชายคนละตัว เรื่องลงท้ายว่าอิกาวาน์ยังกังไค้นยิ่งขึ้นที่ตนพยายามกำจัดลูกของกิวาดา แต่กำจัดไม่สำเร็จ มีหน้ข้ายังเติบโตเป็นท่อนอกชื่นใจของพ่อแม่เสียอีกด้วย ♥

ชวนเขาคุยเมื่อนั่งอยู่ด้วยกันบนรถเมล์
มีผู้โดยสารอื่น ๆ อยู่ไม่มากนัก

“ผมมาปารีสหลายครั้งแล้ว
ครับ ที่คุณเห็นว่าผมคล่องที่จะไปไหน
มาไหนนี่เป็นเพราะเป็นที่ซึ่งผมเคย
ไป อย่างนั่งรถเมล์ไปแวร์ซายส์นี่ผมก็
เคยนั่งมาก่อน ถ้าหากว่าเป็นที่นอกเส้น
ทางหรือที่ซึ่งไม่เคยมาก่อนก็งง ๆ
เหมือนกัน ผมคุ้นกับลอนดอนมากกว่า
แทบจะเรียกได้ว่ารู้จักทุกซอกทุกซอย
เลย เพราะอยู่นาน ตะลอนๆไปหลายที่”

“ชอบแวร์ซายส์หรือเปล่าคะ”
การบูรถาม

“ทำไมอะ ถามทำไม”
“เกรงใจค่ะ ถ้าหากว่าเบื่อแล้ว
ยังต้องมาเห็นมาดู เพียงเพราะต้อง
พาคนอื่นมา”

“มาปารีสคราวนี้ผมยังไม่ได้ไป
แวร์ซายส์ เพราะฉะนั้นที่ได้ไปวันนี้ก็
นับว่าไม่เลว หากจะถามผมว่าชอบ
แวร์ซายส์ไหม เห็นจะตอบได้ว่าชอบ
ผมไม่เคยเกลียดสิ่งก่อสร้างสวย ๆ
งาม ๆ ที่ไหน”

“เคยได้ยินชื่อและเรื่องของแวร์-
ซายส์มานานเต็มที ฟังเหมือนว่าเป็น
พระราชวังในตำนาน”

“ก็เป็นพระราชวังในตำนานนั่น
แหละครับ เพียงแต่ว่ามันมีอยู่จริง”

การบูรเริ่มแปลกใจในตัวของผู้ชาย
ที่นั่งอยู่ติด ๆ กับเธออีก น้ำเสียงที่เล่น
ที่จริงของเขาประกอบกับถ้อยคำที่เขา
พูดนั้น ชวนให้คิดว่าเขาออกจะเป็นคน
ฉลาด เธอรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่น่าเชื่อถือ
ต่อคำด้วยมากที่สุด

แต่คำเตือนของน้องชายทางสาย
โทรศัพท์คืนก่อนจะมาปารีสก็ยังแว่ว ๆ
อยู่ ‘อย่าไว้ใจเขาเนะ อย่าทำตัวสนิทสนม
กับเขาเกินไป เขาเป็นเสือ เสือผู้หญิง’

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เจ้าหญิงมังกร

(นิทานจีน)

นิทานนี้เป็นนิทานสมัย
ใหม่ ที่ให้คติเรื่องทั้งตนเอง
แทนของวิเศษต่างๆ ถึงแม้เจ้าหญิง
มังกรจะมีกำเนิดเป็นมังกร แต่ตาม
ที่ปรากฏในเรื่อง ไม่ได้มีบอกว่า
กลายร่างเป็นคนได้หรืออย่างไร จึง
มีสภาพเป็นคนทุกประการ ผู้เล่า
เรื่องนี้เป็นภาษาจีน คือ เจิน เหว่จิ้น
ผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษ คือ ซู
เม้งเซียง เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ทางตะวันออกของทะเลตะวันออก
ออก ยังมีวังปะการังอันโอฬาร
เจ้าของวังคือนางพญามังกร วันหนึ่ง
อันเป็นวันที่ ๒ เดือนขี (ของจีน)
นางพญามังกรได้ขึ้นมาเที่ยวเล่น
ตรงหาดทรายแห่งหนึ่ง ได้พบไข่นก
สีแดงใบหนึ่งจึงได้กินไข่นั้น ปรากฏ
ว่าไม่ช้าก็ได้ธิดาน้อยน่ารัก ซึ่งทำ
ให้นางพญามังกรปลื้มปิติเป็นนักหนา
รู้สึกเป็นสุขด้วยที่ธิดานี้น่ารักเหลือ
เกิน จึงได้เฝ้าทะนุถนอมเลี้ยงดูมา
ด้วยความรักหวงแหนไม่ผิดกับไข่มุก
อันมีค่า นางพญามังกรได้เชื่อเชิญ

เทพธิดาท้องทะเลให้มาเล่าเรื่อง
แปลก ๆ ให้เจ้าหญิงฟังอย่างเพลิดเพลิน
ทั้งยังได้ความรู้เรื่องต่างๆ ทั้ง
เรื่องพื้นแผ่นดินและท้องทะเล จน
กระทั่งเจ้าหญิงมังกรเติบโตเป็นสาว
สวย เป็นที่ต้องตาหนุ่มทั้งปวงแห่ง
ทะเลตะวันออก แต่ไม่ว่าจะเป็น
เจ้าชายปลาตะเพียนแดง หรือนาย
พลกุ่มมังกรที่มาติดพัน ล้วนไม่เป็น
ที่สพอารมณ์เจ้าหญิงเสียทั้งนั้น จน
กระทั่งนางพญามังกรออกเป็นทุกข์
จึงพูดขึ้นว่า

“ลูกรัก ลูกคิดว่าจะแต่งงาน
กับใคร”

“คนที่กล้าที่สุดในหมู่คนกล้า
ทั้งปวง”

“ถ้าลูกหาผู้ที่ถูกใจเหมาะใจ
แต่งงานด้วยไม่ได้ในแถบนี้แล้ว ลูก
จะไปเที่ยวหาที่ไหนหรือ”

“ลูกจะเที่ยวไปทั่วโลกเพื่อหา
ให้ได้สักคนหนึ่ง”

ได้ยินเช่นนั้น นางพญามังกร
หัวร่อออกมาด้วยความตระหนก
ใจว่า

“โอ้ ลูกเอ๊ย ถ้าลูกท้องเทียว ออกไปไกลๆ ลูกจะต้องผจญกับ กลืนลูกใหญ่เป็นภูเขาเลากาน่าสะพึง กลัวในท้องสมุทรอันใหญ่กว้าง เทียนนะ”

“ลูกไม่กลัว ลูกว่ายน้ำเป็น”
เจ้าหญิงแย้ง

“ลูกจะต้องตระหนกตกใจกับ หมอกอันกลุ้มอยู่รอบตัว ลมที่หนาวเย็นแทบจะเซาะเดือนเนอ ตลอดจนฝนที่กระหน่ำไม่ลืมหูลืมตา”

“ไม่เป็นไรลูกทนได้ทั้งนั้น”
เจ้าหญิงยืนยัน แม้กระนั้นนางพญามังกรก็ยังไม่ปล่อยให้ไป

ฝ่ายเจ้าหญิงก็รู้สึกไม่เป็นสุข ขบขอมลงทุกวันๆ นางพญามังกรจะปลอบโยนอย่างไรก็ไม่ทำให้เป็นสุขขึ้นมาได้ ในที่สุดนางพญามังกรจึงกล่าวว่า

“ลูกรัก ลูกดูเหนื่อยหน่าย ทั้ง ลัดกลุ้มหงุดหงิด แล้วก็ขบขอมลงอ่อนเพลียลง แม่ทนเห็นลูกเป็นอย่างนี้อีกต่อไปไม่ไหวแล้ว เพราะฉะนั้นถึงแม้หัวใจแม่จะแตกสลาย เพราะลูกจากไป แม่ก็เห็นจะต้องยอม เอาละ แม่ยอมให้ลูกไปเทียว สะหาผู้ชาย ในอุดมคติของลูกได้แล้ว”

ได้ยินเช่นนั้นเจ้าหญิงมังกรก็ตั้งใจเป็นล้นพ้น แต่ด้วยเหตุที่ไม่เคยจากบ้านไปไหนมาก่อนจึงออกจะไม่แน่ใจตนเอง นางพญามังกรเห็นเช่นนั้นจึงได้นำสร้อยคอมาสวม

คอให้พร้อมทั้งนำข้อมมาให้สะพาย บ่าไว้ใบหนึ่ง พลางพูดว่า

“ลูกน้อยของแม่ สร้อยคอนี้จะมัดเป่าลมและน้ำที่จะทำอันตรายให้ไปเสียให้พ้น ส่วนข้อมนั้นก็บรรจุสิ่งมีค่าที่สุดที่จะช่วยลูกให้พ้นความยากลำบากได้หมดทุกชนิด สิ่งดังกล่าวนี้แหละที่จะช่วยลูกให้พ้นอันตรายเสมอไป”

ต่อจากนั้นเจ้าหญิงก็ออกเดินทาง ต้องเสียเวลาถึง ๓ เดือนจึงได้ข้ามพ้นท้องทะเลโดยไม่ต้องกลัวคลื่นอันทรงอำนาจอีกต่อไป แต่ก็ยังไม่ได้พบผู้กล่าวหาญที่สุด แล้วก็ต้องใช้เวลาอีก ๓ เดือนข้ามบ้ำ ถึงกับเคยชินกับฝนที่ตกหนักจนน้ำไหลเซียวกราก แต่ก็ยังไม่ได้พบผู้กล่าวหาญที่สุด

วันหนึ่งเจ้าหญิงได้เดินทางออกมาพ้นบ้ำ เข้าสู่ถนนที่จะตรงไปในเมือง ขณะที่เดินไปตามถนนได้พบชายหนุ่มคนหนึ่งเลี้ยงแกะอยู่ เจ้าหญิงได้ทักชายเลี้ยงแกะนั้นว่า

“นี่แน่ะ พ่อคนเลี้ยงแกะ เธอเกิดมานานพอจะเห็นสิ่งต่างๆ ในโลกมากมายหลายสิ่ง เธอเคยรู้บ้างไหมว่าผู้ชายที่กล่าวหาญที่สุดนั้นอยู่ที่ไหน”

ชายเลี้ยงแกะพูดอย่างท้อแท้ว่า “ข้าเคยเห็นแต่คนที่มีความทุกข์ โทมนัสเป็นอันมาก แต่ยังไม่เคยเจอคนกล้าเสียสักคน”

“เออ เธอก็มีอิสระเสรี จะร้อง

เพลงก็ได้พูดอะไรก็ได้ ไหนบอกมาซิว่าเธอเคยร่อนด้วยเรื่องอะไร”

“ตาทั้งสองของนางนั้นทั้งกลมทั้งสุกใส นางก็ได้แต่ดู แต่ไม่ยักเห็น”

“เห็นอะไร”

“ก็เห็นว่าพระอาทิตย์กำลังแผดเผาพวกเราไม่ผิดกับไฟน่ะซิ ดูในท้องฟ้าซิไม่มีเมฆสักก้อน ไม่มีเค้าฝนมาตั้งนานแล้ว บ่อบึงกำลังจะแห้งขอด หญ้าก็กำลังจะเหี่ยวแห้งแล้วจะให้ข้าเอากะไปเลี้ยงที่ไหนกันเล่า”

“โอ้เรื่องง่าย ๆ” ว่าแล้วเจ้าหญิงก็ดึงผ้าโปรงสีดำออกมาจากข้อม แล้วเหวี่ยงขึ้นไปบนฟ้า ผ้าโปรงดำก็ขึ้นไป ปิดดวงตะวัน ทันใดนั้นอากาศก็เย็นลง ฟ้าก็มืดลงด้วย

“อ้าว ทำอะไรละนั่น” ชายเลี้ยงแกะร้องลั่น “ทั้งฟ้าทั้งดินมืดไปหมดจนข้าไม่เห็นฝูงแกะของข้าแล้ว”

เจ้าหญิงก็ล้วยข้อมเอาเข็มมาเล่มหนึ่ง แล้วโยนขึ้นไปในท้องฟ้า ไม่ช้าเข็มเล่มนั้นก็แยกตัวเพิ่มขึ้นๆ ในท้องฟ้า กลายเป็นดวงดาวระยิบระยับ ชายเลี้ยงแกะก็ร้องอีกว่า

“เฮ้อ ไม่รู้ทำอะไร ดูซิฟ้ากับดินก็ยังมีดมัว มองดูหมู่บ้านที่อยู่ไกลออกไปไม่เห็นแล้ว”

คราวนี้เจ้าหญิงล้วยเอากะจกออกมาจากข้อม พองายกระจกขึ้น

ทันใดก็ปรากฏพระจันทร์เต็มดวงลอยอยู่ในท้องฟ้า ชายเลี้ยงแกะก็ยังไม่มีหน้าเศร้าสร้อย เจ้าหญิงก็ถามว่า

“นั่นนะ พ่อคนเลี้ยงแกะ เธอมีอะไรทุกขร่อนนักรหาหรือ”

“มีซิ ตอนนั้นไม่ใช่เรื่องร่อนเรื่องมิดแล้ว แต่เป็นเรื่องหิว”

“ก็มีนมอยู่ไงเล่า”

“ไม่ได้หรอก เป็นของเจ้าอยู่”

“มีเนื้อแกะ”

“ก็ไม่ได้สักกะแหละ เป็นของเจ้าอยู่”

เจ้าหญิงจึงล้วงเอาลูกชิ้นปลาออกมาจากย่าม ๓ ลูกใส่มือชายเลี้ยงแกะ ชายเลี้ยงแกะกินเข้าไปเพียงลูกเดียวก็หายหิว แต่ชายเลี้ยงแกะก็ยังไม่มีท่าเศร้า เจ้าหญิงจึงถามว่า

“มีทุกข์กังวลเรื่องอะไรอีกล่ะ”

“ตอนนั้นไม่ร่อนไม่มีคิมหิวแล้วแะรู้สึกหนาว”

“ก็มีขนแกะไงล่ะ”

“เป็นของเจ้าอยู่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปเอาใบไม้ทำเสื้อ”

“ฉันไม่มีเป็นของเจ้าอยู่”

เจ้าหญิงขมื่อไปที่ผ้าโปร่งคำที่กลุ่มท้องฟ้าอยู่ ผ้าโปร่งนั้นก็เคลื่อนไป ดวงตะวันโผล่ออกมา ดวงจันทร์จ๋ายหายไป ครั้นดวงจันทร์โผล่ออกมาอีก ดวงตะวันก็ถอยไป โลก

มนุษย์ก็เลยได้มีกลางวันกลางคืนเวลามีดวงตะวันโลกก็ได้อบอุ่นและมีดวงจันทร์โลกก็ได้รับความเย็นสลบกันไป ชายเลี้ยงแกะรู้สึกเป็นสุข

เจ้าหญิงจึงชวนคนเลี้ยงแกะว่า
“ไปด้วยกันกับข้าไหม”

“แล้วแกะของข้าทั้งฝูงจะทำอย่างไรล่ะ”

ได้ยินเช่นนั้น เจ้าหญิงก็ดึงตุ๊กตากลมขึ้นสามลูกขึ้นด้วยกันออกมาจากย่าม แล้วจัดการเอาแกะใส่ไปในลิ้นชักบนที่ละตัวๆ จนหมดทั้งฝูง แม้กระนั้นก็ยังไม่มีเนื้อที่เหลือในลิ้นชัก แล้วเจ้าหญิงก็เอาตุ๊กตานั้นใส่ไปในย่าม ให้ชายเลี้ยงแกะสะพายบ่าไป

ขณะที่มาตามทาง ได้ผ่านทุ่งนาที่ข้าวสาลีสุกเหลืองเป็นทอง เห็นเป็นระลอกในสายลม ก็แลเห็นชาวนาคนหนึ่งนั่งร้องไห้อยู่ข้างถนน เจ้าหญิงจึงถามคนเลี้ยงแกะว่า

“นั่นนะ พ่อคนเลี้ยงแกะ ดูซิข้าวสาลีสุกเหลืองเป็นทองเต็มท้องทุ่ง แล้วทำไมชาวนาถึงได้มานั่งร้องไห้”

คนเลี้ยงแกะก็ตอบว่า “ก็เพราะข้าวสาลีเป็นของเจ้าอยู่ เขาจะเอาไปเป็นของเขา”

แล้วคนเลี้ยงแกะก็ไต่ขึ้นลูกชิ้นให้ชาวนาขึ้นลูกหนึ่ง พอให้หายหิวไปได้ แล้วเจ้าหญิงก็ดึงตุ๊กตารอกออกมาจากถุง เอาข้าวสาลีทั้งหมดของชาย

นั้นบรรจุลงในลิ้นชักกลาง ซึ่งก็ยังมืทว่างเหลือ แล้วก็กลับใส่ตุ๊กตารอกไปในย่าม ส่งให้คนเลี้ยงแกะสะพายไป แล้วก็เดินทางต่อ มีชาวนาตามหลังไปด้วย

ครั้นเมื่อเจ้าหญิงกับคนทั้งสองเดินผ่านแม่น้ำที่ปลาอยู่เกลาคล้าแต่ที่ริมตลิ่งนั้นกลับมีชาวประมงนั่งร้องไห้อยู่ เจ้าหญิงจึงถามคนเลี้ยงแกะว่า

“นั่นนะ พ่อคนเลี้ยงแกะ ดูซิปลาใหญ่แผ่นปลาเล็กโดดทอดแหแล้วทอดแหแล้ว ไม่เคยมีปลาตัวไหนหลุดรอดไปได้เลย แล้วทำไมชาวประมงถึงได้มานั่งร้องไห้”

คนเลี้ยงแกะก็ตอบว่า “ก็เพราะปลาเป็นของเจ้าอยู่ เจ้าอยู่ก็จะมาเอาของเขาไป”

แล้วคนเลี้ยงแกะก็ไต่ขึ้นลูกชิ้นให้ชาวประมงลูกหนึ่ง พอให้กินแก้หิวไปได้ เจ้าหญิงก็ดึงลิ้นชักล่างออกมา พลังบอกชาวประมงให้เอาปลาที่จับได้ทั้งหมดใส่ไปในลิ้นชักนั้น ซึ่งก็ยังมืทว่างเหลืออยู่อีก เจ้าหญิงหย่อนตุ๊กตารอกไปในย่าม แล้วให้คนเลี้ยงแกะสะพายไปเช่นเคย แล้วก็ออกเดินทางต่อ มีชาวประมงติดตามไปด้วย คนทั้งสามได้ถามเจ้าหญิงว่า

“หนทางข้างหน้าเราน่าเหนื่อยยากไม่รู้จักจบ แล้วเราจะไปไหนกันล่ะ นาง”

“เราจะไปหาเจ้าอยู่ด้วยกัน”

(ยังมีต่อ)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เจ้าหญิงมังกร

(นิทานจีน)

(ตอนจบ) กราวที่แล้วเล่าถึงเจ้าหญิงมังกรที่ได้เดินทางไปเที่ยวเสาะแสวงหาผู้เป็นกนกกล้าหาญที่สุด แต่แทนที่จะได้พบดังหวัง กลับพบคนเลี้ยงแกะ พบชาวนา พบชาวประมงซึ่งล้วนต้องทำงานให้เจ้าผู้จนตัวเองต้องอดอยาก เจ้าหญิงจึงจัดการพาคนเหล่านั้นไปหาเจ้าผู้เดินทางมาไม่นาน ทั้ง ๔ ก็ได้มาถึงคฤหาสน์ของเจ้าผู้ พอเห็นคนเหล่านั้น เจ้าผู้ได้ร้องออกมาอย่างตกใจว่า

“อ้าว เจ้าคนเลี้ยงแกะ ทำไมเจ้าไม่ดูแลฝูงแกะของข้าเล่า แล้วแกะทั้งหมดอยู่ที่ไหน”

“แกะอยู่ที่นี่ อยู่ในล้นชักในตู้ข้างในย่ำนั้น” คนเลี้ยงแกะตอบ

เจ้าหญิงล้วงเอาตู้ใบเล็กออกมาจากย่ำ แล้วดึงล้นชักบนออกมา ปลอ่ยแกะ ๓๖ ตัวกับลูกแกะอีก ๒ ตัวออกมา เจ้าผู้เห็นเช่นนั้นถึงกับตะลึงงัน กรันหันไปหาชาวนาถามถึงข้าวสาลีของตน ชาวนาก็บอกว่า ข้าวสาลีอยู่ในล้นชักในตู้ใบเล็กนั้น แล้วก็ดึงล้นชักกลางออกมา พลังเทข้าวสาลีออกมา กองได้ตุงกรงห้อง เจ้าผู้ยังอัสจรรยไยยังขึ้น จึงหันไปถามชาวประมงว่าปลาของตนอยู่ที่ไหน ชาวประมง

ก็บอกว่าอยู่ในล้นชักล่างในตู้ใบเล็กนั้น เจ้าหญิงจึงดึงล้นชักออกมา เทปลาทั้งหมดออกใส่หม้อใบใหญ่เต็มเปี่ยมจนถึงปากหม้อ

กราวนั้นเจ้าผู้ดีอกดีใจเป็นอย่างยิ่ง ยิ้มเสียวอย่างเต็มที่ราวกับปากจะฉีกถึงหูทีเดียว เจ้าผู้ถามคนเลี้ยงแกะว่า

“ตู้ทั้งหมดนี้เป็นของใคร”

“เป็นของคุณผู้หญิงสาวสวยนี่”

เจ้าผู้จึงหันไปทางเจ้าหญิงน้อยตาแวววาวด้วยความโลภอยากได้ เจ้าผู้พูดว่า

“นางจะขายตู้ใบนี้ไหม แล้วจะขายให้ข้าได้ไหม”

“ไม่ขายหรอก แต่จะแลกเปลี่ยนเอา”

“แลกเปลี่ยนอะไร”

“แลกเปลี่ยนแม่น้ำที่ปลาทั้งหมดนั้นยกให้ชาวประมงคุณ”

“ตกลง”

“ขอแลกเอาทองทั้งพร้อมด้วยข้าวสาลียกให้ชาวนาคุณ”

“ตกลง”

“ขอแลกเอาทั้งหญ้าพร้อมด้วยแกะทั้งหมดยกให้คนเลี้ยงแกะ”

“ตกลง”

เจ้าหญิงก็ส่งตู้ใบเล็กนั้นให้เจ้าผู้ พลังถามว่า

“ท่านจะเอาตู้ใบนี้ไปวางไว้

ที่ไหนนะ”

“วางไว้บนโต๊ะ”

“ลมจะได้พัดหล่นลงไป ตกนะซี”

“ถ้างั้นเอาไว้ใต้โต๊ะ”

“หนจะได้แกะทำให้เสียหายไปละซี”

“เอ้า ถ้างั้นถือไว้เอง”

“ผู้ร้ายก็มาดึงเอาไปจากมือได้ เวลาท่านนอนหลับ”

“ถ้างั้นทำอย่างไรดี” เจ้าผู้ถึงกับเกาหัว ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เจ้าหญิงจึงพูดว่า

“ข้าคิดออกแล้ว ท่านลงไปอยู่ในนั้นเลยเถอะ จะได้ไม่มีใครขโมยหรือบีบบังคับเอาไปได้”

“จริงซินะ ถ้าข้าลงไปอยู่เสียในนั้น ก็ไม่ต้องกลัวใครจะมาขโมยตู้ใบนี้ไปได้” พูดแล้วก็ก้าวเข้าไปทันที

เจ้าหญิงรีบใส่กุญแจตู้ขึ้นแล้วเอาม้าน้ำไปรอบๆ ๓๓ ครั้ง พอหยุด ตู้ใบนั้นก็ได้กลายเป็นหอยทากไปเสียแล้ว ครู่หนึ่งได้มีเขาลันๆ สองเขาโผล่ออกมาจากเปลือกหอย เจ้าผู้เห็นเองที่ได้กลายเป็นหอยทาก จนกระทั่งทุกวันนี้หอยทากก็ยังเผือขาและเชื่องช้าเหมือนอย่างเคย แดดร่อนหนอยทนไม่ได้

ก็หัดหัวเข้าไปอยู่ในเปลือก ลมพัด
จัดหน่อยก็หัดหัวเข้าไปอยู่ในเปลือก
อีก เวลาไปไหนก็กลานข้าๆ เอา
เขาลานๆนั้นคล้าทาง

หลังจากนั้นคนทุกคนในแถบ
นั้นดีใจกันอย่างไม่เคยดีใจอย่างนั้น
มาก่อน ต่างพากันขอบอกขอบใจ
เจ้าหญิงเป็นการใหญ่ ชาวบ้านก็หอบ
เอาข้าวสารลี้กลับ ไปยังนาของตน
ชาวประมงก็บรรทุกปลากลับไป
ที่แม่น้ำ เจ้าหญิงถามว่า

“พ่อคนเลี้ยงแกะ ทำไม้อยู่
อยู่เล่า”

“ข้าไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ไม่มีบ้าน
เลยไม่รู้จะกลับไปไหน”

“ทำไมไม่สร้างบ้านอยู่ตรง
นี้สักหลังเล่า”

คนเลี้ยงแกะก็ทำตามคำแนะนำ
ได้สร้างบ้านหลังใหญ่มี ๑๑ ห้อง
ไม่กัณฑ์เสร็จเจ้าหญิงจึงถามว่า
“พ่อคนเลี้ยงแกะ ทำไมถึงสร้าง
บ้านใหญ่หลายห้องนัก”

“๘ ห้องทางด้านตะวันออก
สำหรับหญิงชรากับเด็กอยู่ ส่วนอีก
๘ ห้องทางตะวันตกสำหรับผู้ชาย
ที่ทพพลภาพเพราะสูงอายุอยู่”

“แล้วห้องกลางที่ใหญ่ที่สุดนั้น
เอาไว้ให้ใครล่ะ”

“ให้คนผู้หญิงสาวสวยอยู่”

“แล้วตัวเองจะไปอยู่ที่ไหน
ล่ะ”

“ข้าจะสร้างกระท่อมเล็กๆด้วย
ไม้กับฟางที่เหลือ”

“ข้าอยู่ไม่ได้หรอก ข้าจะต้อง
จากไปเดี๋ยวแล้ว”

“จะไปไหนล่ะ”

“ไปหาคนที่กล้าหาญที่สุด”

“หาทำไม”

“ก็แต่งงานกับเขานะซี”

คนเลี้ยงแกะนั่งเงยไป แต่

ไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงสาวสวยจะจาก
ไปก็แพรวไปทั่ว ทั้งผู้ชายผู้หญิงและ
เด็กต่างพากันมาขอร้องให้อยู่ต่อไป
แต่ว่าคนเหล่านี้จะไปหาผู้กล้าหาญ
ที่สุดที่นางอยากจะได้แต่งงานด้วยได้
ที่ไหนเล่า ในที่สุดก็จำต้องยอมให้
เจ้าหญิงจากไป ต่างกล่าวคำอำลา
ด้วยความเศร้าโศกอาลัยรัก

ฝ่ายคนเลี้ยงแกะ สะพายย่าม
ของเจ้าหญิง ตามไปส่งถึงแม่น้ำ
เจ้าหญิงหันมาบอกว่า

“พ่อคนเลี้ยงแกะ กลับได้แล้ว
ข้าจะไปของข้าเอง”

“ข้าจะตามไปส่งนางถึงฝั่ง
ข้างโน้น”

เจ้าหญิงเอามือตอบย่ามแล้วลุย
ข้ามน้ำไป คนเลี้ยงแกะที่ลุยน้ำตาม
ไปรู้สึกว่าย่ำหนักขึ้นทุกขณะ จน
แทบจะสะพายต่อไปไม่ไหว แต่จำ
ต้องทน จนเหงื่อท่วมตัว หน้าตามี
เหงื่อออกเต็ม ในที่สุดก็มาถึงฝั่งจน
ได้ เจ้าหญิงก็เอามือตอบย่ามอีก ย่ำ
กลับเข้านมาทันที เจ้าหญิงพูดว่า

“พ่อคนเลี้ยงแกะ เรากลับกัน
เถอะ”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ข้าได้พบคนที่กล้าหาญที่สุด
แล้ว”

“ใครนะ”

“คนที่พร้อมที่จะเห็นประโยชน์
คนอื่นสำคัญกว่า”

“ใครเล่า”

“คนที่กล้าถึงใจเข้มแข็งที่สุด”

“ใครเล่า”

“ก็คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าข้าใจ
เล่า”

“อ้าว ข้าเองหรือหรือ”

“นั่นแหละ ข้าจะแต่งงานกับ
คนนั้นแหละ”

คนเลี้ยงแกะปลาบปลื้มดีใจ ชู
มือรำ ย่ำเลยหล่นลงไปแม่น้ำ

พอคนเลี้ยงแกะจะไปควานหา
เอาขำขันมาจากน้ำ เจ้าหญิงได้ยุด
มือไว้ คนเลี้ยงแกะได้พูดว่า

“ถ้าจมน้ำหายไป หาไม่เจอ
จะทำอย่างไรกัน”

“เราต่างก็มีคนละ ๒ มือ จะมี
อะไรที่เราทำไม่ได้” พูดแล้วก็ถอด
สายสร้อยไขนทองนำไปด้วย

บรรดาชาวบ้าน พอได้เห็นคน
ทั้งสองจุ่มมือกันข้ามน้ำกลับมา ก็
เดาเหตุการณ์ถูกว่าคนทั้งสองคงจะ
แต่งงานกัน ทั้งหมู่บ้านจึงมีแต่ความ
ร่าเริง คนหนุ่มๆถึงกับแบกคนทั้งสอง
ขึ้นบ่า เดินไปรอบๆหมู่บ้าน พลา
งร้องเพลงว่า “ลมพายุพัดมา ไม่ช้า
ก็สงบลง เมฆฝนไม่อาจบดบังดวง
ตะวันเสมอไปนิรันดร์นิรันดร์ เรา
เกี่ยวข้าวสาร เราตัดหญ้า เราร่าเริง
กันทุกปี มีก็แต่หอยทากที่กลานไป
อย่างท้อแท้เกลียดคร้านผลาญชีวิตให้
ไร้ค่าไปทุกวัน”

เป็นอันว่าเจ้าหญิงได้มาอยู่ที่
หมู่บ้านนั้นตลอดไป มิได้คิดกลับ
ที่นางพยามังกรเฝ้าแต่เศร้าโศก
ถึงชีวิตอยู่ทุกวัน ในวันที่ ๒ เดือนยี่
(ของจีน) ทุกปี นางพยามังกรจะ
ต้องเดินทางไปทั่วโลกเพื่อค้นหา
เจ้าหญิงมังกรที่หายไป แต่พยายาม
อย่างไรก็ไม่เป็นผล ได้แต่กลับไป
ยังวังอันโอฬารด้วยน้ำตานองหน้า
มีลากล่าวของชาวบ้านว่า “วันที่ ๒
เดือนยี่มังกรจะขึ้นมาให้เห็นตอน
เที่ยงวัน วันนั้นเป็นวันที่ฝนจะต้องตก
เป็นประจำ” นางพยามังกรจะเฝ้า
อยู่หลังก้อนเมฆ เฝ้ามองลงมายัง
เบื้องล่าง แล้วก็ร้องไห้ระลึกลัง
เจ้าหญิงมังกรผู้เป็นธิดา ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

ก๊วยทอง

(นิทานรัสเซีย)

นิทานเรื่องนี้เป็นของชนเผ่า
บริติชในรัสเซีย แสดงให้เห็นว่า
คนแก่ก็มีประโยชน์เพราะมีปัญญา
แก้ปัญหาได้ เช่นเดียวกับนิทาน
ญี่ปุ่น เรื่อง เรื่องของพ่อ ต่างกัน
แต่รายละเอียดของเรื่อง ดังที่อธิบาย
เซเลซโนวา เล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ยังมี
เจ้าผู้ปกครองผู้คนกลุ่มหนึ่ง ชื่อ
ซานด์ชาน ซานด์ชานผู้นี้เป็นผู้มี
อำนาจเหลือล้นทั้งยังเด็ดขาด เมื่อ
สั่งแล้ว หากใครไม่ปฏิบัติตามเป็น
ต้องถูกประหาร อยู่มาวันหนึ่งซานด์
ชานตกลงใจจะอพยพผู้คนโยกย้าย
ไปหาที่อยู่ใหม่ที่มีอาหารอุดมสมบูรณ์
กว่าเก่าทั้งอาหารคนและอาหารสัตว์
เหมาะที่จะตั้งค่ายพักใหม่ แต่ว่า
หนทางจะไปยังดินแดนแห่งใหม่นั้น
ทั้งไกลทั้งทุรกันดาร ฉะนั้นก่อน
อพยพโยกย้าย ซานด์ชานจึงได้สั่ง
ให้มาคนแก่ทั้งหมด โดยให้เหตุผลว่า

“เพื่อไม่ให้เป็นการแก่เราตาม
ทาง ทั้งคนแก่ทั้งผู้หญิงเอาไปด้วย
ไม่ได้ แต่จะทิ้งเอาไว้ทั้งเป็นก็ไม่ได้
ฉะนั้นต้องฆ่าให้หมด ใครขัดคำสั่ง
ข้าเป็นต้องถูกลงโทษอย่างหนัก”

คำสั่งนี้ช่างโหดร้ายทารุณเสีย
จริง บรรดาผู้คนของซานด์ชาน

ต่างพากันหนักใจ แต่คนเหล่านั้น
ก็กลัวซานด์ชาน รวากับหนูกลั้วแมว
ไม่มีใครบังอาจจะขัดคำสั่ง มีเพียง
คนเดียว เป็นชายหนุ่ม ชื่อไฮเรน
ที่ปัญญาเฉลียวฉลาด ถึงจะอย่างไรก็ไม่
ยอมฆ่าพ่อของตนเป็นอันขาด
ดังนั้นไฮเรนจึงบอกพ่อของตนว่า
ตนจะเอาพ่อซ่อนในถ้ำหนึ่งใบใหญ่
แล้วจะแบกพ่อ ไปโดยไม่ให้ซานด์
ชานหรือแม้คนอื่นได้ล่วงรู้ ส่วน
จะเกิดอะไรขึ้นภายหลัง ยังไม่ต้อง
คำนึงถึง

ซานด์ชานได้ทั้งที่ตั้งค่ายแห่ง
เก่ามุ่งหน้าขึ้นเหนือ มีผู้คนบริวาร
ตลอดจนสัตว์เลี้ยงติดตามไปเป็น
ขบวน และในถ้ำหนึ่งใบใหญ่ที่พาด
อยู่บนหลังม้านั้นมีพ่อของไฮเรน
ขดตัวอยู่ ไฮเรนแอบแบ่งอาหาร
และน้ำให้พ่อกินโดยไม่มีใครรู้ และ
เมื่อใดที่ซานด์ชานสั่งให้หยุดเดินทาง
แล้วตั้งค่ายพักที่ใดที่หนึ่ง ไฮเรนก็
จะคอยจนกระทั่งค่ำมืด จึงจะเปิด
ปากถ้ำให้พ่อของตนออกมาพักผ่อน
ข้างนอกถ้ำให้ได้เหยียดแข้งเหยียด
ขาอันเมื่อยขบเสียบ้าง

ต่อจากนั้นก็เดินทางต่อ ไฮเรน
ต้องขมำอกนาน จึงได้มาถึงริมฝั่ง
ทะเลใหญ่ ซานด์ชานได้สั่งให้หยุด

พักและตั้งค่ายพักที่นั่น ที่ตรงนั้น
เกิดมีบริวารคนหนึ่งของซานด์ชาน
ไปที่ริมน้ำและแลเห็นอะไรอย่างหนึ่ง
ส่องแสงแวววาว อยู่ตรงกันทะเล
ชายนั้นจึงมองให้ถนัดขึ้น และก็
ได้รู้ว่าสิ่งแวววาวนั้นเป็นถ้วยทองใบ
ใหญ่รูปร่างพิสดาร และด้วย
เหตุที่เป็นข้าผู้ซื่อสัตย์ต่อท่าน จึง
ได้กลับไปบอกซานด์ชานเรื่องถ้วย
ทองใบนี้ ซานด์ชานก็ได้สั่งให้ไป
งมเอาถ้วยทองใบนั้นมาให้ ได้ทันที
แต่ด้วยเหตุที่ว่าไม่มีใครกล้าดำลงไป
ในทะเล ซานด์ชานจึงให้จับสลาก
กัน และสลากได้ตกแก่คนของบ้าน
คนหนึ่ง ชายนั้นดำลงไปแล้ว ไม่
โผล่ขึ้นมาเลย

ด้วยเหตุนี้จึงต้องจับสลากใหม่
อีก และคนที่ถูกสลากกราวนั้นได้
โดดจากยอดหน้าผาตกลงไปในทะเล
และก็ได้โผล่ขึ้นมาอีกเลยเช่น
เดียวกัน และก็ได้อีกคนดำน้ำคน
แล้วคนเล่า ดำแล้วก็มิได้โผล่ขึ้น
ซานด์ชานต้องเสียชีวิตผู้คนไปตั้ง
หลายคน แต่ซานด์ชานผู้ปราศจาก
ความเมตตาปรานีก็ยังมิได้ละเลิก
ความพยายาม ข้างฝ่ายผู้คนก็มิได้
ประท้วงคัดค้านแต่อย่างใด กอง
ทัพนั้นก็ทำตามคำสั่ง ดำลง

ไปในทะเล แล้วก็หายไป

ในที่สุดก็มาถึงเวรของไสรณ ก่อนที่จะลงไปดำน้ำ ไสรณได้ไปลา พ่อตรงที่ที่ซ่อนพ่อไว้ ไสรณพูดว่า “ลูกลาละพ่อ เรากำลังจะตายกันทั้งสองคน”

“พูดอะไรอย่างนั้นเล่าลูก เกิดอะไรขึ้นหรือ”

ไสรณก็ได้อธิบายให้พ่อฟังว่า “บัดนี้ถึงคราวลูก จะต้องดำน้ำลง ไปงมหาด้วยทองใบนุ่นให้ได้ เพราะ สลากมาตกอยู่แก่ลูกแล้ว และไม่ว่า ใครดำน้ำลงไปแล้ว ไม่เห็นโผล่ขึ้นมาอีกคน ลูกเองก็คงประสบชะตากรรมอย่างเดียวกัน ตามคำสั่งของ ชาวนัดข่าน เมื่อลูกตายไปแล้วเขาก็ คงมาพบพ่อซ่อนอยู่ที่นี่ และคนของ ชาวนัดข่าน ก็คงจะต้องฆ่าพ่อตาย”

ชายชราฟังลูกเล่าอย่างเงิบ ๆ พอลูกเล่าจบ พ่อก็พูดว่า

“ถ้าทำอย่างนั้นเรื่อยไป ลูก ก็คงต้องจมน้ำตายอย่างคนอื่น ๆ โดย ไม่ได้ด้วยทองใบนุ่น เพราะว่าด้วย ทองใบนุ่นมัน ไม่ได้อยู่ที่ไหนทะเล หรือที่ ลูกมองดูเขาตรงนั้นสิ ด้วย ทองอยู่บนนั้นต่างหาก และที่เห็น เป็นด้วยทองอยู่กันทะเลนั้น ที่แท้ เป็นเงาของด้วยทองบนยอดเขานั่นเองหรือกระ”

“แล้วลูกจะต้องทำอย่างไรล่ะ พ่อ”

“ก็ให้เขาไปเอาด้วยทองใบนุ่น มาให้ชาวนัดข่านนะสิลูก มันคงหา ไม่ยากหรอก เพราะมันเปล่งแสง แวววาวมองเห็นได้แต่ไกล แต่ถ้า ลูกเห็นว่าภูเขาชันมากปั่นไม่ไหว ละก็ ลูกก็คอยจนกว่าจะแลเห็น กว้างมาปรากฏกว้างให้เห็นตรงนั้น ลูกต้องตะเพิดให้มันตกใจ มันก็จะ แยกตนวงหนกมันอลหม่าน แล้วก็จะ

ชนด้วยทองใบนุ่นให้ตกลงมา ลูกต้องรีบคว้าเอาไว้ให้ได้ทีเดียว นะ อย่าชักช้าอะนะ ไม่เช่นนั้น ด้วยทองก็จะตกลงไปในห้วย แล้ว ลูกก็จะอดได้ตลอดไป”

ไสรณรับคำพ่อแล้วก็รีบตรง ไปที่ภูเขา เมื่อถึงภูเขาก็ก็นั่งดู ภูเขาบนเขากเพราะสูงชันจริงดัง พ่อว่า ไสรณต้องเหนียวตัวไม่ให้ พุ่มไม้ตลอดจนก้อนหินที่แหลมคม จนหน้าตามือไม่เป็นร้วยรอยไปหมด เสือผากัดกัดขาด แต่ก็ได้เห็นด้วย ทองใบนุ่นแล้วตอนที่ไสรณได้ พยายามเต็มกำลังที่จะขึ้นไปให้ ถึงยอดเขา ด้วยทองตั้งอยู่เด่นบน ก้อนหินสูง เปล่งประกายวาววับอยู่ กลางแดด เห็นเช่นนั้นแล้วไสรณ รู้ได้แน่ว่าตนไม่มีปัญญาจะขึ้นไปให้ ถึงด้วยทองใบนุ่นได้แน่ นึกถึงคำ ของพ่อได้ ไสรณก็เลยคอยอยู่กลาง ใจมาทั้งนั้น

ไสรณไม่ต้องคอยนาน เพราะ ไม่ช้าก็มาถึงมาปรากฏกว้างขึ้นทีละ ก้อนนั้น พลังเต็มหัวใจตรงนั้นอยู่ อย่างเงิบ ๆ ไสรณได้โอกาสก็ ตะเบ็งเสียงดังลั่น กว้างกำลังเต็ม หัวอยู่ดี ๆ พ่อได้ยินเสียงดังลั่น เช่นนั้นก็ตกใจแตกตื่นวิ่งกันพล่าน และตอนที่กว้างต่างวิ่ง หนีกันซุกซุน ก็ได้ชนด้วยทองหล่นลงมาจากที่ ด้วยทองกลิ้งกลิ้งๆ ลงมาไสรณคว้า ไว้ได้ทันทีที่ ไสรณดีใจดีใจ อย่างยิ่ง รีบลงจากภูเขา มือถือด้วย ทองกอดไว้แน่น พอถึงพื้นดินก็รีบ นำไปส่งให้ชาวนัดข่าน

“เจ้าไปได้ด้วยทองใบนุ่นมาจากไหนทะเลได้อย่างไร” ชาวนัดข่านถาม

“ไม่ใช่กันทะเล แต่ได้มาจาก ยอดเขาโน้น ที่เราแลเห็นในน้ำนั่น

นะ เป็นเงาของด้วยทองบนภูเขา นั้น”

“เจ้าคิดได้เองหรือ ที่ขึ้นไปหา ด้วยทองบนภูเขานั้นนะ”

ไสรณก็รับคำ ถึงแม้ชาวนัดข่าน ยังสงสัยข้องใจอยู่ แต่ก็มิได้โต้ถามอะไรอีก ปลอ่ยไสรณไป

วันรุ่งขึ้น ชาวนัดข่านกับบริวาร ก็ได้เคลื่อนย้ายต่อไป เดินทางกัน มานาน ก็ได้มาถึงทะเลทรายที่พื้น แห่งผากเพราะแสงอาทิตย์แผดเผา หลุมที่แห้งตายหมด ในแถบนั้นไม่มี แม่น้ำ ไม่มีน้ำพุ ทั้งคนทั้งสัตว์พากันหิวน้ำได้รับทุกข์เวทนา สาหัส ชาวนัดข่านได้ส่งผู้คนไปทุกทิศทุกทาง เพื่อหาแหล่งน้ำ แต่พยายามค้นหา กันอย่างไรรู้ไม่ได้พบน้ำ คนเหล่านั้นไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ได้แต่ท้อแท้ สิ้นหวัง

ไสรณก็ได้แอบ ไปยังที่ที่ซ่อน พ่อไว้ แล้วถามพ่อว่า

“ทำอย่างไรกันดีละพ่อ เรา กำลังจะอดน้ำตายกันหมด สัตว์เลี้ยง ของเราก็เช่นกัน”

“ลองปลอ่ยแม่วัวอายุราว ๓ ปี ซิลูก” พ่อแนะ “ปลอ่ยให้มันเดิน ไปไหนมาไหนตามใจมัน แล้วก็เฝ้า ดูว่ามันจะไปทางไหน ถ้ามันไปหยุด ตรงไหนแล้วทำจุกฟุดฟิดที่ที่ดินตรง นั้นละก็จงขุดดู”

ไสรณก็ทำตามคำพ่อ ไม่ว่า แม่วัวนั้นจะไปทางไหนก็เฝ้าติดตาม ดู จนในที่สุดมันมาทำจุกฟุดฟิด ตรงดินแห่งหนึ่ง ไสรณจึงเรียก ใครๆมาบอกว่า ที่ตรงนั้นมีน้ำ คน เหล่านั้นก็ลงมือขุด ขุดไปไม่ลึกเท่าไร อะไรกันนั้น น้ำพุขึ้นมาจาก ที่ดิน เป็นน้ำใสสะอาด ทุกคนต่าง ร่าเริงใจ พวกมันดื่มกินจนเต็มอ้ม

ชานัดข่านได้เรียกโสเรนให้มาใกล้ๆ
พลางถามว่า

“เจ้ารู้ได้อย่างไรนะว่าฉันใน
ที่แสนจะแห้งแล้งอย่างนี้”

“มีเครื่องหมายบางอย่างบอก
ให้รู้ได้”

เมื่อคนทั้งหลายเดินมาจนออก
และพักกันเล็กน้อยแล้ว ชานัดข่าน
ก็เลื่อนขบวนผู้คนและสัตว์เลี้ยง
เดินทางต่อไป คราวเดินทางต่อไป
เรื่อยอีกหลายวันจึงได้หยุดและตั้ง
ค่ายพัก แต่แล้วในคืนวันนั้นเอง
ได้เกิดฝนตกใหญ่โดยไม่ได้คาดคิด
กันมาก่อนเลย ไฟในค่ายดับหมด
พยายามจุดอย่างไรก็ไม่ติด แต่ละคน
หนาวเย็นเยือกเข้าไปถึงกระดูก
ขณะนั้นเกิดมีคนคนหนึ่งแลเห็นว่าดู
เหมือนจะมีแสงไฟมาจากยอดเขา
ที่เห็นอยู่ไกลๆนั้น ชานัดข่านก็ออก
คำสั่งให้นำไฟลงจากภูเขาให้ได้ ผู้
คนก็ต้องพากันไปทำตามคำสั่ง คน
แรกไปแล้วคนที่สองก็ตามไป แล้ว
ก็คนที่สามก็ตามไปอีก ต่างได้เห็น
เปลวไฟแลบออกมาจากกิ่งไม้ใบหนา
ของต้นสนรูใหญ่ เป็นไฟที่พราน
คนหนึ่งจุดไว้เพื่อผิงไฟให้ความ
อบอุ่น เมื่อคนมาขอไฟพรานก็ไม่
ขัดข้อง แต่ว่าไม่มีใครนำไฟลงมา
ได้สำเร็จ เพราะหนทางไกลกว่าจะ
มาถึงค่าย ทั้งฝนที่ตกหนักทำให้ไฟ
ที่จะนำมาดับหมด

ชานัดข่านเห็นเช่นนั้นก็โกรธ
เป็นอันมาก ถึงกับสั่งให้ประหาร
ชีวิตคนหมดทุกคนที่กลับมาโดย
ไม่ได้ไฟมาด้วย ครั้นมาถึงคราวที่
โสเรนจะต้องขึ้นไปเอาไฟบนภูเขา
โสเรนก็ได้แอบคลานไปยังที่ซ่อน
พ้อไว้แล้วถามพ้อว่า

“ทำอย่างไรละ พ้อ ทำอย่างไร

ถึงจะนำท่อนไม้ที่ติดไฟนลงมาจาก
ถึงค่ายได้สำเร็จ”

“อย่าเอาไม้ติดไฟมาทางคันทัน
ปล่อยให้มันไหม้จนเป็นถ่าน แล้ว
เอาหม้อใบใหญ่มีฝาปิดไปด้วย เอา
ถ่านที่ติดไฟแดงๆ ใส่ในหม้อนั้น
น้ำนั้นจะลุกจะเอาไฟมาถึงค่ายได้โดย
ไม่ถูกฝน”

โสเรนก็ทำตาม เอาหม้อใบ
ใหญ่ไปใส่ถ่านติดแล้วลงจากเขามา
ถึงค่าย มาถึงก็ติดไฟกองใหญ่ ทำ
ให้ได้ผิงไฟและหุงหาอาหารกิน

เมื่อชานัดข่านรู้ว่าใครเป็นคน
เอาถ่านติดแดงลงมาจากเขาได้สำเร็จ
ก็ได้สั่งให้โสเรนเข้ามาหา แล้ว
ตะคอกถามว่า

“เมื่อเจ้ารู้ว่าจะนำไฟลงมาจาก
เขาได้โดยวิธีนี้ แล้วทำไมเจ้าถึงได้
แอบเงียบไว้ ทำไมไม่บอกออกมา
ทันที”

“ก็เพราะข้าไม่ได้รับด้วยตัวเอง”

“อ้าว แล้วเจ้าทำได้อย่างไร
เล่า”

ชานัดข่านได้เฝ้าต้อนถามไป
ถามมาอยู่ช้านาน จนในที่สุดโสเรน
ต้องยอมสารภาพว่า ที่ตนสามารถทำ
ตามคำสั่งได้เป็นผลสำเร็จ ก็เป็น
เพราะพ้อของตนเป็นผู้แนะนำให้ทำ
ทั้งสิ้น

“พ้อเจ้าอยู่ที่ไหน” ชานัดข่าน

“ข้าพามาด้วย เอาไฟถลุงหนึ่ง
ใบใหญ่พาดมาบนหลังม้า”

ชานัดข่านจึงสั่งให้พาพ้อของ
โสเรนเข้ามา แล้วบอกว่า

“ข้าขอยกเลิกคำสั่งของข้า คน
แก่ไม่ได้เป็นภาระแก่คนหนุ่มอีกต่อ
ไปแล้ว ยังแถมยังมีสติปัญญา ต่อไปนี้
ไม่ต้องชกช้อนอีกต่อไป ข้าจะไปกับ
คนอื่นๆได้” ♥

ในบรรดาผู้สื่อข่าวต่างประเทศ
ทั้งหลายที่เข้ามาติดต่อกับที่ทำงานของ
ผม เจฟเป็นผู้ที่ ‘กินขาด’ ในเรื่องการ
แต่งกาย วันที่เขาเดินทางเข้ามาหาผม
เขาสวมกางเกงฝักสีเขียวของทหาร
เสื้อยืดคอกกลมขาว สวมกะโล่สีน้ำตาล
อ่อน รองเท้าแตะหนังและสะพายย่าม
ผ้าสีน้ำตาลเงินเข็มอันใหญ่ริมฝีปาก

เห็นสภาพของเจฟแล้วผมนึกว่า
เขาคงเป็นผู้สื่อข่าวของหนังสือฉบับปี
หรือพังค์ จึงต้องแปลกใจที่เขาบอกว่า

“ผมเป็นบรรณาธิการจุลสาร *ไม-
นาทิสท์*”

ไมนาทิสท์ เป็นจุลสารที่เสนอข่าว
เกี่ยวกับพระมหากษัตริย์และพระบรม
วงศานุวงศ์ของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

ผมเชื่อเชิญให้เจฟนั่ง แล้วถาม
เขาว่ามาหาผมด้วยธุระอันใด เจฟยิ้ม
พลางหยิบสมุดเล่มใหญ่ออกมาจากย่าม
เขาพลิกหาหน้าที่ต้องการ พลางพูด

“มาขอสัมภาษณ์คุณนะซี”

ผมงง “สัมภาษณ์ผม แล้วมนุษย์
ที่ไหนเขาจะอยากอ่าน”

เจฟยิ้ม “ขอโทษ ผมใช้คำผิด
อย่าเรียกว่าสัมภาษณ์เลย เรียกว่าขอ
ถามดีกว่า”

เจฟพลิกสมุดจนพบหน้าที่ต้อง

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

คำปวยการ

(นิทานแอฟริกา)

นับว่าออกจะหายากที่จะมีนิทานเล่าเรื่องเกี่ยวกับเหยี่ยวตัวหนึ่ง ทั้งยังเป็นเรื่องอธิบายพฤติกรรมของเหยี่ยวว่า เหยี่ยวมาโดยเอาไก่ของคนไปกินนั้น หาใช่ว่าเหยี่ยวขโมยเอาไปไม่ แต่เหยี่ยวมาทวงคำปวยการของตนต่างหาก เหตุที่ทำให้เหยี่ยวมาทวงคำปวยการนั้น มีเรื่องดังที่อะบาโยมิ พูยาได้รวบรวมเอาไว้ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีสองตัวเหยี่ยวอยู่ด้วยกันมาช้านาน แต่หาได้มีลูกแต่สักคนไม่ เหยี่ยวจึงบอกผู้ให้ไปหานักบวชผู้หนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงว่าเก่งนัก ทั้งยังมีอายุของขลังศักดิ์สิทธิ์ยิ่งवादอีกด้วย ผู้ให้ทำตาม นักบวชก็รับปากว่าจะลงอาหารกับขลุ่ยของขลังของตนเสียก่อน จะถามดูว่าควรทำอย่างไร และนักบวชนั้นทำอย่างไรไม่ปรากฏ ไม่ช้าไม่นานหญิงผู้หนึ่งก็ตั้งครรภ์ และคลอดลูกออกมาเป็นหญิง ซึ่งทำให้ทั้งสองตัวเหยี่ยวต่างก็อดใจ พรหมกันนั้นก็อดชอบคุณ

นักบวชผู้หนึ่งเสียมิได้ คนทั้งสองตั้งชื่อลูกสาวของตนว่า อะลันเตเร และเมื่อวันที่ชายนั้นได้ไปชอบคุณนักบวชนั้น นักบวชได้ส่งนักส่งหนาวาว่า อย่าใช้ลูกสาวให้ทำอะไร เรื่องนั้นนับเป็นข้อต่อรอง ที่ขลุ่ยกำหนดขึ้นเมื่อจะส่งลูกสาวมาให้

ชายนั้นได้กลับมาบอกเมีย แต่ไม่ว่าผู้หรือเมียไม่ค่อยเดือดร้อนในเรื่องนั้นนัก เพราะที่ได้ลูกสาวมาคนหนึ่งก็เป็นที่พระเดชพระคุณอย่างยิ่งแล้ว ดังนั้นเมื่ออะลันเตเรโตขึ้นจึงไม่ต้องทำการงานอะไรอย่างลูกสาวบ้านอื่นเขาทำกัน เป็นต้นว่า ตักน้ำ กวาดบ้าน ช่วยแม่ทำกับข้าว อะลันเตเรจึงเป็นเด็กเกียจคร้าน ได้แต่กิน ๆ นอน ๆ แล้วก็ออกไปหาเพื่อน ขลุ่ยเล่นกับเพื่อน

เมื่ออะลันเตเรเป็นสาวอายุราว ๑๕ ปี พ่อได้มีเมียใหม่อีกคนหนึ่งเป็นธรรมดาแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงย่อมจะต้องไม่ถูกใจกัน และแม่เลี้ยงนั้นก็ทั้งริษยาทั้งชิงชังอะลันเตเรด้วย

เห็นว่าช่างเกียจคร้านไม่ยอมทำอะไรเสียเลย ถึงแม่พ่อก็จะบอกเหตุผลให้รู้ว่าเหตุใดจึงไม่ใช่อะลันเตเรให้ทำงานอะไร แม่เลี้ยงก็ยังไม่เห็นด้วยและเห็นใจ

อยู่มาวันหนึ่งพ่อกับแม่ของอะลันเตเรออกไปนอกบ้านไปเยี่ยมเพื่อนฝูง ปล่อยอะลันเตเรไว้กับแม่เลี้ยง แม่เลี้ยงเห็นได้โอกาส ก็ได้บังคับอะลันเตเรให้มาช่วยงานบ้านให้มากกวาดลานบ้านและทำอาหารไม่ทำก็ถูทูปตี พอเสร็จแล้ว ก็ให้ไปตักน้ำที่บ่อน้ำ และขณะที่อะลันเตเรกำลังตักน้ำนั่นเอง ก็ได้เกิดเหตุประหลาด คือเทพธิดาบ่อน้ำนั้นชื่อโอลูเวรี ผุดขึ้นมาที่ผิวหน้าดูอะลันเตเรลากลงไปก้นบ่อ

ครั้นพ่อแม่ของอะลันเตเรกลับมาถึงบ้าน ไม่แลเห็นลูกสาว ก็เป็นทุกข์ เฝ้าถามเมียใหม่ว่าอะลันเตเรอยู่ที่ไหน เมียใหม่ตอบว่าไม่รู้ เห็นออกไปข้างนอก เมื่อเห็นลูกสาวไม่กลับมาจริงๆ แล้ว พ่อก็ได้พาพวก

เพื่อนๆ ไปค้นหา เพราะเชื่อว่า
อะลันเตเรถูกลักพาตัวไปแน่ๆ และ
ได้ตกลงกันว่าจะต้องแยกย้ายกันไป
เที่ยวหาตามฟุ่มไม้ หาไปพลาง
ร้องเรียกชื่อไปพลาง และปรากฏ
ว่าพวกที่ค้นหาหนึ่งคนหนึ่งผ่านไป
ทางบ่อน้ำของเทพธิดาโอลูเวอร์ เมื่อ
เรียกออะลันเตเร อะลันเตเรก็ได้
ผุดขึ้นมาที่ผิวน้ำ อะลันเตเรแต่งตัว
สวยงามประดับเพชรพลอย มองดู
เหมือนราชินี และรอบๆ ตัวมีเสื้อ
ทองเสื้อเงินลอยอยู่บนผิวน้ำด้วย

อะลันเตเรได้ร้องเพลงบอกเล่า
ชาชนันว่า ที่เกิดเหตุเช่นนี้แก่ตน
เป็นเพราะแม่เลี้ยงใช้ให้ทำงาน
ได้เกินเช่นนั้นชาชนันแปลกใจเป็น
ที่สุดรีบวิ่งไปหาพ่อแม่ของอะลันเตเร
พ่อแม่พร้อมด้วยเพื่อนๆ ก็ได้รีบไป
ที่บ่อน้ำ และได้เรียกออะลันเตเรให้
ขึ้นมาจากน้ำ อะลันเตเรก็ได้ผุดขึ้น
มาบนผิวน้ำแต่งกายสวยงามอย่าง
ครั้งแรก อะลันเตเรร้องเพลงบอก
เล่าให้ฟังว่า “อะลันเตเร อะลันเตเร
เทพทั้งหลายส่งเจ้าไม่ให้ทำงาน แต่
พ่อแม่แม่ออกจากบ้าน แม่เลี้ยง
คนพาลก็เมิ่นตักตักให้ทำงาน ให้
ไปตักน้ำจากบ่อน้ำเทพธิดาโอลูเวอร์
อะลันเตเร อะลันเตเร เทพธิดาขึ้น
มาเร็วจากบ่อน้ำ เทพธิดาโอลูเวอร์
ผู้ที่ถูกลักลอบลักขโมย แม่พ่อแม่ไม่มีวัน
ได้เห็นลูกอีกต่อไป นอกจากจะได้
ตัวลูกไปพันบ่อน้ำ”

ร้องจบอะลันเตเรก็จมหายลง
ไปในบ่อน้ำอันเงียบสงบนั่น และ

ทุกครั้งทีคนเหล่านั้นมาที่บ่อน้ำจะ
ต้องร้องเรียกอะลันเตเร และจะเกิด
เหตุเช่นเดียวกันทุกครั้ง แต่ก็ไม่มี
ผู้ใดนำตัวอะลันเตเรขึ้นมาจากบ่อน้ำ
นั้นให้พ้นจากอำนาจของเทพธิดา-
โอลูเวอร์เสียได้ พ่อทุกข์ร้อนกังวล
อย่างหนัก จึงได้ไปหานักบวชผู้
ช่วยตนครั้งก่อนนั้น นักบวชก็ได้
ขอให้ยืมช่วย แต่ไม่เป็นผลเพราะ
ข้อตกลงที่ตกลงกันว่าอะลันเตเรจะ
ต้องไม่ทำงานอะไรนั้นได้ถูกทำลาย
เสียแล้ว ดังนั้นถึงแม่พ่อของอะลัน
เตเรกับนักบวชจะขอร้องเทพและ
เทพธิดาให้คืนอะลันเตเรให้แก่ตน
แต่ก็ไม่เป็นผล เทพเหล่านั้นไม่ยอม
ช่วยอะไรเลย แม้จะขอร้องเทพธิดา
โอลูเวอร์สักเพียงใดก็ไม่ได้รับ
คำตอบ

เรื่องของอะลันเตเรรู้กันไปทั่ว
และแม้จะมีคนมาช่วยครั้งแล้วครั้ง
เล่าโดยหวังค่าบ่วยการเป็นการ
ตอบแทน แต่ก็ไม่มีใครช่วยอะลัน
เตเรได้สักคน อยู่มาวันหนึ่งเมื่อพ่อ
ของอะลันเตเรชักจะสิ้นหวังที่จะได้
ตัวลูกสาวมาให้พ้นเงื้อมมือของ
โอลูเวอร์เสียแล้ว เขี้ยวตัวหนึ่งก็เข้า
มาอาสาจะช่วยโดยคิดค่าบ่วยการ
เพียงไม่กี่ตัวเท่านั้น พ่อของ
อะลันเตเรได้ฟังแล้วก็ดีใจ รับปาก
ว่าจะตอบแทนให้ตามนั้น แล้วก็ไป
ที่บ่อน้ำด้วยกัน

เขี้ยวขอให้พ่อของอะลันเตเร
ร้องเรียกลูกสาว ส่วนตัวเองบินวน
อยู่รอบๆ บ่อ พ่ออะลันเตเรผุดขึ้นมา

เขี้ยวก็โผล่ลงไปจิกผมอะลันเตเร
เอาอึ่งเล้งขึ้นตัวขึ้นมาจากบ่อน้ำ
ได้ แล้วก็พากลับไปที่บ้านพ่อ ค่อยๆ
วางลงที่ลานบ้าน ความสำเร็จของ
เขี้ยวคราวนี้ เมินที่ชนชั้นมีศักดิ์แก่
พ่อแม่ของอะลันเตเรกับคนทั้งปวง
ซึ่งพากันขอบคุณเขี้ยวกันทั่ว แล้ว
มีงานเลี้ยงใหญ่ฉลองการได้ตัว
อะลันเตเรคืนมา พ่อของอะลันเตเร
ได้เอาของมามอบให้เขี้ยว ไม่ได้
เพียงไม่กี่ตัวแล้ว แต่ยังมีของอื่นๆ อีก
มากมาย เขี้ยวได้บอกพ่อของ
อะลันเตเรและคนอื่นๆ ว่า ตนไม่
สามารถหอบเอาไปได้ทั้งหมดหรอก
เพราะไม่มีที่เก็บรักษา และถ้าไม่
ขัดข้องแล้วเขี้ยวขอฝากเอาไว้ก่อน
แล้วตนจะมาเอาของของตนไป
วันละตัวๆ

นับแต่นั้นนั้นมา เขี้ยวได้มา
ทางใต้ของตัวและเอาไปได้วันละ
ตัวๆ คนทุกคนไม่มีใครรู้หรือกว่า
พ่อของอะลันเตเรต้องจ่ายค่าบ่วยการ
ให้แก่เขี้ยวมากนักยักเท่าไร เหตุ
นี้เองเขี้ยวจึงอ้างเสมอว่าที่ตนโอบ
เอาไปเฝ้าบ้านเขาไปกินนั้น ตน
ไม่ได้ขโมย แต่ตนมาเก็บค่าบ่วยการ
ของตนที่ฝากไว้ต่างหาก

นิทานนานาชาติ
บรรจบ พันธุเมธา

เก็บความลับ

(นิทานชาวยิว)

เรื่องอะไร ๆ พอดีปฏิบัติตามได้ แต่เรื่องเก็บความลับช่างทำได้ยากได้เย็น ผลของการเก็บความลับไว้ ไม่อยู่ก็ทำให้ประสบความเดือดร้อนต่าง ๆ นานา และเรื่องอย่างนี้ก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ คนถนัดที่เป็นเช่นนั้นจึงยังมี ดังที่เล่าไว้ในนิทานเวียดนาม เรื่องเพื่อนหรือน้อง เรื่องทะเลาะเล้าตามทีแอสเซอร์ บาแรชเล่าไว้ในหนังสือขุมทองของนิทานชาวยิว เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพี่น้องสามคนตกลงกันว่า จะออกเดินทางไปที่องโลกเพื่อศึกษาหาสติปัญญา คนทั้งสามได้เดินทางไปยังเมืองต่างๆ จนในที่สุดได้มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม บ้านเมืองของพระเจ้าไซโลมอน พี่น้องทั้งสามได้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าไซโลมอนและทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์พี่น้องทั้งสามได้เดินทางมาจากแดนไกลก็เพื่อจะศึกษาหาสติปัญญา”

“ถ้าอย่างนั้นก็มาอยู่รับใช้ข้าฯ ใครอยากได้สติปัญญาความรู้ ก็จะได้เรียนรู้ แต่ถ้าใคร ไม่อยากได้ความรู้ ก็เอากลับไป”

พี่น้องทั้งสามคนได้ทำงานอยู่ในวังเป็นเวลา ๑๓ ปี เมื่อถึงปลายปีที่สามตนเอง คนทั้งสามก็ได้

ปรึกษาหารือกันว่า

“เราสามคนนี้ได้ทั้งบ้านทั้งลูกทั้งเมีย ไม่ได้เห็นหน้ากันมาตั้ง ๑๓ ปีแล้ว เราต้องหาเที่ยวไปตามเมืองนี้เมืองโน้นเพื่อจะเสาะหาสติปัญญาความรู้ จนกระทั่งมาถึงนี้ แล้วก็ไม่ได้เห็นได้เรียนรู้อะไร เราทำงานรับใช้พระราชามาตั้ง ๑๓ ปีโดยไม่ได้อะไรนอกจากขนมปังที่กินไปมื่อหนึ่งๆ เท่านั้น เราไปทูลพระราชาร้องอนุญาตกลับบ้านไปเยี่ยมลูกเมียเมียสักครั้งหนึ่งเถอะ”

เมื่อตกลงกันดังนั้น พี่น้องทั้งสามก็เข้าไปเฝ้าพระราชาทูลว่า “พวกข้าพระองค์ได้รับใช้พระองค์มานานตั้งสิบสามปีแล้ว ไม่ทราบว่าคุณเมียทางบ้านจะเป็นตายร้ายดีประการใดทงเรารู้สึกว่าได้อยู่ทนมาตั้งนานโดยไม่ได้เรียนรู้อะไร เพราะฉะนั้นขอได้โปรดประทานหนังสืออนุญาตให้พวกข้าพระองค์ได้กลับไปบ้านเยี่ยมลูกเมียเมียด้วยเถิดพะยะค่ะ”

พระราชาก็โปรดให้ตามนั้น ทั้งโปรดให้ขุนคลังนำเหรียญทองมา ๓๐๐ เหรียญ และแบ่งให้พี่น้องทั้งสามคนละ ๑๐๐ เหรียญ คนเหล่านั้นได้ผลประโยชน์เช่นนั้นแล้ว ก็ทูลลาพระราชารับอนุญาตกลับบ้าน เมื่อเดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็มได้ราว

๕ ไมล์ น้องสุดท้องได้พูดขึ้นว่า

“เอ๋ย เรามาที่นี่เพื่ออะไรกันนะ เพื่อจะหาเงินหรือหาความรู้ เรามาเพื่อหาความรู้มิใช่หรือ แล้วแทนที่จะได้ความรู้ความฉลาดจากผู้ที่มีความฉลาดที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง เรา กลับเอาเงิน ๑๐๐ เหรียญทอง ไม่ผิดกับพวกกรรมกรผู้ไร้สติปัญญา ทำงานไปวันๆ เพื่อเงินเท่านั้น ถ้าอย่างนั้นทำตามข้าว่าดีกว่าไหม ก็เอาเงินกลับไปคืนพระราชาราช แล้วขอเรียนรู้หาสติปัญญาความฉลาดอย่างที่เราจะการกันมาแต่เดิม”

“ถ้าเจ้าอยากกลับไป ก็กลับไปคนเดียวเถอะ” พี่ทั้งสองตอบ “เราสองคนจะเก็บเงินไว้ เราถือว่านั่นละคือความรู้ความฉลาดที่เราได้มาแล้ว”

ดังนั้นจึงมีแต่น้องสุดท้องผู้เดียวที่เดินย้อนกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเฝ้าพระราชาทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์มานี้ไม่ได้ตั้งใจจะมาหาเงิน แต่มาเพื่อจะหาความรู้ความฉลาด เมื่อพระองค์โปรดให้เราเลือก ข้าพระองค์ก็เลือกเอาเงินด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา บัดนี้ข้าพระองค์ขอนำเงินมาคืน และขอเรียนรู้หาสติปัญญาความฉลาดจากพระองค์แทนพะยะค่ะ”

เมื่อพระราชโอรสได้ทรงฟังดังนั้น ก็ได้ทรงสอนว่า

“จำไว้นะลูก เมื่อจะออกเดินทางละก็อย่าออกเดินทางก่อนตรู แล้วพยายามให้ถึงที่พักก่อนค่ำ นี่เป็นข้อหนึ่งนะ ข้อสองก็คือ เมื่อถึงแม่น้ำท่านขนสูง ก็จงคอยให้น้ำลดเสียก่อนแล้วจึงค่อยข้าม ข้อสามนั้นจงเก็บความลับไว้ให้ได้ อย่าเปิดเผยแก่ใครแม้แต่เมียของตัวเอง ถ้าเจ้าปฏิบัติตามให้ได้ทั้งสามข้อแล้ว เจ้าก็จะดีมาเอง”

ชายหนุ่มฟังอย่างตั้งใจแล้วก็ทูลถามมาขึ้นม้า รับควมขับไปหมายจะให้ทันพี่ชายทั้งสอง เมื่อทันกันแล้ว พี่ชายก็ถามว่า พระราชาประทานความรู้อะไรให้ที่คุ้มกับเงิน ๑๐๐ เหรียญ แล้วก็เขียนน้องชายว่าไว้ น้องชายก็ตอบว่า

“ข้าได้เรียนรู้มากแล้วกัน แต่เรียนอะไรนั้น อย่ามาถามข้าเลย เพราะถึงอย่างไรข้าก็ไม่บอกพี่” คนทั้งสองได้เดินทางไปด้วยกันจนกระทั่งเย็นได้มาถึงเมืองที่สวยงามที่สุดเมืองหนึ่ง น้องสุดท้องได้พูดว่า

“ตรงนี้เป็นที่ที่เหมาะสมจะพักค้างคืนนะพี่ มีทางน้ำทางหญ้าสำหรับม้าโดยพร้อมมูล พักที่นี่ก่อนเถอะ รุ่งเช้าค่อยเดินทางต่อไป”

พี่ชายผู้อยากจะรีบกลับบ้าน ก็ได้หัวเราะอย่างดูหมิ่นว่า “โอ้เจ้าอุตสาห์สละเงินไปซื้อความรู้แล้วโดนจิงยังโง่เง่า ข้างแฉะมาได้ถ้าเราเดินทางต่อไป เราอาจจะเดินทางได้อีกสักไมล์สองไมล์ก่อนจะค่ำ”

“ตามใจพี่สิ ข้าขอค้างคืนที่นี่ละ”

พี่ชายสองคนได้เดินทางต่อไป

ส่วนน้องสุดท้องก็ได้ไปเที่ยวหาฟันมาติดไฟแล้วก็กางเต็นท์นอน มาก็ปล่อยให้เต็มหญ้าอยู่จนกระทั่งมืด เมื่อเอาม้าเข้ามาในเต็นท์ก็ให้หญ้าแห้งกินอีก ตัวเองก็กินอาหารที่ขอลาจากร้านใกล้ๆ คืนนั้นชายนั้นได้นอนหลับอย่างผาสุกและปลอดภัย แต่พี่ชายนั้นสิ เมื่อเดินทางต่อไปจนกระทั่งมืด ก็ไม่อาจจะหาหญ้าให้ม้ากินได้ ฟันจะติดไฟก็หาไม่ได้ คนทั้งสองต้องนั่งอยู่ในที่แจ้ง มือต้องถือบังเหียนม้าไว้เกรงว่าม้าจะหนีไป คืนนั้นอากาศเย็นจัด ลมหนาวพัดมาเย็นยะเยือก ต่อจากนั้นหิมะก็ตก คนทั้งสองเลยแข็งตายอยู่ตรงนั้นเอง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ชายผู้เป็นน้องสุดท้องก็ได้ขึ้นม้าควมขับตามพี่ชายทั้งสองไป ไม่ช้าก็ได้มาถึงที่พักพิงของตนแข็งตาย มือยังถือบังเหียนค้างอยู่ น้องชายจึงโคดลงจากหลังม้า นำดาบไหลอาบเหงา ได้พยายามถ่วงคนทั้งสองให้อ่อนหวิวว่าเสียคนทั้งสองจะฟื้นขึ้นมาได้ แต่เมื่อเห็นว่าพี่ชายทั้งสองตายแน่ ก็จัดแจงฝังศพไว้ตรงนั้น แล้วก็เอาเงินกับม้าของพี่ชายไป

ขณะนั้นตะวันขึ้นสูง แดดก็ร้อนขึ้น หิมะละลาย น้ำในแม่น้ำได้ขึ้นเปี่ยมฝั่ง เมื่อชายนั้นมาถึงแม่น้ำ เห็นน้ำในแม่น้ำเปี่ยมฝั่งทั้งยังไหลเชี่ยวออกอย่างนั้น ชายนั้นก็ลงจากหลังม้านั่งคอยจนกว่าน้ำในแม่น้ำจะลดลงตามที่พระราชโอรสสั่ง ขณะที่กำลังคอยอยู่นั้น ได้มีมหาดเล็กพระราชโอรส ๒ คนขี่ม้าตรงมา บนหลังม้ามียูงทองกับเพชรพลอยบรรทุกมาหนักแปด คนทั้งสองถามว่า

“นั่งมองน้ำอยู่ทำไม ข้ามไป

ด้วยกันสิ”

“น้ำยังขึ้นอยู่เลย คอยจนกว่าน้ำลดจะดีกว่า”

“เออ ถ้าอย่างนั้นก็คอยจนหัวหงอกเถอะ เราข้ามไปก่อนละ”

พูดแล้วก็ควมม้าข้ามน้ำไป พอมาถึงกลางแม่น้ำ คลื่นใหญ่ในแม่น้ำซัดมาทีเดียว ทั้งม้าทั้งคนก็จมน้ำตายหมด ชายนั้นก็คอยจนกระทั่งน้ำลด จึงไปจัดการปลดเอาลูกธนูกับเพชรพลอยมาจากม้าที่ตาย เอามาบรรทุกหลังม้าของพี่ชาย ต่อจากนั้นก็ข้ามน้ำไปได้อย่างสะดวกสบาย ไม่ช้าก็กลับถึงบ้านโดยปลอดภัย

ข้างฝ่ายพี่สะใภ้ไม่แลเห็นตัวของตนกลับมาด้วย ก็ถามว่าตัวของตนอยู่ไหน ชายนั้นก็บอกว่าพี่ชายของตนอยู่รับใช้พระเจ้าไซโลมอนต่อไป เพราะรู้สึกว่ามันยังเรียนรู้ไม่พอ แล้วก็ไปจัดการซื้อนาซื้อสวนหาข้าทาสหญิงชาย ตลอดจนฝูงสัตว์ ต่อจากนั้นก็สร้างบ้านสำหรับฤดูร้อนกับบ้านสำหรับฤดูหนาว ใดๆ เห็นเข้าพากันพูดว่า

“เออ โชคดีจังนะ บุญญาก็ได้ทรัพย์ก็ได้”

วันหนึ่งเมียของชายนั้นเอ็ดตะโรขึ้นด้วยความอดรนทนอยากรู้ไม่ได้ว่า

“นี่ยังไม่ได้ออกข้าเลยนะว่าไป ได้ทรัพย์สินเงินทองเหล่านี้มาจากไหน”

“ไม่ใช่ธุระนะ อย่ามาถามอีกนะ”

แต่ไม่มีวันเสียละ หลังจากนั้นเช้าเข้าถามอยู่ทุกคืน จนในที่สุดแล้วก็ต้องยอมแพ้ เล่าให้ฟังหมดว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ตนและแก่พี่ชาย ตลอดจนมหาดเล็กพระราชโอรส เป็นอันละเมิด

ความสบายที่ท่านซื้อได้ในราคาไม่แพง

เมื่อคุณรู้สึกเมื่อยเท้า หรือปวดขา อาการเหล่านี้จะมีผลกระทบถึงกระดูกสันหลัง และจะเกิดอาการแทรกซ้อนอื่น ๆ ตามมา ฉะนั้นจึงเริ่มรักษาสุขภาพของคุณ เริ่มต้นเสียวันนี้ โดยกระตุ้นการหมุนเวียนของโลหิตเพียงแต่นั่งพักผ่อนให้สบายบนเก้าอี้ตัวโปรด อ่านหนังสือหรือดูโทรทัศน์ และใช้เครื่องนวดไปพร้อม ๆ กัน ควรใช้เมื่อมีอาการเมื่อยเท้า ปวดขา อาการตึงเครียดของกล้ามเนื้อเป็นตะคริว อาการปวดหลัง

หลังจากใช้เครื่องนวดแล้ว คุณจะรู้สึกถึงความสบาย คลายอาการเมื่อยล้าในทันที

การขาดการออกกำลังกายเพราะมัวยุ่งกับงาน ความเหน็ดเหนื่อยจากสาเหตุต่าง ๆ นานับประการ เป็นเครื่องเตือนว่า คุณต้องการการบำรุงรักษาสุขภาพตลอดเวลาเพียงไม่กี่นาทีต่อวัน เพื่อให้สุขภาพดี กับเครื่องนวดแบบใดแบบหนึ่งของ **Biocomfort massator**

เครื่องนวด **Biocomfort massator** ผลิตภัณฑ์คุณภาพสูง จากประเทศเยอรมัน จะช่วยให้คุณรู้สึกมีความสุขสบายอย่างคาดไม่ถึง

ท่านที่มีปัญหาเกี่ยวกับขา เช่น เป็นเหน็บ เป็นตะคริวอยู่เป็นประจำ เชิญทดลองเครื่องได้ฟรี ที่ **เต็มสุขเทรดดิ้ง** 59/1-2 ถนนวิสุทธิกษัตริย์ ใกล้วัดอินทรวihar บางขุนพรหม โทร. 281-0926, 282-9044

คำสอนของพระราชที่ห้ามไม่ให้เปิดเผยความลับแก่ใครแม้แต่เมียตัวเอง ที่นี้ก็เลยอยู่ไม่เป็นสุขละ มีเรื่องทะเลาะกัน และด้วยความโกรธ ผัวก็เลยเอามือหวดเข้าให้ เมียร้องไห้โฮแล้วตะเบ็งจนสุดเสียงว่า

“อ้อ แม่พี่ชายสองคนกับมหาเดเล็กอีก ๒ คนยังไม่พออีกหรือ ยังจะมาเป็นข้าอีก”

เสียงที่ตะเบ็งดังลั่นนั้นทำให้เมียพี่ชายทั้งสองได้ยินเข้า ก็เลยเดินทางไปยังกรุงเขรฐาเล็มไปทูลพระราช พระราชาโปรดให้หาตกรมาเข้าเฝ้า ชายผู้เป็นน้องสุดท้องได้ขอเฝ้าแต่ลำพังกับพระราช เพราะมีความลับจะต้องทูลพระองค์โดยเฉพาะ เมื่อได้รับอนุญาต ชายนั้นก็คุกเข่าทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์เป็นคนหนึ่งในสามคนที่ได้สมัครมาทำงานรับใช้พระองค์เป็นเวลาถึงสิบสามปี และข้าพระองค์ได้นำเงินมากขึ้น โดยปรารถนาจะได้ปัญญาความฉลาดมากกว่า แล้วข้าพระองค์ก็ได้คำสอนสามประการจากพระองค์ สองประการแรกข้าพระองค์ปฏิบัติตามได้ จนกระทั่งรอดตายทั้งยังได้ทรัพย์สมบัติข้าวของมากมาย แต่ประการที่สามที่ไม่ให้เปิดเผยความลับแก่ใครแม้แต่ภรรยา นั้น ข้าพระองค์ ทำไม่ได้จริงๆ จำต้องละเมิด และก็เลยเกิดเรื่องร้ายถึงขนาดกลายเป็นหาตกรไปเลยพะยะค่ะ”

ถึงตอนนั้นพระราชทรงจำได้ทันทีจึงตรัสว่า “ลูกขึ้นเถาะอย่า

กลัวไปเลย ถึงแม้เจ้าจะเอาทองของพี่ชายกับของมหาเดเล็กของข้าไปก็ต้องถือว่าเจ้าทำถูกแล้ว มันเป็นเรื่องเจ้าตามกฎหมาย ความรู้ที่ได้ไปจากข้าได้ช่วยตัวเจ้าให้รอดตาย ต่อไปนั้นก็จงกลับไปอยู่กับเมียให้เป็นสุขเถาะ อย่าไปเอ็ดตะโรเมีย อย่าไปตบตีเมีย ถึงอย่างไรนางก็เป็นคนดี จงควบคุมตัวเจ้า ระวังตัวอย่าให้ใครตามถ่วงรำคาญเถาะว่าไม่ว่าใครก็ตามถ่วงรำคาญระวางค์ได้ละก็จะช่วยตัวเองให้พ้นเดือดร้อนได้”

ชายนั้นก็กลับบ้านมีพี่สะใภ้ร้องไห้สะอึกสะอื้นตามมา ต้องปลอบโยนและสัญญาว่าจะแบ่งทรัพย์สินสมบัติให้หนึ่งในสามของสมบัติของตัวเอง หึงทั้งสองจึงสงบลงไปได้ และชายนั้นก็ทำตามสัญญานั้น ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

หนุ่มผู้โชคร้าย

(นิทานชาวโบฮีเมีย)

นิทานเรื่องนี้มีส่วนสำคัญ คล้ายคลึงกับเรื่องอื่นๆ หลายตอนด้วยกัน เช่น เรื่องแปลงสาร เรื่องหลอกถามความลับ และเรื่องเขาอย่าง เป็นต้น อะลิซ เดเนโซวา แปลจากที่จิří โฮรกี และเจน คาร์รูธ เล่าไว้ในนิทานชาวโบฮีเมีย เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเดินทางท่องโลกเพื่อแสวงหาโชค ลาภ แต่ได้พยายามไปเกาะประตู บ้านหลายต่อหลายบ้านด้วยกัน เพื่อของานทำ แต่จนแล้วจนรอดก็หา งานไม่ได้ ต้องนอนเอนำลูบท้อง อยู่บ่อยๆ แต่ถึงแม้จะลำบากยาก แค้นอย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มผู้โชคร้ายก็ยังร่ำเร่ ไม่ทุกข์ร้อนอะไร เวลาเดินไปไหนมักจะได้ยินเสียง แจนร้องเพลงอย่างสบายอารมณ์ คนก็เลยขนานนามหนุ่มแฉนั้นว่า แจนผู้ดุ่มสุข

อยู่มาวันหนึ่ง แจนได้มาถึง เมืองเมืองหนึ่ง ซึ่งไม่อาจจะหาเงิน ให้ได้พอแม้แต่จะซื้อขนมปังบ้างๆ กินได้ทุกวัน วันนั้นยังเคราะห์ดีที่

ยังพอมีสะเงินในกระเป๋ายู่บ้าง ก็เลยไปยังร้านอาหารส่งอาหารมากิน พออาหารและเครื่องดื่มมาตั้ง แจน ก็จัดการเสียดูเด็ยก็หมดเกลี้ยง ครั้นถึงเวลาจะต้องจ่ายเงินสิ แจน ตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อล้วงกระเป๋า ปรากฏว่าเงินที่พอมืออยู่บ้างไม่มีเหลือ อยู่เลย เห็นจะตกหายนั่นเอง แจน รู้สึกเดือดร้อนวุ่นวายใจ จึงได้เรียก เจ้าของร้านมาบอกว่าตนไม่มีเงิน จ่ายค่าอาหารหรอก จะทำอย่างไรดี เจ้าของร้านซึ่งเป็นคนหยาบคาย ได้ ตะโกนลั่นว่า “นี่ถ้าหากคนก๊วยๆ เข้า มาส่งอาหารกินแล้วไม่มีเงินให้ อย่างนั้นแล้วละก็ เจ้าของร้านจะทำ อย่างไร ถ้าไม่มีเงินก็อย่าเข้ามา กินซิ ไม่ได้ ไม่ได้ ข้าต้องยึด เสื้อผ้าของเจ้าไว้ก่อนละ เป็นค่า อาหาร”

แจนได้ขอร้องว่า อย่าเอาเสื้อผ้า ของตนไปเลย เพราะค่าวันนั้น อากาศหนาว แต่เจ้าของร้านก็ไม่ ยอม แจนจำต้องยอมถอดเสื้อผ้าให้ แล้ววิ่งออกจากร้านเหลือเพียง ชุดชั้นในเท่านั้น แจนวิ่งไปถึงยัง

ข้าวแห่งหนึ่งที่ซานเมือง พอเดิน ถึงขั้วนั้นเปิดอยู่ แจนจึงตรงเข้าไปเอาฟางข้าวมาปูนอน แต่นอนได้ ไม่นาน ก็ต้องผวาตื่น เพราะรู้สึก หนาวจนสั่น จึงเอามืออวดหาไป รอบๆ และไปเจอะแหเก่าๆ ทั้งอยู่ ตรงมุมขั้วข้าวนั้น จึงเอามาห่ม เลย ได้นอนหลับสนิทไปตลอดคืน

ครั้นตื่นนอนเช้า แจนแทบ จะแข็งตาย เห็นว่าจะอยู่ตรงนั้น ต่อไปไม่ได้ จึงเอาแหมาพันตัว เหน็บชายไว้เรียบร้อย แล้วออกจาก ขั้วข้าว เดินทางไปยังหมู่บ้านที่ใกล้ ที่สุด หวังว่าจะหางานทำได้บ้าง แต่ขณะที่เดินไปตามทาง ก็ได้พบ รมม้าของพ่อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่งแล่น มา พ่อค้านั้นได้หยุดรถและเรียก แจนให้มาที่ข้างรถ พลางถามว่า “เอาอะไรมาสวมใส่ล่ะเจ้าหนู ไม่ หนาวหรือ”

“หนาวว้” แจนพูดอึ้งๆ “ทำไม จะหนาว แหมนี้ทำให้ข้าอุ่นยิ่งกั บอะไรดี”

“เออจริงหรือ” พ่อค้าอุทาน “ถ้าอย่างนั้นมาแลกกับเสื้อเฟอร์

ยอมจากปลุกเขย ทั้งลูกทั้งเมียได้
อ้อนวอนขอร้องกันว่า เรื่องมัน
แล้วก็ให้แล้วกันไปได้ และดูซิว่า
การแต่งงานของคนทั้งสองราบรื่น
อยู่ดีมีสุขเพียงไร ลูกสาวร้องไห้และ
ขอร้องพ่อ แต่พ่อคำกุกบาไม่ฟังเลย
ถึงกับขับไล่เจนนอกจากบ้าน ทั้ง
ยังตะโกนไล่หลังไปอีกว่า “ไป ไป
ให้พ้น ไปลงนรกเสียได้ก็ดี”

“ดีละ ส่งข้าไปไหนข้าก็จะไป
ข้าอาจไปได้โซคลากในนรกก็ได้
แล้วท่านก็กลับจะยินดีเรียกตัวข้า
กลับเสียอีกนั่นนา”

ต่อจากนั้น เจนนก็ออกท่องโลก
อย่างเคย คราวนี้ไม่ว่าพบหน้าใคร
เป็นตามเขาทุกที่ว่าจะไปนรกได้
อย่างไร เจนเดินทางเรื่อยไปจน
กระทั่งมาถึงเมืองหนึ่งซึ่งรู้จัก
คนในเมืองว่า พระธิดาองค์เดียว
ของพระราชปราชวรหนัก จนหมอ
ทั้งรักษาพากันทอดอาลัย เห็นว่าไม่มี
ทางจะทุเลาขึ้นมาได้ เจนได้ขึ้น
เช่นนั้นก็ไปรับปากกับคำกับเขาว่า
“เอาเถอะ จะไปตามเขาอยู่ในนรก
ให้ว่า คนเจ็บอย่างเจ้าหญิงพระธิดา
นี้รักษาอย่างไรจึงจะหาย” พูดแล้ว
ก็เดินทางต่อไป แต่เดินทางไปได้
ยังไม่ทันแค่ไหน มหาเด็กพระ
ราชาได้วิ่งตามมาส่งเงินให้ถุงหนึ่ง
บอกว่าพระราชปราชวรให้ในเมื่อ
ทรงทราบว่า เจนมีความปรารถนา
ดีถึงกับรับปากกับคำเช่นนั้น ทั้งยัง
ประทานพรให้เจนกระทำการได้
สำเร็จดังที่ตั้งใจ (ยังมีต่อ)

สนทนาพาที

วาณิช จรุงกิจอนันต์

สิ่งใดไหนควร

ฝรั่งเขาออกหนังสือประเภทที่
เรียกกันว่า ฮาว ทู มาเรื่อยๆ คำว่า
ฮาว ทู มาจากคำว่า How to มีความ
หมายโดยนุโลมว่าคือหนังสือประเภท
ที่บอกถึงกรรมวิธีกลวิธีและข้อควรรู้พึง
ปฏิบัติต่าง ๆ ดูเหมือนสามสี่ปีที่ผ่าน
มานี้หนังสือประเภทนี้เป็นที่นิยมกัน
มากในบ้านเรา มีคนแปลพิมพ์วางขาย
เต็มแผงไปหมด

ที่เขียนเองดูจะมีน้อย แต่ก็ยังมีบ้าง
เหมือนกัน อย่างเช่นเรื่อง ทำอย่างไร
เมื่อไปศาล วิธีติดต่อกับทางราชการ
หรืออะไรทำนองนี้

ดูเหมือนสหรัฐอเมริกาจะเป็น
ประเทศที่มีหนังสือทำนองนี้มากที่สุด
อาจจะเป็นได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกา
เป็นประเทศที่ค่าแรงสูง และคนอเมริกัน
ต้องช่วยตัวเองกันจนเป็นนิสัย หนังสือ
ที่บอกวิธีการทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ด้วยตนเอง
จึงเป็นที่ต้องการมาก

แทนที่คนอเมริกันจะจ้างช่างไม้
ให้มาต่อโต๊ะเก้าอี้ให้ ก็มักจะหาซื้อ

หนังสือที่บอกถึงวิธีต่อโต๊ะเก้าอี้มาอ่าน
และลงมือทำโต๊ะเก้าอี้ขึ้นด้วยตนเอง
หนังสือ ฮาว ทู ในอเมริกานั้นมีสารพัด
ชนิด ไม่ว่าต้องการเรื่องอะไรดูจะมีไป
แทบทั้งนั้น อย่างหนังสือเกี่ยวกับการ
เขียนหนังสือขึ้นเมืองไทยเราหายาก
เต็มที แต่ในอเมริกาจะมีเป็นสิบ นานา
ชนิดและนานาคนเขียน ไม่ว่าจะแบบ
ไหน นิยาย เรื่องสั้น บทละคร บทหนังสือ
บทกวี มีให้เลือกซื้อหามากมาย มีไป
กระทั่งหนังสือที่บอกถึงวิธีที่จะจับผู้หญิง
นั้นแหละ

หนังสือฮาวทูปวคนี้น่าจะเล่มขาย
ดีมาก ขายได้เป็นล้านเล่ม

ของเราส่วนใหญ่แล้วก็ได้แต่
แปลของเขา มา เพราะออกจะง่าย และ
จะว่าไป เรื่องที่เขาหาแปลขายกันนั้น
ก็เป็นเรื่องที่เขาจะใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ
ได้ในเมืองไทยเหมือนกัน เนื่องจาก
อเมริกากับกรุงเทพฯ ประเทศไทยนั้น
ค่อนข้างจะเกี่ยวโยงถึงกันอยู่

นิทานชาดก 25 15 ก.ค. 2528

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

หนุ่มผู้โชคร้าย (ต่อ)

(นิทานชาวโบฮีเมีย)

(ตอนจบ) คราวที่แล้วได้เล่าถึง
แจนผู้ยากไร้ หางานทำไม่ค่อยจะได้
ไปกินอาหารแล้วไม่มีเงินจ่าย เจ้าของ
ร้านเลยยึดเอาเสื้อผ้าไป ต้องไป
นอนหนาวอยู่ในขังขี้ว และไปคว้า
แหเก่าๆมาใส่ปากหนึ่ง จึงเอามาห่ม
ตัวจนหนาวแล้ว ก็ยังเอาแหห่มตัวเดิน
ทางต่อไป พอค่ำขบวนมาเห็นเข้า
ชอบใจคิดว่าแหพิเศษตามที่แจน
บอกว่า ห่มแล้วจะทำให้อุ่น จึงเอา
เสื้อเพื่อรของตนมาแลก ทั้งยังเขียน
จดหมายให้ถือไปขอร้อง วลีจากเมีย
ของตนในเมืองอีกด้วย มากลาง
ทางแจนไปพบชายชราผู้หนึ่งซึ่งได้
เดิมข้อความต่อท้ายไปขณะที่แจน
นอนหลับ ข้อความนั้นทำให้แจน
ได้เป็นลูกเขยของพ่อค้า เพราะพ่อค้า
ได้บอกให้เมียของตนจัดการแต่งงาน
ลูกสาวกับผู้ถือจดหมายนี้โดยทันที
ครั้นเมื่อเวลาล่วงไป ได้บั้นหนึ่งพ่อค้า
กลับมารู้เข้าโกรธเป็นพินเป็นไฟ
ไล่แจนออกจากบ้านทั้งยังสาปแช่ง
ให้ไปลงนรก แจนก็ทำเป็นพาซื่อ
เที่ยวถามเขาไปเรื่อยๆ ไปนรกไป
อย่างไร เมื่อไปถึงเมืองที่ธิดาพระ
ราชาประจวบหนกจะไม่รอด ก็ได้
รับปากว่าจะไปตามให้ทันรกว่า
รักษายาวไรจึงจะหาย พระราชา
จึงประทานเงินมาให้ลูกหนึ่ง

ตอนนั้นแจนผู้สุขก็ได้อุดม
สุขจริง ๆ ที่มีเงินมากมายพอจะได้
เดินทางตามสบาย แต่ก็ต้องรีบไป
เกล่เกล่ไม่ได้ เพราะรู้ว่าหนทาง
ข้างหน้ายังอยู่อีกไกล ในที่สุดก็ได้
มาถึงเมืองอีกเมืองหนึ่ง ผู้คนที่แจน
ได้พบไม่ว่าใครล้วนแต่ร้องไห้
คร่ำครวญ แจนอดแปลกใจไม่ได้
จึงถามชายคนหนึ่งว่า เกิดอะไรขึ้น
ชายนั้นตอบว่า

“ในเมืองเรามีต้นแอปเปิ้ล
ต้นหนึ่งออกลูกมาเป็นแอปเปิ้ลวิเศษ
มากมาย ที่ว่าเป็นแอปเปิ้ลวิเศษ
ก็เพราะไม่ว่าใครได้กินจะแข็งแรง
ดี แม้ว่าจะเจ็บไข้ขนาดใกล้จะตาย
ก็ตาม มาบัดนี้ต้นแอปเปิ้ลนั้นเหี่ยว
แห้งลงไป ลูกก็ไม่ออก”

“เออ แล้วจะไปถามในนรก
ให้ว่า ทำอย่างไรต้นแอปเปิ้ลถึงจะ
งามขึ้นมาใหม่” แจนรับปากกับคน
เมืองนั้น “แต่ว่าหนทางที่จะไปนั้น
ยังอีกไกลโข กระเป๋าข้าก็ชกจะเบา
จนจะแฟบอยู่แล้ว”

ไดยินเช่นนั้นพวกชาวเมืองก็
ได้เอาเงินมาขยี้เยียดให้ จะเอามาก
เท่าไรก็ได้เท่าที่จะเอาไปไหว ต่อ
จากนั้นแจนก็ออกเดินทางต่อไป
ไม่ช้าก็ได้มาถึงเมืองอีกเมืองหนึ่ง
เมืองนั้นก็แปลกที่ทุกคนแก่พากัน

เศร้าสร้อย เมื่อถามเหตุผลหญิงชรา
คนหนึ่งได้ตอบว่า

“ในเมืองเราเคยมีบ่อน้ำวิเศษ
ที่เรียกว่าบ่อน้ำวิเศษนั้นเป็นเพราะ
ไม่ว่าใครดื่มกินแล้วจะกลับเป็น
หนุ่มเป็นสาวขึ้นมาอีก มาบัดนี้บ่อ
น้ำวิเศษนั้นแห้งเหือดไปหมดไม่มี
ใครรู้ว่าทำไม”

“โอ๊ย ไม่ต้องวิตกไปหรอก
แม่เต่า รอให้ข้าไปถึงนรกเสียก่อน
เถอะ ไม่ช้าคงได้รู้หรือว่า ทำ
อย่างไรน้ำถึงจะไหลมาตามเดิม”

ไดยินแจนพูดอย่างนั้นอกมันใจ
เช่นนั้น หญิงชราที่ไปแพร่ข่าวทั่ว
ทั้งเมือง ชาวเมืองก็เอาเงินมาให้
แจนอีกถุงหนึ่งเพื่อใช้จ่ายในระหว่าง
ทาง แจนก็ได้เดินทางต่อไปอย่างไร
ก็กังวล เมื่อเจอผู้ใดก็ตามว่า หนทาง
ไปสู่รานั้นไปทางไหน จนกระทั่ง
มาถึงฝั่งทะเล แจนเดินไปเดินมา
ตามชายหาดหวังจะได้พบเรือสักลำ
หนึ่ง แต่แทนที่จะพบเรือกลับได้พบ
ผีร้ายตนหนึ่งมีหินที่จะทำไม่ผูก
อยู่ แจนถามชนตนที่ที่เดียวว่า
“ไปนรกนะ ไปทางไหน” ผีร้าย
นั้นตะคอกตอบว่า

“นรกนั้นนะอยู่พื้นมหาสมุทร
นี่ไป แต่เจ้าเข้าไปไม่ได้หรอก”

“น่าเสียดายจริง เพราะข้า

อยากเป็นที่สุดที่จะได้เห็นด้วยตัวตัวเองว่า นรคนนั้นจริงๆเป็นอย่างไร”

“ข้าจะบอกอะไรให้ ก็ข้าจะพาเจ้าข้ามน้ำไปเอง ถ้าเจ้าสัญญาว่าจะไปตามให้ในรกว่า ข้าจะต้องแบกก้อนหินนี้ไปอีกนานเท่าไร”

“จะให้ข้าไปตามใครละ”

“ถามเจ้านรคนะซี เจ้านรคนเป็นใหญ่เหนือฝั่งปวง เป็นผู้รู้ทุกสิ่งละ แต่เขาจะไม่ยอมบอกอะไรใครหรอก ต้องไปตามข้าเขา เอาตอนนี้ข้าจะเอาหิน โมนี่ลงจากหลังละ เจ้ารีบขึ้นมานั่งบนหลังข้าทันทีที่เดียวนะ ข้าจะพาเจ้าข้ามน้ำไป ต้องรีบหน่อยจะเสียเวลาไม่ได้ เดียวเจ้านรรู้เข้าว่าข้าเอาหินนี้ลงจากหลังละก็ เรื่องร้ายจะเกิดขึ้นแก่ข้า”

เจ้านรรีบขึ้นไปบนหลังฝัวย และฝัวยก็พาเจ้านรเหาะข้ามมหาสมุทร และได้มาถึงอีกฟากหนึ่งในพริบตาเดียว ฝัวยรีบกลับไปโดยไม่ชักช้า เพราะต้องรีบกลับไปเอาหินไม่ผูกคอตามเดิม ปลอຍให้เจ้านรหาทางไปเอง เจ้านรได้เดินไปจนพบประตูนรก ขณะนั้นบรรดาฝัวยทั้งหลายพากันออกไปกระทำหน้าทักได้รับมอบหมาย เหลือแต่ข้าของเจ้านรเฝ้าสถานที่อยู่แต่ผู้เดียว เมื่อเจ้านรตรงไปทัก หญิงนั้นก็ทักตอบว่า

“เอ๊ะ ชาวคริสต์กล่ามาถึงทนเสียหรือ”

“ข้าต้องการความช่วยเหลือจากท่านอย่างเหลือเกิน เพราะฉะนั้นขออย่าได้ขับไล่ไล่ส่งข้า ที่ข้าดันขึ้นมาถึงที่นี่ เพราะพ่อตาข้าส่งข้ามา

และข้าก็มีคำถามถึง ๔ คำถามที่จะหาคำตอบให้ได้”

แล้วเจ้านรก็เล่าเรื่องเจ้าหญิงที่ประจวบหนัก ต้นแอปเปิ้ลวิเศษที่กำลังเหี่ยวเฉาไม่มีลูก บ่อน้ำวิเศษที่น้ำแห้งเหือดไปหมด สุดท้ายก็เป็นเรื่องหินไม่ผูกคอกับคอของฝัวย ข้าเจ้านรทบทวนฟังเรื่องของเจ้านรแต่ต้นจนจบ พอเจ้านรพูดจบ หญิงชรานั้นก็พูดว่า

“ข้าเกรงว่าข้าจะตอบไม่ได้ เพราะข้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นหรอก พ่อหนุ่ม แต่ข้าจะพยายามหาคำตอบให้ได้จากหลานข้า แต่ก่อนอื่นข้าต้องจัดการซ่อนเจ้าเสียก่อน เพราะถ้าหลานข้ามาเห็นชาวคริสต์อยู่ในที่ของเขาย่างนั้นละก็ เขาเป็นกินเสียเลยละ”

หญิงชราหาอาหารให้เจ้านรเสียบก่อน แล้วพาไปซ่อนที่กองไม้ต่อจากนั้นเพียงครู่เดียว พวกฝัวยต่างค่อยๆทยอยกันกลับ เจ้านรเหาะมาสุดท้ายเพื่อน ข้าเอาอาหารเย็นมาให้กิน กินเสร็จเจ้านรก็นอนหนุนตักข้า บอกให้ข้าหุ้มให้ข้าก็ทำให้ ทำไปพลางจึงผมหลานชายมาเสืหนึ่ง เจ้านรลืมตาขึ้นดูแล้วบ่นว่า “ข้าปลุกข้าทำไม”

“ข้างบไปนิดหนึ่ง แล้วเกิดฝันประหลาดถึงเจ้าหญิงที่กำลังนอนเจ็บไม่มีใครรักษาให้หายได้”

“เรื่องง่ายๆ ก็ให้แต่งงานตามพอใจเสียก็แล้วกัน แล้วก็จะหายเป็นปกติ”

แล้วเจ้านรก็หลับต่อไปอีก แต่ยังไม่ทันจะหลับดี ข้าก็ดังผมอีก เจ้านรถึงกับรำคาญว่า

“ระวังหน่อยไม่ได้หรือข้า”

แต่หญิงชราผู้เป็นข้าก็ไม่กลัว กลับเล่าว่า “ข้าฝันไปนะ ฝันว่าข้าได้ไปยังเมือง เมืองหนึ่ง ซึ่งต้นแอปเปิ้ลวิเศษเกิดเหี่ยวเฉาไป ชาวเมืองพากันโศกเศร้า”

“ก็ทำไมไม่รีบขึ้นมาเล่า ขุดแล้วจะเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ตรงรากกลางนั้นจะมีหนอนกำลังงอกอยู่ ตัดรากนั้นทิ้งไป ต้นแอปเปิ้ลก็จะงอกขึ้นมาอย่างเดิม”

หญิงชราฟังแล้วก็หว่าผมเจ้านรต่อไปอีกครู่หนึ่งแล้วก็ดังผมอีกเป็นครั้งที่สาม คราวนี้เจ้านรหลานชายถึงกับรำคาญว่า “หยุดนะข้า ไม่งั้นข้าเป็นลูกเนื้อข้าเป็นชนๆเสียทีเดียว”

“อย่าถือโทษข้าเลยนะหลาน ข้าเกิดฝันอีกหนหนึ่งถึงเมืองเมืองหนึ่งที่น้ำในบ่อน้ำวิเศษแห้งเหือดไปหมด”

“ก็ไม่รู้จักล้างเสียบ้างเลย สมน้ำหน้าแล้ว”

พูดแล้วก็หลับไปอีก หญิงชรา ก็หว่าผมต่อไปอีก และเสียเวลาอีกนานกว่าที่ข้าจะทำใจว่าดังผมหลานชายอีกหนหนึ่ง ตอนนั้นเจ้านรถึงกับโศกเสียใจกว่าคอยข้าและเจ้านรคงบิบคอยข้าตายไปแล้ว ถ้าข้าไม่กล่าวดูจะโทษ แล้วก็กล่าวต่อไปอีกว่า

“ที่จริงไม่ใช่ความผิดของข้านะ ข้าฝันร้ายต่างหาก ข้าฝันว่าฝัวยเหาะมาหาข้า มีหินไม่ผูกคอกอยู่ด้วย มันถามว่ามันจะต้องแบกหินโมนี่ไปนานอีกเท่าไร ข้าไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร มันโกรธใหญ่ถึงกับเอาหินโมนี่มาขว้าง

ย่า ในฝันนั้นว่าย่าพยายามหลบไม่ให้ถูก ก็เลยไปตั้งหมหลานเข้า”

“อ้อ เจ้าตัวนั้นนะรี ขำรู้จักมันดี มันเป็นสัตว์ใจเงานี่สุดในรอกนี้ มันไม่มีปัญญาหรือหรือว่า ถ้ามันเอาหินไม่ไปยกให้ใครเขาเสีย มันก็จะเป็นอิสระหลุดพ้นภาระนั้น เอาหินให้ขำนอนหลับเสียที ไม่ยังงั้นขำเป็นเด็กเนื้อขำเสียเป็นชั้นๆทีเดียว ขำพูดจริงนะย่า”

ย่าก็มีได้รับกวนหลานชายอีกต่อไป ไม่ช้าก็เลยหลับกันไปหมด เจ้ารอกออกจากที่พักไปแต่เช้าตรู หลังจากนั้นฝ้ายอ่อน ๆ ก็ออกไปด้วย ย่าของเจ้าฝ้ายก็ไปรอกองไม้เอาตัวแจนออกมา แล้วก็บอกคำตอบทั้ง ๔ นั้นให้ แจนขอบอกขอบใจหญิงชรา แล้วก็ลากลับ ฝ้ายก็คอยอยู่ที่ชายทะเลแล้ว พอเห็นแจนก็รีบตามทันทีถึงปัญหาภาระของตน แจนก็ตอบว่า

“ขำรู้คำตอบแล้วละ แต่ตอนนั้นต้องพาขำข้ามน้ำไปก่อน แล้วขำจะบอกให้ทุกสิ่ง”

ฝ้ายพาแจนเหาะข้ามน้ำไปอย่างรวดเร็วไม่ผิดกับลมพัด พอลงถึงพื้นดิน ฝ้ายก็รีบเอาหินไม่มาผูกคอกอย่างเดิม ข้างฝ้ายแจนได้ตะเกียกตะกายขึ้นขึ้นไปบนหน้าผา พอไปถึงยอดเขา ก็หันมาร้องตะโกนบอกฝ้ายนั้นว่า

“หาใครมาแบกหินไม้แทนเจ้าซิ เจ้าจะได้เป็นอิสระ”

ฝ้ายไม่ไหวแจนมาก พลังขู่เข็ญแจนต่าง ๆ นานา แต่อำนาจของฝ้ายมีจำกัดเฉพาะที่ชายหาดเท่านั้น ดังนั้นแจนก็ออกเดินทางต่อไป และ

แจนก็มุ่งไปยังเมืองที่บ่อน้ำแห่งเหือดเมื่อถึงบ่อน้ำก็สั่งให้คนชำระล้างจนสะอาด แล้วคอยยืนดูอยู่ ไม่ช้าน้ำวิเศษก็พุ่งออกมาทำให้ทุกคนพากันร่ำเร่ยินดี พระราชาลี้กับประทานเงินเหรียญให้แจนตั้งเล่มเกวียนทีเดียว

ต่อจากนั้นก็ไปยังเมืองที่ต้นแอปเปิ้ลวิเศษเหี่ยวแห้ง เมื่อจัดการจนต้นแอปเปิ้ลวิเศษงามดังเก่า ก็ได้เงินเหรียญอีกเล่มเกวียนหนึ่ง และเมื่อถึงเมืองที่เจ้าหญิงประจวบหน้าแจนก็ได้ช่วยให้เจ้าหญิงทุเลาขึ้นจนหายเป็นปกติ พระราชาที่ประทานเหรียญทองให้อีกเกวียนหนึ่ง ไม่ได้เพียงนั้น พระราชายังโปรดให้กองทหารไปคุ้มกันอีกกองหนึ่ง เพื่อให้ปลอดภัยจนกว่าจะถึงบ้าน แจนได้เดินทางไปยังบ้านของกูปาพ่อตา

แจนเดินนำขบวนกองทหารอย่างมีชัย พ่อตามองลงมาจากหน้าต่างและเห็นเกวียนบรรทุกเงินทองทั้ง ๓ เล่มเกวียน แจนได้ขอบคุนทหารที่คุ้มกัน แล้วก็ให้รางวัลอย่างงามก่อนที่ทหารเหล่านั้นจะเดินทางกลับ ฝ่ายพ่อตาแลเห็นลูกเขยได้เงินทองมากมายเช่นนั้น นัยน์ตาก็เป็นมันวาวและหน้าถึงกับเปลี่ยนสีไปด้วยความริษยา แต่ก็ได้ต้อนรับขับสู้ลูกเขยเป็นอย่างดี พลังถามว่า

“จะได้มาจากไหนล่ะ นอกจากในรอกที่พ่อส่งขำไปนั้นนะ”

พ่อตากูบารับเรียกเมีย ลูกสาวกับหลานชายมากินเลี้ยงกันกับลูก

เขย ทั้งแม่ยายกับเมียต่างดีอกดีใจที่เห็นแจนกลับมา แล้วก็โล่งใจอย่างยิ่งที่พ่อตาของแจนไม่ได้แสดงอาการรังเกียจเฉียดฉินที่แต่อย่างใด ครั้นกินเลี้ยงเสร็จแล้วพ่อตากูบาก็ถามลูกเขยถึงถนนที่จะไปยังนรก มากมายหลายคำถามแจนก็บอกให้ฟังหมดพร้อมทั้งเตือนให้ระวังเจ้าฝ้ายมีหินไม่ผูกคอกที่จะเตร่อยู่ตามหาดทราย แต่กูปาอยากจะทำเดี๋ยวจึงฟังบ้าง ไม่ฟังบ้าง กูปามอบกิจการทั้งหมดให้ลูกเขยดูแล แล้วก็ออกเดินทางไปยังนรกในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง

ตลอดทางไม่มีเหตุการณ์อะไรจนกระทั่งมาถึงชายหาด ที่ชายหาดนั่นเอง ฝ้ายได้ตรงเข้ามาหา พลังพูดว่า

“ขำสัญญาว่าจะบอกขุมทรัพย์มหาศาลให้ ถ้าท่านช่วยฉุดหินไม้ไม่ให้ขำประเดี๋ยวหนึ่ง สักนาทีเดียวเท่านั้น ขำจะเหาะไปในรอกสักเดี๋ยวนึง ไปหาตัวขุมทรัพย์นั้นฝังไว้ที่ไหน แล้วเราจะขุดขึ้นมาด้วยกัน และต่างจะได้ส่วนแบ่งคนละครึ่ง”

ได้ยินเช่นนั้น กูปาก็แลเห็นตัวเองกลับบ้านพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติมหาศาลครึ่งหนึ่งตามที่ฝ้ายบอก ความโลภทำให้กูปาลืมคำเตือนของลูกเขย พอกูปาหยิบหินก้อนนั้นขึ้น ฝ้ายก็ทะยานขึ้นฝั่งเหาะข้ามไปฝั่งข้างโน้น คูไม่ผิดกับลูกธนู มีหน้าขำยังตะโกนมาแต่ไกล ๆ อีกว่า “ขอให้โชคคั้นะ” ปลอ่ยให้กูปาต้องรับกรรมแทนก็มี หินไม่ผูกคอกอยู่ตลอดเวลา เขาว่าแม้กระทั่งทุกวันนี้ ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เสื่อตาขาว

(นิทานชาวยะไข่)

เรื่องนี่คล้ายเรื่องยายต้องตาย ยายต้องมอง นิทานไทใหญ่ที่เล่าไว้เมื่อนานมาแล้ว แต่ตอนท้ายของเรื่องต่างออกไป กลายเป็นอธิบายคำติดปากของชาวยะไข่ที่ว่า ยิงฟัน เพราะปวดเจ็บหรืออก หายใจเพราะขบขันอะไรไม่ ลูดู หลาได้รวบรวมเล่าไว้ในนิทานชาวยะไข่บ้านพม่า ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชายคนหนึ่งมีอาชีพทางลักขโมย และสิ่งที่ถนัดนั้นก็ลักขโมยวัว และก็ไม่ใช่วัวที่ไหน วัวในหมู่บ้านนั่นเอง ชายนั้นจะต้อนวัวออกไปให้ไกลพ้นหมู่บ้าน แล้วก็จัดการขายเสีย พอเวลา โพล้ เหลือ ละก็ ชาย คน นั้น เป็น สดุดายสาตาเที่ยวหาว่าจะมีวัวที่บ้านไหนบ้างที่พอจะขโมยได้ พอตกดึกสงัดก็จะค่อยๆ ไปจู่ววันนั้นมาบางทีก็ขโมยพาออกไปจากหมู่บ้านเสียเลย

ฝ่ายชาวบ้านเมื่อรู้ว่าขโมยของจะขโมยวัว และวัวหายบ่อยๆ ก็ได้เริ่มความเอาใจใส่ดูแลวัวของตนมากขึ้น ตอนกลางวันก็เฝ้าอย่างไม่ให้พลาดสายตา ส่วนตอนกลางคืนก็ได้ล่อเอาไว้ใต้ถุนเรือน เมื่อหาโอกาสเข้า ขโมยนั้นก็ต้องไป

เที่ยวหาไกลๆ ไปหาตามหมู่บ้านที่บุกเบิกใหม่อยู่ใกล้ๆ กับป่า แต่ก็เชื่อว่าจะทำให้ได้ง่ายๆ เพราะพวกเจ้าของวัวไหนจะกลัวเสือมากเท่าเขาว่าไปไหนจะกลัวขโมยลักวัว จึงได้สร้างคอกวัวอย่างแข็งแรง ถ้าไม่ใช่เสือหิวอดโซหรือขโมยใจกล้าจริงๆ แล้วคงไม่มีใครกล้าเข้ามาบุกคอกวัวอย่างนั้นเป็นแน่ แต่เมื่อบังเอิญมีทุ่งเสื่อหิวกับขโมยใจกล้า ต่างจึงได้ตรงมายังคอกวัวของชาวบ้านคอกเดียวกัน

ขโมยค่อยๆ คลานเข้าไปในคอกวัวตอนดึกสงัด หาวไม่รู้ว่าได้มเสื่อตัวหนึ่งคลานเข้าไปข่มอยู่ในคอกนั้นก่อนแล้วเพื่อคอยโอกาส ขโมยคลานทางไประหว่างสี่ข้างวัวที่อยู่กันอย่างเบียดเสียด และต่างก็เคียวเอียงกันอยู่เงิบๆ มือหยabby ของขโมยเอย กลืนสาบของเสื่อเอย ทำให้วัวต่างพากันแตกตื่นตกใจ ขณะที่กำลังวิ่งกันวุ่นอยู่ในคอกด้วยอาการตื่นกลัว ขโมยก็พยายามอย่างเต็มที่ที่จะควานหาเชือกสนตะพายของวัวสักตัวหนึ่ง เสื่อเองก็รีบที่จะควานวัวให้ได้สักตัวหนึ่งเช่นเดียวกัน ทั้งเสื่อทั้งคนก็เลยมาจะเอ็กกันในความมืด ขโมยสำคัญว่าสัตว์ที่เอาหัวมา

ชนตนนั้นเป็นวัว ก็เลยโดดชนขโมยหลัง ข้างฝ่ายเสื่อเมื่อรู้ว่ามันสัตว์ประหลาดขยับบนหลังตน ก็ตกใจแทบสิ้นสติ พอตั้งสติได้ก็วิ่งออกจากคอกเพื่อเอาชีวิตรอด เสื่อยังวิ่งเร็วเพียงใด ขโมยก็ยังกอดเสื่อแน่นเข้าเพียงนั้น เพราะกลัวตก ท่ามกลางป่าอันมืดทึบในเวลากลางดึกเช่นนั้น คนก็ไม่รู้ว่าตนขโมย เสื่อก็ไม่รู้ว่าตัวหลังตนอยู่นั่นก็อกคน ทั้งเสื่อทั้งคนได้เดินทางไปในลักษณะเช่นนั้น จนกระทั่งเหนื่อยอ่อนสิ้นเรี่ยวสิ้นแรงไปด้วยกัน

ครั้นฟ้าเริ่มสว่างต่างฝ่ายต่างก็ได้เห็นกัน ขโมยก็ได้เห็นว่าตนกำลังข่มเสื่ออยู่ ส่วนเสื่อก็เห็นว่ามีคนขโมยหลังตนอยู่ ต่างฝ่ายต่างตระหนกตกใจกันอีกครั้งหนึ่ง เสื่อก็เลยออกวิ่ง ทิ้งขโมยไว้ขโมยอยู่บนหลังอย่างตอนกลางคืนนั้น

ขโมยก็คิดว่า ถ้าตนไม่รีบละหลังเสื่อเสียโดยเร็วแล้ว ไม่ช้าตนก็ต้องกลายเป็นอาหารเสื่อไปเป็นแน่ แต่จะกระโจนลงมาจากหลังเสื่อ แล้ววิ่งหนีไปก็มันจะเป็นอันตรายถึงตายแน่นอน คิดเช่นนั้นแล้วก็เลยคอยอยู่จนกระทั่งผ่านคืนไม่

คนหนึ่ง ซึ่งมักจะขอยืมมาระหัว
ขโมยเห็นได้โอกาสจึงใช้มือทั้งสอง
เหวี่ยงไม้แล้ว โยนตัวขึ้นไป
บนต้นไม้ จะพ้นหลังเสือไปได้แล้ว
ขโมยก็ยังอดกลัวเสือไม่ได้ เสือก
ยังตกใจไม่หาย จึงวิ่งต่อไปโดย
ไม่ได้เหลียวหลังดู

ขณะนั้นได้มาถึงตัวหนึ่งแลเห็น
เสือวิ่งหน้าตาคนมาเช่นนั้น จึงถาม
ว่า

“เกิดอะไรขึ้นนะเพื่อน ถึงได้
มีท่าตกตกใจอย่างนี้ ไหนบอก
ข้ามาซิ”

“บอกก็ได้ว่า มีมนุษย์ตัวใหญ่
ทำทางนำกลั้วมากมาข้างหน้านะซี
ขอยุ่ตลอดทางคนเดียวไม่ยอมลง ข้า
ก็วิ่งเสียจนแทบจะหมดลมด้วยความ
เหนื่อยอ่อน เพิ่งจะลงจาก
หลังข้าไปเมื่อเช้านี้เอง ข้าจึงรอด
ชีวิตมาได้ แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ข้าก็ยัง
ใจสั่นอยู่เลย”

“เจ้ามนุษย์นั้นมันไปข้างไหน
แล้วละ ไปดูกันเถอะ”

“มันขึ้นไปบนต้นไม้ มันโหน
กิ่งไม้ขึ้นไป มันโหว้ง แพล็บเดียว
มันขึ้นไปอยู่บนต้นไม้แล้ว ข้าคิด
ว่ามันบินได้เสียอีก เจ้าอยากดูก็ไป
ดูเองแล้วกัน ข้าไม่ไปด้วยละ”

ความอยากรู้อยากเห็นของลิง
มีมากขึ้นๆ จนคิดว่าต้องดูเจ้า
มนุษย์คนนั้นให้ได้ แต่ก็ไม่กล้าไป
แต่พอฟัง จะต้องเอาเสือไปด้วย
ให้ได้ วิถีเดียวที่จะทำได้ก็คือต้อง
ญูงลี้กับเสือและสัญญากันว่า ไป
ไหนจะไปด้วยกัน เสือกก็ยอมตกลง
เพราะฉะนั้นอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมา
เสือกก็กลับว่าเรื่องเก่า และถึงก็รู้ดี

ว่าความตกใจกลัวของเสือค่อยๆ เบาล
ลงแล้ว จึงจึงพูดขึ้นว่า

“นี่แหละ สหายเสือ เราต่างก็
ไว้ใจกันและกันแล้ว ไม่มีอะไร
ต้องกลัวแล้ว เพราะฉะนั้นไปดูเจ้า
คนนำกลั้วนั้นกันเถอะ”

“โอ๊ย ไม่เอา ไม่เอา อย่าให้
ข้าต้องวิ่งอย่างนั้นอีกเลย”

“ถ้าวิ่งก็วิ่งด้วยกันไฉนเล่า ก็
เราไม่ใช่เพื่อนกันหรือหรือ”

“สหายลิงเอ๋ย ถึงเวลามีกัย
เจ้าได้ขึ้นต้นไม้ได้นะ แต่ข้าอยู่ได้
แต่บนดินนี่นา เกิดอะไรขึ้น หน้
ไม่ทัน ข้าก็ตายนะซี”

“เอ้า ถ้อย่างนั้นเอาหางมา
ผูกติดกันก็ได้ เป็นอะไรก็จะได้เป็น
ด้วยกัน”

เมื่อถึงแฉะอย่างนั้น เสือกก็เห็น
ชอบด้วยเพราะฉะนั้นจึงดูน่าขันที่
สองสัตว์เดินทางกันไปในลักษณะ
เช่นนั้น เสือนำหน้า ลิงไปข้างหลัง
แต่ก็บีบๆ เบ่งๆ ไปจนกระทั่งถึงต้นไม้
ที่ขโมยโหนกิ่งไม้ขึ้นไป

ข้างฝ่ายขโมยบนต้นไม้เห็นเสือ
กลับมาอีก ทั้งยังพ่วงลิงมาด้วยเช่น
นั้น ก็คิดว่าอย่างไรเสียเสือคงต้อง
มาฆ่าตนแน่ๆ ความตกใจทำให้
ขโมยปีนต้นไม้สูงขึ้นไปอีก ข้าง
เสือกตกใจไม่แพ้กัน เอาหางขึ้นไป
เพื่อยึดไว้ให้ลึกลง เสือกทำท่าอย่างนั้น
คนที่ยังตกใจ และความตื่นกลัวทำให้
ไปกลัวเอาทั้งผู้เข้า กิ่งไม้เลี้ยหัก
คนหล่นปลั่งมาบนหลังเสือ เสือ
ร้องลั่นว่า

“โอ๊ย โอ๊ย มันจะมาฆ่าหลังข้า
อีกแล้ว”

ว่าแล้วก็ออกวิ่งอย่างเต็มที่ท้อ

ครั้งหนึ่ง ลากเอาลิงถูถูกันไปด้วย
เคราะห์ดีที่ขโมยบนต้นไม้ไปจากหลัง
เสือกก่อนนั้นแล้ว พอลุกขึ้นได้ขโมย
ก็วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตจนกระทั่งหาย
ลับไป เสือเห็นเช่นนั้นก็เลยหยุดขึ้น
หอบพักเหนื่อย แต่เจ้าลิงบอบช้ำยิ่ง
กว่า เมื่อการปางตายที่เดียว ถึงกับ
นอนแบบ ตาครึ่งพันแห่ง เสือพอ
หายเหนื่อยก็พูดว่า

“ข้าบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ
เป็นไงบ้างละ นี่แค่ข้ามีผลเท่าเร็ว
นะซี ถึงได้เอาตัวรอดมาได้”

แต่ถึงสะบักสะบอมพูดอะไรไม่
ออกได้แต่ยังพันหางอยู่อย่างนั้น
เสือเห็นแล้วคิดว่าลิงขโมยออกมาเพราะ
รู้สึกขี้ขลาดกลัว จึงได้เอ็ดลึงว่า

“สนทนากันหรือ ถึงได้หัวเราะ
ยังพันหาง ข้าต้องวิ่งแทบตาย
เพราะตกตกใจ แล้วยังมีเจ้าผูก
ติดมาด้วยนั้นนะ เหนื่อยแค่ไหนนะ
เจ้าสบายตลอดทางนี่ ถึงได้หัวเราะ
ได้อย่างถึงอกถึงใจ เพื่อนอะไร
อย่างนี้”

แต่ลิงไม่ได้เป็นอย่างเสือว่า
เมื่อได้ขึ้นเสือบ่นหลายหนเขาก็เลย
ต้องอ้าปากและค่อยๆ कराออกมา
พลางบอกเสือว่า “ข้ายังพันเพราะ
ปวดเจ็บหรือ หากใช่เพราะนี่ก็สนุก
หรือขบขันอะไรไหม” เสือรู้ความจริง
เช่นนั้นก็เลยสงสารลิง เมื่อแก้หาง
ให้หลุดจากกันแล้ว ก็ต่างไปตามทาง
ของตน คำที่ว่า “ยังพันเพราะปวด
เจ็บหรือ หากใช่เพราะขบขันอะไร
ไหม” เลยเป็นคำติดปากของชาว
ยะไข่ นับแต่นั้นมา (ยะไข่เป็นแคว้น
หนึ่งในพม่า) ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธรา

คำพิพากษา

(นิทานรัสเซีย)

นิทานรัสเซียหรือชนชาติอื่นที่อยู่ในเขตปกครองของรัสเซียก็มีเรื่องขัดแย้งกันระหว่างคนจนกับคนมั่งมีระหว่างคนดีกับคนชั่ว เรื่องนี้เป็นเรื่องทำนองเดียวกัน ดังที่อิรินา เซเลชโนวาแปลไว้ในนิทานชาวบ้านรัสเซีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพี่น้องสองคนคนหนึ่งยากจนแต่อีกคนหนึ่งร่ำรวยอยู่มาวันหนึ่ง น้องชายที่เป็นคนยากจนเกิดพินหนวด หาอะไรมาติดเตาผิงไม่ได้ ในกระท่อมจึงหนาวเย็นยะเยือก น้องชายผู้ยากจนก็จำต้องไปตัดไม้ในป่ามาทำฟืน แต่เมื่อตัดฟืนได้แล้วก็ไม่มามีอะไรจะบรรทุกกลับ ชายนั้นจึงคิดว่า

“เห็นทีเราจะต้องไปหาพี่ชายไปขี้นมม้ามาสักตัวหนึ่ง เอามาบรรทุกฟืนกลับบ้าน”

คิดดังนั้นแล้วก็ได้ไปหาพี่ชาย พี่ชายให้น้องชายขี้นมม้าอย่างไม่มีผู้เต็มใจนัก มีอาการเขินชา แล้วกำชับว่า “เอาไปได้เพียงหนึ่งหนเดี๋ยวนี้ แล้วต้องระวังอย่าบรรทุก

ให้หนักเกินไปนัก แล้วอย่าคิดมาขี้นมอะไรอย่างอื่นอีก ถ้าวันหนึ่งมีอย่างหนึ่ง พรุ่งนี้ขี้นมอีกอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นเช่นนั้นละก็ ข้าคงจะต้องไปขอทานเขาตามถนนเป็นแน่”

เมื่อชายนั้นจึงม้าม้าบ้านก็นึกขึ้นได้ว่า ลืมขอเครื่องเทียมกับเลื่อนมาด้วย แต่จะกลับไปขอเอามาถึงกรุงปรีโบริชเน่ พี่ชายคงไม่ให้มาหรอก เมื่อไม่มีทางจะทำอย่างไรรู้ได้ ชายนั้นก็เลยผูกเลื่อนเข้ากับหางม้ามัดไว้แน่น แล้วก็ขับเข้าไปในป่า

ตอนขาถลันเลื่อนเข้าไปอัดกับต้นไม้ ชายนั้นไม่แลเห็น จึงไม่รู้ว่ามีหูดวิ่งเพราะอะไร นึกว่ามีางจะโง่งไม่ยอมวิ่งต่อไป จึงเอาแสหวดไปที่หนึ่ง ม้านั้นเป็นม้ากะนองอยู่แล้ว ก็เหินพรวดไปสุดแรงเกิด ผลก็คือหางม้าขาดหลุดไปเลย

ข้างฝ่ายพี่ชายรู้ว่าน้องชายทำม้าของตนทางขาดเช่นนั้น ก็ได้ดำไว้แข่งขันกับน้องชาย แล้วพูดว่า

“เจ้าอย่านึกนะ ว่าข้าจะยอมยุติเรื่องเพียงแค่นี้”

และปรากฏว่าพี่ชายได้ไปฟ้อง

ศาล และไม่ช้าไม่นานพี่น้องทั้งคู่ก็ถูกเรียกตัวให้ไปขึ้นศาล คนทั้งสองต้องเดินทางไปในเมือง ต้องเดินเกินกว่าจะถึงที่หมาย ระหว่างทางที่เดินไปนั้น ชายคนน้องผู้ยากจนได้คิดว่า

“คนจนเป็นความกับคนมั่งมีก็เหมือนกับ คนอ่อนแอไปปล้ำกับคนแข็งแรง อย่างไรเสียก็ไม่มีความชนะ เขาคงจะต้องตัดสินให้เราผิดจนได้เป็นแน่”

หนทางที่เดินไปนั้นต้องข้ามสะพาน และสะพานนั้นเกิดไม่มีราวสะพาน ชายคนจนก้าวพลาดเลยตกสะพานลงไป และก็ให้บังเอิญเหลือเกินที่ขณะนั้นได้มีพ่อค้าคนหนึ่งขับรถมาบนแม่น้ำที่น้ำเป็นน้ำแข็ง พ่อค้านั้นกำลังจะพาพ่อที่ชรา และบ่าวเจ็บไปหาหมอ เมื่อชายคนจนนั้นหล่นลงมา ก็ได้หล่นลงบนตัวคนเจ็บนั้นพอดีพอดี น้ำหนักตัวของชายนั้นทำให้คนเจ็บถึงแก่ความตายทันที ส่วนตัวคนที่หล่นลงไปนั้นไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด >>

พ่อค้าก็ขัดตัวชาขนนไว้ แล้ว
ร้องว่า

“มาทำพ่อค้าตาย ข้าไม่ยอม
หรอก ต้องไปหาผู้พิพากษาด้วยกัน
เดี๋ยวแหละ”

ดังนั้นจึงเป็นอันคนทั้งสามได้
ไปหาผู้พิพากษาด้วยกัน ชายคนจน
ก็ยิ่งเศร้าและเป็นทุกข์หนักขึ้นอีก
ได้แต่คิดว่า

‘กราวนละ เขาต้องเอาเราผิด
แน่ๆเลย’

ทันใดนั้น ชาขนนก็แลเห็น
ก้อนอิฐก้อนหนึ่งหนัก พอลอยตรง
ข้างทาง จึงหยิบขึ้นมาแล้วเอาผ้า
ห่อไว้ และซุกไว้ในเสื้อ ชาขนน
คิดว่า

‘จะฆ่าแม่แะหรือลูกแะมันก็
ผิดเท่ากัน ถ้าหากผู้พิพากษาคัดสิน
เราโดยไร้ความยุติธรรม และลง
โทษว่าเรารู้ผิดแล้วละก็ เราจะ
ฆ่าผู้พิพากษาเสียทีเดียว เพราะถึง
อย่างไรก็มีความผิดอยู่แล้ว’

ไม่ช้าคนทั้งสามก็ได้มาอยู่ต่อ
หน้าผู้พิพากษา ผู้พิพากษาก็จะต้อง
สอบสวนเรื่องราวเพื่อการตัดสิน
ชายคนจนได้ชำเลืองมองดูผู้พิพากษา
มองแล้วมองอีก แล้วก็เอ่ยห่อก้อน
อิฐนั้นออกมาขยับให้ผู้พิพากษาเห็น
พลางกระซิบบว่า

“ตัดสินอย่างไรก็ตัดสินไปเถอะ
ท่านผู้พิพากษา ดูกี่แล้วกันว่าข้าเอ
อะไรมาศาลด้วยในวันนี้”

ชาขนนพูดหนักแน่นแล้วก็ยังไม่
ยอมหยุด ยังพูดซ้ำอีกเป็นหนที่สอง
หนที่สาม ผู้พิพากษาก็เลยต้องจ้อง
มองดู แล้วก็คิดว่า

‘สิ่งที่ชาขนนขยับให้เราเห็น
เห็นจะเป็นก้อนทองละครมัง’

พอนึกถึงว่าจะเป็นทองเช่นนั้น
แล้ว ผู้พิพากษาก็อดนึกอยากได้ไม่
ได้ นึกกระหึ่มต่อไปอีกว่า

‘ถึงแม้จะไม่ใช่ก้อนทอง เป็น
เพียงก้อนเงิน ก็ยังมีราคาเป็นเงิน
ก้อนใหญ่ทีเดียวแหละ’

ดังนั้นผู้พิพากษาก็ตัดสินใจให้
ชายผู้ทำทางมาขาด เอาม้าไปเลี้ยง
ไว้จนกว่าทางจะงอกออกมาดังเดิม
แล้วผู้พิพากษาก็ได้บอกพ่อค้าว่า

“ในการลงโทษคนที่ตกสะพาน
ลงมาทำให้พ่อท่านตายนั้น ข้าขอ
ตัดสินให้ชาขนนไปยื่นท้าแข่งตรง
ใต้สะพานนั้น แล้วท่านต้องโดดลง
มาจากสะพานให้ลงบนตัวชาขนน
โดยแรง จนกระทั่งถึงแก่ความตาย
อย่างเดียวกับที่เขาคิดแก้พ่อท่าน”

เป็นอันการตัดสินคดีก็สิ้นสุด
ลง ต่อจากนั้นพี่ชายก็ได้พูดแก่น้อง
ชาว่า

“ดีละ ถ้าอย่างนั้น ข้าจะเอา
ม้าของข้ากลับไปนะ”

“อะ ไม่ได้ซีพี่” น้องชายแย้ง
“ต้องให้เป็นไปตามคำพิพากษา คือ
ต้องให้ข้าเอาม้าไว้จนกว่าทางจะงอก
ออกมาอีกนั่น”

ได้ยินเช่นนั้น พี่ชายจึงกับ
ต้องอ้อนวอนน้องชาว่า

“เอาม้าคืนให้ข้าเถอะ ข้าให้
เจ้า ๓๐ รูเบิลด้วย เอ้า”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ขัดข้อง พี่เอ
คืนไปได้” น้องชายยอมตกลงทันที
พี่ชายรีบนำเงินให้น้อง เรื่องราว
ก็เป็นอันเลิกแล้วต่อกันไป

กราวนมาถึงพ่อค้า ซึ่งก็ได้
อ้อนวอนชายคนจนนั้นเช่นเดียวกัน
พ่อค้าพูดว่า

“เราก็กินแล้วต่อกันก็แล้ว
กัน ข้าไม่เอาเรื่องแล้ว เพราะถึง
อย่างไรก็คงไม่ทำให้พ่อข้าพ้นขึ้นมา
ได้หรอก”

“อ้าว ไม่ได้ซี ต้องทำตามคำ
พิพากษา เอาเลย โดดลงมาจาก
สะพานเลย”

“ข้าไม่ยอมฆ่าท่านนี้ เรามา
ญาติดีกันเถอะ ข้าให้ร้อยรูเบิล เอ้า
เอาไป”

ชาขนนฉวยเงินร้อยรูเบิลได้ก็
ทำท่าจะกลับไป ผู้พิพากษาเห็น
เช่นนั้นก็เรียกให้เข้าไปหา พลาย
พูดว่า

“ไหนละ สิ่งที่สัญญาจะให้ข้า”

ชายคนจนก็ล้วงเอาห่อก้อนอิฐ
ออกมาจากเสื้อ แล้วเลิกผ้าห่อออก
ให้ผู้พิพากษาเห็นก้อนอิฐอยู่ภายใน
พลางพูดว่า

“นี่แหละสิ่งที่ข้าขยับให้ท่าน
เห็น ขณะที่พูดว่า ‘ตัดสินอย่างไรก็
ตัดสินไปเถอะ ท่านผู้พิพากษา ดู
ก็แล้วกันว่าข้าเออะไรมาศาลด้วย
ในวันนี้’ ถ้าท่านตัดสินต่างไปจาก
ข้าคงได้เอาก้อนอิฐนี้ทาบหัวท่านตาย
ไปแล้ว”

เห็นเช่นนั้น ผู้พิพากษาคิดว่า
“เคราะห์ดีนะ ที่เราคัดสินไป
อย่างนั้น ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้มี
ชีวิตรอดมาถึงเดี๋ยวนี้หรอก”

ฝ่ายชายคนจนนั้นได้กลับบ้าน
ด้วยใจเบิกบาน เปล่งเสียงร้องเพลง
เสียงเต็มเสียง เสียงดังลั่นทีเดียว ♥

38 ม.ค 28 67.2 2528

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

สัวทองกับแกะหิน

(นิทานจีน)

เรื่องของน้ำเป็นปัญหาแก่ชาวจีนอยู่เสมอ บางแห่งถึงแม้จะมีน้ำกิน แต่ก็ไม่ใช่ น้ำจืด ถ้าอยากได้น้ำจืดมาดื่มก็ต้องเดินไปตั้ง ๓๐ ไมล์ จึงจะได้น้ำ แต่แล้วก็ได้ผู้มาช่วย ตามเรื่องราวที่จอห์น มินฟอร์ดได้แปลเอาไว้ในนิทานชาวบ้านของจีนต่อไปนี้

เมื่อนานมาแล้ว ทางตอนเหนือของแม่น้ำจีหลี่หาน้ำจืดไม่ได้เลย น้ำในแม่น้ำทางเค็มทั้งขม แม่น้ำบ่อในแถบนั้นก็มีรสชาดอย่างเดียวกัน ผู้คนได้ดื่มกินน้ำรสอย่างนั้นมาหลายชั่วคนแล้ว จนอวัยวะร่างกายชุ่มไปด้วยน้ำเค็มทั้งขม ถ้าเกิดมีใครอยากได้น้ำจืดมาดื่มสักนิด ก็ต้องเดินไปตกไกลตั้ง ๓๐ ไมล์ทีเดียว และน้ำจืดดั่งนั้นจะมีค่ายิ่งเสียกว่าน้ำที่ขม

คิงนานแสนนานเหลือจะจดจำ ได้มีคำพยากรณ์ลับๆ รู้และเชื่อกันสืบต่อมาในหมู่ชาวบ้านว่า “ฟังกันไว้เถิด พวกเจ้าผู้กระหายน้ำ น้ำบริสุทธิ์เหลือล้นจะพุ่งออกมาจากแกะหิน” แต่แกะหินนี้เป็นอะไร เป็นของขลังของศักดิ์สิทธิ์ชนิดไหนกัน แล้วมันซ่อนอยู่ที่ไหน ต่างคนได้แต่ถาม แต่หากำตอบไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้ เรื่องแกะหินก็ยังคงเป็นความลับดำมืดอยู่นั่นเอง จน

กระทั่งมีคนที่มีฉายาสัวทอง ได้มาถึงหมู่บ้านแถบนั้น

ทชายนันได้นายว่าสัวทองคงเป็นเพราะว่า สัวทองเป็นชายหนุ่มช่างแกะสลักหิน ซึ่งตระกูลของเขามีชื่อทางด้านนี้มาตามชั่วคนแล้ว ครั้นมาถึงสัวทองความสามารถชำนาญงานได้ขึ้นถึงขีดสุด ก็ที่สัวทองได้แกะหินเป็นรูปต้นไม้ ซึ่งไม่ว่าจะคงดูใบจะเห็นเป็นเส้นเป็นริ้วอ่อนไหวไม่ผิดของจริง ยิ่งแะนกหรือรูปสัตว์อื่นๆ ก็ยังเห็นเป็นขนเป็นปีกดูราวกับมีชีวิต ผู้คนทั้งใกล้ทั้งไกลต่างพากันสรรเสริญความสามารถเป็นเลิศของสัวทอง

ฝ่ายสัวทองเมื่อเห็นพวกชาวบ้านชาวเมืองไม่มีน้ำจืดกิน กับทั้งคิดถึงคำพยากรณ์ที่เชื่อกันมาแต่โบราณกาล สัวทองถึงกับสาบานว่าจะต้องค้นหาตัวแกะหินอันลึกลับให้ได้ ความทุกข์ยากของพี่น้องในบ้านเกิดของตนจะได้ยุติลงเสียที่คั้งนั้นสัวทองจึงได้ออกเดินทางไปตามที่ต่างๆ ทั้งได้ภูเขาสูงๆ ทั้งค้นหาตามก้นแม่น้ำในที่ไกลๆ ทั้งยังสำรวจบ่อน้ำเก่าแก่ ลองจะหिनดูก็ดังหลายแห่ง แต่ทั้งๆ ที่ได้ผ่านความยากลำบากมากมายเหลือคณานับ สัวทองก็ยัง ไม่พบตัวแกะหินที่ว่านั้นเลย

อยู่มาวันหนึ่งสัวทองเดินทางกลับมาจากภูเขาไกลโพ้นแห่งหนึ่ง ตอนนั้นออกจะมีดมากแล้ว สัวทองเดินผ่านบ่อน้ำที่แห่งร้างบ่อหนึ่ง อยู่ทางด้านใต้ของหมู่บ้าน ทันใดนั้นสัวทองก็ได้แลเห็นแสงเป็นประกายวาวอยู่ตรงกลางบ่อ สัวทองเฝ้าดูอยู่พักหนึ่งด้วยความอัศจรรย์ใจ

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น สัวทองก็ไปจัดการขุดบ่อน้ำนั้น สัวทองขุดลงไปตรงกลาง พอเอาดินเอาโคลนที่แดงออกไป เอาทรายสีดำข้างใต้ออกไป ก็ปรากฏมีแสงวาวออกมา สัวทองก็ขุดลงไปและได้หินเป็นมันระยิบจระยับ งามมากอันหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่างเหมือนกับแกะ สัวทองเห็นเช่นนั้นก็ตั้งใจเป็นล้นพิน รับประทานก้อนนั้นกลับบ้าน แล้วก็นั่งเฝ้าลูกกลายอยู่ตลอดวันตลอดคืน เฝ้าพิจารณารูปร่างของหินก้อนนั้นอย่างถวิลว ในที่สุดสัวทองก็ตัดสินใจสลักหินก้อนนั้นให้เป็นตัวแกะ ช่างหนุ่มใช้ก้อนใช้สัวตอกไปเจาะไป เสียงคังค็อก ค็อก ค็อก ขณะแกะตัวแกะ ข้างๆ ตัวมีสัวทองพะเนิ่นเพิ่นทัก ล้วนแต่ที่อึ้งงันเสียสัวทสวมใส่ก็ชุ่มไปด้วยเหงื่อ สัวทองค่อยๆ ทำไป ไม่ช้าเขาแกะอันงอแงจนแกะที่หงิกขมวด นัยน์ตาอันใสแจ้วตลอดจนกับอันบอบบางก็

ปรากฏขึ้นมาจากหินก้อนนั้น ส่วทอง
พากเพียรแกะสลักแกะตัวนตลอด
๕ วัน ๕ คืนโดยไม่ได้อายุพักเลย ยัง
คงเหลือแต่การตกแต่งขั้นสุดท้าย
เท่านั้น ครั้นเมื่อสลักเสร็จสุดท้าย
ของกับแกะเสร็จเท่านั้นละ อะไรนั้น
แกะที่ส่วทองสลักมาจากก้อนหิน
แท้ๆ เกิดกระดิกหือได้ กะพริบตาได้
นับเป็นความมหัศจรรย์เหนือความ
มหัศจรรย์ทั้งปวงที่แกะน้อยอันส่ว
ทองได้พากเพียรบากบั่นแกะสลักขึ้น
มาด้วยความยากลำบากนั้น ได้เกิด
มีชีวิตขึ้นมาแล้ว

แกะน้อยได้เปิดปากพูดแก่ส่ว
ทองว่า “พี่ส่วทองที่รัก พ่อตาสัก
เสียงแรงแกะสลักข้าขึ้นมา ข้ารู้สึก
บุญคุณเหลือเกิน เพราะฉะนั้นข้า
จะต้องตอบแทนพ่ออย่างเต็มที่ที่สุด
พ่ออยากได้อะไร บอกมา เงินหรือ
ทองหรือ ข้าจะหามาให้ ไม่ว่าพ่อจะ
ต้องการของมีค่าอะไรก็ตาม ข้าหา
มาให้ได้ทั้งนั้น”

ส่วทองสั่นหัวแล้วพูดว่า “ไม่
ต้องการหรอก ไม่ว่าเงินหรือทอง
หรือของมีค่าใดๆ ก็ตาม แต่ข้าเอง
ข้าไปหาเงินมาให้ชาวบ้านดื่มกิน
จะได้ไม่ต้องกินน้ำเค็มๆขมๆ จะได้
กินน้ำสะอาดหรืออาหารตามรสอัน
แท้จริงของมันเสียทีแล้วละก็ พ่อจะ
ยินดีและพอใจยิ่งนัก”

ได้ยินถ้อยคำของส่วทอง แกะ
หินก็คิดอยู่ครู่หนึ่ง กะพริบตาแล้ว
พูดว่า “งานที่หมอบหมายให้ข้าทำ
นั้นมันยากไม่ใช่เล่น แต่เอาเถอะ
ข้าจะพยายามทำให้จนสุดกำลัง แต่
ข้าขอพ่ออย่างเดียวว่า พ่อต้องจำไว้ให้
แม่นนะ ว่าพ่อจะต้องไม่เปิดเผยความ
ลับนี้ให้ใครรู้ ไม่ว่าจะทำอะไรใน
หมู่บ้านพวังก์ก็ตาม ถ้ามีใครมาพบ

เข้า แล้วเหียวไปบอกใครต่อใครจน
ทั่วโลกละก็ เป็นอันว่าฤทธิ์อำนาจ
ของข้าถึงที่สุดแล้ว”

ส่วทองก็รับคำ แกะน้อยก็แผ่น
โผนไปอย่างรวดเร็วไม่ผิดกับสายฟ้า
แลบ กับเงินของมันเคลื่อนไปเร็ว
ปรือราวกับลมพัด เพียงพริบตาเดียว
ก็ไปได้ตั้ง ๓ ไมล์ แกะน้อยมาถึง
แม่น้ำเหลืองแล้วก็ดูน้ำอมไว้นจน
เต็มท้อง แล้วก็มุ่งหน้ากลับมายัง
หมู่บ้าน มาถึงก็พ่นน้ำลงไปใบบ่อน้ำ
แห่งๆ แกะน้อยวิ่งไปวิ่งมาอยู่อย่าง
นั้นคนละ ๓ ครั้ง จนกระทั่งบ่อน้ำ
มีน้ำเจดสนิทเต็มเปี่ยม

ครั้นรุ่งขึ้น พวกชาวบ้านใน
หมู่บ้านต่างประหลาดใจกันทั่วทุกตัว
คน เพราะมหัศจรรย์อะไรอย่างนั้น
ที่เห็นบ่อน้ำที่เคยแห้งมาครึ่งหนึ่ง
กลับมีน้ำเต็มเปี่ยม ทั้งยังเป็นน้ำเจด
เสียอีกด้วย ต่างคิดกันว่าสวรรค์
โปรดประทานพรมาให้แล้ว ดวงหน้า
ของทุกคนต่างก็เบิกบาน ต่างพา
กันเอาถังใบเล็กใบใหญ่มาตักน้ำ
จนกระทั่งทุกๆ บ้านต่างมีน้ำเจดดื่ม
และทำกับข้าว บ่อน้ำนั้นข้างเป็น
บ่อมหัศจรรย์จริงๆ ในตอนเย็น
ผู้คนพากันมาตักน้ำจนกระทั่งน้ำ
แทบจะแห้งขอด แต่พอเช้าขึ้นมา
นั้นก็กลับเปี่ยมขึ้นมาอีก ไม่มีใคร
นอกจากส่วทองผู้เดียวที่รู้ความลับนี้
ส่วทองรู้ว่าแกะหินน้อยของตนนั้น
เองท่วงไปอมน้ำจากแม่น้ำเหลืองมา
ใส่ไว้ให้คนละ ๓ ครั้งโดยไม่ปริปาก
บ่น ทั้งนั้นก็เพื่อประโยชน์ของชาว
บ้านร่วมหมู่บ้านเดียวกันกับเขา ซึ่ง
เขาก็รู้สึกบุญคุณยิ่งนัก

เหตุการณ์ได้เป็นเช่นนั้นอยู่ตลอด
๓๐๐ วัน ถิ่นวันหนึ่ง แกะหินไปอม
น้ำจากแม่น้ำอย่างเคย แต่จนไก่อ้น
แล้ว ก็ยังไม่กลับมา ฟ้าสาบแล้วก็

ยังไม่แลเห็นแกะหินน้อย ตะวันขึ้น
แล้ว แกะหินก็ยังไมกลับมา ส่วทอง
ซึกจะเป็นห่วง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
จึงได้ออกค้นหาไปตามทางบนภูเขา
ที่ตรงไปยังแม่น้ำเหลือง เดินไปก็
ตะโกนร้องเรียกไปว่า “แกะหินน้อย
แกะหินน้อย” ส่วทองตะโกนจน
เสียงแหบเสียงแห้งก็ ไม่ได้ยินเสียง
ขานรับ ส่วทองท่องไปทั่วภูเขาและ
หุบห้วย จนในที่สุดไปพบแกะหิน
นอนอยู่เฉยตายในพงหญ้า ท่าทาง
น่าเวทนา เสียงแกะน้อยครางออก
มาว่า “พี่ส่วทอง ข้าแย่แล้ว เจ้าแม่
น้ำเหลืองผู้ชั่วได้ตัดกับหน้าของ
ข้าไปเสียทั้งสองข้างแล้ว ข้าเลยวิ่ง
ไม่ได้”

ได้ยินดังนั้น ส่วทองสงสาร
แกะน้อยจับใจ จัดแจงอมแกะน้อย
พากลับบ้านด้วยความเป็นห่วงอย่าง
ยิ่ง นับแต่นั้นมาน้ำในบ่อน้ำก็ค่อยๆ
แห้งเหือดไป พวกชาวบ้านก็พากัน
สิ้นหวังอีกครั้งหนึ่ง ส่วทองทงเศร้า
ทั้งแค้น ถึงกับสาบานว่าจะต้อง
แก้แค้นเจ้าแม่น้ำเหลืองนี้ด้วยตัวเอง
ให้ได้ แต่ก่อนอื่นส่วทองต้องเสีย
เวลาอีก หลายวันแกะสลักกับทอง
คู่ใหม่ให้แกะหินน้อย และในคืน
เดือนหงายวันหนึ่งส่วทองได้เอายันต์
เดือนตะวันอันเป็นมรดกตกทอดกัน
มาในตระกูลของตนติดตัวไปด้วย
แล้วก็ขี่แกะหินน้อยไปยังแม่น้ำ
เหลือง ขณะนั้นคลื่นลูกใหญ่ๆเป็น
ประกายเหมือนเงินอยู่บนผิวน้ำ มีลม
ร้ายพัดอยู่ในป่า แลเห็นเจ้าแม่น้ำ
เหลืองนั้นขัดสมาธิก้นหน้าอยู่ริมตลิ่ง
ดูไม่ผิดกับหินก้อนใหญ่ๆ เห็น
เช่นนั้นส่วทองเกิดบันดาลโทสะ
โหดแล้วไปยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าแม่
น้ำเหลืองแล้วร้องตะโกนว่า

“เจ้าแม่น้ำเหลือง เป็นเจ้า

อย่างไรนะ ช่างตระหนักรู้เห็นวร้ายกาจ ทำไม แกะหินของข้ามาอมน้ำในแม่น้ำของท่านเพียงนิดหน่อยเท่านั้นก็ต้องมาตักกับออกด้วย ถ้าท่านไม่ก้มหัวยอมรับผิดละก็ ข้าเป็นเฒ่าท่านให้เป็นผองสุลเสียทีเดียว”

ร่างสาวทองที่มาปรากฏขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเช่นนั้น ก็ได้ทำให้เจ้าแม่น้ำเหลืองถึงกับสะดุ้ง มือกุมดาบแกว่งทอยอยู่ที่เขมขัด พลังเงยหน้าขึ้นดู กรนเห็นเป็นมนุษย์หนุ่มตัวแค่นั้น ก็อดขมเขาะไม่ได้ แล้วก็เอ็ดตะโรออกมาว่า

“เจ้าบังอาจอย่างไรถึงได้มาว่าข้าอย่างนั้น เจ้าเด็กสาระเลว ข้าวันนี้เป็นเจ้าแห่งแม่น้ำเหลืองนะ น้ำในแม่น้ำนี้เป็นของข้า ข้าไม่ยอมให้พวกเจ้ามาขโมยของข้าไปหรอก”

สาวทองก็ตวาดกลับไปบ้างว่า “แม่น้ำเหลืองไหลอยู่บนพื้นพิภพที่เป็นของทุกคน เราก็ไม่ยอมให้ท่านเก็บไว้เป็นของท่านแต่ผู้เดียว”

เจ้าแม่น้ำเหลืองไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร ก็แผดเสียงออกมาดังตาดาลน “ออกไปให้พ้นหน้าข้าซะ ไม่อย่างนั้นข้าเป็นเจ้าลมหยตตัวเจ้าให้หนาวเหน็บกลายเป็นก้อนน้ำแข็งไปเลย”

พูดแล้วก็อ้าปากอันแสนกว้าง เป่าลมเย็นเฉียบราวน้ำแข็งพร้อมทั้งพัดหิมะมาด้วย เห็นเช่นนั้นสาวทองก็ถอยๆ จดเขย่นตัวเดือนตะวันออกมาอย่างใจเย็น พลังไข่มอเกาะ ๒-๓ ครั้ง ทันใดนั้นก็ได้มีแสงสีทองกับเปลวสีม่วงแผ่ออกมาไม่ผิดกับเปลวไฟลุกโชติช่วง แสงสว่างจ้านนั้นแผ่ไปทั่วพิภพ ลมหยุดพัดทันที และหิมะก็ละลายไปหมด

เจ้าแม่น้ำเหลืองเห็นฤทธิ์อำนาจของตนถูกทำลายไปเสียแล้วเช่นนั้น ก็ตะโกนเรียกพวก สมุนผู้นำมากมายหลายพัน ผีแต่ละคนต่างกรุกันมาบ้างก็แยกเขี้ยวขึงฟัน บ้างก็กางเล็บแสดงฤทธิ์อำนาจต่างๆ แต่สาวทองยังคงถอยย่นตัวไว้ และทันใดนั้นก็แกว่งยันต์ไปรอบๆ และปรากฏไฟพุ่งออกมาเป็นสาย มีแสงสว่างจ้าไปทั่วท้องฟ้า พวกผีทั้งหลายพากันมุดน้ำดำหนิไปด้วยความตระหนกตกใจไม่กล้าโผล่หัวขึ้นมาอีก ไฟที่พุ่งออกมา ไปวนอยู่รอบๆ ตัวเจ้าแม่น้ำเหลือง หนาวยาวของเจ้าแม่น้ำเหลืองถึงกับไหม้หมด เป็นควันดำกลุ้มไปทั่ว เจ้าแม่น้ำเหลืองร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด สาวทองก็ยังขยี้ยันต์เดือนตะวันสูงขึ้น พลังร้องว่า

“ยันต์เดือนตะวันนั้นเป็นหินไฟสวรรค์ ซึ่งอาจจะเผาภูเขาให้เป็นเถ้าธุลีก็ได้ ตมน้ำทะเลให้แห้งเหือดไปได้ได้ ถ้าท่านไม่ยอมให้น้ำในแม่น้ำเหลืองแก่เราละก็ ข้าเป็นเฒ่าท่านให้ตายเสียในคืนวันนี้ละ”

เจ้าแม่น้ำเหลืองก้มหัวแสดงว่ายอมแพ้ แล้วครางออกมาว่า “ยกโทษให้ข้าด้วยเถอะพ่อหนุ่ม แล้วพ่อหนุ่มอยากได้อะไรข้าจะยกให้หมด เป็นการชดใช้ความผิดของข้า”

ทั้งสาวทองทั้งแกะหินพูดออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า “เราไม่ต้องการอะไรหรอกนอกจากน้ำในแม่น้ำเหลือง เพื่อว่าผู้คนทุกบ้านเรือนจะได้ดื่มกินน้ำสะอาดด้วยรสจืดจางๆ ของมันเสียที”

เจ้าแม่น้ำเหลืองได้ล้วงไข่มุกเม็ดกลมเป็นประกายใสแจ๋วออกมาจากปาก แล้วพูดว่า

“ไข่มุกเม็ดดินเป็นไข่มุกผลิตน้ำ

เมื่อใดแกะหินเอาใส่ปากไว้ น้ำจืดสนิทก็จะไหลออกมาจากปากไม่ขาดสายชั่ววันจันทร์”

สาวทองรีบไข่มุกมาใส่ปาก แกะหิน พอแกะหินอ้าปาก น้ำจืดก็ไหลออกมาไม่ผิดกับน้ำพุ ขณะนั้นฟ้าใกล้สว่างแล้วได้ยินเสียงไก่ขันดังมาจากหมู่บ้านแต่ไกล แกะหินได้พูดว่า

“พี่สาวทอง รีบๆ เข้าเถอะ เดี่ยวสว่างแล้วมีคนอื่นเห็นเรา ทุกอย่างจะพังกันหมด”

สาวทองก็ได้ไข่มุกแกะหิน ซึ่งก็ไฉ่ว่งแข่งกับเวลา แต่ก็ไฉ่ว่งไม่ได้เร็วเหมือนแต่ก่อน เพราะกับหน้าเกิดบาดเจ็บไปเสียข้างหนึ่ง เพราะฉะนั้นเมื่อมาถึงหมู่บ้าน ฟ้าก็สว่างพอดี คนเลี้ยงวัวหนุ่มคนหนึ่งเดินแต่เช้าตรู่ และขณะที่จะต้อนวัวไปเลี้ยงที่ทุ่งหญ้า ก็ได้เห็นแสงสว่างจ้าพุ่งมาแต่ไกล กรนเข้ามาใกล้ ได้แลเห็นชัดเจน จึงร้องออกมาโดยไม่ทันคิดไว้ว่า

“เร็ว เร็ว มาดูกันทุกคน มาดูสาวทองกับแกะหิน”

พอแกะหินได้ยินเข้า ก็หยุดกึก ตะวันขึ้นแล้วส่องแสงแจ่มจ้า แกะหินก็ได้กลายร่างเป็นหินไปทันที และได้ก้อนหินนั้น ได้มีน้ำจืดไหลออกมาตลอดเวลา ภายหลังคนพากันเรียกว่า “ก้อนหินแกะหินน้อย” และใกล้ๆ ก้อนหินนั้นได้มีต้นไม้เขียวสดขึ้นมาต้นหนึ่ง เป็นต้นไม้จำพวกไม้สีเขียว เขาวานันละคือสาวทอง แต่น้ำที่พุ่งออกมาจากใต้ก้อนหินนั้นไม่เคยเหือดแห้งเลยเป็นเวลาช้านานมาแล้ว ไม่ว่าใครได้ดื่มมานานแล้ว เป็นอดนักถึงการกระทำอันน่าสรรเสริญของสาวทองเสียมิได้ และได้จดจำเรื่องราวเล่ากันต่อๆ มานับเป็นพันๆ ปี ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

คำสอนของพ่อ

(นิทานชาวยิว)

นิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องการปฏิบัติตามคำสอนของพ่อ ซึ่งก็ได้ส่งผลให้ได้ทรัพย์สินมหาศาลจนกลายเป็นคนมั่งมีขึ้นมาได้ ดังที่เมอร์เรย์ รอสตัน แปลจากภาษาเชบรู และเอสเซอ แบรธเนามาเล่าไว้ในขุมทองของนิทานชาวยิว เรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่ง ซึ่งมีลูกชายอยู่เพียงคนเดียว และลูกชายคนนี้เป็นที่รักของพ่ออย่างยิ่ง แวด พ่อสอนลูกชายทุกวันวันละ ๓ ครั้งด้วยคำพระที่ว่า “จงโยนขนมปังของเจ้าลงไปแม่น้ำ เพราะเจ้าจะต้องได้พบในเวลาต่อมาอีกหลายวัน” ต่อมาไม่นานพ่อก็เจ็บและตายลง ลูกชายระลึกนึกถึงพ่ออยู่เสมอ และเพื่อแสดงความระลึกถึง ลูกชายก็ทบทวนถ้อยคำที่พ่อสอนไว้ แล้วก็ปฏิบัติตามนั้น คือ เอาขนมปังโยนลงไปในน้ำวันละก้อน อยู่มาวันหนึ่งมีชายชราผู้หนึ่งผ่านมาเห็นเข้า ได้ถามว่า “ทำอะไรนะ” เด็กนั้นตอบว่า “ทำสิ่งที่พ่อข้าส่งสอนเอาไว้ คือ จงโยนขนมปังของเจ้าลงไปแม่น้ำ” ชายชราได้ยินเช่นนั้นก็กล่าวว่า “ขอให้เจ้าจงเจริญๆเถอะที่เจ้าทำตามคำ

สั่งสอนของพ่อ และความในตอนที่ข้าก็จะต้องเป็นจริงขึ้นมาเป็นรางวัลแก่เจ้า” พูดแล้วชายชราก็เดินจากไป

เด็กนั้นได้เติบโตขึ้น ได้แต่งงานและมีลูกมีเต้า แต่ก็ยังปฏิบัติตามคำสอนนั้นเรื่อยมาไม่เคยเว้นเลยสักวัน และได้มีปลาตัวหนึ่งมาคอยตรงที่ที่ชายนั้นโยนขนมปังทุกวัน พอขนมปังตกลงน้ำ ปลาก็ฮุบแล้วก็ยกออกไปทันที ทำให้ปลาตัวนั้นอ้วนและตัวโตมาก ตัวโตเสียจนทำให้ปลาอื่นๆเดือดร้อน ก็ว่ามันจะจับปลาอื่นกินเป็นอาหารประจำ ปลาเหล่านั้นไม่มีทางจะตอบแทนอย่างไรได้

ดังนั้นปลาเหล่านั้นจึงได้นัดพบกันและพากันไปหาเจ้าแห่งปลาทั้งหลายซึ่งได้แก่ปลาฉลาม แล้วร้องทุกข์ว่า “ข้าแต่ท่านผู้เป็นใหญ่ ขณะนี้มีปลาตัวอ้วนใหญ่ และแข็งแรงอย่างน่าเกรงขามมาอยู่ใกล้ๆ กันกับพวกเรา และได้มาขอกองเราพวกเรามาไปกินเสียทุกเช้าทุกเย็น เข้า ๒๐ ตัว เป็น ๓๐ ตัว ถ้าท่านไม่ช่วยพวกเรา เราเป็นลูกทำลายหมดแน่นอน”

ได้ยินเช่นนั้นปลาฉลามก็ได้สั่ง

ให้ไปตามปลาตัวนั้นมาหา โดยส่งปลาตัวหนึ่งไปตามตัวปลาฉลาม แต่ปลาที่ไปตามก็ถูกขยอกเสีย จึงส่งตัวที่สองไป ก็ประสบชะตากรรมอย่างเดียวกัน จนในที่สุดก็เลยกินปลาที่ถูกใช้ให้ไปตามเสียเป็นจำนวนมาก ปลาฉลามเจ้าแห่งปลาทั้งหลายก็เลยต้องขึ้นจากก้นมหาสมุทรไปหาปลาตัวอ้วนใหญ่ขึ้นด้วยตนเอง เมื่อจ้องมองดูปลาใหญ่นั้นอย่างถึงที่สุดก็รู้หนึ่ง จึงถามว่า “เจ้าไปหาอะไรกินที่ไหนถึงได้ตัวอ้วนใหญ่อย่างนี้”

“ตามชายฝั่งทะเลนั่นแหละ”

“เป็นไปได้อย่างไร พวกปลาที่อยู่ในทะเลลึกยังตัวไม่ใหญ่เท่านี้เลย แล้วเจ้าอยู่ในน้ำตื้นๆ แถบชายฝั่งจะอ้วนไปได้อย่างไร”

ปลานั้นก็อธิบายว่า “มีชายคนหนึ่งเอาขนมปังมาให้ข้ากินวันละก้อนทุกวัน ข้ากินเข้าไปกระเพาะก็เลยคราก กินปลาได้ที่ละมากๆ กินตอนเช้า ๒๐ ตัว ตอนเย็น ๓๐ ตัวทุกวัน ข้าจึงได้อ้วนอย่างนี้แหละ”

“แล้วทำไมถึงต้องกินปลาที่เป็นพี่น้องของเจ้าเองด้วยเล่า”

“ก็พอเห็นเจ้าปลาตัวเล็กตัว

น้อยมาว่าอยู่รอบๆตัวข้า ข้าก็เกิด
อยากกินน้ำลายสอ เลขเหมือบเสีย
เลย”

ปลาพาได้ยื่นเจ้าปลาอันพุด
เช่นนั้นก็โกรธเป็นพ่นไฟ ส่งให้
ปลาไปตามชายที่ให้นมบั้งมาพบ
ปลานั้นก็ตอบว่า “เอาละ ถ้าเขา
เอาขนมบั้งมาให้ข้าอีกพรุ่งนี้เช้า ข้า
จะจับมาให้ท่าน”

ต่อจากนั้นปลานั้นก็ตรงไปยังที่
ที่ชายผู้ให้นมบั้งยื่นทุกเช้า ปลา
ชุดทรายเป็นหลุมลึก แล้วก็ลงไป
นอนในหลุม เอาทรายกลบหัวไว้
ไม่ให้ใครเห็น ครั้นถึงเช้าวันรุ่งขึ้น
พอชายนั้นมายืนอยู่ ปลาที่อ้าปากซุบ
เอาร่างชายนั้นซบกลงไปพร้อมกับ
ทรายตรงที่ชายนั้นยืน แล้วก็ตัวดี
หางแผ่เลยเดียวว่าออกไปในทะเล
มีชายผู้คนอยู่ในท้อง

ครั้นมาถึงวังปลาพาพทกัณมหา
สมุทร ก็ได้เข้าไปหาเจ้าแห่งปลา
นั้น ซึ่งก็ได้ส่งให้ปลาซบยื่นสำรอก
เอาชายนั้นออกมา ปลาที่ทำตามสั่ง
สำรอกเอาชายนั้นส่งตรงเข้าไปใน
ปากปลาพาพทเหมือนห้องใหญ่มหึมา
ขนาดขึ้นขึ้นแล้ว หัวชายนั้นยังไม่
ถึงเพดานปากปลาพาพเลย ปลาพาพ
ถามว่า

“ทำไมท่านถึงได้โยนขนมบั้ง
ลงไปในน้ำ ในเมื่อคนทั้งหลายเขา
ไม่ค่อยได้ทำกัน”

“เพราะพ่อข้าสอนไว้เสมอให้
โยนขนมบั้งลงในน้ำ ข้าต้องการ
ทำตามคำสอนของพ่อข้า จึงได้ทำ
อย่างนั้น”

พอได้ยินถ้อยคำเช่นนั้น ปลาพาพ
ค่อยๆพาตัวชายนั้นออกจากปากของ
ตนไปวางไว้ในที่แห่งหนึ่งคล้ายถ้ำ
ที่มีแต่กลิ่นลูกใหญ่ๆ ปลาพาพจับ
ชายนั้นแล้วก็สอนภาษาสัตว์ให้ มีทั้ง

ภาษานก ภาษาปลา และภาษาสัตว์
ร้ายอื่นๆ ต่อจากนั้นก็เหวี่ยงตัวชาย
นั้นออกไปพ้นทะเล ไปตกยังทะเล
ทรายอันไม่เคยมีผู้คนอาศัยอยู่เลย
ครั้นได้ขึ้นมาอนบนบก ชายนั้นก็
ทั้งเหนื่อยทั้งเพลีย พอล้มตาก็
แลเห็นร่างสองตัวบินวนอยู่บนหัว
ตัวเล็กพูดขึ้นว่า “พ่อ คนนั้นเป็น
หรือตายนะ”

“ไม่รู้รู้” ร่างตัวใหญ่ตอบ
“พ่อก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ลูกว่าลูกจะบินลงไปจิกลูก
นั้นในตาเขา ลูกอยากกินลูกตาคน”

“อย่าบินลงไปนะ เจ้าหนู เขา
อาจจะยังไม่ตาย เคียวเขาจะจับตัว
เจ้าไว้”

ลูกแร้งก็ยังคงยืนยันว่า “ถึง
อย่างไรลูกก็จะบินลงไปละ ลูกหิว
คอยไม่ไหวแล้ว” พุดแล้วก็บินถา
ลงไป ชายนั้นฟังภาษาสัตว์รู้เรื่อง
หมด เพราะปลาพาพสอนให้ จึงรู้
ได้ว่าแร้งพ่อลูกพูดเรื่องอะไรกัน
พอลูกแร้งเหยียบหน้าผากชายนั้น
ชายนั้นก็ค่อยๆเอื้อมมือไปจับขาคู
แร้งไว้ได้ ลูกแร้งร้องลั่นบอกพ่อ
ว่า “ลูกถูกจับ พ่อช่วยด้วย พ่อ
ช่วยด้วย”

ได้ยินลูกร้องให้ช่วยเช่นนั้น
พ่อนกก็ร้องให้คร่ำครวญว่า “โธ่
ลูกเอ๋ย พ่อจะช่วยลูกได้อย่างไรเล่า”
แล้วพ่อนกก็บอกชายนั้นว่า “ฟังข้า
หน่อยเถะท่าน ถ้าท่านเข้าใจภาษา
ของข้าละก็ท่านจงชุดทรายตรงที่
ท่านยืนนั้นออก แล้วท่านจะได้พบ
สมบัติของกษัตริย์ โขโลมอนซ่อน
อยู่”

ชายนั้นก็เลยปล่อยขานก แล้ว
ก็คุกเข่าลงเอามือชุดทราย แล้วก็ได้
พบหีบใบใหญ่ซึ่งมีเพชรนิลจินดา
และไข่มุกเต็มไปหมด ขนาดเล็ก

ที่สุดเท่าที่เม็ดและขนาดใหญ่ที่สุด
เท่าไข่มุก หีบนั้นยกหีบใบนั้น
ขึ้นหลัง แต่หีบนั้นหนักทั้งยังต้อง
แบกเดินไปในทราย ชายนั้นก็ถึง
กับเดินโซเซ เหงื่อหยดขยี้มาตาม
หน้า เดินมาได้ไม่นานก็ได้พบ
ราชสีห์ตัวหนึ่ง ชายนั้นจึงได้พูด
ขึ้นว่า

“ข้าเป็นคนของปลาพาพเจ้า
แห่งปลาทั้งหลาย ข้ากำลังขมขัย
ทรัพย์สินสมบัติของปลาพาพไปยังวัง
แห่งใหม่ ถ้าท่านเป็นพันธมิตรกับ
ปลาพาพละก็ ช่วยข้าขนหีบใบนี้ไป
หน่อยซี”

ราชสีห์ฟังคนพูดภาษาของตน
ได้ก็คิดว่า ‘ถ้าเราแสดงไมตรีต่อ
ปลาพาพนั้น เขาอาจจะมิได้มีมิตรต่อ
เราในวันพรุ่งนี้ก็ได้’ คิดดังนั้น
แล้ว ก็หันไปบอกชายนั้นว่า “ยก
หีบวางบนหลังข้าซิ แล้วตัวท่านก็
ขึ้นมาขี่ด้วย แต่ว่าหีบตาให้มิด
นะ ไม่เช่นนั้นทรายจะเข้าตา”

ชายนั้นก็ทำตาม และราชสีห์
ก็แผ่นแผ่นไปในพริบตาไม่ผิดสาย
ฟ้าแลบ พาเอาทรายฟุ้งตลบเหมือน
ดังเกิดพายุทราย แต่ชายนั้นก็ไม่ได้
รับอันตรายจากทราย เพราะหลับ
ตามาตลอดเวลา

พอราชสีห์หยุด ชายนั้นล้มตา
ขึ้น ก็แลเห็นตนมาอยู่หน้าบ้านของ
ตนเอง จึงได้ลงจากหลังราชสีห์
ยกหีบสมบัติลงมา ราชสีห์ก็หัน
หลังกลับไปสู่ทะเลทรายดังเก่า นับ
แต่นั้นมา ชายนั้นก็มิได้มิดตลอดหัว
ลูกหัวหลาน นับเป็นผลแห่งกรรมดี
ที่ทำตามคำสอนของพ่อตามข้อความ
ที่ตนแรก และความที่ตนหลังก็
ปรากฏเป็นจริงขึ้นมา แม้ว่าจะเป็น
เวลาช้านานหลังจากนั้นเพียงไร
ก็ตาม ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

หมีใหญ่

(นิทานชาวคอเคซัส)

ชาวคอเคซัสเป็นชนที่มั่งคั่ง
ที่อยู่แถบเทือกเขาคอเคซัสที่อยู่
ระหว่างทะเลสาบแคสเปียนกับ
ทะเลดำ อันเป็นดินแดนยุโรป
แอฟริกาเหนือ และเอเชียตะวันตก
เฉียงใต้ ควรถือเป็นชนผิวขาวที่ต่าง
กับพวกอารยัน ชนหมีใหญ่ไม่ใช่ช
ดว แต่เป็นชื่อของคนทว่าจะได้
ใช้ชื่อนี้ก็ต้องแสดงความกล้าหาญก
ศักดิ์ศรีของตน ดังเรื่องเล่าไว้
ในนิทานลึกลับซึ่งวากลาฟ เซอร์นี
กับคณะเล่าไว้ ดังต่อไปนี้

ณ หมู่บ้าน แห่งหนึ่ง ช
มาร์ชกรีน มีชายสกุลโอดด์วูล์ฟ
สองคนพี่น้องพำนักอยู่ ชายผู้พี่ชาว
บ้านรู้สึกว่ ยังไม่สมควรได้รับช
ตามที่พ่อตั้งไว้ให้ตั้งแต่เกิด จึงเรียก
กันว่าลูกหมาป่า(แก่) ส่วนน้องชาย
เป็นทนต์ของชาวบ้าน ทั้งๆที่อย
เปลี่ยนเสียขา แต่ก็ยังเป็นช่างแกะ
สลักไม้อย่างชำนาญ ผู้คนพ
กันเรียกเขาว่า หมาป่าสก

เมื่อครั้งที่ลูกหมาป่าจะแต่งงาน
ก็เกิดเหตุร้ายขึ้น คือตอนเย็นวัน
วันแต่งงานนั่นเอง เจ้าสาวของลูก

หมาป่าได้ถูกลักพาตัวไป เจ้าสาวก็
เลยต้องออกไล่หาตัวผู้ลักพาเพื่อจะ
ได้พาเจ้าสาวกลับมาให้ได้ แต่อีกไม่
กี่วันต่อมาลูกหมาป่าได้กลับบ้านมา
แต่ลำพัง ดาบก็ไม่มี นับแต่นั้นมา
ชาวบ้านก็เลยตราหน้าว่าเป็นคน
ขี้ขลาด ไม่มีใครอยากเกี่ยวข้องกับ
ลูกหมาป่าจึงเอามาเทียมรถ ๒ ล้อขับ
ออกจากหมู่บ้านที่อยู่ ชนเห็นออกไป
ตามฝั่งแม่น้ำสวิฟต์วอเตอร์ เข้าไป
ในภูเขา เพื่อจะปลูกสร้างบ้านเรือน
อยู่ ณ ที่นั้น ให้ห่างไกลจากผู้คนที่
เหยียดหยามตน น้องชายก็ได้ติดตาม
ไปอยู่ด้วย เพราะถือว่าตนก็ถูก
เหยียดหยามศักดิ์ศรีเช่นเดียวกัน คน
ทั้งสองช่วยกันสร้างกระท่อมรูปกลม
ที่ห้วยกรวด แล้วก็อยู่กันเรื่อยมา
พี่น้องทั้งสองไม่พบปะเจอเจอกับ
ใคร นานๆ ลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งจึง
จะเข้ามา เอาเกลือ เอาข้าว เอายาเส้น
มาให้ พี่ชายมักจะเข้าไปล่าสัตว์
ที่ละหลายๆวัน ปล่อยให้น้องชาย
เฝ้าบ้านและทำงานแกะสลักของตน
ไป

คืนวันหนึ่ง เมื่อคนทั้งสอง

เข้านอนอยู่ข้างๆ ไฟที่ค่อยๆ ไตรมลง
พี่ชายก็ได้ยินเสียงเหมือนมีใครมาวน
อยู่รอบๆ กระท่อม ที่แรกคิดว่าฝันไป
จึงค่อยๆ เงยหูฟัง และนอกจากเสียง
หายใจของน้องชายที่นอนอยู่ข้างๆ
ก็ยังได้ยินเสียงพัดพัดดังมาจาก
นอกกำแพง ลูกหมาป่าคิดว่าอย่างไร
เสียต้องเป็นหมีหรือสัตว์ร้ายอย่างใด
อย่างหนึ่ง จึงได้ฉวยคันพันทิ่มแทง
เรื่อยๆ จากกองไฟ แล้วก้าวออกไป
ข้างนอก

เมื่อแกว่งคันพันทิ่มแทงสองสาม
นาทีจนไฟที่คันพันทิ่มแทงเป็นเปลวแล้ว
ลูกหมาป่าก็ได้เห็นร่างร่างหนึ่งซึ่ง
ยืนตรงได้เพียงกึ่งท่อน ยืนอยู่ใน
ความมืดตรงหน้าตนพอดี ดวงตา
ทั้งสองที่จ้องมองดูตนนั้นแดงก่ำ
ลูกหมาป่าสำคัญว่าเป็นหมีซึ่งทำท่า
จะยกกันกระโจนเข้าใส่ตน จึง
โยนคันพันทิ่มไฟติดออกไปที่ร่างนั้น
และร่างนั้นได้ขบเขี้ยวเขย่งพันทิ่มด้วย
ความโกรธ แต่ก็หันหลังโหนตัว
กระโจนไปอย่างประหลาด วิ่งแจ่ม
ตรงไปที่ป่า ครั้นถึงป่าก็หยุด ชูแขน
กางเล็บ และคำรามใส่ลูกหมาป่า

ด้วยเสียงที่บอกไม่ถูกว่าเป็นเสียงคนหรือเสียงสัตว์ ลูกหมาป่าจึงรู้ได้ในขณะนั้นเองว่า ร่างนั้นหาใช่หมาไม่ แต่กับบอกไม่ได้ว่าเป็นสัตว์อะไร มันควักงาไม้เคี้ยวได้แล้วก็เหวี่ยงตัวหายเข้าไปในป่า

ลูกหมาป่าเลยต้องนั่งเฝ้ายามอยู่ตลอดคืน ครั้นรุ่งเช้ายังไม่ทันจะสว่าง ลูกหมาป่าก็ออกไปสำรวจรอยเท้าของเจ้าตัวประหลาดนั้น และก็อดแปลกใจไม่ได้ เมื่อเห็นว่า รอยเท้านั้นเหมือนรอยเท้ามนุษย์ เห็นเช่นนั้น ลูกหมาป่าก็ตกลงใจว่าจะต้องสืบสาวราวเรื่องอันลับนี้ให้ได้ ครั้นน้องชายคันทันนอนมาติดไฟหุงหาอาหารเช้า พี่ชายก็ได้บอกว่า

“ลัษขวานเข้าน้อง แล้วเอาดาบของน้องมาให้พี่มหน่อย”

“พี่จะไปล่าสัตว์หรือ” น้องชายถามอย่างสงสัย

“น้องรู้ดีอยู่แล้วนี่” พี่ชายรีบพูดตัดบท “ว่าคนที่กำลังจะเข้าป่า แล้วบอกเหตุผลแก่ใครๆ ก็จะประสบเคราะห์ร้าย”

ได้ยินเช่นนั้น น้องชายก็ไม่กล้าถามอะไรอีก แต่ตั้งหน้าตั้งตารอขวาน แล้วเอาดาบกับเข็มขัดลงมาจากขอเกี่ยวส่งให้พี่ชาย พี่ชายก็มุ่งหน้าเข้าไปในป่า ในบ้านนั้นมีทางเดินอยู่ ๒-๓ รอย แต่ละรอยไปบรรจบกันยังที่ที่ตนไม่เคยเข้าไปเลย ลูกหมาป่าต้องเดินบุกไปในพุ่มไม้ใบหญ้าหนาทึบอยู่เป็นเวลานาน แล้วก็ตะเกียกตะกายขึ้น ไปบนไหล่เขาสูงชัน โดยโหนเหนี่ยวไปตามราก

ไม้ จนในที่สุดใกล้ค่ำจึงได้มาถึงลำธารแห่งหนึ่งในหุบเขาเล็กๆ เขียวขจี พื้นดินตอนนั้นสูงชันลำธารขรินมาหน่อย ลูกหมาป่าเห็นเป็นที่เหมาะจึงจัดการกางเต็นท์วางเสื่อคลุมสักหลาดกับขวานไว้ แล้วก็สำรวจไปรอบๆ แล้วก็ได้แลเห็นปลักโคลนที่หมาป่าชอบมานอน และมีรอยกวางลงมากินน้ำ จึงตกลงใจจะล่ากวางมากินเป็นอาหารเย็นสักตัวหนึ่ง และไม่นานก็ได้มีกวางชนิดเล็กตัวหนึ่งวิ่งออกมาจากป่า ลูกหมาป่าจึงทำเสียงอยู่แล้ว จึงยิงไปบังเดียวถูกพอดี ต่อจากนั้นก็ไปหาใบไม้ใบหญ้ามาติดไฟ ต้องไปลากกิ่งไม้แห้งออกมาจากป่าทีเดียว ส่วนกวางก็ลอกหนัง ทำความสะอาดแล้วก็เตรียมเอามาต้มสุป ขณะที่สุปกำลังอยู่บนเตา ลูกหมาป่าก็เอาเนื้อกวางย่างบนย่างไม้ด้วยไฟอ่อนๆ ไม่ช้ากลิ่นสุปกลิ่นเนื้ออย่างก็ส่งกลิ่นหอมตรลบไปทั่ว ลูกหมาป่ายัดยาเส้นใส่กล้องแล้วเอากลั่นจากกองไฟมาจุดยาสูบ แล้วก็นั่งสูบบุหรี่ ห่างจากเต็นท์ใกล้พอที่ดูทีเดียว

ตกดึกสงัด ทันใดนั้นได้มีเสียงแกรกรากเบาๆ ดังมาจากพุ่มไม้ ลูกหมาป่ามองตรงไปยังเสียงนั้นโดยไม่ได้ขยับเขยื้อนจากที่นั่ง ต่อจากนั้น ก็ได้มีร่างดำทึบผิวดำออกมาจากป่า มีเสียงพัดฟาดลอยมาตามลมด้วย จนกระทั่งร่างนั้นเข้ามาใกล้กองไฟ ลูกหมาป่าจึงเห็นร่างนั้นถนัด และจำได้ว่าเป็นเจ้าสัตว์ตัวเดียวกับที่แลเห็นเมื่อคืนก่อนที่บ้าน

ของตน ถือได้ว่าเป็นราชาสัตว์ทรงพลังทีเดียว ทั้งตัวมันขรุขระไปหมด เจ้าราชาสัตว์ป่าใหญ่ แขนทั้งสองห้อยลงจนถึงดิน ใช้พยางค์เวลาเดินเพราะขามีข้างเดียว แต่มันเขาแหลมคมงอกออกมาจากอก มีตาเล็กแต่แดงก่ำ เวลามองอะไรต้องหยีตาเหมือนดังคนตาสั้น ขณะนั้นลูกหมาป่าไม่ได้มีบนหรืออาวุธใดๆ อยู่ในมือเลย ทั้งนี้เพราะเอาวางไว้เสียข้างหนึ่ง เพื่อไม่ให้เกะกะระหว่างทำงาน ดังนั้นจึงต้องพยายามแอบอยู่ในเงามืด เพื่อหลบไม่ให้ราชาสัตว์นั้นแลเห็น

ราชาสัตว์นั้นเข้ามาใกล้ๆ ไฟท่าจุมพืดที่ติดที่หน้าหม้อสุปซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อแลเห็นชั้นดับลอยอยู่ในสุป ก็เอามือฉวัดลงไปในหม้อเพื่อหยิบมากิน แต่น้ำในหม้อกำลังเดือดจึงลวกมือเอา ราชาสัตว์นั้นร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด คงจะคิดว่าถูกสัตว์ที่แลไม่เห็นตัวกัดเอาเป็นแน่ จึงได้เหลียวหาคนใดคนหนึ่งด้วยบันดาลโทสะเพื่อจะทำร้ายตอบ และก็ได้ไปแลเห็นเสื่อคลุมอยู่ใกล้ๆ คิดว่าเป็นสัตว์ร้ายที่จะมาทำร้ายตน จึงกระโจนไปที่เสื่อนั้น เอาเข่าที่อกฉีกเสื่อเสียบเป็นชิ้นๆ ต่อจากนั้นก็ได้เห็นบันรเพลิงอยู่ใต้ต้นไม้งอกว้าขึ้นมาติดจนโกล้งด้วยแขนอันทรงพลังจนกระทั่งบันนั้นใช้การไม่ได้โดยสิ้นเชิง

เมื่อเห็นราชาสัตว์นั้นมีกำลังพลังมหาศาลเช่นนั้น ลูกหมาป่าก็รู้ว่าอย่างไรเสียตนก็สู้มันไม่ได้ จึงได้ตัด

สิ้นใจถ่วงเวลาเอาไว้ ลูกหมาบ้านึก
ได้ว่าเคยมีคนบอกตนครั้งหนึ่งว่า
รากลสนั้นชอบเสียงเพลง ดังนั้น
จึงกระแอมให้เสียงใสแล้วร้องเพลง
พื้นเมืองเก่าแก่เกี่ยวกับโมฮัมเหม็ดลูก
ชายของแฮตโซฟว์ รากลสนั้น
มองดูลูกหมาป่าด้วยความอัศจรรย์ใจ
ความโกรธทยอยสลายลง จึงทรุดตัว
ลงบนพื้นแล้วเข้าไปฟังใกล้ๆ

ลูกหมาป่าร้องเพลงขีดยาวจน
จบเพลง พอเพลงจบ ป่าทั้งป่าก็
เงิบกริบ รากลสนั้นก็โคดลูกสน
พร้อมทั้งคำรามลั่นด้วยความขุ่นเคือง
แล้วก็กลานตรงไปที่ลูกหมาป่า ลูก
หมาป่าก็จำต้องร้องเพลงต่อไป ร้อง
จบเพลงหนึ่งแล้วก็ร้องอีกเพลงหนึ่ง
ต่อไปอีก แม้กระนั้นรากลสนั้นก็ยัง
ไม่พอใจ ลูกหมาป่าจึงต้องร้อง
เพลงเรื่อยไป ความหวังอย่างเดียว
ที่จะหนีเอาตัวรอดได้ก็ถอยล่อมให้
รากลสนั้นหลับ แต่ตอนนั้นรากลส
นั้นยังนั่งฟังอยู่ จะทำอย่างไร

ขณะนั้นเือกวางอย่างที่ตั้งกลืน
หอมอยู่นั้น เกิดมีควันโขมงเพราะ
กำลังจะไหม้ ลมที่เปลี่ยนทิศทางการ
พัดควันมาทางลูกหมาป่าจนทนมไม่
ไหวต้องไอออกมา ร้องเพลงต่อไป
อีกไม่ได้ รากลสก็โคดลูกสน ส่ง
เสียงคำรามลั่นแล้วเอามือทาบอก
ต่อจากนั้นรากลสก็คว้างไม้เหินหว
ตัวขึ้น แล้วก็โคดโลมลงมาที่ตัวลูก
หมาป่า ลูกหมาป่ารู้ว่าตนไม่มีทาง
หนีรอด ถ้าจะวิ่งหนีเข้าไปในป่า
รากลสนักลัวไฟ ลูกหมาป่ารู้ดีและ
โอกาสจะหนีรอดก็มีอยู่ทางเดียว

แหละ ดังนั้นลูกหมาป่าจึงโคดหลบ
และพุ่งตัวไปที่กองไฟ เลยโคดกอง
ไฟกั้นกลางไว้ รากลสก็วิ่งไล่ลูก
หมาป่าไปรอบๆ กองไฟ และมีอยู่
หลายครั้งที่มืออันยาวของรากลส
เกือบจะคว้าตัวลูกหมาป่าไว้ได้

ลูกหมาป่ามองไม่เห็นทางจะ
หนีรอดพ้นเงื้อมมือรากลสไปได้เลย
แต่ทั้งๆ ที่สิ้นท่าอยู่นั้น ทันใดนั้น
ลูกหมาป่าก็ล้มลงคว่ำตาของตน
มาได้ แล้ววิ่งไปตั้งหลักที่หน้าต้น
โอ๊กใหญ่ต้นหนึ่ง รากลสคำรามออก
มาอีกหนหนึ่ง แล้วก็โคดด้วยขาข้าง
เดียวไล่ตัวลูกหมาป่าเข้าไป พลัง
เหยียดแขนหมอบลง แล้วโชนไป
โดยแรงหมายใจจะเอาเขาที่อกของ
ตนเสียบลูกหมาป่ากับต้นโอ๊กนั้น
ลูกหมาป่าคอยให้รากลสทำอย่างนั้น
อยู่แล้ว จึงรีบเบี่ยงตัวหลบ เอาต้น
โอ๊กเป็นที่กำบัง อกรากลสจึง
กระแทกเข้ากับต้นไม้ เขาที่อกจึง
ทิ่มเข้าไปในต้นไม้จนมิด ดังอย่างไ
ร์ก็ไม่ออก ได้โอกาสเช่นนั้น ลูกหมา
ป่าก็ชักดาบกระโดดไปที่ตัวรากลส
เอาดาบแทงไปจนทะลุหัวใจ รากลส
ที่กำลังจะตายได้เอามือโอบต้นไม้
แล้วถอนรากขึ้นมา ครั้นรากลสสิ้นใจ
ก็เบือนอนสิ้นกำลังพลั้งอันมหาศาล

ลูกหมาป่าเอามือเช็ดเหงื่อจาก
หน้าผาก แล้วก็พักนอนอยู่นาน จน
กระทั่งเช้าจึงได้พยายามดึงร่าง
รากลสให้ออกจากต้นไม้ แต่ดัง
อย่างไรรักก็ดึงไม่ออก จนต้องมุด
ต้นไม้ แล้วก็สับเป็นท่อนๆ พอเขา
ของรากลสหลุดจากต้นไม้ ลูกหมา

ป่าจึงได้เห็นและสำรวจตรวจตรา
รากลสอย่างพิถีพิถันระหว่า แล้วก็
ตัดเขาออกจากตัวรากลส เอาเสื้อ
คลุมที่ขาดรุ่งรุ่งมาห่อกลับไปบ้าน
พร้อมด้วยบันทึกเรื่องราวการใช้การไม่ได้

ฝ่ายน้องชายเห็นพี่ชายกลับมา
มือเปล่าไม่มีสัตว์ใดที่ล่าได้มาด้วย
อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ จึงได้ถาม
พี่ชายว่า

“พี่ไปทำอะไรมานะ”

“ร้องเพลงไล่ละ”

“คงจะแห่งผากสินะ” พูด
แล้วก็ส่งถ้วยน้ำให้

แล้วพี่น้องก็กินข้าวโอ๊ตต้มกับ
เนยเป็นอาหารเย็น กินเสร็จก็จุ
ดลี้ยงสุบยา ต่างคนต่างจ้องมองดูไฟ
ครุหนึ่งต่อมา ลูกหมาป่าจึงพูดขึ้นว่า
“วันนี้พี่เสียเสื้อคลุมกับบันไร
เพ็ดไป ส่วนดาบพี่เสียไปเมื่อครั้งที่
พติดตามคนที่ลักพาตัวเจ้าสาวของพี่
ไป พี่ได้รู้ความจริงว่า เจ้าสาวของ
พี่เขาหนีไปเองกับเจ้าคนที่ลักพานั้น
พี่ได้ตัดใบหูของเจ้าคนนั้นออก แล้ว
ก็โยนดาบทิ้งไป แต่ไม่เป็นไร พี่จะ
ต้องทำใหม่ น้องเขาเขาไปทำดาบ
ดาบแล้วแกะสลักให้ด้วยก็แล้วกัน”

พูดแล้วก็ล้วงเขาดังกล่าวนั้น
ออกจากห่อ ลูกหมาป่าดูดยาอีกครุ
หนึ่ง แล้วพูดต่อไปว่า

“แล้วน้องรู้ไหมว่า ข้อจริงของ
พี่คืออะไร ข้อของพี่นะ ข้อหมู่ใหญ่
นับแต่ต้นต้นไป พี่ก็อยากให้คน
อื่นได้รู้เรื่องนี้ด้วยคือ ให้รู้ว่าพี่ขอ
หมู่ใหญ่และได้ทำอะไรมาจึงสมควร
ใช้ชื่อนี้ต่อไป ให้คนเลิกคิดเสียที่
ว่าพี่ขลาด” ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

แรกรสร้างโลก

(นิทานแอฟริกา)

นิทานเกี่ยวกับการสร้างโลก
กำเนิดมนุษย์ และเริ่มแยกฟ้า
แยกดินนั้น มีเล่ากันตามท้องถิ่น
ต่างๆแทบทุกถิ่น ดังนี้ทานชาวเขา
ฟิลิปปินส์เล่ามาแล้ว นิทาน
แอฟริกาก็มีเล่า ทั้งยังเล่าต่างๆกัน
เผ่าหนึ่งก็เล่าอย่างหนึ่งดังนี้

ชาวอะคมเบเล่าว่า แต่ดั้งเดิม
ในโลกนี้ไม่มีคนเลย คนไปอยู่ใน
ท้องฟ้ากันหมดกับเทพอะกองโก
ต่างมีความสุขดีอยู่แล้ว แต่เกิด
มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อบะโบโกม ซึ่ง
เป็นตัวขี้ทำให้อีกใครต่อใครเดือดร้อน
กันไปหมด

อยู่มาวันหนึ่งเทพอะกองโกทน
ไม่ไหว จึงจับผู้หญิงคนนั้นพร้อม
ด้วยลูกชายคนหนึ่ง ลูกสาวคนหนึ่ง
ใส่ตะกร้าหย่อนลงมาบนพื้นโลก
ในตะกร้านั้นมีมันสำปะหลัง ข้าว
โพด กับอ้อยใส่มาด้วย กรอบครัว
ของบะโบโกมก็ได้มาหักล้างล้างพง
ปลูกพืชไร่ดังกล่าว ได้ช่วยกันดูแล
รักษาจนกระทั่งเกิดพืชผลออกมา

ต่อมาวันหนึ่งแม่ได้พูดแก่ลูก
ชายว่า “นี่แน่ะ ลูกเอ๋ย ถ้าหาก
เราสามคนตายลงหมดแล้วละก็ จะ
ได้ใครมาดูแลสวนของเรา”

“ก็จะทำอย่างไรได้ล่ะแม่”

ลูกชายพูด

“ลูกจะต้องมีลูกช้”

“จะมีได้อย่างไรเล่า ในเมื่อมี
แต่เราสามคนเท่านั้น แล้วลูกจะ
ไปหาผู้หญิงที่ไหนมาเป็นเมียล่ะ”

“น้องสาวของลูกก็เป็นผู้หญิง
แต่งงานเสีย จะได้มีลูกด้วยกัน”

แม้แม่จะแนะนำอย่างนั้น ลูกชาย
ก็ยังไม่กล้าตกลงด้วย จนแม่เข้ซ
หนักเข้า จึงได้ยินยอมทำตาม และ
น้องสาวก็ไม่ขัดข้องไม่ช้าก็ตั้งท้อง
วันหนึ่งหญิงสาวได้ไปพบตัว
อะไรตัวหนึ่งมองดูคล้ายคนต่างกัน
ก็แต่ทมิฬขนหัวตัว แต่แรกหญิงสาว
ก็กลัว แต่เมื่อสัตว์ตัวนั้นพูดด้วยดี
ก็เลยหายกลัว และได้คบกันอย่าง
เพื่อนในเวลาต่อมา เมื่อสนิทกัน
แล้ว หญิงนั้นก็เอาไม้โกนมาโกน
เอาขนออกจนดูเหมือนคน (เขา
กล่าวว่าชาวอะคมเบเริ่มเกี่ยวร้างมี
ขน) เลยตั้งชื่อให้ว่าอะเบนคาซึ่ง
หมายความว่าผู้เริ่มต้น

แต่อะเบนคานี้ได้ทำให้หญิงสาว
เกลิบเกลิมหลงใหล ครั้นเมื่อลูก
คลอดออกมาก็เลยพาเอาเล่หกล
มารายมาในโลกด้วย เมื่อเติบโตขึ้น
ก็เติบโตด้วยเวทมนตร์และคำสาป
ของอะเบนคา ตัวเด็กนั้นเองก็ใช้
เวทมนตร์คาถา ทำให้สิ่งร้ายๆ
ตลอดจนความทุกข์ยากโศกเศร้า
บังเกิดขึ้นแก่คนในโลก

ต่อจากนั้นพี่น้องกันก็ได้มีลูกมี

เต้าออกมาอีก โลกจึงได้มีคนเพิ่ม
ขึ้นอีกเรื่อยๆ แต่ก็ไม่ได้มีแต่คน
สิ่งชั่วร้ายทั้งหลายตลอดจนเล่หกล
มายาก็ได้ติดตามมาด้วย และคงอยู่
จนกระทั่งปัจจุบัน และชนเผ่า
อะคมเบซึ่งอยู่ในท้องโก ก็ยังเล่าอีก
ว่า เทพอะกองโกที่ถือเป็นพระผู้
สร้างของเขา แต่เดิมก็อยู่ร่วมกับคน
แต่คนก็ช่างทะเลาะกันเสียจริง
วันหนึ่งเกิดทะเลาะกันใหญ่โต เทพ
อะกองโกเลยปล่อยให้ทะเลาะกันไป
ส่วนองค์เองหนีไปซ่อนในป่า และ
ไม่มีใครเห็นหน้าค่าตา นับแต่นั้นมา
ฉะนั้นจึงไม่มีใครบอกได้ว่ารูปร่าง
หน้าตาของเทพอะกองโกเป็นอย่างไร
เหมือนอะไร และยังเล่าต่อไปว่าใน
ท้องฟ้ายังมีชีวิต ๒ ตนคืออยู่ ตน
หนึ่งชื่อลิบับชาที่ท้องฟ้าด้านตะวันออก
ออกด้วยเสามหามา และอีกตนหนึ่ง
ชื่อชองโกที่อยู่ทางตะวันตก ถ้า
เมื่อใดลิบับชากับชองโกเห็นอช
มา ฟ้าก็จะทั้งกรนลงไป คนใน
โลกก็จะกลายเป็นจิ้งจกไปทันที

เรื่องความร้ายของมนุษย์นั้น
ชนเผ่าเขาได้เล่าว่า

ตอนแรกเริ่มในโลกนี้ยังไม่มี
คน มีแต่ลูกงูกับบิวารและสัตว์
ร้าย ซึ่งต่างก็อยู่ด้วยกันอย่างสุข
วันหนึ่งงูกำลังจะไปพบคนสอง

กนอยู่ในแห กังกำไม่เคยเห็นคนมาก่อนจึงอดแปลกใจไม่ได้ ต่อจากนั้นก็ได้ส่งข่าวไปแจ้งให้มุลูกกุทราบ มุลูกกุพูดว่า “คอยดูไปก่อนก็แล้วกันว่าเจ้าสัตว์ ๒ ตัวนั้นจะทำอะไรบ้าง”

แล้วต่างก็แลเห็นคนคนหนึ่งติดไฟ แล้วคนทั้งสองก็ช่วยกันเอาไฟเผาฟืน ไม่นานบรรดาสัตว์ป่าต้องหนีกระเจิงเข้าไปในป่า ไม่แต่เพียงนั้นคนสองคนนั้นยังทำกับดักบิวารของมุลูกกุและฆ่าเสียเป็นอันมาก ในที่สุดมุลูกกุทนอยู่ในโลกนี้ต่อไปไม่ได้ต้องขึ้นไปอยู่บนฟ้า แต่มุลูกกุบนฟ้าดันไม้ไม่เป็น จึงเรียกแมงมุมมา แมงมุมก็มาชักใยทอดขึ้นไปบนฟ้า แล้วลงมาอีก เมื่อกลับลงมาก็เล่าให้มุลูกกุฟังว่า “ข้าขึ้นไปข้างบนสูงๆ ได้เรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นท่านขึ้นไปได้เลย” ได้ยินเช่นนั้นมุลูกกุก็ได้ใยแมงมุมขึ้นไปบนฟ้า เพื่อหนีความชั่วร้ายของคน

ส่วนชนเผ่ามารีออสเตในซิมเบซเวเนอได้เล่าถึงความร้ายของมนุษย์ที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาว่า

ตอนแรกเริ่มเทพนยัมบีเป็นพระเจ้าสร้าง ได้สร้างสิ่งทั้งหลายในโลก ได้แก่สัตว์ ปลาและนก ในตอนนั้นเทพนยัมบีประทับอยู่ในโลกกับชายาชื่อเทวันาสีเลเล แต่ในบรรดาสิ่งต่างๆ ที่เทพนยัมบีทรงสร้างขึ้นนั้นมเจ้าตัวแปลกอยู่ตัวหนึ่งซึ่งไม่เหมือนใครเลย มีชื่อว่ากาโมนุ กาโมนุเอาอย่างเทพนยัมบีทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะทำอะไร เทพนยัมบีเข้าป่าไปตัดไม้ กาโมนุก็เข้าป่าไปตัดไม้ เทพนยัมบีตีเหล็ก กาโมนุก็ตีเหล็กบ้าง ไปๆ เทพนยัมบีออกนกกกล้วยกาโมนุ ไม่แต่เพียงกล้วยแต่ยัง

พิโรธโกรธกรัวกาโมนุอีกด้วยในเมื่อกาโมนุตีเหล็กทำใบหอก แล้วไปฟ่งเลียงผาตัวผู้ตายไปเสีย เทพนยัมบีตรัสแก่กาโมนุว่า

“เจ้ากาโมนุ เจ้าเป็นมนุษย์ชั่วร้าย เจ้าทำอย่างนี้ชั่วช้ามานะ สัตว์พวกนี้เป็นเพื่อนกับเจ้าทั้งนั้น เจ้าฆ่าเขาได้อย่างไร”

แล้วก็เลยขับกาโมนุไปอยู่ดินแดนอื่น แต่หลังจากนั้นไม่นานกาโมนุก็กลับมาอีก เทพนยัมบีก็ทรงยอมให้อยู่ ให้กาโมนุทำสวนไปก็ได้มีเหตุเกิดขึ้นอีก คือตกกลางคืนควายทั้งหลายพากันเข้าไปย่ำสวนของกาโมนุ กาโมนุเลยใช้หอกแทงควายตาย ต่อมาได้ฆ่าตัววัวแลน (สัตว์ใหญ่คล้ายแพะ สูงราว ๖ ฟุต มีในแอฟริกา) ตาย อีกไม่นานหมาของกาโมนุก็ตาย หมออีกก็แตก ที่สุดลูกก็ตาย กาโมนุจึงไปทูลร้องฟ้องต่อเทพนยัมบี และปรากฏว่าทั้งหมดของตน หมอของตน ตลอดจนลูกของตนอยู่กับเทพนยัมบีนั่นเอง กาโมนุพูดแก่เทพนยัมบีว่า

“ขออย่าให้ข้าพระองค์บ้างเถอะพะยะกะ ข้าพระองค์จะได้รักษาส่งที่เป็นสมบัติของข้าไว้ได้”

เทพนยัมบีปฏิเสธไม่ยอมให้ ต่อจากนั้นก็ได้ปรึกษาที่ปรึกษาว่า

“เราจะอยู่ได้อย่างไรในเมื่อกาโมนุรู้ทางจะมาหาเราหมดแล้ว”

เทพนยัมบีพยายามหาหนทางทั้งหลายประการที่จะปลิดตัวให้พ้นกาโมนุ แม้กระทั่งอพยพโยกย้ายองค์เองกับบิวารไปอยู่ที่เกาะแห่งหนึ่งต้องข้ามแม่น้ำไป กาโมนุก็ยังตัดไม้มาทำแพข้ามไปที่เกาะนั้นได้ เทพนยัมบีโปรดให้สร้างภูเขาให้สูงใหญ่ เพื่อจะได้ประทับบนยอดเขา

นั้นยอดหนึ่ง กาโมนุก็ยังตามไปเฝ้าจนได้ ในระหว่างนั้นมนุษย์ก็เกิดขึ้นมากมาย แพร่ไปทั่วโลก

ในที่สุดเทพนยัมบีก็ทรงส่งนกไปเที่ยวหาให้เทพลิโตมาสร้างเมือง นกหาอย่างไรก็หาไม่ได้ เทพนยัมบีจึงโปรดให้โหรมาทำนายโหรทูลว่า

“ชีวิตของพระองค์เห็นจะต้องพังแมงมุมเสียแล้วพะยะกะ”

ด้วยเหตุนี้เทพนยัมบีก็ทรงส่งแมงมุมไปหาทำให้ และแมงมุมก็ได้หาให้เทพนยัมบีกับบิวารอยู่ในท้องฟ้า แมงมุมชักใยทอดจากโลกขึ้นไปสู่ท้องฟ้า เทพนยัมบีก็ทรงไต่ขึ้นไปตามใยแมงมุมนั้น ต่อจากนั้นโหรให้ควักลูกตาของแมงมุมออกเสียเพื่อแมงมุมจะได้ไม่แลเห็นทางไปสู่สวรรค์ และเทพนยัมบีก็โปรดให้ทำตาม

ครั้นเห็นเทพนยัมบีหายไปด้วยในท้องฟ้าแล้ว กาโมนุก็รวบรวมสมัครพรรคพวกชวนกันสร้างหอคอยสูงเพื่อขึ้นไปเฝ้าเทพนยัมบี แล้วก็ตัดต้นไม้เอาซังแต่ละท่อนมาซ้อนกันเข้าจนสูงชันๆ จะถึงฟ้าอยู่แล้ว เกิดซุงข้างล่างๆ ทานน้ำหนักไม่ไหว หอคอยของกาโมนุก็พังครืนลงมา จึงเป็นอันว่ากาโมนุไม่มีทางจะไปยังที่อยู่ของเทพนยัมบีได้

แต่ตอนเช้าทุกเช้าพอพระอาทิตย์ขึ้น กาโมนุก็จะแสดงความยินดีต้อนรับดวงอาทิตย์ พลาทประกาศว่า “นี่ไง ราชามาแล้ว” คนอื่นๆ ก็จะพากันโห่ร้องพร้อมกับตบมือ ครั้นถึงเวลาเดือนขึ้น คนก็ทำอย่างเดียวกัน ถือว่าเป็นเทวันาสีเลเล ชายาของเทพนยัมบี ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เงือกน้อย

(นิทานฟิลิปปินส์)

เงือกมีจริงหรือไม่ ไม่มีใคร
ยืนยันได้แน่ แต่ก็ปรากฏว่า มีนิทาน
เล่าเรื่องนางเงือกไว้หลายถนด้วยกัน
และเหตุที่จะกลายเป็นนางเงือกนั้น
มีต่าง ๆ กัน ดังเรื่องนี้ที่มาเรีย ดิเลีย
โกโรเนลได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้าน
ฟิลิปปินส์ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่หมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ยังมีชาวบ้านสองคนสัว
เมีย ชื่อชวนนากับชวน คนทั้งสอง
แต่งงานกันได้ ๓ ปี เมียก็มีท้อง
พอรู้ว่าตั้งท้องชวนนาก็สวดมนตร์
อธิษฐานขอให้คลอดลูกง่ายและ
ปลอดภัย ส่วนสัวก็ตั้งอกตั้งใจจะได้
ลูก เมียอยากได้อะไรอยากกินอะไร
สัวต้องหาให้ทั้งสิ้น เมื่อเมียแพ
ท้องอยากกินปลาชนิดหนึ่งซึ่งแปล
ได้ว่าปลาน้ำนม สัวก็ไปหามาให้
แต่เมื่อเมียชอบกินมาก อยากได้กิน
ปลาชนิดนี้ทุกวัน สัวก็ไม่อาจทำได้
เพราะบางวันก็จับได้ บางวันก็จับ
ไม่ได้ วันไหนไม่ได้ปลาน้ำนมมา
ชวนนาก็จะเสียใจเสียใจ ร้องไห้

ร้องไห้อยู่ตลอดทั้งคืน ไม่ยอมกิน
อะไร

วันหนึ่งชวนรู้สึกเดือดร้อนไม่
สบายใจ ทำอย่างไรจะหาปลาน้ำนม
มาให้เมียกินได้ทุกวัน จึงไปเดินเล่น
ที่ชายหาด ทันใดนั้นก็ได้มีปลาน้ำ
นมตัวใหญ่คู่สวยงามว่ายมาใกล้ๆ
พลางร้องตะโกนเรียกชื่อ ชวน ชวน
ชวนเหลียวไปดูก็ไม่แลเห็นอะไร
แต่แล้วก็มีเสียงเรียกชื่อชวนอีก
คราวนี้ดังกว่าเก่า ทั้งยังบอกให้ถ่ม
ลงดู ชวนถ่มหน้าดู ก็แลเห็นปลา
น้ำนมตัวสวยงาม มีมังกูอยู่บนหัว
ด้วย ชวน ตะลึงงง อยู่ครู่หนึ่ง จึง
ถ่มลงพูดกับปลาน้ำนม ปลาบอกว่า
“ข้าพเจ้านี้มาจากแดนไกลแสน
ไกล จากใต้ท้องทะเลนั่นแหละ ข้า
เป็นราชาแห่งปลาน้ำนม”

ชวนเห็นเป็นโอกาสดีจึงเล่าให้
ปลาน้ำนมฟังว่า “เมียข้ามีท้องได้
หลายเดือนแล้ว ไม่รู้เป็นอย่างไร
อยากกินแต่ปลาน้ำนมเพราะชอบ
เหลือเกิน บางทีข้าก็จับได้ บางที

ก็จับไม่ได้ พอไม่ได้กินก็เดือดร้อน
ร้องไห้ไม่ยอมกินอะไรอย่างอื่น”

“ก็น่าเห็นใจนะ” ปลาพูด
“แต่ว่าเอาละอย่าเป็นทุกข์ไปเลย
ข้าจะช่วยท่าน ถ้าท่านจะยอมทำตาม
ข้อตกลง”

ชวนฟังข้อตกลงของปลาที่จะ
เสนอมาน้อยอย่างตั้งอกตั้งใจ ปลา
พูดว่า “ข้าจะจัดการหาปลาน้ำนม
มาให้กินทุกอาทิตย์เลย จนกว่าลูก
ท่านจะโตอายุได้ ๑ ขวบ แล้วท่าน
จะต้องยกลูกของท่านให้ข้า” ได้ยิน
เช่นนั้นชวนก็ถึงกับร้องไปเลย แต่
เมื่อใคร่ครวญดูแล้วไม่เห็นมีทางอื่น
จะแก้ปัญหาก็ได้ จึงจำใจจำใจต้อง
ยอม และราชาปลาน้ำนมจะเริ่มงาน
ในวันรุ่งขึ้นเลยทีเดียว คือจะจัดการ
หาปลาน้ำนมมาให้ชวนจำนวนหนึ่ง
จึงทำให้ชวนกลับบ้านอย่างเป็นสุข
ราชาปลาน้ำนมก็เช่นกัน

เช้าวันรุ่งขึ้นชวนไปที่ชายหาด
แต่ตัว และก็ได้เห็นปลาน้ำนมหลาย
ตัวหลายตัวอยู่ที่หาดทราย ชวนจึง

นำเอากลับไปบ้านให้เมีย ซึ่งเมียก็
ดีอกดีใจได้กินปลาน้ำนม และกิน
เสีหมดทุกวัน ชวนได้ปลาตามที่
ราชาปลาน้ำนมสัญญาเช่นนั้นทุกวัน
ไป แม้กระทั่งชวนมากลอดลูกแล้ว
ก็ตาม ลูกของชวนเป็นผู้หญิง อ้วน
ท้วมแข็งแรงดี ทั้งยังสวยงามน่ารัก
สมคำ ตาเป็นประกาย พ่อแม่ตั้งชื่อ
ให้ว่ามาเรีย ทั้งพ่อทั้งแม่รักลูกสาว
อย่างเหลือเกิน ได้เลี้ยงมาด้วยความ
ทะนุถนอมรักใคร่ พร้อมทั้ง
ระมัดระวังไม่พาลงไปที่ชายหาด
เลย เด็กน้อยขี้งโตขึ้น สมกี่ยว
ออก ตาก็เป็นประกายใสยิ่งขึ้น
ซึ่งทำให้พ่อแม่เป็นสุขอย่างเหลือที่
จะหาอะไรมาเปรียบ

ครั้นมาเรียเติบโตขึ้นจนอายุได้
๑ ขวบ ชวนก็เด็ดร้อนกระวน
กระวายหนักขึ้น ไม่รู้จะบอกเมียว่า
อย่างไร เรื่องที่ตนไปตกปากลงคำ
ไว้กับราชาปลาน้ำนม ตั้งใจอยู่
นาน ในที่สุดก็ได้ตัดสินใจเล่าเรื่อง
ให้เมียฟังโดยตลอดในคำวันหนึ่ง
ชวนนาฟังแล้วแล้วก็ร้องไห้โฮ
ขอร้องชวนว่าอย่าขอลูกให้ราชาปลา
น้ำนมเลย นางรำพันว่า

“โอ ลูกของเรา เราก็รักแสน
รัก เพราะเป็นสมบัติมีค่าที่สุดของ
เราเพียงสิ่งเดียว ไม่ได้หรอก ข้าจะ
ยอมให้ใครมาพรากลูกเราไปไม่ได้
แม้จะต้องตายก็ตาม”

เช้าวันหนึ่ง เมื่อชวนลงไป
ที่ชายหาด ก็ได้เห็นราชาปลาน้ำนม
จึงขอร้องว่า

“ที่ตกลงกันว่าจะต้องยกลูกให้
เมื่ออายุ ๑ ขวบนั้นนะ อย่าเออลูก
ข้าไปเลยนะ”

“ไม่ได้หรอก พูดคำไหนต้อง
เป็นคำนั้นซิ” ราชาปลาตอบ

“ถ้าอย่างนั้นขอเปลี่ยนเป็น
อย่างอื่นได้ไหมเล่า เอ้า เอาแหวน
เพชรของเมียข้าไป ถ้ายังไม่พอใจ
จะเอาควายไปอีกก็ใช้ได้”

“ไม่ได้ตกลง” ราชาปลาตอบ
พลาตงหันหัว ชวนก็จนปัญญา แต่
แล้วมาคิดถึงว่า “ราชาปลาน้ำนม
ก็เป็นเพียงปลาอยู่ใต้ในน้ำ ก็ถ้า
เราไม่ยอมให้เสียอย่าง ปลาจะมา
ลุดมาลากตัวลูกเราไปได้อย่างไร
ระวังก็แต่ว่าอย่าให้ลูกเราลงไปที่
ชายหาดก็แล้วกัน”

คิดดังนั้นแล้วชวนก็ตัดสินใจ
ไม่ยอมทำตามสัญญา รับหันหลัง
กลับ วิ่งหนีกลับบ้านโดยเร็ว ปลอย
ให้ราชาปลาน้ำนมโกรธหัวฟัด
หัวเหวี่ยงถึงกับประกาศออกมาว่า

“โกงได้โกงไป ระวังลูกสาว
ไว้ให้ดีกว่าแล้วกัน มาที่ชายหาด
เมื่อไร จะเอาตัวไปให้ได้ทีเดียว”

นับแต่นั้นมาไม่มีใครเห็นพ่อ
แม่ลูกครอบครัวนี้ลงไปที่ชายหาด
อีกเลย

อยู่มาวันหนึ่งตอนเช้าอากาศ
แจ่มใส ได้มีเรือลำหนึ่งแล่นมา
จอดที่ชายหาด ผู้คนในหมู่บ้านพา
กันลงไปที่ชายหาดด้วยความอยากรู้อยาก
เห็นว่าเรือลำนี้บรรทุกอะไรมาบ้าง หนูน้อย
มาเรียยืนดูอยู่ที่หน้าต่างบ้านก็

ได้แลเห็นด้วย และด้วยเหตุที่เป็น
เด็กอายุเพียง ๑ ขวบ ได้เห็นเรือ
มีสีสันสวยงาม ไม่เคยเห็นมาก่อน
เพิ่งเห็นครั้งแรกเป็นครั้งแรกก็อดอยาก
เห็นใกล้ๆ ไม่ได้ มาเรียจึงแอบออก
จากบ้านไป

เมื่อมาเรียถึงชายหาด พวก
ชาวบ้านพากันกลับไปหมดแล้ว
มาเรียค่อย ๆ ก้าวที่ละก้าวใกล้เรือ
ลำนั่นเข้าไป ทันใดนั้นได้มีกลิ่น
ลูกใหญ่ชัดฝั่งเข้ามา และขณะที่
ม้วนตัวอยู่นั้น ก็ได้พาเอาตัวมาเรีย
หายไปไหนเลย ไม่แลเห็นตัว ได้ยิน
แต่เสียงร้องให้ช่วย พวกเพื่อนบ้าน
ได้ยินเสียงก็วิ่งไปที่ชายหาดหมาย
จะช่วย แต่ทว่าเข้าไปเสียแล้ว
ชวนนาที่วิ่งไปด้วยแต่ก็ไม่เห็นร่อง
รอยของลูกสาว ชวนทั้งงานที่ทำอยู่
เอาเรือออกค้นหาลูกสาว ค้นหา
อยู่หลายวันก็มิได้พบ

นับแต่นั้นมาพอดึกเย็นสอง
สัปดาห์จะต้องไปขึ้นที่ชายหาด ตาจ้อง
ไปที่ขอบฟ้า หวังว่าวันหนึ่งลูกสาว
จะกลับมา แต่เวลาล่วงไปเป็นเดือน
เป็นปี ก็ยังไม่มียะไรเกิดขึ้น จน
กระทั่งวันหนึ่งเป็นคืนวันเพ็ญ
พระจันทร์เต็มดวง อากาศเย็นสบาย
ชวนกับชวนนายังยืนอยู่ที่ชายหาด
อย่างเคย ทันใดนั้นคนทั้งสองก็ได้
แลเห็นร่างหญิงสาวสวยผุดผ่อง
ดวงตาเป็นประกายวาวน้ำเข้ามาใกล้
ชายหาด ส่วนบนเป็นคนแต่ส่วน
ล่างมีเกล็ดแวววาว มาเรียลูกสาว
คนทั้งสองกลายเป็นอย่างเงือกไปเสีย
แล้วหรืออย่างไร ♥

938 มจร 33 10 พ.ค. 2558

เพิ่งรู้ว่า...ตัวเองไม่เคยเสียเวลามาก่อนแบบนี้นานมากแล้ว...นานมาก”

“ทำไมไม่มาล่ะคะ”

ชายหนุ่มนี้ยกขึ้นไปถึงความหลังเก่าๆระหว่างเขากับเออม ทำไมเขาจึงไม่เคยมีเวลาและโอกาสเช่นนี้กับหล่อนเลยก็ไม่รู้ ส่วนมาก ชีวิตวันหยุดของเขาและหล่อนมักจะวนเวียนอยู่กับศูนย์การค้าและอาหารตามโรงแรมซึ่งสุดแสนจะน่าเบื่อ แค่นั้นก็มาขณณ์เขาก็ยังสัมผัสกลิ่นของความซาซากจำเจจนระอา เออมเหล่านั่นได้ อันที่จริง คนเรานี้ก็เหมือนเครื่องจักรบ๊อยๆเครื่องหนึ่งเท่านั้นเองแหละ ชอบทำอะไรหลายอย่างด้วยวิธีการ ‘กดปุ่ม’ โดยตัวเองไม่ทันรู้สึกอยู่เสมอ

“ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมถึงไม่มา”

“แต่พ่อแม่พากันออกต่าง-จังหวัดบ่อย ไปเหนือไปใต้อีสานอะไรพวกนี้ ชอบที่สุดก็ภาคเหนือเมื่อก่อน ขับรถไป ตอนหลังเลยไปเครื่องบินมั้งเพราะมันเร็วนี้ละประหยัดเวลาได้เยอะ” หล่อนเล่าด้วยน้ำเสียงสดชื่น “แต่มาเมื่อเกือบๆสองปี ไม่ได้ไปไหน อยู่กับโลกเก่าๆตลอดเลยล่ะคะ”

“ตอนรู้สึกว่าจะออกจากโลกนั้นแล้วใช้ไหมล่ะคะ”

“คะ ตอนนั้นรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นโคลัมบัสคนที่สองนะคะ”

ชายหนุ่มหันไปมองหน้า ก็ไม่เห็นแต่เสื้อตัวด้านข้างผ่องผาดอยู่ใกล้ชนิดเดียว

“ผมดีใจ...ไม่มีอะไรที่ผมจะดีใจเท่าได้เห็นคุณกลางมีความสุข”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรณาธิการ: พันธุ์เมธา

กลโกง

(นิทานไทใหญ่)

เรื่องทำมาค้าขายที่ไม่สุจริต

ใช้กลอุบาย หลอกลวงและโกง

ผู้คน นับเป็นเรื่องไม่ดี ไม่น่าจะ

จดจำและเล่ากันสืบมาเลย แต่คน

เมื่อก่อนคงอยากจะทำเล่ห์เดื่อน

สติคนทั้งหลายไว้เพื่อจะได้ไม่เป็น

เหยื่อของคนโกงอีกต่อไป จึงได้มี

นิทานทำนองนี้เล่าเสมอๆ หลาย

ต่อหลายดินด้วยกัน แม้นิทานไท

ใหญ่ก็ยังมีเล่าไว้หลายเรื่อง ดังเรื่อง

นี้เป็นต้น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่ง เป็น

คนยากจน อยู่กับแม่ที่แก่ชราแล้ว

เพียงสองคนเท่านั้น วันหนึ่งชาย

คนนั้นเกิดนึกอยากจะได้ลูกสาวของ

เศรษฐีในย่านนั้น ตนเองจะเข้าไป

ขอร้องเศรษฐีเองก็ไม่กล้า จึงได้บอก

แม่ให้ช่วยไปทาบถามขอร้องให้ แม่

เฒ่าได้ยินลูกพูดเช่นนั้น ก็ตอบว่า

“เราแม่ลูกนั้นะ จนแสนจะจน

แล้วที่เจ้าคิดอยากจะได้ลูกสาว

เศรษฐีนั้น มันจะเป็นไปได้อย่างไร

ไม่มีทางสำเร็จหรอก เลิกคิดเสีย

เถอะ”

ลูกชายก็ตอบว่า “ถ้าแม่ไม่ช่วย

ก็ไม่ใช่ไร ข้าจะหาหนทางของข้า

เอง” แล้วต่อจากนั้นก็ออกจากบ้าน

ไป ในใจก็คิดอยากจะทำขายต่างเมือง

จึงได้ไปหานายเรือสำเภาลำหนึ่ง

ขอสมัครทำงานด้วย นายเรือสำเภา

ก็รับไว้ เมื่อเห็นทำงานขยันขันแข็ง

นายเรือสำเภาที่รักใคร่เป็นอันมาก

ถึงกับเรียกชายคนนั้นให้ไปหาในวัน

หนึ่ง นายเรือสำเภาพูดว่า

“เจ้าสมัครมาเป็นลูกเรือของ

เรากี่ตั้งนานแล้ว เราได้ประโยชน์

จากเจ้าทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้น

เจ้าอยากได้อะไร ก็ขอเอาเถอะ ข้า

จะให้เจ้า”

ได้โอกาสเช่นนั้น ชายคนนั้น

ก็พูดแก่นายเรือสำเภาว่า

“ข้าทำงานกับท่านมาได้สามปี

แล้ว แต่ข้าก็ไม่อยากได้อะไร เงิน

ก็ไม่อยากได้ ทองก็ไม่อยากได้

อยากได้อยู่อย่างเดียวคือ ลูกสาว

เศรษฐีคนนั้นแหละ”

“ถ้าเจ้าอยากได้อย่างนั้น ก็

เป็นไรไป ข้าจะเอาเงินเอาทองไป

ขอร้องลูกสาวเศรษฐีให้ และข้าจะ

บอกเขาว่า เจ้าเป็นลูกชายของข้า”

ว่าดังนั้นแล้ว นายเรือสำเภาก็พาลูกเรือของตนไปที่บ้านเศรษฐีนั้น เมื่อถึงเรือนชานของเศรษฐีแล้ว เศรษฐีก็ถามว่า มีอะไรอะไรถึงได้มาถึงบ้านตน นายเรือสำเภาได้ตอบว่า

“ท่านเศรษฐี ที่ข้ามาวันนี้ ก็เพราะลูกชายข้าคนหนึ่งเกิดรักใคร่อยากได้ลูกสาวของท่าน ถ้าท่านไม่ขัดข้อง ต่อไปภายหน้าเราจะได้เป็นญาติกันด้วย”

ได้ยินเช่นนั้น เศรษฐีก็ว่า “ไม่ขัดข้องหรอก แต่ว่าลูกชายของท่านนั้นรู้จักการค้าขายไหม” นายเรือสำเภา ก็ตอบว่า

“เจ้าลูกชายของข้าคนนั้นนั้น รู้จักการค้าขายทุกสิ่งทุกอย่างมาตั้งแต่เล็กแล้ว”

เมื่อนายเรือสำเภาขึ้นยืนขึ้นแข็งเช่นนั้น เศรษฐีก็ยอมยกลูกสาวให้ ครั้นอยู่กินกันแล้ว เมียของชายนั้นก็ได้ถามผัวของตนว่า

“ผู้คนทั้งหลายเขาพากันค้าขายกันทั้งนั้น ส่วนตัวท่านตั้งแต่ได้ข้ามาแล้ว ยังไม่เห็นได้พูดถึงเรื่องค้าขายอะไรเลยสักครั้ง แล้วอะไรก็ไม่เห็นทำ ต่อไปภายภาคหน้าจะหาเลี้ยงข้าได้อย่างไร ไปค้าขายอย่างไรๆเขาละ”

ผัวก็ตอบว่า “ถ้าอยากให้ข้าค้าขาย นางก็ไปขอเงินพ่อมาให้หน่อยซิ เขาเพียงเกวียนเดียวเท่านั้นละ” เมียก็ไปที่บ้านพ่อ บอกพ่อว่า แล้วตนอยากจะทำการค้าขาย แต่ไม่มีทุน จึงต้องมาขอเงินพ่อสักเกวียน

หนึ่ง พ่อตาใจดีก็ให้เงินมา ลูกเขยก็เอาเงินนั้นไปซื้อผ้าไหมชิ้นใหม่ สีนก้าสวยๆงามๆทุกประเภท แล้วก็เอาไปต่างเมือง และได้ไปถึงหมู่บ้านเศรษฐีแห่งหนึ่ง ในหมู่บ้านนั้นไม่มีคนขายจนเลย มีแต่คนมั่งมี มีเงินมีทองกันทั้งนั้น

เมื่อถึงหมู่บ้านนั้น ชายนั้นก็ร้องบอกคนทั้งหมู่บ้าน ให้เอาผ้าขาดชิ้นขาดเท่าที่มีอยู่ มาแลกเอาผ้าดีๆชิ้นดีๆ ได้ยินเช่นนั้นคนในหมู่บ้านก็พากันตอกล้อใจชวนกันเอาผ้าขาดชิ้นขาดมาแลกเอาผ้าไหมชิ้นใหม่ แล้วชายนั้นก็ชวนเอาผ้าขาดชิ้นขาดใส่เกวียนกลับมาบ้าน ครั้นถึงบ้าน เมียก็ถามว่า

“ไปค้าขายได้อะไรมาบ้าง”

“ไปคราวนี้ขาดทุน ไม่ได้อะไรมาหรอก นางไปขอเงินพ่อมาอีกเกวียนหนึ่งซิ”

พ่อตาก็ให้เงินมาอีกตามทีขอ ลูกเขยก็เอาเงินนั้นไปซื้อหม้อมาเต็มเกวียน แล้วก็กลับไปยังหมู่บ้านนั้นอีก เมื่อถึงหมู่บ้านนั้นแล้ว ก็ร้องบอกคนทั้งหมู่บ้านว่า ใครมีหม้อแตกๆมาแลกเอาหม้อดีๆใหม่ๆไปละ ได้ยินเช่นนั้นคนในหมู่บ้านก็พากันคิดว่า เจ้าคนนี้เป็นคนบ้าแน่ๆเลย มีอย่างนี้ เอาของดีๆมาแลกเอาของเหลวๆ แต่แม้กระนั้นคนเหล่านั้นก็อดตอกล้อใจไม่ได้ รับเอาหม้อแตกๆทั้งหมดที่มีอยู่มาแลกเอาหม้อดีๆของชายนั้น เมื่อแลกจนหมดหม้อใหม่แล้ว ชายนั้นก็กลับบ้าน

เมื่อถึงบ้านเห็นหน้าเมีย ก็บอกเมียว่า “นางเอ๊ย ไปค้าขายคราวนี้ ก็ขาดทุนอีกนะแหละ นางไปขอพ่อมาอีกสักเกวียนหนึ่งละ”

เมียก็ไปขอเงินพ่อมาให้อีกเกวียนหนึ่ง ผัวก็เอาเงินไปซื้อตะกั่วมาทำลูกปืน แล้วก็ซื้อทองมาฉาบหน้าไว้ เอากระดาห่อไว้อย่างเรียบร้อยมิดชิด แล้วก็เอาบรรทุกเกวียนถึง ๒๐ เล่ม เสร็จแล้วก็กลับไปยังหมู่บ้านนั้นอีก

เมื่อถึงหมู่บ้านก็ร้องบอกชาวบ้านว่า “ใครมีเงินอยากมาแลกเอาทองบ้าง หนึ่งต่อเก้า เงินก้อนหนึ่งแลกได้ทอง ๘ ก้อน” คนในหมู่บ้านต่างตอกล้อใจ รับไปเอาเงินของตนที่มีอยู่มาแลกเอาทอง ชายนั้นก็ได้เงินเต็มทั้ง ๒๐ เล่มเกวียน แล้วก็กลับบ้าน พอถึงบ้าน เมียก็ถามว่าไปค้าขายคราวนี้เป็นอย่างไรบ้าง ผัวก็ตอบว่า ไปคราวนี้เกวียนทั้ง ๒๐ เล่มมีเงินเต็มทีเดียว นางเอาไปใช้พ่อของนางเสีย ๓ เล่ม ที่เหลืออีก ๑๗ เล่มเอาเข้าบ้านเราเสีย เมียได้ยินเช่นนั้นก็ตั้งใจรับไปชนเอาเงินทั้งหมดเข้าบ้าน

ฝ่ายคนหมู่บ้านเศรษฐีเมื่อเอาเงินไปแลกเอาทองมาก็ได้พากันผัดผวน และก็เห็นว่าข้างในเป็นตะกั่วทั้งนั้น ความหวังที่จะได้ทองเป็นผลกำไรจึงสูญสลาย ผู้คนทั้งหมู่บ้านกลายเป็นคนจนไปเลย และคนจนเข็ญใจอย่างชายลูกเขยเศรษฐีก็ได้กลายเป็นเศรษฐีใหญ่ไป ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

รางวัล

(นิทานรัสเซีย)

เรื่องนี้เป็นนิทานของชาวเอสโตเนียที่ปัจจุบันรวมอยู่ในสหภาพโซเวียต ฉะนั้นจะเห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องระหว่างคนมีกับคนจนกับผลที่ได้รับ อีรินา เซเลชโนว่าได้นำมาแปลและรวบรวมไว้ในนิทานชาวบ้านของรัสเซียเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายชราคนหนึ่งซึ่งยากจนข้นแค้นไม่ผิดขอกทานวันหนึ่งชายชราได้เดินทางมาตามถนนจนกระทั่งมืดค่ำ ชายชราเห็นว่า จะเดินทางต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว จึงตกลงใจจะหาที่พักค้างคืน เมื่อเห็นมีบ้านใหญ่อยู่หลังหนึ่งในแถบนั้น จึงตรงไปเคาะหน้าต่าง พลองพูดว่า

“ขอพักนอนสักคืนหนึ่งเถิด ท่านผู้ใจบุญ”

ได้ยินเช่นนั้น เจ้าของบ้านที่เป็นผู้หญิงมั่งมีขนาดเศรษฐีทีเดียว แต่ยกจะหยิ่งยโส ก็ได้ออกมาด่าว่าชายชราแปลกหน้านั้น เสียงตะโกนใส่หน้าและขับไล่ชายชรานั้นดังลั่น หญิงนั้นร้องบอกว่า

“เดี๋ยวเถะ เดี๋ยวข้าจะปล่อยหมาออกมากัด จะรู้เสียบ้างว่าทำไม

เทียวขออาศัยพักนอนตามบ้านเขานั้นนะมันเป็นอย่างไร ไป ไปให้พ้นบ้านข้านะ”

ชายชราจำต้องเดินต่อไป และก็ได้แลเห็นกระท่อมเล็กๆ หลังหนึ่ง จึงตรงไปเคาะหน้าต่างต่างพลองพูดว่า

“ขอให้ข้าได้อาศัยพักนอนสักคืนหนึ่งได้ไหม ท่านผู้ใจบุญ”

“เชิญเข้ามาเถะ เชิญเข้ามา” เสียงหญิงเจ้าของบ้านร้องเชื้อเชิญอย่างกันเอง “เชิญมาพักค้างคืนกับเราเถะ เสียแต่ว่ามีเหวนหกหู แล้วก็กับแค้น หวังว่าท่านคงจะไม่ว่าอะไร”

ชายแปลกหน้าก็เข้าไปข้างในบ้าน และก็เห็นว่าครอบครัวนั้นยากจนจริงๆ ลูกก็มีหลายคน เสื้อผ้าที่ใส่ล้วนแต่ขาดวัน ชายชราเห็นเช่นนั้น จึงถามหญิงเจ้าของบ้านว่า

“ทำไมถึงให้ลูกๆ ใส่อะไรที่เก่าอย่างนี้ ทำไมไม่ตัดเสื้อใหม่ให้ใส่เล่า”

“โอ จะทำได้อย่างไร ในเมื่อข้าตัวคนเดียว ผัวข้าก็ตายเสียแล้ว ข้าจึงต้องหาเลี้ยงลูกเอง จะหาใส่ปากใส่ท้องยังทั้งยาก จะเอาเวลา

ที่ไหนไปตัดเสื้อผ้าให้ลูกใส่”

ชายชราได้ยินแล้วก็ไม่ได้พูดจาว่าอะไร หญิงเจ้าของบ้านได้นำอาหารมาวางบนโต๊ะ แล้วเชิญว่า “เชิญมากินอาหารกับเราเถะ”

“ไม่กินหรอก ขอบคุณ”

ชายชราตอบปฏิเสธ “ข้าไม่หิวหรอก เพิ่งกินมาเมื่อคืนเอง”

พูดแล้วก็จัดการเปิดตู้ที่แบกมา ล้วงเอาอาหารทั้งหมดที่มีในตู้ นั้นส่งให้เด็ก ๆ เสร็จแล้วก็เอนหลังบนพื้นห้องตรงมุมด้านหนึ่ง พอหลังถึงพื้น ก็หลับผล็อยทันที

รุ่งขึ้นเช้า เมื่อชายชราตื่นขึ้น ก็เตรียมตัวออกเดินทางต่อ ชายนั้นขอบคุณ เจ้าของบ้านที่เอื้อเฟื้อให้พักนอน พอจะเดินจากไป ชายชราได้พูดออกมาว่า

“อะไรที่นางได้ทำในตอนเช้าวันนั้น นางจะต้องทำตลอดไปจนกระทั่งถึงเย็น”

หญิงเจ้าของบ้านฟังแล้วไม่เข้าใจถ้อยคำของชายนั้น แม้สักคำ จึงไม่ได้สนใจ เดินออกไปส่งที่ประตู แล้วก็กลับเข้าไปในบ้าน หญิงนั้นรำพึงว่า

“เออเนาะ แม้แต่คนยากจน
อย่างพ่อเผ่านั้นยังว่าลูกเราใส่เสื้อ
ขาดวัน แล้วคนอื่นๆเขาจะว่า
อย่างไร”

แต่ด้วยเหตุว่า ทั้งบ้านมีผ้าชิ้น
สุดท้ายอยู่ชิ้นเดียว จะเอามาตัดเสื้อ
ก็คงตัดได้เพียงตัวเดียว แต่จะพอ
หรือไม่ยังสงสัย จึงได้ไปที่บ้านหญิง
เสริมฐิณนั้น ขอยืมไม้วัดมาวัดผ้า
เมื่อได้มาแล้วก็นำมาวัดผ้า แต่ก็น่า
แปลกที่ผ้านั้นยาวออกๆ จนดูเหมือน
จะไม่มีวันสิ้นสุด หญิงนั้นวัดอยู่
ตลอดทั้งวัน จนกระทั่งมืดค่ำ หญิง
นั้นแน่ใจได้ว่า ผ้าที่ได้ครั้งนี้มากพอ
ที่ตนเองกับลูกๆ จะสวมใส่ได้จน
ตลอดชีวิต ทันใดนั้นหญิงนั้นก็
ออกได้ทันที จนถึงกับอุทานออก
มาว่า

“อ้อ ที่พ่อเผ่าพูดเมื่อเช้าตอน
จะออกจากบ้านไป มีความหมาย
อย่างนั้นเอง”

หญิงนั้นเอาไม้วัดไปคืนเจ้าของ
ในคืนวันนั้นเอง แล้วก็เลยเล่าถึง
ถ้อยคำที่ชายชราพูดไว้ก่อนจากไป
และตนเองได้รับผ้ามากมายใส่ได้
เต็มห้องเลย ได้ยินเช่นนั้นหญิง
เสริมฐิณนั้นถึงกับอุทานออกมาว่า

“ตายจริง ทำไมเราถึงไม่ยอม
ให้ตาแก่นนั้นหักเมื่อคืนนั้นนะ”

แต่แล้วก็คิดว่า ชายนั้นคงยัง
เดินทางไปไม่ถึงแก่ไหน จึงสั่งให้
ภรรยาของตน เอาธนูมาออกติดตาม
ไปทันที นายส่งว่า

“จัดการเอามาเทียมรถเข็น แล้ว
ขับให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้นะ ตาม
ตาของท่านนั้นให้ทัน แล้วเอาตัวแก
มาทัน คนจนควรจะได้รับ ความ

ช่วยเหลือโดยไม่อื่น ข้าพุดเช่นนั้น
เสมอละ”

ภรรยาที่รับไปจัดการตามสั่ง
ทันที ไปเที่ยวตามหาชายชรา
และก็ได้พบตัวในวันรุ่งขึ้น เมื่อขอ
ให้ชายชรากลับไปยังบ้านหญิงเสริมฐิณ
นั้น ชายชราปฏิเสธไม่ยอมไป ภรรยา
ที่ขอร้องมาตาม ได้ยินเช่นนั้น
ถึงกับหน้าสลด เป็นทุกข์เป็นร้อน
พลาญพุดว่า

“ข้าพุดเกรงว่าร้ายเสียจริงๆ
ถ้าข้าพุดท่านกลับไปไม่ได้ นาย
ผู้หญิงคงไล่ข้าออกจากบ้านแน่ๆเลย
แล้วก็จะไม่ได้ค่าจ้างเสียอีกด้วย”

“เออ อย่าเดือดร้อนไปเลย ลูก
เอ๊ย” ชายชราปลอบ “เอา ไปก็ไป
ข้าจะไปกับเจ้า”

พุดแล้วก็ก้าวขาจรดไปกับคน
งานที่ขอร้องนั้น ขณะนั้นหญิงเสริมฐิณ
ยืนคอยที่ประตูอย่างใจจดใจจ่อ พอ
เห็นชายชราเข้ามาแล้วก็หัวเราะ หญิง
นั้นพาชายชราเข้าไปในบ้าน แล้วก็
เลี้ยงอาหาร กินเสร็จก็พาไปนอน
จัดที่นอนอ่อนนุ่มให้ พลาญพุดว่า

“นอนเถอะ พ่อ นอนพักเสีย”

ชายชราพักอยู่ที่บ้านหญิงเสริมฐิณ
ตลอดทั้งวัน วันรุ่งขึ้นก็ยังพักอีกวัน
หนึ่ง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ยังไม่ยอม
กลับ ยังคงพักอีกวันหนึ่งเป็นวันที่
สาม ชายชราได้กินได้ดื่มได้นอน
ทั้งยังได้สูบไปป์อย่างผาสุก หญิง
เจ้าของบ้านหาอาหารให้กินหาเครื่อง
ดื่มให้ดื่ม ทั้งเมื่อพุดจาด้วยก็พุด
อย่างอ่อนโยนมีเมตตา แต่ภายในใจ
กำลังเดือดปุดๆ นางคิดว่า

“เมื่อไหร่ที่ตาแก่ไม่ได้เรื่อง
จะออกจากบ้านเราไปเสียทีนะ”

แต่ถึงจะคิดอย่างนั้น หญิง
เจ้าของบ้านก็ยังไม่กล้าจัดการ
อย่างไรให้ตาแก่ออกไปจากบ้าน
นั้น เพราะได้ลงทุนเลี้ยงดูและ
เอาอกเอาใจชายชราขึ้นมาตั้ง
มากมายแล้ว จะเสียไปเสียเปล่าๆ
แต่แล้วก็อดคิดปริศนาไม่ได้ที่เห็น
ชายชราเตรียมตัวออกเดินทางตอน
เช้ามืด ๕ นั้นเอง หญิงเสริมฐิณ
เจ้าของบ้านออกไปส่งที่ประตูบ้าน
ขณะที่ชายชราเดินเงยบ่าไปที่ประตู
และออกไปนอกประตูแล้ว หญิง
นั้นยังใจต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงถาม
ขึ้นว่า

“ช่วยบอกหน่อยซิ ว่าข้าจะ
ต้องทำอะไรในวันนั้น”

ชายนั้นเงยหน้าขึ้นมองดูหญิง
นั้น พลาญพุดว่า

“อะไรที่ทำในตอนเช้า ก็
ต้องทำเรื่อยไปจนกระทั่งเย็น”

หญิงนั้นก็ถลันเข้าไปในบ้าน
แล้วก็ถวญไม้วัดออกมาหมายจะวัด
ผ้า แต่ทันใดนั้นหญิงนั้นก็จามออก
มาดังลั่น เสียงสนั่นเสียงจนไก่ที่ลาน
บ้าน ตกใจแตกตื่นบินพืพืไปแต่
ละทิศละทาง แต่หญิงนั้นก็ยังคงจาม
อยู่เรื่อยไป ตลอดทั้งวันไม่มีเวลา
ได้หยุด

“ฮัดเซ๊ย! ฮัดเซ๊ย! ฮัดเซ๊ย!”

หญิงนั้นจามเสียงจนกินอะไร
ไม่ได้ ดื่มน้ำไม่ได้ ตอบคำถามใดๆก็
ไม่ได้ มีแต่เสียงจาม “ฮัดเซ๊ย!
ฮัดเซ๊ย! ฮัดเซ๊ย” ดังอยู่ตลอดเวลา
จนกระทั่งตะวันตกดินและเป็นเวลา
มืดค่ำแล้ว หญิงเสริมฐิณนั้นจึงได้
หยุดจาม นับเป็นรางวัลที่สาสมกับ
การกระทำของตนทีเดียว ♥

จ. 8 ม. 35 ม. 24 เม. 2558

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ลูกโมวิเศษ

(นิทานรัสเซีย)

ตัวเอง” หล่อนพิมพ์ น้ำเสียงนั้น
ศรัทธาหนัก “แต่กลางเสียอย่าง ไม่
ค่อยเชื่อเท่าไร” คงจะต้องฝึกฝน
เรื่องนอกน่านเหมือนกัน”

“ก็คุณกลางมีคุณพ่อคุณแม่ที่สั่ง
การอบรมเก่าๆ ไว้นะ ผมสังเกตดู
จากหลายๆคน เคยพบว่า เด็กที่มา
จากครอบครัวค่อนข้างโบราณ หรือ
มาจากโรงเรียนเก่าแก่ พวกเขามี
ความซื่อสัตย์ดีอยู่มาก ไม่กล้าออก
ความเห็น ถึงออกความเห็นไปแล้ว
ก็มีแต่วิตกกังวล” เขากับหล่อนเปิด
ประตูขึ้นนั่งรถแล้ว ต่างใจยังงุด
ต่อ “กลัวตัวจะพุดผิด กิดผิด หรือ
อีกทีก็เป็นเด็กที่ถูกพ่อแม่บังคับ คุม
ตัวแฉ คอยจี้ให้เกรงระเบียบ ต้อง
ทำยังงั้นยังตลอดเวลา”

“เท่าที่คุณต่างพูดมาทั้งหมดนั้น
ตรงกับกลางเสียเลย” หล่อนบอก
หลวงสตาร์ทเครื่อง เปิดแอร์ พลา
งเสยลูกผมเบี่ยงเหงื่อให้เปิดขึ้นไป
“กลางเป็นยังงั้นจริงๆ ซื่อสัตย์ ไม่
เชื่อมั่นในตัวเอง”

“แต่ก็พอจะแก้ได้นะฮะ ค่อยๆ
แก้ไป” เขาให้กำลังใจ “ของ
พรรณมันต้องใช้เวลา”

“กะ...กลางจะค่อยๆแก้ กลาง
มีอะไรที่จะต้องแก้ไขอีก แะ
เหมือนกัน” หล่อนบอกด้วยน้ำเสียง
สดใส “เมื่อก่อน ไม่อยากแก้
เพราะไม่มีกำลังใจ”

“เดี๋ยวนี้ มีกำลังใจแล้วนะฮะ”

“กะ...ก็คุณต่างเป็นกำลังใจให้
กลางใจกะ” หล่อนตอบเรียบๆ
ตรงไปตรงมา หากก็มีความหมาย
ซึ้งๆ สะอาดหมดจด แอบซ่อน
ความดีด้าในกระแสดเสียง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ทั้งจริงเคยเล่าเรื่องโมวิเศษ
ไปครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว แต่
เป็นนิทานคนเชื้อคนละถิ่นกับของ
ชาวการะเลี่ยนที่อยู่ในรัสเซีย ความ
วิเศษของ โมก็ต่างกัน ไปด้วยความ
วิเศษของลูกโม และลงท้ายเรื่อง
กลายเป็นตำนานเล่าว่าเหตุไฉน
ทะเลจึงเค็ม อีริโน เซเลโนวาได้
แปลและรวบรวมเล่าไว้ในนิทาน
ชาวบ้านรัสเซีย เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพี่น้องสองคน
คนหนึ่งจนคนหนึ่งรวย คนที่รวย
เป็นพี่ชาย ชายคนนั้นก็แปลกที่
ต่อเพื่อนบ้าน เออเพื่อเอาอกเอาใจ
แต่แก่น้องชายผู้ยากจนของตน
กลับทำเป็นเหมือนไม่รู้จัก ทั้งนั้นก็
เพราะกลัวว่าน้องชายจะมาขอมี
ส่วนแบ่งในทรัพย์สินสมบัติของตน
แต่น้องชายก็ไม่เคยมาขอหรือ
มาขออะไร ถ้าหากช่วยตัวเองได้

แต่เมื่ออยู่ครั้งหนึ่งตอนเย็นวัน
สุกดิบก่อนจะถึงวันนักขัตฤกษ์ใน
วันรุ่งขึ้น เมื่อได้บอกแก่หัวว่า

“วันพรุ่งนี้เราถือเป็นวันสำคัญ
ของเรา แต่ว่าเราไม่มีอะไรจะกิน
เลยในบ้านของเรา ไปหาพี่ชายไป
ขอเนื้อวัวเขามาสักหน่อยไม่ได้
หรือ เขามาว่าตัวหนึ่งเมื่อวานนี้
ฆ่าแลเห็น”

น้องชายไม่อยากจะไปขอร้อง
พี่ชายเลย ได้บอกเมียว่าอย่างนั้น
แต่ก็ไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร จึง
จำใจต้องไป เมื่อไปหาพี่ชายก็บอก
พี่ชายว่า

“ขอเนื้อสักหน่อยเถอะพี่ เรา
ไม่มีอะไรในบ้านสำหรับวันนักขัต-
ฤกษ์พรุ่งนี้เลย”

พี่ชายก็โยนกับวัวให้ พลา
งพูดว่า

“เอาไปซิ เอาไปเช่นผีบ้า
ฮิสซี่”

พอลออกจากบ้านพี่ชาย น้อง-
ชายก็รำพึงว่า

“พี่เขาโยนกับวัวมาให้ฉัน ที่
จริงเขาไม่ได้ให้เราหรอก เขาให้ไป
เช่นผีบ้าฮิสซี่ต่างหาก เพราะฉะนั้น

เอาไปเช่นผีปอบสิดีกว่า”

คิดดังนั้นแล้วก็เข้าไปในป่า ชายนั้นจะเดินทางข้ามานเท่าใดไม่มีใครรู้ แต่เมื่อไปตามทางได้พบพวกคนตัดไม้ คนตัดไม้เหล่านั้นถามว่า “จะไปไหนนะ”

“จะไปหาผีปอบสิซิ เอากระบวไปเช่น” ชายนั้นตอบ “ท่านจะบอกได้ไหมว่าจะไปยังที่อยู่ของฮิสซิดี้ที่ไหน”

“เดินตรงไปอย่าเลี้ยวไปทางไหนเลยนะ แล้วก็ถึงที่หมาย อ้อแต่จำไว้ละ ว่าถ้าฮิสซิดี้จะขี้ดขี้เย็ดเงินให้เป็นการตอบแทนที่เอากีบวไปเช่นละก็อย่ารับนะ แม้จะให้ทองก็อย่าเอา ให้อะไรๆก็ไม่เอา ขอแต่เพียงลูกไม้เท่านั้น”

ชายผู้ยากจนขอบคุณพวกคนตัดไม้ที่ให้คำแนะนำเช่นนั้น ว่าลากนเหล่านั้นแล้ว ก็เดินทางต่อไป จนกระทั่งมาถึงกระท่อมหลังหนึ่ง เมื่อเข้าไปข้างใน ก็มีได้เห็นผู้ใดนอกจากฮิสซิดี้

ฮิสซิดี้มองดูชายนั้นแล้วพูดว่า

“คนมักสัญญาว่าจะเอาข้าวของมาให้ข้า แต่แล้วก็หายากที่จะเอาของมาให้ เจ้าเอาอะไรมาให้ข้าหรือเปล่าละ”

“เอามาซิ เอากระบว”

“เออดี” ฮิสซิดี้ร้องออกมาอย่างดีอกดีใจ “ตั้ง ๓๐ ปีแล้วนะที่ข้าไม่ได้ลิ้มรสเนื้อวัวเลย ไหนเอามาซิ เอามาเร็วเข้า”

พูดแล้วก็ฉวยเอากระบวไปแตะกิน แล้วก็พูดว่า

“ทีนี้ ข้าจะให้อะไรเจ้าบ้าง เป็นการตอบแทนที่เอากีบวมาให้ข้ากิน เอ้า เอาเงินไป ๒ กำมือ”

“ไม่หรอท ข้าไม่ขอได้เงิน”

“ถ้าไม่ขอได้เงินก็เอาทองไป เอ้าเอาไป ๒ กำมือ”

“ทองข้าก็ไม่อยากได้”

“เอ้อ เงินก็ไม่เอา ทองก็ไม่เอา แล้วจะเอาอะไรหือ”

“ข้าอยากได้ลูกไม้”

“โอ๊ย ไม่ได้ ไม่ได้ เจ้าเอาไปไม่ได้ ข้าให้เงินเจ้าเสียดีกว่า อยากได้มากเท่าไรก็เอาไปเลย”

ชายคนจนนั้นก็ขม่อม เผื่อขอแต่ลูกไม้ นั้น ในที่สุดฮิสซิดี้ก็พูดว่า

“ข้ากินกีบวของเจ้าไปแล้ว จะทำอะไรได้ เอ้า อยากได้ลูกไม้ก็เอาไปเถอะ แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่า เจ้าจะทำอะไรกับมันได้”

“ไม่รู้หรอท ไหนบอกมาซิท่านฮิสซิดี้”

“ลูกไม้ นั้นนะ ไม่ใช่ของธรรมดาละ แต่เป็นของวิเศษ เจ้าอยากได้อะไรก็บอกมันเถละว่า “ไม่ไป ลูกไม้” ครั้นอยากจะให้มันหยุดก็บอกว่า “พอแล้ว ลูกไม้” มันก็จะหยุด เอ้า เอาไปเถอะ”

ชายนั้นขอบคุณฮิสซิดี้ แล้วก็เดินกลับบ้าน ชายคนจนนั้นเดินทางอยู่ในป่าเป็นเวลาช้านาน จนกระทั่งมืดค่ำ ฝนก็ตกลงมาจ๊จๆ ลมก็พัดแรงจนกิ่งไม้หักมาปะทะหน้า กว่า จะมาถึงบ้าน ได้ก็พอดีเช้า พอเมื่อยแลเห็นเขาก็คือว่าหัวว่า

“มัวไปท้องเทีชวอยู่ที่ไหนมา

ตลอดวันตลอดคืน คิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้ากันเสียแล้ว”

“ข้าไปถึงที่อยู่ของผีปอบสิซิด้วยตัวของข้าเอง นี่ คุณซิ คว้าฮิสซิดี้ให้อะไรข้ามา” พูดแล้วก็ฉวยเอาลูกไม้ออกจากถุงมาให้เมียดู พนางส่งว่า “ไม่ไป ลูกไม้ ไม่เอาอะไรดีกว่ากินกันบ้าง”

ลูกไม้ก็หมุนไปหมุนไป ทันใดนั้นบนโต๊ะก็มีแบ่ง มีข้าว มีน้ำตาล มีเนื้อ มีปลา และมีสิ่งอื่นๆที่คนอยากจะได้ เมียของชายนั้นนำเอากระสอบเอาถุง เอาชามมาใส่จนเต็มหมด ชายนั้นก็เอานิ้วแตะที่ลูกไม้พนางพูดว่า “พอแล้ว ลูกไม้” ลูกไม้ก็หยุดไม่ทันที

ครอบครัวของชายนั้นก็เลยได้ฉลองวันนักขัตฤกษ์อย่างร่าเริงยิ่งกว่าใครๆในหมู่บ้าน นับแต่วันนั้นมา ฐานะของครอบครัวก็ดีขึ้น ทั้งเมียทั้งลูกๆได้มีเสื้อผ้าดีๆสวมใส่ มีรองเท้าสวม และมีทุกสิ่งทุกอย่างไม่ขาดอะไรเลย

วันหนึ่งชายนั้นส่งลูกไม้ให้เมีย ข้าวโอ๊ตให้ม้าของตนกิน ลูกไม้วิเศษก็ไม่ให้ตามประสงค์ ม้าที่ขึ้นอยู่ข้างบ้านก็ได้เที่ยวกินสบายใจ ในขณะที่นั้นชายคนพี่ได้ส่งคนงานของตนให้เอาม้าไปอาบน้ำที่ทะเลสาบ ขณะที่ผ่านบ้านของน้องชาย ม้าเห็นข้าวโอ๊ตก็ตรงเข้าไปกิน นายออกมายืนอยู่ตรงหน้าประตูบ้าน แลเห็นเข้า ก็เอ็ดตะโรคนงานว่า

“เอาม้าไป ให้ พัน เตียว นั้นนะ ปลอ่ยให้มันไปกินขยะทำไม” ➤

คนงานก็พาม้ากลับ แล้วบอก
นายว่า

“นายเข้าใจผิดนะ ที่มัวกินนะ
ไม่ใช่ขยะหรือ แต่เป็นข้าวโอ๊ต
อย่างดีที่สุด น้องชายท่านมีข้าวโอ๊ต
และมีอะไรต่ออะไรทุกอย่างอย่าง
เยอะแยะเลย”

ได้ยินเช่นนั้น ชายคนที่เกิด
อยากรู้เรื่องน้องชายมาทันที ชายนั้น
คิดว่า

“เห็นจะต้องไปดูเจ้าน้องชาย
เราสักหน่อยว่าอยู่ๆ มันก็รวยขึ้นมา
มันรวยขึ้นมาได้อย่างไร”

คิดดังนั้นแล้ว ก็เดินไปบ้าน
น้องชาย ถามน้องชายว่า

“เออ เป็นอย่างไรนะ เหตุใด
อยู่ๆ เจ้าก็รวยขึ้นมา ของดีๆ เหล่านี้
เจ้าได้มาจากไหนนะ”

“ฮิสซัช่วยข้า” น้องชายตอบ
“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ก็หมายถึงที่วานนั้นนะ พี่
ให้เบวัวข้าเมื่อเย็นวันสฤติบของวัน
นักขัตฤกษ์ บอกให้เขาไปให้พี่ป้า
ฮิสซั ข้าก็ทำตามนั้น และฮิสซัได้
ให้ของแก่ข้า เป็นลูกไม้วิเศษ ลูก
ไม้นี้จะทำให้ทุกอย่างทุกอย่างที่ข้า
ต้องการ”

“ไหนทำให้ดูซิ”

“ก็ได้” พูดแล้วน้องชายก็ส่ง
ลูกไม้ให้ ไม่เอาขนมต่างๆ นานามา
ให้กิน ลูกไม้ก็หมุนไปๆ บนโต๊ะ
ก็มีขนมพายอบใหม่ๆ กับเนื้ออย่างและ
ของอร่อยอื่นๆ อีก เห็นเช่นนั้น พี่

ชายถึงกับตาลღน ได้บอกน้องชาย
ว่า

“ขายให้ข้าเถอะ”

“ขายไม่ได้หรอก ข้าต้องการ
ใช้ของข้า”

“ขายให้ข้าเถอะนะ ต้องการ
เงินเท่าไรบอกมา”

“ไม่ใช่ของขายนะพี่”

เห็นว่าพูดดีๆ ไม่เป็นผล พี่ชาย
ก็เปลี่ยนท่าทีใหม่ พี่ชายได้ร้องออก
มาว่า

“จะมีใครอีกไหมที่ออกศัญญ
อย่างเจ้า ก็ไม่ใช่ข้าหรือหรือทำให้
กับวัวแก่เจ้า”

“ใช่”

“นั่นไงละ แล้วจะมาขัดข้อง
เรื่องลูกไม้อีก เอาถ้าไม่อยาก
ขายก็ไม่เป็นไร ขอขมหน้อยก็แล้ว
กัน”

น้องชายคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูดว่า
“ก็ได้ จะให้ขมสักพักหนึ่ง”

พี่ชายดีอกดีใจ ฉวยลูกไม้ได้
ก็รีบวิ่งกลับบ้าน ไม่ได้ตามสักคำ
ว่า ถ้าได้ของพอแก่ความต้องการ
แล้ว แล้วจะบอกให้มันหยุดจะต้อง
พูดว่าอย่างไร

เช้าวันรุ่งขึ้น พี่ชายก็เอาเรือ
ออก เอาลูกไม้ไปด้วย พลางคิด
ว่า

“ตอนนั้นเขาทำปลาเค็มกัน เกลือ
ก็เลยแพง เราค้าเกลือดีกว่า”

ขณะนั้นเรือกำลังอยู่ในทะเล
ชายนั้นจึงบอกลูกไม้ว่า

“ไม่ไป ลูกไม้ ข้าต้องการเกลือ
มากเท่าไรยิ่งดี”

ลูกไม้ก็หมุนไปๆ ได้เกลือ
ขาวที่สุด บริสุทธที่สุดออกมา ชาย
นั้นมองดูด้วยความยินดีปรีดา ในใจ
นับผลกำไรที่จะได้ ที่จริงถึงเวลา
น่าจะบอกลูกไม้ให้หยุด แต่ชาย
นั้นกลับบอกว่า

“ไม่ไป ลูกไม้ ไม่ไป อย่า
หยุด”

เกลือที่ลูกไม้ ไม่ออกมาให้
มากขึ้นๆ จนเรือเพียบน้ำ แม้กระนั้น
เจ้าของเรือก็ยังมิได้รู้ตัว ยังเฝ้าแต่
ส่งลูกไม้ต่อไปๆ ตอนนั้นน้ำพุ่งเข้า
มาทางกราบเรือทั้งสองข้าง เรือ
กำลังจะจม ชายนั้นจึงได้สติร้องสั่ง
ลูกไม้ว่า

“หยุดไม่ เฮ้ย หยุด”

แต่ลูกไม้ก็ยังมิต่อไป ไม่

ยอมหยุด ชายนั้นพยายามจะยกเอา
ลูกไม้ทุ่มทิ้งออกไปนอกเรือ แต่
ดูเหมือนลูกไม้จะติดแน่นกับท้อง
เรือ ทำอย่างไรก็ยกออกไม่ได้ ชาย
นั้นถึงกับร้องออกมาว่า

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย”

แต่จะมีใครที่ไหนมาช่วย ใน
ที่สุดเรือก็จม ชายนั้นจึงเป็นผู้พี่ชาย
ก็เลยจมนหายไป ในท้องทะเล ส่วน
ลูกไม้อยู่ที่ไหนอย่างไร ไม่มีใคร
บอกได้ เขาว่ากันว่า ยังคงอยู่ที่กัน
ทะเล และมันก็ไม่ได้หยุดไม่ ได้ไม่
เอาเกลือออกมามากขึ้นๆ จนกระทั่ง
น้ำทะเลเต็มมาจนบัดนี้ ♥

จ 38 มว 36 1 0.0. 2528

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธรา

ตำนานภูเขาสองยอด

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องที่ผั่งคนตายแล้วกลายเป็นต้นไม้งอกขึ้นมาจากนั้น มีเล่ากันมากมายหลายอัน แต่ที่กลายเป็นภูเขางอกขึ้นมานั้นไม่ค่อยมีเล่ามากนัก นิทานฟิลิปปินส์มีตำนานที่เกิดภูเขาสองยอดหรือยอดเขาสองยอดขึ้นมาตรงที่ผั่งศพ ดังที่มาเรีย ตีเลีย โครโรเนลนำมาเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านฟิลิปปินส์ เรื่องเล่าไว้ ๒ ส่วนด้วยกัน ส่วนหนึ่งเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพี่น้องสองสาว คนพี่หน้าตาขะหรื่อไซเพีย อีกคนหนึ่งชื่อมาเรีย นอกจากหน้าตาจะงดงามแล้ว ก็ยังเป็นคนว่านอนสอนง่าย ช่วยเหลืองานการได้มาก ใครๆก็เลยพากันมารุมรัก แต่ไซเพียหาหนุ่มๆมาติดพันไม่ได้เลย เหตุนี้ไซเพียจึงวิงวามารื่นนั้ ทั้งยังเกลียดชังพี่น้องสาวสวยกว่าตนเป็นทรักขของใครๆมากกว่าตนและทำให้ไซเพียเกลียดมาเรียจับจิตจับใจก็เพราะมาเรียได้หมั้นกับผู้ชายที่

ไซเพียหลงรัก

ในที่สุดก็ถึงวันแต่งงาน ทุกคนพากันเป็นสุข มาเรียเป็นสุขเพราะได้แต่งงานกับชายที่ตนรัก ฮิลาริโอก็มีความสุขและตื่นเต้นที่ความฝันได้กลายเป็นจริงขึ้นมา ได้แต่งงานกับหญิงที่ตนหลงรัก ขณะที่ใครๆพากันสนุกสนานร่าเริง มีแต่ไซเพียเท่านั้นที่โศกเศร้า แต่ก็แกล้งทำเป็นว่าเป็นสุขสนุกสนานเหมือนอย่างคนอื่นๆ แล้วก็ได้แต่ปลอบใจตัวเองว่า “คอยอีกหน่อยเถอะน่า คงจะถึงที่ของเราบ้างหรอก”

เมื่อแต่งงานแล้วมาเรียกับฮิลาริโอยังคงอยู่บ้านมาเรีย ซึ่งอยู่บ้านเดียวกับไซเพีย ทั้งนี้เพราะน้องสาวไม่ยอมให้พี่สาวต้องอยู่บ้านแต่เพียงลำพังคนเดียว ฮิลาริโอเป็นห่วงเกรงว่าเมื่อตนจะไม่มีความสุข จึงยอมทำตามความประสงค์ของมาเรีย เรื่องนี้ยังทำให้ไซเพียทุกข์ร้อนหนักขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเห็นคนทั้งสองรักกันนักหนา แต่

ไซเพียก็อดทนรอคอย จนกว่าจะถึงที่ของตน และก็ได้อีกโอกาสในวันหนึ่งเมื่อฮิลาริโอจะต้องเดินทางไปทำงานยังที่แห่งหนึ่ง พอฮิลาริโอออกจากบ้านไปแล้ว ไซเพียก็เริ่มคิดแผนอันชั่วร้ายทันที แผนนั้นก็จะต้องฆ่ามาเรียเพื่อว่าเมื่อมาเรียตาย ฮิลาริโอจะต้องหันมาหาตน แล้วตนก็จะได้อยู่กับฮิลาริโออย่างมีความสุข

อยู่มาวันหนึ่งไซเพียบอกมาเรียว่าจะไปช่วยสระผมให้ มาเรียรับตอบตกลงทันที นึกว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์อะไรหนอที่ทำให้พี่สาวกลับมาเอาใจใส่ตนเช่นนั้น แต่มาเรียหัวใจของพี่สาวไม่ว่ากำลังคิดร้ายอย่างไร แก่ตน ไซเพียได้อีกโอกาสในขณะสระผมน้องสาว เอาเข็มแทงเข้าไปที่ท้ายทอยจนถึงสมองของมาเรีย มาเรียร้องดิ้น แต่ไซเพียเสียดูว่าใครๆสระผมก็เจ็บอย่างนั้นทั้งนั้น แล้วก็กดเข็มลงไปๆ มาเรียเชื่อฟังพี่สาวเป็นอันดี ไม่กล้าร้องต่อไปอีก

ในที่สุดก็สิ้นสติแล้วก็ตาย

โซเพียเห็นเช่นนั้นก็คิดจะฝังมาเรียทันที แต่ยังไม่ทันจะทำอะไร อิลาริโอก็บังเอิญกลับมาเสียก่อน ทั้งนี้เพราะกำหนดเวลาเปลี่ยนแปลง เดินทางไปยังไม่ได้ต้องกลับบ้าน เมื่ออิลาริโอเห็นอะไรเกิดขึ้น แก่เมียบตบเช่นนั้น ทนอยู่ต่อไปไม่ได้เลยฆ่าตัวตาย

เป็นอันว่าโซเพียสิ้นหวัง พวกเพื่อนบ้านได้พากันแนะนำว่าให้ฝังศพคนทั้งสองไว้ด้วยกัน แต่โซเพียไม่ยินยอม ความริษยาทำให้โซเพียไม่ยอมแม้กระทั่งจะให้ศพคนทั้งสองฝังในที่แห่งเดียวกัน โซเพียจัดการฝังศพอิลาริโอไว้หลังบ้าน และฝังศพมาเรียห่างออกไปอีกหน่อย ด้วยเหตุที่บ้านอยู่บนยอดเขาทางด้านตะวันตก ศพของมาเรียจึงฝังอยู่ทางด้านตะวันออกของภูเขา

เวลาล่วงไปใคร ๆ ก็พากันลืมเรื่องโสกสลดกันไปหมดแล้ว แต่ธรรมชาติยังไม่ยอม ตรงที่ฝังศพคนทั้งสอง จึงได้เกิดยอดเขาก่อออกมา ๒ ยอด มีหุบเขาเล็กๆ กั้นกลางอยู่ เป็นเพราะแสดงว่า ถึงแม้จะถูกแยกจากกันอย่างไร ธรรมชาติก็ช่วยให้ใกล้ชิดกันเข้ามาจนได้ ภูเขาในเมริดาที่มองพื้นอำเภออร์ม็อกไปจะแลเห็นเป็นเช่นนั้น

อีกตำนานหนึ่ง เล่าว่า ครึ่งหนึ่งยังมีสาวสวยคนหนึ่ง นับเป็นสวยที่สุดในย่านนั้น และไม่เพียงแต่สวยยังขยันและอ่อนน้อมบนอบต่อผู้ใหญ่ ไม่ว่าใครที่รู้จักจะต้องรักใคร่สาวสวยผู้นั้น

เมื่อทั้งสวยทั้งด้อยอย่างนี้ ก็ได้มีหนุ่มๆ จากที่ต่างๆ มาหลงรัก ในหมู่หนุ่มๆ เหล่านี้ได้มีอยู่ ๒ คน ซึ่งเป็นหนุ่มที่หล่อเหลาพอๆ กัน ทั้งยังรักใคร่และเอาอกเอาใจหญิงสาวไม่แพ้กัน หญิงสาวจึงรักชายหนุ่มทั้งสองคน เพราะคนทั้งสองนับเป็นคนดีที่สุดในหมู่ชายหนุ่มที่มาติดพันฝ่ายชายหนุ่มอื่นๆ เมื่อเห็นหญิงสาวปลงใจแก่ชายทั้งสองก็พากันเลิกราและไม่ไปมาหาสู่อีกต่อไป แต่ว่าผู้หญิงคนเดียวจะรักผู้ชายที่เดียวสองคนกระไรได้ ชายหนุ่มทั้งสองคนจึงได้ขอให้หญิงสาวตัดสินใจ หญิงสาวก็ตัดสินใจไม่ได้ ซึ่งทำให้ชายหนุ่มทั้งสองแค้นเคืองมาก เมื่อเห็นชายทั้งสองโกรธเช่นนั้นหญิงสาวจึงตัดสินใจกระทำการบางอย่าง

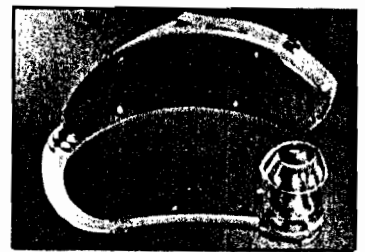
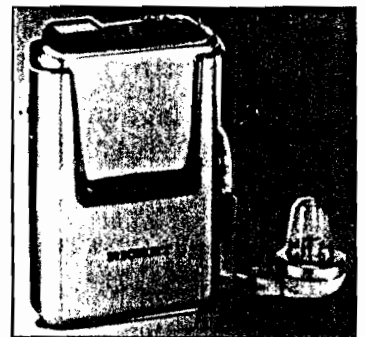
วันหนึ่งเป็นวันอากาศดี หญิงสาวได้ไปหาชายชราที่มีอายุมากที่สุดที่บ้าน และได้เล่าให้ผู้เฒ่าฟังโดยตลอดว่าเรื่องของตนเป็นมาอย่างไร และบอกด้วยว่าตนอยากขอให้ผู้เฒ่าช่วยทำอะไรก็ตาม โดยจากนั้นหญิงสาวก็เฝ้าเฝ้าจนลงบนพื้นกระโจมของชายชราให้ชายชราตัดร่างตนเป็น ๒ ท่อน แล้วเอาแต่ละท่อนใส่ในหีบไม้ที่หญิงสาวทำเตรียมไว้ ส่งไปยังบ้านชายหนุ่มแต่ละคนนั้น ชายหนุ่มทั้งสองเห็นเช่นนั้นทั้งตกใจและโสกเศร้า ได้จัดการฝังหีบแต่ละใบไว้คนละที่กัน คนทั้งหลายไม่แต่ในครอบครัวของชายหนุ่มและหญิงสาว เมื่อได้ยืมข่าวนี้ต่างพากันเศร้าโสกไปทั่วกัน ไม่แต่เพียงนั้น เมื่อเวลาล่วงไปราวเดือน

โรโอเน็ก

ทุกิพย์

สำหรับผู้มีปัญหาเรื่องหู

โรโอเน็ก เครื่องช่วยฟัง จากญี่ปุ่น เป็นเซนหูทิพย์ คินส์มีดแห่งเสียงให้คุณ มีให้เลือกทั้งแบบสอดข้างหู แบบเสียบกระเปาะ และพิเศษ แบบติดก้านแว่น

พิเศษ!

บริการตรวจวัดระดับการได้ยิน ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ฟรี

บริษัท สงวน อดิโ อจำกัด
มาบุญครองเซ็นเตอร์ ชั้นล่าง
ห้อง 1B 11-1B 12 ซอยปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10500 โทร. 217-9285

หนึ่ง ก็ได้เกิดเหตุมหัศจรรย์ก็เกิดมีภูเขาใหญ่พร้อมด้วยยอด ๒ ยอดงอกขึ้นตรงที่ฝังหีบทั้ง ๒ ใบนั้น ยอดเขาทั้งสองนั้นกล่าวว่าคือความรักของหญิงสาวที่มอบให้ชายทั้งสองคน ภูเขาถูกกันคนทางเมริดาเมื่อมองผ่านทางอำเภออร์ม็อกยังคงมองเห็นได้จนทุกวันนี้ ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

โรคประหลาด

(นิทานยังการ)

คนที่เคยอ่านเรื่องเกานต์
แต่รักกล้า ตลอดจนได้ดูภาพยนตร์
คงจะรู้ฤทธิ์ฤทธิ์ของผีดิบได้ค
เรื่องนี้ทว่าภาพ แชนน์ได้เล่าไว้
ในนิทานลึกลับ ได้เล่าถึงฤทธิ์ฤทธิ์
ของผีดิบทำนองเดียวกัน ดังนี้

ณ ทุ่งราบแห่งหนึ่งซึ่งกว้างขวาง
สุดลูกหูลูกตา มีหมู่บ้านหลายหมู่บ้าน
ด้วยกัน บรรดาชาวบ้านต่างก็ได้ทำ
ไร่ไถนาอย่างเป็นสุขและสงบอยู่
แล้วปีเล่า แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง
ความสุขสงบขวัญจิวันตร์ของ
ดินแดนแถบนี้ ก็ได้ถูกทำลายลง
ในเมื่อได้เกิดมีโรคประหลาดเกิดขึ้น
แก่ชาวบ้าน ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งไกล
โพ้น เป็นเวลาไม่ถึงสัปดาห์ได้มีคน
แต่งคำออกมาจากโบสถ์เล็กๆ บน
ภูเขา และคนที่เดินตามโลงศพที่
สร้างหยาบๆ อย่างรีบร้อนมีจำนวน
น้อยลงๆ ต่อจากนั้นเพียง ๒-๓ เดือน
ก็เหลือแต่พระพุทธรูปที่สัพทกับสัพเพ
ผู้ขาดลมสังขารเท่านั้น เพราะคนที่
ยังมีชีวิตอยู่ต่างปิดบ้านช่องหลบไป
อยู่ท่อน แต่แม้กระนั้นก็ไม่อาจ
ต่อต้านโรคร้ายที่ไม่ใคร่รู้จักได้
บรรดาหมอต่างสนใจไม่อาจบอกได้
ว่าเป็นโรคอะไร จะว่าเป็นโรคใช้
คนที่เจ็บตายก็ไม่ได้แสดงว่าป่วยเจ็บ

เพียงแต่ฝันร้ายอยู่ ๒-๓ วันแล้วก็ตาย
และยังมีเรื่องเล่ากันว่า พอตกคำ
ได้มีค้างคาวตัวใหญ่ๆ บินวนไปวน
มาเรื่อยๆ เหนือหลังคาบ้านและลาน
บ้าน จำนวนค้างคาวเพิ่มขึ้นๆ ทุกวัน
จนดูเหมือนหมู่บ้านนั้นกลายเป็น
หมู่บ้านค้างคาว ชาวบ้านในหมู่บ้าน
พากันกระซิบกระซาบเรื่องนั้นด้วย
ความหวาดหวั่น

ข่าวเรื่องโรคประหลาดเกิดขึ้น
ในหมู่บ้านแห่งนี้ ได้แพร่ไปจนถึง
เมืองหลวง และได้แพร่ไป ถึงห
บรรณารักษ์ชาวคนหนึ่ง ชื่อบาลาซ
บาลาซฟังเรื่องโรคประหลาดนี้
ตลอดจนอาการของโรคด้วยความ
สนใจ และได้ทำให้เพื่อนฝูงพากัน
ประหลาดใจในเมื่อเห็นบาลาซเก็บ
ข้าวของเดินทางออกไปจากเมือง

บาลาซได้เดินทางไปยังหมู่บ้าน
นั้น ขณะที่เดินทางไปในหมู่บ้าน
บาลาซไม่แลเห็นใครเลย จึงได้ตรง
ไปหาพระชราผู้นั้น ที่บาลาซรู้ว่ายัง
คงมีชีวิตอยู่ และได้พบพระชรา
แล้ว บาลาซได้พูดว่า

“ท่านคงจะแปลกใจที่คนแก่
อย่างข้ามาเสนอตัวช่วยท่าน ข้าเป็น
หมอหนังสือ ข้าได้อ่านหนังสือ
มากมายตลอดชีวิตข้า ดังนั้นเมื่อได้

ยินคนใจงกถึงโรคประหลาดนี้
ข้าจึงรู้สึกคุ้นกับเรื่องนี้ ถ้าหากโรค
ที่เกิดขึ้นหมู่บ้านของท่าน เป็นเช่น
เดียวกับที่เขียนไว้ในหนังสือแล้วละ
ก็ แก่ได้ช่วยนิดเดียว”

ได้ยินเช่นนั้น พระรู้สึกดีใจ
พร้อม ทั้งขอบคุณ ที่มีคน ไม่กลัว
อันตรายที่เดินทางมาถึงหมู่บ้านของตน
เพราะตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิมาแล้ว ผู้คน
พากันทิ้งหมู่บ้านไปหมด พระได้เล่า
อาการของโรคให้บาลาซฟัง ตลอด
จนเรื่องที่กำลังความมารุกรานหมู่บ้าน
 และได้เข้าไปในโบสถ์ไปแกะเพียน
หน้าแท่นบูชา บาลาซฟังแล้วก็ถาม
ขึ้นว่า

“เรื่องมันเกิดขึ้นได้อย่างไรนะ
ท่าน ใครเป็นคนตายเป็นคนแรก”

“เดี๋ยวก่อนๆ” พระนั่งคิด
ชั่วครู่ “ใครนะที่ตายก่อนเพื่อน
เรื่องมันเริ่มตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิปีกลาย
นี้เอง ข้าเลยเอามาปนเปกันหมด
ที่จริงก็พยายากเหมือนกัน ว่าใครตาย
ก่อน จูฬสภาหรือลาโจสกุหมัน”

พระคิดย้อนหลังไปถึงจูฬสภา
สาวสวยที่ชอบหัวเราะและทำงาน
เหมือนกับงานนั้นเป็นของเล่น
ตนเองยังล้อเธอว่าผู้ใดได้ไปเป็นเมีย
คงจะดำเนินชีวิตไปได้โดยเรียบร้อย

แต่ควรจะเลือกผู้ชายในตำบลเดียวกัน
ตนเองคงจะรู้สึกเศร้าถ้าหากจูติสกา
จะต้องจากไปอยู่ที่อื่น จูติสกาจะ
ส่ายหน้า พลาตพูดว่า “ข้ายังไม่
รับรื้อนแต่งงานหรอก อยู่กับบ้านก็
มีความสุขอยู่แล้ว” แต่เมื่อปลกลาย
นี้เอง ระหว่างงานการนิวัธ จูติสกา
ได้หมั้นกับชายหนุ่มเพื่อนบ้านชื่อ
ลาโจส แต่ยังแต่งงานไม่ได้ เพราะ
ลาโจสจะต้องไปเป็นทหาร จูติสกา
สัญญาว่าตนจะไม่แต่งงานกับใคร
จะคอยลาโจสแม้ว่าตัวจะตายก็ตาม
และก็ได้คอยลาโจสอย่างซื่อสัตย์
จริงๆ จูติสกาจะอยู่แต่ในบ้าน ไม่
ยอมออกไปนอกบ้านแม้แต่จะไป
เดินรำก็ไม่ได้ และตอนนี้องที่
จูติสกาเป็นคนแรกที่เกรงกลัว

เมื่อฤดูใบไม้ผลิปี กลายนี้เอง
ข่าวได้แพร่ไปทั่วหมู่บ้านว่า ลาโจส
ได้หนีทหารเพราะคิดถึงจูติสกา จึง
ได้เก็บข้าวของกลับบ้าน แต่มาตาม
ทาง ลาโจสเกิดตายอย่างฉับพลันตรง
ที่แห่งใดแห่งหนึ่งซึ่งคงจะใกล้ๆกับ
หมู่บ้าน เพราะมีผู้พบเห็นลาโจส
ตรงแถบนั้น แต่ไม่มีใครพบศพของ
ลาโจส เห็นแต่ห่อของเล็กๆของ
อยู่เต็ม ตกอยู่ในนา เมื่อข่าวแพร่
ไปได้ราว ๒-๓ วัน จูติสกาได้มาที่
โบสถ์ ไม่ได้มาสารภาพบาปหรือ
อะไร แต่มาหาพระเพื่อขอคำแนะนำ
เพราะไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร
พระก็ได้ปลอบโยน คิดว่าจูติสกา
กำลังเศร้าโศกถึงลาโจส พระปลอบ
ว่า “ที่จริงก็ยังไม่มีการยืนยันได้
แน่ว่าลาโจสตาย” ถึงตอนนั้นจูติสกา
รู้สึกระวนระวายยิ่งขึ้น จนในที่สุด
ได้ไหลออกมาว่า

“ข้าได้พูดกับลาโจสนะ” พูด
ถึงตรงนั้น จูติสกาได้เล่าเรื่องให้พระ
ฟัง ถ้อยคำพร่งพรอออกมาเรื่อยๆ

กลัวว่าตนจะเล่าเรื่องที่ตนอยากจะ
เล่าไม่ได้จบ เรื่องที่จูติสกาเล่ามี
ดังนี้คือ

“เมื่อไม่นานมานี้ เพียงไม่กี่วัน
มานเอง คนทุกคนในบ้านกำลังหลับ
ส่วนข้ากำลังจะเข้านอน ทุกแห่ง
เงียบสงัด มีแต่แสงจันทร์เท่านั้นที่
ส่องสว่าง พระจันทร์เต็มดวง ข้า
กำลังคิดถึงลาโจสและอยากเหลือ
เกินอยากอยู่กับลาโจส ทันใดนั้น
เองได้มีเสียงเคาะหน้าต่างเบาๆ
ได้ยินแล้วข้าก็อดตกใจไม่ได้ ดังนั้น
เมื่อได้ยินเสียงเคาะอีกครั้งหนึ่ง จึง
ค่อยๆไปดูม่าน และตรงหน้าต่าง
อีกด้านหนึ่งนั่นเอง ลาโจสยืนแอบ
อยู่ ท่ามกลางแสงจันทร์อย่างนั้น
หน้าของลาโจสชัดทีเดียว เห็น
ดังนั้นข้าก็รีบเปิดหน้าต่างรับลาโจส
เข้ามาในห้อง ข้าได้ถามคำถาม
หลายเรื่องหลายราว แต่ลาโจสไม่
ตอบได้แต่ยิ้มด้วยอย่างลึกลับ ยัง
ไม่ทันสางก็จากไป วันรุ่งขึ้นข้ามา
รู้ว่าลาโจสตายจริงๆ พอรู้เช่นนั้น
ข้าตกใจกลัวเหลือเกิน แล้วก็อยาก
จะบอกว่า ลาโจสจะตายไปได้
อย่างไร ในเมื่อลาโจสอยู่กับข้า
ตลอดทั้งคืน”

จูติสกาคอยด้วยความกระวน
กระวายให้ถึงเวลาเช้า เพื่อว่าลาโจส
อาจจะมาหาอีก และคงจะอธิบายให้
ตนฟังทุกสิ่งทุกอย่าง และลาโจสก็
มาจริงๆ ลาโจสมาเคาะหน้าต่าง
หน้าชัดอย่างเคย และไม่ยอมตอบ
คำถาม กระวนกระวายของลาโจสดู
เป็นกลาง จูติสกาออกจะกลัวขึ้นมา
จึงขอให้ลาโจสกลับไป แต่ลาโจส
ไม่ยอมกลับจนกว่าจะใกล้สว่าง นับ
แต่นั้นมาลาโจสก็มาทุกคืน และ
จูติสกาที่รู้สึกตระหนกตกใจบ่อยประค
หน้าต่างแน่น ถึงได้ยินเสียงเคาะ

หน้าต่างก็ไม่ตอบ แต่ถึงแม้จะปิด
หน้าต่างแน่นเพียงไรก็ตาม ลาโจส
ก็เข้ามาในห้องได้ จูติสกาที่เคียดแค้น
มากขึ้นๆไม่รู้จะไปเล่าให้ใครฟัง
แม้พ่อแม่ก็ไม่กล้าเล่า ถัดมาถึงตอน
นี้พระก็ถอนใจ พูดต่อไปว่า

“อ้อ แน่ละ ข้าต้องปลอบโยน
เธอ จนกระทั่งจูติสกาค่อยสบายใจ
ขึ้นบ้าง แล้วในที่สุดก็กลับบ้าน พอรุ่ง
ขึ้นเช้าก็ตาย เป็นงานศพที่น่า
เศร้าจริงๆ เจ้าสาวก็ตาย เจ้าบ่าวก็
หายไปในไม่รู้เรื่องรู้ราว”

แล้วพระก็หันมาทางบาเลซ
พูดว่า “ท่านคูซิ เมื่อเกิดโรค
ประหลาดเช่นแม่ของจูติสกาได้แต่
บ่นรำพันว่า เป็นเพราะฝันร้ายนั่นเอง
ที่เดียวที่ทำให้ลูกสาวตนทุกข์ทรมาน
อยู่ ๒-๓ วัน ต่อมาจูติสกายืนตาแดง
ก้ำแล้วก็ตายไป หลังจากนั้นไม่นาน
พ่อก็ตายตามไป และต่อจากพ่อก็
เป็นน้องสาว ข้าเองต้องทำพิธีศพ
ให้พวกญาติพี่น้องของลาโจสจน
บอกไม่ถูกว่ามีใครบ้าง เพราะทำศพ
คนหนึ่ง อีกคนหนึ่งก็ตายตามไป
ด้วย เพราะเหตุนี้แหละที่ทำให้หมู่บ้าน
ของเรามีคนอยู่ไม่กี่คน ข้าต้อง
อุทิศเวลาตลอดวัน ตลอดคืนสวด
มนตร์อธิษฐาน แล้วก็เขียนจดหมาย
ขอความช่วยเหลือไปทั่วทุกแห่งเท่าที่
จะทำได้ แต่ก็ไร้ผล มีหน้าข้าเข
ยังแปลกใจเสียอีกที่ทำไมข้าจึงยังคง
อยู่ที่นี่ได้ ก็ขอให้ข้าทั้งแกะของข้า
ในยามมีเคราะห์ได้อะไร”

บรรณารักษ์ผู้เฒ่าฟังเรื่องที่พระ
เล่าอย่างตั้งใจ และความ
เข้าใจเรื่องราวโดยตลอดได้แวบขึ้น
มาในดวงตา แต่จะไหลออกมาใน
ขณะนั้นก็ยังไม่สมควร พระกำลัง
เล่าเรื่องจากความทรงจำของตน
ไม่ได้สนใจสังเกตบรรณารักษ์ ครั้น

พูดจบลงก็ถอนใจใหญ่ กล่าวต่อไปอีกว่า

“เรื่องก็มีอยู่เท่านั้นแหละ ข้าอดคิดไม่ได้ว่า ใครจะเป็นคนทำศพให้ข้า เมื่อถึงคราวที่ข้าตาย ขอพระผู้เป็นเจ้าจงได้โปรดให้ข้าได้ตายเป็นคนสุดท้ายด้วยเถิด”

บรรณารักษ์ปิดม้อด้วยความยึดอัดใจ ทรนอไม่ไหว จึงได้พูดออกมาว่า

“ยังไกลอยู่หรือท่าน จุดจบของเรื่องอันน่าหวาดหวั่นอยู่ใกล้แก่เอมเท่านั้น ทจริงเรื่องนี้ไม่ได้ยากเย็นอะไรหรอก ข้าได้อ่านเรื่องอย่างนั้นมาหลายครั้งแล้ว มันไม่ใช่เรื่องโศกเศร้าอะไรหรอกนะ แต่เป็นเรื่องสลับซับซ้อนเลียดคนนะ”

“อะไรสลับซับซ้อนเลียดคนหรือ ท่านออกเป็นผู้คงแก่เรียนอย่างนั้น ท่านเชื่อเรื่องนั้นด้วยหรือ” พระถามด้วยความประหลาดใจ

“เชื่อ หรือ ไม่เชื่อ ก็ลองพิจารณาเรื่องที่เกิดขึ้นดูก็แล้วกัน” บรรณารักษ์พูดอย่างหมดความอดทน เสียดายว่าตอนนั้นเป็นเวลากลางวัน ไม่อย่างนั้นบรรณารักษ์คงเริ่มงานตอนนั้นทันที แต่ก่อนอื่นบาลาซได้ขอให้พระบอกทุกคนในหมู่บ้านที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ให้เอากะเทียมแขวนไว้ทุกหนทุกแห่ง ทั้งยังสั่งสำคัญว่า

“ทุกคนต้องแขวนกะเทียมไว้กับตัวตลอดเวลา แล้วก็ต้องแขวนตามประตูหน้าต่างด้วย”

พระฟังแล้วรู้สึกขบขัน แต่เมื่อไม่รู้จะเหลียวไปพึ่งใคร ก็จำต้องยอมเกาะฟางเส้นสุดท้าย พวกชาวบ้านก็รู้สึกอย่างเดียวกัน แต่ก็ยอมทำตามคำแนะนำของบรรณารักษ์แต่โดยดี ต่อจากนั้นบาลาซก็ขอรับรองว่า “เรามีงานที่ยากลำบากมาก

อยู่ กล่าวคือเราจะต้องเปิดหลุมฝังศพของคนตายในปณทุกคนเพื่อจะได้ทำให้ผีดิบสลับเลียดคนที่กำลังอาละวาดอยู่นั้น จบสั่นลงโดยทันที เพราะฉะนั้นท่านช่วยเขียนขออนุญาตท่านเคานต์เสียก่อน เราจะได้ไปอนุญาตนั้นมาก่อน เราจึงจะเปิดหลุมศพได้”

พระก็เขียนจดหมายเสียเวลาตั้งหลายวัน บรรณารายละเอียดที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านรวมทั้งคำอธิบายและคำขอรับรองของบรรณารักษ์บาลาซ ต่อมาอีกไม่นาน ไปอนุญาตให้เปิดหลุมฝังศพได้ก็ได้อีก บาลาซได้สั่งให้ลากไม้ลิ้นเต็นท์ที่เป็นต้นไม้ดอกเหลือง ทำเป็นหลัก ให้มีจำนวนเท่ากับศพคนตาย แล้วบาลาซพร้อมด้วยพระกับชาวบ้านจำนวนหนึ่งก็พากันไปทำป่าช้า และทุกคนต่างตกตะลึงเมื่อเปิดหลุมฝังศพและเปิดโลงของจุติสภาผู้ตายตอนต้นฤดูใบไม้ผลิ ศพหญิงสาวที่นอนอยู่ในโลงมิได้มีสภาพเน่าเปื่อยเลย แก้มยังคงเป็นสีชมพู เนื้อหนังก็ยังเต่งตึงเหมือนดังว่ายังมีชีวิตอยู่อย่างนั้นแหละ และศพอื่นๆในหลุมฝังศพก็มีสภาพเช่นเดียวกันนี้

บาลาซขออธิบายให้ชาวบ้านเหล่านั้นฟังว่าขึ้นต่อไปก็ต้องตอกหลักไม้ลิ้นเต็นท์ลงไปนอกของศพแต่ละศพ ถ้าทำอย่างนั้นแล้วก็จะช่วยให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นพ้นคำสาป และช่วยตัวชาวบ้านเองด้วย หลังจากที่ได้ชักชวนอย่างขีดยาว ในที่สุดพวกชาวบ้านก็ยอมทำใจแข็งทำตามที่บาลาซบอก

จิตใจแรกที่คนเหล่านั้นตอกหลักลงไปตอกของหญิงสาว ก็ได้ยินเสียงถอนหายใจ มีเลือดสาดๆทะลักออกมาทั้งทางปากทางจมูก ในจิตใจ

เดียวกันนั้นเอง ร่างก็เปลี่ยนรูปไปกลายเป็นศพจริงๆ แก้มทั้ง ๒ ข้างก็ยุบลง แต่มีรอยยิ้มอย่างมีความสุขปรากฏขึ้นที่ริมฝีปาก คนเหล่านั้นได้ทำเช่นนั้นแก่ศพทุกศพ แล้วพระก็ต้องทำพิธีฝังศพให้ใหม่

ต่อจากนั้นก็ค้นหาศพลาโจสด้วยความบากบั่น ลาโจสคงถูกผีดิบสลับเลียดคนฆ่าตายในระหว่างทาง และผู้ที่ถูกผีดิบสลับเลียดคนฆ่าตายโดยตรง ก็จะต้องกลายเป็นผีดิบสลับเลียดคนไปเสียเอง แล้วก็กลับไปทำร้ายพวกของตนเองทั้งที่ใจไม่อยากจะทำ จนกว่าจะตายจริงๆจึงจะยุติการทำร้ายลงได้ ดังนั้นพวกชาวบ้านจึงเที่ยวค้นหาตามทุ่งนาตามหนทางที่อยู่นอกเส้นทางธรรมดา ในที่สุดก็ได้มาพบร่างของลาโจส ร่างนั้นดูเหมือนคนนอนหลับ ขดอยู่ในพุ่มไม้หนาที่บ คนพวกนั้นไม่ยอมเชื่อว่าลาโจสตาย จึงไม่กล้าตอกหลักลงไปตอกของลาโจสอย่างที่ทำแก่ศพในป่าช้า ในที่สุดก็ต้องระงับความกลัว แล้วตอกหลักลงไปนอกของลาโจส ทันใดนั้นเองเลือดก็ทะลักออกมาจากปากจากจมูกของลาโจส และหน้าที่เปลี่ยนรูปไปโดยรวดเร็ว นั้นมีรอยยิ้มอย่างมีความสุขปรากฏอยู่บนริมฝีปาก

ชาวบ้านทำพิธีฝังศพตามประเพณีให้แก่ศพลาโจส แล้วความสุขความสงบก็ได้กลับมาสู่หมู่บ้านนั้นอีกครั้งหนึ่ง บาลาซบรรณารักษ์ผู้เฒ่าได้เก็บข้าวของกลับไปหาหนังสือของตนอย่างเบิกบานใจ เมื่อเพื่อนฝูงล้อกันเรื่องนั้น บาลาซจะตอบว่า

“ไม่เป็นไรหรอก หนังสือเก่าแก่ที่เหมือนกับตายไปแล้ว ยังคงให้ประโยชน์แก่คนเป็นๆได้นะ” ♥

✓ 38 38 15 ธ.ค. 2528

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธธา

ใบไม้วิเศษ

(นิทานเยอรมัน)

นี่ก็เป็นของวิเศษอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจพบชีวิตคนได้ เรื่องใบไม้วิเศษนี้มีผู้คนพากันค้นหาหานักหนา ชาวค้าในอัสสัมได้เที่ยวหาใบหมดทุกป่า ใบไม้ชนิดหนึ่งซึ่งเล่าต่อๆกันมาว่า สามารถสมานแผลให้เป็นเนื้อเดียว พราณผู้หนึ่งไปล่าได้กวางมากี่สิบเป็นท่อนๆ เอาใบไม้ชนิดนั้นมาห่อ พอกแก้ห่อก็เห็นเนื้อสมานกันสนิท อีกอย่างหนึ่งมีสรรพคุณแก้พิษงู เล่ากันที่มีตจนาว่าชาวเขาสองหัวเมีย ผัวถูกงูกัดตายเมียไปหาใบไม้อย่างหนึ่งมาปิดแผลใบไม้ดูดพิษหมดแล้ว ก็จะหลุดลงได้เอง คนที่ฟันชนมาได้ เรื่องดังกล่าวไม่มีผู้ใดยืนยันแน่ และหากก็ไม่พบว่าใบไม้อะไร จึงน่าจะได้อาจมาจากนิทาน หรือนิทานจะได้เข้ามาจากเรื่องเล่าเช่นนั้นก็ไม่ทราบได้ แต่นิทานชาวบ้านเยอรมันมีเรื่องทำนองนี้และเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งยากจนข้นแค้น แม้ลูกชายเพียงคนเดียวก็ไม่อาจจะเลี้ยงต่อไปได้ ลูกชายเห็นเช่นนั้นจึงได้บอกพ่อว่า “พ่อจ๋า เรา กำลังลำบากยากจนยิ่งนัก ลูกชายอยู่กับพ่อต่อไปก็จะเป็นภาระแก่พ่อ เพราะฉะนั้นลูกไปเสียดีกว่า ดูซิว่าลูกจะหาเลี้ยงตัวเองได้ไหม” พ่อจ๋าต้องปล่อยให้ลูกไปพร้อมทั้งให้ศีลให้พร ในเวลานั้นกษัตริย์เมืองนั้น

กำลังทำศึก ชายหนุ่มนั้นก็ไปสมัครเป็นทหาร ขณะนั้นการสู้รบเป็นไปอย่างหนักหน่วง กระสุนปืนราวกับห่าฝน ทหารตายไม่ผิดใบไม้ร่วง แม้แต่ตัวเองก็ยิ่งถูกกระสุนปืนตายทหารทั้งหลายต่างคิดจะหนี ชายหนุ่มนั้นได้ก้าวออกมาให้กำลังใจแก่ทหารทั้งหลายว่า “เราต้องไม่ปล่อยให้บ้านเกิดเมืองนอนของเราต้องพินาศ” แล้วก็นำคนอื่นสู้กับข้าศึกจนกระทั่งเอาชนะข้าศึกได้ พระราชาทรงทราบข่าวว่าชายหนุ่มคนนั้นคนเดียวเท่านั้นที่ช่วยบ้านเมืองไว้ได้ จึงได้เลื่อนตำแหน่งให้สูงกว่าใครๆ ทั้งประทานทรัพย์สมบัติให้เป็นอันมาก และทรงยกย่องให้เป็นพลเมืองชั้นหนึ่งของบ้านเมือง

พระราชาทรงมีธิดาองค์หนึ่งซึ่งทรงโฉมงดงาม แต่ที่ทรงมีความคิดประหลาด คือได้ทรงปฏิญาณว่าจะทรงสมรสกับคนที่สัญญาจะยอมถูกฝังทั้งเป็นพร้อมกับพระองค์ ถ้าหากพระองค์สิ้นพระชนม์ก่อน เจ้าหญิงตรัสว่า “ถ้าเขารักข้าจริงแล้วชีวิตของเขาจะมีประโยชน์อะไรที่จะอยู่ต่อไปแต่ลำพัง และถ้าเขาตายก่อน ข้าก็จะทำเช่นเดียวกัน” บรรดาหนุ่มๆ ที่คิดจะมาสู่ขอ รู้เรื่องนี้เขาก็พากันตกใจหนีไปหมด มีแต่ชายหนุ่มคนหนึ่งคนเดียวที่ยืนยันจะแต่งงานกับพระธิดาให้ได้ แม้พระ

ราชาทรงเตือนเรื่องสัญญา ชายนั้นกลับตอบว่า “ความรักของข้าพระองค์ต่อเจ้าหญิงนั้นมีมากเสียจนอันตรายใดๆ ก็ไร้ความหมายแก่ข้าพระองค์พะยะค่ะ” ดังนั้นพระราชาก็ทรงยอมให้แต่งงานกัน มีพิธีใหญ่โตหรูหรา

คนทั้งสองได้อยู่ด้วยกันอย่างผาสุกได้ชั่วระยะหนึ่ง เจ้าหญิงเกิดประชวรหนักและสิ้นพระชนม์ลง ไม่มีหมอไหนช่วยไว้ได้ ถึงตอนนั้นชายหนุ่มก็รู้สึกหวาดหวั่นไม่ได้ เมื่อนึกถึงจะต้องปฏิบัติตามสัญญา แต่จะหนีไปไหนก็ไม่ได้ เพราะพระราชาทรงจัดทหารยามเฝ้าไว้ทุกประตู และเมื่อถึงวันที่จะต้องถูกฝังทั้งเป็นในที่ฝังศพของหลวง เขาก็มาพาตัวชายหนุ่ม ไปไว้ที่นั่นพร้อมทั้งใส่กุญแจประตูไว้ด้วย

ข้างโลงศพมีโต๊ะจุดเทียนไขไว้สี่เล่ม ขนบั้ง ๕ ก้อน และเหล้าไวน์ ๔ ขวด ซึ่งหมายความว่าถ้าเสียบขี้เหล็กเมื่อไร ก็เป็นอันต้องอดตายอยู่ในนั้น นึกแล้วชายหนุ่มก็ไม่ได้แต่เศร้าใจ แต่ละวันก็ค่อยๆ เล็มกินขนบั้งวันละนิด คิมเหล้าวันละอีก แม้กระนั้นก็รู้ว่าความตายกำลังใกล้เข้ามา วันหนึ่งขณะที่ชายหนุ่มนั่งเหม่อลอย ตา มองไปในความว่างโล่งของที่ฝังศพนั้นก็ได้เห็นงูตัวหนึ่งเลื้อยออกมา

จากมุมที่ฝั่งศพตรงไปยังโลงศพ ชายหนุ่มคิดว่าจะมาแตะศพ จึง ขกคาบออกมาพลาญพูดว่า “คราบใด ที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าไม่มีวันมาแตะต้องร่างเมียข้าได้” พูดแล้วก็ พ้นไปที่ร่างงูจนขาดเป็น ๓ ท่อน ครู่หนึ่งต่อมาปรากฏว่ามีงูตัวหนึ่ง เลื้อยออกมาจากมุมที่ฝั่งศพนั้นอีก ครั้นเห็นพวกของตนตายเช่นนั้น ก็ เลื้อยกลับออกไป ไม่ช้าก็กลับมา ใหม่ กรวณคาบใบไม้มาด้วย ๓ ใบ มาถึงก็เอาใบไม้แต่ละใบวางตรง แผลแต่ละแห่ง ทันใดนั้นร่างที่ถูก ฟันก็กลับติดเข้าไปใหม่ งูที่ถูกฟัน กลับขยับเขยื้อนได้ แล้วก็พากัน เลื้อยกลับออกไป

ใบไม้ทั้ง ๓ ใบยังคงอยู่บนพื้น ชายหนุ่มผู้เห็นเหตุการณ์โดยตลอด เกิดความลึกลับขึ้นมาว่า ใบไม้ ๓ ใบนี้ เห็นทีจะเป็นใบไมวิเศษที่ทำให้งูที่ถูกฟันจนตายแล้ว กลับฟื้นคืนชีวิต ขึ้นมาได้ ถ้าเช่นนั้นเอามาใช้แก่คน ก็น่าจะได้ คิดดังนั้นแล้วก็เอาใบไม้ ทั้ง ๓ ใบมาใช้แก่ศพเจ้าหญิง ใบ หนึ่งวางไว้ที่ปาก อีก ๒ ใบวางไว้ที่ ตาแต่ละข้าง ยังไม่ทันจะทำเสร็จดี ศพนั้นก็ค่อยมีเลือด แก้มอันซีดเซียว ก็กลับมีสีเลือด เจ้าหญิงถอนหายใจ พลาญลืมหูลึกว่า “เฮ้ ข้าอยู่ที่ โหนด” “อยู่กับสวามีของเจ้าหญิง ใจละ” แล้วชายหนุ่มก็เล่าเรื่องให้ ฟังโดยตลอด แล้วก็ส่งเหล้ากับ ขนมนั่งให้เสวย เมื่อมีกำลังดีแล้ว เจ้าหญิงก็ลุกขึ้นได้ คนทั้งสองตรง ไปทูลประตู่ตะโกนส่งเสียงเรียก ขามได้ยินเข้าจึงไปทูลพระราชา พระราชาเสด็จมาเปิดประตูที่ฝั่งศพ ด้วยพระองค์เอง และก็ทรงพบพระ ริดากับสวามีเป็นปรกติดี ก็ทรง ยินดี ทั้งยังยินดีที่ความยากลำบาก ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ชายหนุ่มได้เก็บ

ใบไม้ ๓ ใบนั้นมาด้วย แล้วส่งให้ คนใช้เก็บไว้ ชายหนุ่มพูดว่า

“เอ้า เก็บไว้ด้วยนะ ไปไหน เอาติดตัวไปด้วย เอาไว้ช่วยข้า ใคร จะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในกาลข้างหน้า มันอาจช่วยเราได้ก็ได้อีก”

ฝ่ายเจ้าหญิงนั้นเมื่อฟื้นขึ้นมา แล้วก็กลับมีนิสัยใจคอเปลี่ยน ไป ดูเหมือนว่าความรักที่มีต่อสวามี จะเหือดหายไปจากพระทัย ต่อมา เจ้าหญิงเกิดความคิดว่าอยากจะเดิน ทางทางทะเลไปเยี่ยมพระบิดาผู้ชรา ระหว่างอยู่ในเรือ เจ้าหญิงเกิด โปรดปรานกับต้นเรือเข้า ลมก็ถึง ความซอสดียังรักภักดีของสวามี หมดสน ดังนั้นวันหนึ่งขณะที่สวามี กำลังหลับ เจ้าหญิงก็ทรงเรียก กับต้นให้มายกร่างสวามีตนทางหัว ส่วนองค์เองช่วยยกทางเท้าโยนลง ทะเลไป แล้วก็ตรัสแก่กับต้นว่า

“เรากลับบ้านกันเถอะ ไปบอก ใครๆว่าสวามีข้าตายในระหว่างเดิน ทาง ข้าจะยกย่องสรรเสริญท่านให้ พระบิดาฟัง เพื่อพระองค์จะได้ทรง เสกสมรสกับท่าน และพระ องค์จะได้ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็น รัชทายาท”

แต่เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ คนใช้ ชายหนุ่มได้เห็นโดยตลอด เห็นเช่นนั้นจึงแอบเอาเรือกรรเชียงลงติด ตามนายของตนไป ปล่อยให้คน ทั้งสองแล่นเรือกลับไปยังเมือง คน ใช้จัดการเกี่ยวเอาศพนายของตน ขึ้นมาได้ และด้วยอำนาจใบไมวิเศษ ๓ ใบ ที่เอาปิดเข้าที่ปาก และที่ตาก็กลับทำให้นายของตนฟื้นขึ้นมาได้ ทั้งนายทั้งบ่าวช่วยกันกรรเชียง เรืออย่างเต็มความสามารถ เรือ กรรเชียงเล็กๆนั้นก็ทำเวลาได้ดี ที่เดียว จนกระทั่งถึงเมืองและเข้า ไปเฝ้าพระราชาก่อนคนทั้งสองนั้น

พระราชาทรงประหลาดพระทัยที่ เห็นชายหนุ่มกลับมาล้าพังกับคนใช้ ไม่มีเจ้าหญิงเสด็จมาด้วย เมื่อถาม เรื่องราว และทรงทราบการกระทำ ของเจ้าหญิง พระราชาก็ตรัสว่า

“ข้าไม่เชื่อเลยว่าลูกสาวของข้า จะประพฤติเช่นนั้น แต่เธอเองจะไม่ ข้าความจริงคงจะต้องแดงขึ้นมาเอง”

แล้วก็โปรดให้คนทั้งสองเข้า ไปซ่อนในห้องลับ มิให้ใครแลเห็น ไม่ช้าเรือใหญ่ก็ได้แล่นกลับมา เจ้าหญิงผู้ใจร้ายได้ทำหน้าที่อย่างยาก ใจ เมื่อเข้าเฝ้าพระบิดา พระราชา ตรัสถามว่า

“ทำไมลูกถึงได้กลับมาคนเดียว สวามีของลูกทำไมไม่กลับมาด้วย”

“ลูกมีความทุกข์อย่างใหญ่ หลวง สวามีของลูกล้มป่วยกลาง ทางแล้วก็ตายลง ถ้าไม่ได้กับต้นผู้ แสนดีช่วยเหลือแล้วละก็ ลูกคงจะ ลำบากมาก เขายื้อด้วยนิ้วเพคะตอน สวามีของลูกตายนะ ตามเขาคูก็แล้ว กัน”

“เอาละ พ่อจะทำคนตายให้ ฟื้นขึ้นมาให้ได้” พระราชาตรัสแล้ว ก็ให้คนเปิดประตูห้องให้คนทั้งสอง ออกมา

พอเห็น พระสวามียังไม่ตาย เจ้าหญิงถึงกับตกตะลึง ลูกเขาลง ขอโทษ พระราชาตรัสว่า

“ไม่มีความกรุณาเหลือไว้ให้ อีกแล้ว มียาวิเศษหายตายด้วย แล้วยังอุตส่าห์หาทางทำให้กลับฟื้น ขึ้นชีวิตขึ้นมาได้ ยังจะฆ่าเขาทั้ง หลับๆ เจ้าควรจะได้รับรางวัล อย่างไรนะจึงจะสาสม”

และรางวัลที่พระราชาทรงจัด หาให้ก็คือ ให้เจ้าหญิงกับกับต้นลง เรือที่เจาะรูไว้ท่ว ให้แล่นออกไปใน ทะเล ซึ่งไม่ช้าก็จะต้องจมลงไป พร้อมกันทั้งสองคน ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

คนเดนตาย

(นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

เราเชื่อกันว่าคนไม่ถึงที่ตาย
ทำอย่างไรก็ไม่ตายถือว่าเป็นคน
เดนตาย ชาวเขาฟิลิปปินส์ถ
เชื่อเช่นเดียวกัน จึงมีนิทาน
ทำนองนี้เล่าหลายเรื่องด้วยกัน ดังที่
โอวี มัลลารีนำมาเล่าไว้ในนิทาน
ชาวเขาฟิลิปปินส์ เรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้
เรื่องที่หนึ่งเรื่อง พ่อกับลูก
เรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยัง
มีชายคนหนึ่งมีเมียมีลูกชายคนหนึ่ง
อายุยังน้อยอยู่ และก็ได้อีกผู้ชายอีก
คนหนึ่งซึ่งหลงรักเมียของชายดัง
กล่าว

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่พ่อของ
หญิงนั้นได้เข้าไปในป่า ชายผู้หลง
รักเมียของชายนั้นได้ไปหาพวกเขา
ร่วมอยู่ในป่าและได้ฆ่าชายนั้นตาย
แล้วก็ทิ้งศพไว้ตามทางที่กระรอก
สัตว์นั้นเอง มิได้จัดการฝัง ขณะนั้น
บังเอิญให้เทพลูมาวิกบนสวรรค์
เสด็จมาแลเห็นศพของชายนั้นทอด
ทิ้งอยู่อย่างนั้นก็ได้เอาใบตองมัดไว้
ให้พันสายตากัน

ต่อมาชายนั้นได้ไปบอกหญิงที่
ตนหลงรักว่า “พวกล่าหัวคนได้ชุม

อยู่ในป่าและฆ่าพ่อของนางตายเสีย
แล้ว ตอนนั้นถ้าหากนางโยนลูกน้อย
ของนางลงไปแม่น้ำ นางก็จะ
ปลอดภัยจากพันธะทั้งปวงและก็จะ
แต่งงานกับข้าได้”

คำแนะนำของชายผู้ทำให้
หญิงนั้นตระหนักตกใจอย่างยิ่งใน
ตอนแรก แต่เมื่อคิดไปคิดมา ในที่
สุดท้ายยอมทำตาม เอลูกน้อยไปที่
แม่น้ำ แล้วก็เหวี่ยงลูกลงไป แต่
เด็กน้อยยังไม่ถึงที่ แทนที่จะจมน้ำ
ตาย กลับลอยไปตามน้ำ จนกระทั่ง
ไปติดอยู่ที่สันดอนทรายแห่งหนึ่ง
ไกลออกไป เมื่อรอดตายเช่นนั้น
เด็กน้อยก็ร้องไห้ด้วยความหิวโหย
เทพลูมาวิกทรงได้ยินเข้าจึงเสด็จลง
มายังพื้นโลก หาอะไรให้เด็กน้อย
กิน เด็กน้อยนั้นจึงได้มีชีวิตอยู่ต่อ
ไป และเทพลูมาวิกก็ได้ทรงดูแล
เด็กน้อยเป็นอย่างดี ทรงปลูกบ้าน
ให้อยู่ หาสัตว์มาให้เลี้ยง

ครั้นเมื่อเด็กนั้นเติบโตเป็นหนุ่ม
เทพลูมาวิกได้นำชายหนุ่มนั้นไปยัง
ที่ที่พ่อถูกฆ่าตาย ซึ่งให้ดูซากศพของ
พ่อ เทพลูมาวิกก็ได้พาชายหนุ่มไป

ยังพวกที่ชุมฆ่าพ่อของเด็กนั้นตาย
ชายหนุ่มเห็นแล้วอดแค้นเคืองไม่ได้
ได้ฆ่าคนเหล่านั้นหมดรวมทั้งพ่อเลี้ยง
ด้วยเพื่อเป็นการแก้แค้น

ในที่สุดเมื่อเทพลูมาวิกพาชาย
หนุ่มกลับไปยังที่ที่ซากศพของพ่อทั้ง
อยู่ มีใบตองคลุมไว้ เทพลูมาวิก
ประทานน้ำให้ชายหนุ่มหยอดลงไป
ในปากศพ ไม่ช้าชายผู้พ่อก็ฟื้นขึ้น
มา ซึ่งทำให้ลูกชายทั้งแปลกใจและ
ดีใจ ทั้งพ่อทั้งลูกได้ไปอยู่ในบ้านที่
เทพลูมาวิกทรงสร้างให้ และได้อยู่
อย่างมีความสุขต่อไปอีกหลายๆ ปีทั้งนี้
เพราะได้พรจากเทพลูมาวิก

เรื่องที่สองเรื่อง เด็กเดนตาย
นิทานทำนองนี้มีเล่าในนิทานญี่ปุ่น
ซึ่งน่าแปลกที่มากคล้ายกับชาวเขาใน
กีนอว์ เรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งเม
ื่อนานมาแล้ว ยังมีหญิงหม้ายคนหนึ่ง
ที่พ่อลูกคลอดออกมา แม่ก็ตาย ส่วน
เด็กนั้นรอดตายมาได้ แต่พวกเขา
บ้านที่เป็นเพื่อนบ้านเห็นว่าเด็กนั้น
ยังอ่อนแอเสียเกิน กินข้าวก็ยังไม่ได
แล้วจะอยู่ได้อย่างไร โดยไม่ได้กิน
นมแม่ คิดไปคิดมา ไม่รู้จะทำอย่างไร

คนเหล่านั้นก็ตัดสินใจฝังเด็กน้อยไว้กับแม่ เมื่อขุดศพแม่ใส่โลงศพแล้วก็นำเด็กน้อยไปวางไว้ในวงแขนแม่ ต่อจากนั้นก็พาโลงให้เรียบร้อย แล้วยกเอาไปฝังไว้ในถ้ำใกล้กับทางที่มีคนไปคนมาอยู่เสมอ

แต่ที่บรรดาคนเหล่านั้นคิดว่าอย่างไร เสียเด็กน้อยจะต้องตายเพราะไม่มีอาหารกินนั้นนับว่าผิดคาดอย่างเหลือเกิน เพราะเด็กนั้นหาตายไม่ ยังมีชีวิตอยู่ได้ต่อมา ๕ ปี เพราะคุณนมจากเต้านมของแม่ เมื่อนมแม่แห้งหายไปหมดสิ้นแล้ว ก็ดูดเลือดของแม่ต่อไป

ด้วยอาหารอันประหลาดนี้เอง ทำให้เด็กน้อยเติบโตแข็งแรงผิดปกติ แม้เด็กที่อายุมากกว่าก็ยังแข็งแรงไม่เท่า ความแข็งแรงของเด็กทำให้สามารถผลักฝาโลงให้เปิดออกได้แล้วก็คลานออกมาจากโลงตรงไปยังลำธารที่คนมักจะมาล้างผักและหัวมัน เมื่อเห็นมันเทศที่เขาล้างและหักทิ้งไว้ ก็มักจะเก็บเอามากิน

เด็กนั้นเติบโตขึ้นมาด้วยอาหารสุดแต่จะหาได้ดังนั้น วันหนึ่งได้มีคนหลายคนเดินลงมาจากภูเขามาตามทางแกระรอยสัตว์ เด็กนั้นก็วิ่งไปหาคนเหล่านั้น และได้เล่าเรื่องของตนให้ฟัง คนทั้งหมดเกิดความสงสัยเด็ก จึงนำลงมาที่ภักขันอันเป็นที่อยู่ของตน เทพลูมาวิททรงสนพระทัยเด็กนั้นเป็นอันมาก ดังนั้นเมื่อเด็กนั้นโตเป็นหนุ่ม จึงได้รับความยกย่องนับถือจากพวกชาวบ้าน ♥

ตอบปัญหา

‘จินตนา ๒’

เรื่องนายจ้างกับเลขาฯ

ถาม—

สุภาวคง

“ปัญหาส่วนตัวอยากบอกนาย-

ละเอียดให้มากที่สุดเพื่อคุณจะได้เข้าใจปัญหาจริงๆ ปัญหาที่ก็อยากจะถามใครสักคนแต่ไม่มีใคร มีแค่พี่ชายและพี่สะใภ้ ขึ้นถามเขาจะคิดไปในทางไม่ดี

“เรียนจบมหาวิทยาลัยด้านภาษามาได้ ๓ ปีแล้ว เมื่อจบใหม่ๆ ได้งานด้านเลขานุการ (บังเอิญพิมพ์ผิดได้) เงินเดือนก็เลยยี่สิบห้า นี่เรื่อยมาขณะนี้กำลังคิดว่า จะเปลี่ยนงานดีหรือไม่

“หลังจากงานเก่าซึ่งเป็นโครงการชั่วคราวของฝรั่ง หนูก็สมัครเป็นเลขาอีกเพราะมีประสบการณ์มาแล้ว ได้เป็นเลขาให้กับผู้ช่วยนายจ้างซึ่งเป็นนักธุรกิจชาวอาเซียน เขามาคู่มือพี่ซในกรุงเทพ ตำแหน่งผู้ช่วยนายจ้าง แค่ออฟฟิศเราก็ไม่ได้ใหญ่อะไรนักคอกนะคะ ต้องรายงานข้อสังคไปร้ออีกที่ทำมาได้เกือบ ๖ เดือนก็เกิดล้ามากใจ

อย่างมาก อยากเปลี่ยนงานก็หาไม่ได้ ง่ายนัก และก็เสียค่าเงินเดือน ย้ายไปอาจไม่ได้มากเท่านี้

“เรื่องมีว่าเมื่อไม่นานมานี้ นายเขาเริ่มพูดเรื่องส่วนตัว และบอกว่าอยากจะทำออฟฟิศและธุรกิจส่วนตัวที่กรุงเทพฯ นี้ อยากจะใช้ชีวิตที่นี่ด้วย เขาบอกว่ามีความชื่นชมในตัวหนูทั้งความสามารถและหน้าตา คิดว่าหนูน่าจะร่วมทุนกับเขา ช่วยงานเขาคงได้ไป ก็เป็นเลขาทั้งส่วนตัวและที่ออฟฟิศ โดยเราจะอยู่ด้วยกันและเขาไม่ขัดข้องถ้าจะจดทะเบียนเป็นทางการ หรือไม่จดทะเบียนก็ได้

“หนูทราบว่าเขามีครอบครัวอยู่แล้วทางโน้น และภรรยาของเขาก็ทำงานนอกบ้านด้วย เขาส่งเสียลูกที่กำลังเรียนและยังไม่โต หนูเคาเอาไว้ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย เขาบอกว่าเรื่องหย่านั้นสบายมากแต่ต้องส่งเสียลูก

“สารภาพตามตรงว่าหนูยังไม่ได้อะไรไปไหนทั้งนั้น และก็ตอบไป

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

บุพผาบาท

(นิทานญี่ปุ่น)

นิทานเกี่ยวกับเรื่องงูมีเล่ากันมากมาย เป็นเรื่องจริง ๆ ก็มี เป็นเรื่องจำแลงก็มี นิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องจำแลง จำแลงเป็นหญิงก็มี จำแลงเป็นชายก็มี ดังที่ชาร์ด เอ็ม คอร์ดสัน ได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่นดังต่อไปนี้

เรื่องหนึ่ง เรื่องนางงูภูเขาอุเนเซน เรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าแห่งชิมาบาระได้จัดการเชิญแขกให้มาล่าสัตว์รอบๆภูเขาอุเนเซน มีผู้ร่วมล่าสัตว์หลายคนด้วยกัน แต่ล่าอยู่ทั้งวันในวันแรกก็หาได้พบสัตว์ใหญ่ๆแม้แต่สักตัวไม่ ทุกคนก็เลยหยุดล่าออกเดินทางกลับ ขณะเดินทางกลับนั้น ผู้ล่าสัตว์คนหนึ่งเกิดไปแลเห็นสัตว์อย่างหนึ่งเลื้อยไปตามกอไผ่ จึงได้บอกให้ใครๆรู้ แต่ด้วยเหตุที่เป็นสัตว์ตัวใหญ่ จึงลื้อมไผ่ห่างๆแล้วใช้ธนูยิงไป แต่เมื่อเข้ามาใกล้ๆ คนเหล่านั้นก็ได้เห็น ว่า สัตว์ที่เห็นไกลๆนั้นแท้ที่จริงคืองูสองตัวขดอยู่ด้วยกัน จึงเอา

ธนูยิงไป ธนูถูกงูตัวหนึ่งตายอีกตัวหนึ่งหนีรอดไปได้

หลังจากนั้นปรากฏว่าพืชผลของตำบลชิมาบาระถูกทำลายเสียทุกคืนไป และเชื่อว่าต้องเป็นสัตว์จำพวกใดจำพวกหนึ่งแน่นอน พวกชาวนาเลยไม่ได้พืชผลอะไรเลย ดังนั้นชาวนาจึงมาร่วมปรึกษาหารือกันและตกลงใจว่าจะพากันไปหาเจ้าแห่งชิมาบาระขออนุญาตล่าสัตว์ที่ลอบมาทำลายพืชผลของตนทุกคืน ในตอนต้นการล่าสัตว์ไม่มีผลอะไร เพราะหาตัวสัตว์ที่เป็นศัตรูไม่พบ และพืชผลก็ยังถูกทำลายต่อไป คราวนี้ยังถูกทำลายหนักขึ้นไปกว่าเก่าเสียอีก พวกชาวบ้านก็พยายามล่าสัตว์ของตนต่อไปอย่างไม่ลดละและอยู่มาวันหนึ่งก็ได้เห็นงูตัวใหญ่ตัวหนึ่งซึ่งคนเหล่านั้นจำได้ว่าเจ้างูตัวร้ายนั่นเองที่มาทำลายพืชผลของตนในตอนกลางคืน จึงได้ระดมยิงงูตัวนั้นแต่ก็เพียงแต่ได้รับบาดเจ็บเป็นบาดแผลเท่านั้น ไม่ถูกจริงๆจน

ถึงตาย เจ้างูที่ได้รับบาดเจ็บก็ไปซ่อนตัวในภูเขาเล็กๆ ถึงเวลาที่ออกมากำอันตรายเป็นพืชผลของชาวนาต่อไป

ในระหว่างนั้นมีหมอกคนหนึ่งชื่อ ทาอิรา เป็นหมอมือชื่อเสียงคนหนึ่ง จึงได้มีคนไขมาให้รักษาจากที่ต่างๆ ทั้งใกล้และไกล หลังจากได้มีการล่าสัตว์ร้ายที่มาทำลายพืชผล ก็ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งมาให้หมอรักษาแผล บอกว่าที่เป็นแผลนั้นมาเพราะไปตัดฟันในภูเขา หญิงนั้นมาหาหมอทุกวัน แม้หมอจะสงสัยอยู่ว่าหญิงนั้นไม่ใช่คนธรรมดา แต่ก็ยังคงรักษาให้อย่างคนไขอื่นๆ ต่อมาอีกหลายวัน แผลนั้นแห้งหายแล้ว หมอก็บอกหญิงนั้นว่าไม่ต้องมาอีกแล้ว แต่หญิงนั้นก็ยังคงมาหาหมออีกในวันรุ่งขึ้นเพื่อขอบคุณหมอ หญิงนั้นพูดว่า

“ด้วยเหตุที่ข้าเป็นคนจน ไม่มีเงินจะให้หมอเป็นค่ารักษาได้ ขอได้ยกให้ข้าเถอะ แต่ข้าก็ไม่อาจจะไปโดยไม่ได้ทำอะไรสักอย่างหนึ่ง

เป็นการตอบแทนคุณท่านที่มีเมตตา
รักษาให้ข้า แม้ข้าไม่อาจใช้คำ
รักษาพยาบาลแก่หมอได้แม้ว่าในกาล
ข้างหน้าก็ตาม แต่ข้าจะบอกอะไรให้
แทนเงิน ถึงแม้ว่าข้าจะเป็นผู้หญิง
จนๆ แต่ข้าก็ขอให้เชื่อเรื่องที่ข้าจะ
บอกต่อไปนี่เถิด คือข้าขอแนะนำ
ท่านให้ไปเสียจากที่นี่ เพราะว่าใน
ไม่ช้าจะเกิดแผ่นดินไหวในชิมาบาระ
และถ้าท่านคงอยู่ที่นั่นต่อไป ท่านจะ
ต้องตายแน่นอน เพราะฉะนั้นเชื่อ
ข้าเถอะ ข้าบอกเรื่องนี้ให้ท่านฟังก็
เพื่อตอบแทนคุณท่าน”

พูดแล้วก็จากไป ถึงแม้หมอจะ
ฟังอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งอย่างไร
ก็ตาม หมอก็ยังรู้สึกว่ เรื่องที่หญิง
นั้นบอกน่าจะมีส่วนจริงอยู่บ้าง
ดังนั้นจึงได้ย้ายไปอยู่บ้านญาติที่ฮิโก
ตามคำแนะนำของหญิงนั้น ทั้งนี้
เพราะแม้แต่ได้พบเพียงครั้งแรก ก็
รู้สึกว่หญิงนั้นเป็นผู้หญิงลึกลับ
และก็แปลกที่หลังจากนั้นไม่นาน ก็
เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงขึ้นที่
ภูเขาอนเซนจริง ๆ ภูเขาอนเซนได้
ถล่มลงมา น้ำก็ท่วม ปราสาทของ
เจ้าแห่งชิมาบาระได้ถล่มทลายรวม
ทั้งหมู่บ้านรอบๆภูเขาอนเซนด้วย มี
ผู้คนตายเป็นจำนวนมาก

ผู้หญิงคนนั้นคืองูตัวเมียที่ตัวผู้
ถูกฆ่าตายโดยเหล่าบิรารของเจ้า

แห่งชิมาบาระ และได้ทำลายพืชผล
ของชาวนาเสียเป็นอันมาก เป็นการ
แก้แค้นแทนงูตัวผู้ ทั้งยังได้จำแลง
ร่างเป็นหญิงสาวมาให้หมอหาอิรา
รักษาแผลให้ การเกิดแผ่นดินไหว
อย่างรุนแรงที่ภูเขาอนเซน กล่าวกัน
ว่ เพราะนางงูร้ายตัวนี้เป็นผู้ทำ
นับเป็นการแก้แค้นที่รุนแรงยิ่งนัก

เรื่องที่สอง เรื่องงูคู่รัก

เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งในหมู่บ้านอาอิ
กาวามะโอโนคุน ผู้ใหญ่บ้านมีลูก
สาวสวยน่ารักอยู่คนหนึ่ง ทุกคืนจะ
มีชายหนุ่มผู้ใดคนหนึ่งไปมาหาสู่ แต่
ชายหนุ่มผู้ใดจะขออะไรมาจากไหน
หญิงสาวไม่รู้เลย เมื่อถามชื่อ ชาย
หนุ่มไม่ยอมบอก ทั้งไม่เคยเล่าเรื่อง
ของตัวเองด้วย จนกระทั่งหญิงสาว
อดรนทนไม่ได้ ได้ปรึกษากับแม่นม
แม่นมก็แนะว่ ถ้าชายหนุ่มมาคราว
หลังให้ใช้เข็มร้อยด้ายแทงลงไป
ที่เสื้อแล้วก็ได้ผล คือในวันรุ่งขึ้น เมื่อ
ชายหนุ่มมาหา หญิงสาวก็ให้เข็ม
ร้อยด้ายปักลงไปที่เสื้อผ้า เมื่อชาย
หนุ่มลากลับ ก็ได้ทำตามที่แม่นม
แนะ คือติดตามเส้นด้ายไป คน
ทั้งสองได้เดินตามไปขึ้นเขาลงห้วย
ไปจนกระทั่งมาถึงเชิงเขาอุเบะที่มีถ้ำ
ใหญ่ และปรากฏว่ว่างูเลื้อยเข้าไป
ในถ้ำ

เมื่อหญิงทั้งสองเห็นว่างูเลื้อย

เข้าไปในถ้ำ ต่างก็ค่อยๆ ย่องเข้าไป
ในถ้ำ ได้ยินเสียงกรางดังออกมา
จากภายใน แม่นมได้จุดคบไฟเดิน
เข้าไปข้างใน เมื่อแอบดูก็แลเห็น
งูใหญ่ตัวหนึ่งใหญ่กว่างูใดๆใหญ่เกิน
กว่าจะคาดคิด งูกำลังกรางพลาง
บิดตัวด้วยความเจ็บปวด เมื่อมองดู
งูนั้นอย่างใกล้ชิด ก็แลเห็นว่า เข็มที่
ปักไว้ที่เสื้อผ้าของชายหนุ่มได้แทง
เข้าไปในคอหอยงู เห็นเช่นนั้น
หญิงสาวอดหวาดกลัวไม่ได้ ได้วิ่ง
ออกมานอกถ้ำ แม่นมถึงกับเป็นลม
และขาดใจตายที่นั่นเอง และต่อมา
ไม่ช้าก็ตาย เขาก็เลยตั้งศาลอุเบะ
-ทาเกะขึ้นที่เชิงเขาอุเบะ ส่วนถ้ำ
นั้นคนก็พากันมากราบไหว้นับถ้าวว่
เป็นอะนะโมริตะมะ

กล่าวกันว่า ถ้ามีชายหนุ่มเข้า
มาในถ้ำ และที่ตัวมีโลหะ หรือถ้ำ
คนเข้าไปในถ้ำที่ละหลายๆ คน
ปีศาจร้ายนั้นก็จะขัดเคือง และ
บันดาลให้เกิดพายุใหญ่ได้

เพราะถือว่าฝ่ายชายมีหลักประกัน
ครบทุกด้านจนเกินกว่าจะห่วง

“นง...นงเลข ทักษ” เธอจับ
แขนเขาอย่างเบื่อกันเอง “อัยตาย
ตัวเข็นเข็น คงกลัวคุณพ่อ นิดนะว่า
ไม่เอาไม่ตะพึดหัวเหล็กติดมาด้วย”

พรหมพิทักษ์ยังคงนั่งตัวสลับ
ขณะที่คุณวราห์หย่อนร่างลงบนเก้าอี้
ตรงกันข้าม หน้าที่ไม่แยแส แม้
จะรู้ว่าพรหมพิทักษ์เป็นลูกเต้า
เหล่าใคร เชื้อสายสูงส่งขนาดไหน
ก็ไม่วายหวงลูกสาว

‘อ้าว... ถ้าเพื่อนมาแหยม
เล่นๆ แล้วไม่เอาอีกละ มิตายเธอ’
เขาตอบโต้กับภรรยาเมื่อสักครู่
ก่อนหนุ่มสาวมาถึง ‘ตานี้ละก็
ยายกลางตายแน่เลยนะ เสียลูก
ไปเลย’

แม้คุณศรีรัตน์จะหาเหตุผลมา
จูงใจให้เชื่อว่าเรื่องราวจะไม่ลงเอย
แบบนั้น เพราะฝ่ายชายเสนอตัวเข้า
มาเอง ‘ยายกลางมันก็ยังไม่มีท่าว่า
ชอบหรือไม่ชอบ’ คุณวราห์ก็ยัง
เอะอะใหญ่โต ‘ไม่ชอบแล้วไปกะเขา
ทำไม’

‘แหม... พ่อ... ก็ควรให้เด็กมี
โอกาสได้ศึกษากันมั่งน่า’ คุณ
ศรีสว่างเป็นลูกคู่พี่สาว ‘ว่าแต่ว่า
พ่อนะอยากให้คุณแต่งงานหรือเปล่า
ถ้าอยาก ก็ต้องเปิดประตู ผู้ชายเขา
ก็คิดกันละ’

อีกสักครู่ต่อมา... แม้พรหม-
พิทักษ์ยังไม่หายสั่น แต่คุณวราห์เริ่ม
คลายความเกร็ง เอ่ยถามถึงคุณ
เผ่าพรรณและคุณปทุมวรรณ

“เคยเจอกันเมื่อห้าปีที่แล้ว
ตอนผมไปสมัครงานที่อินโดนีเซีย นัง
เรือบินลาเดียวกัน”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องแม่ผัวลูกสะกิมเล่าเป็น
ธรรมดาในนิทานถิ่นต่างๆ แต่
พ่อตากับลูกเขยยังไม่ค่อยมีผู้เล่า
แต่เท่าที่ได้พบในนิทานเวียดนามก็
ตาม นิทานชาวละหู่(ชาวเขาเผ่าหนึ่ง
ในพม่า บางคนว่าเป็นเผ่าเดียวกับ
อีกร้อ) ก็ตาม ถึงแม้จะอยู่ห่างกันคน
ละทิศ แต่ก็น่าแปลกที่เรื่องกลับมา
คล้ายกันได้ โดยเฉพาะพ่อตาถูกลูก
เขยที่เคียดทำเอาจนอ่อนอกอ่อนใจ
จะว่าลูกเขยโง่เง่า ก็ดูเหมือนจะทำ
โง่แบบศรีธนชัย ราชละเอียดยของ
เรื่องต่างกันบ้าง ดังที่เล่าไว้ในนิทาน
เวียดนาม และนิทานชาวละหู่ต่อไปนี้

นิทานเวียดนาม เรื่องลูกเขย
แสนโง่ เรื่องเล่าถึงชายคนหนึ่ง ซึ่ง
ใครๆ หาวว่าเป็นคนโง่แสนโง่ไม่
ค่อยรู้เรื่องอะไร อยู่ต่อมาเจ้าหนุ่ม
นี้เกิดอยากมีเมีย ได้ขอให้เพื่อนหา
เมียให้ ครั้นเมื่อแต่งงานเรียบร้อย
แล้ว ใครๆพากันบอกว่า

“เจ้าต้องทำดีๆ แก่พ่อตาแม่ยาย
เข้าไว้ละ”

บอกเพียงแค่นั้น คนโง่ๆอย่าง
เจ้าหนุ่มผู้หนำซ้ำได้ไม่ว่า จะทำ

อย่างไรถึงจะได้เป็นลูกเขยแสนดี
ของพ่อตาแม่ยาย และถึงเขาจะ
บอกว่า ต้องไปรับใช้พ่อตาแม่ยาย
ก็จนปัญญาจะรู้ว่าจะต้องไปรับใช้
อย่างไรบ้าง ดังนั้นจึงถามเพื่อนดู
เพื่อนก็ว่า

“พ่อตาเขาทำอะไรก็ทำตาม
เขาสิ แล้วก็เข้าไปช่วยเขาด้วย”

ได้ยินเพื่อนแนะนำเช่นนั้น เจ้า
ลูกเขยก็จำไว้แม่นยำ วันหนึ่งอยาก
แสดงว่าตัวเองนั้นนะเป็นลูกเขยดี
อย่างไร จึงได้ไปเยี่ยมพ่อตาแม่ยาย
ตอนนั้นพ่อตากินข้าวเช้าแล้ว ได้คว้า
ขวานเล่มใหญ่ไปโค่นต้นไม้ ลูกเขย
เห็นเช่นนั้นก็ฉวยขวานอีกเล่มหนึ่ง
เดินตามไป พอพ่อตากำลังจะโค่น
ต้นไม้ ลูกเขยก็ร้องบอกว่า “ให้ข้า
โค่นเองเถอะพ่อ” พ่อตาได้ยินเช่น
นั้นก็ละไว้ แล้วเดินไปโค่นต้นไม้
ต่อไป เจ้าลูกเขยเห็นเช่นนั้นก็ละ
ต้นไม้ที่ตนรับว่าจะโค่นให้ แล้ววิ่ง
ไปอาสาโค่นต้นไม้ต้นที่สองให้ พ่อ
ตาก็มิว่าอะไร เดินเลยไปตัดต้น
ที่ ๓ ต่อไป

เจ้าลูกเขยแสนโง่ที่โค่นต้นไม้
ต้นที่สองยังไม่ทันจะได้แก่ไหน ก็

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของลูกเขย (นิทานเวียดนาม)

ละเลี่ยอีก วังตามไปอาสาโก้นต้นไม้
ต้นที่สามให้อีก เป็นอยู่เช่นนี้หลาย
ครั้งหลายครา เป็นอันว่า ทั้งพ่อตา
ทั้งลูกเขยต่างโก้นต้นไม้ไม่ได้สักต้น
พ่อตาดึงกับรำพึงว่า

“ลูกเขยเรานี้มันคงจะมีอะไร
ผิดปกติแน่ๆเลย หรือมันจะบ้า
ไปแล้ว”

พอนึกถึงว่าลูกเขยของตนคง
จะเป็นบ้า พ่อตาก็ออกวัง แต่พอ
เหลียวมามองดู ก็แลเห็นลูกเขยวัง
ตามมา พ่อตาก็เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น
วังไปผ่ายนหนุที่พันห้วยก็หล่นลงไป
ที่พัน ลูกเขยเห็นเช่นนั้นก็จัดแจง
ดึงผ้าพันห้วยของตนโยนลงไปบน
พันบ้าง พ่อตาเห็นลูกเขยทำอย่างนั้น
ก็ยิ่งแน่ใจว่าลูกเขยตนบ้าแน่ๆ จึง
วังอย่างเร็วที่สุดที่จะวังไหว จน
กระทั่งถึงบ้าน

ขณะนั้นแม่ยายกำลังนั่งอยู่ใน
ครัว พ่อตาผลักเมียไปทางหนึ่ง
แล้วพูดว่า

“ลูกเขยเรานั้นเป็นบ้า หนีไป
ให้พ้นมันเถอะ”

ลูกเขยตามพ่อตามาติดๆ เมื่อ
เห็นพ่อตาผลักแม่ยายเช่นนั้น ก็ตรง

เข้าไปผลักแม่ยายบ้าง ทั้งพ่อตาแม่
ยายเลยพากันวังหนีออกไปนอกบ้าน
เข้าไปซ่อนอยู่ในสวน เจ้าลูกเขยก็
วังตามไปบ้าง พ่อตาแม่ยายยังตกใจ
หนักจนถึงกับร้องเอะอะให้คนช่วย
ลูกเขยก็ร้องให้คนช่วยบ้าง บรรดา
เพื่อนบ้านต่างพากันวังมาดว่า เกิด
อะไรขึ้น ลูกเขยก็อธิบายว่า

“ไม่มีอะไรหรอก ก็เพื่อนแฉะ
ว่า ถ้าจะทำตัวให้เป็นลูกเขยที่ดีละก็
พ่อตาทำอะไร ก็ต้องทำตาม”

ทั้งเพื่อนบ้านและพ่อตาแม่ยาย
ได้ยินเช่นนั้น ต่างก็ลงความเห็น
ว่า “เจ้าคนนั้นมันโง่เง่าที่สุด เท่าที่
ได้เคยเจอมา”

นิทานชาวละหุ เรื่องนาย
พรานกับลูกเขย เรื่องเล่าว่า ครึ่ง
หนึ่งนายพรานคนหนึ่งเพิ่งจะได้ลูก
เขยใหม่ๆ จึงพาลูกเขยไปล่าสัตว์
ด้วย พ่อตาแบกปืนคาบศิลาเก่าๆ
เดินนำหน้า ส่วนลูกเขยสะพายถุง
ใส่อาหารสองห่อสำหรับคนสองคน
เดินตามไป นายพรานคิดว่าลูกเขย
มีสติปัญญาพอสมควร เมื่อไปถึงที่
ที่จะล่าสัตว์จึงบอกลูกเขยว่า

“ฟังนะเจ้า เจ้าเห็นมดเหล่านี้
วังขึ้นวังลงตามต้นไม้ต้นนี้ไหม
เหยื่อของเรา มันก็จะวังขึ้นเขาลง
เขาแบบอย่างนั้นแหละ ข้าจะไปซุ่ม
อยู่ในที่ที่ห่างพอจะได้ยินเสียงได้
ถ้าเจ้าแลเห็นเหยื่อขึ้นเขาลงเขามา
ละก็ เปล่งเสียงบอกให้ข้ารู้ละ”

บอกแล้ว พ่อตาก็จากไป ไป
ซุ่มอยู่ตามที่บอกลูกเขยไว้ ทันใด
นั้นนายพรานก็ได้ยินลูกเขยร้อง
บอกว่า

“พ่อ ลงไปแล้ว ลง ลง”

พ่อตาที่พร้อมที่จะยิงก็วังลงเขา
ไป แต่ก็หาได้เห็นสัตว์แต่สักตัวไม่
ครั้นลงมาถึงเชิงเขา ก็ได้ยินเสียง
ลูกเขยร้องบอกอีกว่า

“พ่อ ขึ้นไปแล้ว ขึ้น ขึ้น”

นายพรานก็ต้องปีนเขาขึ้นไป
ตามเสียงเรียก แต่ยังไม่ทันจะขึ้น
ไปสูงๆ ก็ได้ยินเสียงเรียกให้ลงมามาก
แล้ว นายพรานผู้ชราแล้ว ก็ต้องวัง
ลงจากเขาไปอีก เสียงร้องเรียกให้
ขึ้นๆ ลงๆ ทำให้นายพรานถึงกับ
เหนื่อยหอบ ยิ่งสัตว์อะไรก็ไม่ได้สัก
ตัว จนในที่สุดต้องเลิกสนใจ และ
เดินไปตรงที่ลูกเขยซุ่มอยู่ แล้วถาม

ว่า “เจ้าเห็นสัตว์อะไรขึ้นเขาลงเขา อยู่ตลอดเวลา” และคำตอบของลูกเขย ทำให้นายพรานแทบลมจับ ลูกเขยบอกว่า

“สัตว์อะไรหรือพ่อ ไร ก็พ่อจะให้ข้าคุมตักต้นไม้ต้นนี้ไม่ใช่หรือ ข้าเฝ้าดูมันได้ต้นไม้ขึ้นๆลงๆ จึงได้รายงานให้พ่อรู้ตามที่พ่อสั่งไว้ไงเล่า”

พ่อตาก็ได้แต่ครางออกมาว่า “ไรเอ๊ย ลูกเขยอย่างเจ้า ไม่เหมาะจะเอาไปทำอะไรทั้งนั้น นอกจากนั่งกินนอนกินจนหมดบ้านหมดช่อง ก็ข้าบอกเจ้าให้เฝ้าดูเหยือกสัตว์ที่เราจะยิงนะว่ามันไปข้างไหน เสียงร้องของเจ้าทำให้ข้าต้องวิ่งขึ้นเขาลงเขา จนเหนื่อยแทบตาย แล้วกลับไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย”

พูดแล้ว นายพรานก็ลงไปหาน้ำพุข้างภูเขา ดื่มน้ำเสียเต็มอ้อมข้างฝ่ายลูกเขยได้ยินพ่อตาทูลว่า “ไม่เหมาะจะเอาไปทำอะไร ดีแต่นั่งกินนอนกินเท่านั้น” คิดแล้วก็คิดว่าจะต้องทำตามที่พ่อตาทูลเพื่อให้พ่อตาสบายใจ คิดดังนั้นแล้ว ก็เลยนั่งลงกินข้าวจนหมดทั้งสองห่อ เมื่อนายพรานกลับมาถามหาห่อข้าวลูกเขยก็ตอบว่า

“ก็ข้าได้กินพ่อพูดว่าจะให้ข้าทำอะไรก็ไม่เหมาะทั้งนั้น นอกจากนั่งกินนอนกิน ข้าก็ต้องทำตามคำพ่อ จึงได้แก้ห่อข้าวมากินจนหมดเกลี้ยงทั้งสองห่อนะซี”

พ่อตาได้ยินเช่นนั้นก็ได้แต่อูทานว่า “เออ มันน่าเศร้าจริงที่มีลูกเขยอย่างเจ้า” แล้วก็แบกปืนกลับบ้านโดยไม่ยอมเหลียวหลังมามองดูอีกเลย ♥

จินตนา ๒ ตอบปัญหา

นิสัยชอบโกหก

ถาม—

พิภมร ร.

“ติดตามอ่านมานานแล้ว ขอคัดสินใจว่าถึงเวลาสมควรแล้วจะต้องขอให้ ‘จินตนา ๒’ เป็นผู้ช่วยคัดสินใจให้

“อันที่จริงก็ไม่ใช่อะไรใหญ่โตอะไรขนาดตรงไม่ตก แก้วไม่ได้ตกคะ แต่ถึงอย่างไรการได้ปรึกษาผู้ใหญ่ และได้ข้อแนะนำ ก็ย่อมนำไปสู่การแก้ไขที่ถูกต้องได้มากกว่าตัวเอง

“ปัญหาที่วันนี้คือการชอบพูดโกหก ชอบแต่งเรื่องหลอกคนอื่น ทำได้อย่างหน้าเฉยตาเฉยเสียด้วยนะคะ เมื่อย้อนคิดกลับไป บางทีก็ตกใจกับการกระทำของตัวเองเหมือนกัน ถ้าถามว่าทำไมทำเช่นนั้นเพราะสภาพจิตใจมีปัญหาหรือเปล่า ก็อยากจะบอกว่าไม่มีเลยคะ

“ครอบครัวฐานะปานกลาง คุณพ่อทำงานเอกชนมีรายได้ดีมีเงินคงพอการ คุณแม่เป็นแม่บ้าน อาจจะหัวโบราณนิดๆ มีน้อง ๓ คน ส่วนตัวนั้นกำลังศึกษาระดับวิชาชีพชั้นสูง

“ขอเพิ่มเติมเกี่ยวกับ คุณพ่อ นิดหน่อยนะคะ ท่านเป็นคนค่อนข้าง ‘ซีโอ’ อย่างพวกเราเป็นลูกสาว ๔ คน ท่านชอบอวดสรรพคุณให้คนอื่นฟังอยู่เสมอ จนบางทีพวกเราไม่อยากไปไหนกับคุณพ่อ อายเขาจะคะ

“เรื่องนี้เข้าใจว่าเป็นมรดกตกทอดกันมาตั้งแต่ชั้นปู่แล้ว แต่พอมาถึงรุ่นคุณ คุณแม่จะขยายขอบเขตออกไปมาก จากการชอบอวดอ้างมาแต่งเป็นเรื่องใหม่ไปเลย คิดว่าน้องๆเขาไม่มีปัญหานี้ แต่ตัวคุณนั้นสืบทอดต่อมาจากคุณพ่อมาก ความจริงแล้วตัวเองก็ไม่ใช่นิสัยชอบพูดมากหรือที่ว่าพรั่วพริ้วนะคะ แต่ถ้าลงได้พูดแล้วก็จะจริงบ้างโกหกบ้าง เป็นอย่างนี้ทุกครั้งนะคะ โดยเฉพาะเวลาพูดกับคนแปลกหน้า หรือเพิ่งรู้จักกันใหม่ๆ คุณแม่จะแต่งเรื่องโกหกเล่าให้เขาฟังได้เป็นคุเป็นตะที่เดียว แต่ถ้าเป็นภายในครอบครัวก็ไม่ใคร่ได้ทำ

“ที่เล่านี้อาจจะเข้าใจยากสักหน่อยนะคะ คุณแม่พยายามแล้วเพื่อไม่ให้สับสน แต่ใจมันสับสนคะ

“ที่จะขอคำปรึกษาก็คือว่าคุณ

๕๘ ม.๖ ๔/ ๕๓.๑.๒๕๒๗

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

สาวชักฟ้า

(นิทานชาลิทวเนีย)

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานของชาลิทวเนีย ซึ่งปัจจุบันรวมอยู่ในประเทศรัสเซีย อีนา เซเลชโนวา ได้แปลและเล่าไว้ในนิทานแห่งทะเลแอมเบอร์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีสาวชักฟ้าซึ่งเป็นข้าอาสยที่คณของท่านเคานต์ผู้หนึ่งวันหนึ่งได้ไปชักฟ้าที่ทะเลสาบ ขณะชักฟ้า สาวๆ เหล่านั้นได้คุยกันถึงเรื่องต่างๆ สาวคนหนึ่งพูดว่า

“ถ้าข้าแต่งงาน ข้าจะแต่งงานกับผู้ชายร่ำรวยที่สุดฟ้า”

“โอ๊ย ถ้าข้าแต่งงาน ข้าจะต้องแต่งงานกับคนรวยๆ”

คนที่สามพูดว่า “ข้าไม่เห็นจะสนใจ ต่อให้ข้าได้อาบน้ำด้วยทอง และแต่งตัวด้วยไหมแพรพรรณ ข้าก็ไม่ยอมแต่งงานกับคนแก่หรือกับคนที่ข้าไม่รักเป็นอันขาด” สาวชักฟ้าคนที่สามนี้เป็นคนสาวที่สุด แล้วก็สวยที่สุดด้วย เพื่อนทั้งสองได้ยินพูดเช่นนั้นก็เลี้ยวเหวเราะเฮฮาแล้วก็เข้าว่า

“จริงหรือ ถ้าเมื่อท่านเคานต์อยากขอแต่งงานด้วยล่ะ”

“ให้ข้าตายเสียดีกว่าอยู่กับซากแก่ๆ อย่างนั้น ถึงจะร่ำรวยมีทรัพย์สมบัติเท่าไรข้าก็ไม่ต้องการ”

จะเป็นเพราะห้อย่างไรก็ไม่ทราบ

บังเอิญให้ท่านเคานต์นั้นเดินมาตามทะเลสาบพร้อมด้วยคนรับใช้ มาได้ยินหญิงทั้งสามคุยกัน จึงได้ส่งคนรับใช้ว่า

“พวกรุ่นเจ้านำนั่งคนชักฟ้าคนที่สามนั้นไปยังที่พักของข้า มันช่างหยิ่งยโส ทั้งๆ ที่ยากจนออกอย่างนั้น”

ในวันรุ่งขึ้นเคานต์ก็ได้เปิดตู้ของภรรยาที่ตายไปแล้ว หยิบเอาเสื้อกระโปรงแพรอย่างดีที่สุดสวยที่สุดพร้อมด้วยสร้อยคอทำด้วยอำพันกับกำไลทองต่างหูทอง แล้วให้คนใช้นำเอาทรัพย์สมบัติเหล่านั้นไปเรียงไว้ในห้องโถง ต่อจากนั้นก็ให้ไปหาสาวชักฟ้าคนสวยนั้นมา เมื่อหญิงนั้นมาถึง เคานต์ก็ได้ชี้ให้ดูเสื้อผ้ากับเครื่องเพชรพลอยสวยๆ แล้วพูดว่า

“นี่ไง ลินสอทองหมั้นของเจ้า เจ้าจะแต่งงานกับข้าไหมล่ะ”

หญิงสาวน้ำตาไหลพรากปฏิเสธเสียงแข็งว่า

“ไม่ ข้าจะแต่งงานกับคนที่ข้ารักเท่านั้น”

ได้ยินเช่นนั้น เคานต์โกรธเป็นพินเป็นไฟ ที่ผู้หญิงธรรมดาๆ ข้างบ้านของตนบังอาจมาปฏิเสธ

ทั้งๆ ที่ตนมีทั้งศักดิ์ตระกูลและทรัพย์สมบัติ ความโกรธทำให้เกิดแก่นั่น เคานต์จึงพูดว่า

“เอ้า ถ้าอย่างนั้นไปชักฟ้าเถิดเอาให้ข้า ๓ ผืน ให้เสร็จพวกรุ่นเจ้านะ ผืนแรกให้เจ็ดเจ้าเหมือนดวงตะวัน ผืนที่สองให้แจ่มจ้าเหมือนดวงจันทร์ และผืนที่สามให้สดใสแวววาวเหมือนดวงดาว ถ้าเสร็จไม่ทันเวลา ข้าเป็นตัดหัวเจ้าเสียเลย”

สาวน้อยชักฟ้าออกจากที่นั้นกลับไปยังทะเลสาบ พลังร้องไห้สะอึกสะอื้น ที่ทะเลสาบนั้นไปมีแม่แมดทั้งหลายอาศัยอยู่ เมื่อได้ยินเสียงหญิงสาวร้องไห้ก็วิ่งมาหาแล้วถามว่า

“ร้องไห้ทำไมสาวน้อย แล้วยังจะถอนใจใหญ่อีก”

หญิงสาวก็เล่าเรื่องให้ฟัง แม่แมดก็ปลอบโยน แล้วบอกว่า

“เอ้า เอาหมอนนุ่มๆ ไปนอนไป แล้วก็ฝันว่า อย่าเศร้าโศกไปเลย กลับเสียให้สบายเถะ”

แม่แมดคนหนึ่งไปจัดแจงที่หลับที่นอนให้อีกคนหนึ่งร้องเพลงกล่อมหญิงสาวให้หลับ หญิงสาวนอนหลับสนิทในคืนวันนั้น พอถึงตาขันในตอนเช้า สิ่งที่น่าแปลกเห็น

แขวนอยู่บนกิ่งไม้และเรืองรองแจ่ม
จ้ายู่ในแสงตะวันตอนเช้าสดใส
ก็ออกผาดเืองสามฝน ผืนหนึ่ง
เจดจาเหมือนดวงตะวัน ผืนสอง
แจ่มจาเหมือนดวงจันทร์ และผืนที่
สามแวววาวเหมือนดวงดาว เห็น
แล้วอดใจไม่ได้ รับน้ำผาดเือง
ทั้ง ๓ ผืนไปให้เคานต์ แต่ถึงแม้
เคานต์จะชมว่าผาดเืองนั้นสวย
งามตรงตามที่ต้องการ แต่ใจก็ยัง
แข็งไม่ยอมง่าย ๆ กลับส่งต่อไปใหม่ว่า

“พรงั้นเจ้าต้องไปหารถมาให้
ข้าอีกหนึ่ง โหมขนาดซ่อนไว้ในลูก
นัดให้ และเมื่อข้ารถคันนั้นแล้วจะ
มีวันอันสว่างอยู่ข้างหน้า กับมีกลาง
คันอันมืดมิดอยู่ข้างหลัง ถ้าเจ้าทำ
ไม่ได้ทันเวลา ข้าเป็นศัตรูเจ้าเสีย
ทีเดียว”

หญิงสาวก็กลับไปทะเลสาบ
อีก คราวนี้หนักใจยิ่งกว่าเก่าเสียอีก
ได้แต่บิ่ดมือแล้วก็ถอนใจ หญิงสาว
ร้องไห้กลางลำพันว่า

“โอ มื่อข้าฯของข้า มื่อหม
นัวอันกล่อ้งเกล้า พรงั้นข้าก็จะ
ต้องจากกับเจ้าแล้ว ถ้าไม่มีเจ้าข้า
จะอยู่กับเบบได้อย่างไร รตนานันไม่
ได้อย่างไร”

พวกแม่มดได้ยีนสาวน้อยซัก
ฝ่าตอนหายใจ ก็วิ่งมาห้อมล้อม
พลาถามเรื่องราว หญิงสาวก็เล่า
เรื่องให้ฟัง พวกแม่มดสาธุชมให้
หญิงสาว แล้วให้เอนกายลงบนเตียง
อันอ่อนนุ่ม ต่างร้องเพลงกล่อมจน
กระทั่งหลับ

ครั้นลมตาขึ้นในตอนเช้า สิ่ง
แรกที่แลเห็นก็คือ รถอันหรูหราจอด
อยู่ตรงหน้าเทียบม้า ๒ ตัว ม้ากำลัง
กระหับพันด้วยรองเท้าทองที่สวมอยู่
หญิงสาวรู้สึกว่ามีอะไรอยู่ในมือ

พอแบมือออก ก็แลเห็นมีลูกนัด
เปล่าไม่มีเนื่อวางอยู่บนฝ่ามือ ทันใด
นั้นแสงตะวันก็ส่องลงมายังลูกนัด
เปล่า แล้วทรงรถทั้งมาก็ถ่วงเข้าไป
อยู่ในลูกนัดนั้นโดยทันที หญิงสาว
ดีใจเป็นล้นพ้นรีบเอาไปให้เคานต์
เคานต์ก็กวาดขึ้นไปนั่งและขับออกไป
มีวันอันสว่างอยู่เบื้องหน้าและมี
กลางคันอันมืดมิดอยู่เบื้องหลัง แล้ว
เคานต์ก็หันมาพูดแก่หญิงสาวว่า

“นี่เป็นเรื่องเล่นกลธรรมดาๆ
เอง ถ้าเจ้าเก่งจริง หากกระจงวิเศษ
มาให้ข้าบานหนึ่งซิ ส่องแล้วให้ข้า
ได้แลเห็นทั้งอดีตและอนาคต”

จะทำได้อย่างไร หญิงสาวต้อง
กลับไปทะเลสาบอีก ร้องไห้แล้ว
ก็ถอนใจใหญ่อย่างเคย แม่มดทั้ง
หลายได้ยีนเข้าก็เลื้อยตัวมาตามน้ำ
ไม่ผิดกับเลื้อยมาบนน้ำแข็ง เมื่อ
มาแวดล้อมหญิงสาว ก็พยายาม
ปลอบโยนถามเรื่องราว หญิงสาว
เล่าให้ฟังโดยตลอด แม่มดก็กล่าวว่า

“งานที่เจ้านายของนางมอบ
หมายให้ทำคราวนี้ยากนะ แต่ไม่ต้อง
กลัวหรอก เราจะจัดแจงให้ และ
รับรองว่าต่อจากนี้ไป เจ้านายจะ
เลิกรบกวนนางไปเลยทีเดียว”

แม่มดจัดการกล่อมให้นางนอน
เมื่อนางตื่นขึ้นในตอนเช้า สิ่งที่น่า
เห็นวางอยู่ข้างตัว ก็คือกระจงเงา
อันสวยงาม ซึ่งสะท้อนแสงสุกใส
เรืองรองเมื่อดวงตะวันและดวงดาว
หญิงสาวถือกระจงเงาไปให้
เคานต์ซึ่งจ้องอยู่อย่างกระหาย แล้ว
เธอก็มกแนบกับกระจงวิเศษพลาถ
ร้องว่า

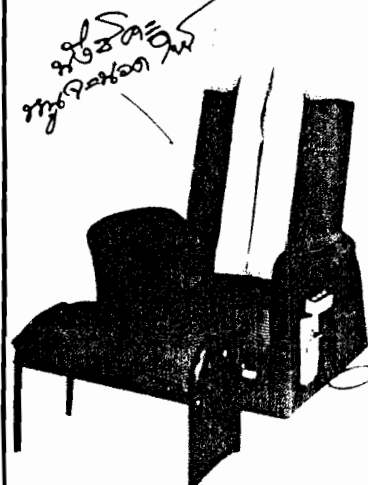
“นั่นไง ลูกของข้ากำลังเล่นไฟ
กับพระราชแล้วที่พี่ชายของข้า
กำลังคุยกับพระราชินี เออเนาะ ข้า

FUJI

Health Bionics

หมอนวดประจำบ้าน

เฮลท์ ไบโอนิกส์ แก้อันวดเพื่อสุขภาพ
จากประเทศญี่ปุ่น บำบัดคลายความเมื่อย
ด้วยมอเตอร์ปรับระดับได้ถึง 2 ตัว
ให้พลังนวดที่แรงกว่า
พิเศษริโมท คอนโทรล สะดวกสบาย
ใช้เวลาได้ 30 นาที ปรับแรงได้ 160 องศา
มีหลายแบบให้เลือก

บริษัท ดงวัน ออติโอ จำกัด
1811-1812
ชั้นล่าง มาบุญครองเซ็นเตอร์ ปทุมวัน

ได้เห็นครอบครัวทั้งหมดของข้าใน
กระจงเงาบานนี้ ทันทีก็อยากเห็น
อนาคตของข้าบ้าง”

พอถ้อยคำดังกล่าวหลุดปาก
ออกมา เคานต์ก็แลเห็นตัวเองแขวน
ต้องเต่งอยู่กับต้นไม้ในกระจงวิเศษ
นั้น เห็นแล้วอดโมโหไม่ได้ เหวี่ยง
กระจงไปทั่วอันหิน จนกระทั่ง
กระจงแตกแหลกละเอียด นับแต่
วันนั้นมา เคานต์ก็ไม่ได้รบกวนสาว
ซักผ่านเลย ปล่อยให้ได้อยู่อย่างสงบ
ตลอดไป ♥

38 ปี 42 12.10.2529

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธำ

เกินเจียทั้งสาม

(นิทานชาวทิเบต)

การไทย แล้วก็ตกทอดมาถึงลูกหลาน
ทุกวันนี้ เทือกเขาบริเวณหมู่บ้านนี้ก็
เหมือนกับเทือกเขาอื่นทั่วไปในภาค
เหนือคือ เขาโล้น ถ้าเป็นที่ทำกินของ
ชาวเขา ชาวเขาจะทำไร่เลื่อนลอยไป
เรื่อย ๆ แต่ที่บ้านสันติคีรี จะตั้งหลัก
ทำกินเฉพาะในที่ของคน รู้จักการบำรุง
ดิน รู้จักการใส่ปุ๋ย และรู้จักระบบ
ชลประทาน กักเก็บน้ำไว้ในฤดูแล้ง

มีชาวเขาในละแวกใกล้เคียงกับ
หมู่บ้าน หรือชาวพม่าจากเขตพม่าที่
ยากจนบางคนจะนำลูกเล็ก ๆ ของคน
มาขายให้กับชาวจีนที่บ้านสันติคีรี เขา
จะรับซื้อไว้เป็นลูกบุญธรรม หรือไม่ก็
เลี้ยงไว้ใช้งาน หรือไว้เลี้ยงลูกของคน
อื่นที่ ราคาที่ซื้อขายกันนั้นสัมพันธ์กับ
พันบาท

หลังจากการตายของผู้นำชาวจีน
ที่บ้านสันติคีรี คือนายพลเล่า ค่วน
หรือนายพลค่วนแล้ว ผู้ที่เป็นผู้นำคน
ต่อมาคือนายพลลุย หรือ ลุย ยี่ เกียน
ซึ่งก็มีอาชีพหลักทำไร่ชา กาแฟ เช่นกัน

ทุกวันนี้ ที่บ้านสันติคีรี ชาวจีน
ชาวไทยใหญ่ ชาวเขาบางเผ่า และ
ชาวพม่าที่อพยพมาอยู่กันอย่างสงบ
ทุกฤดูหนาวที่นั่นอากาศหนาวมาก จะ
มีนักท่องเที่ยวจากทุกสารทิศเดินทาง
ไปท่องเที่ยวพักผ่อนกันหนาแน่นเสมอ
โรงแรมที่มีเพียงสองแห่งจึงเต็มตลอด
ในช่วงฤดูหนาว โดยเฉพาะที่โรงแรม
ชากระวีรีสอร์ทนั้น ดังชื่อขึ้นมาเพราะที่
นั่นดอกชากระวีจะบานในหน้าหนาวด้วย
ท่านที่อยากชมดอกชากระวีบานก็ไม่ต้อง
เสียเงินไปดูถึงประเทศญี่ปุ่นหรอก
ขึ้นไปดูที่บ้านสันติคีรี บนดอยแม่สลอง
จังหวัดเชียงรายในฤดูหนาวก็ได้

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานของ
ชาวทิเบตในมณฑลเสฉวน เป็น
เรื่องแก้เผ็ดอย่างที่ว่า ทำทุกขั้แก้ท่าน
ทุกขั้จนถึงตัว จอห์น มินฟอร์ดแปล
เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน
เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่ง ณ ที่แห่งหนึ่ง มีชาย
๓ คน ชื่อเกินเจียเช่นเดียวกันทั้ง
๓ คน คนหนึ่งเป็นหัวหน้าเผ่า อีก
คนหนึ่งเป็นช่างไม้ และคนที่สาม
เป็นทนายของหัวหน้าเผ่า

เกินเจียคนที่เป้นช่างไม้ได้
แต่งงานกับผู้หญิงที่สวยงามเป็นพิเศษ
ซึ่งทำให้เกินเจียคนที่เป้นทนายเผ่า
ใฝ่ฝันทั้งกลางวันทั้งกลางคืนที่จะได้
นางมาเป็นเมียของตน แต่หญิงนั้น
เป็นคนซื่อสัตย์ต่อสามี จึงไม่มีวัน
ยอมให้ชายนั้นเข้ามาใกล้ตน เมื่อ
หมดทางเข้าเช่นนั้น ทนายเกินเจีย
ก็จัดหาทางประหารเกินเจียช่าง
ไม้เสียเพื่อจะได้เมียของเกินเจีย
ช่างไม้มาเป็นของตนตามปรารถนา

หลังจากนั้นไม่นานพ่อของ
เกินเจียหัวหน้าเผ่าได้ถึงแก่กรรมลง

ทนายเกินเจียก็เห็นเป็นโอกาสทองที่
จะกำจัดเกินเจียช่างไม้เสีย ดังนั้น
ทนายเกินเจียจึงได้แอบศึกษา
วิธีเขียนตัวอักษรอย่างที่เขาเขียนใน
พระไตรปิฎกจนสามารถเขียนอักษร
ตามแบบนั้นได้ วันหนึ่งชายนั้นได้
เขียนเอกสารฉบับหนึ่งด้วยตัว
อักษรโบราณแบบนั้น แล้วไปยื่นแก่
หัวหน้าเผ่า พลางกล่าวว่า

“ท่านที่เคารพ ข้าได้ไปเจอ
เอกสารฉบับนี้เข้าเมื่อวันนั้น ข้าอ่าน
ดูแล้วไม่รู้เรื่องสักตัว ก็เลยนำมาให้
ท่านอ่านดู”

เกินเจียหัวหน้าเผ่าเห็นเอกสาร
นั้นแล้วอดงไม่ได้จึงได้ส่งให้เลข
านุการที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับ
เอกสาร เมื่ออ่านดูแล้ว เลขานุการ
ได้กล่าวว่า “เอกสารนี้เชื่อว่าเป้น
เอกสารของหัวหน้าเผ่าคนที่แล้ว ใน
เอกสารนี้หัวหน้าเผ่าคนที่แล้วบอกว่า
ท่านได้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ และได้รับ
ราชการอยู่ที่นั่น แต่ว่าไม่มีคุณหาสน์
ทางราชการอยู่ จึงได้ขอร้องท่าน
ให้ส่งช่างไม้ที่มีฝีมือที่สุดเท่าที่มีอยู่

“ไปจัดการก่อสร้างกุหาสน์ให้ด้วย”

เกนเจียหัวหน้าเผ่าคิดถึงพ่อของตนอยู่เสมอ ดังนั้นจึงอดกังวลไม่ได้เมื่อได้ยินว่าพ่อไม่มีที่อยู่ที่นอนในสวรรค์ จึงให้คนไปตามตัวเกนเจียช่างไม้ เอาเอกสารให้ดู แล้วก็ส่งให้ไปยังสวรรค์ทันที

เกนเจียช่างไม้ได้ยินเช่นนั้นถึงแก่ตะลึงงัน แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธได้แต่ขอร้องให้รอไปอีก ๑ วัน เกนเจียกล่าวว่า

“เมื่อจะให้ข้าไป ข้าจะไปขัดคำสั่งได้อย่างไร แต่ต้องขอเวลาให้ข้าเตรียมตัวสัก ๑ วัน หลังจากนั้นขอให้จัดพิธีเผาศพไม้ที่ในทุ่งนาหลังบ้านของข้าเพื่อส่งข้าขึ้นสวรรค์ ข้าจะได้ขึ้นสวรรค์ไปสร้างกุหาสน์ให้ท่านหัวหน้าเผ่าคนที่แล้ว”

หัวหน้าเผ่าคนปัจจุบันพิจารณาคำขอร้องนั้นแล้ว เห็นมีเหตุผลจึงอนุญาตด้วยความเต็มใจ

เมื่อเกนเจียช่างไม้ออกมาพ้นจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปสอบสวนเรื่องราวด้วยความอยากรู้ว่าหัวหน้าเผ่าไปได้ความคิดนั้นมาได้อย่างไร และก็ได้รู้ว่ามันเกิดเนื่องมาจากเอกสารเก่าที่ทนายเกนเจียไปพบเข้าได้ยินเช่นนั้นเกนเจียช่างไม้ก็นึกประติดประต่อพอจะสรุปได้ว่าเรื่องนั้นต้องมีทนายเกนเจียเป็นผู้วางแผนการนั้นพอเกนเจียช่างไม้กลับไปถึง

บ้านก็ได้ปรึกษากับเมีย เกนเจียพูดว่า

“เกิดเรื่องเหลวไหลขึ้นแล้ว หัวหน้าเผ่าต้องการให้ข้าไปสร้างกุหาสน์ขึ้นในสวรรค์ เรื่องนี้ต้องเป็นแผนของเจ้าทนายเกนเจียแน่ๆ เลย ข้าก็ไม่กล้าปฏิเสธ แต่ก็ได้ขอให้จัดพิธีเผาศพไม้ที่ข้างหลังบ้านเราก่อนจะไปสวรรค์ เรื่องจะไปขัดคำสั่งของท่านหัวหน้าเผ่านั้นเป็นไปได้หรอก วิธเดียวที่จะเอาชีวิตรอดก็คือเราต้องมาช่วยกันขุดอุโมงค์จากทุ่งนามายังห้องนอนของเราเสียตั้งแต่วันนี้ แล้วข้าจะซ่อนตัวอยู่ตลอดเวลาทั้งปี ซึ่งบางที่ข้าอาจจะหาทางออกได้เรียบร้อย”

เมียเกนเจียช่างไม้ได้ยินเรื่องราวแล้วถึงกับตะลึง ความซิงซังเกนเจียทนายชิมซาบเข้าไปถึงกระดูกทีเดียว ดังนั้นนางจึงเต็มใจที่จะทำทุกอย่างที่จะช่วยชีวิตสามี พอดีก่าสองคนผิวเมื่อกี้จะแอบขุดอุโมงค์ทุกคืนไป พอถึงวันที่เจ็ดก็เสร็จ คนทั้งสองเอาแผ่นหินมาปิดปากอุโมงค์แล้วเอาดินเกลี่ยไว้ข้างบน ไม่ให้ใครสังเกตเห็น

ถึงวันที่แปดอันเป็นวันที่เกนเจียช่างไม้จะขึ้นไปบนสวรรค์ ก็ได้มีกระบวนแห่กับกลอง มีหัวหน้าเผ่านำหน้าพร้อมด้วยบริวาร คนเหล่านั้นได้ก่อกองไฟในทุ่งนา แล้วขอให้เกนเจียช่างไม้เอาเครื่องมือสะพาย

บา ส่วนมือข้างหนึ่งให้ถือถุงไว้ แล้วให้ยืนอยู่ตรงกลาง พอจุดไฟก็เผาศพควันพลุ่งขึ้น “เป็นการส่งตัวเกนเจียขึ้นไปบนสวรรค์”

ฝ่ายทนายเกนเจียพอจุดไฟ ก็อดกลัวไม่ได้ กลัวว่าเกนเจียช่างไม้จะร้องออกมาจะทำให้เสียเรื่องหมด ทนายเกนเจียจึงได้ตะโกนร้องบอกฝูงชนว่า

“เป่าแตรตีกลองเข้าซิ ส่งเสียงโห่ร้องให้ดังๆ เกนเจียช่างไม้จะขึ้นไปสวรรค์ ไปสร้างกุหาสน์ให้หัวหน้าเผ่าคนที่แล้วของเรา ไม่น่าแปลกหรอกหรือ”

ควันหัวหน้าเผ่าเดินมาดู ทนายเกนเจียจึงชี้ให้ดูควันที่กำลังพลุ่งขึ้น พลาญพูดว่า

“ดูซิท่าน เนะ เนะ ม้าขึ้นไปแล้ว เกนเจียช่างไม้กำลังเดินทางไปสู่สวรรค์แล้ว”

หัวหน้าเผ่าก็ดีใจออกไปด้วย แต่ในขณะที่ฝนกำลังติดไฟ ควันพลุ่งเป็นกลุ่มขึ้นบนท้องฟ้า เกนเจียก็แอบยกแผ่นหินออก แล้วได้ตลอดลงไป ในอุโมงค์มาขึ้นที่ห้องนอนของตนโดยปลอดภัย

เกนเจียช่างไม้ก็เก็บตัวอยู่แต่ในบ้านตลอดทั้งปี เมื่อก็ต้องไปจัดหาขนม เนยและอาหารบำรุงต่างๆ มาให้กิน ด้วยเหตุที่ไม่ต้องทำงานอะไร ทั้งยังได้กินอาหารดีๆ พอถึงสิ้นปี เกนเจียช่างไม้จึงอ้วนขาวขึ้น

กว่าแต่ก่อน ในระหว่างนั้น ทนาย
เก็นเงียได้พยายามตั้งร้อยพันแปล
วิธีที่จะเอาเมียเก็นเงียช่างไม้มาเป็น
เมียตนให้ได้ หญิงนั้นก็ได้อารมณ์
ร้อยพันแปลวิธีเช่นเดียวกันเพื่อจะ
หลีกเลี่ยงไม่ให้เพลิงพล้ำแก่ทนาย
เก็นเงียจึงนับว่า ถึงแม้ทนายเก็นเงีย

จะใช้อุบายใช้ความพยายามอย่างไร
เพียงใดก็ไม่สำเร็จสมดังความ
ปรารถนา

ฝ่ายเก็นเงียช่างไม้ขณะซ่อนตัว
อยู่ ถึงแม้จะไม่ได้ออกไปทำงาน
นอกบ้าน แต่ก็ได้ใช้ความมานะ
พากเพียรเรียนวิธีเขียนหนังสือแบบ
ที่เขียนในพระไตรปิฎก และหัดเขียน
จนเหมือน แล้วก็ได้เขียนเอกสารขึ้น
ฉบับหนึ่ง โดยใช้ตัวอักษรแบบนั้น
ซึ่งเก็นเงียช่างไม้เก็บไว้กับตัว

ครั้นถึงวันครบรอบปีที่สิบ
สวรรค์ไป เก็นเงียช่างไม้ก็ได้ออก
มายืนอยู่ตรงที่ที่เขาจุดกองไฟเพื่อส่ง
ตนขึ้นสวรรค์ มีเครื่องมือแบกอยู่
บนบ่า มืออีกข้างหนึ่งก็ถือถุง
เก็นเงียร้องตะโกนลั่นว่า

“เป็นไงบ้าง พวกเราทุกคน
ข้ากลับจากสวรรค์แล้ว”

เมียของเก็นเงียช่างไม้โผล่ออก
มาจากบ้านเป็นคนแรก พอเห็นผิว
ก็เกล้งทำเป็นตื่นตื่นแปลกใจอย่าง
สุดขีด แล้วก็รีบไปส่งข่าวบอกแก่
หัวหน้าเผ่า หัวหน้าเผ่ายินดีมากที่
ได้ยินว่าเก็นเงียช่างไม้กลับมาแล้ว
ได้จัดการต้อนรับด้วยเตร่ด้วยกลอง

อย่างกับต้อนรับวีรบุรุษ ทั้งยัง
เชอเชิญเก็นเงียช่างไม้ให้พักใน
กระทาสน์ของตนด้วย หัวหน้าเผ่า
อยากรู้ว่าบิดาของตนมีความเป็นอยู่
อย่างไรในสวรรค์ พอได้พบหัวหน้า
เผ่า เก็นเงียช่างไม้ก็ได้กล่าวด้วย
น้ำเสียงเป็นงานเป็นการว่า

“ขณะที่ข้ากำลังก่อสร้างกระทาสน์
อยู่ในสวรรค์นั้น บิดาของท่านได้
เมตตาข้าเป็นพิเศษ ข้าไม่ผิดกับที่
ท่านปฏิบัติต่อข้าเลย ด้วยเหตุนี้เอง
ข้าจึงได้อ้วนขาวผิวดุสิตา บัดนี้
กระทาสน์เสร็จลงแล้ว ใหญ่โต
มโหฬาร ใหญ่กว่ากระทาสน์ในโลก
สัก ๑๐ เท่า มีอยู่สิ่งหนึ่งซึ่งบิดาของ
ท่านบ่นถึงอยู่เพราะรู้สึกคิดถึงจริงๆ
นั่นก็คือทนายเก่าแก่ บิดาของท่าน
อยากให้ทนายเก็นเงียไปรับใช้และ
จัดธุระให้ท่านบนสวรรค์ สักพัก
หนึ่งแล้วค่อยกลับมา”

พูดแล้วก็คลี่เอาเอกสารให้
หัวหน้าเผ่าดูพลางเสริมว่า “นี่แหละ
คือเอกสารที่บิดาท่านขอให้ข้านำลง
มาด้วย”

เก็นเงียหัวหน้าเผ่าดูแล้วก็เชอ
สนิทเลย ดังนั้นจึงให้คนไปตามตัว
เก็นเงียคนรับใช้มา แล้วก็บอกให้
รู้เรื่องโดยตลอด ลงท้ายก็สั่งให้ไป
รับใช้จัดธุระให้บิดาของตนใน
กระทาสน์หลังใหม่ในสวรรค์ ฝ่าย
ทนายเก็นเงียแลเห็นเก็นเงีย
ช่างไม้ยืนอยู่ตรงนั้น ดูอ้วนท้วน
สดใส หลังจากไปขึ้นสวรรค์มา

แล้ว ทั้งเมื่อได้ยินเก็นเงียช่างไม้
พรรณนาเรื่องสวรรค์ ก็จับปัญญา
ไม่รู้จักคิดอย่างไร ในที่สุดก็รำพึงว่า

“เราคิดอ่านให้เจ้าเก็นเงียช่างไม้
ขึ้นไปบนสวรรค์ และดูเหมือนมัน
ได้ไปมาแล้วจริงๆ หรือมันจะเหาะ
ขึ้นสวรรค์ไปได้จริงๆ หัวหน้าเผ่า
คนที่แล้วอาจจะสร้างกระทาสน์ใหม่
ขึ้นมาจริงๆ ส่วนเราเล่า เราอาจจะ
มีอิทธิฤทธิ์เหาะได้ก็เช่นได้เนะ”

ทนายเก็นเงียทำตามอย่าง
เก็นเงียช่างไม้ คือขอเวลาเตรียมตัว
๑ วัน และพิธีเผ่ากิ่งไม้เพื่อส่งตน
ขึ้นสวรรค์ ให้ทำที่ทุ่งนาหลังบ้าน
เก็นเงียคนรับใช้คิดว่า ถ้าเก็นเงีย
ช่างไม้ขึ้นสวรรค์แล้วกลับมาได้
ตนเองก็คงกลับมาได้เช่นเดียวกัน

ครั้นถึงวันที่แปด ก็กระทำให้
อย่างคราวที่แล้ว คือให้ทนายเก็น-
เงียมาขึ้นอยู่กลางกองไฟ มีหีบ
แบกบ่ากับมือถือถุง แล้วก็ได้มี
กระบวนแห่อย่างคราวที่แล้ว มีเสียง
เป่าแตรตีกลองดังลั่น แล้วหัวหน้า
เผ่าก็ให้อาณัติสัญญาณจุดไฟขึ้นเพื่อ
ส่งทนายเก็นเงียไปสวรรค์ แต่
ผลคราวนี้ออกมาต่างกับคราวที่แล้ว
คือทนายเก็นเงียไม่ได้กลับมา คง
อยู่บนสวรรค์ตลอดไป เพื่อช่วย
หัวหน้าเผ่าคนที่แล้วจัดธุระอยู่บน
สวรรค์ และที่ต่างกับคราวที่แล้วอีก
อย่างหนึ่ง ก็คือเมื่อทุกอย่างเสร็จ
สิ้นลง ก็ปรากฏมีกระดุกไหม้ไฟ
กองอยู่กลางถ้ำแล้วด้วย ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

38 ม.ย. 317 ค.ศ. 2529

ยิวระกะพจนกัย

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องนริษารด์ เอ็ม คอร์ดสัน
ผู้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของ
ญี่ปุ่น ได้กล่าวว่าญี่ปุ่นอาจจะไปได้
ขึ้นเรื่อง ออคคิซชิ มาจากพวกพ่อค้า
ชาวยุโรปมีชาวคัทซึเป็นต้น เนื้อ
เรื่องจึงมีส่วนคล้ายคลึงกัน เรื่อง
เล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีชาย
ผู้หนึ่งชื่อยิวระกะ เป็นลูกอำมาตย์
ชื่อกิมิมิตซึ ยิวระกะเป็นคน
แข็งแรงมีกำลังพล้งเหนือใครๆ จึง
มักจะใช้ธนูเหล็กและลูกธนูเหล็ก
อยู่เสมอ ต่อมาจักรพรรดิได้โปรด
แต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองบูโงะ และ
ให้ลงไปยังซิมิระเพื่อทำลายกองทัพอ
มองโกเลียที่ข่มขู่มาโจมตีญี่ปุ่นใน
ขณะนั้น ยิวระกะได้ต่อสู้ทางทะเล
ใกล้กับเกาะซิมิระจนกระทั่งได้
ชัยชนะ ซึ่งจะว่าด้วยความช่วยเหลือ
ของเทพเจ้าหรือด้วยความสามารถ
ของยิวระกะเองก็ได้ ขณะที่เดิน
ทางกลับยิวระกะก็ได้เจอเรือทอด
สมออยู่ที่ชายฝั่งเกาะเกงไค อันเป็น

เกาะเล็กๆ พอขึ้นฝั่งเรียบร้อยแล้ว
ยิวระกะก็ไปจับพลับอย่างที่เคยทำ
จนคิดเป็นนิสัย

ในหมู่คนสนิทของยิวระกะ มี
พี่น้องสองคน คนพี่ชื่อเบปปุ ทาโร
คนน้องชื่อเบปปุ จิโร ทาโรพี่ชาย
ได้เห็นว่าลัทธิชกน่านองชายให้คิด
ทรยศต่อเจ้านายของตน และเมื่อ
เห็นเจ้านายนอนหลับสนิทก็เลยถือ
โอกาสนั้นลอบสมอพาเรือทั้งหมด
ออกจากฝั่ง กลับไปยังเมืองบูโงะ
ปล่อยให้ยิวระกะนอนหลับอยู่บน
เกาะนั้นแต่ผู้เดียว

เมื่อถึงเมือง พี่น้องทั้งสองก็ได้
นำความไปแจ้งแก่เมียของยิวระกะ
ว่า สามีนางได้ตายเสียแล้วใน
ระหว่างการต่อสู้ แล้วก็ส่งข่าวไป
ทูลจักรพรรดิ และได้ผลคือตนเอง
ก็ได้ปกครองบูโงะ และครอบครอง
ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของยิวระกะ
ทำให้คนทั้งสองได้มีชีวิตอยู่อย่าง
หรูหราฟุ่มเฟือย ยิ่งกว่านั้นเบปปุ
ทาโรยังพยายามตั้งหลายต่อหลาย

วิธีที่จะให้ได้เมียของยิวระกะมาเป็น
เมียของตน

เรื่องนี้ทำให้เมียของยิวระกะ
ได้รับความทุกข์ระทมยิ่งนัก แต่ถึง
อย่างไรนางก็ยังหวังอยู่ตลอดเวลา
ว่าสามีนางยังไม่ตาย ยังอาจมี
ชีวิตอยู่ที่แห่งใดแห่งหนึ่ง เพราะ
ฉะนั้นนางจึงคิดจะส่งเหยี่ยวที่ชื่อ
มิโดริมารุที่ยิวระกะเลี้ยงไว้ ไป
เที่ยวหาตัว นางได้เขียนจดหมายผูก
ไว้กับขาเหยี่ยว นางบอกเหยี่ยวว่า
“ถ้าเจ้าส่งสารเห็นใจข้าละก็พยายาม
ไปตามหาตัวของข้าให้พบนะ” แล้ว
ก็ปล่อยเหยี่ยวให้บินไป

ในระหว่างนั้นเบปปุ ทาโรได้
ทำทารุณแก่นางยิ่งนัก ทั้งเมื่อเห็น
ว่านางคงไม่ยินยอมเป็นเมียตนแน่
แล้ว ก็เลยจะกดขี่ให้จมน้ำตาย
เสียในบ่อ พอคนเฝ้าประตูเก่าแก่
รู้เรื่องเข้าก็อดสงสารและเห็นใจเมีย
นายของตนไม่ได้ จึงเอาลูกสาว
ของตัวที่ซื่อมั่น จูให้มาตายแทน
แล้วจัดการพาเมียของยิวระกะไป
ซ่อนไว้

ข้างฝ่ายบุรีระกะกรันเมื่อคืนนอน
ซน หลังจากที่ถูกไปเป็นเวลานาน
ก็เลยเห็นว่าตนถูกทอดทิ้งอยู่บนเกาะ
นั้นแต่ลำพังผู้เดียว บุรีระกะมองดู
รอบตัวเองแล้วก็ไม่เห็นหนทางใดที่
จะกลับ บ้าน กลับ เมือง ของตนได้
จนกระทั่งวันหนึ่ง ได้แลเห็นเหยี่ยว
ตัวหนึ่งโฉบลงมาข้างๆ ตัว เมื่อ
พิจารณาดูเหยี่ยวตัวนั้นแล้ว ก็จำได้
ว่าเป็นเหยี่ยวมิโดริมารุที่ตนเลี้ยงไว้
นั่นเอง และก็ได้พบจดหมายที่เมย์
ตนผูกขาเหยี่ยวไว้

เมื่ออ่านจดหมายของเมย์บุรีระกะ
ว่า เจ้าเบป্পู่พี่น้องคนสนิทของตน
ได้ถกคดทรยศยึดเอาตำแหน่งและ
ทรัพย์สินสมบัติของตนไป ก็อดโกรธ
แค้นไม่ได้ จึงได้กัดนิ้วเอาเลือดมา
เขียนจดหมายตอบไป แล้วผูกเอา
ไว้กับขาเหยี่ยว แล้วก็ปล่อยให้กลับ
ไปยังบ้านเมือง เหยี่ยวบินสูงขึ้น
ไปในท้องฟ้า และได้บินกลับถึงที่ที่
เมย์บุรีระกะซ่อนตัวอยู่โดยปลอดภัย
เมย์บุรีระกะดีใจยิ่งนักที่ได้จดหมาย
ตอบจากบุรีระกะ แสดงว่าบุรีระกะ
ยังไม่ตายดังที่ตนเชื่อเช่นนั้น แต่
เมื่อเห็นว่าพ่อของตนเขียนจดหมาย
ด้วยเลือด ก็รู้สึกสงสารและเศร้าใจ
เมื่อจะส่งเหยี่ยวกลับไปหาบุรีระกะ
อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้นางจึงเอาพู่กัน
กับที่ฝนหมึกผูกขาเหยี่ยวไปด้วย
นางคงนึกไม่ถึงว่าสิ่งที่ผูกขาเหยี่ยว
นั้นหนักเกินกำลังที่เหยี่ยวจะพาไป
ได้ไกลๆ ดังนั้นยังไม่ทันได้ถึงเกาะ

เกาะโคที่บุรีระกะอยู่ เหยี่ยวก็สิ้นแรง
หล่นพลีตกลงไปในน้ำ จมน้ำตาย

หลังจากนั้นก็ไม่มีเรือหาปลา
ผ่านมายังเกาะเกาะโค และช่วย
พาบุรีระกะกลับมายังบ้านเมืองของ
ตนได้ มากรวนบุรีระกะได้ปลอม
ตัวไม่ให้ใครจำได้ และได้สมัครไป
เป็นคนใช้ที่บ้านของเบป্পู่พี่น้อง
ตั้งชื่อตัวเองใหม่ว่าโกเกะมารุ กรัน
ถึงวันปีใหม่ พี่น้องทั้งสองได้จัดพิธี
ชิงขวัญเป็นครั้งแรกในปีใหม่ เบป্পู่
จะต้องเป็นคนชิงขวัญ และโกเกะมารุ
ที่มาร่วมพิธีด้วยฐานะคนรับใช้ เห็น
ฝีมือชิงขวัญของเบป্পู่แล้วอดหัวเราะ
ไม่ได้ เบป্পู่โกรธหนักหนาจึงสั่งให้
โกเกะมารุลงชิงขวัญให้ชิงด้วย
ธนูเหล็กของบุรีระกะและที่บุรีระกะ
เคยใช้ โกเกะมารุก็ขึ้นขึ้นหยิบธนู
เหล็กกับลูกธนูเหล็ก แต่ก่อนจะชิง
ธนูก็ได้พูดออกมาว่า

“เจ้าเบป্পู่พี่น้อง เจ้าคนทรยศ
เจ้ารู้ไหมว่า ข้าคือใคร เห็นไหมว่า
ข้านี้แหละคือบุรีระกะ คนที่เจ้าถก
ทรยศหักหลังละ”

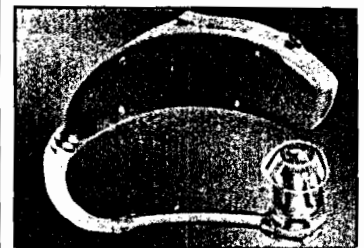
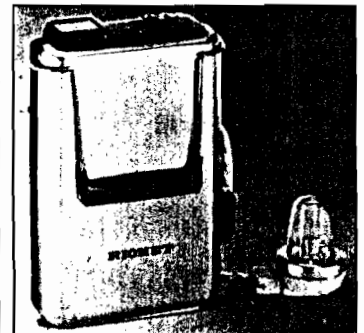
พอพูดจบ บุรีระกะก็เอาธนูเหล็ก
ยิงพี่น้องทั้งสองถึงแก่ความตาย ต่อ
จากนั้นบุรีระกะก็ได้พูดเรื่องราวให้
จักรพรรดิทรงทราบ และจักรพรรดิ
ก็โปรดตั้งให้บุรีระกะครองเมือง
บุโงะดงเก้ และเพื่อให้อำนาจ
ของนางมันจู้ผู้ที่มีบุญคุณยอมตาย
แทนเมย์ของตน ได้มีที่พำนักอาศัย
บุรีระกะก็ได้สร้างศาลไว้ข้างบ่อน้ำ

โรโอเน็ค

ทุกิพย์

สำหรับผู้มีปัญหาเรื่องหู

โรโอเน็ค เครื่องช่วยฟัง จากญี่ปุ่น
เป็นเช่นทุกิพย์ คินสัมผัสแห่งเสียง
ให้คุณ มีให้เลือกทั้งแบบสอดข้างหู,
แบบเสียบกระเปาะ
และพิเศษ แบบติดก้นแว่น

พิเศษ!

บริการตรวจวัดระดับการได้ยิน
ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ฟรี

บริษัท สรวง ออดิโอ จำกัด
มาบุญครองเซ็นเตอร์ ชั้นล่าง
ห้อง 1B 11-1B 12 สีแยกปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10500 โทร. 217-9285

นั้น พร้อมทั้งให้เงินไว้ทำนุบำรุง
นอกจากนี้บุรีระกะยังสร้างที่บูชา
ตรงที่ตนฝังเหยี่ยวมิโดริมารุไว้
ทั้งยังสร้างศาลไว้ด้วย ส่วนตัว
บุรีระกะนั้น สฟฝั่งใต้เนินดิน และ
เนินดินนั้นก็เรียกเนินดินบุรีระกะ
ตามชื่อของบุรีระกะด้วย ♥

๙ ๓๘ ธันวาคม ๒๕ ๒๖ ม.ค. ๒๕๒๙

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธำ

แสบวิเศษ

(นิทานแอฟริกา)

ชาวแอฟริกาเล่านิทานเกี่ยวกับ “ทำไม” ไว้หลายเรื่องด้วยกัน ดังเรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าว่า ทำไมเด็กจึงถูกหวดด้วยแส้ และเขาวานับเป็นครั้งแรกที่เด็กของเขาถูกลงแส้ เขาอธิบายเหตุผลไว้ในนิทานชาวนบ้านแอฟริกา ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วได้เกิดความอดอยากขึ้นในบ้านเมือง แมงมุมชื่ออะนันเสกับเมีย ชื่ออะโฮ ก็ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนัก เพราะมีลูกที่จะต้องเลี้ยงดูได้ถึง ๔ คน คนโตชื่อ นติกุมะ คนที่สองชื่อ นยวันกอนเฟวีย คนที่สามชื่ออะฟัดตเวตเวตเว และคนสุดท้ายชื่อตโกโนโกโน แต่ละวันแมงมุมอะนันเสจะต้องออกไปหาอาหารมาเลี้ยงครอบครัว อาหารที่หามาได้ก็คือ หัวมันเสาป่าที่เขาตามกิน

อยู่มาวันหนึ่งอะนันเสเข้าไปในป่า ไปแลเห็นขามสวยใบหนึ่งวางอยู่ตรงนั้น จึงได้อุทานว่า “เออ ขามใบนี้สวยดี” ก็ปรากฏว่า ขามใบนั้นพูดออกมาว่า

“ข้าไม่ใช่ชื่อ ‘สวย’ นะ”
“อ้าว ถ้าอย่างนั้นชื่ออะไรล่ะ”

“ข้าชื่อ เติมให้บ้างแล้วกิน”
“ถ้าอย่างนั้นลองเติมให้บ้างซิ ข้าจะดู”

พออะนันเสพูดขาดคำ ขามใบนั้นก็ซุบซิบมาเติม เป็นซุบซิบนั้น ปาล์ม เห็นเช่นนั้นอะนันเสก็ลงมือกินทันที ครั้นกินเสร็จ อะนันเสก็ถามขามใบนั้นว่า

“มีข้อห้ามอะไรบ้างไหม”
“มีซ้ ข้าเกลียดหมอนอดดินบนกับด้วยเล็กๆที่ทำจากลูกไม้เตาแห้ง”
เมื่อจะกลับบ้าน อะนันเสก็นำขามใบนั้นติดมือเขาไปบ้านด้วย แล้วเขาไปซ่อนไว้บนเพดานบ้าน ถึงเวลา ก็ไปทำอาหารนำกลับมาให้อะโฮ ครั้นอะโฮทำอาหารเสร็จแล้ว ก็เรียกอะนันเสให้มากิน อะนันเสก็พูดว่า

“กินกันไปเถอะ อาหารเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับพวกเรา ส่วนตัวข้าแก่แล้วจะต้องกินไปทำไม เจ้ากับพวกลูกๆ เป็นผู้ต้องการอาหารโดยแท้จริง ถ้าได้กินอ้มๆ หูข้าจะได้พัก ไม่ต้องฟังเสียงบ่นรำพันของเจ้าอีกต่อไป”

พอทั้งลูกทั้งเมียกินอ้มแล้ว อะนันเสก็แอบไปทางหลังกระท่อม

ที่อยู่ แล้วก็ขึ้นไปบนเพดานที่ซ่อนขามไว้ แล้วก็พูดขึ้นว่า

“ขามใบนี้สวยดี”
“ข้าไม่ใช่ชื่อ ‘สวย’ นะ”
“อ้าว ถ้าอย่างนั้นชื่ออะไรล่ะ”
“ข้าชื่อ เติมให้บ้างแล้วกิน”
“ถ้าอย่างนั้นลองเติมให้บ้างซิ ข้าจะดู”

พอขาดคำ ก็ซุบซิบลัดลึงขึ้นมาเติมขาม อะนันเสก็จัดการกินจนเกลี้ยง ทุกวันพอถึงเวลาอาหาร อะนันเสก็จะมากิน อาหารด้วยวิธีนี้เสมอมา ข้างฝ่ายนติกุมะลูกชายคนโตสังเกตว่า พ่อไม่เห็นผอมลงเลย ทั้งๆที่พ่อไม่ได้กินอาหารร่วมกับพวกตนสักวัน นับแต่นั้นมานติกุมะก็เฝ้าดูพ่อว่า พ่อมีอะไรเก็บแอบไว้บ้าง ดังนั้นในวันหนึ่ง เมื่อพ่อออกไปป่า นติกุมะก็ขึ้นไปบนเพดาน และไปแลเห็นขามใบนั้นเข้า จึงเรียกแม่กับน้องๆ ให้ขึ้นไปดู นติกุมะพูดว่า

“ขามใบนี้สวยดี”
“ข้าไม่ใช่ชื่อ ‘สวย’ นะ”
“ถ้าอย่างนั้นชื่ออะไรล่ะ”
“ข้าชื่อ เติมให้บ้างแล้วกิน”
“ถ้าอย่างนั้น ลองเติมให้หน่อยซิ ข้าจะดู”

พอขาดคำ ก็ปรากฏขุปน้ำมัน
ปาล์มขึ้นมาจนเปี่ยมสาม ครนกิน
เสร็จ นติกุมะก็ถามว่า

“มีข้อห้ามอะไรบ้างไหม”

“มีช ขาเกลียดหมอนอดดินบน
กับถ้วยเล็กๆทำจากลูกน้ำเต้าแห้ง”

ได้ยินเช่นนั้น นติกุมะก็บอก
น้องที่ชื่อ อะพุต้อตเวต้อตเวให้ไป
นำสิ่งทั้งสองมา เมื่อน้องนำมาให้
แล้วก็เอามาแตะที่ขามนั้นทั้งสอง
อย่าง แล้วก็ลงจากเพดานนั้นไป

ในระหว่างนั้นอะนันเสได้กลับ
มาจากป่า พร้อมด้วยมันเสป่า
เมื่อเมื่อยตมเสร็จแล้ว ก็เรียกอะนันเส
ให้กิน อะนันเสก็พูดว่า

“นี่พวกเจ้าไม่ได้ยินที่ข้าพูด
หรืออย่างไรนะ ข้าพูดว่า ถ้าข้าเอา
อาหารกลับมาบ้านละก็ พวกเจ้ากิน
กันเข้าไปเถิด เพราะพวกเจ้าต้อง
การอาหาร”

เมื่อได้ยินอะนันเสพูดเช่นนั้น
อะโตกับลูกๆก็กินกันแต่ลำพัง ส่วน
อะนันเสก็ไปล้างเนื้อล้างตัว แล้วก็
ขึ้นขึ้นไปบนเพดาน แล้วก็พูดแก่
ขามใบนั้นว่า

“ขามใบนสวยคืน”

แต่ก็เจ็บ ไม่มีเสียงพูดออกมา
จากขามใบนั้น อะนันเสก็ลองพูด
ใหม่อีกว่า “ขามใบนสวยคืน” ก็
ยังเจ็บอีก ไม่มีเสียงพูดออกมา
อะนันเสก็คิดว่า

“หรือจะเป็นเพราะน้ำฝนนั้น
มันไม่สวย ไปเอาฝนที่มีลวดลาย
ของสกุลโอโยโกมานั่งดีกว่า” แล้ว
ก็ลงไปเอาผ้าที่มีลวดลายสกุลโอโยโก
มานั่ง นั่งเสร็จก็กลับขึ้นไปบน
เพดานใหม่อีก แล้วก็พูดว่า “ขาม

สวยคืน” แต่ก็เจ็บไม่มีเสียงตอบ
กรนพูดใหม่อีก ก็เจ็บเสียงอีก
อะนันเสอดแปลกใจไม่ได้ ไม่รู้ว่า
เกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อมองไปรอบๆ

ห้องก็แลเห็นหมอนอดดินบนกับ
ถ้วยลูกน้ำเต้าแห้งใบเล็กอยู่ใกล้ๆ
กันนั้น อะนันเสจึงพูดออกมาว่า

“นี่ไม่ใช่ฝีมือใครหรอก มีแต่
นติกุมะคนเดียวเท่านั้น”

ต่อจากนั้นก็เลื้อยทุบขามนั้นให้
แตกเสีย แล้วก็ลงมาถอดผ้าถุง
ลวดลายสกุลโอโยโกออกเก็บไว้
และก็ต้องไปหาอาหารในป่าอีก
ครั้ง ขณะที่ไปตามทางอะนันเส
แลเห็นสิ่งสวยงามสิ่งหนึ่งซึ่งเรียก
ว่า มเปเร ซึ่งคือเส้แขวนอยู่ตรงนั้น
เมื่อเห็นเส้สวยงามแปลกตายิ่งกว่า
ขามใบนสวยอีก อะนันเสจึง
อุทานว่า

“แสนสวยคืน”

“ข้อข้าไม่ใช่ชื่อ ‘สวย’ นะ”

“ถ้าอย่างนั้นชื่ออะไรละ”

“ชื่อปริดิอะบราดา หรือ
เขยนจนชนแนว”

“ถ้าอย่างนั้น เขยนข้าหน่อช
ข้าจะดู”

พอขาดคำเส้ก็หวดลงเพียว
เพียวจนอะนันเสร้องลั่น นกตัว
หนึ่งซึ่งจับอยู่แถวนั้นก็พูดออกมาว่า
“อัดโวเบเร บรรเทาหลงประเดียน
เถอะ” อะนันเสจึงพูดตามว่า
“อัดโวเบเร บรรเทาหลงประเดียน
เถอะ” เส้ก็หยุดดี อะนันเสจึงนำ
เส้ขึ้นกลับบ้าน แล้วเอาไปเก็บไว้
บนเพดานบ้าน

ฝ่ายอะโตทำอาหารเสร็จแล้ว
ก็เรียกอะนันเสให้มากิน อะนันเส

ก็ตอบว่า

“ตั้งแต่เกิดมาในโลกนี้ คงไม่
มีรูปหุละมั่ง ถึงได้ไม่ได้ยินที่ข้าพูด
ว่า ข้าไม่กิน”

พูดแล้วอะนันเสก็ขึ้นไป
บนเพดาน ไปนั่งนั่งเจ็บอยู่บนนั้น
ไม่ช้าก็กลับลงมาแล้วไปซ่อนตัวอยู่
ตรงที่แห่งหนึ่ง นติกุมะลูกชายคนโต
แลเห็นพ่อขึ้นขึ้นไปบนเพดานก็ขึ้น
ขึ้นไปบ้าง พอเห็นมีสิ่งแปลกอยู่
บนนั้นก็คิดว่า “อ้อ พ่อไปเอาอะไร
แปลกกลับมาบ้านอีกแล้ว” คิดแล้ว
ก็เรียกแม่กับน้องๆ ให้มาดู เพราะ
สิ่งที่พ่อนำกลับมาบ้านด้วยครวณ
วิเศษกว่าครวณที่แล้วยังนั้ก เมื่อทุก
คนขึ้นมาบนเพดานแล้วนติกุมะก็
พูดว่า “สิ่งนี้สวยคืนนะ” ก็มีเสียง
ตอบมาว่า

“ข้อข้าไม่ใช่ ‘สวย’ นะ”

“ถ้าอย่างนั้นชื่ออะไรเล่า”

“ข้าชื่อ เขยนให้เบ้นแนว”

“ถ้าอย่างนั้นเขยนข้าหน่อช
ข้าอยากดู”

เท่านั้นแหละเส้ก็หวดคนเหล่านี
นสวยขึ้นเขยน อะนันเสก็ขึ้นมาอยู่
ใกล้ๆ ก็ร้องตะโกนว่า “เขยนไป
เขยนไป โดยเฉพาะนติกุมะนะ
เขยนลงไป” ต่อมาเมื่ออะนันเส
แลเห็นว่าทั้งลูกทั้งเมียถูกเขยนจน
พอแรงแล้วก็พูดว่า “อัดโวเบเร
บรรเทาหลงประเดียนเถอะ” แล้วก็มา
ฉวยเอาเส้ขึ้นมาหักเป็นชิ้นเล็กชิ้น
น้อยโยนทิ้งไป เขาจึงเล่าว่า นเอง
เป็นเหตุให้เกิดมีเส้ และมีการหวด
ด้วยเส้บ้างไม่เรียวบ้างในกลุ่มพวก
อะชันติ โดยเฉพาะพวกลูกท้าว
ไม่ฟัง ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ปลาอุบถัมภ์

(นิทานฟิลิปปินส์)

ชาวฟิลิปปินส์อยู่กับทะเล จึงมีนิทานเกี่ยวกับปลาหลายเรื่องด้วยกัน และนิทานที่มาเรีย ดิเล็คโตรเนลรวบรวมเล่าไว้ดังต่อไปนี้ เขาถือเป็นเรื่องขบขันเคอเรลลาของฟิลิปปินส์ด้วย แต่คนไทยอ่านแล้วรู้สึกว่าเป็นเรื่องคล้ายปลาบู่ทองของเรา มากกว่า โดยเฉพาะเรื่องที่สอง

เรื่องแรกคือเรื่อง มาเรีย อีสตา เรื่องเล่าว่า ครึ่งหนึ่งนานมาแล้วยังมีสาวน้อยน่ารักคนหนึ่งชื่อมาเรียอยู่ในหมู่บ้านมสาชา มาเรียอายุได้ ๑๖ ปี นับเป็นสาวสวยได้ทีเดียว ทั้งยังมีท่าทางใจดีมีเมตตากรุณาและอดทนต่อความทุกข์เวทนาทั้งปวง มาเรียมีผมดำสยายเต็มบ่า นัยน์ตาถึงจะเล็กแต่ก็ดำมีแววแจ่มใส แก้มใสเป็นสีชมพู แม่ของมาเรียตายเสียตั้งแต่มาเรียอายุได้ ๑๒ และพ่อก็ได้ไปแต่งงานใหม่กับแม่มีสาวคนหนึ่งซึ่งเป็นคนเห็นแก่ตัว ทั้งยังเกียจคร้านอีกด้วย มาเรียจึงต้องรับใช้พ่อกับแม่เลี้ยง ต้องทำงานบ้านหมดทุกอย่าง

ด้วยเหตุที่บ้านของมาเรียอยู่ชายทะเล เวลาว่างจากงาน มาเรีย

จึงมักจะเดินไปตามชายหาด แล้วก็ไปนั่งบนโขดหินใหญ่ ตกกลางคืนเมื่อพระจันทร์ขึ้น ส่องแสงสว่างมาเรียกก็จะมาขึ้นเฝ้าดูชาวประมงที่ทำงานอย่างร่าเริง แสงคบไฟเห็นเป็นสีเหลืองๆอมแวมอยู่ในทะเล คืนวันหนึ่ง ท้องฟ้ามีเมฆมืดครึ้ม มาเรียถูกแม่เลี้ยงดุอย่างรุนแรง เพราะมาเรียบังเอิญทำเครื่องกระเบื้องแตกไป ๒ ชิ้น มาเรียจึงหลบไปขึ้นร้องไห้อยู่ที่ชายทะเล

คืนวันนั้นขณะที่พ้ามืดมิด ทุกแห่งเงียบสงบ ได้ยินแต่เสียงลมกับเสียงคลื่นซัดมากระทบโขดหิน ทันใดนั้นมาเรียก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อตนเบาๆว่า

“มาเรีย ช่วยด้วย”

พอได้ยินเสียงเรียก มาเรียก็ตกใจตัวชา ไม่รู้ว่าเสียงเรียกนั้นมาจากไหน มาเรียเบิกตาโพลงตัวเนื้อสั่น ค่อยๆหันหน้าไป แล้วถามออกมาเบาๆจนแทบจะไม่ได้ยินเสียงว่า

“อยู่ที่ไหนนะ”

“หันไปทางซ้ายสิ มาเรีย”

เมื่อมาเรียหันไปก็แลเห็นปลาตัวใหญ่ตัวหนึ่งอ้าปากปะบางๆ เกิด

สีเงินเห็นเป็นประกายอยู่ในความมืด ปลาร้องขอว่า

“ช่วยจับข้าโยนลงทะเล ไปที่เถอะ”

มาเรียก็ทำตามด้วยความสงสาร ปลาคือจิตใจที่ได้กลับลงสู่ทะเลอีกครั้งหนึ่ง ปลาหันมาแสดงความขอบคุณหญิงสาวที่ได้ช่วยเหลือตนโดยพูดออกมาว่า

“ข้าหวังว่า คงจะได้ตอบแทนความมีน้ำใจดีของนางสักครั้งหนึ่งนะ มาเรีย” พูดแล้วร่างสีเงินของปลาตัวใหญ่นั้นก็หายไปในคลื่นใหญ่

นับแต่นั้นมาปลากตัญญูนั้นก็มักจะขึ้นจากน้ำมาให้มาเรียเห็นเสมอ ทั้งคนทั้งปลาก็เลยกลายเป็นเพื่อนกัน

คนในหมู่บ้านได้ยินเรื่องที่มาเรียคุยกับปลา ก็เลยเชื่อว่ามาเรียคงจะเสียสติไปแล้ว เพราะพ่อกับแม่เลี้ยงทารุณ บ้างก็เชื่อว่ามาเรียคงจะถูกผีเจ้าทะเลเข้าสิงเสียแล้ว ผู้คนก็ได้พากันเรียกมาเรียว่ามาเรีย อีสตา คือปลามาเรีย (อีสตาหมายถึง ปลา ในภาษาฟิลิปปินส์)

อยู่มาเช้าวันหนึ่งอากาศแจ่มใส
ผู้คนในหมู่บ้านต่างตื่นเต้นแปลกใจ
ที่ไม่แลเห็นมาเรีย พร้อมกับแม่เลี้ยง
ไปเที่ยวถามใครต่อใครว่าลูกสาวตน
อยู่ไหน ก็ปรากฏว่าไม่ได้เรื่องอะไร
เพราะไม่มีใครแลเห็นมาเรียแถบนั้น
คนบางคนได้พูดกันว่า เห็นที่เจ้า
ทะเลจะสาปนางให้เป็นนางเงือกไป
เสียแล้วละมัง แต่ก็มีคนอื่นๆเชื่อว่า
ปลาลึกกลับนั้นคงจะพามาเรียไปเสีย
ให้พ้นจากโลกอันทารุณ ไม่ยอม
ให้กลับมาอีก จนกระทั่งบัดนี้ก็ยัง
ไม่มีใครรู้ว่ามาเรีย อิศตาอยู่ที่ไหน

เรื่องที่ ๒ ชื่อเรื่อง เปอริกรินา
เรื่องเล่าว่า เมื่อนานมาแล้ว ยังมีพ่อ
ม่ายคนหนึ่งอยู่ที่เกาะมันตาตาอ็อก
พ่อม่ายนั้นมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อเปอริ-
กรินา ถึงเปอริกรินาจะยังเยาว์อยู่
แต่ก็เป็นเด็กน่ารัก และมีท่าทางเป็น
ผู้ใหญ่ พร้อมทั้งจะเผชิญกับสถาน-
การณ์ต่างๆ ได้เสมอ บรรดาผู้คนใน
เมืองนั้นรู้จักเปอริกรินา และไม่ว่า
ใครที่รู้จักมักจะรักใคร่เปอริกรินา
ทั้งนั้น พ่อของเปอริกรินารักลูกสาว
อย่างเกิดทุนบูชาทีเดียว แต่ว่าพ่อ
ของเปอริกรินาต้องเดินทางไปไหน
ต่อไหนอยู่เสมอ จึงออกจะลำบาก
ยากใจที่จะต้องทิ้งลูกไว้คนเดียวเวลา
ตนต้องเดินทาง ดังนั้นจึงได้คิด
แต่งงานใหม่ ให้แม่เลี้ยงช่วยดูแล
ลูกตน และได้เลือกแม่ม่ายคนหนึ่ง
ซึ่งมีลูกสาวสองคนพอจะเป็นเพื่อน
กับลูกสาวตนได้ ทั้งเมื่อบอกลูกสาว
ลูกสาวก็ดีใจที่จะได้เพื่อนและได้
แม่เลี้ยงไว้ดูแลตน

แต่เมื่อเวลาล่วงไปหลายเดือน

อันซัดแม่เลี้ยงกับลูกสาวที่ชื่อ ปูโก
กับกิโก เกิดริษยาเปอริกรินา ที่
เปอริกรินาสวย ทั้งยังมีคุณสมบัติ
จับใจคนทั้งเมือง คนทั้งสามจึงได้
ทำทารุณต่างนานาทั้งทางกายและ
ทางใจแก่เปอริกรินา ที่เรียกขานว่า
เปอเรียง เปอเรียงต้องทำงานบ้าน
ทุกอย่างคนเดียว ดังนั้นเมื่อใดที่มี
เวลาว่างพองจะหลบไปให้พ้นสายตา
คนทั้งสามได้บ้าง เปอเรียงก็มัก
จะหลบไปหาความสงบที่ชายทะเล
เสี่ยงคลื่นเสี่ยงลมคอยช่วยให้เปอ-
เรียงค่อยรู้สึกคลายเศร้าลงไปได้
บ้าง แต่แม้กระนั้น ก็ยังน่าตาไหล
อยู่บ่อยๆ

คืนวันหนึ่ง ขณะที่เปอเรียง
กำลังจะนอนอยู่ที่ชายทะเลอันมืดมิด
มีลมแรงพัดมาจนหนาว ทันใดนั้น
เปอเรียงก็ได้ยินเสียงคลื่นใหญ่ซัด
ตุมมาที่ชายหาด และได้เห็นปลาตัว
ใหญ่ราวกับปลายักษ์ เรียกชื่อตน
เบาๆ เปอเรียงหยุดร้องไห้ เงยหน้า
ที่ชุ่มด้วยน้ำตาขึ้น มองดูปลาที่ม
ทำทางยังกับจะปกป้องคุ้มครองตน
เหมือนแม่ ปลาคูว่า

“ข้ามานี้จะมาช่วยเจ้านะ พวก
เราทั้งหมดในอาณาจักรปลา รู้สึก
เป็นห่วงเจ้ามาก สงสารเจ้าด้วย
รักด้วย”

ได้ยินเช่นนั้น เปอเรียงก็เลย
เล่าความทุกข์ของตนให้ปลานั้นฟัง
จนหมดสิ้น ครั้นอยู่ต่อมา แม่เลี้ยง
เกิดสั่งให้เปอเรียงจับปลาทำอาหาร
เย็นตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่เปอเรียง
ทำไม่ได้แน่ แต่ปลาคูบอกว่า ให้เอา
ตนไปบ้านไปทำอาหารเย็นเถอะ
เปอเรียงก็ไม่ยอม แต่ปลาก็ไม่ยอม

เปอเรียงจึงจำต้องเอาปลาคูตัวนั้นไป
ทำอาหารให้แม่เลี้ยงกับลูกสาวกิน
เปอเรียงแสนจะสงสารปลาคูตัวนั้นที่
เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนรักของตน แต่
ได้กลายมาเป็นอาหารเอร็ดอร่อย
ของคนทั้งบ้าน เมื่อเขากินกันเสร็จ
แล้ว เปอเรียงก็เก็บเอาเงี่ยงปลาที่ละ
ชิ้นๆ เอาไปฝังไว้ที่ในสวน

คืนวันนั้น เปอเรียงก็ได้ฝัน
ประหลาด ฝันว่าได้เกิดมีต้นไม้งอก
ขึ้นมาตรงที่ที่ตนเอาก้างปลาฝังไว้
ต้นไม้ต้นนั้นออกกลายมาเป็นเพชรพลอย
เป็นเครื่องประดับ เป็นเสื้อผ้าสวย
งาม และรองเท้าตัวที่ประดับด้วย
ทอง อย่างงดงามสำหรับสวมไป
งานหรูหราในตอนค่ำ สิ่งทั้งหลาย
นั้นอยู่ในลูกนัตที่มแปลกใสเหมือน
แก้ว

รุ่งขึ้นเช้า เปอเรียงรีบตรงไป
ในสวน และก็เห็นว่า ความฝันของ
ตนได้กลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว
เปอเรียงได้ค่อยๆ ปลิดเอาลูกนัตจาก
ต้นนั้นเก็บไว้ ขณะที่กำลังเก็บลูก
นัตอยู่นั้น อันซัดแม่เลี้ยงเกิดมา
แลเห็นเข้า จึงเออมือไปฉวยเอามา
ทันทันใดนั้นเองแม่เลี้ยงก็ได้กลายเป็น
หินไปทันที ฝ่ายปูโกกับกิโกลูกสาว
แม่เลี้ยงเห็นเช่นนั้นก็ตกใจ รีบ
หมอบลงกับพื้นยกขากระโปรงของ
เปอเรียงขึ้นมาจับเป็นการลู่ขอโทษ
พลาญสัญญาว่า จะไม่ริษยาและ
ทารุณแก่เปอเรียงอีกต่อไป เปอริ-
กรินา หรือเปอเรียงก็ได้ยกโทษให้
แม่เลี้ยงก็ได้กลับมาใช้ชีวิตขึ้นมาอย่าง
เดิม นับเป็นบทเรียนอบรมแม่เลี้ยง
กับลูกสาวได้เป็นอย่างดี ให้รู้จักทำดี
มีเมตตาต่อคนทั้งหลายตลอดไป ♥

V38 ฉบับ 26 9 มิ.ย. 2562

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ทอมหัวแม่มือ

(นิทานเยอรมัน)

คนเมื่อก่อนคงจะนิยมเรื่องคนตัวเล็กๆ ที่เก่งไม่แพ้คนตัวใหญ่ๆ จึงมีเรื่องเด็กหัวแม่มือเล่าหลายเรื่องด้วยกัน เป็นผู้ชายก็มีตั้งเรื่องเด็กหัวแม่มือ และเรื่องน ที่เป็นผู้หญิงก็มีตั้งเรื่องทอมเบลินาที่เคยเล่าไปแล้ว เรื่องนี้ฟรานซิส พิกมาอยู่กับอะเล็กซานเดอร์ เอช กราฟแปลเอาไว้ มีดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชาวนาสองคนผิวเมย์ซึ่งไม่มีลูก ได้ปรารภกันว่า “บ้านที่ไม่มีเด็กนั้นมันช่างเงียบเหงา ไม่มีเสียงอะอะเจียวจ้าวสนุกสนานเหมือนบ้านคนอื่นเขา” เมย์ก็ถอนใจพูดว่า “ถ้าเราได้ลูกแม่เพียงคนเดียว และแม่ตัวจะเล็กเท่าหัวแม่มือก็พอใจแล้ว เราจะรักอย่างสุดหัวใจทีเดียว” และหลังจากนั้นก็ปรากฏว่าเมย์ชาวนาอีกแพทอง และอีกเจ็ดเดือนต่อมาก็คลอดลูกออกมาคนหนึ่งเป็นผู้ชาย ซึ่งสมบูรณ์หมดทุกส่วน นอกจากตัวเล็กเท่าหัวแม่มือเท่านั้น พ่อแม่เห็นเช่นนั้นก็ว่า “ได้ลูกมาคนหนึ่งก็สมปรารถนาเราแล้ว และก็จะเป็นผู้รักภักดีของเราตลอดไป” และด้วยเหตุที่เกิดมาตัวเล็ก พ่อแม่จึงตั้งชื่อ ทอมธัมป์ ซึ่งมีความหมายว่าทอมหัวแม่มือ และเด็กน้อยนั้นถึงจะกินมากมายเพียงใด ตัวก็มีได้

โตขึ้นกว่าเมื่อแรกเกิดเลย แต่ถึงจะตัวแค่นั้น ทอมก็ยังฉลาดและคล่องแคล่ว ไม่ว่าจะทำอะไรก็ซัดไปทุกสิ่ง

อยู่มาวันหนึ่งพ่อจะไปตัดไม้ในป่า พ่อรำพึงว่า “เฮ้อ อยากให้มีใครสักคนเอาเกวียนไปรับจ้างเลย” ทอมได้ยินพ่อพูดเช่นนั้นก็ร้องออกมาว่า “ลูกเอง ลูกจะไปรับพ่อเองไว้ใจลูกได้นะพ่อ บอกรมาก็แล้วกันว่าจะให้ลูกไปรับเวลาไหน” พ่อหัวเราะพูดว่า “ลูกจะทำได้ยังไง ตัวเล็กแค่นี้ ลูกจะลื้อบึงเหียนบึงคับม้าได้อย่างไร” “ไม่เป็นไรนะ พ่อให้แม่เทียมม้าให้ก็แล้วกัน ลูกจะไม่นั่งอยู่ในหูล้า คอยบอกม้าให้มันไปทางโน้นทางนี้” “ถ้าอย่างนั้นลองดูก็ได้ ลองเดี๋ยวนี้เลยนะ”

เมื่อถึงเวลา แม่เทียมม้าให้แล้ว ก็อุ้มทอมเอาไปวางไว้ในหูล้า เจ้าหนูหัวแม่มือก็ร้องบอกม้าให้ออกเดิน แล้วทุกอย่างก็เรียบร้อย เหมือนกับมีสารลึงคับม้าอยู่ที่เดียว เกวียนได้มุ่งตรงไปยังป่า และเมื่อถึงตรงหัวเลี้ยว เจ้าหนูทอมก็ร้องบอกม้า พ่อดีมีคันแปลกหน้าสองคนเดินมาแถวนั้น เห็นเช่นนั้นก็อดแปลกใจไม่ได้ที่ได้ยินเสียงคนขับเกวียนร้องบอกม้า และม้าก็

ลากเกวียนไปได้เรียบร้อย แต่ไม่ยกเห็นตัวคนขับ “ออกจะแปลกนะ” อีกคนหนึ่งพูด “ลองเดินตามเกวียนไปดูซิว่ามันจะไปหยุดที่ตรงไหน” เกวียนก็ตรงเข้าไปในป่า และไปหยุดอยู่ตรงที่ทิวเขาหน้าตัดไม้กองไว้ พ่อทอมเห็นพ่อก็ร้องเรียกว่า “เห็นไหมล่ะ พ่อ ลูกเอาเกวียนมารับแล้ว เอ้าอุ้มลูกลงที่” พ่อเอื้อมมือซ้ายไปยึดม้าไว้ ส่วนมือขวาอุ้มลูกชายตัวน้อยจ้อยออกจากหูล้า ทอมหัวแม่มือนั่งลงไปบนฟางอย่างร่าเริง

เมื่อคนทั้งสองเห็นเช่นนั้นถึงกับตะลึงงันไป พูดไม่ออก คนหนึ่งจึงดึงตัวอีกคนหนึ่งไปด้านหลัง แล้วพูดว่า “ฟังนะเพื่อน เจ้าหนูตัวกระจอยร่อยมันอาจจะหาโชคลาภมหาศาลให้แก่เราได้ ถ้าเราเอามันไปแสดงให้คนดูตามเมืองต่างๆ ขอชมมันเถอะ”

คิดดังนั้นแล้ว คนทั้งสองก็ตรงไปพูดแก่ชาวนาว่า “ชายเจ้าหนูน้อยให้เราเถอะ เราจะเลี้ยงอย่างดีทีเดียว”

“ไม่ชาย” ชาวนาตอบ “เจ้าหนูนี้เป็นดวงตาดวงใจของเรา ต่อให้เอาทองมาแลกให้หมดโลกข้าก็ไม่ขาย”

แต่เมื่อทอมได้ยินเรื่องราว ก็

กลานขึ้นไปตามกลีบเสื้อของพ่อจนกระทั่งถึงบ่า แล้วกระซิบที่หูพ่อว่า “ชายลูกไปเถอะพ่อ ยังไงๆ ลูกก็จะกลับมาได้โดยเร็วร้อย” พ่อก็จำต้องขยาลูกชายให้คนทั้งสองไปด้วยเงินก้อนใหญ่

คนทั้งสองถามทอมว่า “เจ้ายายกนังที่ตรงไหน” “ตรงบักหมวกของท่านนั่นแหละ ข้าจะได้เดินไปเดินมาดูทิวทัศน์ต่างๆ แล้วก็ไม่ต้องคิดถึงด้วย” ทอมลาพ่อเดินทางไปกับคนทั้งสอง เดินทางกันไปจนมืดค่ำ ทอมก็บอกคนทั้งสองว่า “เอาข้าลงเถอะ” คนสวมหมวกที่ทอมอยู่บนบักหมวกนั้นได้พูดว่า “อยู่บนนั่นแหละข้าไม่ว่าอะไรหรอก บางทีนักยังมาหยอดอะไรๆ ไว้บนหัวข้าก็ยังมิ”

“ไม่ได้ ไม่ได้” ทอมร้องลั่น “ข้ารู้หรือว่าอะไรควรไม่ควร รับเอาข้าลงเดี๋ยวนี้”

ชายนั้นจำต้องถอดหมวกออกปล่อยทอมลงไปยังทุ่งนาที่โล่งแล้วตรงข้างถนน ทอมก็ลงไปคลานเล่น แล้วก็โดดหยอกๆ แหยงๆ ไปตามก้อนดินที่เขาไถฟ้นดินขึ้นมา ทอมล่าหารูหนู เจอะเข้าแห่งหนึ่งจึงเลื้อยตัวลงไป ในรูหนูนั้น ทอมโผล่หน้าออกมา หัวเราะเยาะคนทั้งสองพลางพูดว่า “ลืบดี ท่าน กลับบ้านได้แล้ว ไม่ต้องเอาข้าไปด้วยหรอก” คนทั้งสองเห็นเช่นนั้นก็วิ่งเอาไม้แห่ไปในรูหนู แต่ไม่เป็นผล เพราะทอมลอบลักเข้าไปในรูหนูนั้น คนทั้งสองเลยต้องเดินกลับบ้านด้วยความโมโหโกรธาพร้อมทั้งกระเป๋เปล่า

ครั้นทอมเห็นคนทั้งสองเดินกลับไปแล้ว ก็คลานออกมาจากรูหนู พลางคิดว่า จะเดินไปมืดๆ อย่างนี้ออกจะอันตรายอยู่ อาจจะคอยหักขาหักเอาได้ง่ายๆ “โชคดีที่

ทอมวิ่งไปเจอะเปลือกหอยโข่งเปล่าๆ เข้าก็ดีใจทันทันว่า “ดีจัง คราวนี้จะได้นอนพักอย่างปลอดภัยเสียที” แล้วทอมก็เข้าไปนั่งในเปลือกหอย แล้วก็ล้มตัวลงนอน แต่ยังไม่นอนหลับ ก็ได้ยินเสียงคน สองคนเดินผ่านไป คนหนึ่งพูดว่า

“เราจะไปขโมยเงินทองของพระ (โปรเตสแตนท์) ทั่วๆ ไปได้ยังไงนะ”

“อ้อ ข้าบอกได้เรื่องนี้” ทอมขัดขึ้นมา

“เอ๊ะ อะไรนั่นนะ” เจ้าขโมยคนหนึ่งร้องออกมาด้วยความตกใจ “ข้าได้ยินเสียงใครพูด”

คนทั้งสองหยุดฟัง ทอมก็พูดขึ้นอีกว่า “พาข้าไปซิ ข้าช่วยได้นะ” “ก็เจ้าอยู่ที่ไหนล่ะ” ทอมก็ตอบว่า “หาดตามพื้นดินนั่นแหละ สังเกตดูซิว่าเสียงมันมาจากทางไหน”

ขโมยทั้งสองก็ทำตาม ในที่สุดก็ได้พบและยกขึ้นดู พลางถามว่า “เจ้าตัวน้อย เจ้าจะช่วยข้าได้อย่างไรนะ”

“ก็อย่างนี้ไงล่ะ คือข้าจะคลานเข้าไปในลูกกรงเหล็กห้องของพระ แล้วก็หยิบของส่งให้ ไม่ว่าอะไร”

“ตกลง เราจะคอยดูว่า เจ้าจะทำอะไรได้บ้าง”

แล้วคนทั้งสองก็พาทอมไปยังที่อยู่ของพระ และให้ทอมคลานเข้าไปในห้อง ทันใดนั้นทอมก็ตะเบ็งเสียงอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ ถามว่า “ท่านจะเอาของทุกอย่างที่อยู่ที่นี่ไหม”

ขโมยทั้งสองตกใจรีบห้ามว่า “พูดเบาๆ ซิ เดียวใครๆ ก็ตื่นหมดหรอก” แต่ทอมก็ทำเป็นเหมือนฟังคนทั้งสองพูดไม่รู้เรื่อง ก็ยังตะโกน

ดังลั่นขึ้นไปอีกว่า “จะเอาอะไรบ้างล่ะ หรือจะเอาทุกอย่างที่อยู่ที่นี่”

ขณะนั้นแม่ครัวที่นอนอยู่ห้องข้างๆ ได้ยินเสียงก็ลุกขึ้นนั่งฟัง ขณะนั้นขโมยตกใจก็เลยลอยห่างออกไปหน่อย แต่แล้วก็ทำใจให้กล้าคิดว่า “เจ้าหนูนั้นคงจะล้อเราเล่นละมัง” คิดดังนั้นแล้วก็กลับเข้าไปใหม่ แล้วกระซิบบอกว่า “อย่าทำเป็นเล่นไปนะ ส่งอะไรออกมาบ้างซิ”

คราวนี้ทอมก็ส่งเสียงตะโกนดังลั่นเท่าที่จะทำได้อีกครั้งหนึ่ง “ข้าก็เต็มใจจะหยิบให้ทุกสิ่งละ ขึ้นมือเข้ามาข้างในซิ” ตอนนั้นแม่ครัวได้ยินชัดเจนนกก็โดดลงจากเตียง และวิ่งมาสะดุดประตู ขโมยเห็นเช่นนั้นก็วิ่งเปิดหน้าต่างไม่เหลียวหลัง เหมือนดังถูกพรานล่าเนื้อไล่กวาดมาติดๆ อย่างนั้นแหละ แม่ครัววิ่งมองไม่แลเห็นอะไรในตอนแรก จึงไปจุดเทียนไข เมื่อถือเทียนไขเดินกลับมาทอมก็ได้เข้าไปอยู่ในนางข้าวเสียแล้ว โดยไม่มีใครเห็น แม่ครัวก็มิวแต่ค้นหาทุกซอกทุกมุม เมื่อหาไม่พบก็กลับไปนอน คิดว่าที่ตนเห็นและได้ยินเป็นเพราะฝันไปนั่นเอง

ทอมได้ขึ้นไปบนกองฟาง และก็เห็นที่ที่จะนอนได้อย่างสบาย จึงกะว่าจะนอนพักอยู่จนกว่าจะรุ่งสางจะได้กลับไปหาพ่อแม่ แต่พอฟ้าสางขึ้นมาหน่อย สาวใช้ก็ลุกขึ้นมาหาอาหารไปเลี้ยงสัตว์ และได้ตรงมาที่นางข้าวเป็นแห่งแรก และได้กอบเอาฟางไปเต็มหอบ และบังเอิญเป็นฟางที่ทอมนอนหลับอยู่ในนั้น ทอมหลับสนิทจึงไม่รู้เรื่องอะไร แล้วก็ไมตื่นด้วย จนกระทั่งเข้ามาอยู่ในปากวัวแล้ว พอรู้ว่าตนอยู่ที่ไหน ทอมก็ต้องระวังไม่ให้ไปอยู่ระหว่างฟัน

ของว้าว จะถูกเกี่ยวเหล็กไป แต่ในที่สุดก็ช่วยไม่ได้ ทอมก็เลื่อนหลุดเข้าไปในกระเพาะว้าวพร้อมกับฟาง ทอมรำพึงว่า

“ห้องนี้เขาลืมทำหน้าต่างหรืออย่างไร ตะวันก็ส่องเข้ามาไม่ได้ แล้วก็ไม่มีใครทำอะไรที่ทำให้สว่างอีกด้วย” ไม่แต่เพียงนั้น ยังมีฟางใหม่ๆ ทยอยส่งเข้ามาเรื่อยๆ จนสถานทีนั้นอัดแน่น ทอมตกใจร้องออกมาดังลั่นว่า “อย่าส่งฟางมาอีกจ้ะ” ขณะนั้นสาวใช้กำลังรีดนมว้าว เมื่อได้ยินเสียงคนพูดโดยไม่เห็นตัว ก็ตกใจจนหล่นลงมาจากม้านั่งถึงกับนมหก แล้วก็รีบวิ่งไปบอกนายว่า

“ตายแล้วท่าน ว้าวพูดได้”

“เป็นบ้าไปแล้วหรือ” พระคุณสาวใช้ แล้วก็เดินเข้าไปในคอกว้าว ยังไม่ทันจะย่างเข้าไปในคอก ทอมก็ร้องออกมาอีกว่า “อย่าส่งฟางมาอีกจ้ะ อย่าส่งฟางมาอีกจ้ะ” พระคุณได้ยินเองเช่นนั้นก็ตกใจคิดว่าฝรายเขาไปสิงในตัวว้าวเสียแล้ว ดังนั้นจึงสั่งให้ฆ่าว้าวเสีย

เมื่อว้าวถูกฆ่า กระเพาะว้าวที่ทอมอยู่ในนั้น ก็ถูกโยนลงไปที่กองขี้ว้าว ทอมได้พยายามอย่างเต็มที่กำลังด้วยความยากลำบากที่จะออกมาจากที่นั้น แต่พอจะโผล่หัวออกมาได้ ก็เกิดเหตุร้ายขึ้นอีก คือได้มีหมาป่ากำลังหิวโหยตัวหนึ่งเดินผ่านมา เลยขยอกกระเพาะว้าวนั้นเข้าไป ทอมรู้ตัวเช่นนั้นก็ยังไม่ว้อถ้อยเสียกำลังใจ ได้คิดว่า “บางทีหมาป่าอาจจะฟังเหตุฟังผลบ้างละมั้ง” ดังนั้นทอมจึงได้พูดออกมาจากท้องหมาป่าว่า “หมาป่าเอ๊ย รู้ไหมว่าข้ารู้ตัวว่ามีอาหารอันน่าพิศวงสำหรับท่านนะ”

“จะไปได้มาจากไหนล่ะ”

“ในบ้านแห่งนี้ แต่ท่านต้องกลานเข้าไปตามท้องระบายนั้นนะ แล้วท่านจะได้เจอขนม หมูแฮม ไส้กรอกและทุกอย่างที่ท่านต้องการ” ทอมพรรณานบ้านของพ่อแม่ตนให้หมาป่าฟังโดยละเอียด และไม่ต้องบอกซ้ำสอง หมาป่าก็ได้ไปตามที่ทอมบอก และกินอาหารในห้องไว้อาหารเสียอย่างเต็มที่

กรณหมาป่าจะกลับออกไปทางเก่า ก็ทำไม่ได้เพราะกินมากท้องบวมอืดท้องระบายนำออกไปไม่ได้ ทอมก็ทำเสียงอะอะอยู่ในท้องหมาป่า ทั้งยังตะเบ็งเสียงให้ดังที่สุดที่จะทำได้ หมาป่าก็คิดว่า

“เงี้ยๆ ไม่ได้หรือ เคี้ยวคนก็ตันหมด”

“ช่างปะไร เจ้าก็ได้กินจนอิ่มแล้ว ข้าก็อยากสนุกของข้าบ้างจ้ะ” พูดแล้วก็ตะเบ็งเสียงขึ้นมาใหม่อีก จนในที่สุดก็ได้ปลุกพ่อแม่ให้ตื่นขึ้น คนทั้งสองได้วิ่งมาที่ห้องไว้อาหาร เมื่อเห็นหมาป่าอยู่ในนั้น ทั้งพ่อทั้งแม่ก็วิ่งออกไป พ่อไปเอาขวาน แม่ไปเอามีด พ่อบอกแม่ว่า

“ไปยืนข้างหลัง พ่อข้าเอาขวานฟาดไป มันยังไม่ตายทันที นางต้องข้ามันลงไปอีกนะ”

ทอมได้ยินเสียงพ่อ ก็ร้องตะโกนว่า “พ่อจ๋า ลูกอยู่ในท้องหมาป่า”

พ่อได้พูดออกมาอย่างยินดีปรีดาว่า “ขอบคุณคุณพระคุณเจ้าที่ให้เราได้พบลูกกรีกของเราอีก” แล้วก็ส่งเมียให้ทิ่มมดเสีย เดียวจะไปโดนลูกชายเขา เมื่อพ่อเอาขวานฟาดหัวหมาป่าตาย แล้วก็เอามีดกับกรรไกรมาผ่าตัดตัวหมาป่า ดึงเอาทอมออกมาจากตัวหมาป่า พ่ออุทานออกมาว่า

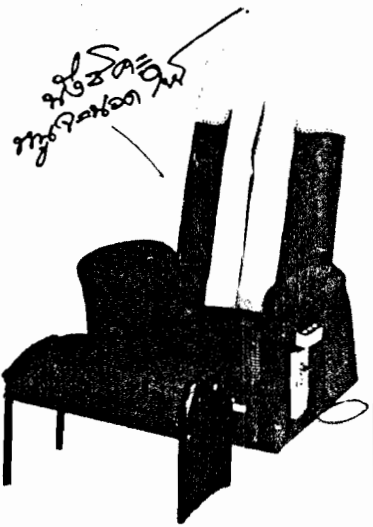
FUJI Health Bionics

หมอนวดประจำบ้าน

เซล์ท โบโอนิกส์ แก้อันวดเพื่อสุขภาพ จากประเทศญี่ปุ่น บำบัดกายคลายความเมื่อย ด้วยมอเตอร์ขับเคลื่อนระดับได้ถึง 2 ตัว ให้พลังนวดที่แรงกว่า

พิเศษริโมท คอนโทรล สะดวกสบาย ตั้งเวลาได้ 30 นาที ปรับแรงได้ 160 องศา

มีหลายแบบให้เลือก

บริษัท ดงวาน ออติโอ จำกัด
1B 11 - 1B 12

ชั้นล่าง บานูญครองเซ็นเตอร์ ปทุมวัน

“เฮ้อ พ่อแม่เป็นห่วงเจ้าแทบตาย”

“จริงจ้ะ พ่อ แต่ลูกก็ได้ท่องโลกไม่เหนื่อยนะ แหมขอบคุณทำขอบคุณสวรรค์ที่ได้ออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่ง”

“ลูกไปไหนมาบ้างเล่า” พ่อถาม

“ไปอยู่ในรอก ในกระเพาะว้าว ในท้องหมาป่า แล้วก็อยู่กับพ่อ กับแม่นี่ไงล่ะ”

“ทีนี้ขอให้เอาทรัพย์สินสมบัติมาจนหมดทั้งโลก พ่อแม่ก็ไม่ขายเจ้า” ♥

๓๘ ธอ ๒๕ 16 ก.พ. ๒๕๒๙

พี่น้องเขาขัดขวางก็ไม่มีความสุข
อาจจะเลิกกันไปแล้ว แล้วดูสิเขาคิด
จะเอาลูกเราเป็นเมียเก็บ คนมีชาติ
มีตระกูลแท้ๆ นั้นนั่น ดีกว่าคน
ตระกูลต่ำอย่างพ่อวันหรือ”

บ้านหลังย่อมริมคลองจึงค่อย
เป็นรูปเป็นร่างขึ้น ชั้นล่างก่อตึก
ชั้นบนเป็นไม้ ไม่นานคือไม่บ้านเก่า
หรือมา บู๊เสนอให้รอเองเพราะที่ดิน
เป็นของวัด ไม่เก๋าก็จริงแต่เป็นไม้
อย่างดีแข็งแรง เมื่อตกแต่งทาสีใหม่
ก็สวยงามดีพอสมควร

วันเฉลิมมีเงินไม่พอ เหน่ง
เสนอให้ข่มก่อนเพราะเดี๋ยววันเฉลิม
เงินพอสมควรจากการค้าขาย เครื่อง
เรือนทั้งหมดสม ฤดีเป็นผู้จัดหา
หล่อนมีเงินส่วนตัวเก็บจากการ
ทำงานที่ต่างประเทศมาก แต่วัน-
เฉลิมไม่ยอมให้หล่อนช่วยออกเงิน
ปลูกบ้าน

“แต่เครื่องเรือนนี้ต้องให้ออก
นะกะ จะเลือกเองให้ถูกใจด้วย
ไม่ให้หุรหุรกว่าบ้านหรือกะนะ แต่
ต้องใช้ดีถูกใจคนใช้กะนะ เราจะ
ร่วมชีวิตกันก็ควรร่วมกันจ่ายด้วย”

เขาจึงไม่ขัดหล่อน

วันเฉลิมเป็นสุข ใช้ชีวิตอย่าง
สงบกับผู้หญิงที่เขารัก เมื่อหวน
นึกถึงชีวิตที่พ้นผ่านมาแล้วก็ให้รู้สึก
ภาคภูมิใจในตนเอง

เมื่อผ่านอุปสรรคเช่นนั้นมาได้
แล้ว อุปสรรคใดๆ อันอาจจะเกิด
ขึ้นในอนาคตจึงเป็นเพียงผงธุลีที่
ปลิวมาในอากาศ ไม่อาจก่อความ
ระคายอันใดได้อีกต่อไป ♥ จบ ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ทอมหัวแม่มือ

(นิทานเยอรมัน)

อีกสำนวนหนึ่งเล่าแตกต่าง
กับเรื่องที่เล่าคราวที่แล้วไปบ้าง
ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง
ซึ่งมีลูกตัวเล็กมาก ไม่โตไปกว่า
หัวแม่มือ พ่อจึงเรียกว่า ทอมหัวแม่
มือเช่นเดียวกัน ทอมลูกช่างตัดเสื้อผู้
กล้าหาญมาก ได้บอกแก่พ่อของตน
ว่า

“พ่อจ๋า ลูกจะต้องออกไปท่อง
โลกสักหน่อยนะ”

“ไปซิลูก” พ่อไม่ขัดข้อง
พร้อมกันนั้นก็ได้นำเข็มเล่มยาว
สำหรับชุนผ้ามาลงไฟ แล้วเอากรง
มาหุ้มปลายไว้ พ่อบอกลูกว่า “ทีนี้
ลูกก็ได้มีดาบติดตัวไปด้วยแล้วใน
ระหว่างทาง”

เจ้าหนูลูกช่างตัดเสื้ออยากกิน
ข้าวกับพ่อแม่เป็นครั้งสุดท้าย จึงได้
โดดเข้าไปในครัว ไปดูว่าแม่ทำ
อะไรให้ตนกินเป็นครั้งสุดท้าย ขณะ
นั้นอาหารสุกพอดีและวางอยู่ตรง
ข้างเตาไฟ เมื่อลูกชายถามว่า “แม่
มีอะไรกินบ้างนะวันนี้” แม่ก็บอกว่า
“ดูเอาเองซิ” เจ้าหนูทอมก็โดดขึ้น
ไปอยู่ข้างเตาไฟ แล้วชะเง้อหน้าดู
กับข้าว แต่ด้วยเหตุที่ชนหน้าเข้าไป
มาก ใจจากกับข้าวที่พุ่งออกมา

เลยดันตัวทอมลอยออกไปทางปล่อง
ไฟ ในที่สุดก็หล่นลงบนพื้นทางบ้าน
ออกไป

ต่อจากนั้นทอมได้ออกไปท่อง
โลกกว้าง และได้ไปอยู่กับนายจ้าง
คนหนึ่ง ซึ่งทอมอดบ่นเรื่องอาหาร
ที่เมียนายจ้างทำไม่ได้ วันหนึ่งทอม
พูดแก่เมียนายจ้างว่า

“นี่นะคุณนาย ถ้าหากไม่หา
อาหารให้เรากินดีกว่านี้ พรุ่งนี้ข้าจะ
ต้องไปเขียนไว้ที่หน้าประตูบ้านว่า
‘มันฝรั่งมากเกินไป เนียน้อยเกินไป
ลาก่อน ราชามันฝรั่ง’ ”

“เจ้าจะต้องการอะไรแน่ ฮะ
เจ้าตึกเตน” เมียนายจ้างเอ็ดตะโร
และด้วยความโกรธจัดก็ได้ฉวยเอา
พรหมผืนเล็กมาจะฟาดลงไปที่ตัวทอม
เจ้าหนูทอมก็ถอยๆ กลานเข้าไปอยู่
ข้างใต้ปลอกนิ้ว แล้วโผล่หัวออกมา
แลบนหลังมือเมียนายจ้าง เมียนาย
จ้างฉวยปลอกนิ้วขึ้น จะจับตัวทอม
ให้ได้ ทอมก็โดดเข้าไปอยู่ในพรหม
พอมเมียนายจ้างจะดึงเชือกที่ทอม
พอมแล้วหาตัวทอม ทอมก็มุดเข้าไป
อยู่ตรงรอยแตกในโต๊ะ แล้วก็ส่ง
เสียงร้องลั่นว่า “ฮะ ฮะ คุณนาย”
พลงโผล่หัวออกมา ครั้นเมียนาย
จ้างจะหวดลงไปที่แผ่นเสื่อเข้าไป

อยู่ในลั่นชกโต๊ะ แต่ในที่สุดเมื่อนายจ้างก็จับตัวได้ เลยปล่อยจากบ้านไป

เจ้าหนูน้อยเดินทางระหกระเหินต่อไปจนกระทั่งเข้าไปในป่าใหญ่แห่งหนึ่ง และได้พบกับพวกหัวขโมยที่วางแผนจะเข้าไปขโมยเงินในท้องพระคลังของพระราชามือคนเหล่านั้นเห็นเจ้าหนูตัวโตเท่าหัวแม่มือก็พากันคิดว่า

“เออ เจ้าหนูตัวจ้อยนั้นมันอาจกลานลอดรูกูญแจเข้าไปในห้องเก็บเงินได้นะ” คนหนึ่งจึงถามทอมว่า “นั่นนะ เจ้าขโมยโกโลเอธ เจ้าอยากไปที่ท้องพระคลังกับพวกเราไหม เจ้าตัวเล็กๆเจ้าเล็ดลอดเข้าไปข้างในห้องได้ แล้วเจ้าโยนเงินมาให้เรา” ทอมคิดใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ตอบตกลง และเดินทางร่วมไปด้วย

เมื่อไปถึงที่หมาย ทอมก็ได้ไปสำรวจประตูตั้งแต่ข้างบนลงมาถึงข้างล่าง ดูว่าจะมีรอยแตกอยู่ตรงไหนบ้างหรือไม่ ไม่ช้าก็พบแห่งหนึ่งซึ่งกว้างพอที่ตัวเองจะแทรกเข้าไปได้ แต่ว่าจะเข้าไปทันทียังไม่ได้ เพราะมียามยืนเฝ้าประตูอยู่ถึง ๒ คน คนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูทีเดียว ได้สังเกตเห็นทอม แต่ดูไม่ชัดว่าเป็นอะไร จึงพูดแก่เพื่อนว่า

“ข้าเห็นแมงมุมนำเกลียดตัวหนึ่ง มันกลานอยู่ตรงนั้นนะ ข้าจะไปกระแทกมันเสียให้ตาย”

“ปล่อยมันไปเถอะ” อีกคนหนึ่งกาน “มันไม่ได้มาทำอะไรเจ้าสักหน่อย”

ด้วยเหตุนี้ ทอมจึงได้ลอดรอยแตกตรงประตูนั้นเข้าไปในห้องเก็บเงินได้โดยสะดวกและปลอดภัย เมื่อเข้าไปได้ก็เปิดหน้าต่างที่พวกหัว

ขโมยขึ้นรออยู่ แล้วก็โยนเงินลงไปให้ที่ละเหรียญๆ ขณะที่กำลังหยิบเงินโยนลงไปอยู่นั้น ทอมก็ได้ยินว่าพระราชาสั่งจมาสำรวจพระราชทรัพย์ จึงรีบคลานไปหาที่ซ่อนพระราชาทรงสังเกตเห็นเงินพร่องไป ก็ทรงแปลกพระทัยว่า ใครหนอจะเข้ามาขโมยเงินเอาไปได้ ในเมื่อทั้งกลอนทั้งกุญแจก็ยังอยู่เรียบร้อยดีทั้งยามก็ยังเฝ้าอย่างแข็งขันอีกด้วย พระราชาสั่งเสด็จกลับก่อน ทั้งได้ตรัสกำชับยามว่า “เฝ้าให้ดีๆ มีคนขโมยเงิน”

ทอมก็จัดการโยนเงินลงไปใหม่เสียงดังกรังๆ ยามได้ยิน ก็รีบเข้ามาหมายจะจับตัวขโมยให้ได้ แต่ทอมไวกว่า พอได้ยินเสียงคนเดินมา ก็โดดเข้าไปตวงมูมห้อง เอาเงินเหรียญกำบังตัว ใครๆมองแลไม่เห็น เมื่อรู้ว่าปลอดภัยเช่นนั้น ก็อดอยากแกล้งล้อยามเล่นบ้างไม่ได้ ทอมร้องว่า “ข้าอยู่นั้น” ยามก็วิ่งไปตามเสียง ทอมได้ยินเสียง ก็โดดไปซ่อนใต้เงินเหรียญตรงอีกมุมหนึ่ง แล้วก็ตะโกนว่า “ฮัลโล่ ข้าอยู่นั้น” ยามก็วิ่งไป แต่ทอมโดดไปซ่อนอยู่ตรงมุมที่สามเสียตั้งนานแล้ว แล้วแล้วก็ตะโกนอีกว่า “ฮัลโล่ ข้าอยู่นั้น” ทอมล่อหลอกยามให้ไล่ตามหาอยู่ช้านาน จนกระทั่งยามเหนื่อยกลับไป ทอมก็ค่อยๆ โยนเงินเหรียญต่อไปใหม่ และโยนเหรียญสุดท้ายลงไปอย่างเต็มกำลังความสามารถ พร้อมกับนั้นก็โดดจากหน้าต่างลงไปสู่พื้นดินโดยปลอดภัย บรรดาหัวขโมยเหล่านั้นสรรเสริญทอมกันเชิงแซ่ “โอโฮ นี่ละวีรบุรุษผู้แกร่งกล้าละ อยากมาเป็นหัวหน้าของพวกเราไหมละ” “ไม่หรอก

ข้าอยากไปท่องเที่ยวโลกต่อไปอีก” คนเหล่านั้นได้นำเงินมาแบ่งกัน แต่ทอมรับเงินไว้เพียงฟารั้งเดียว เพราะหอบเอาไปไม่ไหว

ทอมขัดคาบนิ้วๆ ของตนเข้ากับเอวอย่างทะมัดทะแมงแล้ว ก็รำลาคคนเหล่านั้นออกเดินทางต่อไป ทอมไปทำงานกับนายจ้างหลายต่อหลายแห่ง แต่หางานที่พอใจไม่ได้ ในที่สุดไปได้งานที่โรงแรมแห่งหนึ่งเป็นคนรับใช้ พวกผู้หญิงรับใช้ทันทอมไม่ได้ เพราะขณะที่พวกตนแลไม่เห็นตัวทอม แต่ทอมเห็นหมดว่าพวกตนล่อโกงนายจ้างอย่างไรบ้าง เอาอะไรบ้าง จากห้องใต้ถุนไปเป็นของตัว แล้วก็พองนายจ้าง ผู้หญิงเหล่านั้นอาฆาตไว้ว่า “คอยก่อนนะ พวกเราจะต้องตอบแทนเจ้าให้สาสมทีเดียว” ต่อจากนั้นก็คบคิดกันหาทางกำจัดทอม

ต่อจากนั้นมาวันหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งไปตัดหญ้าในสวน และแลเห็นทอมกระโดดไปมาตามต้นพืช ก็รีบเอาหญ้าไปใส่ไปที่ตัวทอม แล้วเอาผ้าผืนใหญ่มาห่อ แอบเอาหญ้านั้นไปให้วัว และแมวตัวใหญ่ก็ไล่กลืนทอมลงไป โดยทอมไม่เป็นอันตรายเลย แต่ทอมก็ไม่พอใจ เพราะมันมืด เพราะฉะนั้นเมื่อสาวใช้กำลังรีดนมวัว ทอมก็ตะโกนออกมาว่า “จ๊อก จ๊อก จ๊อก นมจะเต็มถึงอยู่แล้ว”

แต่ด้วยเหตุที่เสียงนมดังกลบเสียงทอม เลยไม่มีใครได้ยิน เมื่อ นายจ้างมาที่คอกวัวและพูดว่า “พรวนวัวตัวนั้นจะต้องถูกฆ่า” ทอมได้ยินเขาก็ตกใจร้องออกมาเสียงชัดแจ้วว่า “ให้ข้าออกไปก่อน ข้าอยู่ในนั้น” นายจ้างก็ได้ยินเสียงนั้น

แต่ไม่รู้ว่าจะเสียเงินมาจากไหน นายจ้างถามว่า “เจ้าอยู่ที่ไหนนะ” “อยู่ในตัวฉันนี่แหละ” แต่นายจ้างก็ยังฟังไม่เข้าใจ จึงเดินออกไปเสีย

เช้าวันรุ่งขึ้นวันนั้นก็ถูกฆ่า เวลาที่เขาฆ่าแหละวันเป็นชั้นๆ นั้น ทอมเคราะห์หัดรอดมาได้ และไปอยู่ใต้กองขยะที่จะทำให้สกปรก เมื่อคนสับเนื้อเข้ามาเตรียมจะสับเนื้อ ทอมก็ร้องตะโกนจนสุดเสียงว่า “อย่าสับลงไปอีกนะ อย่าสับลงไปอีกนะ ข้าอยู่ข้างใต้” แต่เสียงสับเนื้อดังจนกลบเสียงทอม คนสับเนื้อจึงไม่ได้ยิน ทอมจึงอยู่ในภาวะอันตราย ต้องโดดรวดเร็วไม่ให้มีดสับลงมาที่ตัว และก็ไม่ได้โดนสับแม้แต่ทีเดียว แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ทอมก็ไม่พ้นถูกจับมัดเข้าไปในไส้ ภายในนั้นแสนจะคับแคบ

อัดอัด ไม่แต่เพียงนั้นยังจะต้องเอาไปแขวนไว้ตรงปล่องไฟให้ควันรมเสียอีก กว่าจะถูกปลดลงมาก็ถึงฤดูหนาว เมื่อของเจ้าของโรงแรมจะต้องเลี้ยงแขก ขณะที่หญิงนั้นกำลังหันไส้กรอกเป็นชิ้นบางๆ ทอมก็ต้องระวังไม่ให้หัวออกมาเกรงว่าจะบังเอิญถูกตัดคอกออกไป แต่ในที่สุดก็ได้โอกาสพอจะโดดหนีออกมาได้

ตอนนั้นทอมชักเบื่อกับจะอยู่ทำงานในบ้านในช่องอีกต่อไป จึงออกเดินทางต่อไปใหม่ แต่ว่าอิสรภาพของทอมช่างอยู่ได้ไม่นาน เมื่อทอมออกมาสู่ชนบทก็ได้ถูกหมาจิ้งจอกจับเข้าให้ ทอมก็ร้องบอกหมาจิ้งจอกว่า “ข้าจะบอกอะไรให้ละ พ่อหมาจิ้งจอก ว่ากินข้าติดคอเปล่าๆ ปล่อยข้าไปเถละ”

“จริงด้วย เจ้าพูดถูก กินเจ้า

ไม่เห็นจะได้อะไร แต่เจ้าสัญญาได้ไหมล่ะว่าจะเอาไก่ในถาดบ้านพ่อเจ้ามาให้ข้ากิน ข้าจะได้ปล่อยเจ้าไป”

“ได้แน่ๆ ข้าสัญญาได้เลย”

หมาจิ้งจอกก็เลยปล่อยทอมทิ้งยังพากลับบ้านเสียอีกด้วย เมื่อพ่อเห็นลูกกลับมาดีก็พอใจ ยกไก่ทั้งหมดที่มีในบ้านให้หมาจิ้งจอกกิน ทอมยังบอกว่า

“ข้ายังจะให้เงินท่านเป็นการตอบแทนเสียอีก”

พูดแล้วทอมก็ยกเงินเหรียญฟาร์ริงนั้นให้แก่หมาจิ้งจอก และเมื่อใครๆถามพ่อของทอมว่า

“ทำไมถึงได้เอาไก่ให้หมาจิ้งจอกกินหมด”

“ก็ทำไมถึงจะไม่ให้เล่า ในเมื่อเราเป็นพ่อ เราต้องเห็นชีวิตลูกเราสำคัญกว่าไก่กว่าอะไรทั้งสิ้น” ♥

38 ธน 48 23 ก.พ. 2529

ถึงแม้จะใช้ไฟแฟลชช่วย แต่ยาตีก็กลับ
สนิทจนไม่รู้ตัว

อีกสองวันต่อมา ผมนำรูปนอน
หลับที่นำทิ้งไปให้เพื่อน ๆ ดู เราลง
ความเห็นว่าคุณลักษณะเหมือนกองกระดาษ
เหลือใช้

“ถ้ายาตีหลับต่อจนถึงเช้า ภารโรง
อาจนึกว่าเป็นกองขยะก็ได้” เพื่อนคน
หนึ่งว่า แล้วเราก็อหิวเราะชอบใจ

สายวันนั้น ผมนำภาพที่แอบถ่าย
ไว้ได้ไปให้ยาตี เธอดูรูปแล้วหัวเราะ

“คุณแอบถ่ายรูปเป็นเหมือนกันรี”
ยาตีว่า

“เป็นซิ ผมเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือ
ว่าผมทำได้ดีกว่าคุณ”

“อย่าเพิ่งแน่ใจ” ยาตีว่า “ฉันทำ
มาก่อน ฉันชำนาญกว่า” เธอว่าแล้วเปิด
กระเป๋าถือค้นอะไรบางอย่าง

“หาอะไรนะ” ผมสงสัย

ยาตีไม่ตอบ เธอค้นอยู่พักหนึ่ง
แล้วหยิบรูปขึ้นมาใบหนึ่ง ส่งให้ผม

“ขอบคุณนะที่เอารูปฉันกลับมา
ให้” เธอว่า “เฮ้ รูปนี้ฉันให้คุณ ถือว่า
แลกกันก็แล้วกัน ฉันถ่ายไว้ในคืนเดียว
กันนั่นแหละ”

ผมดูรูป แล้วอ้าปากค้าง “โอย
คุณแอบถ่ายตอนไหนนี่”

“ก็ตอนที่เห็นในรูปนี่ซิ” เธอ
ว่าแล้วเดินจากไป

รูปที่ยาตีแอบถ่ายไว้ ผมฉีกทิ้ง
ไปแล้ว ไม่เก็บไว้หรอกครับ ผมไม่ชอบ
ให้ใครเห็นหน้าตาทำทางตอนยกกระดุก
ขาหุ้มขึ้นมาเตะ

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

เรื่องของม้ายกับหมา

(นิทานญี่ปุ่น)

นิทานญี่ปุ่นเท่าที่เล่ามาแล้ว
มีแต่เรื่องแนวกับหมาจิ้งจอก ซง
มักเป็นเรื่องสัตว์กลายร่างเป็นคน
หรือคนกลายร่างเป็นสัตว์เหล่านี้
นานๆทีจึงจะมีเรื่องของม้ายกับหมา
เล่าแนวอนธกครั้ง จึงนำมาเล่าไว้
ตามที่ ริชาร์ด เอ็ม ดอร์สันเล่าไว้ใน
นิทานพื้นเมืองญี่ปุ่น ดังต่อไปนี้
เรื่องหนึ่ง เรื่องม้ายอิเกะซึกิ
ในยุคจิโฮระหว่างปี ๑๑๓๗ - ๑๑๕๑
ได้มีงานมาจัดขึ้นที่อะสุมะ พ่อค้าม้า
จากทั่วสารทิศได้พากันร่วมงานนี้
ผู้คนทั้งหลายก็ได้หลงใหลกันมา
เที่ยวงาน ซึ่งมีการแสดงต่างๆ ให้
ชมมากมาย

ในระหว่างนั้นม้ายอิเกะซึกิที่มี
ชื่อเสียงเพิ่งจะเกิดที่ใกล้กับน้ำตก
ริวชูในหมู่บ้านมัตซึกะสะมูระ อีอิ
ชิกิน เมื่อม้ายอิเกะซึกิยังเป็นลูกม้ายอยู่
แม่อิตาย ลูกม้ายอิเกะซึกิมีใจผูกพัน
อยู่กับแม่ จึงรู้สึกหว้าหว่ และมักจะ
เดินไปที่แอ่งน้ำเชิงน้ำตก แล้วก็ดู
เงาของตนในน้ำ เมื่อได้เห็นเงาของ
ตนเป็นรูปม้าย ก็สำคัญว่านั่นละคือ
แม่ของตน จึงได้โดดลงไปในน้ำ
เพื่อจะไปหาแม่ แต่ว่านั่นเป็นเพียง

เงาของลูกม้ายอิเกะซึกิ ฉะนั้นเมื่อ
โดดลงไปในน้ำจึงไม่พบอะไร ลูกม้าย
ก็ได้โดดขึ้นจากน้ำ แต่เมื่อกำลังดู
ในน้ำก็แลเห็นเงาม้ายอีกนั่นแหละ จึง
โดดลงไปใหม่ ลูกม้ายอิเกะซึกิได้ทำ
อย่างนี้อยู่แทบทุกวัน วันละหลายๆ
ครั้ง ก็เลยทำให้ลูกม้ายว่ายน้ำเป็น

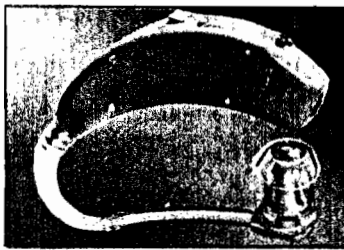
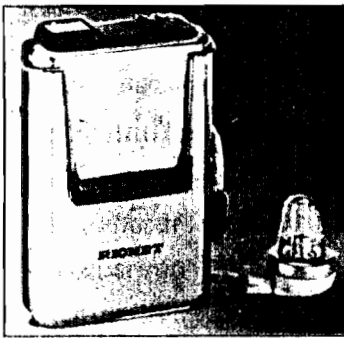
ครั้งหนึ่งถึงกับสามแห่งยุคจิโฮ
ในปี ๑๑๓๘ เกิดมีพ่อค้าม้ามาเจอ
ม้ายอิเกะซึกิเข้า เมื่อเห็นเป็นม้าย
ไม่มีเจ้าของ ก็เลยพาเอาไปด้วย
เมื่อถึงซึกะโฮงโงะ น้ำในแม่น้ำขึ้น
สูงเพราะหิมะละลาย ม้ายไม่อาจข้าม
ได้ แต่พ่อม้ายอิเกะซึกิแลเห็นม้ายแล
เห็นวิ่งเดินกันมาเป็นแถวๆ เพื่อตรง
ไปยังงานม้าที่อะสุมะ ม้ายอิเกะซึกิ
เห็นเช่นนั้นก็ไม่รีรอ เผลอพรวดลง
ไปในแม่น้ำ ท่ามกลางคลื่นอัน
ปั่นป่วน แล้วก็ว่ายข้ามน้ำตรงไปยัง
ฟากตรงข้าม พอขึ้นฝั่งได้ม้ายอิเกะ
ซึกิก็ส่งเสียงร้องดังลั่น แล้วก็วิ่ง
ตรงไปยังงาน บรรดาผู้คนที่มาเที่ยว
งานต่างพากันตระหนกตกใจไปทั่ว
กัน เมื่อได้แลเห็นม้ายวิ่งเร็วจรวดกับ
ลมพายุตรงมาทำงาน แต่ในหมู่คน
เหล่านั้นได้มีคนคนหนึ่งมีความ

โรโอเน็ค

ทุภีพย

สำหรับผู้มีปัญหาเรื่องหู

โรโอเน็ค เครื่องช่วยฟัง จากญี่ปุ่น เป็นเช่นทุภีพย คินลัมผัดแห่งเสียง ให้คุณ มีให้เลือกทั้งแบบสอดข้างหู แบบเสียบกระเปาะ และพิเศษ แบบติดก้านแว่น

พิเศษ!

บริการตรวจวัดระดับการได้ยิน ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ฟรี

บริษัท สวงน ออดิโอ จำกัด
มาบุญครองเซ็นเตอร์ ชั้นล่าง
ห้อง 1B 11-1B 12 ซอยแยกปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10500 โทร. 217-9285

สามารถในเรื่องนี้ จัมน้ำไว้ได้ จึงได้นำไปผูกไว้ที่ต้นไม้ หลังจากนั้นพักหนึ่ง คนที่พามาซื้อก็จัดการบอกขายน้ำอึเกะซุกิทันที แต่ใครจะกล้าซื้อน้ำอึเกะซุกิกันอย่างนี้ ดังนั้นคนที่พามาซื้อก็มาและตั้งตัวเป็นเจ้าของน้ำไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ได้แต่

พามากลับบ้าน

แต่เมื่อมาถึงนะกะตะในหมู่บ้าน กุจิเบมูระ ก็ได้พบคนซื้อ คนซื้อเห็นน้ำแล้วก็ชวนขัน ๖ นิ้ว เจ้าของน้ำก็สำคัญว่า เขาให้ราคา ๖๐๐ อีแปะต่อกันไปต่อกันมาในที่สุดก็เป็นอันตกลง ครั้นถึงเวลาจ่ายเงิน ปรากฏว่า คนซื้อส่งเงินแท่งให้เจ้าของน้ำถึง ๖๐๐ แท่ง เจ้าของน้ำถึงกับตะลึงถามคนซื้อว่าทำไมจึงได้ให้เงินตนมากมายเช่นนั้น ผู้ซื้อก็ตอบว่าน้ำอึเกะซุกิเป็นน้ำวิเศษนัก มีค่าเกินเงิน ๖๐๐ แท่งเป็นไหนๆ และภายหลังมานี้ได้ตกเป็นของโชกุนโยริโตเมะในกะมะคุระ เพราะโชกุนผู้นับเป็นผู้ซื้อไป

เรื่องที่ ๒ เรื่องหมาจิ้งจอกก็เรื่องเล่าถึงตามโตโม ผู้เป็นทายาทของตระกูลเกนจิในศตวรรษที่ ๑๒ ทายาทที่มั่งคั่งเต็มว่า มินาโมโตตามโตโม เป็นคนที่จิตใจชอบความรุนแรงผิปรกติ ตามโตโมเป็นผู้เป็นพ่อเห็นเช่นนั้นก็อดกังวลใจไม่ได้ จึงตกลงใจส่งลูกชายไปยังมณฑลบงะ เพื่อให้ครอบครัวยोगะตะที่อยู่บนเป็นผู้ดูแลให้ ตามโตโมจะให้คนใช้คนหนึ่งซึ่งเป็นชายไรมีชื่อฮาดาโน จิโร เดินทางไปด้วย

ทั้งนายทั้งบ่าวเดินทางระหกระเหินขึ้นเขาลงห้วย มีหมาที่เลี้ยงไว้ตามไปด้วยตัวหนึ่ง ในที่สุดมินาโมโต ตามโตโมกับฮาดาโน จิโร ก็ได้เดินทางมาถึงช่องเขาอะไกวะที่อยู่ระหว่างภูเขาภิรากับภูเขาเมีย-

เกะ ทิวทัศน์โดยรอบที่เห็นจากตรงนั้น ช่างสวยงาม จนคนทั้งสองตัดสินใจนั่งพักใต้ต้นสนก่อน เพื่อจะได้นั่งชมความงามให้นานอีกหน่อย เพราะตามโตโมรู้สึกติดอกติดใจหลงไหลเสน่ห์ทิวทัศน์อันสวยงามวิเศษนั้นเป็นที่สุด

ขณะนั้นหมาที่ตามไปด้วยได้ทรุดตัวลงนั่งอย่างเรียบร้อยตรงข้างๆ ตัวตามโตโม แต่ทันใดนั้นหมาก็ได้เห่ากระโชก แล้วกระโจนโครมไปที่ตัวตามโตโม ตามโตโมกำลังนั่งเพลินๆ ก็อดตกใจไม่ได้ และด้วยเหตุที่ตามโตโมเป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียวหยาบกระด้าง จึงชักดาบออกจากฝักที่ตรงเอว แล้วฟันลงไปทอหมาด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว หัวหมาขาดออกจากตัว แต่ก็ไม่ยักหล่นลงกับดิน กลับกระเด็นขึ้นไปบนต้นสนและก็น้ำแปลกที่หัวหมานั้นจับคองใหญ่ตัวหนึ่ง ซึ่งกำลังจ้องมองดูคนทั้งสองด้วยท่าทางดูร้ายน่ากลัวเมื่อหัวหมาอัปปางบ้องเข้าให้โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเช่นนั้น จูก็ได้รีบบาดเจ็บอย่างสาหัส บิดตัวอย่างรุนแรงด้วยความเจ็บปวด สุดท้ายก็ตายหล่นลงมาจากต้นไม้

เมื่อได้เห็นเช่นนั้น คนทั้งสองถึงกับตะลึงงันไปเป็นครู่ พอได้สติรู้สึกตัว ทั้งตามโตโมกับฮาดาโน จิโร ต่างมองหน้ากันด้วยท่าทางโศกเศร้า ตามโตโมเสียใจที่ความใจเร็วคว้านได้ของตนได้ทำให้ประหารหมาที่จงรักภักดีไปเสีย คนทั้งสองจึงได้ช่วยกันฝังศพหมาไว้ตรงนั้นด้วยความรู้สึกโศกเศร้าเสียใจ

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

รอดด้วยปัญญา

(นิทานอาร์มีเนีย)

บ้านเมืองของชาวอาร์มีเนีย ได้ถูกแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนหนึ่งชนแอริสเซีย ส่วนหนึ่งชนแอตริก และส่วนที่สามชนแอทหร่าน แต่ นิทานเรื่องนี้มาจากชาวอาร์มีเนีย ส่วนหนึ่งของแอริสเซีย อีรินา เซเลซ โนวาเป็นผู้แปลไว้ในนิทานพื้นเมืองของดินแดนโซเวียต เรื่องเล่าเกี่ยวกับความมีปัญญาของช่างทอผ้า ซึ่งไม่แต่จะมีปัญญาคิดสิ่งแปลกใหม่ให้ผู้คนประหลาดใจแล้ว ยังจะช่วยให้บ้านเมืองรอดพ้นจากการขย้ำของข้าศึกอีกด้วย เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระเจ้าซาร์ของดินแดนแห่งหนึ่ง วันหนึ่งขณะที่พระองค์ประทับบนบัลลังก์ ได้มีทูตของพระเจ้าซาร์อีกบ้านเมืองหนึ่งมาขอเข้าเฝ้า เมื่อทูตนั้นเข้ามาใกล้ที่ประทับก็ได้เอาชอเล็กมาขีดวงไว้รอบๆ บัลลังก์ที่ประทับนั้น แล้วก็ถอยไปอยู่ข้างหนึ่งโดยไม่พูดจาว่าอะไร พระเจ้าซาร์ทรงงงเงืงพลาจตรัสถามว่า

“นั่นมันแปลว่าอะไรกัน”

แต่ทูตนั้นก็ไม่ตอบ พระเจ้าซาร์ทรงเห็นเช่นนั้นก็ร้อนพระทัย ตรัสเรียกวิเชียรอำมาตย์ผู้ใหญ่กับอำมาตย์

รองๆ ให้เข้ามาเฝ้า และตรัสสั่งให้อธิบายความหมายให้ฟังว่า เส้นที่ขีดลากลเป็นวงรอบบัลลังก์นั้นหมายความว่าอย่างไร คนเหล่านั้นพิจารณาอย่างใกล้ชิด แต่ก็ไม่มีใครบจะทูลตอบว่าอะไร พระเจ้าซาร์ก็ยังพิโรธ ตรัสว่า

“นำชายหน้าจริง พวกเจ้าทั้งหลายนี้ ช่างไม่มีใครสักคนเลยหรือในบ้านเมืองของข้าที่สามารถจะบอกสิ่งที่ข้าอยากจะรู้ได้”

เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไร พระเจ้าซาร์จึงโปรดให้ไปเรียกผู้สติปัญญาทั้งปวงในดินแดนของพระองค์ให้มาอธิบายความหมายของสิ่งที่ขีดไว้ นั้นทั้งตรัสสั่งให้ไปเตือนคนเหล่านั้นไว้ล่วงหน้าว่า ถ้าใครอธิบายไม่ได้ละเป็นลูกตัดหัวทีเดียว

บรรดาวิเชียรก็ได้ไปปฏิบัติตามรับสั่ง ได้ตระเวนไปทั่วบ้านทั่วเมืองได้ไปเคาะประตูบ้านทุกบ้าน และวันหนึ่งก็ได้มาถึงบ้านเล็กๆ หลังหนึ่งพออย่างเข้าไปในบ้านก็อดแปลกใจไม่ได้ที่ไม่ได้เห็นใครนอกจากเปลที่แกว่งไปมาได้เอง โดยไม่มีใครไกว วิเชียรเหล่านั้นต่างถามกันว่า

“เอ๋ย มันแปลว่าอย่างไรนะ

ทำไมเปลถึงได้ไกวได้เอง ในเมื่อไม่มีใครอยู่ตรงนั้นสักคน”

คนเหล่านั้นยืนแปลกใจกันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เดินเข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง ก็ได้เห็นเปลไกวได้เองอีกทั้งที่ไม่มีคนอยู่สักคน วิเชียรทั้งหลายก็ยิ่งแปลกใจยิ่งขึ้น เมื่อขึ้นหลังคาก็ได้เห็นมีข้าวสาลีตากอยู่ และถึงแม้จะมีนกมากมายมาวนเวียนอยู่แต่ก็ไม่กล้าเข้ามาจิก ทั้งนี้เพราะมีหัดไม้ธูปติดอยู่ที่หลังคา และโบกไปมาได้เอง

เห็นดังนั้น บรรดาวิเชียรยิ่งประหลาดใจยิ่งขึ้นกว่าเก่า ต่างถามกันว่า

“เอ๋ย ทำไมพดถึงได้โบกไปมาได้ ในเมื่อลมก็ไม่มี ดูซิโบไม่ไหวสักนิด”

ครั้งลงจากหลังคาเข้ามาในบ้าน ก็ได้เข้าไปในห้องที่สามอันเป็นห้องสุดท้าย ก็ได้แลเห็นคนนั่งอยู่ที่หูกกำลังทอผ้า จึงตรงเข้าไปถามว่า

“นี่แน่ะ ช่างทอผ้า ไหนบอกเราหน่อยซิว่าทำไมเปลถึงได้ไกวเองได้ และพดบนหลังคาก็โบกไปมาได้”

“ไม่มีอะไรพิสดารพิศดารอะไร

หอรอก ของเหล่าน้าทำตนเองทั้งนั้น”

“หนอยเนาะ จะมาตลกกับเรา หรือ เจ้าน้อยอยู่ทุกหนทอผ้า แล้วเจ้าจะทำได้ยังไง”

“โธ่ ก็เรื่องง่ายๆ ไม่ได้แปลกพิสดารอะไรสักหนอย” ข้างทอผ้าตอบ “ท่านเห็นไหมล่ะว่าขามี่เชือก ๓ เส้น ผูกติดอยู่กับหู เชือกเส้นหนึ่งก็ผูกกับเปลในห้องแรก อีกเส้นหนึ่งผูกกับเปลในห้องพักสอง และเชือกเส้นที่สามก็ผูกไว้กับพัด เวลาข้าทอหูก เชือกทั้ง ๓ ก็กระตุกไปด้วย และก็ทำให้เปลไกวเองได้ พัดโบกเองได้ดังที่ท่านเห็นแล้ว”

วิเชียรทั้งหลายก็ขยับใกล้เข้าไปอีก ก็แลเห็นเชือกสามเส้นผูกติดอยู่กับหูกจริงดังว่า เห็นแล้วก็อุทานออกมาว่า

“เออ ข้างทอผ้ามันฉลาดเฉียบแหลมจริง คนนั้นละเป็นคนที่เราต้องการละ มาเถละไปเฝ้าพระเจ้าชาร์ด้วยกันเถละ เพื่อว่าเจ้าจะอธิบายถวายได้ว่า ที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์จะทรงทราบนั้นมันหมายความว่าอย่างไร”

“พระองค์ทรงมีพระประสงค์จะทรงทราบอะไร”

“อย่างนี้โงะละ คือเมื่อเร็วๆ นี้ มีทูตจากแดนไกลมาขอข้าเฝ้า พอมาถึงก็เอาขอล้อมมาขีดเส้นเป็นวงรอบบัลลังก์ ไม่มีใครเดาออกว่าหมายความว่าอย่างไร ไม่ว่าพระเจ้าชาร์เองหรืออำมาตย์ราชบริพาร เราถึงต้องมาเที่ยวหาคนมีสติปัญญาไปอธิบายให้พระองค์ฟัง เจ้าทำได้ไหมล่ะ พระองค์ทรงมีรางวัลอย่างงามประทานด้วยนะ”

ข้างทอผ้าฟังแล้วก็คิด แล้วก็หยิบกระดุน้อยอย่างที่ทำเป็นของเด็กเล่น ๒ อันด้วยกันใส่กระเป๋าลำพวย แล้วก็ออกไปที่ลานบ้านอ้อมไก่อไปด้วยตัวหนึ่ง วิเชียรทั้งหลายเห็นแล้วก็อดงงไม่ได้ถามว่า

“อะไรกัน เจ้าต้องเอาไก่อไปด้วยหรือ เอาไปทำอะไรนะ”

“แล้วท่านก็จะได้เห็นเองนะแหละ” ข้างทอผ้าพูดแล้วก็จับไก่อใส่ตะกร้าหวายไปยังวังพระเจ้าชาร์พร้อม กับวิเชียร ไม่ช้าก็ถึงที่หมาย ข้างทอผ้าก็เข้าไปในวังเพื่อเฝ้าพระเจ้าชาร์

ข้างทอผ้าเหลือบคู่เส้นที่ลากเป็นวงรอบบัลลังก์พระเจ้าชาร์แล้วก็โยนกระดุน้อย ๒ อันไปที่เท้าทูตต่างแดนนั้น และราวกับจะตอบเรื่องนั้น อีกฝ่ายหนึ่งก็วิ่งขว้างเต็มกำมือออกจากกระเป๋าลำพวย แล้วก็ซัดลงบนพื้น ข้างทอผ้ายิ้มแล้วเอาไก่ออกจากตะกร้าวางไว้ตรงเม็ดข้าวที่ซัดไว้เต็ม ไก่เห็นข้าวก็ดีใจ จิกเอากันด้วยความหิว ไม่นานเม็ดข้าวนั้นก็ถูกไก่จิกกินเกลี้ยง ทูตต่างแดนเห็นเช่นนั้นก็รีบออกจากวังไปทันที พระเจ้าชาร์กับข้าราชบริพารเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ พระเจ้าชาร์ตรัสถามว่า

“เจ้าคนนั้นเขาหมายความว่าอย่างไร”

“เขาวางพระเจ้าชาร์ของเขาประกาศสงครามกับเรา พะยะกะและกองทัพของเขา กำลังจะมาร้อมเมืองเราอยู่ เขาอยากให้เราว่าพระองค์จะสู้หรือจะยอมแพ้ เขาถึงได้มาขีดวงรอบบัลลังก์ของพระองค์”

“เออ ข้าเชื่อว่าเจ้าพูดถูก แต่

ข้ายังไม่เข้าใจว่า ทำไมเจ้าถึงโยนกระดุน้อยของเด็กเล่นไปที่เท้าเจ้าทูตนั้น”

“ข้าพระองค์ทำเช่นนั้นเพื่อให้เขารู้ว่าเราเข้มแข็งกว่ามากน่ะ ไม่อาจเอาชนะเราได้ง่ายๆ หอรอก พูดง่ายๆ ก็คือ ‘เจ้าเป็นแค่เด็ก’ ถ้าจะมาเปรียบกับเรา ควรจะอยู่กับบ้าน เล่นของเล่นเสียดีกว่าจะมาทำศึกสงคราม”

“เอาละ พอเจ้าอธิบายก็เข้าใจชัดเจน แต่ข้าก็ยังไม่วู้อยู่คิดว่าทำไมเจ้าทูตต่างแดนนั้นมันเอาเม็ดข้าวโปรยไปบนพื้น แล้วทำไมเจ้าถึงเอากไก่ออกจากตะกร้าให้มาจิกข้าวนั้น”

“เรื่องนั้นก็อธิบายไม่ยากพะยะกะ ทูตต่างแดนนั้นพยายามจะทูลให้ทรงทราบว่า กองทัพของพระเจ้าชาร์ของเขามหาศาลแค่ไหน มีทหารมากมายเท่ากับเม็ดข้าวที่เขาซัดให้กระจัดกระจายอยู่บนพื้น ข้าพระองค์มีไก่อีกหลายเอาออกมาจิกข้าวจนหมดไม่เหลือสักเม็ดเดียว เป็นการบอกให้เขารู้ว่า ถ้ากล้ายกทัพมารุกรานเราละก็ นักรบของเขาไม่มีวันเหลือรอดกลับไปได้จนคนเดียว เขาคงเข้าใจได้ดังที่รับรื้อนกลับไปพะยะกะ”

พระเจ้าชาร์ทรงพอพระทัยเป็นอันมาก ได้ประทานรางวัลให้มากมาย พร้อมกันนั้นก็ตรัสว่า

“เข้ามาอยู่ในวังกับเราเสียเถละ เราจะตั้งให้เจ้าเป็นวิเชียร”

“เป็น พระกรุณาธิคุณล้นพ้น พะยะกะ ข้าพระองค์ไม่ประสงค์จะเป็นวิเชียร ข้าพระองค์มีงานทำอยู่แล้ว”

ทูตแล้วก็ลาจากไป ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

พีในขวด

(นิทานเยอรมัน)

นิทานทำนองนี้มักเป็นนิทานอาหรับ แต่นิทานเยอรมันก็มีเล่า และมีรายละเอียดต่างไปบ้าง ดังที่ฟรานซิส พี มากูน กับ อะเล็กซานเดอ เอช กราฟ แปลเล่าไว้ดังนี้ ครึ่งหนึ่งยังมีคนตัดไม้คนหนึ่ง แสนจะยากจน ต้องทำงานแต่รูจนกระทั่งตกคืน แต่กระนั้นเมื่อสะสมเงินได้จำนวนหนึ่ง คนตัดไม้ก็ได้พูดแก่ลูกว่า

“นี่แน่ะ เจ้าหนู เจ้าเป็นลูกคนเดียวของพ่อ พ่อจึงอยากจะทำให้เงินที่พ่อหามาได้ด้วยหยาดเหงื่อของพ่อเพื่อการศึกษาของเจ้า ให้เจ้าได้เรียนวิชาที่พ่อจะเป็นอาชีพเหมาะๆ ได้ เจ้าจะได้เลี้ยงดูพ่อได้ในยามแก่เฒ่า เพราะในเวลานั้น ข้าแฉ่งพ่อคงแข็งแรง ทำการงานอะไรไม่ได้ได้แต่อยู่กับบ้าน”

ด้วยเหตุนี้ ลูกชายของคนตัดไม้จึงได้ไปเข้ามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างขยันขันแข็งจนจบปริญญาตรี พากันยกย่องสรรเสริญเป็นอันมาก ลูกคนตัดไม้เรียนอยู่ที่นั่นได้พักหนึ่ง ก็ได้ย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัยอื่นอีก ๒-๓ แห่ง แม้กระนั้นก็ยังไม่วางใจเรื่องเงินที่พ่อสะสมเอาไว้ก็เกิดหมดลง จึง

ต้องกลับบ้าน พ่อรู้เข้าก็อดดูทานออกมาด้วยความเสียใจไม่ได้ พ่อว่า “โอ้เอ๋ย เจ้าหนู พ่อไม่มีเงินจะให้เจ้าออกไปแล้ว ยิ่งในยามลำบากยากแค้นอย่างนี้ พ่อไม่มีทางหาเงินได้มากเกินกว่าที่พ่อจะซื้อหาอาหารประจำวันได้แม้แต่เหรียญเดียว

“พ่อจำ อย่าไปคิดถึงเรื่องนั้นเลย ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้า พระองค์คงจะทำให้ลูกได้ประโยชน์มากที่สุด ลูกจะปรับตัวเองให้ได้”

ดังนั้นเมื่อพ่อกำลังจะออกจากบ้านเข้าไปในป่าเพื่อหาเลี้ยงชีวิตด้วยการตัดต้นไม้ แล้วก็กองไว้เตรียมเอาไปขายอยู่นั้น ลูกชายก็พูดขึ้นว่า “ลูกจะไปด้วย ไปช่วยพ่อ”

“จริงหรือ เจ้าหนู มันจะหนักเกินไปสำหรับเจ้า เจ้ายังไม่เคยกับงานหนัก จะทนไม่ไหวหรอกนะ นอกจากนี้ พ่อมีขวานอยู่เล่มเดียวเท่านั้น จะซื้ออีกเล่มหนึ่งก็ไม่มีเงิน”

“ไปยืมคนข้างบ้านซิพ่อ เขาคงให้พ่อยืมหรอกนะ แล้วลูกหาเงินได้พอ ก็ซื้อหาไว้ใช้เองสักเล่มหนึ่ง”

พ่อก็ไปยืมขวานของเพื่อนบ้านมาเล่มหนึ่ง เข้าวางขึ้น ทั้งพ่อทั้ง

ลูกก็ได้ออกจากบ้านตั้งแต่รุ่งแจ้งเข้าไปในป่า ลูกชายได้ถูกลูกจอกช่วยพ่อทำงานอย่างคล่องแคล่วและร่าเริง จนกระทั่งตะวันตกงหว พ่อก็บอกว่า “พักกินอาหารกลางวันกันเถละ ต่อจากนั้นจะได้ทำงานได้รวดเร็ว เป็นสองเท่าของตอนเช้า”

ลูกชายหยิบ ขนมนึ่ง มาถือไว้ แล้วบอกพ่อว่า

“พ่อจะพักก็พักเถละ ลูกยังไม่เหนื่อย ลูกจะไปเดินเล่นในป่าสักหน่อย จะไปหารังนก”

“เหลวไหลจริง เจ้าอยากจะได้เงินไปทำทำไมกัน เดียวก็จะมีเหนื่อยจนยกแขนไม่ไหวหรอก อยู่ตรงนั้นแหละ มา มานั่งข้างๆพ่อ”

แต่ลูกชายก็ทำตามใจตัวเอง เดินเข้าไปในป่า กินขนมนึ่งแล้วก็รู้สึกสบายใจ เทวเพ่งมองตามกิ่งไม้เขียวๆ เผื่อปะเหมาะจะกระโดด อาจจะเจอรังนกเข้าสักรังหนึ่ง ดังนั้นจึงเดิน สะเปะสะปะไปทางโน้นทางนี้ จนกระทั่งมาถึงต้นโอ๊กเก่าแก่มียอดหลายร้อยปี ต้นก็ใหญ่ขนาด ๕ คนโอบก็ยังไม่รอบ เห็นเช่นนั้น ลูกชายคนตัดไม้ก็หยุดมองดู ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงพูดเมื่อเงยหูฟังก็ได้ยินเสียงพูดอุวว่า

“ปล่อยข้าออกไป ปล่อยข้าออกไป”
มองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นอะไร ทั้งๆ
ที่เสียงพูดนั้นดูเหมือนจะมาจากใต้
พื้นดิน จึงได้ร้องถามว่า “อยู่ที่
ไหนละ” ก็มีเสียงตอบมาว่า
“ตรงนั้นไงละ ตรงรากต้นไม้
นั่นแหละ”

ลูกชายคนตัดไม้ก็ได้จัดการ
กวาดตรงใต้ต้นไม้ แล้วค้นหา
ตรงระหว่างราก ในที่สุดก็เจอขวด
ใบหนึ่งอยู่ในโพรงเล็กๆ เมื่อหยิบ
ขึ้นมาดูและส่องกับแสงตะวัน ก็แ
เห็นอะไรอย่างหนึ่งรูปร่างคล้ายกบ
กระโดดขึ้นๆ ลงๆ อยู่ในนั้น แล้วก็
ร้องอีกว่า “ปล่อยข้าออกไป ปล่อย
ข้าออกไป” ลูกชายคนตัดไม้ไม่ได้
เฉลียวใจนักถึงภัยอันตราย จึงดึง
ขวดออกออก ทันใดนั้นเจ้าผีในขวด
ก็ทะลึ่งออกมาจากขวด พอออกมา
ได้ ตัวก็โตขึ้นๆ อย่างรวดเร็ว เพียง
๒-๓ วินาที ตัวก็โตเท่ายักษ์อันน่า
ประหลาดพรรณพรางขนเผอิฐหนากับ
ชายนั้น แล้วก็ร้องออกมาด้วยเสียง
อันดังน่าหวาดหวั่นว่า

“นี่เจ้ารูปร่างใหม่มา การที่เจ้า
ปล่อยข้าออกมานั้นเจ้าจะได้อะไร
เป็นรางวัล”

“ข้าจะรู้ได้อย่างไร”

“บอกให้ก็ได้ ก็ข้าจะหักคอ
เจ้าเสียละซี”

“เจ้าควรจะบอกข้าเร็วกว่านี้
ข้าจะได้ปล่อยให้เจ้าอยู่ในขวดนั้น
ต่อไป แต่เจ้าต้องไปตามคนอื่นๆ ดู
เพื่อว่าหัวข้าจะได้ตั้งตรงอยู่อย่างนี้”

“จะถามคนอื่นๆ หรือไม่ เจ้าก็
จะต้องได้รางวัลที่เจ้าสมควรได้รับ
เจ้าคิดว่าที่ข้าถูกเก็บไว้ในขวดตั้ง
นานนั้นนะเพื่อเอาใจใครหรือ ไม่
เลย ข้าถูกลงโทษอย่างหนัก ข้า
นั่นแหละ คือเมอร์คิวรีผู้เรืองอำนาจ

และจะต้องหักคอผู้ที่ปล่อยข้าให้เป็น
อิสระ”

“ข้าก่อน รวดเร็วยังนั้นเห็น
จะไม่ได้หรอก นอกจากนั้นข้ายังต้อง
รู้ก่อนว่าเจ้าเป็นผีจริงและถูกขังอยู่
ในขวดนั้นจริง ถ้าเจ้ากลับเข้าไปใน
ขวดใบเล็กนั้นได้ ข้าถึงจะเชื่อ แล้ว
เจ้าจะทำแก้อะไรก็ตามใจ”

“เรื่องเล็ก” เจ้าผีตนนั้นพูด
อย่างยโสที่สุด แล้วก็ทำตัวหดเล็ก
ลงจนเท่าขนาดตอนแรกที่เห็นแต่แรก
จนกลืนเข้าไปทางปากขวดใบนั้น
ได้ ยังไม่ทันที่เจ้าผีนั้นจะเข้าไปพัน
ปากขวด ชายนั้นก็รีบเอาจากมอด
ปากขวด แล้วโยนขวดใบนั้นไว้ที่
เก่าตรงระหว่างรากต้นไม้ใหญ่

พอลูกชายคนตัดไม้กำลังจะ
เดินกลับไปหาพ่อ ผีตนนั้นก็ร้อง
วิงวอนอย่างน่าสงสารว่า

“ช่วยปล่อยข้าออกไปที่เถอะ
ช่วยปล่อยข้าออกไปที่เถอะ”

“ไม่ปล่อย รับรองว่าไม่ปล่อย
เจ้าออกมาซ้ำสองหรอก เมื่อข้าจับ
เจ้าได้ทีหนึ่งแล้ว เป็นไม้ม้วน
ปล่อยผู้คิดจะเอาชีวิตข้าแน่นอน”

“คราวนี้ถ้าท่านปล่อยข้าออก
มา ข้าจะให้ท่านอย่างเพียงพอ พอ
จะอยู่ได้จนชั่วชีวิต”

“ไม่ต้องการ เจ้าจะมาดลกกับ
ข้าเหมือนอย่างคราวแรกอีกนะซี”

“พูดอย่างนั้นมันเป็นการโหม้โชค
ลาภทั้งเสียจะบอกให้ คราวนี้ข้า
จะไม่ทำอะไรท่านหรอก ตรงกัน
ข้ามข้าจะให้รางวัลท่านอย่างงามอีก
ด้วย

ได้ยินเช่นนั้น ชายหนุ่มลูกชาย
คนตัดไม้ก็โกรธว่า “หรือจะ
ลองเสียดูอีกที เผอิญจะรักษาคำ
พูด จะไม่ทำอันตรายเรว” คิดแล้ว
ก็ดึงขวดออก และก่อนที่ผีตนนั้น

จะออกมาจากขวด และเหยียดแข้ง
เหยียดขาขยายตัวใหญ่เท่ายักษ์ มัน
ก็พูดว่า

“เอานี้เป็นรางวัลของท่าน”

พูดพลางก็ยื่นฝ่ามือปิดแผลให้
ชั้นหนึ่ง แล้วพูดต่อไปว่า

“ถ้าเอาขาข้างหนึ่งลูบที่แผล
แผลก็จะหาย ถ้าเอาขาอีกข้างหนึ่ง
ลูบที่แผล แผลก็จะกลายเป็นเงิน”

“ข้าต้องลองดูก่อน” พูดแล้ว
ก็ไปที่ต้นไม้ เอาขวานมาขวานที่เปลือก
แล้วเอาขาข้างหนึ่งลูบรอยขีด
ไว้กลายเป็นเนื้อเดี๋ยวดังเดิมทีเดียว

เมื่อเห็นว่าได้ผลจริงดังนั้นแล้ว
ก็พูดว่า “ถ้าเช่นนั้นก็ใช้ได้ เอา
ออกไปได้ แล้วเราก็แยกจากกัน
ตรงนั้นนะ” ผีตนนั้นขอบอกขอบใจ
ผู้ที่ปล่อยตนออกมา และชายหนุ่มก็
ขอบใจผู้ที่ให้ผิวเผินเช่นนั้น แล้วก็
กลับไปหาพ่อ พ่อพ่อแลเห็นก็เอ็ด
ตะโรถามว่า

“ไปมั่วเที่ยวเล่นที่ไหนมา
ทำไมถึงมาเสียแล้วหรือ จึ่งนะ
พ่อบอกแล้วว่าเจ้าทำไม่ได้ แล้วก็
ไม่มีวันเสร็จ”

“อย่าร้อนใจไปเลยพ่อ ลูกจะ
ชดเชยเวลาที่เสียไปเอง”

“ชดเชยหรือ ไม่มีทางหรอก”

“เอ้า คอยดูนะพ่อ ลูกจะพัน
ต้นไม้จนทำให้ขาดล้มครืนเลย”
พูดแล้วก็เอาฝ่ามือขวานนั้น แล้ว
พันลงไป แต่ด้วยเหตุที่ฝ่าที่พันนั้น
ทำให้ขวานเหล็กกลายเป็นขวานเงิน
ไปเสียแล้ว เมื่อพันลงไป ขวาน
ก็บิดไปเลย ลูกชายก็ร้องบอกพ่อว่า

“ตายจริง พ่อ ดูซิพ่อ เอาขวาน
เถวๆ อะไรมาให้ลูกก็ไม่รู้ บิดเบี
หมดแล้ว”

พ่อแลเห็นเข้าก็ตกใจ ร้องถัน
ออกมาว่า

“เออเนาะ เจ้าไปทำอะไรนะ
นั่น ที่มันต้องซื้อใช้เขาละซี ยังไม่รู้
เลยว่าจะมีเงินพอซื้อใช้ให้เขาไหม
นี่ละหรือคือผลที่ได้จากการทำงาน
ของเจ้า”

“อย่าโมโหไปเลยพ่อ ลูกจะใช้
ให้เอง”

“โอ้ เจ้าลูกบัดซบ เจ้าจะมี
ปัญญาหาเงินที่ไหนมาใช่เขา เจ้ามี
อะไรนอกจากที่พ่อจะให้ ในหัว
สมองของเจ้ามีแต่เรื่องตลกคะนอง
แล้วก็ไม่ใช่เรื่อง ตัดไม้ ฟันไม้
เลย”

ครู่หนึ่งต่อมา ลูกชายก็พูดแก่
พ่อว่า “ลูกทำต่อไปไม่ไหวแล้วละ
พ่อ เลิกก่อนดีกว่า”

“อะไรกัน เจ้าคิดว่าพ่อจะมา
นั่งอมองตื้ออย่างเจ้าหรือ พ่อยัง
จะต้องทำอะไรต่ออะไรอีก ถ้าอยาก
กลับบ้านก็ไปคนเดียวละ”

“โอ้ พ่อ นี่เป็นหนแรกนะที่

ลูกได้เข้ามาในป่า แล้วจะให้ลูก
กลับไปตามลำพังคนเดียว ลูกไม่
รู้จักทางหรอก กลับด้วยกันก็แล้วกัน
นะพ่อ”

ตอนนั้นพ่อก็อยคลายโมโหลงไป
บ้างแล้ว ก็เลยขอมกลับบ้านด้วย มา
ระหว่างทาง พ่อได้พูดแก่ลูกว่า

“กลับไปนี่ เจ้าต้องเอาขวานที่
ชำรุดนี้ไปขาย ดูซิว่าจะได้เท่าไร
พ่อจะต้องหาให้ได้พ่อกจะใช้เจ้าของ
ขวานเขา”

ดังนั้นลูกชายก็ได้เอาขวานไป
ในเมืองด้วย ได้ไปหาช่างทองบอก
ขาย ช่างทองลองตรวจดูแล้วก็ชั่งดู
ในที่สุดช่างทองพูดขึ้นว่า

“มีราคา ๕๐๐ เหรียญ แต่ข้ามี
เงินไม่ถึงเท่านั้นหรอก”

“มีเท่าไรก็ให้มาก่อนละนะ ที่
เหลือข้าจะถือว่าติดหนี้ไว้”

ช่างทองก็ส่งเงินให้ ๕๐๐ เหรียญ
ส่วนอีก ๑๐๐ เหรียญติดไว้ก่อน

ชายหนุ่มกลับบ้านก็ถามพ่อว่า

“ลูกได้เงินมาแล้วละพ่อ พ่อ
ถามคนข้างบ้านเขาดูซิว่า เขาจะคิด
ค่าขวานเท่าไร”

“รู้แล้วละ ราคาเหรียญหนึ่งกับ
๖ เซนต์”

“ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นให้เขาไป
๒ เหรียญ ๑๒ เซนต์ก็ได้ เพิ่มให้อีก
เท่าหนึ่ง นี่ ดูนี่ซิพ่อ ลูกมีเงินพอ
จะแบ่งปันให้ได้” แล้วก็ส่งเงินให้
พ่อ ๑๐๐ เหรียญ พ่อก็บอกว่า “ที่
พ่อกี้ได้อยู่สบายไม่ขาดแคลน”

“อะไรกันนั้น เจ้าได้โชคลาภ
ขึ้นมาได้อย่างไร”

ลูกชายก็เลยเล่าเหตุการณ์ที่เกิด
ขึ้นให้พ่อฟังโดยตลอด หลังจากนั้น
ชายหนุ่มก็กลับไป ศึกษาต่อในมหา
วิทยาลัย ด้วยจำนวนเงินที่เหลือนั้น
และด้วยเหตุที่มีหัวใจพิเศษ สามารถ
รักษาแผลได้ทุกชนิด ไม่ช้าก็ได้
กลายเป็นหมอมือชื่อเสียงไป ♥

เป๊ปซี่
รสชาติที่นำหน้า

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

อศวินกาโรลี

(นิทานฮังการี)

ชาวฮังการี คงเป็นผู้ที่นับถือศาสนาอย่างเลื่อมใสศรัทธา จึงมีนิทานทำนองนี้หลายเรื่องด้วยกัน ดังเรื่องนทเบกก โสฟมัน กับ คยริบิโร เล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองฮังการีเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่ง ยังมีอศวินผู้หนึ่งชื่อกาโรลี เป็นผู้ร่ำรวยและกล้าหาญอย่างยิ่ง พระราชาจึงโปรดแต่งตั้งให้เป็นอศวิน เมื่อครั้งที่ชาวฮังการีรบกับชาวตุรกีศัตรูเก่าครั้งแล้วครั้งเล่า มีอยู่ครั้งหนึ่งที่อศวินกาโรลีเสียท่า ถูกชาวตุรกีจับเป็นเชลย และถูกส่งไปยังเมืองคอนสแตนติโนเปิล เมืองหลวงของตุรกี อศวินกาโรลีถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวน อยู่ในหอคอยที่ ๗ ซึ่งมีคุกเขียดกุดาอันเป็นคุกที่แข็งแรงที่สุดในโลก ไม่เคยมีใครที่หลุดติดคุกเขียดกุดาแล้วหนีรอดไปได้ มีแต่ตายอยู่ในนั้นตงหลายร้อยคนมาแล้ว

แต่ก็มีธรรมเนียมในครั้งกระนั้นว่า นักโทษอาจพ้นโทษได้ ถ้ามีเงินมาไถ่ตัว ชาวตุรกีได้ส่งข่าวไปถึงเมียของอศวินกาโรลีให้นำเงินก้อนใหญ่มาไถ่ตัวสามี อศวินกาโรลีเป็นคนมีเงิน เพราะฉะนั้นจึงหวังอยู่ทุกเมื่อเชื่อนั่นว่าเมียของตนจะต้องนำเงินมาไถ่ตัว อศวินกาโรลีนั่งอยู่ใน

คุกอันมืดและอับชื้น คิดถึงลูกๆที่นารักอยู่วันแล้ววันเล่า คิดว่าบ้านนี้จะคิดถึงพ่อสักเพียงไหน คงจะต้องใจจดใจจ่ออยากให้พ่อกลับถึงปราสาทเกอฮาลมโดยปลอดภัย อศวินกาโรลีคิดถึงลูกเสียจนได้ยินเสียงลูกๆ เรียกพ่อให้กลับบ้านเร็วๆ เสียงนั้นฟังเหมือนเสียงจริงๆของลูกเสียจนทนฟังอยู่ไม่ได้ ต้องเฝ้าอดออด

เวลาล่วงไปตั้งหลายอาทิตย์เงินก็ยังไม่มีมา ชาวตุรกีก็ส่งข่าวไปเร่งเมียของอศวินกาโรลีให้รีบส่งเงินมา คนเหล่านั้นรู้ว่าไม่ว่าเงินจะมากสักแค่ไหน เมียของอศวินกาโรลีจะต้องหาเงินไถ่ตัวสามีของตนจนได้ และชาวตุรกีก็อยากได้เงินมากกว่าอยากไถ่ตัวอศวิน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้รับคำตอบจากเมียอศวินผู้

กาโรลีเองก็ได้แต่นั่งเศร้าและท้อแท้ และพร้อมกันนั้นกาโรลีก็ไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่าสวดมนต์ทุกเช้าทุกค่ำเพื่อขอให้พระผู้เป็นเจ้าโปรดให้ตนหลุดพ้นจากคุกและจากโซ่ตรวนนั้นโดยเร็วด้วยเถิด แต่แล้วทุกอย่างก็คงเหมือนเดิม ไม่ว่าวันเวลาจะล่วงไปนานเท่าใดก็ตาม พยเข้าหาอศวินกาโรลีมักจะมีสวดมนต์

ด้วยความลึกลับใจ หวังไว้ว่าเงินค่าไถ่คงจะถึงในวันนั้น เวลาช่างผ่านไปอย่างช้าๆ ขณะที่คอยฟังข่าวพอดกเย็น เมื่อไม่มีข่าวมา กาโรลีก็กลับเศร้าลงไปอีก โช้ตรวนอันแสนหนักนั้นดูเหมือนจะทำให้กระดูกของกาโรลีแตกทำลายพอกๆกับหัวใจที่หัวใจของตน แต่แม้กระนั้นกาโรลีก็ยังสวดมนต์ต่อไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธาอย่างแรงกล้า

ในบรรดาเพื่อนร่วมคุกด้วยกัน ได้มีทหารราบคนหนึ่งซึ่งมีลักษณะร้าย ชอบปลุการบั่นตี ขาของคนได้เฝ้ากาโรลีสวดมนต์จึงวอนพระผู้เป็นเจ้าอย่างสม่ำเสมอ สายตาที่บลู ดารารับตมมองเห็นมีลักษณะเยาะเย้ยถากถาง และวันหนึ่งก็ได้ถามออกมาว่า

“สวดมนต์ทำไมกันนักหนานะเพื่อน”

“ก็เพื่อพระผู้เป็นเจ้าจะได้ช่วยให้ข้าหลุดพ้นไปจากที่นี่ไงละ”

“แล้วช่วยปลดปล่อยแล้วหรือยังเล่า”

“ก็ยังไม่สิ เพื่อนก็เห็นอยู่แล้ว”

“แล้วเพื่อนก็ยังสวดอยู่เรื่อยไป ถ้าไม่ใช่เพราะเพื่อนใจเฝ้า ก็เป็นเพราะพระเจ้าของเพื่อนที่เพื่อนสวดวิงวอนนั้น ไม่ได้ยินได้ฟังถ้อยคำ

ของเพื่อน หรือไม่กี่ไม่โปรดปรานเพื่อนเลย”

“เอ เพื่อนเฝ้าพระนามพระผู้เป็นเจ้ามาพูดเหลวๆ ไหลๆ ทำไมกันนะ เป็นคนหมิ่นประมาทศาสนาฉันนา”

“เปล่าละ ข้าไม่ได้ทำอย่างนั้น แต่พูดเช่นนั้น เพราะข้ารู้ตัวพระเจ้าที่แท้จริงคือใคร”

“นั่นละ คือคนหมิ่นศาสนาละ”

“ไม่ใช่หรอก ข้าเป็นพ่อมดนะ เป็นสมุนของมารร้าย พวกผู้หญิงที่อยู่ในองค์การของพวกเขา ก็คือพวกแม่มดที่รักกันอยู่แล้ว เชื่อว่าเพื่อนคงเคยได้ยิน”

อศวินกาโรลีผงกหัวรับคำ มีท่าทางตระหนกตกใจ

“เพื่อนจะสวดมนต์วิงวอนพระเจ้านานเท่าไรก็ได้ ตามใจปรารถนา มันเป็นสิทธิของเพื่อน แต่ข้ายืนยันได้เลยว่าทำอย่างนั้นนะ ไม่ได้ประโยชน์อะไรแม้แต่นิดเดียว พระเจ้าจะไม่ได้ยินเสียงสวดมนต์ของเพื่อนหรอก แล้วเพื่อนก็จะไม่ได้รับตอบด้วย เพื่อนก็ต้องนอนอยู่ในโซ่ในตรวนอย่างคนอื่นๆ ที่เขาติดมาก่อนหน้านี้แหละ”

พูดแล้วก็หัวเราะดังก้องไปทั่วคุก ทั้งยังทำให้โซ่ตรวนกระทบกันได้ยินเสียงแล้ว อศวินกาโรลีถึงกับสะท้าน

เช้าวันรุ่งขึ้น กาโรลีก็กลับสวดมนต์ต่อไปใหม่ ใจไม่ดีเกรงว่าพระเป็นเจ้าจะฟาดตนตายในฐานะที่ฟังถ้อยคำสบประมาทของพ่อมดนั้น กาโรลีสวดมนต์ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาทั้งเช้าและเย็น บางวันสวดตอนกลางวันด้วย ผลก็คือความเงียบกับถ้อยคำเหน็บแนมของพ่อมดที่

บอกอยู่เสมอมาเสมอทุกวี่ทุกวันว่า การสวดมนต์นั้นไร้ประโยชน์จริงๆ

จนกระทั่งในที่สุดอศวินกาโรลีก็พ่ายแพ้แก่มารร้าย ได้หนีไปพูดแก้ปณิธานกับดาราบันต์อย่างขมขื่นและท้อแท้สทรวงว่า

“เพื่อนชนะ โหนสอนข้าหน่อยซี จะสวดมนต์อ้อนวอนพระเจ้าของเพื่อนสวดอย่างไร ข้าสิ้นหวังแล้ว ไม่มีความหวังอันใดอีกแล้วที่จะได้ออกจากคุกนี้ไปหาลูกๆ ยังปราสาทเกอฮาลมของข้า”

“ในที่สุด เพื่อนก็เริ่มมีสติขึ้นมาแล้ว จะเริ่มต้นอย่างไรหรืออย่างนั้นไมเล่า”

แล้วแทนที่จะคุกเข่าก้มหัวอย่างอศวินกาโรลีทำเวลาสวดมนต์ พ่อมดนั้นก็กลับนอนเหยียดขาขวามือไม่กระดากที่นอนต่างเตียง พลางเบ็กตากว้าง อศวินกาโรลีก็ต้องทำตาม แล้วบลู ดาราบันต์ก็บอกให้พูดตามว่า

“พระบิดา ที่อยู่โนนรก”

กาโรลีอ้าปาก ยังพูดไม่ออก จนถูกเร่งว่า “พูดซิ” ก็เลยพูดตะกุกตะกักว่า

“พระบิดาของเรา... ที่อยู่... ใน”

“ดังๆซิ พูดชัดๆด้วย”

กาโรลีก็ต้องพูดใหม่ ชาญนั้นก็พูดว่า

“ดิฉันหน่อย พูดไป ๑ หมายเลข ๑ นะเป็นเลขขลังนะ”

“แต่ในหอคอยทั้ง ๑ ไม่เห็นมีอะไรขลัง” อศวินกาโรลีก็คิดอย่างเศร้าๆ ขณะที่ต้องเปล่งเสียงพูดคำร้ายๆนั้น

แต่เมื่อกาโรลีพูดจบเป็นหนที่เจ็ด พ่อมดนั้นก็สะบัดโซ่ตรวนของตนหลุดออกโดยไม่รู้สึกยากลำบาก

แต่อย่างใด แล้วก็คว้าเสื้อสีน้ำเงินตัวใหญ่กางออกบนพื้น แล้วพูดแก้อศวินกาโรลีที่กำลังตื้นตันตัว สั่นอยู่ว่า

“นั่นนะเพื่อน จับเสื้อข้าไว้ให้แน่นนะ แล้วก็หลับตาด้วย อย่าลืมตาเชียวนา จนกว่าข้าจะบอกให้ลืม ไม่อย่างนั้นเป็นตายทันทีเลยเข้าใจไหม”

กาโรลีผงกหัวรับคำ พูดอะไรไม่ออกเพราะตื่นตื่นตกใจ

“พร้อมแล้วนะ ข้าชอบเดินทาง แต่ว่าจำได้แล้วนะ เพื่อนต้องฟังคำสั่งของข้าให้ถูกต้องนะ”

กาโรลีหลับตาแล้วกำเสื้อสีน้ำเงินนั้นไว้แน่น คิดถึงแต่บ้านกับลูกๆ “ถึงอย่างไร ก็ไม่เสียอะไร” กาโรลีบอกตัวเองอย่างนั้น “มีแต่จะได้ด้วยซ้ำไป”

ทันใดนั้นโซ่ตรวนก็หลุดจากกำแพง กาโรลีแทบไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ในไม่ช้าเสื้อนั้นก็ค่อยๆ ลอยขึ้นและออกจากหน้าต่างถูกกรงอันหนักและแข็งแรงเหมือนมีเวทมนตร์คาถา อศวินกาโรลีได้กลิ่นความสดชื่นของอากาศภายนอกคุก ได้ยินเสียงผู้คน และสัตว์ขะพืดตนกับสหายพ่อมดเหาะออกจากคุกเขตคุกไป แต่กาโรลีก็ไม่กล้าดูหนทางว่าผ่านไประยะไหน แต่จะไปทางไหนก็ช่างเป็นไร ทันใดนั้นพ่อมดก็บอกว่า

“เออ ลืมตาได้แล้ว นี่ไงปราสาทเกอฮาลมของเพื่อน”

พ่อมดเอาโซ่ตรวนของกาโรลีผูกไว้ที่กำแพง ขณะที่กาโรลีลุกขึ้นและค่อยๆ ลืมตาขึ้นข้างหนึ่งกลัวว่าจะถูกหลอก แต่แล้วก็เห็นปราสาทเกอฮาลมของตนจริงๆ นะแหละ เออถึงบ้านแล้วจริงๆ ตอนนั้นก็เลยลืมตาอีกข้างหนึ่งดูให้เต็มตา พลางเดินดู

รอบๆ บ้านอย่างตื่นเต้น แล้วตามออกมาว่า

“ลูกๆ ข้าละ ลูกน้ารักของข้าอยู่ที่ไหน ไม่ได้ยินเสียงเลย เด็กๆ เคยเล่นกันเสียงเจี๊ยวจ๊าว น้าลูกน้อยๆ ของข้าไปไหนกันหมด”

เหลียวไป เหลียวมาก็แลเห็นโลงเล็กๆ เรียงเป็นแถวอยู่ตรงประตูปราสาท และมีโลงขนาดใหญ่ขึ้นอีกหลายโลงอยู่ใกล้ๆ พอเห็นเช่นนั้นกาโรลก็ร้องให้ถามว่า

“นี่เป็นโลงของลูกข้าหรือ โลงใหญ่นั่นละ”

“น้องสาวใจละ คนในครอบครัวของเพื่อนตายไปหมดแล้ว นอกจากเมียของเพื่อน”

“เมียของข้าหรือ เมียของข้าที่ไม่ยอมส่งเงินไปไถ่ตัวข้าจากคุกนี่รี”

อศวินกาโรลโถมตัวลงบนโลง

เหล่านั้น พลังร้องไห้อย่างสุดจะปลอบโยนได้

“ร้องให้ทำไมกันนะ เพื่อนจะหวงอะไรก็เพื่อนหันมาหา มารร้าย แล้วนับถือเป็นพระเจ้าของเพื่อนแล้วมิใช่หรือ ตอนนั้นพระเจ้าแท่ๆของเพื่อนคงหันหลังให้เพื่อนแล้วละ เพราะฉะนั้นจะร้องให้ไปทำไม ควรจะมีสติพอจะรู้ว่าอะไรอาจจะเกิดขึ้น”

“แต่เพื่อนสัญญาใจแล้ว”

“เปล่านี้ ไม่ได้สัญญา เพียงแต่เสนอแนะเท่านั้น แล้วเพื่อนก็ขอมรณีน”

“แต่ทำไมจึงเว้นเมียข้าไว้ละ ในเมื่อเธอถูกที่น้ารักของข้าไปหมด ทำไมไม่เอาเมียใจร้ายของข้าไปด้วย เมียใจร้ายไม่ยอมไถ่ตัวข้าออกจากคุก”

“ก็เมียเพื่อนเป็นพวกเดียวกับ

เรานี้นา เพื่อนควรจะต้องรู้มาก่อนแน่นอน หรือไม่ก็คงจะต้องสงสัยอยู่บ้างละ”

ในที่สุดอศวินกาโรลก็ได้พบเรือนอนน้ำสฟิงก์แล้ว ก็ได้สร้างวิหารอันสวยงามถวายพระเป็นเจ้า เพื่อว่ามารร้ายจะได้โกรธและมาเอาเมียของตนไป แต่แม้แต่มารร้ายก็ไม่ต้องการผู้หญิงคนนี้ เขาแล้วว่าถ้าผู้หญิงคนนั้นยังไม่ตาย อายุคงตั้ง ๔๐๐ ปีเข้าไปแล้ว

ส่วนโช่ตรวนเล่า เขาว่าเมื่ออศวินกาโรลตายไปแล้ว ปราสาทเกอฮาลมก็ตกอยู่ในมือของคนใจร้ายไม่แพ้เมียของตน คนเหล่านั้นเอามาทำเป็นคุกและใช้โช่ตรวนที่เคยพันขนากการกาโรลมาพันขนากการนักโทษของตนไว้กับกำแพง มีพ้อมดสมันของมารร้ายเฝ้าจ้องมองดูอยู่อย่างชื่นชมยินดี ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

บลูส์วิเศษ

(นิทานจีน)

นี่ก็เป็นของวิเศษอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งยังไม่เคยมีใครค้นไหนเล่ามาก่อน ทั้งคุณสมบัติของบลูส์วิเศษก็มีความวิเศษแปลกไปกว่าความวิเศษของสิ่งอื่น ดังเรื่องที่นางเหวิน-ซุนเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่ง ณ ที่ราบที่ท่าเป็นชนบทได้มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ทุกวันเด็กนั้นจะต้องนำวัวไปเลี้ยงตามป่าเชิงเขา เด็กเลี้ยงวัวนี้เก่งทางเป่าขลุ่ยกับขึงธนูยิ่งนัก วันหนึ่งขณะที่ปล่อยให้วัวที่ตนนำไปเลี้ยงไปเล็มหญ้ากินตามชอบใจ ส่วนตนไปเที่ยวหาไม้เหมาะๆ ที่จะทำขลุ่ยที่โนบ่าไฟ วัวที่เล็มหญ้าเพลินก็ได้เดินสะเปะสะปะไปย่านาของเจ้าของที่ดิน เจ้าของที่ดินเห็นเข้าก็ไม่โอหัง จึงให้คนตัววันนั้นจนตาย เมื่อเด็กเลี้ยงวัวกลับมาแลไม่เห็นวัวของตนก็เที่ยวหา เจ้าของที่ดินยังไม่หายโมโหจึงจับเด็กเลี้ยงวัวนั้นเขม่นเสียอย่างทารุณอีกด้วย เด็กเลี้ยงวัวไม่กล้าพูดจาว่าอะไรเพราะเห็นว่าตนยังเป็นเด็ก ทั้งพูดก็ไม่มีใครฟังเขา จึงได้แต่ทน แล้วเดินหนีไป แม้กระนั้นเจ้าของที่ดินยังให้หมาดุสอง

ตัวไล่ตามกัดเสียอีก เด็กเลี้ยงวัวกลัวมาก จึงวิ่งราวกับจะเหาะขึ้นเขา ลงห้วยไปจนถึงยอดเขาสูงแห่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นไม้สูงๆเป็นอันมาก เด็กเลี้ยงวัวปีนต้นไม้ต้นหนึ่งขึ้นไปนั่งบนกิ่งก้าน เจ้าหมาสองตัวที่วิ่งไล่หลังมาได้แต่ยืนเห่าอยู่ใต้ต้น เห่าจนเหนื่อยอ่อน หมาสองตัวจึงเดินทางตกกลับไป

เด็กเลี้ยงวัวที่นั่งอยู่บนกิ่งก้านไม้ใจอดคิดแค้นและชิงชัยเจ้าของที่ดินไม่ได้ ทั้งนี้เพราะตนกับพ่อแม่ต้องอาศัยวัวตัวนี้เลี้ยงชีวิต มาบัดนี้วัวตัวนี้ได้ตายเสียแล้ว ทั้งเจ้าของที่ดินยังจับตนเขม่นเสียอีกด้วย นัยธรรมแล้วหรือ ความยุติธรรมอยู่ที่ไหนกัน ยังคิดก็ยังไม่แค้น เด็กเลี้ยงวัวก็เลยร้องไห้โฮออกมา

ขณะนั้นเอง ได้มีเด็กน้อยคนหนึ่งมาขึ้นอยู่ใต้ต้นไม้ เด็กนั้นร้องถามว่า “นั่นเป็นอะไรไปละ เกิดอะไรขึ้น”

“วัวข้าถูกตี เจ้าของที่ดินตีจนตายนะซี แล้วที่นี่ยังจะกลับบ้านไปดูหน้าพ่อแม่ข้าได้อย่างไรเล่า”

“โอ๊ย อยากร้องไห้ไปเลย ไม่มี

ประโยชน์อะไรหรอก สู้อะไรก็เหวตาไม่ได้ ไปหาวัวเหวตามาสักตัวหนึ่ง”

“วัวอะไรกัน วัวเหวตา”

“ข้าได้ขึ้นป่าหาพบว่าวัวเหวตาอยู่ในภูเขาเหวตานั่น เป็นวัวที่มีกำลังมหาศาลสามารถไถนาได้วันละ ๘๐๐ หมู (หมู-เอเคอร์) ตอนกลางวัน และ ๘๐๐ หมูตอนกลางคืน ถ้าใครเป่าขลุ่ยวิเศษ วัวเหวตาได้ขึ้นเข้าจะตามมาเอง ถ้าได้วัวเหวตานี้มาครอบครองละก็รับรองได้ว่า วันนี้จะทำงานได้ดีไม่แพ้วัวเป็นพันๆ ที่เดียว”

ได้ยินคำว่าขลุ่ยวิเศษ เด็กเลี้ยงวัวถึงกับโอดลงมาจากต้นไม้ ถามเด็กนั้นว่า

“ข้าเป่าขลุ่ยเป็น แต่ว่าจะไปหาขลุ่ยวิเศษได้ที่ไหนล่ะ”

“ข้าก็ไม่รู้ ต้องไปหาดูเอาเอง”

เด็กเลี้ยงวัวกลับบ้านไปแล้วก็นั่งคิดถึงขลุ่ยวิเศษ ตนเองไม่เคยมีความคิดแม้แต่ฝันว่าจะมีขลุ่ยวิเศษอยู่ที่ไหน ในที่สุดก็เลยตัดสินใจจะออกไปเที่ยวหาดูในวันรุ่งขึ้น ดังนั้นพอสง่างๆ เด็กเลี้ยงวัวก็ออกเดินทาง

มุ่งหน้าไปยังภูเขา มอธอขวาน บ้า สะพายธนู ย่ำไปตามภูเขาชันๆ ลงๆ เป็นเวลาตั้ง ๒ วันก็ไม่แลเห็นหัวแหว ของขลุ่ยวิเศษแม้แต่เงา จนกระทั่ง ตกค่ำวันที่สามแล้วก็ยังเดินต่อมายู่ ที่เหนื่อยทั้งหัวแหว เพราะมาอยู่ใน บ้าทึบแต่ลำห้วยเดียว แม้ได้ยินเสียง ใบไม้เสียดสีกันก็ตกใจ เสียงเสื่อ คำรามไกลๆ ก็สะท้อนไปทั้งป่า เด็ก นันก็รีบขึ้นขึ้นไปซ่อนตัวบนต้นไม้ ทันใดนั้นก็ได้มีสายฟ้าแลบวาวขึ้น ในความมืดจากภูเขาใกล้เคียงนั้น สิ้นเปลี่ยไปเปลี่ยนมาสะท้อน ชันๆ ลงๆ เป็นระยะๆ เดียวก็เปลี่ยน เป็นสะพาน เดียวก็เปลี่ยนเป็นวัง เห็นแล้วเด็กเลียงวูรู้สึกติดอกติดใจ ยิ่งนัก ได้แต่เพ่งจ้องดูสัที่เปลี่ยน สลับไปมาในความมืด และก็แลเห็น บ้าไฟมีแสงสะท้อนวาว เห็นแล้ว ถึงกับงงันด้วยความอัศจรรย์ใจ อุทานออกมาว่า

“นั่นอะไรกัน ต้องมีเทวดา อยู่ตรงนั้นแน่ๆ เลย”

ทันใดนั้น เด็กเลียงวูก็ร้อง ออกมาด้วยความดีอกดีใจว่า

“ตรงนั้นคงต้องมีไม้ไฟวิเศษ อยู่แน่ๆ เลย ตีละ จะไปตัดเอามาทำ ขลุ่ย” คิดดังนั้นแล้วก็โดดลงจาก ต้นไม้ ขณะเดินตรงไปยังป่าไฟ เด็ก นันนึกขึ้นมาได้ว่า ไม่ควรจะไปหา เทวดาในกลางดึกอย่างนั้น ดีไม่ดี ยามของเทวดาอาจจะปล่อยสัตว์ดุๆ มากินตัวเสียก็เป็นได้ กอຍจนกว่า จะถึงรุ่งเช้าดีกว่า ดังนั้นจึงกลับไป และบนขึ้นไปนั่งบนคำคบไม้อย่าง เก๋า แต่ไม่ได้หลับตาลงแม้แต่บ่อย

ทั้งนี้เพราะเผาคูแสงที่เปลี่ยนสลับ ไปมาเป็นสีต่างๆ

พอไก่ขันเป็นครั้งที่สาม ท้อง ฟาเรอขวานมา บรรดานกเริ่มส่งเสียง ร้องกันอ้ออิง เด็กนันก็ไต่ต้นไม้ลง มา มอธอขวานที่เหน็บอยู่ที่เอว พลงขยับธนูบนบ่าให้เข้าที่ แล้วก็ ตรงไปยังป่าไฟ ครั้นเดินใกล้เข้าไป ห่างเพียง ๔๐-๕๐ ฟุต ก็ได้มีเสื่อใหญ่ ตัวหนึ่งโดดออกมาจากไหนไม่รู้ อ้าปากกางเล็บเตรียมจะตะปบ เด็ก นันจึงเอารธนูมายิงเสื่อ ที่เดียวเสื่อก็ ตาย ยังไม่ทันจะลงใจด้วยความ โล่งอก ก็ได้มีเสียงคำรามดังมาอีก แล้ว เสื่อก็ตัวหนึ่งนั่นเอง เห็นเช่น นั้น เด็กเลียงวูก็ยิงธนูไปอีกครั้ง หนึ่ง กราวนถูกลูกตาเสื่อพอด สัตว์ ร้ายได้รับบาดเจ็บก็กระโดดสูงตง ๓๐ ฟุตด้วยความเจ็บปวด แล้วก็ตก ลงมาที่ขอบหน้าผา เลยกถึงตกลง ไปในเหว ขณะที่เด็กนันเอามือเช็ด เหงื่อที่หน้าผาก เสื่อก็โผล่มาอีกตัว หนึ่ง ดูกว่าสองตัวแรกเสื่อก็ โดด ที่เดียวมาถึงตรงหน้าเด็กเลียงวู ทันที จะใช้ธนูก็ไม่ทัน จึงต้องใช้ ขวานสับลงไปเต็มแรงตรงหัวเสื่อ เสื่อร้องได้ที่เดียวก็ล้มลง สับลงไป อีก ๓-๔ ที่ก็เบนนอนสำเร็จเสร็จสิ้น กราวนได้พักจริงๆ เสียที ทุกแห่ง เจ็บปวด เด็กนันลุกขึ้นแล้วค่อยๆ เดินไปยังป่าไฟนั้น และก็ไต่ต้นไม้ ไฟทำขลุ่ยได้สำเร็จก่อนตะวันตก

พอเด็กเลียงวูเอปากและขลุ่ย ทำนองเพลง อันน่าติดใจก็ได้ล่อง ลอยไปทั่ว ป่าทั้งปามชีวิตจิตใจขึ้น มาทันทีที่เดียว นกชนิดต่างๆ ขน

สีต่างๆ ขนาดต่างๆ ได้พากันบินมา จากทุกทิศทุกทาง บินร่อนอยู่เหนือ หัว ครั้นเปลี่ยนทำนองเพลงไปอีก อย่างหนึ่งบรรดาสัตว์สี่เท้าในป่า ทั้งกวางแดง เลียงผา เสือ เสือดำ และอื่นๆ ต่างพากันมาปรากฏร่าง บ้างก็มาคุดเหมือนจะก้องกังวานไป ด้วยทำนองเพลงอันมีเสน่ห์นั้น นก ได้ยินแล้วก็ส่งเสียงร้องอย่างร่าเริง ขณะที่ยืนขึ้นไปเวียนมา ส่วนสัตว์ อื่นก็เดินไปด้วยตามจังหวะเพลง แต่ เด็กเลียงวูเมาขลุ่ยก็เพื่อจะได้วิว เทวดานั่นเท่านั้น ดังนั้นขณะที่มุ่ง ตรงไปยังยอดเขา ปากก็เมาขลุ่ยไป ด้วยตลอดทาง นกในท้องฟ้า และ สัตว์บนดินต่างก็พากันตามเด็กนัน ไปด้วย แต่ก็ยังไม่แลเห็นหัวเทวดา อยู่ตรงไหน เด็กเลียงวูออกจะ ร้อนใจ เพราะฉะนั้นพอขึ้นถึงยอด เขา เด็กเลียงวูก็พยายามเป่าด้วย หัวจิตหัวใจให้มีทำนองเพราะที่สุด เท่าที่ตนจะทำได้ และไม่นานก็แล เห็นหัวตัวหนึ่งมีขนาดใหญ่กว่า วัว ธรรมดา เดินตรงมาเห็นได้แต่ไกล วัวค่อยๆ เดินมาพลงสายหัว แกว่ง หางมีท่าทางสง่างาม จนกระทั่งได้ มาขึ้นอยู่ตรงหน้าเด็กเลียงวู

โอโฮ วัวยักษ์หรือนัน ทั้งลำสัน ทั้งสง่า ขนสีดำเป็นมันเลื่อม มีหาง เหล็กร้อยอยู่ทงมุก วัวมองเด็กเลียง วูด้วยอาการ สงบสงัดยิ้ม ทำท่า เหมือนกับจะพูดอะไร เด็กเลียงวู เห็นแล้วก็ดีใจใจ แก้วกาดเอวสี เขียวร้อยเข้าไปในห่วงเหล็ก เด็ก นันตบหลังวัวอย่างรักใคร่ แล้วป็น ขึ้นไปนั่งบนหลัง ต่อจากนั้นทั้งคน

ทั้งวักพากันกลับบ้าน

พอพ่อแม่เห็นลูกชายกลับมาต่างดื่อกดใจถึงกับน้ำตาไหล พลังถอนใจอย่างโล่งอก เสียงพ่อแม่ถามว่า “ไปอยู่ที่ไหนมาล่ะลูก พ่อแม่คิดว่าถูกสัตว์ร้ายมันกินลูกเสียแล้ว”

“พ่อจ๋า แม่จ๋า ลูกพาวิ้วตัววันวิ้วเทวดาอันแสนมหัศจรรย์นั้นมาด้วย มันไถนาได้วันละ ๘๐๐๐ หมูทีเดียวนะพ่อ แต่ถ้ามัวเวลากลางคืนละก็ไถได้ ๘๐๐ หมู”

ได้ยินแล้ว พ่อแม่ก็ตื่นเต็นต์ใจไปด้วย ต่างไปลูบหัวลูบจมูกวิ้วอย่างรักใคร่ทะนุถนอม ทั้งพ่อแม่ลูกต่างตื่นเต็นต์กันจนนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พ่อลูกก็พาวิ้วไปยังทุ่งนา ไม่นาน ท้องนาอันกว้างขวางก็โล่งเสร็จเรียบร้อย พ่ออุทานออกมาว่า

“พอแล้ว เราทำนากว้างใหญ่อย่างนั้นไม่ไหวหรอก”

ต่อจากนั้นพ่อลูกก็พาวิ้วเทวดากลับบ้านด้วยใจร่าเริง ขำความมีโชคดีของครอบครัวที่ได้ระบอไปทั่วไม่ซ้ำก็ได้ไปเข้าหาเจ้าของที่ดิน ความละโมภไม่รู้จักพอทำให้เจ้าของที่ดินเกิดอยากได้วิ้วเทวดานั้น ดังนั้นจึงคิดกะแผนการเจ้าของที่ดินกับครอบครัวได้ช่วยกันกันจนหมดบ้าน เพื่อหาบุญชี้เกาไม่ซ้ำก็หาพบ เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อหลายวันมาแล้ว พ่อของเด็กเลี้ยงวิ้ว ได้ถูกข้าวเปลือกไป & กระบุง และจนบัดนี้ก็ยังไม่ได้ใช้ ได้พบเช่นนั้นเจ้าของที่ดินบดขยี้ด้อย่างเหลือล้นได้รำพึงว่า

“ดีแล้ว เดียวจะไปทวงหนคน”

ครั้นถึงบ้านของเด็กเลี้ยงวิ้วเจ้าของที่ดินก็ทางใบข้างหนให้พ่อของเด็กเลี้ยงวิ้ว พลังพูดว่า

“ตั้งหลายวันมาแล้ว ยังไม่ได้ใช้หนข้าเลขนะ ข้าว & กระบุง บานันได้กลายเป็นเท่าไรแล้ว ทั้งต้นทั้งดอกจะใช้หนเราอย่างไรล่ะ”

“โอ้ท่าน แม่แต่จะกินยังไม่ได้หรอกจะมี เรายังใช้ตอนนั้นไม่ได้หรอก แต่ถ้าในอนาคตก็อาจจะใช้ได้”

“จะล่อหลอกพอให้พ้นๆ ไปไหน ข้ารู้ละนะว่า เจ้าไม่ตั้งใจจะใช้หนข้าหรอก”

“ไม่ใช่หรอกท่าน บ้ายากจะใช้หนอย่างเหลือเกิน แต่มันไม่มีเงิน ขอความกรุณาท่านได้โปรดผ่อนผันข้าอีกสักกับเถะท่าน”

เจ้าของที่ดินแกล้งทำเป็นเห็นอกเห็นใจ พูดว่า

“ข้ารู้ล่วงหน้าได้เลยว่า เจ้ากำลังลำบากเดือดร้อน แต่ว่าหนก็ต้องเป็นหน เมื่อเจ้าบอกว่าเต็มใจที่จะใช้หน ถ้าอย่างนั้นเอาวิ้วของเจ้ามาแลกเป็นไร่ละ หนึ่งสินทศค่างจะได้หายกันไปเลย”

พอได้ยินอย่างนั้น เด็กเลี้ยงวิ้วร้องฉันทว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้ ข้าไม่ยอม เรายอมอดตายเสียดีกว่าจะยอมเสียวิ้วของเรา”

เจ้าของที่ดินได้ยินเช่นนั้น ก็เปลี่ยนท่าที่ทันที ได้พูดว่า

“ไม่ยอมหรือ หนอยแน่ ถ้าเช่นนั้นเอาข้าวที่เจ้ากับพ่อถูกข้าไปมาใช้ข้าเสียดีกว่า”

แล้วโดยไม่พูดจาว่าอะไรต่อไปอีก เจ้าของที่ดินได้สั่งให้คนใช้

ลากเอาวิ้วไป เป็นอันว่าเจ้าของที่ดินเป็นผู้ชนะ จึงได้ไปจัดการสร้างคอกวัวเป็นพิเศษ มีพื้นเป็นไม้และหน้าต่างใส่ลูกกรง เป็นการแน่ใจว่าวิ้วจะอยู่ได้อย่างสบาย เด็กเลี้ยงวิ้วไม่อาจจะปล่อยให้เจ้าของที่ดินมาขิดเอาวิ้วอันล้ำค่าของตนไปได้ง่ายๆ ดังนั้นพอดึกถึงคืนวันหนึ่งเด็กนกกับนหลังคาบ้านข้างๆ แล้วก็เป่าขลุ่ยพิเศษของตน เสียงเพลงที่คุ้นหู ทำให้วิ้วเทวดาทนอยู่ไม่ได้ได้พังคอกวัวแผ่นมายังประตูบ้านของเด็กนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าของที่ดินตื่นขึ้นมาแลเห็นคอกวัวพังและวิ้วแผ่นไปแล้ว ไปไหนล่ะ เจ้าของที่ดินใช้คนใช้ให้ไปค้นหา และก็ได้พบที่บ้านของเด็กเลี้ยงวิ้ว เจ้าของที่ดินโมโหสุดขีด ได้จับเด็กนั้นใส่กรงไม้ไว้ แล้วก็ลากเอาวิ้วกลับคืนไป พลังขู่เด็กนั้นว่า

“ข้าจะโบยเจ้าด้วยแส ถ้าเจ้ายังซนทำอยู่อย่างนี้ แต่ว่าข้าได้ยินว่าวิ้วตัวนั้นอาจไถนาได้วันละ ๘๐๐๐ หมู เพราะฉะนั้นวันนี้เจ้าต้องไปไถนา ถ้าที่ดินที่ไถได้ไม่เต็ม ๘๐๐๐ หมูขาดไปแม้แต่หัวเดียว ข้าจะตีเจ้าให้ตายเลยทีเดียว”

โดนเข้าอย่างนั้น เด็กนั้นก็จนปัญญาไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร ก็ได้แต่ข้าวไปไถนาของเจ้าของที่ดิน เจ้าของที่ดินตามเด็กเลี้ยงวิ้วไปยังทุ่งนาด้วย มือถือแส และยืนเฝ้าดูอยู่ เด็กเลี้ยงวิ้วเริ่มไถ วิ้วเดินได้อย่างรวดเร็วท้งๆ ที่ต้องลากไถไปด้วยที่ดินที่ไถขึ้นมากระเด็นเป็นก้อนดำเป็นมันเหมือนคลื่นทวนๆ ลงๆ เจ้า

ของที่ดินที่ยืนอยู่ข้างๆทุ่งนา เห็น
แล้วก็รู้สึกเป็นสุข เพราะว้ากับคน
เลี้ยงวัวมีค่าเท่ากับชาวนาตั้งหลาย
ร้อยคน และสงวนเงินได้ตั้งมากมาย
ดังนั้นจึงเอาแสหัวดไปมาเฟี้ยวๆ
แล้วกระโดดไปพลาจ ร้องตะโกน
ไปพลาจว่า

“เร็วเข้า เร็ว เร็ว”

ว้าเทวดาก็เดินเร็วขึ้น เห็น
รอยไถปรากฏขึ้นทุกๆวันที่ราวกับ
คนกับว้ากำลังเหาะอย่างนั้นแหละ
เจ้าของที่ดินปลอบปล่มยินดีจนลืม
รองเท้าคู่ใหม่ ที่โดยธรรมดาจะต้อง
ระวังกักเก็บเป็นอย่างดีที่สุด ก้าวลง
ไปในนาที่ไถแล้ว พลาจส่งเสียง
เชียร์ขณะที่ว้าเทวดากำลังทำงาน
อันน่ามหัศจรรย์ มันรวดเร็วและ
วนไปเวียนมาจนบัดนี้ตาลาย เจ้า
ของที่ดินรู้สึกว้าแผ่นดินกำลังหมุน
วนอยู่รอบๆตัว

ทันใดนั้นว้าเทวดาก็กำลังไถ
วนไปวนมาเป็นวง ก็ได้ทำให้แผ่น
ดินตรงที่ถูกไถยุบลงไป พอไถอีก
วงหนึ่งแผ่นดินอีกส่วนหนึ่งก็จะจม
ลง ยิ่งไถให้เป็นวงมากขึ้นไปอีก
แผ่นดินก็ยุบลงไปอีก ว้าเทวดาลาก
ไถหมุนไปหมุนมา ทันใดนั้นนาทั้ง
สิ้นก็ยุบลงไปเสียงดังครืน แล้วก็
ปรากฏเป็นทะเลใหญ่ขึ้นมาแทนที่
มีคลื่นลูกโตๆเท่าภูเขา แสงจะ
น่ากลัว

ว้าเทวดาที่มิดเด็กเลี้ยงวัวข่อย
บนหลังก็โดดข้ามทะเลที่มีคลื่น
ใหญ่ๆตรงกลับไปบ้าน ส่วนเจ้าของ
ที่ดินจมหายไปไหนทะเลท้องนา ไม่
มีใครได้เห็นหน้าอีกเลย ♥

ในหลุมมืดกับปีศาจ

มืดมืด

สนิทไร้แหล่งแสงฉาย

ราวหล่นกันบงอบาย

บอดใบ้บุดเบี้ยวบิดเบือน

ปีศาจ

เก่งกาจยิ่งใหญ่ใครเหมือน

แย่งมือเมือกกลิ่นเย็นเยือก

คืบเคลื่อนคลั่งคลุ้มทรวงดวงใจ

เจ็บปวด

ร้าวรวดราวจักตักขยี้

ทะลุทะลวงทรวงใน

ใครใครบ่ต้านทานทน

คั่งแค้น

อัดแน่นทุกหลุมขุมขน

ดำดินดำฟ้าดำชน

อ่านมนต์ดั่งบ้าด่าตัว

สับสน

ทุกหนลอนลานสลัว

บางที่ขยลวดหวาดกลัว

บางชั่วโมงฆ่าคำราม

ธงไทย สุวรรณคีรี

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

๗๓๙ หน้า 1 30 ธันวาคม ๒๕๓๙

เรื่องของฮวงซุ่ย

(นิทานเกาหลี)

ชาวจีนถือเรื่องที่ตั้งของฮวงซุ่ย ว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เขาถือว่าต้องเลือกทำเลให้เหมาะสม เพื่อเป็นที่พักอันสงบเยือกเย็นแก่ผู้ตายและเป็นโชคเป็นลาภแก่ผู้อยู่ ดังเรื่องเด็กลูกเต้าที่เคยเล่าไปแล้วว่า เพราะนำกระดูกของพ่อที่เป็นเต้าเอาไปใส่ไว้ในปากเต้าที่เป็นมูลินินรูปเต้าอยู่ใต้เท้า ภายหลังจึงได้เป็นจักรพรรดิ ชาวเกาหลีก็เชื่อเช่นเดียวกัน ดังที่เจมส์ เอส เทลได้แปลเอาไว้ในนิทานพื้นเมืองเกาหลี เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีผู้ชำนาญการหาทำเลสร้างฮวงซุ่ยคนหนึ่งชื่อเฮยสิน วันหนึ่งเฮยสินได้เดินทางไปเที่ยวหาสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดที่จะทำฮวงซุ่ย และได้ไปหาที่แนวภูเขาพิเศษลูกหนึ่ง ซึ่งเริ่มที่สันเขามังกรในมณฑลฮำกยของเหอและเดินตามแนวเขาไปเรื่อยจนถึงภูเขาตันสนในมณฑลยางจู ตรงที่ปลายเขาเป็นรูปกลมมนนาคู เป็นทำเลที่จะสร้างฮวงซุ่ยได้ดีที่สุด อเดินทางไปตามภูเขาลอดท่งวัน พอดตกเย็นก็รู้สึกหิว เมื่อมองลงไปเบื้องล่างของภูเขา ก็แลเห็นบ้าน

เล็กๆ หลังหนึ่ง จึงลงจากเขาตรงไปทันที ไปถึงก็ไปเคาะประตูขออาหารกิน เจ้าของบ้านไว้ทุกข์ เพราะเพิ่งมีคนในบ้านตาย แม้กระนั้นก็ออกมาต้อนรับแขกด้วยความคารวะและอารีอารอบ ได้จัดข้าวต้มให้แขกกิน

เมื่อกินเสร็จ อีกคำถามเจ้าของบ้านว่าไว้ทุกข์มาแต่เมื่อไร จัดงานศพเรียบร้อยแล้วหรือ เจ้าของบ้านได้ตอบอย่างเศร้าๆ และท้อแท้ว่า

“ข้าเพิ่งจะไว้ทุกข์เต็มที่ตอนนี้อเอง แต่ก็ยังไม่ได้จัดงานศพ”

ได้ยินแล้วก็อดสงสารไม่ได้ จึงถามเหตุผล อีกเล่าว่า

“ข้าสงสัยว่า ที่ท่านยังไม่ได้จัดงานศพนั้น เป็นเพราะยากจนไม่มีเงิน หรือเพราะยังเตรียมสิ่งที่จำเป็นยังไม่พร้อม หรือบางทีจะยังหาที่เหมาะสมๆ ทำฮวงซุ่ยไม่ได้ ถ้าเช่นนั้นละก็ข้าจะบอกให้ ท่านอยากไปคู่มือ ข้าจะเป็นผู้ช่วยชาวนในการดูแลเขาและทำเลสร้างฮวงซุ่ย”

ชายเจ้าของบ้านขอบขอบคุณเป็นอย่างที่สุด และพูดว่า “ข้าอยากได้ไป

เห็นสถานที่ที่ท่านบอกสักหน่อย”

จึงพาไปยังปลายเขาที่ตนเพิ่งพบมา ตลอดจนถึงจุดที่จะสร้างฮวงซุ่ยแล้วพูดว่า

“ถ้าทำฮวงซุ่ยตรงนั้นแล้ว ท่านจะรวบรวมมหาศาล แต่ภายในสิบปีบางทีจะมีเหตุทำให้ต้องหาที่ใหม่ เมื่อถึงเวลานั้นท่านบอกข้านะ ไปถามหาไอ้โป่ง อยู่ที่ตำบล... ในเมืองโซล”

ไอ้ได้บอกตำบลที่อยู่แก่ชายเจ้าของบ้าน และชายผู้นั้นก็ได้ทำตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญกิจการทุกประการ และไม่ช้าก็การก็รุ่งเรืองขึ้นจริงดังที่ท่านนายไว้ ได้สร้างบ้านหลังใหญ่มั่งคั่งกระเบื้องแล้ว ก็ตกแต่งประดับประดาฮวงซุ่ยด้วยหินก้อนใหญ่ๆ อย่างชาวชนบทที่มั่งคั่งและมีภูมิธรรมสูงพึงกระทำ

ต่อจากนั้นมาสิบปี วันหนึ่งก็ได้มีแขกมาหา เมื่อการจะเจ้าของบ้านแล้ว แขกนั้นถามว่า

“ฮวงซุ่ยตรงโน้น เลยล้าธารไปนั้นเป็นของท่านหรือ”

เจ้าของบ้านก็รับคำ ชายแปลกหน้าก็ถามต่อไปอีกว่า

“ที่ตรงนั้นนะ เป็นที่มีชื่อเสียงมากนะ แต่เวลาล่วงไป ๑๐ ปีแล้ว ตั้งแต่ท่านสร้างสวนชerry ที่ตรงนั้น ลากก็กำลังจะหายหมด ทำไมท่านไม่เปลี่ยนที่เสียทีละ ขึ้นรถเข้าไปท่าน อาจจะเสียใจและอาจประสบหายนะอย่างใหญ่หลวงก็เป็นได้”

ได้ยินชายแปลกหน้าพูดเช่นนั้น เจ้าของบ้านนั้นก็คิดถึงถ้อยคำของ อ.เชษฐา ชาญการุณย์ ที่สร้างสวนชerry ที่ได้พูดเอาไว้เมื่อสิบปีก่อนนั้น เมื่อนึกได้เช่นนั้น ก็ขอให้ชายแปลกหน้าพักอยู่ก่อนในฐานะแขกของตน ส่วนตัวเองตรงไปหาที่เมืองไซโคลตามตำบลที่ได้ให้ไว้ และก็ได้พบตัวอ. จึงได้บอกเหตุผลว่า เหตุใดตนจึงได้มาหา อ. ฟังแล้วก็พูดว่า

“ขารเรือนแล้วละ”

ต่อจากนั้นคนทั้งสองก็ได้เดินทางไปด้วยกันไปยังบ้านเจ้าของสวนชerry เมื่อถึงแล้วเจ้าของบ้านก็ได้ชวนแขกแปลกหน้าผู้นั้นขึ้นไปบนกุหาด้วยกัน อ.ถามแขกแปลกหน้านั้นว่า

“ทำไมท่านถึงได้บอกให้เจ้าของบ้านย้ายที่ตั้งสวนชerry ใหม่”

“ก็ภูเขานี้แหละ เป็นรูปโก๊ฟ้า คุกเข่าอยู่ ถ้าโก๊ฟ้าคุกเข่าอยู่นานๆ ก็คงทนไม่ไหว คงทนอยู่ได้ชั่วระยะเวลาดังเท่านั้น แล้วก็ต้องลุกขึ้นบิน เวลาสิบปีก็สมควรแก่เวลาแล้ว เพราะเป็นระยะเวลาที่พอทนอยู่ได้ด้วยเหตุนี้ข้าจึงบอกท่านเจ้าของบ้านเช่นนั้น”

อ.หัวเราะพลางพูดว่า “ความคิดของท่านมุ่งอยู่ที่บางส่วน ท่านคิด

แต่เพียงสิ่งเดียวเท่านั้น ที่จริงเงื่อนไขอื่น ๆ ยังมีอีก” พูดแล้วก็ขมื่อไปทางยอดเขาตลอดไปจนถึงด้านหล่ง แล้วพูดว่า “ไกลโพ้นไปโน้นนะ เป็นภูเขามา ต่อไปอีกหน่อย เป็นภูเขายาว และลำน้ำข้างหน้า มีชื่อว่าแม่น้ำแคว นี่เป็นภูเขาสัตว์ทั้งกลุ่ม คือหมอยาวข้างหลัง เขี้ยวอยู่ข้างบน และแมวอยู่ข้างหน้า แล้วโก๊ฟ้าจะลุกขึ้นบินได้อย่างไร ไม่กล้าหรอก”

แขกนั้นตอบว่า “ท่านอาจารย์นั้นดาท่านกระจำแจ้งแจ้งจริงจึงเห็นอะไรได้ไกลเกินกว่าคนธรรมดา”

นับแต่นั้นมาตระกูลแห่งภูเขาดัน สนั่นก็ได้เป็นตระกูลยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียงลือเลื่อง ตลอดมาจนทุกวันนี้ ♥

เป๊ปซี่
รสชาติที่นำหน้า

39/2, 6 เม.ค. 29

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธธา

พิริบอลูก

(นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

ลูกเป็นขอลปรารถนาของคนไม่ว่าจะเป็นชนเผ่าใด จึงต้องมีวิธีที่จะได้ลูกคงต้องการต่าง ๆ กัน ชาวเขาเผ่าหนึ่งในฟิลิปปินส์ได้เล่าเรื่องนี้ไว้ให้รู้สึบบ้างต่อกันมา ดังที่ไอ.วี.มัลลาร์เล่าไว้ในนิทานชาวเขาฟิลิปปินส์ต่อไปนี้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชายสองคนเป็นพี่น้องกัน คนหนึ่งชื่อ บินตานัน อีกคนหนึ่งชื่ออะบีนัน พี่น้องทั้งสองได้เมียบัสติสส์ต่อหัวด้วยกันทั้งสองคน แต่แม้กระนั้น พี่น้องทั้งสองก็ยังไม่มีความสุข ทั้งนั้น เพราะต่างก็ยังไม่มียู และเมียของคนที่สองก็ไม่มีที่ทำงานจะมีลูก ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ ไม่มีคนในหมู่บ้านคนใดบอกให้ได้ว่าทำพิธีอะไรจึงจะขอลูกให้ได้มา แม้สักคนก็ยังดี เมื่อเป็นเช่นนั้นสองพี่น้องจึงตัดสินใจจะไปเที่ยวขอคำแนะนำจากท่อน

ดังนั้นคนทั้งสองจึงนำอาวูรกับหมาล่าเนื้อออกเดินทางไกลไปด้วยกัน บินตานันกับอะบีนันเดินไปๆจนในที่สุดได้มาถึงบ้านใหญ่หลังหนึ่ง

สร้างด้วยหิน คนทั้งสองจึงตรงเข้าไปเคาะประตู ทันใดนั้นก็มีคนรูปร่างใหญ่โต ขนคิ้วเขี้ยว ออกมาเปิดประตูต้อนรับ ถามว่า

“ต้องการอะไร”

“เราอยากรู้ว่าทำอย่างไรถึงจะทำให้เมียของเราได้ลูก”

“ก็ต้องทำพิธีขอเข้านะซี”

“เรื่องนั้นนะ เรายูละ แต่อยากทราบว่าทำพิธีอย่างไร ทำอย่างไรเท่านั้น”

“ไม่รู้ซี ทำไมไม่ขึ้นไปบนฟ้าถามพระอาทิตย์ พระจันทร์ดูบ้างเล่า ทั้งสองท่านเป็นผู้รู้เรื่องนี้ ไม่มีใครอื่นหรอก”

ได้ยินดังนั้นบินตานันกับอะบีนันก็ตัดสินใจมุ่งตรงไปยังท้องฟ้า ต้องเดินทางอยู่หลายวันจึงได้ถึงที่ที่โลกกับฟ้าจรดกัน บนโลกไม่มีน้ำ แต่บนดวงจันทร์มีน้ำไหลเชี่ยว

กระแสน้ำนั้นไหลเชี่ยวเสียจนซัดกระแทกหินก้อนใหญ่สองก้อนที่ใช้เป็นที่สำหรับก้าวข้ามจากโลกไปสู่ฟ้า ด้วยเหตุนี้ในตอนแรก

คนทั้งสองจึงกลัวไม่กล้าข้าม พี่ชายปรึกษาน้องชายว่า

“เราจะทำอย่างไรกันดีละ ถ้าเราพยายามข้าม เราอาจจะตกลงไปในกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก ไม่ได้เท่านั้นดีไม่ได้หินก้อนใหญ่ยังอาจจะหล่นลงมาทับเราเสียอีกด้วยนะ”

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมเราไม่ส่งหมาของเราล่วงหน้าไปคลุกดูทางไว้ก่อนละ” น้องชายเสนอ “ถ้าหามันข้ามไปได้ เราค่อยตามมันไป”

พี่ชายก็เห็นด้วยจึงปล่อยหมาล่าเนื้อล่วงหน้าไปก่อนตัวหนึ่ง หมาตัวนั้นค่อยลัดเลาะก้าวข้ามจากหินก้อนหนึ่งไปยังอีกก้อนหนึ่ง จนกระทั่งในที่สุดก็ข้ามไปถึงอีกฝั่งหนึ่งได้โดยปลอดภัย เห็นเช่นนั้นพี่น้องก็ตามหมาตัวนั้นไป ไม่ช้าคนทั้งสองก็มาอยู่ในแดนฟ้าแล้ว และที่ในแดนฟ้านั่นเอง ก็ได้แลเห็นบ้านหลายหลังปลูกติดต่อกันจนกลายเป็นบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่ง บ้านใหญ่นี้แหละคือบ้านของตะวันตก

บินตานันกับอะบีนันเข้าไปยัง

บ้านนั้น และเมื่อของตะวันตกได้ออก
มาต้อนรับ พูดว่า

“ท่านทั้งสองเห็นจะเป็นคน
ต่างกันไม่เคยมาที่นี่มาก่อนเลย”

“ใช่แล้ว” ฟัน้องทั้งสองตอบ
“เราเพิ่งขึ้นมาจากโลก”

“ท่านคงต้องมีเหตุผลสำคัญ
ยิ่งใหญ่ จึงได้เดินทางอันแสนไกล
เต็มไปด้วยภัยอันตรายอันเจ็บมาจน
ถึงที่นี่ บอกหน่อยได้ไหมว่ามีธุระ
อะไร”

“เราอยากถามท่านตะวันตกว่าเรา
ควรจะทำพิธีอะไรดี จึงจะทำให้เมีย
ของเรามีลูกได้”

“ถ้าอย่างนั้นเห็นจะต้องพบกับ
ตะวันตก ท่านก็รู้แล้วว่าตะวันตกจะ
ไม่อยู่บ้านจนกว่าจะถึงเวลาเย็น
เพราะฉะนั้นโปรดคอยตรงได้ลูก

บ้านก่อนจนกว่าจะถึงเวลานั้น”

พูดแล้ว เมียตะวันตกก็ปล่อยให้
ฟัน้องทั้งสองไปคอยตะวันตกที่ใต้ถุน
บ้าน ในที่สุดเมื่อถึงเวลา ตะวันก็
กลับบ้าน เมียได้บอกว่า

“มีผู้ชายสองคนขึ้นมาจากโลก
จะมาหาตะวันตก”

“อยู่ที่ไหนล่ะ”

“อยู่ใต้ถุนนี่เอง”

“บอกให้เขาขึ้นมาซิ”

แล้วเมีย ตะวันก็ลงไปเรียก
บิดานั่นกับอะบิโน้นขึ้นมาบนเรือน
ตะวันตกถามคนทั้งสองเมื่อคนทั้งสอง
เข้ามาในห้องว่า

“จะให้ข้าช่วยอะไร”

“เราอยากทราบว่าเราควร
จะทำพิธีอะไร เมียของเราจึงจะมี
ลูกได้”

“กลับไป และไปทำพิธีประสังข์
ทำแล้วจะมีลูก”

“พิธีประสังข์ ทำอย่างไร”
อะบิโน้นอยากรู้จึงถามขึ้น

“ให้พระมัมมุนองเป็นผู้ทำพิธี
ให้ ก่อนทำพิธี จงเอาผ้าห่มอนมา
กลิ้งเข้า ๒ ผืนด้วยกัน แล้วให้พระ
นั่งขัดสมาธิตรงระหว่างผ้าห่มทั้ง
สองผืนนั้น มือแต่ละข้างถือไม้
แล้วก็ท่องเล่าเรื่องราวที่ท่านทั้งสอง
เดินทางด้วยความยากลำบากขึ้นมา
จนถึงที่นี่ ก็เท่านั้นละ”

กล่าวกันว่า แม้จนกระทั่งบัดนี้
พ่อที่ไม่มียูก และอยากมีลูก ต้อง
ทำพิธีประสังข์เช่นเดียวกันนี้ ให้ตรง
ตามทีตะวันตกบอก บิดานั่นกับ
อะบิโน้นมาได้แล้วเล่า นับเป็นร้อยๆ
ปีมาแล้ว ♥

เป๊ปซี่
รสชาติที่นำหน้า

PEPSI

30/8, 13 เม.ย. 2567

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

โลกาภ

(นิทานเยอรมัน)

นิทานเรื่องโลกาภมากมาย มีเล่ากันหลายเรื่องหลายอันด้วยกัน เรื่องนี้ก็เป็นอย่างอื่นหนึ่ง ซึ่ง ฟรานซิส พี. มากูม กับอเล็กซานเดอร์ เอช. กราฟได้แปลเล่าไว้ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีช่างตัดเสื้อกับช่างทองเป็นเพื่อนกันและได้เดินทางไปด้วยกัน ครั้นตกค่ำตะวันตกกับหลังเขาไปแล้ว คนทั้งสองก็ได้ยินเสียงคนตรึงตัวมาแต่ไกล แล้วก็ก๊อญๆดังซัดซันๆ เสียงคนตรึงนพังแปลก แต่ก็เห็นแว่นแว่นพั้ง ได้ยินแล้วลื้มความเหนื่อยไปได้สัน ต่างคนต่างสาวเท้าก้าวเดินเร็วขึ้นๆ พระจันทร์ขึ้นพอดี เมื่อคนทั้งสองได้มาถึงภูเข ซึ่งบนเขานั้นมีคนตัวเล็กๆ ทั้งหญิงทั้งชายจับมือกันล้อมวง เต้นรำกันอย่างร่าเริงสนุก

สนานเป็นที่สุด เต้นรำไปแล้วก็ร้องเพลงไปด้วย เพลงก็ไพเราะน่าฟัง เป็นที่สุด เสียงเพลงนั่นเองที่คนทั้งสองได้ยินมาแต่ไกล

ตรงกลางวงนั้นมีชายแก่คนหนึ่งนั่งอยู่ ชายแก่ตัวใหญ่กว่าคนตัวเล็กเหล่านั้นน้อย สวมเสื้อสีต่างๆหลายสีด้วยกัน เคราขาวยาวลงมาจดอก คนทั้งสองเห็นคนเหล่านั้นแล้วลื้มกับตะลึง ได้หยุดจ้องมองดูคนเหล่านั้นเต้นรำกัน ชายแก่ได้กวักมือเรียก และพวกที่กำลังเต้นรำก็เบียดวงให้ ช่างทองเป็นคนหลังโกง มีเนื้อไปขึ้นมาที่หลัง ได้ก้าวออกมาข้างหน้า ฝ่ายช่างตัดเสื้อออกจะอายไม่กล้าก้าวออกไป แต่เมื่อเห็นว่าเขาสนุกสนานกัน จึงทำใจกล้าก้าวเข้าไปเต้นกับเขา ทันใดนั้นคนเหล่านั้นก็จับมือ

กันเป็นวงอีก แล้วก็ร้องเพลงและเต้นรำกันอย่างสุดเหวี่ยง

ทันใดนั้นชายแก่ได้เอามัดโกนที่ห้อยอยู่ตรงเข็มขัดมาลั่นจนคมดีแล้ว ก็มองดูคนแปลกหน้าทั้งสองคนทั้งสองเห็นแล้วอดตกใจกลัวไม่ได้ แต่ยังไมทันคิดแก้ไขสถานการณ์อย่างไร ชายแก่ตัวเล็กนั้นก็จับช่างทองมาโกนหัวและโกนเคราโดยรวดเร็ว พริบตาเดียวก็เกลี้ยงหมด ช่างตัดเสื้อก็ถูกทำอย่างเดียวกัน แต่ความหวาดหวั่นได้หมดสิ้นไปในเมื่อชายแก่พอโกนเสร็จแล้วก็เอามือตบปากคนทั้งสองอย่างเป็นกันเอง เหมือนดังว่าคนทั้งสองได้ทำดี ร่วมมือกับคนตัวเล็กๆเหล่านั้นอย่างเต็มอกเต็มใจมิได้ขัดข้องเลย ต่อจากนั้นชายแก่ก็ไปที่กองถ่านซึ่งกองอยู่ข้างหนึ่ง ทำท่าให้รู้ว่าให้

กอบเอาไว้เท่าไรก็ได้เท่าที่จะบรรจุ
กระเป๋าสื่อไปได้เต็มกระเป๋าคณ
ทั้งสองก็ทำตาม ทั้งๆยังไม่รู้เลยว่า
ถ้านั้นจะเอาไปทำอะไรได้

ต่อจากนั้นช่วงตัดเสื้อกับช่าง
ทองต่างก็หาที่พักนอน พอลงจาก
ภูเขามาสู่ที่ราบก็ได้ยินเสียงระฆังวัด
โกล้งๆ ตีบอกเวลาสองยาม ทันใดนั้น
เสียงเพลงก็หยุดลงทันที แล้วทุกสิ่ง
ทุกอย่างก็หายวับไป คงเหลือแต่
ภูเขาวังเปล่าอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์
คนทั้งสองเดินทางมาถึงที่

แห่งหนึ่งพอจะพักได้ ก็ได้หาฟาง
มาปูนอน แล้วเอาเสื้อมาห่ม แต่ด้วย
เหตุที่ง่วงมาก คนทั้งสองจึงไม่ได้
เอาถ่านในกระเป๋าสื่อออกเสียบก่อน
และเพราะว่ากระเป๋าสื่อมันหนักก็
เลยทำให้คนทั้งสองนอนต่อไปไม่ได้
ต้องรีบตื่นแต่เช้า และเมื่อสว่างมอง
ไปในกระเป๋าสื่อ พอชก็มือขึ้นมา
อะไรกันนั้น ในกระเป๋านั้นมีทอง
เต็ม ไม่ได้มีถ่านแม้แต่ก้อน นอก
จากนี้ยังมีทั้งเกราะก็ขึ้นมาดกอย่าง
เดิม แล้วก็ยังได้เป็นคางมีงมีขน
มาอีกด้วย ช่างทองเป็นคนโลก
ซื่อซื่อได้ แม้เป็นถ่านก็ยังอยากได้
ได้บรรจุกระเป๋ามากกว่าช่าง
ตัดเสื้อสัก ๒ เท่า เพราะฉะนั้นเมื่อ
ถ่านกลายเป็นทองจึงมีทองมากกว่า
ช่างตัดเสื้อเป็น ๒ เท่าด้วย

อันว่าคนโลกถึงจะได้มากสัก
เท่าใด ก็ยังคงอยากได้มากขึ้นอีก
เท่านั้น ช่างทองก็เช่นกัน ดังนั้น
จึงบอกเพื่อนให้ถ่านอีกก้อนหนึ่งเอะ
จะได้ไปทำภูเขาน้ำอีกหนหนึ่งเพื่อจะ
ได้ลาภเพิ่มขึ้นอีก แต่ช่างตัดเสื้อไม่
ต้องการ ได้กล่าวว่า

“ไม่ไปหรอก ข้าได้ทองแก่น
ก็พอใจแล้ว ตอนนั้นข้าจะได้เป็นนาย
ช่างฝีมือดี แล้วก็จะได้แต่งงานกับ
ผู้หญิงสาวสวย ได้เท่านั้นข้าก็มีความสุขแล้ว”

แต่เมื่อเพื่อนอยากถ่านอีกก้อน
หนึ่ง ก็ไม่ขัดข้อง ตอนเย็นวันนั้น
ช่างทองได้เอาถุงฟางไปเป็นพิเศษ
อีก ๒ ใบ เพื่อจะได้เอาไปใส่ถ่าน
ให้มากที่สุดที่จะทำได้ เตรียมเช่น
นั้นแล้วก็ออกเดินทางไปยังภูเขาลูก
นั้น และก็ได้พบคนตัวเล็กๆ ร้อง
เพลงเดินรำกันอย่างเมื่อก่อน
ชายแก่คนนั้นก็โหม่โหม่นเกราะช่าง
ทองเสียจนเกลี้ยงอย่างคันทีแล้ว
แล้วก็เข้าไปทักถ่าน ช่างทองก็ไม่
รีรอ รีบโยถ่านใส่ถุง ๒ ใบนั้น
แล้วก็แบกกลับมาอย่างมีความสุข
ที่สุด เมื่อล้มตัวลงนอนก็เอาเสื้อมา
คลุมตัว ในที่สุดก็หลับไปด้วยความ
หวังว่า เมื่อตื่นขึ้นมาจะแลเห็นทอง
เต็มถุง และตนก็จะกลายเป็นเศรษฐี
ขึ้นมา

ครั้นเมื่อล้มตัวลงนอน ช่างทอง
ก็รีบโอดลูกขึ้น เอามือล้วงกระเป๋าสื่อ

เสื้อ ล้วงดู แต่เมื่อชักมือขึ้นมา ก็
แทบลมจับ ในเมื่อถ่านก็กลายเป็นถ่าน
หาได้กลายเป็นทองคำดังหวังไม่ แต่
แล้วก็ปลอบใจตัวเองว่า “ไม่ได้ใหม่
ก็ไม่ใช่ไร ทองที่ได้มาเมื่อคืนยัง
คงอยู่” คิดดังนั้นแล้วก็รีบไปดูทอง
ที่ได้เมื่อคืนก่อน และคิดว่าช่าง
ทองตกใจเพียงแค่นั้น เมื่อเห็นมือ
ตนเพื่อนถ่านดำ และยังตกใจยิ่งขึ้น
เมื่อเอามือเพื่อนถ่านดำ คลำหัวตน
ปรากฏว่าหัวถ่านเกลี้ยงเหมือนเมื่อ
คืนก่อน เพราะหว่ายไม่สนเพียงแค่นั้น
ก็อแทนที่จะมีก้อนเนื้อที่ไปตรงหลัง
เพียงก้อนเดียวอย่างเคย กลับมีอีก
ก้อนหนึ่งไปขึ้นมาที่อก เลยมีก้อน
เนื้อไปขึ้นมาเป็นสองก้อน

เห็นเช่นนั้นช่างทองรู้ได้ทันที
นั่นคือการลงโทษที่ตนโลกมาก จึง
ร้องไห้โฮออกมา ทำให้ช่างตัดเสื้อ
ตกใจตื่น จึงลุกขึ้นมาถามเรื่องราว
เมื่อรู้ว่าเพราะโลกมากอยากได้ลาภ
มากจึงถูกลงโทษเช่นนั้น ช่างตัดเสื้อ
จึงกล่าวแก่เพื่อนว่า

“ไม่เป็นไร เราเป็นเพื่อนกัน
เดินทางมาด้วยกัน อยู่กับข้าต่อไป
แล้วมาแบ่งเอาลาภส่วนที่ข้าได้มา
ไปเถอะ ข้าจะให้”

ช่างตัดเสื้อได้ทำตามคำพูดของ
ตน แต่ช่างทองนั้นเสียใจไปไหนก็ต้อง
แบกก้อนเนื้อไปถึงสองก้อน ทั้งยัง
ต้องสวมหมวกอีกด้วยเพื่อไม่ให้
ใครเห็นว่าหัวถ่านเกลี้ยง ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

นกขนทอง

(นิทานชาวโบฮีเมีย)

เรื่องคนกินอวัยวะบางส่วน
ของนกหรือไก่พิเศษแล้วได้เป็น
พระราชารอรั่วรวมมหาศาลนั้น
มีมาตั้งแต่บรรพบุรุษของชาวไทยใหญ่
ที่ยังเล่ากันเป็นนิทานตามท้องถิ่น
ต่างๆหลายถิ่นด้วยกัน ดังเช่นนิทาน
เรื่องนทอร์ โธรก กับ เจน คาร์รูธ
ได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของ
โบฮีเมียต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีกรรมกรรับจ้าง
ทำงานในไร่มีคนหนึ่ง เป็นคน
ยากจนอดคัดขาดแคลนเพราะมีลูก
ถึง ๖ คน ถึงจะทำงานหนักสัก
เท่าใดก็ไม่อาจจะหาอาหารมาเลี้ยง
กันเพียงพอเลย อยู่มาวันหนึ่งในฤดู
ใบไม้ผลิ กรรมกรนั้นมีเงินเหลืออยู่
นิดเดียว จึงลงไปแม่น้ำเพื่อตัด
กกไปสานตะกร้าขาย หวังว่าจะหา
เงินได้เป็นพิเศษ ขณะที่กรรมกร
นั้นตัดกกไปได้หลายมัดแล้ว ก็ไป
สังเกตเห็นนกตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งอยู่
ที่ต้นเบิช นกนั้นพอเด็ดสอาก็เห็น
ขนเป็นมันวาวราวกับทอง เห็นแล้ว
กรรมกรนั้นติดอกติดใจยิ่งนัก ใจ
คิดว่า

‘ถ้าจับนกตัวนี้เอาไปบ้าน เอา
ไปให้ลูกเล่น เด็กๆคงจะเพลินจน
ลืมหัวเป็นแน่’

คิดดังนั้นแล้วกรรมกรนั้นก็จับ
นกซึ่งก็จับได้โดยง่าย เอากลับบ้าน
ไปให้ลูก เด็กๆเฝ้าดูนกโดดไปโดด
มารู้สึกติดอกติดใจจนลืมหัวได้จริงๆ
เช้าวันรุ่งขึ้น นกนั้นก็ไข้ออกมาเป็น
ไข่ทองใบเล็กๆ ลูกชายคนโตเอา
ไข่ไปให้ช่างเพชรพลอยดูหมายจะ
เอาไปขาย แต่ช่างเพชรพลอยนั้น
เป็นคนซื่อตรง เมื่อพิจารณาดูไข่
นั้นอย่างถถ้วนแล้วก็พูดว่า

“พ่อหนุ่มเอ๋ย ไข่ไข่ใบนี้ค่าเกิน
กว่าทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดยก
อีก”

เด็กหนุ่มก็ตอบว่า “ข้าไม่ต้อง
การอะไรมากมายหรอก นอกจาก
จะแลกเอาขนมปังเท่านั้น” ช่าง
เพชรพลอยจึงให้ขนมปังปอนด์
ใหญ่ๆมา ๒ ปอนด์กับเงินเหรียญอีก
เต็มกระเปาะ เด็กหนุ่มถือขนมปัง
พร้อมด้วยเงินกลับบ้าน หน้าตา
ยิ้มแย้มเบิกบาน ขนมปัง ๒ ปอนด์
นั้นพอกินกันได้อิ่มท้องครอบครัว

ครัวนเมยกรรมกรผู้นั้นอยากซื้อแบ่ง
ขนมปังก็ยังไม่มีเงินพอจะซื้อได้ ครั้น
ถึงวันรุ่งขึ้นนกกก็ไข่ไข่ทองไข่ไข่ทอง
หนึ่ง และลูกกรรมกรก็นำไปขาย
ช่างเพชรพลอยอย่างเมื่อวันก่อน

ช่างฝ่ายช่างเพชรพลอยมีลูกชาย
คนหนึ่งเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้ว ได้
บอกลูกกรรมกรที่นำไข่ทองมาขาย
ว่า ตนอยากเห็นนกขนทองนั้นจึง
ขอตามไปดูถึงบ้าน ชายหนุ่มได้
พิจารณาอย่างถถ้วนทุกส่วนของ
ตัวนก และก็ได้อ่านอักษรตัวเล็กๆ
สลักอยู่ใต้ปีกนก ตัวหนังสือนั้นมี
ความว่า “ผู้ใดได้กินหัวใจของข้า
จะได้เป็นพระราช ผู้ใดได้กิน
เครื่องในของข้าจะมีเงินเหรียญมา
กองอยู่ใต้หมอนทุกเช้า”

ลูกชายช่างเพชรพลอยรู้ได้ทันที
ว่าตนเป็นคนแรกที่สังเกตเห็นเรื่อง
นี้ เห็นแล้วก็ไม่พูดว่าอะไร แต่
เมื่อกลับไปบ้านได้เล่าให้พ่อฟัง

ต่อจากนั้นลูกชายช่างเพชรพลอยก็
คิดวางแผน และแผนที่ดีที่สุด
สำหรับตนก็คือไปขอแต่งงานกับ
ลูกสาวคนหัวปีของกรรมกรนั้น

แล้วค่อยชักชวนให้พ่อตามอบนกให้ลูกสาว ตอนแรกช่างเพชรพลอยก็ไม่ค่อยชอบความคึกคึกของลูกชาย แต่ในที่สุดก็ยินยอม

ถึงวันแต่งงาน เจ้าบ่าวก็ส่งให้ผ่านกลและช่างเตรียมไว้ ขณะที่ตนกับเจ้าสาวอยู่ในโบสถ์ เมื่อกลับมาจะได้กิน ตนจะกินหัวใจ และเจ้าสาวจะได้กินเครื่องใน ตนกับเมียก็จะได้ทั้งอาณาจักรกับรายได้อันแน่นอนทุกวัน

พอคิดถึงจะต้องผ่านกล ลูกๆ ของกรรมกรก็ร้องไห้ แต่ก็จำใจต้องฆ่า เพราะว่ามันเป็นสมบัติของเจ้าสาว และบัดนี้ต้องเป็นของสามีแล้ว ลูกชายคนโต ๒ คนของกรรมกรที่ต้องอยู่ที่บ้านเพราะไม่มีเสื้อผ้าใส่ รู้สึกว่านอนอย่างนั้นก็เข็ดขวน ทำให้เด็กหนุ่ม ๒ คนอยากลึบรตเต็มกำลัง แต่ก็กลัวจะถูกลงโทษ ถ้าหากนอนอย่างนั้นหายไป

ในที่สุดก็ตัดสินใจว่า เขาเครื่องในกับหัวใจมากินก็แล้วกัน คิดว่าคงไม่มีใครรู้สึกว่าจะไรหายไปคนหนึ่งจึงกินเครื่องใน อีกคนกินหัวใจ แต่พอกินเสร็จก็ตกใจกลัวว่าเจ้าบ่าวจะเล่นงานเอา จึงได้หนีออกจากบ้านไป ครั้นเมื่อเจ้าบ่าวเจ้าสาวกลับมาจากโบสถ์ก็นั่งลงที่โต๊ะ สิ่งแรกที่เจ้าบ่าวเรียกหา ก็คือนกตัวน้อยๆ อย่าง พ่อเขายกเขามาวางไว้ให้เจ้าบ่าวรู้ได้เลยว่าเครื่องในกับหัวใจหายไป ไม่รู้จะทำอย่างไรได้ จึงได้แต่นั่งนั่งตลอดเวลาที่กินอาหาร

แล้วก็ไม่ยอมบอกใครว่าเกิดอะไรขึ้น

ฝ่ายเด็กหนุ่มทั้งสองได้เดินทางบุกป่ามาจนกระทั่งได้ถึงเมืองเมืองหนึ่ง เด็กหนุ่มพี่น้องได้ไปหาพ่อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่งขอฝึกงานด้วย พ่อค้ามองดูตัวแล้วพูดว่า

“ข้าจะลองดูก่อน ถ้าเห็นเจ้าทั้งสองซื่อสัตย์และเต็มใจทำงานจริงๆ ก็อยู่ต่อไปได้”

เด็กทั้งสองมีไหวพริบดีและกระตือรือร้นอยากเรียนอยากรู้ พ่อค้าให้ทดลองงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ พี่น้องนอนเตียงเดียวกัน พอรุ่งเช้าเมื่อพ่อค้าก็แลเห็นเงินเหรียญกองอยู่บนเตียง ลูกก็รู้ว่าเด็กคนไหนทิ้งเงินเอาไว้ จึงได้แต่เอาไปรวมไว้ในหีบและยังไม่ทันสิ้นปีหีบนั้นก็เต็ม พ่อจึงปล่อยให้สองพี่น้องก็ชอบคุณพ่อค้าและบอกว่าจะขอไปเสี่ยงโชคในโลกกว้าง

พ่อค้าก็ถามว่า “เจ้าจะไปทำอะไรได้ในโลกนี้โดยไม่เงิน”

เด็กหนุ่มทั้งสองออกไปเลยแต่แล้วพ่อค้าก็ยิ้มพูดว่า

“คุณนี่แหละเงินของเจ้าทั้งหมด”

พูดแล้วก็ยื่นหีบให้ดูพลางพูดว่า “เอา เอาไปซิ เอาไปให้มากที่สุดที่จะทำได้ แล้วถ้าผ่านมาทางนอกเมื่อไร ก็มาเอาที่เหลือไป”

เด็กหนุ่มทั้งสองคนขอบคุณพ่อค้ากับเมีย แล้วก็แยกกันเดินทางไปในคนละทิศ น้องชายผู้รักกินเครื่องในได้เดินไปจนถึงโรงแรมแห่งหนึ่งซึ่งเจ้าของโรงแรมมีลูกสาวคนหนึ่ง

กับลูกเลี้ยงคนหนึ่ง เป็นหญิงสาวแต่อายุน้อยกว่าลูกตัว เป็นธรรมดาพ่ออดรักลูกสาวของตัวเองไม่ได้ แม้ลูกสาวจะหยิ่งใจแสบและน่าเกลียดน่าชัง พ่อก็ไม่เคยคิดว่าลูกสาวตนเสียหาย ส่วนลูกเลี้ยงต้องเป็นสาวใช้เสิร์ฟอาหารซึ่งแบกที่มาพักต่างพอใจ เพราะเป็นเด็กสาวที่น่ารักและมีเมตตากรุณา ครั้นเมื่อเด็กหนุ่มลูกกรรมกรเดินทางมาถึงโรงแรมก็ได้มีเสียงฮือฮาขึ้นเด่นเพราะรูปร่างหน้าตาน่าดู เสื้อผ้าสวยงามทั้งยังใช้เงินตามสบาย

วันหนึ่งชายหนุ่มนั้นเล่นไพ่กับลูกสาวเจ้าของโรงแรมและเสียไปจนหมดตัว ลูกสาวเจ้าของโรงแรมรีบไปบอกพ่อ เจ้าของโรงแรมได้พูดอย่างเฉียบขาดสั่งให้ชายหนุ่มนั้นจ่ายค่าที่พักที่ติดค้างอยู่ตลอดทั้งอาทิตย์ ไม่เช่นนั้นก็ต้องออกไปไต่ยืมถ้อยคำของเจ้าของโรงแรมรุนแรงเช่นนั้น ชายหนุ่มนึกเจ็บใจจึงหลุดปากออกมาโดยคุ้ยควดว่าเขานั้นจะต้องมีเงินมาอยู่ได้หัวทุกเช้า เจ้าของโรงแรมได้ฟังเช่นนั้นเลยเปลี่ยนเสียงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นก็อยู่ต่อไปเถอะเงินติดค้างอยู่นั้นติดไว้ก่อนก็ได้” แล้วก็เรียกลูกสาวมาทางหนึ่งบอกว่า

“เรารู้แล้วว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นได้เงินมาจากไหน จึงเป็นเรื่องของเราที่จะต้องยึดเอาเงินนั้นไว้ เอาแน่ๆ ผง เอาไปใส่ในเหล้าให้เขาดื่ม ไม่นานก็จะหลับ พอหลับแล้วมาเรียกพ่อ พ่อจะจัดการเอง”

ลูกสาวจึงกลับไปหาแขกของ
คนทั้งได้เปลี่ยนท่าทีที่หึงบไสอย่าง
ที่เคย เป็นท่าทางเป็นกันเอง แล้ว
เล่นหัวให้เห็นว่าการเสียใจนั้นเป็น
เรื่องตลกขบขัน และเมื่อกินอาหาร
เย็นเสร็จแล้ว หญิงสาวก็ได้นำไวน์
มาให้กินแก้วหนึ่งบอกว่า เพื่อให้ลืม
เรื่องเสียใจ ชายหนุ่มดื่มไวน์นั้น
แล้วไม่ช้าก็หลับสนิท หญิงสาวเห็น
เช่นนั้นก็ได้ไปบอกพ่อ แล้วพ่อลูก
ก็ช่วยกันมัดเด็กหนุ่มเอาไว้ใน
ห้องเก็บของ ใส่กุญแจห้องไว้แล้ว
นำกุญแจไปซ่อนในห้องนอนของตน
ลูกเลี้ยงรู้เห็นเหตุการณ์โดยตลอด
แต่ไม่กล้าเข้าไปหากุญแจในห้อง
ของพ่อเลื่อง

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อชายหนุ่มตื่น

ขึ้น ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แล้ว
เข้าไปอยู่ในนั้นได้อย่างไร จึงร้อง
ตะโกนให้คนช่วย แต่ตะโกนอย่างไร
ก็ไม่มีใครมา ครู่ใหญ่ๆ เจ้าของ
โรงแรมจึงได้ไขกุญแจประตูไปค้น
หาเงินเหรียญ พอพบแล้วก็นำเอาไป
 และได้พูดแก่ชายหนุ่มนั้นว่า

“เจ้าจะต้องอยู่ที่นั่นต่อไป จน
กว่าจะแต่งงานกับลูกสาวข้า”

“ให้ข้าตายเสียดีกว่าแต่งงาน
กับผู้หญิงโลกมากปากร้ายอย่างนี้”
ชายหนุ่มตะโกนใส่หน้า

เจ้าของโรงแรมเดินออกไปโดย
ไม่ได้โต้ตอบอะไรสักคำ แต่ได้ขัง
ชายหนุ่มไว้ในห้องนั้นเป็นอาทิตย์ๆ
ชายหนุ่มจะหนีก็หนีไม่ได้ ทำอะไร
ก็ไม่ได้ ได้แต่สาปแช่งความปาก
พล่อยของตัวเอง

ตอนค่ำวันหนึ่งขณะที่เจ้าของ
โรงแรมกำลังขังอยู่ในห้องใต้ดิน
และลูกสาวก็ออกไปทำธุระข้างนอก
ลูกเลี้ยงของเจ้าของ โรงแรมได้แอบ
ไปลักเอากุญแจมาไขห้องเก็บของ
แก้มัดชายหนุ่ม แล้วส่งห่ออาหาร
ให้ห่อหนึ่ง พลาถกระซิบว่า

“รีบหนีไปให้เร็วที่สุดที่จะเร็ว
ได้ อย่าให้พ่อเลี้ยงข้าจับได้ละ”

ชายหนุ่มรีบกระโดดลุกขึ้น
ทั้งที่ยังรู้สึกเวียนหัวและปวดไปทั่ว
สรรพทางกาย ชายหนุ่มวิ่งออกจาก
โรงแรมเข้าไปในป่า ครั้นถึงที่ที่
ปลอดภัยแล้ว ก็แก้ห่ออาหารเอา
มากิน กินเสร็จก็ไปวกน้ำที่ลำธาร
กิน ต่อจากนั้นก็ออกเดินทางต่อไป

(ยังมีต่อ)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

นกขนทอง (๑๑)

(นิทานชาวโบฮีเมีย)

คราวที่แล้วเล่าถึงนกขนทองที่ไข่ออกมาเป็นทอง ภายหลังได้ถูกฆ่าเพื่อเอาหัวใจกับเครื่องในมากิน มีเด็กหนุ่ม ๒ คน ได้กินส่วนทั้งสองนั้น คนหนึ่งได้กินเครื่องใน อีกคนหนึ่งได้กินหัวใจ คนกินเครื่องในจะมีเงินเหรียญอยู่ใต้หมอนทุกวัน คนกินหัวใจจะได้เป็นพระราชา คนกินเครื่องในเป็นคนน้อง เมื่อแยกกันไปแล้ว ก็ได้ไปพักที่โรงแรม ได้เล่นไพ่กับลูกสาวเจ้าของโรงแรม และเสียไฟเงินหมดตัว เมื่อถูกเจ้าของโรงแรมออกคำสั่งไล่ขูดเอาเงินมาใช้ ไม่นานนั้นก็ต้องออกไป ก็เจ็บใจ หลุดปากบอกว่าตนมีทางได้เงินทุกเช้า เจ้าของโรงแรมเลยให้ลูกสาวเอายานอนหลับใส่ไว้นให้กิน พอหลับแล้วก็เอาไปขังไว้ เช้าขึ้นมาก็เก็บเอาเงินไป ลูกเลี้ยงของเจ้าของโรงแรมส่งสารเลขช่วยไปลักกัญแจมาไขห้องให้ ให้หนีไปโดยเร็ว ชายหนุ่มก็หนีเข้าไปในป่า

ชายหนุ่มเดินทางต่อไปๆ ก็ได้มาถึงกระท่อมแห่งหนึ่งซึ่งมีชายแก่อยู่แต่ลำพัง ชายหนุ่มจึงขอพักอยู่

ด้วย แล้วก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ตนให้ฟังโดยตลอด ชายชราฟังแล้วก็รับปากว่าจะช่วยลงโทษเจ้าของโรงแรมกับลูกสาวให้ แล้วพาชายหนุ่มไปยังที่โล่งลึกเข้าไปกลางป่า พลาถกล่าวว่า

“เห็นพวกสมุนไพรตรงนั้นไหมล่ะ มองดูเหมือนต้นซอเร็ล แต่มีฤทธิ์ประหลาดนัก ไม่ว่าใคร กินแล้วจะต้องกลายเป็นแพะ”

ชายหนุ่มคิดว่าชายชราพูดกลิ้งหัวเราะ พลาถเดินไปมา ๓ โย แล้วใส่ปากเคี้ยวกิน ทันใดนั้นรู้สึกว่ามีตัวเปลี่ยนแปลงไป พริบตาเดียวตัวก็มีหนังลากลุ่มตัว พอเอามือคลำหัวก็รู้สึกว่ามีเขางอกออกมา นิ้วก็กลายเป็นกีบ เห็นแล้วอดตกใจไม่ได้ และตกใจหนักขึ้นเมื่อได้ยินเสียงของตนเบ๊ๆเหมือนเสียงแพะ

ชายชรามองดูชายหนุ่มอยู่อย่างเคร่งขรึม แล้วก็พูดว่า “นี่ไง เรื่องตลกมาอยู่ที่ตัวเจ้าแล้ว แต่อย่าตกใจ ข้าจะทำให้เจ้ากลับคืนร่างเดิมเดี๋ยวนี้ละ” ชายชราตรงไปยังลำธารน้ำที่ไหลผ่านที่โล่งกลางป่านั้น แล้วเก็บใบไม้ประหลาดอีกอย่างหนึ่งมาเติม

กำมือ ชายชรายื่นให้แพะพลาถพูดว่า

“กินเสีย ๓ ใบ แล้วเจ้าจะกลายเป็นคนดังเดิม”

พอแพะกินใบไม้ใน ๓ ใบ ร่างแพะก็กลายเป็นคนดังเก่า ชายหนุ่มได้ยืนตัวตรงกลับเป็นตัวเองอีกครั้งหนึ่ง ชายชราบอกให้เก็บพืชทั้ง ๒ อย่างไปให้มากๆ แล้วกล่าวเสริมว่า

“กลับไปโรงแรมนั้นนะ แล้วบอกเจ้าของโรงแรมว่าเจ้านำพืชหายากมาขายเอาไว้ใส่ขุบให้หมักกลิ่นหอม เขาคงจะซื้อหรอก แล้วเจ้าคอยดูก็แล้วกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

เมื่อกลับมาที่กระท่อม ชายชราให้เสื้อคลุมอย่างคนเลี้ยงแกะสวมแก่ชายหนุ่ม แล้วเอาขนแกะสีดำมาติดที่หน้าทำให้ดูเหมือนเครา เจ้าของโรงแรมจะได้จำไม่ได้ ชายหนุ่มเดินทางมาถึงโรงแรมนั้นพอดีกำลังตรงไปที่ประตูครัว เจ้าของโรงแรมอยู่ในครัวแต่ผู้เดียว กำลังทำบุญชื้ออยู่ ชายหนุ่มตรงเข้าไปทักทาย แล้วพูดว่า

“ข้าเป็นคนเลี้ยงแกะ ข้ามพืชอย่างหนึ่งซึ่งไม่ใช่พืชธรรมดาสามัญ

ข้าพเจ้านี้จะขายให้ราคาดูก บางทีจะ
ขอเพียงห้วกะโหลกขนมปังเท่านั้น”
เจ้าของโรงแรมซึ่งจำชายหนุ่มไม่ได้
รับพนันมาดมฟุดพุด ดมแล้วก็
ปรากฏว่าชอบกลิ่นจึงซื้อไว้ทั้งกำ
และจ่ายขนมปังให้เพียงครึ่งปอนด์
เท่านั้น

ครั้นเมื่อคนเลี้ยงแกะออกไป
แล้ว เจ้าของโรงแรมก็เรียกหาลูกสาว
บอกให้ทำซูปใส่พืชชนิดนี้ พ่อคะขณ-
กะขอให้ลูกสาวกิน พ่อพูดว่า

“มีสำหรับเราสองคนเท่านั้นนะ
คนเลี้ยงแกะอาจไม่ได้ผ่านมาทางนี้
อีก และเราก็ไม่อยากแบ่งซูปพืช
หอมๆ อย่างนี้กับคนอื่น”

เมื่อซูปเสร็จส่งกลิ่นหอมหวาน
สองคนพ่อลูกลงมือกินอย่างเอร็ด-
อร่อย แต่กินซูปเข้าไปยังไม่ทันจะ
ถึง ๓ ช้อนดี ทั้งพ่อทั้งลูกก็กลายเป็น
แพะไป แพะทั้งสองโดดไปรอบๆ
ครัวแล้วก็ร้องเบ๊ๆ พ่อได้ยินเช่นนั้น
ลูกเลี้ยงของเจ้าของโรงแรมก็ได้วิ่ง
ออกมาจากคอกวัวด้วยความ
ตระหนกตกใจ แล้วก็รู้สึกงงเง้งที่
ได้เห็นแพะมาอยู่ในครัว ๒ ตัว จึง
ได้เที่ยวหาสองพ่อลูก แต่หาอย่างไร
ก็ไม่พบ นางจึงได้จูงแพะทั้งสองไป
ยังคอก หาฟางหามาให้กิน แล้วก็
ผูกไว้ก่อนจะไปทำงานอย่างอื่นต่อไป

เช้าวันรุ่งขึ้นชายหนุ่มกลับไป
ยังโรงแรม ถอดคราออก พ่อได้
เห็นหน้าจริงของชายหนุ่ม หญิงสาว
จำได้ทันที ชายหนุ่มขอบคุณ
หญิงสาวที่ช่วยให้ตนได้เป็นอิสระ
แล้วก็เล่าเรื่องของตนให้ฟังโดยตลอด
และลงท้ายว่า

“ถ้านางเต็มใจ ข้าก็อยากได้
แต่งงานด้วย”

หญิงสาวไม่ตอบว่าอะไรได้
แต่หลบตาต่ำ แล้วก็หิ้วกระเป๋าอย่าง
อายๆ ชายหนุ่มจึงจับมือหญิงสาว
มาจูบ แล้วพูดว่า

“พ่อเลี้ยงกับพี่สาวของนางเป็น
คนเลวร้ายมากนะ สมควรถูกลงโทษ
เสียจริงๆ ข้าจะเอาพี่มรดกเข้าไป
ในเมือง นางอยู่ที่นั่นไปก่อนนะ แล้ว
เอาพืชสำคัญนี้ใส่หีบไว้ เก็บกุญแจ
ไว้กับตัวตลอดเวลาละ”

หญิงสาวรับคำแล้วก็จัดแจง
ช่วยชายหนุ่มเอาแพะทั้งสองเทียมรถ
และถึงแม่แพะตัวผู้จะเตะและกัดใน
ตอนแรก แต่แล้วก็ต้องขยับเขยิบๆ
เมื่อลูกเลี้ยงของชายหนุ่มเข้า ชายหนุ่ม
จูบลาหญิงสาวแล้วก็ขับรถไปในเมือง

ทางในเมืองตอนนั้นปรากฏว่า
พระราชทานกำลังสร้างพระราชวัง
ใหม่ ดังนั้นถนนเข้าไปในเมืองจึง
ถูกปิดกั้นด้วยรถบรรทุกเครื่อง
ก่อสร้าง สถานที่นั้นก็เต็มไปด้วย
ช่างอิฐช่างปูนช่างไม้และลูกมือ คน
เหล่านั้นต่างหิวเร่ระงอหายเมื่อ
ได้เห็นแพะเทียมรถ คนดูแลรถ
ทั้งหลายเดินมาที่ชายหนุ่ม พูดติด
ตลกว่า

“มาบรรทุกหินหรือพ่อหนุ่ม
เรากำลังคอยรถบรรทุกที่มีสัตว์
แข็งแรงเทียมอยู่ที่เดียว”

พอชายนั้นพูดจบ ก็มีเสียงฮา
กันลั่น ชายหนุ่มพูดอย่างเอาจริง
เอางังว่า

“ข้าควรจะได้ใจที่ได้โอกาสหา
เงินหาทองบ้าง อ้าว จริงนะ ข้าจะ
รับบรรทุกหิน”

ชายนั้นตกลงอย่างอารมณ์ดี
ชายหนุ่มจึงขับรถของตนตามคันอื่น
ไป คนขับรถทั้งหลายแทบไม่เชื่อ

สายตาตนเอง เมื่อเห็นชายหนุ่ม
เจ้าของรถ บรรทุกอิฐหนักยิ่งกว่า
ใครๆ แล้วก็ใช้เส้หวดแพะทั้งคู่อ้อย่างปราศจากความปรานี ใช้ให้
แพะลากรถไม่ผิดกับใช้ลา ชายหนุ่ม
ใช้ให้แพะทำงานตลอดทั้งวัน พอ
ตกเย็นจึงได้รับเงินมากกว่าเจ้าของ
รถคันอื่นๆ

ชายหนุ่มพักที่โรงแรมในคืน
วันนั้น พอรุ่งเช้าก็เอารถออกแต่รู้
บรรทุกหินอีกตลอดวัน เช่นเดียวกับ
เมื่อวาน พอตกเย็นก็ได้ค่าจ้าง
บรรทุกสูงที่สุด และได้ทำอยู่อย่าง
นั้นตลอดอาทิตย์จนคนโง่กันเรื่อง
รถเทียมแพะกันไปทั้งเมือง

ในที่สุดพระราชาก็ทรงทราบ
เรื่อง จึงโปรดให้หาชายหนุ่ม ชาย
หนุ่มไม่รู้ว่าจะเหตุใดพระราชาก็โปรด
ให้เข้าเฝ้า แต่ก็ไม่รู้สักกั๊วเกรง
อะไร แต่งตัวชุดทำงานนั่นเองไป
เฝ้าพระราชินี พอเห็นก็จำได้ว่าคือ
พี่ชายคนที่ได้กินหัวใจของนกขน
ทองนั้น พระราชาก็ทรงจำได้ จึง
เสด็จตรงเข้ามา อ้าแขนโอบกอด
พลาถ์ตรัสว่า

“ขอบคุณพระเจ้าที่ให้เราได้
พบกันอีก ดูแข็งแรงกล้าแสนดี
ไหนลองเล่าเรื่องไปซิ ว่าเข้ามาทำ
อะไรอยู่ในเมืองนี้”

ชายหนุ่มจึงเล่าเรื่องให้พระราชินี
ฟังโดยตลอด พระราชินีทรงฟังอยู่
เงิบๆ พอฟังจบก็ตรัสว่า “ที่เจ้าทำ
นะถูกแล้ว ที่ลงโทษเจ้าของโรงแรม
กับลูกสาวนะ แต่ข้าคิดว่าเจ้าออก
จะรุนแรงเกินไปแล้ว ให้เขาคืนร่าง
เดิมแล้ว ส่งตัวเขากลับบ้านเถอะ
เขาได้รับทุกขเวทนาามากพอ
แล้ว”

ชายหนุ่มก็ทำตาม และได้ไป
ที่คอกเอาแพะเทียมรถกลับบ้าน
แพะตัวผู้ถึงกับตัวสั่น แทบจะยืน
ไม่ไหว ส่วนแพะตัวเมียมีน้ำตาไหล
พราก เมื่อชายหนุ่มมาถึงโรงแรม
ก็ได้ขอให้คู่หมั้นนำพืชผักไว้เอา
มาให้ แล้วส่งให้แพะกินตัวละ ๓
ใบ พอแพะเคี้ยวไปหมดค หนึ่ง
แพะก็หลุดออกจากหลังเจ้าของ
โรงแรมกับลูกสาวกลับคืนร่างเดิม
ของตนและยังสวมเสื้อผ้าที่ตนสวม
ในวันที่ได้กินซูบพิชวีเศษนั้น คน
ทั้งสองถูกเข้าขอร้องโทษต่อชาย
หนุ่ม พลาญพูดว่า การกระทำที่
แล้วๆ ของตนสมควรแก่ความ
ผิดแล้ว

ที่จริงชายหนุ่มก็อภัยให้แล้ว
ก่อนที่ตนกับเจ้าสาวในอนาคตจะ

เข้าไปในเมือง เพื่อเลือกซื้อเสื้อผ้า
สวยๆ งามๆ เสร็จแล้วชายหนุ่มก็
ซื้อรถใหม่เทียมม้าพาเจ้าสาวไปเฝ้า
พระราช พระราชาโปรดให้จัด
งานเลี้ยงฉลองการแต่งงานให้อย่าง
หรูหรา หลังจากนั้นชายหนุ่มก็ซื้อ
ฟาร์มใหญ่สำหรับตนกับเจ้าสาว
และอยู่มาวันหนึ่งพระราชาก็โปรด
ให้คนทั้งสองตามเสด็จด้วยเมื่อจะ
เสด็จไปเยี่ยมบ้านเก่า ระหว่างทาง
ไปยังหมู่บ้านได้แวะเยี่ยมพ่อค้าที่
พี่น้องทั้งสองฝากงานอยู่ด้วยเมื่อนาน
มาแล้ว พ่อค้าแก่ลงไปมาก และ
อดประหลาดใจไม่ได้เมื่อพระราชา
เสด็จมาเยี่ยมด้วยพระองค์เอง แต่
เมื่อได้ทราบว่าพระราชาคือใครแล้ว
พ่อค้าก็ปลื้มจนน้ำตาไหล พระราชา
ได้ประทานของขวัญอันมีค่าให้พ่อค้า

ก่อนจะเสด็จจากไป

เมื่อถึงหมู่บ้านก็ได้ทราบว่า พ่อ
ได้ตายเสียแล้ว พี่เขยกับพี่สะใภ้ยัง
คงอยู่ที่นั่น ถึงแม้พี่เขยจะไม่ได้เป็น
พระราช แต่ได้เมียที่ขยันขันแข็ง
และขยันขันชาญ ก็ได้กลายเป็นคน
มั่งมีไปได้เหมือนกัน พี่เขยที่ได้เป็น
ช่างเพชรพลอยได้รับเงินหีบหนึ่ง
จากน้องเมียคนหนึ่ง และจากน้อง
เมียอีกคนหนึ่งก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็น
ช่างเพชรพลอยหลวงในราชสำนัก
เป็นอันทั้งครอบครัวต่างก็อยู่ดีมีสุข

ข้างฝ่ายเจ้าของ โรงแรมก็
ประพาศดีด้วย ได้เป็นที่พงของ
คนเดินทางจนๆ ส่วนลูกสาวก็มีนิสัย
ดี อารมณ์ดีจนจนแบบทอองตา
ต้องใจของผู้ชายดี ๆ ที่ได้มาขอ
แต่งงานด้วยในที่สุด ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ตะเกียงสีน้ำเงิน

(นิทานชาวยุโรป)

สบายมากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

เสียงบ่าพังดกคล้ายคนกำลังเมา ขาฝน เจียจึงคิด บางทีขาฝนที่แกสูบจะทำให้แกเพลอไหลพุดไม่หยุดก็เป็นได้ แต่เพราะแกเป็นคนฉลาดเฉลียวนัก แม้จะเมาขาฝนก็ยังพุดอย่างคนใช้ปัญญาอยู่นั่นเอง

“ผู้ชายที่กดขี่ผู้หญิง ใช้ผู้หญิงทำงานจนเหมือนทาสในเรือน แล้วอ้างว่าเขาให้เสื้อผ้าอาหารที่อยู่กิน โดยเมียเขาไม่ต้องเดือดร้อน ไม่ใช่ผู้ชายที่เฉลียวนะแก เขาต้องมีความรัก ความสงสาร เวทนา เมตตาจิต ด้วย ความรักของเขาจึงจะเป็นความรักที่ประเสริฐ น่ายกย่อง”

“ขอรับ” เจียจึงได้เตรียมฟัง ขอบฟ้าข้างหน้าเป็นสีภูเขาลาอ่อนสวยงามเสียจนเขาต้องทอดถอนใจ ในความคิดคำนึงมีแต่ภาพเจ้าชายบนหลังม้าสีดำที่ควบหางจากขบวนเกวียนออกไปด้วยใบหน้าเศร้าหมองจนเขาใจหาย

เจียจึงทาบมือลงบนอกตัวเอง จดหมายฉบับนั้นอยู่เหน็บ จดหมายของเจ้าชายถึงคุณหนู

เสียงคนขับเกวียนบอกให้ม้าหยุดเดิน แล้วเกวียนก็หยุดนิ่งอยู่กับที่ ไม่มีใครปลุกม้า และพวกผู้หญิงโสเภณีในเกวียนทั้งสองเล่มด้วยเป็นทริภังค์ว่าแต่ละคนยังเมาฝนตกลงมาจากเมื่อก่อน โดยเฉพาะ ‘บ่า’ บัดนี้แกกลับเข้าไปหลบไหลในเกวียนเป็นปกติเรียบร้อยแล้ว

เจียจึงดื่มน้ำชาแล้วรินใส่ถ้วยสองใบ แล้วจึงเห็นม่านหน้าเกวียนเปิดซ่าๆ คุณหนูนั่งขึ้นตาเศร้า จมจ้องท้องฟ้าด้านที่เขามีม้าสามตัวปรากฏมาตลอดคืนนั้นเอง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องตะเกียงวิเศษมิได้มีเล่าแต่ในหมู่ชาวอาหรับ แม้ชาวยุโรปก็มีเล่ากัน รายละเอียดของเรื่องราวมีต่างกันไป ดังเรื่องที่ฟรานซิส พี. มากูน กับ อเล็กซานเดอร์ เอช. กราฟได้แปลเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีทหารผ่านศึกคนหนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านั้นได้ปฏิบัติหน้าที่รับใช้พระราชากับด้วยความซื่อตรงจงรักต่อพระราชเป็นเวลาดังหลายปี ครั้นเมื่อสงครามเสร็จสิ้นลง ทหารผู้นั้นทำงานต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เพราะได้รับบาดเจ็บ บาดแผลหลายต่อหลายแห่ง พระราชาตรัสว่า

“เจ้าไปบ้านได้ เราไม่มีความจำเป็นจะต้องใช้เจ้าอีกต่อไป แล้วเจ้าก็จะไม่ได้เงินด้วย เพราะไม่มีใครจะรับค่าจ้าง ถ้าไม่ได้ทำงานรับใช้เรา”

ได้ยินเช่นนั้นทหารผู้นั้นอดเศร้าใจไม่ได้ เพราะไม่รู้จะไปหาเงินที่ไหนอย่างไร ได้แต่เดินไปๆอยู่ตลอดทั้งวัน จนกระทั่งเข้าไปในป่าดงถ้ำวันนั้นทหารผู้นั้นมองไปก็แล

เห็นแสงสว่าง จึงเดินตรงไปปรากฏเป็นบ้านของแม่มด ทหารบอกเจ้าของบ้านว่า

“ขอพักนอนสักคืนนะแม่เฒ่า ถ้ามีอาหารมีน้ำก็ขอข้ากินสักหน่อยเถอะ ไม่อย่างนั้นข้าคงตายแน่ๆเลย”

“อะไรกันใครเขาจะมาเลี้ยงทหารที่หนีเตลิดมาอย่างนี้” แม่มดพูด “แต่เอาเถอะข้าจะเมตตาเจ้าเข้าไว้ในบ้าน ถ้าเจ้าจะทำงานให้ข้าตามต้องการ”

“แม่เฒ่าต้องการให้ทำอะไรล่ะ”

“ต้องการให้เจ้าเอาจอบขุดดินให้ทั่วสวนพุ่มนี้”

ทหารก็ตกลงและในวันรุ่งขึ้นก็ได้ทำงานหนักที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้กระนั้นจนกระทั่งเย็นก็ยังไม่เสร็จ แม่มดพูดว่า

“ข้าเห็นแล้วว่าอย่างไรเสียเจ้าก็ออกเดินทางวันนี้อย่างไรเสีย ข้าจะเอาตัวเจ้าไว้อีกคืนหนึ่ง พุ่มนี้ข้าเอาฟันมาตัดแล้วก็ผ่าให้ข้าด้วย”

๙๑

วันรุ่งขึ้นทหารก็ต้องใช้เวลาอีก
ทั้งวัน กว่าจะทำงานให้แม่มดเสร็จ
แม่มดก็เลยขอให้ยู่อีกวันหนึ่ง แม่
มดพูดว่า

“พรุ่งนี้เช้าก็ช่วยทำงานเล็กๆ
น้อยๆในบ้านให้ข้าด้วย ตรงหลัง
บ้านข้ามีบ่อน้ำเก่าๆ น้ำแห้งขุดอยู่
บ่อหนึ่ง ตะเกียงสีน้ำเงินของข้าตก
ลงไป ไฟก็ยั้งติดอยู่ยังไม่ยอมดับ
เจ้าเอาน้ำมาเสียดด้วย”

วันรุ่งขึ้นแม่มดเผาก็ได้พาทหาร
ไปที่บ่อน้ำนั้น แล้วก็ให้หนึ่งตะกร้า
หย่อนลงไปก้นบ่อ พอทหารพบ
ตะเกียงสีน้ำเงินดวงนั้นแล้ว ก็ให้
สัญญาให้แม่มดถึงตะกร้าขึ้น แม่มด
ก็ถึงสายเชือก พอใกล้จะถึงขอบบ่อ
แม่มดก็เอื้อมมือมาจะคว้าตะเกียง
ทหารก็รู้ได้ทันทีว่าแม่มดเล่นไม่
ซื่อ จึงปฏิเสธเสียงแข็งว่า

“ไม่ได้ข้าไม่ยอมให้จนกว่าเท่า
ทั้งสองของข้าได้เหยียบพื้นดินเสีย
ก่อน”

แม่มดโกรธเลยปล่อยเชือกให้
ตะกร้าหล่นตึบลงไปก้นบ่อ แล้วก็
ผละไปทันที ทหารผู้นั้นไม่เจ็บปวด
มากนัก เพราะก้นบ่อแฉะๆ และ
ตะเกียงสีน้ำเงินก็ยังไม่ดับ แต่ว่า
ตะเกียงนี้จะใช้ทำอะไรได้นะ ทหาร
รำพึงอยู่เช่นนั้น และเห็นได้แน่ๆ
ว่าอย่างไรก็ต้องตายอยู่ก้นบ่อนี้ คิด
แล้วก็ได้แต่นั่งเศร้าใจ แต่ไหนๆ
ก็จะตายแล้วสุบไปป์ (กลองยาสุบ)
ให้สบายใจดีกว่า คิดแล้วก็ล้วงเอา
ไปป์ที่สุบค้างไว้ครึ่งหนึ่งออกมา

แล้วจุดเข้าที่ตะเกียงนั้น พอควัน
จากไปป์กลุ้มคลอบ ก็ได้มีคนกระ
ลิวคำคนหนึ่งปรากฏร่างขึ้น คน
กระนั้นถามว่า

“นายต้องการใช้อะไรข้าล่ะ”

คนกระพูด

“ข้าจะต้องส่งอะไรเจ้าล่ะ”

ทหารถามด้วยความประหลาดใจ

“ข้าจะต้องทำตามคำสั่งนาย
ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะส่งอะไร”

“เออฉัน ถ้าอย่างนั้นก่อนอื่น
เอาตัวข้าขึ้นไปให้พื้นบ่อนก่อน”

คนกระก็งมมือทหาร พา
เดินไปตามทางใต้ดิน แต่ไม่ลืม
เอาตะเกียงสีน้ำเงินนั้นไปด้วย มา
ตามทางคนกระก็ชี้ให้ทหารเก็บ
เอาทองของแม่มดที่ซ่อนไว้เอาไป
ด้วย ทหารก็กอบเอาไปเท่าที่จะ
เอาไปไหว เมื่อขึ้นถึงพื้นดินแล้ว
ก็ส่งคนกระว่า

“ไปจับตัวยายแม่เต้านั้นมัดไว้
แล้วเอาตัวไปพ้องศาล”

ไม่นาน นายแม่มดก็ขี่แมว
ตัวใหญ่มาอย่างรวดเร็ว ไม่ผิดกับ
ลมพัด ปากก็ร้องลั่นอย่างตระหนก
ตกใจ และไม่ช้าคนกระก็กลับมา
อีก แจ่มจ้า

“ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว และ
แม่มดถูกแขวนคอไปแล้ว นายจะ
ส่งอะไรอีกล่ะ”

“ไม่มีแล้ว กลับไปได้ แต่ว่า
ต้องพร้อมเสมอนะ เรียกเมื่อไรต้อง
ได้ตัว”

“ก็เพียงแต่เอาไปปักจุดเข้ากับ

ตะเกียงสีน้ำเงินเท่านั้น ข้าก็จะมา
รับใช้ทันที”

พูดแล้วก็หายวับไปกับตา ทหาร
ก็กลับเข้าเมือง เลือกร้อยโฮเต็ล
อย่างดีที่สุด หาเสื้อผ้าย่างดีที่สุด
สวม แล้วก็ส่งเจ้าของโฮเต็ลให้
ตกแต่ง ห้องอย่างหรูหราสุดเท่าที่จะ
ทำได้ พอเสร็จเรียบร้อย ทหารก็
เรียกตัวคนกระ พอมาถึง ทหาร
ก็พูดว่า

“ข้ารับใช้พระราชชาด้วยความ
ซื่อตรงจงรัก แต่พระองค์ก็ยังได้
ข้าออก เงินก็ไม่ให้ จะให้ข้าอดตาย
เพราะฉะนั้นข้าจะต้องแก้แค้น”

“นายจะให้ข้าทำอะไรล่ะ”

“ตอนดึกคืนวันนั้นนะ พอ
พระธิดาบรรทมแล้ว เจ้าไปเอาตัว
มาทั้งกำลังหลับอย่างนั้น ข้าจะใช้
ให้ทำงานรับใช้ข้าอย่างกับสาวใช้”

“เรื่องนั้นนะมันง่ายสำหรับข้า
แต่ตัวท่าน จะเป็นอันตราชนะนา
เพราะถ้าเรื่องลวงรู้ไป ท่านจะถูก
ลงโทษ”

“เออแหละ ทำตามข้าสั่งก็แล้ว
กัน”

พจนานุกรมที่ ๑๒ ที่ ประตูเปิด
ออก คนกระก็พาตัวพระธิดา
เข้ามา

“อ้าว มาแล้วหรือ เอ้า ไป
ทำงานเร็วๆ เข้า ไปเอาไม้กวาดมา
กวาดห้อง”

กร็นกวาดเสร็จแล้ว ทหารก็
สั่งให้พระธิดามาตรงเก้าอี้นอน แล้ว
ขึ้นเท่าพลาญพูดว่า “ถอดรองเท้าบูต

นอก” พอถอดแล้วก็โยนใส่หน้า พระธิดาต้องเก็บเอามาทำความสะอาด แล้วก็ขัดจนเงา พระธิดาทำงานทุกอย่างตามสั่งโดยมิได้ขัดขืน ทั้งที่พระเนตรยังปรืออยู่อย่างนั้น พอไถ่ขึ้นครั้งแรก คนแกระก็พาตัวกลับวัง และให้บรรทมบนเตียงอย่างเดิม

กรณถึงวันรุ่งขึ้น พระธิดาได้ทูลพระราชว่า พระองค์ทรงฝันประหลาด ตรัสเล่าว่า

“ลูกถูกพาตัวไปตามถนนโดยรวดเร็วไม่ผิดสายฟ้าแลบ ไปยังห้องของทหารคนหนึ่ง ลูกถูกใช้ให้ทำงานรับใช้ไม่ผิดกับสาวใช้ ต้องทำงานสกปรกสารพัด ต้องกวาดบ้าน ขัดรองเท้า ถึงจะรู้ว่าเป็นความฝันแต่ลูกก็รู้สึกเหนื่อยเหมือนได้ไปทำมาจริงๆ”

“ฝันนั้นอาจจะจริงก็ได้” พระราชาตรัส “เอาอย่างนี้ พ่อจะแนะนำให้ ลูกเอาถ้วยใส่กระเป๋าสื่อไว้ แล้วเจาะกระเป๋าสื่อให้ถ้วยร่วงไปตามทาง เวลาลูกถูกพาตัวจะได้แลเห็นร่องรอยว่าถูกพาตัวไปทางไหน”

ขณะที่พระราชตรัส คนแกระได้ยื่นฟังอยู่โดยไม่มีใครแลเห็นตัว จึงได้ยินทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้นถึงแม้ถ้วยจะร่วงไปตามทาง ก็สังเกตร่องรอยไม่ได้ เพราะคนแกระได้เอาถ้วยไว้ทั่วทุกถนน ดังนั้นพระธิดาจึงต้องทำงานรับใช้ทหารผู้นั้นไปจนกระทั่งไถ่ขึ้น

วันรุ่งขึ้นพระราชโปรดให้คนไปเที่ยวหาร่องรอย แต่ไร้ผล เห็น

แต่เด็กชายคนหนึ่งเก็บถ้วยกินอยู่ทุกถนน เด็กๆพากันพูดว่า “เมื่อคืนฝนตกมาเป็นถ้วย” พระราชาจึงทรงคิดหาทางอื่น พระราชาตรัสว่า

“ลองอย่างนี้ดีไหมลูก คือตอนลูกเข้านอน ลูกสวมรองเท้าไว้ และก่อนที่ลูกจะออกจากที่นอนมา ลูกซ่อนรองเท้าไว้ข้างหนึ่ง”

คนแกระก็ได้ยินเรื่องราวโดยตลอดอีก ดังนั้นเมื่อทหารใช้ให้ไปพาตัวพระธิดามา คนแกระก็แนะนำว่า “อย่าทำดีกว่า เพราะข้าไม่รู้วิธีจะแก้ไขเรื่องนี้หรอก ถ้าเขาเกิดมาพบรองเท้าอยู่ในห้องท่าน ท่านจะลำบากนะ”

“ทำตามข้าสั่งดีกว่า”

ดังนั้นพระธิดาจึงต้องทำงานรับใช้ทหารอย่างสาวใช้อีกคนหนึ่ง เป็นคนที่สาม แต่ก่อนจะถูกพาตัวกลับ พระธิดาทรงซ่อนรองเท้าไว้ใต้เตียง วันรุ่งขึ้นพระราชทรงส่งคนไปค้นหารองเท้าของพระธิดาทั่วเมือง และก็ไปได้พบในห้องของทหาร ก่อนหน้านั้นคนแกระได้แนะนำให้หนีไป แต่ในไม่ช้าก็ถูกจับตัวได้และถูกส่งตัวเข้าคุก ตอนที่หนีไปกำลังร้อน ทหารไม่นำตะเกียงสีน้ำเงินติดตัวไปด้วย ทองของสำคัญก็ลืมนำไป ก็มีเงินเหลือติดกระเป๋าสื่ออยู่เหรียญเดียว ขณะนั้นทหารยืนอยู่ข้างหน้าต่าง แลเห็นคนเดินผ่านไปคนหนึ่งจึงขอร้องให้ไปนำของห่อเล็กๆที่ทิ้งอยู่ในโรงแรมให้ด้วย และจะให้เงินค่าบ่วยการเหรียญหนึ่ง ชายนั้นวิ่งไปเอาของ

มาให้ ไม่ช้าก็ได้ตะเกียงสีน้ำเงินกับทอง ทหารจึงเอาไปป้อนเข้ากับตะเกียง คนแกระก็ปรากฏตัวขึ้นและพูดว่า

“อย่ากลัวไปเลย นาย เขาพาไปไหนนายไปก็แล้วกัน ให้ทุกสิ่งแก้ไขตัวมันเอง อย่าลืมนำตะเกียงสีน้ำเงินไปด้วยก็แล้วกัน”

วันรุ่งขึ้นทหารถูกตัดสินประหาร ขณะที่ถูกพาตัวออกมาข้างนอก ทหารได้ทูลขอร้องพระราชขอได้โปรดให้ตนได้สูบไปป์สักทีเถะก่อนจะตาย พระราชาก็ทรงอนุญาต ตรัสว่า “ให้สามที่ด้วยเอ้า” ทหารก็ดึงไปป์ของตนออกมาจุดเข้ากับตะเกียงสีน้ำเงิน พอควันลอยขึ้น คนแกระก็มาปรากฏตัวอยู่แล้ว มือถือตะบองอยู่ คนแกระถามว่า

“นายจะให้ข้าทำอะไร”

“หวดเจ้าพวกที่ไม่ให้ความยุติธรรมแก่ข้าสิ แม้พระราชาก็ไม่ต้องเว้น”

ทันใดนั้นคนแกระก็เอาตะบองหวดซ้ายขวาว ใครถูกตะบองจิ้งๆ หลายครั้งเข้าถึงกับหมอบอยู่กับพื้น ไม่กล้าขยับเขยื้อนด้วย พระราชาดกพระทัย ทรงร้องขอชีวิต พร้อมกันนั้นก็ประทานอาณัติกรให้พร้อมทั้งให้อภิเษกกับพระธิดาด้วย

๖๓๗ ๖๖๖ ๗ ๑๑ พ.ค. ๒๕๖๑

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

ตำนานเตงโม

(นิทานเวียดนาม)

เรื่องกำเนิดของสิ่งต่างๆ เกิดที่ไหน มีมาอย่างไร นับเป็น เรื่องที่คนนิยมเล่ากัน ดังมีเรื่อง ตำนานข้าว ตำนานทองและตำนาน ผืนแผ่นดิน ตำนานแดงโมยังไม่ เคยเห็นมีใครเล่าไว้ มีแต่เรื่องนที่ เปลือก แปรงต้นกับคณะได้แปลเล่า ไว้ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในสมัยพระเจ้าซ่งที่ ๘ ได้มีพ่อค้าทาสคนหนึ่งได้นำเด็กคนหนึ่งมาจากทะเลใต้มาถวาย เด็กคนนี้เป็นเด็กฉลาดคิดเด็กธรรมดาสามัญ เมื่อเติบโตขึ้น ก็ยังเป็นคน มีนาอดน้ำทน มีความตั้งใจจริงในการกระทำงานทุกชนิด ภาษา เวียดนามก็เรียนได้รวดเร็ว นับเป็นที่โปรดปรานของพระราชทานเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับประทานเกียรติพิเศษ มีชื่อว่า โมอันเตียม แล้วยังประทาน พระธิดาให้เสกสมรสด้วย และต่อมาก็คือได้มีลูกด้วยกัน ๒ คน

ครอบครัวของอันเตียมปรองดองกันเป็นอันดี ทั้งลูกทั้งเมีย อันเตียมชอบพูดเสมอว่า ทุกสิ่งที่ตนได้มาล้วนเป็นของประทานจากสวรรค์ทั้งนั้น พวกข้าราชสำนักเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็อดพูดท้วงติงไม่ได้ว่า

“ในฐานะที่เป็นข้าของพระราชทาน ท่านเป็นหนทางทุกอย่าง

แก่พระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าหรืออาหาร ที่ท่านพูดอย่างนี้ ดูเหมือนท่านจะไม่แสดงความกตัญญูต่อพระองค์เลย”

อันเตียมได้ฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้ม พวกข้าราชสำนักจึงนำความไปกราบทูลพระราชทานถึงท่าทีของอันเตียมที่ตนริษยาอยู่ คนเหล่านั้นทูลว่า

“วันนี้ข้ากล่าวก้าวถอยคำที่ไม่แสดงความเคารพบนอบต่อพระองค์ ใครจะไปทราบได้ว่าจะก้าวไกลไปถึงปลุกปั่นให้คนคิดกบฏต่อพระองค์หรือไม่ เพราะฉะนั้นพวกเราทูลขอให้พระองค์เนรเทศไปเสียดีกว่า ให้ไปอยู่ที่เกาะร้างที่ไหนสักแห่งหนึ่ง แล้วดูซิว่าจะรอดชีวิตไหม”

พระราชทานรักใคร่อันเตียมมาก แต่ราชบัลลังก์ก็มีคำแก่พระองค์ยิ่งกว่า ถ้อยคำที่พวกข้าราชสำนักเพ็ดทูลนั้นได้ทำให้พระองค์ทรงน้อยพระทัยเป็นอย่างยิ่ง แต่ในไม่ช้าก็เกิดสงสัยไม่ไว้วางพระทัยไปตามลมปากคนเหล่านั้น ลงท้ายก็ได้จัดการเนรเทศอันเตียมไปยังเกาะร้างแห่งหนึ่ง ในมณฑลทัญหวินปัจจุบัน

อันเตียมก็ได้พาครอบครัวออก

เดินทางไปยังเกาะนั้น พอได้เห็นเกาะร้างซึ่งมีแต่กลิ่นหืนมาทุกทิศทุกทาง พระธิดาทรงทอดลูกทั้งสองไว้แล้วก็หันแสง อันเตียมได้พลบโชนแล้วก็เข้าไปในป่าหาอาหารมาเลี้ยงครอบครัว เป็นผักบ้าง ผลไม้บ้าง เป็นเนื้อสัตว์ไปล่ามาได้บ้าง

อยู่มาวันหนึ่งอันเตียมได้แลเห็นนกทะเลมาเกาะยอไรบนก้อนหิน มองดูเห็นเป็นเม็ดสีดำเป็นมัน อันเตียมได้พูดแก่เจ้าหญิงว่า

“เราพลองเอาเม็ดสีดำๆนี้เพาะดูซิ แล้วคอยดูต่อไปว่ามันจะออกมาเป็นอะไร ถ้านกกินมันได้ มันก็ต้องเป็นของกินได้”

ทั้งพ่อทั้งเมียได้ช่วยกันเตรียมดิน แล้วก็เพาะเม็ดที่ขนลงไปในดิน แล้วก็เฝ้ารดน้ำและดูแลไม่ให้นกมากวน ไม่ช้าไม่นานเม็ดพืชที่เพาะนั้นก็ได้กลายเป็นไม้เลื้อย เป็นต้นอะไรก็ยังไม่รู้กัน ใบมีสีเขียวอ่อนต่อมาดอกก็กลายเป็นผล ผลของมันใหญ่เท่าหัวคน ผิวเปลือกเรียบ อันเตียมได้ลองผ่าดูลูกหนึ่ง ปรากฏว่าเนื้อในเป็นสีแดงสวย มีเม็ดสีดำๆอยู่ทั่วไป เนื้อนั้นเย็นชื่นและมีรสชาติพิเศษ ทั้งคู่รู้สึกเป็นสุข ได้จัดแจงปลิดผลที่ได้จากไม้เลื้อยนั้น

แล้วนำไปเก็บไว้ในถ้ำ

หลังจากนั้นก็ได้เตรียมดินปลูก
ใหม่เรียบร้อยแล้ว เกษะทั้งเกาะจึงดู
เหมือนมีเชื้อสืเขียวสวคลุ่มอยู่ทั่วไป
ได้มีเรือสำเภาท่แล่นอยู่ในบริเวณ
ใกล้เคียงเคยมาจอด และนำอาหาร
อย่างอื่นมาแลกกับผลไม้ชนิดนี้ เข้า
วันหนึ่งในระหว่างที่เป็นฤดูออกผล
ของผลไม้ชนิดนี้ ความคิดถึงบ้าน
เกิดเมื่องนอนทำให้ฉันคิดถึง
อะไรขึ้นมาอย่างหนึ่ง จึงได้นำผลไม้
นั้นนับเป็นร้อย ๆ ลูกมาเขียนชื่อของ
ตน แล้วก็โยนลงไปในทะเล พวก
ทหารที่รักษาการณ์อยู่บนฝั่งได้เห็น
เข้าจึงชวนกันมาเก็บเอาผลไม้เหล่านั้น
แล้วนำไปถวายพระราช พระราชา
จึงโปรดให้มหาดเล็กของพระองค์
ไปยังเกาะนั้น

เมื่อมหาดเล็กกลับมาทูลเรื่องราว
ให้พระราชาทรงทราบโดยตลอดว่า
อันเดิมผู้ถูกเนรเทศได้มีชีวิตความเป็น
อยู่อย่างไร พระราชาทรงยอม
รับว่าเป็นความผิดของพระองค์ที่
ทรงเชื่อกันเหล่านั้น และด้วยเหตุที่
พระองค์ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม จึง
โปรดให้เรียกตัวอันเดิมกลับ ทั้ง
ประทานยศ ตำแหน่งให้เหมือนเดิม

เรื่องเล่าต่อไปว่านกที่นำมาเมื่อก่อน
นั้นมาเป็นไก่ฟ้าขาวบินมาแต่ทาง
เหนือ และเมื่อบินอยู่เหนือเกาะก็จะ
ร้อง ๓ ครั้ง มีเมื่อก่อนนั้นมา ๖ เมื่อก่อน
เขาจึงเรียกพืชชนิดนี้ว่า เตยกวา
คือ แดงตะวันตก ซึ่งก็คือแดงที่เรา
เรียกแดงโม้นั่นเอง (เขาคงเรียกตาม
จีน จีนกลางเรียกแดงโมว่า ชักวี่
คือแดงตะวันตก) ส่วนคนที่อยู่แถบ
นั้นเรียกแดงชนิดนี้ว่า เขียวเหว หรือ
เขียวโค คือแดงโม หรือ แดงส้แดง ♥

งานประจำปี

ครานั้น

บุตรผู้บังเกิดเกล้าทั้งหลาย
เดือนครึ่งพักผ่อนพอสบาย
จะเปิดเทอมไปทักทายเพื่อนเสียที
บ้างเปลี่ยนโรงเรียนเปลี่ยนครู
เปลี่ยนหมู่เพื่อนพ้อง น้อง พี่
เปลี่ยนรูปแบบ เครื่องหมาย มากมี
เปลี่ยนแล้วดีเปลี่ยนแล้วได้ของใหม่มา

บัดนั้น

บรรดาผู้ปกครองหมองหน้า
รายจ่ายเกินพิกัดอัตรา
เปิดกระเป๋าซ้ายขวาไม่พอมือ
ค่านารุงค่านาเรอสมาคม
ค่าขนมค่าเสื้อค่าหนังสือ
สตึกเกอร์การกุศลอีต๊ะบื้อ
พร้อมกัน อื้อฮือ...กลุ้มจัง

มาจะกล่าวบทไป

ถึงหลงจูน้อยใหญ่ไม่ล้าหลัง
เปิดประชุมเฉพาะกิจติดกำลัง
ขยายคลังอนุเคราะห์เฉพาะกาล
ให้ต่อชีพต่อชั้นการศึกษา
โดยต่อดอกต่อเวลาอย่าให้ผ่าน
มหกรรมพิมพ์มือมิว่างวาร์
อยู่หลังม่านไม้ไผ่ทั่วไทยเอ๋ย

‘สายพร บัณฑิตเรขา’

939 ๘๖ 8 18 พ.ค. 2529

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

แปลงสาร

(นิทานแอฟริกา)

เรื่องทำนองนี้คงเป็นเรื่อง
สนุกนิยมน่าอ่านในแอฟริกา จึงมี
เล่ากันในเผ่าต่างๆ หลายเผ่าด้วย
กัน ดังต่อไปนี้

เรื่องแรกเป็นเรื่องของชนเผ่า
ฮ็อตเทนต์อด เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งพระจันทร์ได้ส่งแมลง
ไปหาคน ได้ส่งแมลงว่า “ไปหาคน
เขานะ แล้วบอกเขาว่า ‘เพราะว่าข้า
ต้องตาย และตายแล้วก็ฟื้น ดังนั้น
เจ้าก็ต้องตายและตายแล้วฟื้นเช่น
เดียวกัน’”

แมลงรับเรื่องมาแล้วก็ออกเดิน
ทาง แต่ขณะมาตามทาง ได้เจอะ
กระต่ายเข้า กระต่ายถามว่า “จะไป
ส่งข่าวอะไรนั้น” แมลงตอบว่า
“พระจันทร์ท่านส่งข้าไปหาคน ให้
ไปบอกคนเหล่านั้นว่า ท่านต้องตาย
และเป็นการตายแล้วฟื้น เพราะ
ฉะนั้นคนก็ต้องตาย และตายแล้ว
ฟื้นเช่นเดียวกัน”

กระต่ายก็พูดว่า “เจ้าจุ่มง่าม
ออกอย่างนี้ ให้ข้านำข่าวไปบอกคน
เขาเองดีกว่า” พูดแล้วก็วิ่งต่อไป
พอมารถึงคน กระต่ายก็บอกคนเหล่านี้นว่า

“พระจันทร์ส่งข้าให้มาบอก
ท่านว่า ‘เพราะว่าข้าต้องตาย และ
ตายแล้วตายเลย พวกท่านก็ต้อง
ตายและตายแล้วตายเลย อย่างเดียว
กัน’”

พอบอกแล้ว ก็กลับไปหาพระ-
จันทร์ ไปรายงานว่าตนได้บอกคน
ไปอย่างไร ได้ยินเช่นนั้น พระจันทร์
ก็ได้เฝ้ากระต่ายด้วยความแค้นเคือง
ว่า

“เจ้าบังอาจอย่างไรนะ ถึงได้
ไปบอกคนเขาอย่างนั้น ข้าไม่ได้ส่ง
ไปอย่างนั้นสักหน่อย”

พูดแล้วพระจันทร์ก็ว่าไม่ได้
ท่อนหนึ่งขว้างไปยังกระต่าย ถูกตรง
จมูกพอดี นับแต่วันนั้นมา จมูก
กระต่ายก็ได้มีรอยผ่า แต่คนพากัน
เชื่อกะต่ายตามที่กระต่ายบอกว่า
ตายแล้วตายเลย

เรื่องต่อไปเป็นเรื่องของชนเผ่า
อาคัมบา เรื่องเล่าว่า

พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างคน
ขึ้นมา แต่ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงมี
ความสงสาร จึงรำพึงว่า

“เราไม่ได้อยากให้คนตายแล้ว

ตายไปเลยจริงๆ ข้าอยากให้คนตาย
แล้วกลับฟื้นขึ้นมาได้อีก”

ดังนั้นจึงได้สร้างคนขึ้นมาและ
เอาไปไว้ยังแดนอื่น ส่วนพระองค์
เองคงประทับที่เดิม วันหนึ่งได้ทอด
พระเนตรเห็นกิ่งก้านหนึ่งกับนก
กระจาบตัวหนึ่ง พระองค์ประทับ
สังเกตดูสัตว์ทั้งสองอยู่สามวัน ก็
ทรงทราบได้ดีว่า นกกระจาบเป็น
นักพูดที่กล่อกเล่าเรื่องเท็จกับเรื่อง
จริงเข้าด้วยกัน เรื่องเท็จมีมาก ส่วน
เรื่องจริงมีน้อย

ครั้นสังเกตดูกิ่งก้าน ก็ทรงทราบ
ได้ว่า มีสติปัญญาฉลาดหลักแหลม
และไม่ได้กล่าวเท็จ ถ้อยคำที่กิ่งก้าน
พูดล้วนแต่ความจริง ดังนั้นจึงตรัส
แก่กิ่งก้านว่า

“กิ่งก้าน เจ้าจงไปยังแดนที่ข้า
นำคนที่ข้าสร้างไปไว้ แล้วบอกเขา
ว่า เมื่อพวกเขาตายไปแล้ว ถึงแม้
จะตายไปเลยก็ตาม ก็จะมีคนกลับ
ขึ้นมาได้อีก เพราะฉะนั้นไม่ว่าใคร
เมื่อตายแล้ว จะกลับฟื้นขึ้นมาได้อีก”

กิ่งก้านก็พูดว่า “ข้าพระองค์จะ
ไปบอกพวกเขาเช่นนั้น” แต่กิ่งก้าน
ไม่ได้ทำตามแบบของตน ส่วนนก

กระจบบอกกับพระผู้เป็นเจ้า กังก่า
ค่อยๆ เดินทางไปจนมาถึงที่หมาย
กังก่าพูดว่า

“ข้าได้รับคำสั่งมา...ข้าได้รับ
คำสั่งมา...” แต่แล้วก็นึกไม่ออกว่า
พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งมาว่าอย่างไร

ฝ่ายนกกระจาบได้ทูลพระผู้
เป็นเจ้าว่า “ข้าอยากบินไปข้างนอก
สัก ครั้ง” พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสว่า
“ไป ไปเถอะ”

ด้วยเหตุที่นกกระจาบเป็นนก
จึงบินไปได้รวดเร็ว และมาถึงที่ที่
กังก่ากำลังพูดแก่ตนว่า “ข้าได้รับ
คำสั่งมา...ข้าได้รับคำสั่งมา...”
จนทุกคนกำลังชุมนุมกันฟังกังก่า
อยู่ พอนกกระจาบบินมาถึง ก็เลย
ต่อความให้ว่า

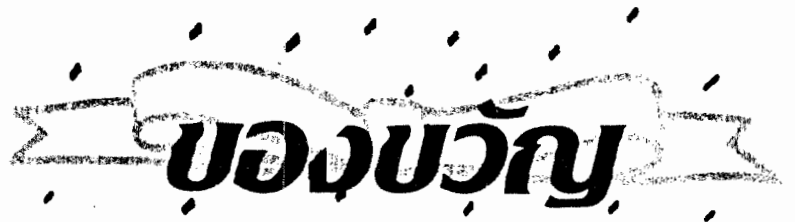
“เราได้รับคำสั่งมาว่าอย่างไร
นะหรือ จริงๆนะ เราได้รับคำสั่งให้
มาบอกพวกท่านว่า เมื่อคนตายไป
แล้ว จะต้องสูญสลายตายไปเลย
ไม่ผิดกับรากต้นไม้ที่เหี่ยว”

แต่กังก่าเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็
ขัดขืนมาว่า

“ไม่ใช่ละ เราได้รับคำสั่งให้
มาบอกพวกท่านว่า เมื่อท่านตายไป
แล้วท่านจะฟื้นกลับคืนชีวิตมาใหม่”

นกแม็ก พายก็ขัดขืนบ้าง ว่า
“แต่ที่กล่าวตอนแรกนั้น ฟังหลัก
แหลมดี”

คนทั้งหลายฟังแล้วก็พากันออก
จากที่นั้นกลับไปยังบ้านของตน
เรื่อง แปลง สาร เกิดขึ้น ได้อย่างนี้
แหละ ดังนั้นคนจึงแก่และตาย แล้ว
ก็ไม่มีใครได้กลับฟื้นคืนชีวิตมาได้
สักคน (ยังมีต่อ)

BUWONG

๓๒. ในช่วงเวลาหนึ่งเดือนที่
ผ่านไป โอนซาแทบไม่รู้ตัวว่าสิ่งใดเกิด
ขึ้นแก่หล่อนบ้าง คูมันสืบสนชุลมุน
ไปหมด นับตั้งแต่การถูกสั่งพักราชการ
และระหว่างนั้นก็ถูกเรียกตัวไปสอบสวน
ที่กระทรวง ซึ่งตั้งคณะกรรมการขึ้น
สอบสวน แล้วก็ส่งเรื่องให้ทางตำรวจ
ดำเนินคดีต่อ

เอกสิทธิ์วิ่งเต้นช่วยเหลือโอนซา
อย่างไม่ทอดทิ้งดูดา เขาเสนอตัวเข้าไป
ให้การในฐานะพยานต่อคณะกรรมการ
และติดต่อกับนายตำรวจเจ้าของคดีว่า
โอนซาไม่เคยรับสินบนหรือค่าคอมมิชชั่น
ใด ๆ จากบริษัทหรือจากผู้ใด เขานำ
หลักฐานที่เป็นเอกสารของบริษัทที่มี
บันทึกว่า ค่าคอมมิชชั่นส่วนที่จะเป็น
ของโอนซานั้น เจ้าตัวแสดงความ
ประสงค์ขอมอบสมทบกับเงินบริจาค
ของบริษัทให้แก่โครงการหมู่บ้านป่าไม้
ไปให้แก่นายตำรวจเจ้าของคดีและ
กรรมการที่สอบสวนเรื่องนี้ เอกสิทธิ์
บอกกับโอนซาว่า “คุณโนเล็กกังวลได้
แล้ว เพราะตำรวจเขาบอกว่าเขาก็สอบ
สวนไปตามหน้าที่เท่านั้นเอง เพราะมี
คำสั่งมาจากผู้ใหญ่ เขารู้ว่าอะไรเป็น
อะไรอย่างไรที่เราเหมือนกัน ผมบอกให้
คุณพ่อช่วยพูดกับผู้ใหญ่ในกรมตำรวจ
ด้วย”

“โอ...เลยต้องให้ผู้ใหญ่เดือดร้อน
ไปด้วย ผ่ากราบขอบคุณท่านด้วยนะกะ
แต่ถึงเรื่องจะเรียบร้อยแล้ว โนก็คิดว่า
จะไม่อยู่ทำงานที่นี่ต่อไปอีกแล้ว พอ
กันที ไปหางานที่เหมาะสมกับโนดีกว่า”

“แล้วค่อยคิดขยับขยายกันทีหลัง
นะครับ ตอนนี้อย่าเป็น ๆ รอให้เรื่อง
เรียบร้อยเสียก่อน ถ้าอยากทำงานบริษัท
ผมก็หาให้ได้ แต่ขอเวลาดูก่อนว่าที่
ไหนจะเหมาะ นะครับ”

“ขอบคุณที่ช่วยโนทุกอย่าง
พลอยให้ใคร ๆ ต้องยุ่งกับเรื่องของโน
ไปหมด”

“ผมไม่ใช่ใครที่โหดสักหน่อย”
เอกสิทธิ์โอบหญิงสาวเข้ามา จมพิต
ที่แก้มและหน้าผากอย่างปลอบประโลม

โอนซากอดคอเบาอย่างต้อง
การที่ฟังฟัง หล่อนรู้สึกอบอุ่นและ
คลายความทุกข์ร้อนลงเป็นอันมาก ไม่
ว่ามิตรหรือคนรักนั้น พิสูจน์ได้อย่าง
แน่ชัดก็ในยามทุกข์ยากเท่านั้น

“อาทิศย์หน้านี้ผมจะต้องไป
ประชุมที่เยอรมันประมาณสัปดาห์ และ
จะต้องบินต่อไปอเมริกาอีกสักอาทิตย์
หนึ่ง เพราะคุณแม่ชวนไปเยี่ยมน้องสาว
ที่นิวยอร์ก เขาเพิ่งได้ถูกสาวคนแรก
คุณแม่ไปอยู่กับเขาสักพักหนึ่ง คุณโน
อยากได้อะไรทางโน้นบ้าง”

(เริ่มลงฉบับวันที่ ๒๗ ต.ค. '๒๔)

๕39. ๙๖ ๙ ๒๕๖๖.๐๓.๓๖๖

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

แปลงสาร

(นิทานแอฟริกา)

(ตอนจบ)

เรื่องที่สามเป็นเรื่องของ
ชนเผ่าอาซันตี เรื่องเล่าว่า

ในสมัยแรกของโลก พระผู้
เป็นเจ้าได้อยู่ใกล้ชิดกับคนด้วย
ความสนิทสนมคุ้นเคย และเมื่อคน
ต้องการอะไร ก็มาขอและก็ได้ให้
ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เรื่องนั้นดำเนินไป
ได้ไม่นานก็ต้องยุติลง เรื่องมีอยู่ว่า
เมื่อพวกผู้หญิงกำลังบดอาหารอยู่
รู้สึกรำคาญที่พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่
ณ ที่นั้นด้วยจึงได้บอกให้หลักไป
เสีย ครั้นพระผู้เป็นเจ้ายังหลักไป
ไม่ทันใจ ก็เลยเอาสาธกหวดเข้าให้
พระผู้เป็นเจ้าก็จำต้องละจากโลกนี้
ไป ปล่อยให้พวกผีปศาจเข้ามา
ปกครองแทน

หลังจากนั้น พระผู้เป็นเจ้าได้
ส่งแพะจากสวรรค์ไปให้มนุษย์ใน
โลกนี้ ๑ คนด้วยกันพร้อมทั้งส่งว่า
“มีอย่างหนึ่งนะ เรียกว่าความ
ตาย วันหนึ่งความตายนี้จะประหาร
พวกเจ้าบางคน แต่ไม่เป็นไร ถึงแม้
เจ้าจะตาย เจ้าก็จะไม่ตายสูญไปเลย

เจ้าจะได้มาอยู่กับข้าในท้องฟ้า”

มาตามทาง แพะไปมัวอ้อยอิ่ง
อยู่ที่ทุ่งไม้แห่งหนึ่งเพื่อเล็มใบไม้
กิน พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบเข้า จึง
โปรดให้แกะลงมาแทนพร้อมทั้งส่ง
ข้อความมาอย่างเดียวกัน แต่แกะ
ได้แปลงสารเสียโดยกล่าวว่าคนจะ
ต้องตาย พอตายแล้วทุกอย่างก็
สิ้นสุดลง ครั้นแพะมาถึงได้นำ
ข้อความอันถูกต้องแท้จริงมาบอก
แก่คน ก็กลับไม่มีใครเชื่อ เพราะ
ต่างพากันเชื่อเรื่องที่แกะนำมาบอก
เสียหมดแล้ว

ต่อจากนั้นไม่นาน ก็ได้เกิดมี
คนตายขึ้นเป็นรายแรก พระผู้เป็นเจ้า
จึงต้องสอนคนเหล่านั้นให้รู้จักฟัง
ร่างคนตาย

ส่วนอีกจำนวนหนึ่งนั้น ชนเผ่า
อาซันตีเล่าว่า พระผู้เป็นเจ้าได้
ประทานชีวิตอันยั่งยืนไม่รู้จักตาย
แก่คนทั้งหลายเป็นของขวัญ แต่แพะ
ตัวผู้ได้วิ่งนำหน้าไปก่อน และได้
หยิบยื่นความตายให้แก่คน กล่าว

ครัวขึ้นไปในกรุงเทพฯ มีอยู่เกือบ
๕๐๐ ชุมชน แต่อาจไม่เห็นเพราะ
อยู่หลังตึกแถว ส่วนใหญ่จะอยู่ใน
ทำเลที่ดี ไปมาสะดวก ใกล้ที่ทำงาน
เหตุที่ไม่มาอยู่เพราะสิ่งแวดล้อม
เช่น สะพานทางเดินสุมๆ บ้านเรือน
ทรุดโทรม อยู่กันอย่างแออัด การ
ดูแลเบื้องต้นของการเคหะฯ ก็คือ
ปรับปรุงสิ่งแวดล้อม เปลี่ยนทาง
เดินไม้สุมๆ เป็นทางเดินคอนกรีต มี
ไฟฟ้า น้ำประปา ให้เขารู้จักเลือก
ตั้งกรรมการชุมชนมาดูแลความสะอาด
และความปลอดภัยในชุมชนของตน

“ถ้าไปดูชุมชนแออัดที่คลอง-
เตยตอนนั้น จะเห็นว่าดีขึ้นกว่าเดิม
มาก ทางการเคหะฯ ย้ายเขามาอยู่
รวมกันด้านหนึ่ง ซึ่งการทำเราให้
ใช้เป็นที่อยู่ถาวรโครงการ ๒๐ ปี
จัดสรรที่ดินแปลงละ ๑๕ ตารางวา
ให้ปลูกบ้านกันเอง ส่วนใหญ่เป็น
บ้าน ๒ ชั้น ชั้นล่างเป็นอู่คอนกรีต
บล็อก ชั้นบนเป็นไม้เก่าทอมานจาก
บ้านเก่าผสมกับไม้ที่ซื้อใหม่ มี
หน่วยงานเอกชน คือศูนย์พัฒนา-
บุคคล ไปซื้อวัสดุก่อสร้างมาขาย
ต่อให้ในราคาถูก ก็เลยเป็นบ้าน
ครั้งไม่ครั้งตึกที่ดูดีทีเดียว”

คุณธยากล่าวอย่างยินดีใน
ตอนท้ายว่า หากจะมีผู้ใดอาสาทำ
หน้าที่ ‘ยาม’ ร่วมกับสมาคมฯ ก็
อาจสมัครเป็นสมาชิกได้ที่เลขาธิการ
สมาคมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่ง-
แวดล้อม เลขที่ ๕๐/๕๐ ถนนสุขุมวิท
ซอย ๖๒ เขตพระโขนง กรุงเทพฯ
๑๐๑๑๐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่
เป็นนักศึกษา อาจสมัครเป็นอาสาสมัคร
ช่วยเป็นแนวร่วมอันจะเป็นกำลัง
สำคัญต่อไปในอนาคต ♥

ว่าเป็นของขวัญที่พระผู้เป็นเจ้า
ประทานมา คนทั้งหลายต่างพากัน
รับของขวัญนี้อย่างกระตือรือร้น
ทั้งนี้โดยหาได้ทราบไม่ว่าความตาย
คืออะไร เป็นอย่างไร ครั้นแะมา
ถึงหลังจากนั้นครู่หนึ่ง ก็ปรากฏว่า
ข้าไปเสียแล้ว

เรื่องที่สนเฝ้าโกมบาได้เล่าว่า

ในสมัยดึกดำบรรพ์นั้น คน
ทั้งหลายไม่รู้จักตาย คนที่จะตาย
มีแต่พวกหัวหน้ำเท่านั้น แต่คนที่
ไม่รู้จักตายนั้นต้องทำงานอย่างทาส
ตลอดเวลา จนในที่สุดเมื่อคน
เหล่านั้นเกิดเบื่อหน่ายพันธะอันไม่
รู้จักสิ้นสุด จึงได้ตัดสินใจส่งคน
ไปหาเทพวณี ให้เทพวณีช่วยทำให้
การรับใช้อย่างทาสของตนสิ้นสุดลง
แต่จะได้ใครเป็นผู้ไปหาเทพวณีเล่า
คิดไปคิดมาเห็นแต่หมาเพื่อนของ
ตนเท่านั้นที่จะทำหน้าที่นี้ได้ จึงได้
ขอให้หมานำสารไปบอกแก่เทพวณี

หมาก็รับหน้าทั้นวิ่งออกจากที่
อยู่ของคนไป ขณะที่หมาวิ่งไปตาม
ถนนที่ตรงไปยังที่อยู่ของเทพวณี ก็
ได้มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งมีแม่
เฒ่าคนหนึ่งกำลังตั้งหม้ออยู่บนเตา
ไฟ หมาคิดว่าสิ่งที่อยู่ในหม้อจะต้อง
เป็นอาหาร คราวนั้นเป็นโอกาสดี
จะได้กินอาหารอร่อยๆ จึงนั่งลง
ใกล้ๆ ตาก็จับจ้องไปยังหม้อบนเตา
ไฟ แม่เฒ่าพยายามไล่หมาไปให้
พ้น แต่กลับทำให้หมายิ่งกระตือ-

รือร้นอยากจะได้มีส่วนกินของดีๆ
ภายในหม้อนั้นยิ่งขึ้น ขณะที่หมา
กำลังคอยอยู่นั้น แะหม่มตัวหนึ่ง
แอบได้ยินข้อความที่คนส่งมาถึง
เทพวณี และเมื่อเห็นหมายังรังรอ
อยู่ตรงข้างเตาไฟนั้น แะหม่มก็
ตัดสินใจว่า ตนควรจะทำได้สิ่งที่
มีประโยชน์ ถ้าหากตนนำสารนั้น
ไปแจ้งแก่เทพวณี กิดตั้งนั้นแล้ว
แะหม่มนั้นก็เดินทางต่อไป

ข้างฝ่ายหมานั่งคอยอยู่เป็นเวลา
ช้านาน จนในที่สุดหมอนั้นก็เหือด
แม่เฒ่าเปิดฝาหม้อออก ปรากฏว่า
ภายในหม้อนั้นมีแต่น้ำร้อนที่แม่เฒ่า
ตั้งไฟ เพื่อนำมาเจือน้ำเย็นอาบน้ำ
ให้เด็กน้อยนั้น หมาผิดหวังมาก จึง
ได้ลุกจากที่นั้นออกวิ่งต่อไปยังที่อยู่
ของเทพวณี มาตามทางมาพบแะ
หม่มตัวนั้น แะถามหมาว่าจะไป
ไหน หมาตอบว่าจะไปบอกข่าวแก่
เทพวณี แะก็บอกว่า

“ไม่ต้องไปหรอก ข้าไปบอก
ให้แล้วละ”

“บอกอย่างไรล่ะ” หมากลาม

“ก็บอกว่าคนทั้งหลายเขาเบื่
ที่จะต้องเป็นทาสรับใช้ตลอดไปไม่มี
ที่สิ้นสุด เขาจึงอยากจะตายกัน”

ได้ยินเช่นนั้นแล้ว หมารู้สึก
ขุ่นใจและหัวเสียมาก จึงวิ่งต่อไปยัง
ที่อยู่ของเทพวณี เพื่อไปแก้ข้อความ
ที่แะหม่มไปบอกไว้ผิดๆ แต่เมื่อ
ไปถึงที่หมาย เทพวณีกลับไม่ฟัง โดย
อ้างว่าไม่เชื่อ และเทพวณีได้จัดแจง

ความตายเตรียมไว้ให้คนแล้ว และ
ผลก็คือความตายได้มาสู่คนทั้งหลาย
เรื่อยมาจนทุกวันนี้ แต่คนก็ยังไม
พ้นเป็นทาส

เรื่องที่หาชนเฝ้าไฟเล่าว่า

เมื่อครั้งที่เทพมาวุธสร้างคนขึ้น
มาในโลก พระองค์ทรงมีความตั้งใจ
ว่า คนเหล่านั้นควรจะมีความสุขขึ้น
ตลอดไป ไม่รู้จักตาย แต่เมงม
กลับคิดตรงกันข้ามไม่เห็นด้วย เทพ
มาวุธได้นำน้ำเต้าแห่ง (ใช้เป็น
ภาชนะ) มาลอยอยู่บนน้ำ และตรัส
ว่า ถ้าทราบได้น้ำเต้าลอยอยู่บนผิ
น้ำตลอดไปแล้ว คนก็จะคงมีชีวิต
อยู่ในโลกตลอดไปทราบนั้น

ฝ่ายเมงมได้โยนก้อนหินลง
ไปในน้ำ พลาญพูดว่า

“ขอให้เทพมาวุธรำลึกใหม่ว่า เมื่อ
คนตายขอให้หายไพล่เหมือนหิน
ก้อนนี้ ที่จะไม่กลับปรากฏให้เห็น
อีกต่อไป”

เทพมาวุธก็ทรงยินยอมตาม
ถ้อยคำของเมงม ครั้นต่อมาแม่
ของเมงมเกิดตายลง เมงมก็
อยากให้เทพมาวุธทรงเปลี่ยนข้อความ
ข้างต้นนั้น แต่เทพมาวุธทรงปฏิเสธ
ไม่ยอมทำตาม คนก็เลยตายเลย ไม่
กลับฟื้นคืนชีวิตกลับมาอีก ถ้าหาก
เทพมาวุธทรงยอมเปลี่ยนข้อความตาม
เมงม บานนั้นคนก็คงตายแล้วกลับ
ฟื้นมาใหม่ เหมือนดวงจันทร์ที่ตาย
ไปชั่วคราแล้วก็กลับคืนมาใหม่♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

วิวแดง

(นิทานรัสเซีย)

นิทานทำนองแม่เลี้ยงลูกเลี้ยง อย่างเรื่องปลาบู่ทอง มีเล่ากันหลายต่อหลายถิ่น ทั้งถิ่นไท ถิ่นเอเซีย และแม้แต่ถิ่นยุโรป ดังในนิทานรัสเซีย ที่นาตาลี คัตติงตันได้แปลเล่าไว้ เรื่องเล่าไว้ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่ง มีลูกสาวสวยน่ารักคนหนึ่งชื่อมาระยา ลูกสาวยังไม่ทันจะเติบโตเต็มที่ แม่ก็ตายลง ชายนั้นก็ได้แต่งงานกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ชื่อ ยะคีชนา ยะคีชนามีลูกสาวติดมาด้วย ๓ คน คนโตมีตาเดียว คนที่สองมีสองตา และคนสุดท้ายก็มี ๓ ตา เป็นธรรมดาของแม่เลี้ยงย่อมไม่ชอบลูกเลี้ยง ยะคีชนาก็เช่นเดียวกัน ช่างนางมีลูกสาวของตนเองถึงสามคนก็ยังจะไม่ชอบมาระยามากขึ้น เธอทำให้มาระยาสวมจึงเก่าๆขาดๆ อาหารที่ให้อกินก็ให้อกินแต่ขนมปังดำเท่านั้น นอกจากนั้นยังใช้ให้ไปเลี้ยงวัวแดง ตั้งแต่ตรู่ทุกวัน

ทุกเช้ามาระยาจะต้องพาวัวแดงไปเลี้ยงยังทุ่งหญ้าไกลโพ้น พอถึงที่หมาย มาระยาก็จะบันเข้าไปทางหูขวาของวัวแดง แล้วมาออกทางหูซ้าย และจะได้เห็นของกินทั้งอาหารและเครื่องดื่มมากมายตั้งรออยู่ตรงหน้า ทั้งยังมีเสื้อผ้าสวยๆ ให้สวมอีกด้วย มาระยาจึงได้มีเสื้อผ้าสวยๆ สวม มีของดีๆ กิน ได้มีโอกาสใช้ชีวิตอย่างหรูหราอย่างคุณหญิงคุณนาย ณ ทุ่งหญ้านั้น แต่พอตกเย็นตะวันตกดิน มาระยาก็จะสลัดเสื้อสวยออกมาสวมเสื้อเก่าๆขาดๆอย่างเคยของตนแล้วก็พาวัวแดงกลับบ้าน ส่วนขนมปังดำที่แม่เลี้ยงให้ไว้กินเป็นอาหารเย็นนั้น มาระยาไม่ให้กินหมด แต่มีอยู่วันหนึ่ง มาระยาให้กิน ได้เอาขนมปังดำนั้นติดมือกลับมาบ้านด้วย แม่เลี้ยงแลเห็นเข้าก็อดประหลาดใจไม่ได้ว่ามาระยาทำอะไรกินหรือ จึงไม่ได้กินขนมปังดำที่ตนให้ไปกินตลอดทั้งวัน แต่นาง

ก็ไม่อยากถามเอง จึงได้ส่งลูกสาวคนหัวขี้ที่มีตาเดียวไปเฝ้าดูมาระยา เมื่อมาระยากับลูกสาวแม่เลี้ยงเดินไปยังทุ่งหญ้า ลูกแม่เลี้ยงที่มีตาเดียวไม่เคยเดินไกลๆ ในเวลาที่มีอากาศร้อนๆ อย่างวันนั้นที่เปื้อนวันฤดูร้อน จึงรู้สึกเหนื่อยมาก มาระยาเห็นเช่นนั้นก็พูดว่า

“เหนื่อยมากแล้ว หยุดพักนอนกันเสียก่อนเถอะพี่”

ได้ยินเช่นนั้น สาวตาเดียวก็ดีใจ ล้มตัวลงนอนเหยียดยาวลงบนหญ้าอันเขียวอ่อนนุ่มนั้น มาระยาร้องเพลงกล่อมว่า “นอนหลับเสียเถอะพี่จ๋า หลับตาเดียวของพี่เสียด้วย” พอสิ้นเสียงกล่อม สาวตาเดียวก็หลับสนิท และหลับไปจนถึงเย็น จึงไม่แลเห็นมาระยาบันเข้าไปในหูขวาวัวแดง แล้วออกมาทางหูซ้าย และมีของกินมากมายตั้งรอท่าอยู่พร้อมด้วยเสื้อสวยงาม พอตะวันตกดิน จึงได้เปลี่ยนมาใส่เสื้อปุเปะ

อย่างเก่า แล้วก็ปลูกลูกสาวแม่เลี้ยงให้กลับบ้าน สาวตาเดียวเสียใจมากที่มันไม่เห็นหน้าแม่เลยมานานทั้งวัน เลยไม่แลเห็นอะไร ทั้งที่เพราะรู้ว่าอย่างไรเสียแม่คงต้องโกรธตนมาก และก็จริงดังนั้น เมื่อคนที่สองกลับถึงบ้าน ยะกีขนาที่ถามลูกสาวว่า

“มาระยา กินอะไรดีมอะไร”

ลูกสาวตอบไม่ได้ แม่ก็เลยดูว่าเสียใหญ่ พอวันรุ่งขึ้น จึงได้ส่งลูกสาวคนกลางไปคอยเฝ้าดูมาระยา แต่ลูกสาวคนกลางที่มีสองตาก็เช่นเดียวกับพี่สาว ที่พอมมาถึงทุ่งหญ้านั้นก็ลงนอนแผ่ลงบนพื้นหญ้า เพราะรู้สึกทั้งร้อนทั้งเหนียว มาระยาก็ก็นั่งร้องเพลงกล่อมว่า

“นอนเสียเถอะพี่จ๋า หลับตาทั้งสองของพี่เสียด้วย”

ไม่ช้าสาวสองตาก็หลับสนิท มาระยาก็นั่งเข้าไปในหุบเขาของวัวแดง แล้วออกมาทางหุบเขา และได้เห็นอาหารอย่างดีพิเศษตั้งรอทำอยู่ พร้อมทั้งมีเสื้อสวดยามให้สวม ลูกสาวคนกลางของแม่เลี้ยงก็กลับตลอดทั้งวันเช่นเดียวกับพี่ จนตกเย็นตะวันตกดิน มาระยาจึงปลูกให้กลับบ้าน ยะกีขนาที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรจากลูกสาวคนกลางนั้น

เช้าวันที่สาม ยะกีขนาจึงได้ส่งลูกสาวคนสุดท้ายที่มีสามตาไปเฝ้าดูมาระยา เมื่อเดินกันไปถึงทุ่งหญ้าสาวสามตาก็เหนื่อย และล้มตัวลงนอน มาระยาก็นั่งร้องเพลงกล่อมว่า

“นอนหลับเถอะพี่จ๋า หลับตาเสียข้างหนึ่ง หลับตาเสียทั้งสองข้าง”

มาระยาขึ้นไปว่าลูกสาวสุดท้ายของแม่เลี้ยงนั้นสามตา เพราะฉะนั้นเมื่อตาทั้งสองหลับ แต่ตาที่สามไม่ได้หลับไปด้วย เหตุนี้จึงแลเห็นได้ตลอดว่ามาระยาเข้าไปในหุบเขาของวัวแดงอย่างไร ออกมาอย่างไร แล้วก็กินอาหารอร่อยที่สุดวางอยู่บนโต๊ะ มีเสื้อสวดยให้สวมใส่ให้สวม ครั้นตะวันตกดิน มาระยาก็ก็นั่งสวมเสื้อเก่าขาด มาปลูกสาวสามตาให้กลับบ้าน

เมื่อถึงบ้าน แม่เลี้ยงถามลูกสาวสุดท้ายของตนว่า

“มาระยา กินอะไรดีมอะไร”

ลูกสาวก็รายงานหมดตามที่ตาที่สามของตนแลเห็น ได้ยินเช่นนั้น ยะกีขนาจึงเรียกคนครัวมาบอกให้เอาวัวแดงไปฆ่า มาระยาได้ยินแม่เลี้ยงบอกคนครัวก็ขอร้องคนครัวว่าขอเครื่องมือในสัปดาห์เถอะ พ่อครัวก็ยินยอมให้ มาระยาจัดการนำเครื่องมือไปฝังไว้ที่ประตูสวน เพียงสามวันเท่านั้นก็ได้ปรากฏมีต้นไม้ขึ้นมาต้นหนึ่ง ลำต้นแบบบางแต่ใบเป็นเงิน ส่วนผลเป็นลูกเล็กๆสีแดงสดใส บรรดานกร้องเพลงทั้งหลายไม่ว่าชนิดใดได้พากันมาทำรังที่ต้นไม้ใหญ่ แล้วกร้องเพลงอย่างไพเราะน่าฟัง จนคนได้มาฟังที่ประตู ฟังนกร้องเพลง

อยู่มาวันหนึ่ง ได้มีเจ้าชายองค์หนึ่งทรงม้าผ่านมาทางนั้น เมื่อทอดพระเนตรเห็นต้นไม้แปลกประหลาดต้นนั้น ก็ทรงหยุดม้า และก็ให้ทอดพระเนตรเห็นมาระยาอยู่ในสวนนั้น เจ้าชายตรัสแก่ยะกีขนาในฐานะเจ้าของบ้านว่า

“ถ้าสาวคนใดเก็บผลไม้ลูกเล็กๆที่แดงน่ารักจากต้นไม้ต้นนี้มาให้ข้าได้เต็มถ้วยละก็ ข้าจะแต่งงานด้วย”

ยะกีขนาได้ฟังแล้ว เห็นเป็นโอกาสดีที่ลูกสาวของตนไม่คนใดก็คนหนึ่งจะได้แต่งงานกับเจ้าชาย ดังนั้นจึงส่งลูกสาวตาเดียวของตนไปก่อน สาวตาเดียวก็พยายามเหินขว้างเพื่อเก็บผลไม้ นั่น แต่ว่ากิ่งไม้ได้เบี่ยงหนี เหนียวอย่างไรก็ไม่ถึง บรรดานกรักก็เกือบจะจิกเอานั่นตาข้างเดียวเสียแล้วซิ เมื่อไม่เป็นผล แม่ก็ได้นำลูกสาวคนกลางและคนสุดท้ายให้ไปเก็บบ้าง ก็ได้ผลเช่นเดียวกัน ในที่สุดต้องให้มาระยาไปเก็บ พอมาระยาเข้ามาใกล้ต้นไม้ใหญ่ กิ่งไม้ก็โน้มลงมาให้เอง แต่มาระยาไม่ต้องเก็บเองให้เสียเวลา นกแต่ละตัวคาบมาใส่ถ้วยให้ถ้วยละ ๒ ลูก ไม่ช้าก็ได้อาหารลูกเล็กๆนั้นเต็มถ้วย มาระยาได้นำไปถวายเจ้าชาย เจ้าชายพอพระทัยมาระยามาก จนถึงกับได้อภิเษกกับมาระยาในวันนั้นเอง

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

อภินิหาร

(นิทานญี่ปุ่น)

กล่าวกันว่าถ้าคุณานานสถานศักดิ์สิทธิ์หรือวัดที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่นแล้ว จะเห็นว่ามีเรื่องอภินิหารเข้ามาเกี่ยวข้องกับการสร้างสถานที่เหล่านั้นอยู่เสมอ ดังเรื่องการสร้างวัดกโชจินบุเขามุคุระงิยามะซึ่งหมายความว่าภูเขาหมอนไม้ เรื่องเล่าไว้ดังที่ชาร์ดเอ็ม.ดอร์สันเล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองญี่ปุ่น ต่อไปนี้

วัดกโชจินบุเขามุคุระงิยามะนั้น ผู้สร้างคือท่านชินเง ผู้เป็นสมภารเจ้าวัด ซอเดิมของท่านผู้นี้คือ มิตะ เกนตะ เป็นผู้สืบทอดสายจากราชตระกูลแห่งจักรพรรดิก็มี แต่ได้มีเหตุทำให้ถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะโอกิ นับแต่นั้นมา มิตะ เกนตะก็ได้ท่องเที่ยวไปยังที่ต่างๆ หลายต่อหลายแห่งด้วยกัน และสุดท้ายก็ได้ข้ามไปยังเมืองจีน ตอนขากลับจากเมืองจีนเรือที่มิตะ เกนตะโดยสารมาก็ได้ถูกพายุใหญ่ที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน เมฆดำมืดครอบคลุมไปทั่วท้องทะเลมองอะไรไม่เห็นเลย นอกจากอะไรอย่างหนึ่งซึ่งมองดูคล้ายภูเขาปรากฏอยู่ตรงขอบเมฆ เกนตะได้อธิษฐานเทพดาอารักษ์ว่า

“ถ้าภูเขานี้มีเทพดาอารักษ์คุ้มครองรักษาอยู่จริงละก็ ขอได้ช่วยพาเรื่อไปให้ถึงเชิงเขาด้วยเถิด ถ้าสำเร็จผลได้จริงแล้ว ข้าจะขอบวชเป็นพระภิกษุเลยทีเดียว”

ช่วงน้ำมหรศจรรย์เหลือจะกล่าวที่พอเอนตะกล่าวขาดคำ ก็ปรากฏแสงเรืองๆ ขึ้นทางกาชาอุระ เอนตะคิดว่านี่คงเป็นความเมตตาปรานีของเทพดาที่ตนอธิษฐานขอให้ช่วยเป็นแน่ คิดดังนั้นแล้ว เอนตะก็หันคนเรือให้กระแซงให้เต็มทันทที่สุดที่จะทำได้ตรงไปทางแสงที่เห็นนั้น ท้ายที่สุดเรือก็ได้มาถึงกาชาอุระได้จริงๆ

ในวันนั้นเอนตะก็ได้ขึ้นเขาและบุกป่าฝ่าหนามไปโดยตลอด จนกระทั่งมาถึงยอดเขา พอได้สว่างเอนตะแลเห็นมีสระน้ำอยู่บนภูเขานั้น ขณะที่เอนตะไปยืนอยู่ข้างสระน้ำก็ได้มีหญิงสาวคนหนึ่งปรากฏร่างขึ้น เอนตะได้ถามหญิงสาวนั้นว่า “บนเขานี้มีผีสงเทวดาหรือผู้คนอาศัยอยู่บ้างหรือเปล่า นาง”

หญิงสาวตอบว่า “ไม่มีหรอกตั้งแต่โบราณกาลมาจนถึงบัดนี้ยังไม่เคยมีใครขึ้นมาถึงบนยอดเขานี้เลย มีแต่ท่านคนเดียววนแหละ ท่าน

เป็นคนที่ศรัทธาแก่กล้า ข้าจึงได้มาที่นี่ เพื่อจะมาขอรับรองอะไรท่านสักอย่างหนึ่ง”

ทันใดนั้นก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งปรากฏร่างขึ้นมาในพริบตาเดียวหน้าหญิงและชายทั้งสองนี้แท้จริงคือเทพดาประจำสระน้ำ เทพดาองค์ที่เป็นชาย ประจำสระน้ำแรกที่เอนตะได้แลเห็น ส่วนองค์ที่เป็นหญิงประจำสระน้ำอีกแห่งหนึ่ง แต่ในหุบเขาเบื้องล่างนั้นมีพระพุทธรูปยะคุชิพุทธะตั้งอยู่ ที่จริงแล้วพระพุทธรูปยะคุชิพุทธะควรตั้งอยู่บนที่สูงกว่าเทพดาเหล่านี้ ดังนั้นเทพดาทั้ง ๒ องค์จึงได้บอกแก่เอนตะว่า

“เราอยากขอให้ท่านช่วยพายะคุชิพุทธะขึ้นไปไว้บนยอดเขาด้วยเถิด”

แล้วก็พาเอนตะไปคู่อังคังของพระพุทธรูปยะคุชิพุทธะ และอธิบายว่า

“แต่เดิม ยะคุชิพุทธะตั้งอยู่บนก้อนหินในหุบเขา พร้อมด้วยพระโพธิสัตว์มีโรคุ แต่พระโพธิสัตว์มีโรคุได้ขึ้นสวรรค์ไปแล้ว”

เอนตะจึงถามว่า “ท่านจะให้ข้า

เอาพระพุทธรูปไปตั้งไว้ที่ไหนเล่า”

“ในสระน้ำนั่นแหละ” เทพดาทั้งสองกล่าว

“แต่ใครจะไปสร้างวัดในสระน้ำได้เล่าท่าน” เกนตะแย้ง

“ไม่เป็นไรหรอก เราจะทำให้เป็นพื้นทรายขึ้นมาเอง”

ในขณะนั้นได้มีนกขาวตัวหนึ่งบินผ่านมา ทั้งคนทั้งเทพดาก็ได้ติดตามกันไป นกบินลงไปในหุบเขา และก็ได้เห็นองค์พระพุทธรูปพระพุทธรูปตั้งอยู่บนหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง เกนตะตรงไปกราบไหว้ แล้วก็แบกพระพุทธรูปพระพุทธรูปขึ้นไปบนเขา กรันมาถึงสระน้ำ ทันใดนั้นที่ก้นครึ้นครึ้นขึ้น ใหญ่เขาก็ได้ทลายลงมา และกลบสระน้ำนั้นจนเต็ม เทพดาแห่งภูเขาก็ได้ปรากฏร่างขึ้นอีก และกล่าวว่า

“สระน้ำนี้เรียกได้อะฮิเกะ หมายถึงสระน้ำหาราช และสระน้ำที่อยู่หลังภูเขานี้ชื่อริวโอะฮิเกะคือสระพญามังกร บัดนี้สระได้อะฮิเกะถูกถมกลายเป็นที่ราบไปแล้ว ก็ยังคงเหลือแต่สระริวโอะฮิเกะ ซึ่งจะยังคงอยู่ได้ตลอดไปชั่วกาลนาน ถ้าเมื่อใดท่านขาดน้ำ ท่านจงอธิษฐานขอฝนที่หินก้อนนั้นเมื่อฝนเกิด”

พอลงแล้วเสร็จ เทพดาแห่งภูเขาสององค์ก็หายวับไป เกนตะอดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ แต่แล้วก็ได้ไปจัดการตั้งพระพุทธรูปพระพุทธรูปตั้งตรงกลางพื้นที่นั้น แต่ตอนจะตั้งลง ก็ได้แลเห็นว่าตรงเข้าข้างซ้ายพระพุทธรูปเกิดหัก เกนตะไม่รู้จะไปหาอะไรมาขึ้นพระพุทธรูป ทันใดนั้นนกขึ้นได้ว่า ตนมีหมอนไม้ซึ่งติดไปด้วยเสมอไม่ว่าจะไป

ไหน จึงได้จัดเอาหมอนไม้ออกมาขึ้นไว้ และก็นำแปลกที่หมอนไม้ขึ้นได้กลายเป็นขาของพระพุทธรูปนั้นไป

ขณะที่เกนตะกำลังปลูกต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ นกขาวตัวเดียวกันนั้นก็ได้บินมาที่นั่น ในปากมีเชือก ที่อุ้งเท้ามีหญ้า นกวางสิ่งทั้งสองลงตรงหน้าเกนตะ เกนตะก็ได้ใช้สิ่งทั้งสองนั้นสร้างกระท่อมที่พัก

หลังจากนั้นไม่นาน เกนตะได้ไปยังเมืองเกียวโต ได้ไปหาท่านแดงกิบอนภูเขาสีเอชิ เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ท่านแดงกิบอนรู้สึกนิยมชมชื่นในการกระทำของเกนตะเป็นอันมาก จึงได้ตั้งชื่อให้ใหม่ว่า จิเอน สมภารผู้ก่อตั้งวัดกโชจิบนยอดเขาหมอนไม้มคุระจิยามะ ♥

เปปซี่ วันเวย์

ขวดคลาสสิค วันเวย์ เปปซี่วันเวย์ กันสลายในทุกสัปดาห์

V39 ๙๙/๒

15.๑๑.๒๕๖๑

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

ต่างเผ่าต่างภาษา

(นิทานชาวเซาฟิลิปปินส์)

ในฟิลิปปินส์มีชนมากมาย
หลายเผ่า แต่ละเผ่าต่างก็มีภาษา
ของตนเอง ซึ่งคงเป็นเรื่องน่าทึ่งนำ
สังเกต จึงได้มีเรื่องเล่ากันไปต่างๆ
แล้วแต่ท้องถิ่น ดังที่โอ.วี.มัลลาร์ได้
เล่าไว้ในนิทานชาวเซาฟิลิปปินส์ต่อ
ไปนี้

เรื่องหนึ่งเล่าว่า เมื่อครั้งที่
เทพลูมาวิกเป็นใหญ่อยู่บนสวรรค์
รู้สึกไม่พอพระทัยมนุษย์ในโลกเป็น
อย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะมนุษย์เหล่านั้น
ชั่วร้าย บาปหนา ดังนั้นจึงได้บันดาล
ให้น้ำท่วมโลกเสียเลย เพื่อจะได้
กำจัดมนุษย์เสีย เหล่านั้นให้หมดไป
เสีย แต่น้ำท่วมใหญ่ครั้งนั้นมีได้
ประหารมนุษย์ในโลกหมดทุกคน
ยังคงเหลือมนุษย์อยู่ ๒ คน เป็น
ผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่ง ผู้ชาย
ได้หนีไปอยู่บนยอดเขาจากเธออีกด้าน
ส่วนผู้หญิงได้หนีขึ้นไปอยู่บนยอดเขา
ปูกิส

ขณะที่ความมืดครอบคลุมไป
ทั่วพื้นพิภพ ชายนั้นแลเห็นไฟลุกอยู่
บนยอดเขาปูกิส เห็นดังนั้นชายนั้น
จึงส่งจิ้งจอกไปขอไฟ เพื่อให้ได้
แสงสว่างกับจะได้มีไฟให้ได้รับ
ความอบอุ่นด้วย

แต่จิ้งจอกไปแล้วก็ไม่ได้กลับมา
ชายนั้นจึงได้ส่งงูไป ครั้นงูกลับมา
ปรากฏว่ามามือเปล่า จึงต้องส่งแมว
ไป แต่แมวไม่ยอมไป จึงใช้หมา
ไป ชายนั้นเอาฟางข้าวมัดเข้าแล้ว
ใช้ให้หมาคาบไปเพื่อว่าเวลาข้ามน้ำ
ฟางจะได้ไม่เปียก หมาก็เดินทางไป
จนถึงยอดเขาปูกิส พอถึงก็ส่งมัด
ฟางข้าวให้หญิงสาวที่กำลังเฝ้าไฟอยู่
หญิงสาวเห็นมัดฟางข้าวแล้ว ก็เข้าใจ
ได้ทันทีว่าหมาต้องการอะไร ดังนั้น
จึงเอากลันติดแดงใส่เข้าไปในมัดฟาง
ข้าว แล้วจับใส่ปากหมาให้หมาคาบ
ไป

นอกจากจะให้ไฟไปแล้ว
หญิงสาวยังเอาถุงเล็กๆ ผูกคอหมา
ไปด้วย ภายในถุงนั้นนางได้ใส่หิน
เหล็กไฟของพี่ชายลงไป นาง
เชื่อแน่ว่าถ้าพี่ชายเห็นเข้าอย่างไรเสีย
ก็ต้องจำได้ และจะต้องรู้ได้ทันทีว่า
น้องสาวของตนยังมีชีวิตอยู่

จริงดังคาด เมื่อหมากลับมายัง
ภูเขาจากเธออีกด้าน ชายนั้นสังเกต
เห็นถุงที่ผูกไว้ที่คอหมาก็สนใจทันที
รีบดึงถุงออกมาเปิดออก ครั้นได้เห็น
หินเหล็กไฟในถุงนั้นก็รู้ได้ว่าน้องสาว
ส่งมาให้ตน เพราะหินเหล็กไฟนั้น

เป็นของตนจริงๆ และตนให้น้องสาว
ไว้ก่อนเกิดน้ำท่วม

ด้วยเหตุนี้พ่อน้ำก็ถอยลดลงแล้ว
ชายนั้นก็ตรงไปยังภูเขาปูกิสเพื่อไป
รับน้องสาว แล้วคนทั้งสองก็พากัน
เดินทางกลับไปยังบ้านดึกบ้านเดิม
ของตน

เมื่อมาถึงบ้านดึก เทพลูมาวิก
ก็ปรากฏร่างขึ้น พLAGขอให้คน
ทั้งสองแต่งงานกันทันที แต่คน
ทั้งสองได้คัดค้านเสียงแข็งว่า

“เราแต่งงานกันไม่ได้ เพราะ
เราเป็นพี่เป็นน้องกัน”

“ต้องได้ ไม่อย่างนั้นข้าก็จะ
ต้องสร้างมนุษย์ขึ้นมาในโลกอีก”

ถึงแม้กระนั้น คนทั้งสองก็ยัง
ไม่ยอม เทพลูมาวิกจึงได้เอาไม้ไฟ
มาทำเป็นขลุ่ยส่งให้ชายนั้น แล้ว
กล่าวว่า

“โอ้! เอาไปเป่าให้เป็นเพลง
น้องสาวเจ้าได้ยินแล้วจะได้หนีกรัก
เจ้า”

ชายนั้นก็ทำตาม เอาขลุ่ยไป
เป่าให้น้องสาวฟัง แต่น้องสาวก็ไม่
ยอมฟัง เทพลูมาวิกเหลือจะอดทน
รอตต่อไปได้ จึงได้ทรงนำใบยาสูบ
มาวางบุหรืส่งให้ชายนั้นสูบ ขณะ
ที่ชายนั้นกำลังสูบบุหรื กลิ่นหอม

ของยาสูบคอยดึงดูดใจหญิงสาวขึ้น
มาบ้าง หญิงสาวจึงบุหรืออกมาจาก
ปากชายหนุ่ม เทพธูมาวิกทรงทราบ
ได้ว่าชายนั้นทำตนให้เป็นที่ต้องใจ
หญิงสาวขึ้นมาได้เป็นผลสำเร็จแล้ว
ดังนั้นจึงได้สั่งให้คนทั้งสองแต่งงาน
กัน และได้ทรงตระเตรียมพิธีแต่ง
งาน ดังที่เรียก อะมโร จึงเป็นอัน
ว่าหญิงชายที่เหลือจาก น้ำท่วมโลก
ได้แต่งงานกัน และได้มีลูกเป็น
ร้อยๆ

เทพธูมาวิกก็ทรงสั่งให้ลูกๆของ
คนทั้งสองแยกย้ายกันไปอยู่ตามหมู่
บ้านคนละ หมู่บ้านกัน แล้วก็
ประทานภาษาพูดให้เด็กเหล่านั้นให้
พูดภาษาต่างๆกันเพื่อจะได้แสดงว่า
คนเหล่านั้นไม่ได้มาจากพ่อแม่เดียวกัน
เหตุผลเหล่านี้ทำไมคนเหล่านั้น
จึงพูดภาษาต่างๆ กันมาจนบัดนี้

ทั้งๆ ที่ต่างก็มีวัฒนธรรมอย่าง
เดียวกัน

อีกเรื่องหนึ่งเล่าถึงอะรันผู้หญิง
คนแรกในโลก ชาวนาบาลอยเชื่อกัน
ว่า ตอนแรกๆ แต่ดั้งเดิมนั้นฟ้ายัง
ต่ำอยู่ แต่เพราะเหตุว่าต้นไม้ล้วนแต่
สูงๆ จึงดันฟ้าให้สูงขึ้นๆ จนกระทั่ง
บัดนี้ ซึ่งก็ขึ้นว่าสูงมาก

ระหว่างนั้นฝนตกกระหน่ำเกือบ
ตลอดเวลาและครั้งหนึ่งฝนตกลงมา
หนักมาก น้ำก็ขึ้นสูงมากจนท่วม
พื้นที่ทุกแห่งหน แม้แต่ภูเขาก็ไม่พ้น
คงเหลือก็แต่ภูเขาจันต็อกเท่านั้น
เมื่อน้ำท่วมเช่นนั้นแน่เหลือเกินว่าไม่
ว่าคนไม่ว่าสัตว์จะต้องจมน้ำตาย
หมด ทั้งนี้ยกเว้นผู้หญิงคนเดียว
ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะรัน อะรันเป็น
ผู้หญิงที่สามารถในการไต่เขา ได้ไต่
ขึ้นไปจนถึงยอดเขาจันต็อก

กรีนน้ำลดแล้วอะรันต้องอยู่แต่
ลำพัง จึงได้กระโดดข้างขวาวออกมา
ขึ้นหนึ่ง กระโดดขึ้นนั้นได้กลายเป็น
ผู้ชาย และชายนี้คือสามีของนาง
ไม่ช้าคนทั้งสองก็ได้ลูกมาคน
หนึ่ง ลูกคนนี้ได้เติบโตขึ้น และได้
กลายเป็นบรรพบุรุษของชาวนาบา
ลอย ต่อมาอะรันต้องไปทนันทน
และเมื่อไปไหนก็จะมีลูกคนหนึ่งๆ
ทุกปีไป จนกระทั่งได้ลูก ๓๐ คน
ในเวลา ๓๐ ปี

ด้วยเหตุที่ลูกของนางอะรันเกิด
และอยู่ตามที่แตกต่างกัน เด็กเหล่านั้นจึง
ต่างกันไปไม่เหมือนกันสักคน กรีน
เมื่อเติบโตขึ้น เด็กแต่ละคนเหล่านั้น
ก็ได้กลายมาเป็นบรรพบุรุษของชน
เผ่าต่างๆ มีเผ่ากันกาโน เผ่าอิฟูกว
เผ่าบ็อนต็อก เผ่ากะลิงกะ เผ่า
ดินเขียน เผ่าอิโลกาโน เผ่าตากาล็อก
เผ่าวิซัน และอื่นๆ ♥

เปปซี่ วันเวย์

ขวดคลาสสิค วันเวย์ เปปซี่วันเวย์ กันสมัยในทุกสไตล์

๗3๙ ๑๖๖ 12 ๒๒ มี.ค. ๒๕๖๑

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุมธธา

ศรีธนชัยภวน

(นิทานเวียดนาม)

คิดว่าได้มีคนซึ่งคล้ายๆกับคนที่รู้จัก
สามี่ดิฉันถึงสองคน พบเราขณะที่
ขับรถออกจากร้านอาหารนอกเมือง
ดิฉันเองไม่แน่ใจว่าทั้งคู่จะจำดิฉัน
ได้หรือไม่

“เรื่องยุ่งยากก็คือ เขาผู้นั้นไม่ได้
เคยเล่าและไม่คิดจะเล่าเรื่องของเรา
ให้ภริยาเขาทราบเลย ส่วนสามี่ของ
ดิฉันนั้น ดิฉันเชื่อแน่ว่าถ้าเขาทราบ
จากปากคำดิฉันเอง เขาจะให้โอกา
สและจะไม่มัวไปบอกเรื่องนั้นแก่เธอ
ผู้เป็นนายของเขาเป็นอันขาด

“พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบดีว่า
ดิฉันไม่ต้องการจะก่อเรื่องเดือดร้อน
มาขึ้นไปอีก สำหรับดิฉันผู้สันทัด
ผิดนั้น ขณะนี้ก็เพียงแต่จะช่วยให้
ชีวิตสมรสของเราได้ราบรื่นต่อไป
เท่านั้นเอง คุณคิดว่าดิฉันควรจะ
เล่าความจริงให้สามี่ฟังไหมคะ”

จากผู้สันทัดผิด

คำตอบ อย่าได้กระทำการที่
คุณคิดไว้เลย โดยปกติแล้วเรื่องของ
ความลับทำนองนี้ก็เป็นความลับที่
ร่วมกัน เพียงสองคนเท่านั้นเอง
แม้ว่าคุณทั้งสองจะเลิกรากันไปแล้ว
ต่างคนก็รู้ความลับของกันอยู่ และ
แต่ละคนก็ย่อมไม่มีสิทธิจะไปบอก
เล่าผู้อื่นโดยที่อีกคนหนึ่ง ไม่ได้
อนุญาต ฉะนั้นเพื่อความสบายใจ
ความสุขของครอบครัวนายของสามี่
และเพื่อความสงบใจของสามี่คุณเอง
จงอย่าเปิดปากเล่าเรื่องนี้เป็นอันขาด
มีฉนั้นคุณอาจจะต้องพบกับความ
ยุ่งยากยิ่งกว่านี้ ♥

เรื่องบุคคลที่มีลักษณะอย่าง
ศรีธนชัย คุณเหมือนจะมีอยู่ทั่วไป
ทุกท้องถิ่น แต่เรียกชื่อต่างๆกันไป
ทั้งๆ ที่เหตุการณ์บางเรื่องบางตอน
คล้ายคลึงกัน บุคคลเช่นนี้ที่เป็นชาว
เวียดนาม มีชื่อว่าตรัง กวีญ เรื่อง
ของตรังกวีญที่แปลกก็ เปสตันกับ
คณะได้แปลเอาไว้ มีดังต่อไปนี้

เรื่องแรกคือเรื่องพ่อแพะทอง
เรื่องเล่าว่า

วันหนึ่งขุนนางจีนผู้หนึ่งมาที่
ควบคุมหอดูดาวได้แลเห็นดาวดวง
หนึ่งในท้องฟ้าเหนือเมืองหลวงเปล่ง
แสงสุกใสยิ่งกว่าดวงดาวอื่นๆ
ขุนนางจีนเห็นเช่นนั้นก็รำพึงว่า

“นี่ต้องแสดงว่าจะต้องมีคนมี
ปัญญาเลิศล้ำเกิด ในแผ่นดินนี้
แน่นอน”

คิดดังนั้นแล้วก็รีบไปเฝ้าพระ
เจ้าแผ่นดินทูลเรื่องดวงดาวที่ตน
แลเห็นให้ทรงทราบทันที พระเจ้า
แผ่นดินทรงทราบแล้ว ก็ตรัสปรึกษา
ขุนนางจีนอื่นๆ ว่า ควรจะอย่างไร
ดี ขุนนางจีนคนหนึ่งได้ทูลแนะนำ
ขึ้นว่า

“ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์
ใคร่ทูลเสนอให้พระองค์โปรดส่งให้
ขุนนางจีนในเมืองหลวงไปจัดการ
ให้ทุกหมู่บ้าน ต้องส่งพ่อแพะทอง
มาถวายแห่งละตัว ทั้งนี้ต้องให้ได้
มาภายใน ๑ เดือน”

เมื่อข่าวนี้แพร่สะพัดไปถึงหมู่บ้าน
ของตรังกวีญ พ่อของกวีญซึ่ง
เป็นคนมีชื่อคนหนึ่งในหมู่บ้านอดบ่น
อย่างยืดยาวไม่ได้ เรื่องคำสั่งจักร
ที่ออกมาจากเมืองหลวง กวีญแลเห็น
พ้อมหน้าตาเศร้าสร้อย จึงได้ถาม
พ่อขึ้นว่า

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นนะพ่อ”

“อย่าไปยุ่งกับเรื่องเจ้าเรือนนาย
ท่านเลยลูก”

“ก็มันเรื่องอะไรล่ะพ่อ บอก
ข้าหน่อยไม่ได้หรือ”

เมื่อลูกชายเข้าหนักเข้า พ่อก็
เล่าเรื่องให้ฟัง ได้ฟังแล้วกวีญก็
พูดแก่พ่อว่า

“โอ เรื่องแค่นี้เอง นี่กว่าจะ
เป็นเรื่องสลักสำคัญอะไรก็หนา
อย่าร้อนใจไปเลยพ่อ พ่อไปอาสา
จัดการเรื่องแทนชาวบ้านก็แล้วกัน

แต่ชาวบ้านจะต้องรวบรวมเงินให้พ่อร่อยเปาะ แล้วมารับอาสาจะไปซื้อให้เอง”

พ่อได้ยินลูกชายพูดอย่างมั่นใจ เช่นนั้นก็อดแปลกใจไม่ได้ แต่ก็ยอมทำตามคำแนะนำของลูกทันที

เช้าวันรุ่งขึ้น สองคนพ่อลูกออกจากบ้านแต่เช้าตรงไปยังเมืองหลวง ต่างเอาข้าวไปกินกลางทางด้วย เมื่อไปถึงแล้ว กวีญบอกพ่อว่า

“พ่อ พ่อต้องไปสืบให้ได้ว่าวันไหนพระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จออกมาประพาสข้างนอก”

เมื่อรู้วันแน่นอนแล้ว กวีญก็ตื่นแต่เช้ามืด แล้วไปซ่อนตัวอยู่ในกุไถ่ๆ กับประตูบ้อมทางด้านตะวันออก แล้วก็คอยอยู่จนกระทั่งเลยเที่ยงไปแล้ว ขบวนเสด็จจึงได้มาถึงที่ที่กวีญซ่อนตัวอยู่ พอขบวนเสด็จผ่านที่ตรงนั้น กวีญก็ร้องให้ออกมาโฮๆ พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรไปรอบๆ ไม่แลเห็นผู้ใด จึงโปรดให้คนไปทั่วค้นหาดูตรงกุไถ่ๆ นั้น ครั้นพบกวีญซ่อนตัวอยู่ พระเจ้าแผ่นดินก็ตรัสถามว่า

“เรื่องอะไรจึงต้องมาซ่อนอยู่ที่นี่”

กวีญแสร้งทำเป็นไม่รู้จกว่าผู้ใดถามพูดอยู่ด้วย เป็นพระเจ้าแผ่นดินจึงพูดว่า

“ข้ากลัวคนของท่านจะเล่นงานเอา”

“ทำไมจึงต้องร้องไห้ด้วย”

“แม่ข้าตายไปเกือบ ๓ ปีมาแล้ว แล้วพ่อก็ไม่ยอมออกนอกรอชชายให้ข้าสักคน ข้าเฝ้าคอยอยู่ทุกวันทุกคืน”

“เป็นบ้าไปแล้วหรือ ผู้ชายที่ไหนถึงจะท้องได้ ออกลูกได้”

“ก็เมื่อไม่นานมานี้ คนมีชื่อในหมู่บ้านของข้าต้องการจะซื้อพ่อแพะท้อง บอกว่าพระเจ้าแผ่นดินส่งมา ข้าก็เลยมาคิดว่า “ถ้าพ่อแพะท้องได้มีลูกได้ ทำไมพ่อของข้าจะออกนอกรอให้ข้าไม่ได้”

พระเจ้าแผ่นดินพร้อมทั้งขุนนางทั้งหลายต่างพากันฮาครัน แล้วต่างก็ยกอกว่าดาวที่สุกใสบอกว่าจะมีคนตีมีบุญยามาเกิด คนดีนั้นเห็นจะไม่มีใครนอกจากเจ้าคนนี้ พระเจ้าแผ่นดินจึงประทานรางวัลให้แก่กวีญเป็นอันมาก แล้วก็ยกเลิกประกาศเรื่องให้ส่งพ่อแพะท้องภายในเดือนหนึ่งนั้นเสีย

เรื่องที่สองคือเรื่อง กวีญแก้สินบน เรื่องเล่าว่า

ในปีนั้น กวีญตัดสินใจเข้าสอบไล่หลวง ขณะเดินทางไปยังเมืองหลวง กวีญได้หยุดที่ศาลเจ้าแม่หลิวเพื่อขอความคุ้มครอง ซึ่งยังบนว่า ถ้าหากสอบไล่ได้เป็นที่หนึ่ง (เทียบเท่าจอหงวน) แล้วละก็จะมาแก้สินบน และก็ได้ผล กวีญสอบได้จริงๆ และไม่เพียงแต่สอบได้ยังสอบได้ทั้งหนึ่งอีกด้วย

พอรู้ว่าตนสอบได้ดีเช่นนั้น กวีญก็ไปจัดการซื้อแม่วัวตัวหนึ่งกับลูกวัวตัวหนึ่ง พาตรงไปยังศาลเจ้านั้น เมื่อถึงศาลเจ้าก็เอาวัวผูกเข้ากับบูชา กวีญอธิษฐานว่า

“ข้าแต่เจ้าแม่ที่เคารพ บัดนี้ลูกข้าช้ช้อกวีญที่บนเจ้าแม่ไว้ได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าแม่จนสอบได้ผลดี จึงได้นำวัวแม่ลูกมาแก้สินบน แต่ลูกข้าเป็นคนยากจน เพราะฉะนั้นลูกข้าใคร่ถวายแต่เพียงแม่วัว ส่วนลูกวัวนั้นลูกข้าขอเอาคืนไป เพื่อเอาไว้แพร่พันธุ์ต่อไป”

พอพูดขาดคำก็พาลูกวัวเดินออกจากศาลเจ้าไป ข้างฝ่ายแม่วัวเมื่อเห็นคนพาลูกของมันไปเช่นนั้น มันก็ดึงเชือกโดยแรง เพื่อจะได้วิ่งตามลูกมันไป แต่ดึงอย่างไรก็ไม่หลุด มันก็อาละวาดจนกระทั่งที่บูชาพัง ขาวของบนนั้นแตกหมด

เห็นเช่นนั้น กวีญก็หันหลังกลับมามากแล้วพูดว่า

“เจ้าแม่คงจะเห็นจริงแล้วสินะว่า ลูกข้ายากจนเพียงไร เจ้าแม่เลยเมตตาปราณีกันของแก้สินบนให้ถ้าอย่างนั้นลูกข้าก็จะขอเอาของแก้สินบนคืนไป”

พูดแล้วก็แก้เชือกปล่อยแม่วัวออก แล้วก็พาทั้งแม่วัวลูกวัวกลับไปยังหมู่บ้านของตน โดยถือว่าได้แก้บนเรียบร้อยแล้ว

ร 39 ฉบับ 14 29 มี.ค. 2539

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

ศรีธนชัยคุณ

(นิทานเวียดนาม)

คราวที่แล้วเล่าถึงตรังกวีญที่สอบไล่หลวงสอบได้เป็นที่หนึ่งได้บรรจุเข้ารับราชการ จึงมีเหตุการณ์ต่างๆเกี่ยวกับพระเจ้าแผ่นดินกับบุคคลใกล้เคียง ดังต่อไปนี้

เรื่องที่หนึ่ง ตรังกวีญเข้าเมืองหลวง เรื่องเล่าว่า

ตรังกวีญจำเป็นต้องเดินทางจากบ้านเกิดของตนเข้าไปรับราชการในเมืองหลวง แต่ว่าหนทางไกลต้องเดินทางหลายวันกว่าจะถึง ทั้งยังต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก ทั้งค่ากินและค่าอยู่ เดินทางมาถึงวันที่ตามเงินก็หมดแล้ว ทำอย่างไรดีเล่า กวีญเห็นว่าตนเห็นจะต้องตายเสียแน่แล้ว เพราะจะเหลียวหาใคร ก็ไม่พบคนที่ตนรู้จักเลย กวีญจำต้องคิดหาอุบายเอาตัวรอด

คืนวันนั้น แทนที่กวีญจะเข้านอน กลับออกไปข้างนอก หายไปตั้งครึ่งคืน กลับมาถึงดึกมากแล้ว ทั้งยังมีอะไรซ่อนอยู่ในเสื้อคลุมขาว เจ้าของโรงแรมที่พัก ซึ่งคอยอยู่จนดึกเท่ากัน เห็นแล้วอดสงสัยไม่ได้ ถึงกับรำพึงออกมาว่า

“เจ้าคนนี่เห็นจะไปขโมยอะไรใครเขามาแน่ ต้องคอยดูให้ดีๆ”

ตรังกวีญเดินไปยังห้องของตนจุดตะเกียงน้ำมันให้สว่างแล้ว ก็เอาของมาห่อ เจ้าของโรงแรมก็ยังไม่ยอมนอน ได้เฝ้าแอบดูตรงรอยแตกข้างฝา ด้วยความอยากรู้อยากเห็นในโรงแรมของตนจะทำอะไร และก็เห็นว่าผู้ที่ตนคิดว่ามีเจตนาร้ายนำห่อของแต่ละห่อมาเขียนตัวหนังสือพลาญเสกอะไรพิมพ์ๆ แต่ก็ยังขัดพอที่คนเงยหูฟังจะได้ยิน และข้อความที่เจ้าของโรงแรมได้ยิน ก็คือ

“ยาพิษสำหรับพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชินี ยาพิษสำหรับอุปราชตรีญ ยาพิษสำหรับพระอนุชา...”

ได้ยินเพียงเท่านี้ก็ประจักษ์แจ้งแล้ว เจ้าของโรงแรมรีบแจ้นออกไปจากที่นั่นทันที พอรุ่งสางก็ปรากฏว่ามีทหารมากมายมาล้อมโรงแรมไว้ ตรังกวีญถูกจับตัวทั้งที่กำลังหลับอยู่บนเตียง ทหารมัดมือมัดเท้ากวีญแล้วโยนเข้าไปในเกวียน พาเดินทางเข้าไปในเมืองหลวง

ครั้นถึงเมืองหลวง กวีญถูกพา

ตัวไปยังศาล และถูกบังคับให้นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆห่อของซึ่งระบุว่าเป็นห่อของอุปาทว์ แล้วกวีญก็ถูกชักใช้ไต่ถามเรื่องราว กวีญก็กล่าวขึ้นว่า

“เป็นพระเดชพระคุณเหลือเกินที่ข้าได้รับการดูแลแวดล้อมเป็นอย่างดีตลอดการเดินทาง ถ้าทางการไม่ยอมเสียเงินค่าใช้จ่ายพาข้าเดินทางมาในเกวียน และดูแลความปลอดภัยของข้ามาตลอดทางแล้วข้าคงอดตายเสียตั้งแต่ออกจากหมู่บ้านที่อยู่ได้ ๒-๓ วัน”

พูดแล้วก็แก้ห่อของเอาผลไม้ในห่อซึ่งเป็นผลไม้ป่า ที่ไม่ค่อยมีใครรู้จัก ออกมาเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อย เห็นเช่นนั้นผู้คนก็พากันเฮฮา และตรังกวีญก็ถูกไล่เปิดออกมา

เรื่องที่สองตรังกวีญข้างเขียนชั้นเยี่ยม เรื่องเล่าว่า

ในสมัยก่อนโน้น เมื่อใดที่พระเจ้ากรุงจีนประสงค์จะได้บ้านเมืองใกล้เคียงมาเป็นของจีนมักจะทดสอบดูก่อนว่า ในบ้านเมืองนั้นมีคนมีปัญญาหลักแหลมอยู่ในหมู่บุคคล

ชั้นนำของบ้านเมืองหรือไม่ ด้วยเหตุนี้จึงได้ส่งทูตมาทดสอบด้วยวิธีต่างๆ เป็นปริศนาเล็กน้อยบ้าง เล่นคำเล่นสำนวนบ้าง ถ้าหากบ้านเมืองไหนไม่อาจจะตอบได้ก็เป็นการยืนยันได้ว่าผู้คนในบ้านเมืองนั้นสติปัญญาต่ำ ต่อจากนั้นกองทัพก็จะตามมาบุกรุก แต่ถึงแม้คนในบ้านเมืองนั้นสามารถผ่านการทดสอบอย่างงดงามก็ไม่มีอะไรจะต้องกลัวนัก

ครั้งหนึ่งทูตจีนพวกนี้ได้มาถึงกรุงอันนามถือสารพระเจ้ากรุงจีนขอให้หาช่างเขียนมาเขียนภาพตัวอะไรก็ได้สักตัวหนึ่งให้ได้รวดเร็วขนาดติดกลอง ๓ ที่หรือราว ๕ วินาที ในปัจจุบัน ทางกรุงอันนามได้เชิญช่างเขียนที่มีฝีมือที่สุดมาจากทั่วประเทศมาประชุมกัน แต่หาได้มีใครแต่สักคนไม่ยอมรับทำงานนี้ เพราะฟังดูไม่มีท่าว่าจะทำได้

เมื่อไม่มีใครยอมรับทำ พระเจ้าแผ่นดินก็ต้องโปรดให้หาตรังกวิญมาเฝ้า ตรังกวิญฟังแล้ว อุทานออกมาว่า

“อะไรกัน เสียเวลาทั้งที่ ให้เขียนตัวอะไรเพียงตัวเดียว ไร่ ต่อให้สิบตัวก็เขียนได้”

เมื่อเป็นเช่นนั้น พระเจ้าแผ่นดินก็โปรดให้เริ่มแสดงทันที มีกระดานสีขาววางอยู่ตรงหน้าตรังกวิญ ส่วนตรังกวิญก็เอานิ้วจุ่มลงไปในขามหมึกเตรียมไว้

พอเสียงกลองดังขึ้น ๓ ที่ ก็ปรากฏเส้นขยุกขยิกบนกระดานสีขาวแผ่นนั้น มองดูคล้ายหนอน

สิบตัว ทูตจีนเห็นเช่นนั้นถึงกับตกตะลึงถามกันว่า

“อะไรกันนั้น”

ตรังกวิญทำท่าเคร่งขรึมที่สุดในโลก ตอบออกไปว่า

“ก็มังกรสิบตัวนี่ซิ มองไม่เห็นหรือ”

เรื่องที่สาม ตรังกวิญกับอุปราชตริญ

ตรังกวิญเคยเกลียดอุปราชตริญเป็นต้นว่าครั้งหนึ่งอุปราชตริญผู้ชอบกินของแปลก หาได้ยากวันหนึ่งได้บอกตรังกวิญให้ลองทำอะไรแปลกๆ มาให้กินดูซิ และตรังกวิญได้เอาหินมาต้มกับน้ำแฉะอืดอย่างดี แต่ต้มเท่าไรก็ไม่ได้ที่สักที เพราะตรังกวิญบอกว่าก้อนหินไม่ยอมเปื่อย อุปราชตริญคอยจนหิวแล้วหิวอีก ในที่สุดเมื่อนำมาเสิร์ฟความหิวทำให้หน้าแกงก้อนหินก็อโรยไปได้เอง

อุปราชตริญคงจะอาฆาตตรังกวิญไว้ เพราะไม่แต่เรื่องที่กล่าวนี้เรื่องเดียว เรื่องอื่นก็ยังมีอีก ดังนั้นเมื่อตรังกวิญได้รับเชิญให้ไปกินข้าวที่บ้านอุปราชตริญ ตรังกวิญจึงอดระแวงไม่ได้ว่า อุปราชตริญจะคิดกำจัดตน ก่อนออกจากบ้านจึงได้ส่งลูกเมียไว้ว่า

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตามอย่าได้เที่ยวไปบอกใครนะ ไปจ้างนักร้องมาได้ยิ่งดี”

สั่งแล้ว ตรังกวิญก็ขึ้นเกวออกจากบ้านตรงไปยังบ้านอุปราช

ตริญ เมื่อถึงที่หมาย อุปราชตริญถึงกับออกมาต้อนรับ พลาญพูดว่า

“บาร์อนใจอยากให้มาเร็วๆ มีคนเขาเอาของทะเลมาให้ อยากให้มากินด้วยกัน”

กวิญได้ยินแล้วก็ไม่ปฏิเสธทั้งๆ ที่ไม่ค่อยไวใจนัก อุปราชตริญถามออกมาว่า

“เมื่อไรจะตาย รู้ตัวไหม”

“เมื่อท่านอุปราชสิ้นชีพไปด้วย”

พอกินเสร็จ ตรังกวิญรู้สึกไม่ค่อยสบาย จึงลากลับ เมื่อถึงบ้านตรังกวิญก็ล้มลงตายที่ธรณีประตูบ้านนั่นเอง อุปราชตริญส่งคนมาถามข่าวคราว คนในบ้านบอกว่า

“นอนอยู่ในเปลญวนนั่นแหละ”

พวกที่มาถามข่าว ได้ยินเสียงหัวเราะเฮฮา และเสียงเพลงดังออกมาจากในบ้าน จึงได้กลับไปรายงานเจ้านายของตน ได้ยินเช่นนั้นอุปราชตริญก็หันไปเล่นงานคนครัวว่า

“ยาพิษของเจ้าไม่ได้ผลเลย”

และด้วยเหตุที่คิดว่ายานั้นไม่มีพิษ อุปราชตริญก็เลยเอายาใส่ปากชิมดู ผลก็คืออุปราชตริญถึงแก่ความตายทันที

ได้ยินว่าอุปราชตริญสิ้นชีวิตไปแล้ว ครอบครัวของตรังกวิญจึงรีบไปแจ้งในวังว่าตรังกวิญได้ตายเสียแล้ว และได้ฝังในวันเดียวกันกับศัตรูของตน เรื่องจึงลือกันไปทั้งเมืองว่า ตรังกวิญถึงจะตายไปแล้วก็ยังสามารพพิฆาตศัตรูของตนให้ตายตามไปได้ ♥

“พี่ขงเขารักหลานเท่าลูกในไส้ ก็จริง แต่สอนเด็กให้รักตัวมากกว่า รักแม่นั้น มันผิด ผิดความจริงแท้ๆ เทียว ถึงอย่างไรเด็กก็ต้องรู้ว่าใคร เป็นแม่ใครเป็นบิดา ทำอย่างนั้นเท่ากับ สร้างความรู้สึกที่ไม่ดีขึ้นในใจหลาน ให้รู้สึกไปว่าแม่ไม่รัก ไม่ต้องการ บ้างถึงได้ ต้องทำหน้าที่แทนแม่ เกล็ดจริง”

พูดจบมองหน้าพี่ชาย คำว่า พี่ นั้น จะเป็นความจริงแก่ไหนหล่อน ไม่สามารถเถียงแทนแม่ได้เลย

“ดอกไม้มองดาวแม่” หล่อน ค่อยๆเผยความรู้สึกลึกๆในใจออกมา ด้วยเสียงแผ่วเบา นัยน์ตาโต แวววาว “ไม่อยากจะให้แม่เหนื่อย”

“คิดอย่างนั้นได้ก็ดี เขาเรียกว่า เป็นเด็กดี รู้ไว้เถอะ น้าวดยาแม่ เรียบร้อยหมดแล้วหรือใจ”

“ยังเลย”

“ถ้างั้น พี่จะไปช่วย”

“บอกพี่ง้ออีกมัยละ เก้าโต แล้วนะ เก้าคงช่วยได้มากกว่าเรา สองคนหรอก”

“พี่ง้ออะไรอะ” โคมุทสายหน้า “เก้าไม่เคยทำอะไรเลย งานการเก้า ไม่เคยทำ จะมาช่วยแม่ได้ยังไง”

พูดจบพยักหน้า พี่งจะเห็นจริงตามคำพี่ชาย ชีวิตความเป็นอยู่ ของพี่สาวคนโตผู้อยู่ในอุปการะของ บ้างพี่สาวคนใหญ่ของแม่นั้น ผิดกับตัวหล่อนและพี่ชายคนกลาง มากมายนักหนาทีเดียว ไม่มีวันที่ น้าหงจะสนุกสนานกับการ ‘ทำงาน’ ช่วยแม่เป็นอันขาด พูดจบแนใจใน บัดดาลนั้นเอง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ตัดสินความ

(นิทานพม่า)

ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า หม่องทินอ่องได้นำนิทานเรื่อง สัตว์มาเป็นอุทาหรณ์ในการ ตัดสินความว่าตัดสินแบบใดจะดี ดังที่เล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์ พม่าต่อไปนี้

เรื่องหนึ่ง เรื่อง เสือตระ-
ลาการ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีหมาในสองตัว ตัวผู้ตัวเมีย อยู่ด้วยกันจนมีลูกออกมา ๓ ตัว เป็นตัวผู้ตัวหนึ่ง ตัวเมีย ๒ ตัว อยู่ไปอยู่มา หมาในทั้งสอง เกิดไม่พอใจกันหลายเรื่องหลายราว ถึงขนาดอยู่ด้วยกันต่อไปอีกไม่ได้ จึงตกลงใจแยกทางกัน หมาในตัว พ่อเอาลูกตัวเมียไว้ตัวหนึ่ง แม่ก็เอา ลูกตัวเมียอีกตัวหนึ่งไว้ เหลือลูก ตัวผู้ตัวสุดท้ายอีกตัวจะให้อยู่กับใคร หมาในตัวพ่อว่า “ต้องอยู่กับข้า ข้าเป็นพ่อ ข้าจะได้ฝึกมัน” ตัวแม่ ก็ว่า “ต้องอยู่กับข้าถึงจะถูก ข้าเป็น แม่ ข้าออกมันมา แล้วยังเลี้ยงมัน ด้วยนมของข้าเองเสียอีกด้วย” พ่อ หมาแม่หมาทุ่มเถียงกันไม่เป็นที่ ตกลง ในที่สุดก็ได้ไปหาเสือ ขอ ให้เสือเป็นตระลาการตัดสินความให้

“ชะ อะ” เสือได้ยินเรื่องแล้ว หัวเราะว่า “เรื่องง่าย ๆ กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้หรอกหรือว่า เมื่อผู้ เมียจะแยกทางกัน ทรัพย์สินสมบัติ ของครอบครัวจะต้องแบ่งกันไป เท่าๆ กัน”

พูดแล้วก็จับเจ้าหมาในตัวน้อย มาฉีกออกเป็นสองซีก ซีกหนึ่งส่ง ให้พ่อหมาใน ส่วนอีกซีกหนึ่งส่ง ให้แม่หมาใน

ผู้เล่าลงท้ายว่า ขอผู้พิพากษา ตระลาการทั้งหลายอย่าได้ตัดสิน อย่างเสือ จริงอยู่ กฎหมายต้องเป็น กฎหมาย ต้องปฏิบัติตามอย่าง เคร่งครัด แต่ก็อย่าให้คู่ความต้อง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายดังที่ เสือกระทำข้างต้น

เรื่องที่สอง เรื่อง กระต่าย
ตระลาการ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีนกตัวหนึ่งกับ หมาในตัวหนึ่งต่างอาศัยอยู่ใกล้กับ แม่น้ำด้วยกัน ดังนั้นสัตว์ทั้งสองจึง ได้ตกลงใจร่วมกันหากิน ต่างตกลง กันว่า ไม่ว่าใครหาอาหารอะไรมา ได้ จะต้องนำมารวมกันและพอ

ตกเย็นก็จะแบ่งให้มีจำนวนเท่าๆ กัน ต่างเอาไปคนละส่วน และในวันแรกนั้นเอง นาคได้กึ่งมาจำนวนหนึ่ง ส่วนหมาในไปได้อีกด้วยมาหลายลูก พอตกเย็นก็แบ่งกันได้เท่าๆ กันลงตัว เป็นที่พอใจของทั้งสองฝ่าย พอถึงวันที่สอง หมาในไปได้น้อยหมา ส่วนนาคไม่ได้ออกไปหากิน หมาในก็แบ่งน้อยหมาให้กินตามข้อตกลง ครั้นถึงวันที่สาม หมาในหาอะไรไม่ได้ แต่นาคไปได้ปลาตัวอ้วนมาตัวหนึ่ง ฝ่ายนาคเห็นปลาก็อดอยากกินให้เต็มอิ่มไม่ได้ จึงพูดว่า

“ข้าจะตัดปลาตัวนี้ออกเป็น ๔ ชิ้นเท่าๆ กันนะ ข้าจะเอาชิ้นหัวกับหาง ส่วนที่เหลือเจ้าเอาไป”

“พูดให้มันยุติธรรมหน่อยนะ” หมาในเตือนสติ “เมื่อวานนี้ข้าได้น้อยหมาในยังแบ่งให้เจ้าครึ่งหนึ่งเลย”

“ข้าก็แบ่งปลาให้เจ้าครึ่งหนึ่งแล้วไงเล่า” นาคเถียง “ข้าได้ ๒ ชิ้น เจ้าได้ ๒ ชิ้น ไม่ถูกหรือ”

“ก็เจ้าเลือกเอาแต่ชิ้นดีๆ ร้อยๆ ชิ้นหัวหางหัวมัน”

“อย่าลืมนะว่าข้าไปจับปลาไม่ได้”

เถียงกันอยู่ช้านาน ตกลงกันไม่ได้ ต่างตกลงใจไปหากระต่ายตระลาการที่ใครๆ พากันนับถือว่าเป็นผู้ฉลาดลึกล้ำ และเมื่อฟังเรื่องราวแล้ว กระต่ายก็เอานินสนจนคมผ่ากลางตัวปลาแต่หัวตลอดหาง แล้วก็พูดว่า

“เฮ้ เอาไปคนละซีก หนึ่งละเจ้าต่างก็จะได้กินทั้งหัวทั้งหางทั้งสะ

อร้อย แต่เจ้าทั้งสองก็ต้องกินหางที่ไม่อร่อยด้วย”

ผู้เล่าลงท้ายว่า ขอให้ผู้พิพากษาคัดสินอย่างกระต่ายผู้ชาญฉลาด ก็อภุหมายก็ต้องถือตามอย่างเคร่งครัด แต่ต้องให้คู่ความทั้งสองฝ่ายออกจากศาลไปด้วยความพึงพอใจในการตัดสิน

เรื่องที่สาม เรื่อง พุดดีเป็นเงินเป็นทอง เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งเมื่อกลับจากศึกษาที่ตักสิลามาศแล้วก็ได้แต่งงานกับหญิงสาวทั้งสวยทั้งรวย แต่อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขเพียงไม่กี่อาทิตย์ ชายนั้นก็เริ่มเจ็บถึงแม้จะหาหมออย่างเก่งที่สุดมารักษา แต่รักษาอย่างไรก็ไม่ทุเลา ในขณะที่ใกล้จะตายนั้น ชายนั้นได้บอกเมียว่า “เรื่องตายนั้นนะข้าไม่กลัวหรอก แต่ข้ากลัวลูกฝัง เผาข้าก็กลัว ถ้านางรักษายังงั้นละก็เอาเสื้อมาห่อศพข้า แล้วเอาไปทิ้งที่ป่าช้าก็แล้วกัน” หลังจากนั้นก็สิ้นใจ เมียก็ทำตามคำขอร้องนั้น แม้ว่าพ่อแม่จะคัดค้านห้ามปรามอย่างไรก็ไม่ฟัง

คืนวันนั้น ได้มีนางรอกษส ๒ คนท่องเที่ยวอยู่ในป่าช้า แล้วก็ถกกันเรื่องต่างๆ ตามความสนใจของตน และตอนหนึ่งนางรอกษสทั้งสองได้พูดกันเรื่องดินฟ้าอากาศ นางรอกษสคนหนึ่งว่า

“เออ ลมพัดตอนเที่ยงคืนนี่เย็นจัดนะ”

“ใครบอกล่ะ ทำเป็นไม่รู้ไปได้ ลมตอนเช้ามืดต่างหากถึงจะเย็นจัดจริง” อีกคนหนึ่งแย้ง

เรื่องลมตอนไหนเย็นจัดกว่ากัน ได้กลายเป็นปัญหาโต้เถียงกันอย่างรุนแรง ไม่รู้จะหาใครมาตัดสิน นางรอกษสก็เห็นแต่ศพในป่าช้าเท่านั้นที่จะตัดสิน แต่ต้องทำให้ศพนั้นฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาเสียก่อน เหลียวไปเหลียวมาก็ไปแลเห็นศพที่มีเสื้อห่อทั้งอยู่บนดิน ต่างก็ตอกใจที่ไม่ต้องไปเสียเวลาขุด จึงจัดแจงทำให้ศพชาตินั้นฟื้นขึ้นมาแล้วก็ถามปัญหาที่ตนข้องใจว่า ลมตอนเที่ยงคืนหรือตอนเช้ามืดจะเย็นกว่ากัน ชาตินั้นพูดว่า

“ผิดทั้งคู่ เพราะลมทั้งสองตอนนั้นเย็นเท่ากันแหละ”

ได้ยินเช่นนั้น นางรอกษสทั้ง ๒ ไม่พอใจ ชุกำปั่นให้ แต่ชาตินั้นก็ไม่หวั่น แต่กลับตอบใหม่ว่า

“เฮ้ ฉะนั้นนี่ก็ถูกทั้งคู่ เพราะลมทั้งสองตอนนั้นเย็นเท่ากัน”

ได้ยินว่าของตนถูก นางรอกษสทั้งสองก็ยิ้ม ออกปากชมชาตินั้นว่า “เออ ช่างตัดสินเก่งแท้”

ว่าแล้วก็ขุดดินเอาหม้อทองมาขุดให้ชาตินั้นสองหม้อ พอรุ่งสางชาตินั้นก็แบกหม้อทองทั้งสองหม้อนั้นกลับบ้าน และมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขกับเมียที่เชื่อฟังตลอดจนอายุ ๑๒๐ ปี

ผู้เล่าลงท้ายว่า ผู้พิพากษาควรตัดสินโดยไม่มีอคติ แต่ควรพิจารณาให้อ่อนโยนชวนฟัง แม้ว่าผลการตัดสินของชาตินั้นจะเหมือนกัน แต่พอบอกว่าผิด ผู้ฟังก็โกรธ ครั้นกลับบอกว่าถูก ก็เป็นที่พอใจ ได้รับรางวัล ♥

๘๙/๒๕ ๑๘ ม.ค. ๒๕

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

จุมกยาวปากยาว

(นิทานชาวอินเด)

ชาวอินเดเป็นชนที่มีถิ่นฐาน
อยู่ในทะเลสาบอินเด แถบเมือง
ตองยี ในรัฐชาน ประเทศพม่า
ได้เล่าเรื่องนี้ไว้เป็นเครื่องเตือนสติ
ว่า ถึงจุมกจะยาวอย่างไร ก็มีได้ทำ

ทุกขทำความเดือดร้อนให้แก่ใคร
เท่าคนพูดมากปากยาว เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ซึ่งเป็นหมู่บ้านใหญ่อยู่ไม่ไกลเมือง
หลวงนัก ในหมู่บ้านนั้นยังมีนาย
พรานคนหนึ่ง หากินด้วยการหาเนื้อ
สัตว์ โดยเฉพาะเนื้อกวางมาขายให้
แก่ชาวบ้านในหมู่บ้านนั้น อยู่มาวัน
หนึ่ง นายพรานเข้าไปในป่าลึกกว่า
ทุกวัน แล้วเกิดหลงทาง ขณะที่
เดินวนเวียนเพื่อหาทางกลับบ้านนั้น
เคราะห์ได้พบอาศรมที่พำนักของ
ฤษีผู้มาหาความสันโดษอยู่ในป่า
และเมื่อได้พบ ฤษีเจ้าของอาศรม
นายพรานถึงแก่ตะลึงงันอยู่ตรง
นั้นเอง เพราะปรากฏว่าฤษีนั้น
จุมกยาวเพื่อผลิตกับมนุษย์ธรรมดา
สามัญ เห็นแล้วอดอุทานออกมา
ด้วยความแปลกใจไม่ได้

ฤษีได้ยินเช่นนั้น ก็มองหน้า
นายพราน พลังพูดว่า

“ถึงจุมกจะยาว ก็หวังว่าปาก
ของเจ้าจะไม่ยาวยิ่งไปกว่าจุมกของ
ข้าหรอกนะ”

ทั้งๆที่เคืองนายพราน ฤษีก็
ยังให้ที่พักค้างคืน ทั้งยังให้อาหารกิน
ถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ก็ยังอุตส่าห์พาไป
ส่งจนออกไปพ้นป่า ครั้นมาถึงทาง
แยกเข้าไปสู่หมู่บ้าน ฤษีก็ยังอดคิดถึง
ถ้อยคำของฤษีไม่ได้ ฤษีก็กล่าวว่า

“จุมกยาวไม่ทำความเดือดร้อน
ให้ใคร แต่ปากยาวนั้นจะทำความ
เดือดร้อนให้มากกว่าดังหลายเท่า”

อันนายพรานนั้นเป็นคนช่างพูด
แกล้งไม่หาย ครั้นกลับถึงหมู่บ้าน ก็
เล่าถึงเรื่องฤษีจุมกยาวเสียใหญ่โต
จนข่าวแพร่ไปทั่ว จากบ้านหนึ่งไป
ยังอีกบ้านหนึ่ง หมู่บ้านหนึ่งไปยัง
อีกหมู่บ้านหนึ่ง ในที่สุดข่าวแพร่ไป
ถึงพระกรรมพระราชา นายพราน
ผู้นั้น จึงถูกเรียกตัวให้เข้าเฝ้า นาย
พรานไปเข้าเฝ้าในวัง และได้ขึ้นชั้น
เรื่องของตนได้พบฤษีจุมกยาว ลงท้าย

พระราชาก็โปรดให้นายพรานไปพา
ตัวฤษีออกมาจากป่า เพื่อพระองค์
จะได้ทอดพระเนตรเห็นเองว่า ฤษี
จุมกยาวนั้นยาวออกมาอย่างไร

ดังนั้นเป็นอันว่า นายพราน
ต้องเข้าไปในป่าลึกนั้นอีกครั้งหนึ่ง
เมื่อใกล้ที่ตรงที่นายพรานได้พบฤษี
ครั้งที่แล้ว ใจของนายพรานก็หวน
ระลึกนึกถึงถ้อยคำของฤษี คิด
แล้วก็อดหวนใจไม่ได้ แต่เมื่อถึง
ประตูอาศรมแล้วก็อวยสบายใจขึ้น
บ้าง เพราะแลเห็นฤษียืนต้อนรับ
อยู่ ฤษีก็กล่าวว่า

“เจ้าถูกส่งตัวมารับข้าละซิ
เจ้าจำต้องทำอะไรไม่รู้จะหลีกเลี่ยง
อย่างไร เพราะเป็นคำสั่งของพระ
ราชาไซ้ไหมเล่า”

ฤษีรู้ได้ทันทีว่าที่พระราชาทรง
มีพระประสงค์ให้นายพรานมารับ
ตนก็เพราะอยากดูจุมกอันยาวเฟื้อย
ของตน และที่พระราชาทรงทราบ
เรื่องนี้ได้ ก็เพราะนายพรานเองที่
ปากยาวไปเที่ยวบอกเล่าชาวบ้าน
ชาวเมือง เพราะฉะนั้นน่าจะต้อง

39/11 13 ก.ค. 29

ตั้งสอนเสียบ้าง คิดดั่งนั้นแล้วก็พูด
แก่นายพรานว่า

“เอ้า เจ้าจะให้ข้าไปข้าก็จะไป
แต่เจ้าก็เห็นแล้วว่า ข้าเดินไกลไม่ได้
เพราะจุมกของข้ามันเกะกะ เจ้าจะ
แบกข้าไปไหนไหมเล่า ถ้าไม่ไหว
ข้าก็ไปไม่ได้”

นายพรานกะกะเนดูหนทาง
แล้ว เห็นว่าทางไกลไม่ใช่เล่น ไหน
ยังจะต้องแบกคนทั้งคนไว้บนบ่าอีก
เล่า น่ากลัวไม่ไหว แต่จะไม่ไหว
ได้อย่างไร ในเมื่อจำเป็นจะต้องพาฤๅษี
จุมกยาวไปเฝ้าพระราชบิดาตามทศรฐ
ลงมา และการจะกลับไปกราบทูล
มือเปล่าไม่มีฤๅษีไปด้วยนั้น จะยิ่ง
ร้ายไปกว่าด้วยข้าไป คิดไปคิดมา
ดั่งนั้น นายพรานก็ยอมตกลงและ
แบกฤๅษีขึ้นบ่าไปตลอดทางจากป่า

ไปจนถึงพระราชวัง

เมื่อพระราชบิดาทอดพระเนตร
จุมกฤๅษีนั้นแล้ว ก็ตรัสแก่ฤๅษีว่า

“นับเป็นฤๅษีงามยามดีจริงๆที่
ท่านได้เข้ามาถึงนี้ ทำให้ได้สนทนา
ปราศรัยกัน ไม่ใช่แต่เรื่องจุมกของ
ท่านเท่านั้น บัดนี้เห็นที่ท่านจะต้อง
กลับไปยังอาศรมในป่าของท่านแล้ว”

ฤๅษีได้ยินเช่นนั้นก็เห็นสมควร
ที่ตนจะต้องทูลลากลับ จึงทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ ข้าพพระองค์
ขอทูลลากลับ แต่ดั่งที่ได้สนทนา
กันถึงการขัดข้องเรื่องจุมก ข้าพระ
องค์จึงเดินทางไกลๆ ไม่ได้ เมื่อ
นายพรานช่วยแบกข้าพระองค์มาก็
ก็หวังว่าหากกลับคงจะช่วยแบกข้า
พระองค์กลับไปด้วย”

“อ้อ แน่ะ เอ้า พรานช่วยแบก

ท่านฤๅษีกลับไปยังอาศรมในป่าด้วย”

นายพรานไม่รู้จะทำอย่างไรได้
จำต้องรับคำและทำตามรับสั่งนั้น
ครั้นกลับไปยังอาศรมของฤๅษี ฤๅษี
ก็ถาม นายพราน ที่กำลังเหนื่อยหอบ
ยักๆว่า

“จริงอย่างที่ข้าว่าไหมละ ว่า
จุมกยาวไม่ได้ทำทุกข์ทำความเดือด
ร้อนให้แก่ใคร แต่ปากยาวนะทำ
ทุกข์ให้แก่ไหน ถึงไม่ทำทุกข์ให้แก่
ใคร ก็ทำทุกข์ให้แก่ตัวเอง”

“จริงท่าน เพราะปากยาวของ
ข้าเอง ทำให้เห็นดเห็นย่อยถึงสอง
ครั้งสองครา”

ผู้เล่าลงท้ายว่า ชนชาวอินเดีย
รู้จักสงบปากสงบคำ ยังอดเล่าเรื่อง
นี้ไว้เตือนสติคนพูดมากปากยาว
ไม่ได้ ♥

เปปซี่ วันเวย์

ขวดคลาสสิค วันเวย์ เปปซี่ใหม่ หันสมัยในทุกสัปดาห์

นิทานนานาชาติ

บรรณาธิการ

จอมเจ้าเล่ห์

(นิทานไทใหญ่)

เรื่องเล่าถึงความร้ายของ
ขโมยคนหนึ่งซึ่งคล้ายกับเรื่อง
ศรีธนชัย บันทึกไว้เป็นภาษา
ไทใหญ่ ในหนังสือแบบเรียนภาษา
ไทใหญ่ ของ ดร.กุซิง ไม่ทราบว่าเป็น
เรื่องของเขาเอง หรือได้มาจาก
ท่อน เรื่องเล่าว่า

ในครั้งนั้นมีคนหนึ่งไปลัก
ของของของเขา คนทั้งหลายจับได้ก็
เอามัดไว้ที่ต้นไม้ เพื่อจะฆ่าเสียใน
วันรุ่งขึ้น ขโมยคนนั้นคิดชั่วๆ อยู่
ในใจว่า ทำอย่างไรหนอชาวบ้าน
พวกนี้ถึงจะไม่ฆ่าเรา เราเห็นจะ
ต้องโกหกตลึงตลึงคนอื่นดูละกัที่
ในตอนนั้นได้มีคนคนหนึ่งมาเห็น
ขโมยถูกมัดไว้เช่นนั้น ก็ถามว่า คน
เขามัดเจ้าไว้นั้นเพราะเหตุใด ขโมย
ก็พูดแก่ชายนั้นว่า

“คนในหมู่บ้านนี้เขาไม่มีเจ้า
ไม่มีขุนปกครอง คนทั้งหลายจะตั้ง
ข้าให้เป็นเจ้าเป็นขุน แต่ด้วยเหตุที่
ข้าไม่ยอมอยากเป็น พวกชาวบ้านทั้ง
หลายกลัวว่า เจ้าไม่เป็นไม่ได้ ข้าก็

ปฏิเสธเขาอีกว่า ข้าไม่ยอมอยากเป็น คน
เหล่านั้นกลัวว่า ถ้าเจ้าไม่ยอมเป็น เรา
จะฆ่าเจ้าเสีย ว่าดังนั้นแล้ว ก็มัดข้า
เอาไว้เพื่อจะฆ่าข้าเสียในวันรุ่งขึ้น”

ชายคนนั้นได้ยินแล้ว ก็คิด
ว่าจริง จึงพูดว่า “เออ ข้าอยาก
เป็นนะ เจ้ามัดข้าไว้แทนซี” พูด
แล้วก็แก้เชือกที่มัดขโมยนั้นออก
ขโมยก็ออกดีใจก็หนีเอาคนคนนั้น
มัดไว้แทน แล้วก็ออกไปจากที่นั้น

ถึงมาในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น คน
ในหมู่บ้านทั้งหมดก็เอาหอกเอาดาบ
มาจะฆ่าชายคนที่ถูกมัด แต่แล้วก็
เปลี่ยนใจไม่เอาดาบฟันชายคนนั้น
กลับโยนชายคนนั้นให้ตกลงไปในน้ำ
ให้จมน้ำตาย

ฝ่ายขโมยผู้นั้นไปเฝ้าอยู่ที่ริมฝั่ง
แม่น้ำใหญ่ นั้น พวกชาวบ้านเมื่อฆ่า
ชายที่ถูกมัด ตายไปแล้ว ก็จะกลับ
มาบ้านได้ไปแลเห็นขโมยผู้นั้นเข้า
คนเหล่านั้นจึงถามขโมยนั้นว่า

“อ้าว พวกเราจับเจ้าโยนลงน้ำ
ไปแล้ว ทำไมเจ้าถึงได้ยังไม่ตายเล่า”

ขโมยได้ยินดังนั้นแล้ว ก็ตอบ
ว่า

“พวกท่านฆ่าข้าตาย แต่ข้าก็
ไม่ตาย ทั้งข้ายังได้ไปเห็นพ่อข้า
แม่ข้าทวดข้าที่ตายไปแล้วในน้ำนั้น
เสียอีกด้วย”

พวกชาวบ้านเกิดอยากจะเห็น
พ่อเห็นแม่เห็นทวดของตนที่ตายไป
แล้วบ้าง จึงกล่าวแก่ขโมยนั้นว่า

“เจ้าขโมยเอ๋ย พวกเรานี้ก็อยาก
จะได้เห็นพ่อเห็นแม่เราบ้าง จะเห็น
ได้อย่างไรนะ”

ขโมยก็พูดว่า “ถ้าพวกท่าน
อยากได้พบละก็ มัดตัวเองซี มัด
อย่างที่เรามัดข้ามานะแหละ แล้ว
ก็จับโยนลงน้ำไปให้ลึกๆ ที่ละคนๆ
เป็นได้เห็นพ่อแม่ท่านที่ตายไปแล้ว
ทั้งหมดเลย”

ขโมยพูดดังกล่าวกว่าพวกชาว
บ้าน ชาวบ้านพวกนั้นก็ว่า

“ดีละ มัดเราเถอะ”

ทันใดนั้น ขโมยก็มัดคนเหล่านั้น
ที่ละคนๆ แล้วก็ผลักคนๆ นั้นลงน้ำ

ลึกๆ ชาวบ้านทั้งหมดยังคงตายไปหมด
สิ้น ไม่มีใครกลับมาอีกคน

ต่อมาขโมยนั้นไปแลเห็นช้าง
ตัวหนึ่งเพิ่งตายใหม่ๆ มันจึงเอามือ
คว้านกินช้าง แร้งตั้งร้อยมาแลเห็น
เข้าก็มุดเข้าไปกินช้างในท้องช้าง
ขโมยเห็นเช่นนั้นก็เอาผ้ามาอุดก้น
ช้างไว้ แล้วขึ้นไปขี่ช้าง

ตอนนั้นแร้งพวกนั้นพากันบิน
อยู่ในท้องช้างตายนั้น ช้างตัวนั้นก็
เลยบินไปได้ และได้บินไปลงยังอีก
เมืองหนึ่ง ขโมยนั้นก็เลยได้ไปถึง
ที่นั่นด้วย เมื่อถึงแล้วก็ได้ไปเฝ้า
ขุนหอคำเมืองนั้น ขุนหอคำได้ตรัส
ว่า

“ถ้าข้าได้นั่งบินอย่างนี้บ้างจะ
ดีใจเป็นอันมากทีเดียว แต่ช้างเจ้า
นี้บินหรือไม่บิน ข้ายังไม่รู้จริงๆ เลย
ด้วยเหตุนี้ข้ากับลูกข้าคนจะขัดลองดู
ก่อน เจ้ารออยู่ในหอก่อนเถละ”

ครั้นแล้วขุนหอคำพร้อมลูกชาย
ทั้งห้าก็ขึ้นช้างนั้น แล้วแร้งตั้งร้อย
พวกนั้นก็ได้พาช้างบินขึ้นไปกลาง
หาว แต่เพราะกลัวแร้งจะหนีออกมา
จากก้นช้าง เจ้าของช้างได้เอาผ้าอุด
ไว้ดังกล่าแล้ว ขณะที่บินสูงขึ้นๆ
ลูกชายขุนหอคำคนหนึ่งไปเห็นผ้าที่
อุดนั้นเขาก็อุทานออกมาว่า

“ผ้านี้ทำอะไรนะ”

พูดแล้วก็ดึงผ้าออกจากก้นช้าง
แร้งพวกนั้นเห็นช่องเปิดเช่นนั้นก็พา
กันบินออกไปจนหมดสิ้น ช้างตาย
ตัวนั้นก็ได้ตกลงมา ขุนหอคำพร้อม
ลูกชายห้าคนเลยตกลงมาตายหมด

เพลงสันติภาพ

ขับเพลงเพราะเสนาะพร้องของวันเก่า
ผู้คนเล่าเคยมีสุขสนุกสนาน
ในหัวใจมีดนตรีที่เบิกบาน
อดีตกาลนั้นเหมือนจะเลื่อนไกล

ขับเพลงถึงความขึ้นคืนสงบ
ทั่วพิภพอยู่ในฝันอันสดใส
ละงานหนักยามทิวามาล่วงไป
ชีพเหนื่อยได้พักผ่อนตอนราตรี

แล้วบรรเลงเพลงปลอบขวัญถึงสันติภาพ
ที่ทอทาบราวสายรุ้งรุ้งรัศมี
เมื่อธรรมพ่ายแพ้แก่ความดี
โล่อสุรสงครามที่ย้ายคน

จะร้องเพลงของวันอันเรงริน
เมื่อโลกฟื้นขับกาลที่สับสน
เมื่อสัจจะชนะมารพาลผจญ
เมื่อมวลชนดื่มด่ำธรรมมา

บทเพลงนี้เพื่อกลมกลืนยากไว้
ที่หัวใจมีความฝันอันปรารถนา
ที่ดวงจิตเรืองแสงแรงศรัทธา
ที่ความซื่อคือเหรียญตราชั่วคราว

จะถึงวันระงับงดบทเพลงใด
เมื่อชาวโลกเช็ดน้ำตาจากหน้ากรรณ
เมื่ออดีตสุขสันต์ของวันวาน
จะพบพานปัจจุบันของวันนี้

รัศมี อิงเจริญ

(ร่วมระลึกปีสันติภาพสากล ๒๕๒๕)

แบบนั้นมันดีกว่าตั้งเป็นไหนๆ”

เขาทำหน้ามึนๆ

“ถึงจะแพงนิคมันก็คุ้มไม่ใช่”

“เห็นแก่ตัว” กัดเคี้ยวปล่อยคำพูดประโยคนั้นให้ลอดไรฟันออกไปในที่สุด “คุณหาความสุขความสนุกตื่นเต้นให้ตัวเองบนแรงงานแรงสมองของคุณ”

“พูดอะไรยังงั้น เงินเธอเงินฉันมันก็เป็นเงินของ ‘เรา’ ใครๆ เขาก็รู้เธอเป็นหมอ ทำราชการก็ได้ส่วนตัวก็ได้ อย่าไขว่คว้าหาความสุขใส่ตัวเองนี้แล้วมาบ่นทำไม”

กล่าวจบบุรุษดีก็หุบปากกากระเป๋าสตางค์ เขาก็เก็บในมือทางทำให้เขาไม่เดือดร้อนกับเรื่องที่ถูกเค้านำขึ้นมาเอ่ยอ้างแม้แต่น้อยนิด

“เลิกพูดเลิกเถียงกันดีกว่า มีอะไรก็ทำไป แบบนี้สบายกว่า จะบอกให้ อย่าตื่นเต้นกับเรื่องที่ถูกพูดไปหน่อยเลย ตามดู ผู้ชายทั้งกรุงเทพฯ ตั้งแต่ถูกลีลามกรรจนมาจนถึงผู้ลากมากดีทั้งหลาย ใครไม่เที่ยวบ้าง ถ้าไม่เที่ยวก็มีเมียน้อย วิถีเท่านั้นที่ต่างกัน แล้วแต่ใครจะมีรสนิยมยังงั้น”

ครั้งนั้นเขาสบตาตัดเคี้ยวอย่างเปิดเผย

“ผู้หญิงคนอื่นๆ เขาต้องร่วกับเมียน้อย ต้องหวังว่าเมื่อไหร่ผัวจะถ่ายโรครมาให้ แต่เธอสบายใจได้เลย เท่านั้นแหละ ไปละ นัดจอมไว้เดี๋ยวไม่ทัน”

กัดเคี้ยวกล่าวอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว เนื้อตัวหน้าตาแดงถูกไฟแผดเผา โดยเฉพาะที่ศีรษะนั้นเหมือนกับว่าเลือดทุกหยดที่ไหลวนขึ้นไปทันนั้นจะพากันเดือดพล่านร้อนฉ่าไปที่เดียว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

วาตูอาลูกพระอาทิตย์

(นิทานแอฟริกา)

นิทานถิ่นต่างๆ โดยเฉพาะนิทานยุโรปนิยมแสดงความกล้าของผู้ชายที่จะมาแต่งงานกับหญิงสาวสวยหรือธิดาพระราชินี ด้วยประการต่างๆ มีการตัดหัวมังกรให้ได้ครบ๑หัวเป็นต้น พระรามในเรื่องรามเกียรติ์สามารถยกศรอันแสนหนักได้ จึงได้นางสีดามาทำอรชุนในมหาภารตะที่ได้นางเทราปทีกเป็นไปทำงานของตัวเองกัน นิทานแอฟริกาเล่าอาทิภุ ที่เจ้าต่อโปนิน ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีนักรบสองคนเที่ยวตระเวนหาผู้หญิงที่จะแต่งงานด้วย คนที่๑มีชื่อว่าวาตูอา กับ วามะเวรี คนที่๒ชื่อว่าวาตูอา กับ พระอาทิตย์ คนที่๓ชื่อว่าวามะเวรี แปลว่าลูกพระจันทร์ ขณะที่เดินทางไปตามท้องถนน นักรบทั้งสองแลเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้สะสวยอะไร เพราะเธอนั้นตาเสียไปข้างหนึ่ง

แต่วามะเวรีชอบนาง นางก็ชอบวามะเวรี วามะเวรีจึงตกลงใจสู่ขอนางมาเป็นเมีย และยุติการตระเวนหาสาวลงเพียงนั้น

ฝ่ายวาตูอาเห็นเช่นนั้นก็ว่า “ทำไมถึงได้ขอผู้หญิงที่มีตาข้างเดียวมาเป็นเมีย” วามะเวรีไม่ว่าอะไร แล้วคนทั้งสองต่างก็แยกทางกัน วาตูอาเดินทางต่อไป ได้ไปเจอเด็กหนุ่มเข้าคนหนึ่ง จึงถามว่า

“รู้จักผู้หญิงสาวในบ้านเมืองแถบนี้บ้างไหม”

“ไม่รู้จักหรอก ยกเว้นแต่สาวสวยวาตูมา แต่จริงนะ ไม่น่ารักถึงนางหรอก เพราะนางไม่ชอบพวกผู้ชายหนุ่มๆ”

วาตูโอก็เดินทางต่อไป และได้พบชายแก่คนหนึ่ง วาตูอาก็ถามว่า

“ท่านผู้เฒ่า ช่วยบอกข้าหน่อยได้ไหมว่า เมื่อไรจะเจอผู้หญิงสักคน”

“ไม่มีใครหรอก นอกจาก

วาซูมา แต่นางก็จะไม่พูดกับผู้ชายคนไหน”

ต่อจากนั้น วาคูาก็ได้พบหญิงแก่คนหนึ่ง ซึ่งก็พูดถึงวาซูมาอย่างเดียวกันว่า วาซูมาจะไม่ยอมให้ผู้ชายคนไหนมาเกี่ยวพาราสัตนเป็นอันขาด เดินทางมาจนถึงวันที่ ๘ วาคูาก็ได้พบผู้ชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง ซึ่งก็พูดถึงวาซูมาทำนองเดียวกัน ได้ยินใครต่อใครพูดถึงวาซูมาเข้า วาคูาก็เลยถามชายหนุ่มนั้นว่า บ้านของสาววาซูมาที่พูดถึงนั้นอยู่ที่ไหน ชายหนุ่มนั้นบอกว่า

“ต้องข้ามเขาไปค้ำโน้น ถ้าได้เห็นควันลอยขึ้นมาจากที่โน้น ที่นั่นละบ้านของวาซูมาละ”

ได้ยินเช่นนั้น วาคูาก็ออกเดินทางไปในวันนั้นทีเดียว ต้องนอนพักตามข้างถนนในตอนกลางคืน เข้าขึ้นก็เดินทางต่อไป กลางคืนก็นอนพักตามข้างถนน เป็นเช่นนั้นอยู่ ๓ วัน จึงได้มาถึงบ้านของวาซูมา เมื่อถึงแล้วก็คอยอยู่ข้างนอก ขณะนั้นหญิงสาวอยู่ข้างใน ครั้นจะมาหุงหาอาหารจึงได้ออกมาข้างนอก ตรงไปยังยังที่เก็บพืชพันธุ์ธัญญาหาร เธอเมล็ดพืชชนิดหนึ่งมาหุงหาและเมื่อเห็นมีคนแปลกหน้ามาขึ้นอยู่นอกบ้าน ก็ได้เอาอาหารไปให้กิน แต่วาคูาก็ไม่กิน นางจึงกลับไปยังยุ้งนั้น เอาถั่วมาต้ม แต่วาคูาก็ไม่กิน ลงท้ายหุงข้าวเบ๊ยก วาคูาก็ยังไม่ยอมกิน ตอนแรกวาซูมาไม่ได้ยินถึงนม เมื่อนึกได้ ก็นำมาให้กิน วาคูาก็ดื่มจนหมด ครั้นนางจะดื่ม

ให้อีกวาคูาก็บอกว่า “พอแล้ว”

ตอนนั้นพ่อของวาซูมากลับมาถึงบ้านในตอนค่ำ พร้อมกับแพะและวัว หญิงสาวได้พาวาคูาเข้าไปพักนอนในบ้าน นางพูดแก่วาคูาว่า

“ถ้าท่านได้ยินเสียงดังถึ้นในตอนกลางคืนละก็ อย่าออกไปข้างนอกนะ”

“ทำไมล่ะ”

“มันมีสัตว์ใหญ่เหมือนงูออกมากินวัวทุกคืนเลย เจ้าตัวนี้เรียกกันว่า มุกงะ มบรา มันอยู่ในน้ำ”

ในตอนกลางคืน วาคูาก็ได้ยินเสียงดังถึ้นนั้น จึงได้ลุกขึ้นและฉวยหอกจะออกไปข้างนอก แต่วาซูมาดึงแขนไว้และอ่อนวอนไม่ให้ออกไป แต่วาคูาก็ไม่ฟังเสียง ออกไปจนได้ และก็ได้เห็นงูตัวนั้น จึงเอาหอกแทงเข้าตรงหลังคอจนงูตาย วาคูาก็กลับเข้าบ้าน ไม่พูดจาอะไร

ครั้นเช้าขึ้น พ่อของวาซูมาออกไปดูวัวแพะของตน ก็ได้ไปแลเห็นงูนั้นตายแล้ว จึงถามว่า “ใครเป็นคนฆ่ามัน” หญิงสาวก็บอกพ่อ พ่อจึงส่งคนไปตามพวกชายหนุ่มมาที่ถ้ำนั้นแล้ว ให้มาทุกคนเท่าที่มีอยู่ในหมู่บ้าน แต่ขอให้หยุดอยู่ไกลๆ ก่อนแล้ว พูดแก่ชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “ถ้าใครวิ่งได้ไกลเท่านี้แล้วกลับ ถือได้ว่าคนคนนั้นเป็นผู้ประหารเจ้ามุกงะ มบรา”

ชายหนุ่มเหล่านั้น ก็ได้ออกวิ่ง แต่บางคนก็ล้มลงเสียก่อน บางคนก็หอบจนตัวโยน เมื่อถึงรอบที่วาคูาวิ่ง วาคูาวิ่งไปและวิ่งกลับได้อย่างสบายๆ ขณะที่ชายหนุ่มได้หมดทุกคน

แต่แม้กระนั้นพ่อของวาซูมาก็ยังพูดว่า

“เป็นอันถือได้ว่าเจ้าเป็นผู้ประหารเจ้ามุกงะ ท่านบอกมาซิว่าข้าจะต้องให้อะไรแก่เจ้า”

“ข้ามองหาผู้หญิงอยากได้มาเป็นเมีย ถ้าอย่างนั้นก็ยกลูกสาวให้ข้าเสียซิ”

“ถ้าใครมาขอลูกสาวข้า ข้าจะต้องบอกเขาว่า ‘ไปเอาเนยะโยย่ามา (เนยะโยย่าเป็นนกตัวต่างๆที่ชายหนุ่มที่นั่นใช้ชนมาบักหัว)’”

ได้ยินเช่นนั้น วาคูาก็ถูกขืนตรงไปยังแม่น้ำใหญ่ วาซูมาไปอยู่ตรงคลองฝ้ามองดู และก็เห็นวาคูาลงไปในน้ำ น้ำขึ้นถึงหน้าแข้งมาถึงเข้า และถึงเอวแล้วก็ถึงอก ถึงคอและถึงขั้วนม วาซูมาเห็นเช่นนั้นก็คิดว่าวาคูาคงจมน้ำตายเสียแล้ว แต่ปรากฏว่า วาคูาค้างไปในน้ำและคงอยู่ที่นั่นนาน แต่ก็ไม่ได้ตาย วาซูมากอยจนกระทั่งกลางคืน ก็เลยนอนอยู่ตรงนั้นเสียเลย ถึงตอนเช้า นางรำพึงว่า “เห็นจะตายเสียแน่แล้ว” นางจึงหันหลังจะกลับบ้าน แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตุ้มตามอยู่ในน้ำ ครั้นเหลียวไปดู ก็แลเห็นวาคูากับสิ่งอื่นๆขึ้นมาจากน้ำ ซึ่งเป็นแพะกับแกะอีกนับไม่ถ้วน และน้ำก็หายไประลอก วาคูาก็ได้กลับไปบ้านพร้อมกับวาซูมา วาคูาก็แบ่งแพะแกะออกเป็น ๒ ส่วน แต่ละส่วนจะมีกั้วกั้วนับไม่ถ้วน ส่วนหนึ่งตัวเองเอาไว้ อีกส่วนหนึ่งยกให้พ่อของวาซูมา เพื่อพ่อของวาซูมาจะได้ยกลูกสาวให้แก่ตน ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

หางไครหาย

(นิทานจีน)

เรื่องนี้ผู้เขียนค่านำกล่าวว่า เป็นนิทานจีนยุคใหม่ที่สอนเด็กของเขาว่า เป็นธรรมชาติของสัตว์ที่จะรักตัว และรักษาตัวให้พ้นภัย ล้มเหลวเป็นผู้เขียน และ ชูเม้งซ่งเป็นผู้แปล เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีลิงน้อยตัวหนึ่ง ห้อยโหนโยนตัวอยู่ตามกิ่งไทรใหญ่ อยู่ริมฝั่งน้ำแห่งหนึ่ง ขณะนั้นมีผีเสื้อคู่หนึ่งบินข้ามน้ำตรงมายังถึงตัวนั้น ลิงน้อยนึกสนุกก็ไล่ตัวลงมาจากต้นไม้ พอถึงพื้นก็วิ่งไล่ผีเสื้อที่บินไปโฉบมาอยู่ตามยอดหญ้าสูงๆ ลิงน้อยโอดไปกว่าผีเสื้อตัวหนึ่งแต่พลาด มีหน้าซำยังสะดุดกองหินกลมๆ จมคว่ำลงไปเสียอีก ผีเสื้อทั้ง ๒ บินผ่านหัวไปแล้ว เจ้าลิงน้อยก็ไถ่แต่นั่งงง แล้วก็เกาหัวอย่างเดือดดาลใจ

พอลุกขึ้นได้ ลิงน้อยก็แลเห็นอะไรยาวเรียวสันตึกคอกอยู่บนก้อนหินก้อนกลมๆ ขาวๆ อะไรละนั้นมองดูคล้ายหาง ลิงน้อยก็ก้มลงมองดูใกล้ๆ ก็เห็นว่าเป็นหางจริงๆ นะ

แหละ พอเห็นเช่นนั้น ลิงน้อยเกิดถูกคิดขึ้นมาว่า หรือจะเป็นหางของเราขาดออกมาตอนหกหล่นลงไปนั้น จึงเอามือคลำกันดู เอ๊ะยังอยู่ เรียบร้อยดีนะ ลิงน้อยเลยลองแกว่งหางดูอีก เพื่อให้แน่ใจว่าหางยังอยู่จริง พอแน่ใจเช่นนั้นแล้วก็สบายใจพร้อมกันนั้นก็คิดว่า

“ถ้าพวกเราถึงตัวใดตัวหนึ่งหางหายไปละก็ จะห้อยโหนตามกิ่งไม้ได้อย่างไร ไครหนอช่างเสพร่ำทำหางหายได้”

ซึ่งก็คิดที่ยังร้อนใจแทนเจ้าของหาง ลิงน้อยจึงตัดสินใจว่าจะต้องไปเที่ยวหาเจ้าของหางนี้ให้พบ คิดแล้วก็หัวหางนั้น ร้องตะโกนไปตามลำห้วยลำธาร

“เจ้าข้าเอ๊ย ไครทำหางหายบ้าง ไครทำหางหาย”

ขณะนั้นได้มีแมลงปอบินมาจากทางทิศตรงข้าม ลิงน้อยเห็นเช่นนั้นก็ร้องเรียกว่า

“แมลงปอเอ๊ย หยุดก่อน”

แมลงปอบินวนไปวนมา แล้ว

ก็ตกลงมาเกาะบนใบหญ้า พลงถามว่า

“เรื่องอะไรกัน ลิงน้อย”

“ข้าเก็บหางนี้ได้เมื่อคืนเอง หางของเจ้าหรือเปล่า”

“ถามผิดตัวแล้ว” พูดแล้วก็หัวเราะงอหาย “พวกเราแมลงปอไม่มีหางอย่างนั้นหรอก”

“ก็อะไรยาวๆ อยู่ตรงปลายตัวเจ้าไงละ ไม่ใช่หางหรือ” ลิงน้อยถามอย่างงงๆ

“ไม่ใช่หางหรือ ท้องข้าต่างหาก”

“ถ้าอย่างนั้น บอกข้าหน่อยซิ แมลงปอ ว่ามันหางไครกัน”

แมลงปอสนับหัว และมองไปยังลำธาร แล้วพูดว่า “ข้าไม่รู้หรอก ไปถามปลาในในลำธารซิ”

ลิงน้อยก็ไปยืนอยู่ริมตลิ่ง แล้วร้องตะโกนลงไปในน้ำว่า

“ปลาในน้อย ปลาในน้อย คุณนี่ซิ มันหางของเจ้าใช่ไหม”

ได้ยินลิงน้อยเรียกเช่นนั้น ปลาในน้อยก็ค่อยโผล่ขึ้นมาเหนือ

น้ำ อาปากด้วยความประหลาดใจ แล้วตอบว่า

“ไม่ใช่หรอก ไม่ใช่หางของ ข้า ถ้าหางข้าหายเสียแล้วมันก็เหมือนเรือไม่มีหางเสือ แล้วข้าจะว่ายน้ำได้อย่างไร”

พูดแล้วก็กระดิกหางนิดหนึ่ง คำหาไปโน่นน้ำใสในลำธารนั้น ทำให้เห็นเป็นวังน้ำเล็กๆ ลิงน้อยก็เลยหันกลับเข้าป่าไป ขณะที่เดินไปตามทางก็ได้ยินเสียง ปีก ปีก ได้ยินเสียงก็รู้ได้เลยว่า เป็นเสียงนกหัวขวานเขาจะงอยปากเจาะต้นไม้ ลิงน้อยโดดขึ้นไปบนต้นไม้ร้องว่า

“นกหัวขวาน เจ้าทำหางหายหรือเปล่า”

นกหัวขวานขมขมขณะที่เกาะอยู่กับต้นไม้ พลาญตอบว่า

“หางข้ายังอยู่ ขอบใจละที่อุตส่าห์มาถาม ถ้าไม่มีหางข้าจะเกาะอยู่ที่ไหน เทียวหาแมลงกินได้อย่างไร”

จริงซี ลิงน้อยเห็นนกหัวขวานขณะที่ไข้อยู่ที่เปลือกต้นไม้ นั้น ได้ใช้หางสั้นๆ ของตัวพยุงตัวไว้ด้วย หางนั้นมีลักษณะเหมือนเป็นมือรองนั่งให้นกหัวขวานได้นั่งอย่างปลอดภัย

“ถ้าอย่างนั้น เจ้ารู้อย่างไรล่ะ ว่า หางนี้เป็นหางของใคร” ลิงน้อยถามพลาญชูหางนั้นให้สูงๆ เพื่อนกหัวขวานจะได้เห็นชัดๆ

“ไม่รู้เลยจริงๆ” พูดแล้วนกหัวขวานก็ใช้จะงอยปากเจาะต้นไม้ดัง ปีก ปีกต่อไป

ลิงน้อยก็ต้องเดินทางต่อไปเพื่อ เทียวหาเจ้าของหาง ขณะที่เข้าไป

ตามบ้านนั้น ลิงน้อยได้ยินอะไรหล่นดังปึกตรงต้นของตัว ลูกสนนั้นเอง พอแหงนหน้าดู ก็แลเห็นกระรอกน้อยตัวหนึ่งยืนอยู่บนกิ่งไม้ กำลังเล่นกับอะไรที่หล่นลงมาจากมัน เห็นกระรอกเช่นนั้น ลิงน้อยรีบถามว่า

“กระรอกน้อย ข้าเก็บหางได้อันหนึ่ง ลงมาดูซิว่าใช่หางของเจ้าหรือเปล่า”

กระรอกน้อยขยับหางเป็นพวงของตน แล้วก็โดดลงมาบนพื้นข้างๆ ลิงน้อย พูดว่า

“ไม่ใช่ของข้าหรอก ข้าไม่มีหางข้าจะวิ่งแข่งกับ ช้าง ลงๆ ตามกิ่งไม้หน่อยใหญ่ได้อย่างไร ดีไม่ดีจะหล่นตกลงมาทำให้เจ็บตัวเสียอีกนะนา เมื่อตะกัณท์ข้าโดดลงมาจากต้นไม้ ข้าก็ต้องอาศัยหางของข้าพยุงตัวให้ทรงตัวอยู่ได้”

ลิงน้อยมองดูหางอันละเอียดอ่อนนุ่มของกระรอกอย่างนิยมชมชื่น แล้วพูดว่า

“กระรอกน้อย หางของเจ้าช่างสวยจริงๆ แล้วก็ดีจังไม่ผิดร่วมชู้พลอย”

“เหมือนผ้าห่มขนสัตว์ด้วยนะ” กระรอกน้อยเสริมอย่างภาคภูมิใจ “คืนไหนอากาศหนาวๆ ข้าก็เอาหางของข้าห่มตัว แล้วก็นอนหลับอุ่นสบาย”

พูดแล้วก็กระรอกน้อยก็สาธิตประโยชน์อันน่าอัศจรรย์ของหางของตนให้ลิงน้อยดู โดยการม้วนหางแล้วชกหัวลงไปโน้น ลิงน้อยเอามือตบหางของกระรอกเบาๆ แล้วพูดว่า

“ไปก่อนละนะกระรอกน้อย กลับให้สบายเถอะ ข้าจะต้องไปละไป เทียวหาเจ้าของหางนี้ต่อไป”

แล้วลิงน้อยก็บุกป่าฝ่าดงต่อไป ย่ำลงไปบนใบไม้แห้ง ดังกรอบๆ แกรบๆ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงผลู ผลู มีลูกกลมๆ มีขนสีเทาๆ ผ่านหน้าตนไป ลิงน้อยอุทานออกมาว่า “ไกรนะ” แล้วก็หันไปรอบๆ ก็ได้เห็นสัตว์ตัวสีเทาๆ มีขนสีขาวๆ เป็นพวงอยู่ตรงกันหาลงไปโน้น มีก้อนสีเทาเล็กๆ หลายๆ ก้อนตามลงไปด้วย

ลิงน้อยวิ่งไปทีละขั้น พลาญเพ่งดู แล้วก็ดีดอกตี่ใจที่เห็นว่าตัวสีเทาๆ ในรูนั้นหาใช่อะไรไม่ แท้ที่จริงคือแม่กระต่ายกับลูกๆ นั้นเอง ลิงน้อยร้องเรียกเบาๆ ว่า

“แม่กระต่ายนั่นเองหรือหรือ ทำไมเมื่อตะกัณท์ได้วิ่งผ่านหน้าข้าไปอย่างรีบร้อนอย่างนั้นเล่า เกิดอะไรขึ้นหรือ”

แม่กระต่ายโผล่หัวออกมาจากโพรงพลาญพูดว่า

“ก็เสียงเจ้าน่ะซีทำให้ข้าตกใจ ข้าได้ยินเสียงอย่างนั้นในป่าก็คิดว่าเจ้าหมาจิ้งจอกพวกนั้นมันมาอีกแล้ว ก็เลยเตือนลูกๆ วิ่งกลับทออยู่ให้พ้นภัย”

ลิงน้อยหัวเราะพูดว่า “แต่ก็แม่กระต่ายทำเสียงอะไรล่ะ ฟังดูข้าดี”

“เสียงข้ากระแทบดินนะซี ดูซิในยามลับขึ้น เสียงกระแทบดินของข้านี้เป็นอาณัติสัญญาณให้ลูกข้าเหลียวไปรอบๆ แล้ววิ่งตามข้ามา”

ลิงน้อยยกหางของตนพูดว่า “แล้วรีบร้อนอย่างนั้น หางจะ

39/19 3 ธ ค ๕๖

หายไม่ได้บ้างไหม แม่กระต่ายคุณนี่
นี้หางของแม่กระต่ายใช่ไหม”

ถึงตรงนั้น ลูกกระต่ายตัวหนึ่งที่
เบียดอยู่ข้างๆแม่ โผล่หัวออกมาพูด
ว่า

“ไม่ใช่หรอก ข้ายังเห็นหาง
แม่อยู่ตรงข้างหลังนี่ชัดเรียบร้อยอยู่
เลย เมื่อก่อนเรากวิ่งตามหางแม่มา”

“เออ แปลกจริง ตามหางแม่
มาหรือ” ลิงน้อยถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

แม่กระต่ายยิ้มแล้วอธิบายให้ลิง
น้อยฟังว่า “ที่จริงก็ไม่มีอะไรแปลก
หรอก ก็อย่างนั้นยังงี้แหละ บานะ
ลวันแล้วแต่หมาป่า หมาจึงจอกต่าง
ก็คอยเราอยู่ทั้งนั้น โชคดีที่เราไม่ชน
สีเทาเป็นการพรางตาได้เป็นอย่างดี
เวลาที่อยู่ในที่โล่ง แต่ลูกๆของข้า
มักมองเห็นข้าไม่ค่อยชัด อาจหลง
แม่ได้ จึงต้องมีสีขาวอยู่ตรงหาง
เวลาข้ายกหางขึ้นสูงลูกๆ ข้าก็จะแล
เห็นได้ชัดเจนแล้ววิ่งตามแม่มา ที่
ว่าตามหางแม่มาก็อย่างนั้นแหละ”

ลิงน้อยฟังแม่กระต่ายอธิบาย
แล้วก็ค่อยสว่างแจ่มแจ้ง ลงท้ายพูด
ว่า

“ถ้าเป็นอย่างที่แม่กระต่ายว่า
หางที่ข้าถืออยู่ก็ไม่ใช่ของแม่กระต่าย
แน่ ข้าจะต้องไปเที่ยวหาที่อื่นต่อไป
ข้าไปก่อนละนะ”

พูดแล้ว ลิงน้อยก็เดินเข้าไป
ในป่าต่อไป แต่หาอย่างไรก็ไม่พบ
เจ้าของหาง เพราะสัตว์ทั้งหลายต่าง
ปฏิเสธว่าไม่ใช่ของตน เมื่อจน
ปัญญาไม่อาจจะหาเจ้าของหางได้
ลิงเลยเดินย้อนกลับไปยังที่ที่ตนได้
พบหางในตอนแรก ลิงน้อยเอาหาง
นั้นแขวไว้ที่ต้นไม้ แล้วก็นั่งลง

ใกล้ๆนั้น เพื่อบรรเทาใจของให้มาเอา
หางของตัวเองไป แต่คอยแล้วคอย
เล่า วันหนึ่งก็แล้ว สองวันก็แล้ว...

จนกระทั่งถึงวันที่หก ขณะที่
ลิงน้อยกำลังนั่งอยู่บนกิ่งไม้ เพื่อ
พักผ่อนทักทายกับกวางเรื่องเจ้าของ
หางอยู่ ทันใดนั้นลิงน้อยก็ได้ยินนก
ฉีกเขี้ยวร้องออกมาดังลั่นว่า “จิ้งจอก
น้อยหางหาย จึงเห็นอยเพลียเสีย
ปางตาย”

“เอ๊ะ อะไรกัน ใครทำหาง
หาย” ลิงน้อยคิดเมื่อได้ยินเสียงร้อง
ฟังประหลาดนั้น คิดแล้วก็โดด
ลุกขึ้นทันที และก็เห็นนกฉีกเขี้ยว
กำลังลือจิ้งจอกหางหายอยู่ จึงรีบถาม
ออกมาว่า

“จิ้งจอก น้อยน้อย ทำหางหาย
หรือ”

“ข้าว่า คงจะอย่างนั้นละ”

ลิงน้อยดีใจ จึงขึ้นไปบนต้นไม้
กว่าหางนั้นได้แล้วก็โดดลง เอามือ
ทั้งสองจับหางนั้นขึ้นให้จิ้งจอก

“โธ่ ของจิ้งจอกน้อยน้อยเอง
ข้าพยายามตามหาเจ้าของอยู่ตั้งห้า
วัน แล้วเจ้าทำอย่างไรละถึงได้โดย
โดยไม่มีหางตั้งหลายวัน”

“ไม่เห็นเป็นไรนะ ข้าไม่เดือด
ร้อนอะไรเลย”

“พูดอย่างนั้นมันไม่ใช่วิธีพูด
เกี่ยวกับหางของเจ้า” ลิงน้อยดู
จิ้งจอก “เจ้าคงจะยังเขว้าเกินไป
เกินกว่าจะเห็นความสำคัญของหาง
ไม่มีหางปลาในก็ว่ายน้ำไม่ได้ ไม่
มีหางนกหัวขวานก็เกาะต้นไม้อยู่ไม่
ได้ ไม่มีหาง กระรอกก็โดดลงมา
จากต้นไม้ไม่ได้ ไม่มีหางแม่กระต่าย
ก็ช่วยลูกๆให้พ้นภัยไม่ได้ แม้ข้าเอง

ก็เถอะ ถ้าหางหายเสียละก็จะห้อย
โหนไปตามต้นไม้อย่างกลิ้งกลิ้ง
ไม่ได้เลย แล้วเจ้าทำอย่างไรถึงได้
อยู่ได้โดยไม่มีหาง เอาหางกลับไป
ไว้บ้านหรือ”

“ใครพูดละว่าหางของข้าไม่
สำคัญ” จิ้งจอกน้อยแย้งอย่างอารมณ์
ดี “ที่จริงนะ หางนี้แหละที่ช่วยชีวิต
ข้าไว้ ตอนบ่าวันหนึ่งขณะที่ข้า
นอนร้องบ่นอยู่ตรงข้างๆต้นไม้
เกิดมีเจ้าผู้ดำตัวหนึ่งซึ่งซ่อนอยู่ใน
หญ้า แอบมาข้างหลัง แล้วก็ได้จับ
หางข้าไว้ ข้ารีบสลัดหางข้าทันที
หางข้าเข้าไป ต้นตึกก็อยู่ในปากกุ
ส่วนตัวข้าหนีรอดมาได้โดยปลอดภัย
แม้ว่าจะไม่มีหางก็ตาม” จิ้งจอกน้อย
เล่า “พอเจ้าผู้ตัวนั้นรู้ว่ามันจับได้
แค่หางเล็กๆ มันก็เลยคายทิ้ง”

ลิงน้อยฟังจิ้งจอกน้อยเล่าแล้วก็
เข้าใจเรื่องได้ทันที จึงพูดว่า

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นหางที่ข้าเที่ยว
หาเจ้าของนี่เองละหรือ เป็นหางเจ้า
ถ้าหางของเจ้ามีประโยชน์ละก็ เอา
กลับไปบ้านซิเอ้า”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก
ตอนนั้นใช้การไม่ได้แล้ว เามาต่อ
อย่างไรก็ไม่ติด”

ลิงน้อยชักร้อนใจถามว่า “ถ้า
อย่างนั้นเจ้าเกิดไปเจอเจ้าผู้ดำนั้น
อีกจะทำอย่างไร”

“อย่าห่วงไปเลย ไม่ช้าหางของ
ข้าก็จะงอกออกมาใหม่เองนี่แหละ”

ถึงแม้จิ้งจอกจะไม่รับเอาหาง
กลับไป แต่ลิงน้อยก็รู้สึกโล่งอกที่
ได้รู้ว่าหางนั้นเป็นหางของใคร จึง
บินบ่าต้นไม้และห้อยโหนโยนตัว
ไปมาอย่างร่าเริงสบายใจ ♥

ปี 39 ฉบับ 20 10 ธ.ค 2529

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ตาทิพย์

(นิทานยุโรป)

นิทานยุโรปมีหลายเรื่องที่คน
กลายร่างเป็นสัตว์ สัตว์กลายร่าง
เป็นคน หรือเป็นสิ่งอื่นๆ เพื่อ
ประโยชน์ต่างๆ ดังเช่นให้พ้นจาก
กตาทิพย์ในเรื่องนี้เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าหญิงองค์หนึ่ง
ประทับอยู่ในปราสาท และใน
ปราสาทนั้นมีห้องใหญ่ห้องหนึ่ง รอบๆ
ห้องมีหน้าต่างซึ่งหันไปทางทิศต่างๆ
ทุกทิศรวม ๑๒ บานด้วยกัน เมื่อใด
ที่เจ้าหญิงเสด็จมาที่ห้องนี้และทอด
พระเนตรไปรอบๆ ก็จะสามารถ
ตรวจดูได้ทั่วทั้งอาณาจักร หน้าต่าง
บานแรกอาจทำให้ทรงเห็นได้ไกล
และไวกว่าคนอื่นๆ แต่หน้าต่าง
บานที่ ๒ ยิ่งดีกว่าหน้าต่างบานแรก
และหน้าต่างบานที่สามยิ่งเห็นได้ชัด
ขึ้น พอถึงหน้าต่างบานที่ ๑๒ ก็ทรง
เห็นได้ชัดเจนทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่า
จะอยู่บนดินหรือใต้ดิน ไม่มีอะไร
จะลบลอดสายตาของเจ้าหญิงไป
ได้ เจ้าหญิงไม่ทรงปรารถนาจะ
เสกสมรส เพราะไม่ทรงประสงค์จะ
อยู่ใต้อำนาจผู้ใด ใครจะเป็นใหญ่
แต่ผู้เดียว แต่แม้กระนั้น ก็ยังทรง
ประกาศว่า ผู้ใดปรารถนาจะมาแต่ง

งานกับพระองค์ ผู้นั้น จะต้องเป็น
คนที่สามารถซ่อนตัวให้พ้นสายตา
ของพระองค์ได้ ถ้าพระองค์สามารถ
หาได้พบ คนนั้นจะต้องถูกตัดหัว
เสียบไว้ และปรากฏว่าขณะนั้นที่
นอกปราสาทมีหัวเสียบไว้ ๘๗ หัว
แล้ว หลังจากนั้นก็ไม่มีใครมาอีก
เป็นเวลาดังนั้น เจ้าหญิงก็ทรงดี
พระทัยว่า “ดีแล้ว จะได้อยู่อย่าง
เสรีไปอย่างนี้ตลอดชีวิต”

แต่ก็ยังมีความข้อง ๓ คนได้มาลอง
เสี่ยงโชค พี่คนโตคิดว่าถ้าลงไป
ซ่อนตัวในบ่อน้ำปูนสำหรับแช่หนัง
สัตว์ให้ขนหลุดคงจะพ้นสายตา แต่
เจ้าหญิงทอดพระเนตรทางหน้าต่าง
บานแรก และก็ทรงแลเห็นได้ไม่
ยากนัก จึงได้ถูกลากตัวขึ้นมาจาก
บ่อน้ำ แล้วถูกตัดหัวเสียบไว้เป็น
หัวที่ ๘๘ ชายคนรองก็ลองบ้างโดย
ได้แอบลงไปซ่อนในห้องใต้ถุน
ปราสาท และจากหน้าต่างบานแรก
นั่นเองที่เจ้าหญิงทอดพระเนตรเห็น
ชายนั้น และหัวชายนั้นก็ถูกตัดไป
เสียบไว้เป็นหัวที่ ๘๙

ครั้นถึงชายที่เบื่อน้องสุดท้อง
ชายนั้นได้เข้าเฝ้าและทูลขอเรื่องว่า

ขอเวลาไตร่ตรองสักวันหนึ่ง ทั้งยัง
ขอประทานโอกาสให้ลองได้ถึงสาม
ครั้ง ถ้าถึงครั้งที่ ๓ ไม่สำเร็จจะก็
ไม่ต้องนึกถึงชีวิตอีกต่อไป และ
ด้วยเหตุที่ชายนั้นหน้าตาหล่อเหลา
สวยงาม ทั้งยังทูลขอเรื่องอย่าง
เอาจริงเอาจัง เจ้าหญิงจึงประทาน
อนุญาต แต่ก็ได้ตรัสว่า “ถึงอย่างไร
ก็คงไม่ได้ประโยชน์อะไรนักหรอก”

วันรุ่งขึ้นชายนั้นก็คิดตรองอยู่
นานว่าจะซ่อนที่ไหนดี แต่คิด
อย่างไรก็คิดไม่ออกจึงฉวยบันได
ไปล่าสัตว์ และก็แลเห็นอีกาตัวใหญ่
ตัวหนึ่ง จึงเตรียมจะยิง อีกาตัวนั้น
ได้ร้องห้ามว่า “อย่า อย่ายิงข้า แล้ว
ข้าจะตอบแทนบุญคุณท่าน” ชายนั้น
ก็ลดปืนลงแล้วก็เดินต่อไป จนถึง
ทะเลสาบแห่งหนึ่ง ซึ่งอดแปลกใจ
ไม่ได้ เมื่อเห็นปลาตัวใหญ่ตัวหนึ่ง
พุ่งตัวจากก้นทะเลสาบขึ้นมาบนผิว
น้ำ ครั้นถึงบนจะยิง ปลาก็ร้องห้าม
ว่า

“อย่ายิง แล้วข้าจะตอบแทน
บุญคุณท่าน”

ชายนั้นจึงปล่อยให้ปลาดำน้ำ
ลงไป แล้วก็เดินต่อไป ไปพบหมา

จึงจกตัวหนึ่งกำลังเดินขาลาก จึง
ยังไป แต่พลาด หมาจึงจกพูดว่า
“อย่ายังให้เสียเวลาเลย มาน
ดีกว่า มาถอนหนามออกจากต้นข้า
ที่เถอะ”

ชาวนาก็ทำไป แต่แล้วก็เกิด
อยากยิงหมา จึงจกเพื่อจะได้
ถลกหนังเอามาใช้ แต่หมาจึงจก
ห้ามว่า “อย่ายิงเลย แล้วข้าจะให้
รางวัลตอบแทนบุญคุณท่าน” ชาย
นั้นก็ยอมปล่อยไป และเมื่อเห็นว่า
ขณะนั้นเป็นเวลาเย็นมากแล้ว จึงได้
กลับไปยังที่พัก

ในวันรุ่งขึ้น ชาวนันจำเป็นจะ
ต้องไปหาที่ซ่อนตัว แต่ก็คิดจนหัวจะ
แตก ก็คิดไม่ออกว่าจะไปซ่อนที่
ไหนดี ในที่สุดก็เลยเข้าไปหาอิกา
ตัวใหญ่นั้น และพูดแก้อีกว่า

“เราเคยไว้ชีวิตเจ้า ไหนลอง
บอกข้าทีว่าจะไปซ่อนที่ไหนดี
เจ้าหญิงจะได้ไม่แลเห็น”

อิกานันก็หัวและพยายามคิด
อยู่นาน ในที่สุดก็ร้องออกมาว่า
“ได้การละ” แล้วก็ไปเอาไข่ออกมา
จากกรงใบหนึ่ง ต่อยไข่ออก ให้ชาย
นั้นเข้าไปซ่อนตัวอยู่ แล้วประกบ
เปลือกไข่เข้าด้วยกัน ตัวเองขึ้นไป
นั่งทับ เมื่อเจ้าหญิงทอดพระเนตร
ทางหน้าต่างบานแรก ก็หาไม่พบ
จึงไปที่หน้าต่างบานต่อไปก็ไม่พบ
อีก เจ้าหญิงซักจะตกพระทัยแต่ก็
ไม่ได้ละความพยายาม ได้ไปทอด
พระเนตรที่หน้าต่างทุกบานเรื่อยไป
จนกระทั่งถึงหน้าต่างบานที่ ๑๑ จึง
ได้เห็น เจ้าหญิงโปรดให้คนยิงอิกา
นั้นตาย นำไข่มาค่อยออกก็เห็น
ชายหนุ่ม เจ้าหญิงตรัสว่า “นั่นนับ
เป็นโอกาสแรกนะ ถ้าครั้งต่อไป
หาที่ซ่อนไม่ได้ไปถ่าน ก็เป็นอันต้อง
เสียหัว”

รุ่งขึ้นเช้าชายหนุ่ม ไปยังทะเล
สาบ เรียกปลาให้ขึ้นมาเหนือน้ำ
พลาญพูดว่า

“เราเคยไว้ชีวิตเจ้า ทนเจ้าลอง
บอกมาทีข้าว่าข้าควรไปซ่อนตัว
ที่ไหน เจ้าหญิงจะได้ไม่แลเห็น”

ปลาเกิดไปคิดมา ในที่สุดก็ร้อง
ออกมาว่า “ได้การแล้ว ซ่อนในท้อง
ข้าก็แล้วกัน” พูดแล้วก็กลืนชาวนัน
เข้าไป แล้วดำลงไปก้นทะเลสาบ
เจ้าหญิงทอดพระเนตรทางหน้าต่าง
บานที่ ๑๑ ก็ไม่ทรงแลเห็น ถึงกับ
ทรงร้องไปเลย แต่เมื่อทอดพระเนตร
ทางหน้าต่างบานที่ ๑๒ ก็พบว่าอยู่
ในท้องปลา จึงโปรดให้คนจับปลา
มาฆ่าและผ่าท้องออก ก็ได้พบ
ชายหนุ่มอยู่ในนั้น เจ้าหญิงตรัสว่า

“สองครั้งแล้วนะ เหลืออีก
ครั้งหนึ่ง ครั้นนั้นจะเป็นได้หัวไป
เสียบเป็นหัวที่ ๑๐๐ ละ”

ครั้นถึงวันรุ่งขึ้นอันเป็นวัน
สุดท้าย ชายหนุ่มออกไปนอกเมือง
ออกรู้สึกหนักใจ และได้พบหมา
จึงจก จึงพูดแก่อีกว่า

“นั่นนะ หมาจึงจก เจ้าควร
รู้ดีนะว่า ที่ซ่อนดีๆ จะไปซ่อนได้ที่
ไหน เราเคยไว้ชีวิตเจ้า ตอนนั้นเจ้า
แนะนำข้างข้าว่าจะซ่อนที่ไหนดี
เจ้าหญิงจะได้ไม่แลเห็นข้า”

“ยากมาก” หมาจึงจกพูด มี
ท่าเกร็งเกรียด แต่ในที่สุดก็ร้อง
ออกมาว่า “ได้การละ” แล้วก็พา
ชายหนุ่มไปยังน้ำพุแห่งหนึ่ง ดำลง
ไป พอขึ้นมาจากน้ำก็กลายเป็นพ่อ
ค้าขายสัตว์เลื้อย ชายหนุ่มก็ต้องทำ
อย่างเดียวกัน พอขึ้นมาจากน้ำก็กลายเป็น
ลิงน้อย พ่อค้านั้นก็พาเจ้าลิงน้อย
เข้าไปในเมือง มีคนมาชมดูมากมาย
แม้เจ้าหญิงเองก็ยังสนพระทัยมาทอด

พระเนตร และได้ซื้อเอาไป ให้
เงินเพื่อค่าเป็นเงินก้อนใหญ่ ก่อนจะ
ส่งลิงน้อยให้เจ้าหญิงพ่อค้าได้พูดแก่
ชาวนันว่า

“เวลาเจ้าหญิงเสด็จไปที่
หน้าต่างละก็รีบกลานเข้าไปซ่อนใต้
ผมเบี่ยงของพระองค์ทันทีที่เดี๋ยวนี้”

ลิงน้อยก็ปฏิบัติตาม เพราะ
ฉะนั้นเมื่อเจ้าหญิงเสด็จไปที่หน้าต่าง
บานแล้วบานเล่า ตั้งแต่หน้าต่าง
บานแรก จนถึงบานที่สิบสอง ก็แล
ไม่เห็นชาวนัน เจ้าหญิงทงกล้วทง
กลัว ได้ทบทหน้าต่างนั้นโดยแรงจน
สะเทือนไปทุกแห่งหน กระจก
หน้าต่างทุกบานได้แตกเป็นเสี่ยงๆ
ปราสาททั้งหลังได้ไหวสะเทือนไป
ทั่ว เจ้าหญิงทรงถอยออกมาจาก
หน้าต่าง และทรงรู้สึกว้าเจ้าน้อย
มาเกาะอยู่ใต้ผมเบี่ยงของพระองค์
จึงได้คว้าตัวโยนลงไปบนพื้นพลาญ
ดว่า “ไปให้พ้น” ลิงน้อยจึงได้
วิ่งไปหาพ่อค้า แล้วทงได้พากัน
ไปยังน้ำพุ นั้น ต่างดำลงไปใต้น้ำ
พอขึ้นมาจากน้ำก็กลายเป็นร่างเดิม
ชายหนุ่มขอบคุนหมาจึงจก พุดว่า
“อิกาตัวใหญ่กับปลาโง่บัดซบเมื่อ
เทียบกับเจ้า กลเม็ดของเจ้าได้ผล
แน่นอนจริงๆ” ต่อจากนั้นชาย
หนุ่มได้ไปเฝ้าเจ้าหญิง เจ้าหญิง
กำลังลอยอยู่แล้ว และพร้อมจะรับ
โชคชะตา เพราะถึงอย่างไรก็ทรง
ยอมรับนับถือว่า ชายคนนั้นเก่งกว่า
พระองค์ เพราะคิดว่าเขาใช้ความ
สามารถของตนเอง แต่จนแล้วจน
รอด ถึงแม้จะได้โอภิเชกกับเจ้าหญิง
ได้เป็นราชาปกครองอาณาจักรแล้ว
ก็ตาม ชายหนุ่มก็ไม่ยอมเปิดเผยให้
รู้เลยว่า ตนทำอย่างไร ใครช่วย
เหลือตน ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

อภินิหาร

(นิทานญี่ปุ่น)

ได้เคยเล่าเรื่องอภินิหารไว้
ครั้งหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังมีเรื่องอื่น
ทำนองนอก ซึ่งบางเรื่องเป็นการ
ลงโทษคนใจร้าย ไม่มีเมตตา ดังที่
ริชาร์ด เอ็ม ดอร์สันเล่าไว้ในนิทาน
พื้นเมืองญี่ปุ่น ต่อไปนี้

เรื่องแรก ผัวพิเศษ เรื่องเล่า
ถึงครอบครัวหนึ่ง ซึ่งแม่ผัวเป็นคน
ใจคอคับแคบขี้ตระหนี่ไม่ยอมให้
ของแก่ใครทั้งยังไม่มีเมตตา ตรงกัน
ข้ามกับลูกสะใภ้ที่เป็นคนใจดีมีเมตตา
วันหนึ่งมีพระภิกษุรูปหนึ่งเดินทาง
มาไกล และได้มาหยุดอยู่ตรงประตู
บ้าน ลูกสะใภ้เห็นเช่นนั้นก็ได้นำ
ขนมโมจิที่ทำด้วยแป้งข้าวเหนียวมา
ถวายพระชั้นหนึ่ง ต่อจากนั้นแม่ผัว
มานับขนมดูเห็นหายไปอันหนึ่ง จึง
เรียกลูกสะใภ้มาถาม ครั้นลูกสะใภ้
บอกว่า ได้ถวายพระไปอันหนึ่ง
แม่ผัวด่าลูกสะใภ้ที่เอาขนมของตน
ไปถวายพระ ไม่แต่เพียงนั้น ยังใช้
ให้ลูกสะใภ้วิ่งไปตามเอาคืนมาจาก
พระเสียอีกด้วย เมื่อได้ยินหญิงสาว
บอกตรงๆว่าแม่ผัวให้มาขอขนมกิน
พระภิกษุก็กินขนมให้ พร้อมกับนั้น
ก็ได้ให้ผ้าผืนหนึ่ง ส่งให้ใช้ผ้านั้น

เช็ดหน้าทุกวัน เมื่อชมเชยความมี
ใจดีของหญิงสาวแล้ว พระภิกษุ
ก็ได้เดินทางต่อไป

หญิงสาวก็ได้ทำตามที่พระสั่ง
คือใช้ผ้าผืนนั้นเช็ดหน้าทุกวัน ยัง
เช็ด หน้าก็ยังสวย หน้าของหญิงสาว
สวยที่สุด แม่ผัวเห็นเช่นนั้นก็
ริษยา จึงขอยืมผ้าผืนนั้นมาเช็ดหน้า
ของตนบ้าง แต่แทนที่หน้าแม่ผัว
จะสวยเหมือนหน้าลูกสะใภ้ หน้า
แม่ผัวกลับเหมือนม้า และค่อยๆ
เหมือนม้าขึ้นทุกวัน จนในที่สุดหน้า
แม่ผัวกลายเป็นหน้าม้าไปเลย ลูก
สะใภ้ผู้มีน้ำใจดีเห็นเช่นนั้นก็อด
เสียใจแทนไม่ได้ จึงได้ไปหาพระ
ภิกษุรูปนั้นและขอร้องให้ท่านทำ
อย่างไรให้หน้าแม่ผัวกลับมาเป็น
หน้าคนอย่างเดิม

พระภิกษุกล่าวว่า “เพราะเหตุ
ว่าแม่ผัวของนางเป็นคนโลภและ
ตระหนี่ เมื่อใช้ผ้าผืนนั้นเช็ดหน้า
หน้าจึงได้กลายเป็นหน้าม้า ถ้าจะ
แก้ไขก็ไม่ยากอะไร กลับเอาผ้าอีก
ผืนหนึ่งมาเช็ดหน้าเสีย หน้าก็จะ
กลับเป็นหน้าคนดังเดิม”

ได้ยินเช่นนั้นหญิงสาวรีบกลับ

บ้าน นำถ้อยคำของพระไปบอก
แม่ผัว แม่ผัวก็รับทำตามทันที หน้า
ก็ค่อยๆ กลายจากม้ามาเป็นหน้าคน
ดังเดิม นับแต่นั้นมา แม่ผัวก็เลย
กลายเป็นคนใจดีมีเมตตา และรัก
ลูกสะใภ้มากยิ่งขึ้น

เรื่องที่สอง ถิ่นน้ำแห่งขอด
เรื่องเล่าว่า เมื่อนานมาแล้ว ยังมี
ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นเมียชาวนา
วันหนึ่งได้เอามันเทศไปล้างที่ล้าธาร
ใกล้กับอภินิหาระ ทันใดนั้นได้มี
พระภิกษุรูปหนึ่งท่าทางอิดโรยและ
ดูกระหม่อมกระแม่ม เดินทางมาจาก
ไหนไม่ปรากฏได้มาขอมันเทศจาก
หญิงสาวเมียชาวนา พระพูดว่า

“ขอมันเทศสักหัวเถอะ หัว
เหลือเกินเดินต่อไปไม่ไหวแล้ว”

แทนที่หญิงนั้นจะให้กลับปฏิเสธ
แข็งขัน พูดว่า “ข้าไม่มีมันเทศจะ
ถวายท่านหรอก” พระภิกษุก็จำต้อง
เดินต่อไป มีอาการอ่อนเพลียและ
ขุ่นมัว และน้ำแปลกเหลือจะกล่าว
ก่อนในลำน้ำนั้นเหือดแห้งไปใน
พริบตา และไม่ปรากฏว่ามีน้ำไหล
มาอีกเลย บรรดาชาวบ้านที่คงฟัง
น้ำในลำธารนั้นก็เลยพากันเดือดร้อน

เป็นอันมาก ที่จริงทั้งต้นน้ำและ
ปลายน้ำที่ไหลไปสู่แม่น้ำก็มีน้ำ น้ำ
แห่งขอดีเฉพาะตรงที่ผ่านหมู่บ้าน
นั้นเท่านั้น คนก็เลยพูดกันว่าที่เป็น
เช่นนั้นอาจเป็นเพราะอภินิหารของ
ท่านโกโบเป็นการส่งสอนหญิงนั้น
ในฐานะที่ตระหนักรู้ไม่มีใจเมตตา
สงสาร

เรื่องที่ ๓ บ่อน้ำพุ เรื่องเล่าถึง
อภินิหารของท่านโกโบไดชิที่ใช้
ไม้เท้าเกาะที่ดิน น้ำก็จะพุ่งขึ้นมา
เขาจึงเรียกว่าบ่อน้ำพุท่านโกโบ
บ่อน้ำพุอยู่ในหมู่บ้านมูระมัตซึ
นิโนเฮกุน เหตุที่จะเกิดบ่อน้ำพุ
ดังกล่าวนี้ เรื่องเล่าว่าเป็นเพราะ
ครั้งหนึ่งขณะที่หญิงสาวกำลังทอดผ้า

อยู่กับบ้าน ได้มีชายชราคนหนึ่งเดิน
โซซัดโซเซมาถึงที่บ้านนั้น เมื่อถึง
ก็ขอน้ำกิน หญิงสาวต้องเดินข้าม
เขาตั้งไกลนับเป็นพันๆ หลา เพื่อไป
ตักน้ำมาให้ชายชราดื่ม ชายชรา
พอกพอกใจเป็นอันมากที่ได้รับ ความ
เมตตากรณาจากหญิงสาวถึงเพียงนั้น
จึงได้กล่าวว่า

“เอาเถอะ ข้าจะทำให้นาง
สบายเสียที ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยไป
ตักน้ำไกลดั่งแก่นั่น”

พูดแล้วก็เอาไม้เท้าเกาะที่ดิน
ทันใดนั้นก็ได้น้ำพุพุ่งขึ้นมาตรงที่
ชายชราใช้ไม้เท้าเกาะนั้น น้ำพุนี้
เรียกกันว่าบ่อน้ำพุท่านโกโบ เพราะ
ใครๆพากันเชื่อว่าชายชราผู้แสดง

อภินิหารเช่นนั้นหาใช่ใครอื่นไม่
ท่านโกโบนั่นเอง แม้ว่าท่านจะดู
อ่อนแอและอดโรยก็ตาม

ยังมีเรื่องเล่าถึงบ่อน้ำพุต้นหลิว
ในบริเวณเขมบุคุชิในอะซะบุ กล่าว
ว่า ในสมัยโบราณนานมาแล้ว ท่าน
โกโบไดชิได้พำนักอยู่ในวิหารแห่ง
นี้ และมีอยู่ครั้งหนึ่งท่านโกโบต้อง
การนำมบูชาพระพุทธรูป เมื่อหา
น้ำจากที่ไกลเคียงไม่ได้ จึงใช้
ไม้เท้าทิ่มลงไปบนดินแล้วก็อธิษฐาน
ทันใดนั้นก็ได้น้ำใสสะอาดพุ่ง
ขึ้นมา ต่อมาท่านโกโบก็ได้ปลูก
ต้นหลิวไว้ข้างๆ บ่อ เป็นที่ระลึก
ใครๆก็เลยพากันเรียกบ่อน้ำพุ
ต้นหลิว ♥

เปปซี่ วันเวย์

ขวดคลาสสิค วันเวย์ เปปซี่วันเวย์ กับส้มขิงในทุกสัปดาห์

“แม่ไม่เคยเห็นหนูขี้ม เห็นแต่
เกร็งเกรียดเหมือนคนแบกโลก”

“หนูจะเลิกแบกแล้วค่ะ หนู
จะแบกไปทำไม”

“ดี” คุณหญิงกรางในทอดด้วย
ความงุนงง เธอจะต้องทำใจให้ได้
กับการมีลูกเขยหน้าตาอย่างประเสริฐ
เขาจะเป็นใคร มาจากไหนก็ช่าง
เถิด แต่เขาทำให้วีรอรขี้มได้ แล้ว
ยังยอมรับเธอเป็นแม่เสียด้วย

“ว่าแต่โรคอะไร เป็นยังไง
เล่าให้แม่ฟังบ้างได้ไหม”

วีรอรเล่าไปเรื่อย ๆ เว้นเรื่อง
อินทร กระสุนปืน และการที่เธอลง
ไปลอยคอในทะเลไว้

“ตายแล้ว แม่ชอบกินข้าวมัน
ไก่ตาเป๊ะปากซอยเสียดด้วย ที่แม่
เล็กกินละ น้ำหนักขึ้นมาต่งสองกิโล
แล้วด้วยตั้งแต่ออกร้อยข้าวมันไก่นั้น
ให้ยายสอนไปซื้อให้ได้วันเว้นวัน”
คุณหญิงตอบ

“น้ำหนักขึ้นเพราะไขมันนะ
คะ ไร ไม่ใช่อะไรที่กลัวหรือคะ
รับประทานไปเถอะคะ ถ้าอ้วน แต่
อย่ามากนัก เพราะอ้วนมากก็ไม่ดี
แต่เรื่องคดีนั้นอะไรไม่เลิกหรือคะ
เพราะทำมาจนทนความเดินทาง
มาถึงกรุงเทพฯ แล้ว เหย็นก็ลง
เครื่องบินแล้วลงเรือไปที่หมู่เกาะ
เราจะตามไปสมทบ นักหนังสือ-
พิมพ์ฝรั่งมาด้วย อาจจะเอิกเกริก
หน่อย หนูคิดว่าคุณแม่คงทราบตอน
เป็นข่าวลงหนังสือพิมพ์แล้ว เลย
ไม่ได้เรียนให้ทราบ”

“แม่จะตามไปดู” คุณหญิง
ตัดสินใจ “ไปกับหนูไม่ได้เพราะ
เที่ยวบินไม่ว่าง แต่แม่จะไปเที่ยว
หลังก็ได้ จองโรงแรมให้แม่ด้วย”

“ตกลงค่ะ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ทำไม

(นิทานจีน)

ความอยากรู้อยากเห็นของ
คนมีอยู่เสมอไม่มีที่จำกัด จึงมี
เรื่องถามว่า “ทำไม” หลายเรื่อง
ด้วยกัน และก็มีผู้เล่าเรื่องตอบคำ
ถามว่า “ทำไม” ต่างๆ นานาแล้วแต่
ถนัด จึงก็มีเรื่องทำนองนี้ ทงเกยว
กับคน พืชและสัตว์ บางเรื่องก็ได้
เคยเล่าไปแล้ว เช่นเรื่องตำนานฝน
ตำนานข้าวเป็นต้น ส่วนเรื่องเกี่ยว
กับคนและสัตว์บางเรื่อง โวลแฟรม
เอเบอร์ฮาร์ด ได้เล่าไว้ในนิทาน
พื้นเมืองของจีน ดังต่อไปนี้

เรื่องแรก ทำไมคนจึงร้ายนัก
เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งนานมาแล้ว
ณ ที่แห่งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งกับ
หมาตัวหนึ่ง ซึ่งบังเอิญตายไป
พร้อมๆ กัน ขณะนั้นได้มีเซียน
องค์หนึ่งผ่านมาทางแถบนั้น มาแล
เห็นเขาก็บังเกิดความสงสารจึงตก
ลงใจจะช่วยให้ทั้งคนและหมาฟื้น
คืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง แต่เมื่อ
ตรวจดูชายคนนั้นแล้ว เห็นว่าหัวใจ
ของชายนั้นหายไป แต่หัวใจหมาซึ่ง

ยังมีอยู่ ดังนั้นจึงได้จัดการเอาหัวใจ
หมามาใส่แทนหัวใจคน แล้วก็ย้าย
มนตร์อยู่คู่หนึ่ง ทั้งคนทั้งหมาก็มี
ชีวิตขึ้นมาดังเดิม พอฟื้นขึ้นมาได้
หมาก็ผงกหัวขึ้นแล้วก็กระดิกหาง
เป็นการแสดงความกตัญญูรู้คุณ
เช่นผู้ช่วยตน ส่วนคนนั้นนอกจาก
จะมีได้แสดงความกตัญญูรู้คุณเช่น
นั้นแล้ว ยังกลับสาปแช่งเซียน
ผู้ชุบชีวิตตนเสียอีกด้วย ด้วยเหตุนี้
เขาจึงว่าคนร้ายนัก

เรื่องที่สอง ทำไมจึงมีคน
พิการอยู่ในโลกนี้ เรื่องเล่าว่า
เมื่อครั้งผานกู่พระผู้สร้างได้สร้าง
โลกสร้างสวรรค์ขึ้น ตลอดจนสร้าง
พืชสร้างสัตว์ทั่วไปทุกแห่งหน แต่
ก็ยังไม่มีคนเกิดขึ้นในโลก ผานกู่
ทรงพิจารณาแล้วเห็นข้อขัดข้อง
อย่างหนึ่งคือสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผล พอ
จะช่วยให้สิ่งมีชีวิตอื่นๆ ที่โง่เขลา
ปราศจากความรู้ใดๆ ในขณะนั้นมี
ความรู้ขึ้นมาได้นั้น หาไม่ได้เลย
ผานกู่จึงจำเป็นต้องสร้างคนใหม่

ต้องใช้เวลาเต็มวันบนดินให้เป็นคน
ทั้งชายและหญิงตามแบบที่ทรงเห็น
ควร พอดินนั้นแห้งก็ใส่ความมีชีวิต
ขึ้นกับหยางจากสวรรค์และพิภพ
ลงไป ดินเหล่านั้นก็ได้กลายเป็น
ผู้หญิงผู้ชายขึ้นมา

ผานกู่ได้ทรงบันคนไว้มากมาย
และได้ตากแดดไว้จนแห้งไปบ้าง
แล้ว แต่ทันใดนั้นได้มีเมฆดำมืด
ปรากฏขึ้นทางตะวันตกเฉียงเหนือ
ทำให้พ้ามืดหม่นไปทั่ว เมื่อทรง
เห็นเช่นนั้นผานกู่ทรงเกรงว่าจะเสีย
แรงบันรูปคนเหล่านั้นไปเปล่าๆ ถ้า
หากฝนตกลงมา ดังนั้นจึงใช้คราด
เหล็กกวาดรูปคนเหล่านั้นเข้าเป็น
กองใหญ่ แล้วก็หอบเข้าไปไว้ในที่
พัก แล่หอบเข้าไปยังไม่ทันหมดก็
มีพายุใหญ่พัดมา รูปผู้คนทั้งหลายนั้น
ก็เลยแตกหักเสียหายไปบ้าง เหตุนี้
เอง จึงให้เหตุผลว่าทำไมคนบาง
คนจึงเป็นคนพิการ หูหนวกตาบอด
แขนขาพิการ ร่างไม่สมบูรณ์เหมือน
คนอื่น ๆ

เรื่องที่สาม เหตุใดปู่จึงตัวแบน
เรื่องเล่าว่า ในสมัยดึกดำบรรพ์
สัตว์ทั้งหลายพูดได้เช่นเดียวกับคน
แต่ด้วยเหตุที่เจ้าสัตว์พวกนั้นชอบเอา
ความลับของสวรรค์มาเปิดเผยอยู่
เสมอ เทวดาก็เลยลงโทษให้เป็นใบ้
พูดไม่ได้ไปเสีย ในตอนนั้นปู่ยังตัว
กลมและเกลี้ยง

อยู่มาวันหนึ่ง วัวตัวหนึ่งแอบ
กินข้าวในนา ปู่แดงตัวหนึ่งแลเห็น

เข้าก็ร้องตะโกนว่า

“วัวขโมยข้าวกิน วัวขโมยข้าว
กิน”

วัวได้ยินป้อร้องตะโกนเช่นนั้น
ก็อดโมโหไม่ได้ เอ็ดป้อว่า

“ไม่ใช่ธุระของเจ้าหรือคนนี่”

ปู่ก็ไม่สนใจ ยั่งร้องตะโกน
เสียงดังขึ้น และก็ยังทำให้วัวโมโห
หนักขึ้น จึงเอาตีนกระต๊อบไปเสียบบน
ติดดิน เจ้าปู่เคราะห์ร้ายก็เลยตัว
แบนแปดแป๊ะ แม้กระนั้นคนก็ยังเห็น
รอยกับวัวติดอยู่บนกระดองปู่ เขา
เล่าว่าอย่างนั้น

เรื่องที่สี่ ทำไมไก่จึงกินกกก็
เรื่องเล่าว่า เมื่อก่อนโน้นนานมา
แล้ว ไก่ตัวผู้เมียเขาอยู่บนหัว ใน
ขณะนั้นมังกรตัวหนึ่งอยากขึ้น
สวรรค์แต่ขึ้นไม่ได้เพราะไม่มีเขา
เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรดี มังกรก็เลย
ขอให้กกช่วยไปขอขมเขาจากไก่
มาให้ และให้กกเป็นนายประกัน
รับประกันว่ามังกรจะต้องคืนเขาให้
แน่ๆ

เมื่อกกมาหาไก่ ได้บอกแก่
ไก่ว่า “เมื่อไหร่เจ้าต้องการเขาคืน
เจ้าร้องเข้าสิ ตอนใกล้รุ่งนะว่า “เอา
เขาของข้าคืนมา” มังกรได้ยินเข้า
จะต้องรีบเอามาคืนให้เจ้าทันทีที่เดียว
อย่าเป็นห่วงเลย” ฝ่ายไก่เห็นใจ
มังกรเพราะรู้ว่า กว่าจะขึ้นสวรรค์
ได้นั้นยากเพียงไหน ทั้งยังมีกก
เป็นนายประกันรับประกันแข็งแรงขันว่า
ต้องการเมื่อไหร่ ร้องบอกไป มังกร

จะต้องคืนให้แน่นอน จึงให้ขมเขา
แต่โดยดี ไม่ต้องพูดจาหวานล่อม
ให้เสียเวลา ทั้งยังคิดต่อไปอีกว่า
เมื่อมังกรกลับลงมา จะถามดูซิว่า
อะไรบนสวรรค์เป็นอย่างไรบ้าง
สวสใหม่ ถ้าหากสวส วันหนึ่งตัวไก่
เองจะลองขึ้นไปดูบ้าง

เช้าวันรุ่งขึ้นตั้งแต่รุ่ง ไก่ก็ร้อง
ตะโกนดังลั่นว่า “เอาเขาของข้าคืน
มา” แต่ร้องดังกว่า ๑๐ ครั้งก็ไม่
เห็นแววทั้งมังกรและทั้งเขา ไก่ก็
เลยไปร้องทุกข์แก่กก กก็
ปลอบว่า

“ถ้าเขาคืนเขายังไม่คืน พรุ่งนี้
เขาก็จะต้องคืน ถ้าไม่คืนพรุ่งนี้ ก็
มะรืนนี้เป็นอย่างช้าที่สุด อดใจรอ
หน่อยเถอะนะ อยากรู้เสียก็ต้องได้
เขาคืนแน่ๆ”

ไก่คอยอยู่หลายวัน แต่ถึงแม้
จะร้องตะโกนบอกว่า “เอาเขาของ
ข้าคืนมา” ก็ไม่แลเห็นเขาของตน
อีกเลย ไก่เดือดร้อนเป็นที่สุดใน
เรื่องนี้ ครั้นจะไปคาดกันเอาจาก
กกก็ไม่มีทางทำได้ ในที่สุดไก่ก็
เลยตกลงใจลงโทษกกก็โดยส่งลูก
หลานของตนให้กินกกก็ทุกตัวที่
แลเห็น แต่แม้กระนั้น ก็ยังไม่วาย
หวังว่าจะได้เขาคืน และก็ได้ส่งลูก
หลานให้ทวงตอนใกล้รุ่งทุกวันว่า

“เอาเขาของข้าคืนมา”

ไก่ขันเช่นนั้นทุกวันด้วยความ
หวังว่ามังกรจะได้ยินว่าตนทวง
เขาคืน ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

ภูษาเพชรพลอย

(นิทานชาวตุรกี)

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานของชาวตุรกีที่อยู่ในเขตรัสเซีย เป็นเรื่องคล้ายกับนิทานอาหรับในชุดซินบัด กลาสี อีรีนา เซเลซโนวาได้แปลเล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองของชนชาติที่อยู่ในเขตรัสเซีย เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ยังมีหญิงหม้ายคนหนึ่งมีลูกชายเพียงคนเดียวชื่อมिरาดี สองแม่ลูกนั้นยากจนเหลือใจ แม่ต้องหากินทางรับจ้างสาธยายและซักฟอก เมื่อลูกชายยังเล็กอยู่หากินเพียงเท่านั้น บิดาว่าพอกิน แต่ครั้นเมื่อลูกชายโตขึ้น แม่ก็ได้บอกลูกชายว่า

“ลูกเอ๋ย ตอนแม่แก่แล้วแม่ไม่มีแรงจะทำงานหากินเพื่อเลี้ยงลูกต่อไปอีกแล้ว ลูกจะต้องไปหางานทำ เพื่อหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องของลูกเอง”

“ตกลง แม่” มिरาดีพูดแล้วก็ออกไปเที่ยวหางานทำ มिरาดีไปทำงานที่นั่น แต่ไม่มีที่ไหนที่เขาต้องการจะจ้างคนงาน

จนกระทั่งในที่สุดมिरาดีได้มา

ถึงบ้านบาช ซึ่งคือคนมีเงินคนหนึ่งมिरาดีได้เข้าไปถามว่า

“ท่านต้องการคนงานบ้างไหมท่านบาช”

“ต้องการสิ” บาชตอบแล้วก็ตกลงว่าจ้างมिरาดีทันที

แต่วันหนึ่งก็แล้ว บายก็ไม่เห็นเรียกคนงานใหม่ไปทำอะไร อีกวันหนึ่งก็แล้วก็ยังไม่คำสั่งให้ทำอะไร จนวันที่สามผ่านไปแล้ว บายก็ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจสักด้วยซ้ำไปว่าตนได้จ้างใครไว้ทำงาน ซึ่งนั่นเป็นเรื่องแปลกมากสำหรับมिरาดี มिरาดีอดคิดแปลกใจไม่ได้ว่า ไม่รู้ว่าบาชมาจ้างตนไว้ทำไม เมื่ออดรันททนไม่ได้ มिरาดีก็ตรงไปหาบาชผู้นั้นแล้วถามว่า

“ข้าจะต้องทำอะไรบ้างนะท่านบาช”

“ไปกับข้าสิ พรุ่งนี้ข้าจะออกเดินทางละ เจ้าเตรียมตัวไปกับข้า”

ในวันรุ่งขึ้น บายก็ส่งมिरาดีให้มาว่าตัวหนึ่ง ให้แต่เนื้อออกให้หมด เขาไปแต่หนังกับกระดูกเปล่าใส่ไปบรรจุทุกอวัยวะไป ๒ ตัวด้วยกัน หนังว่า

กับกระดูกใส่ไปในบรรจุทุกไปบนหลังอูฐตัวหนึ่ง ส่วนอูฐอีกตัวหนึ่งนั้นบาชแล้วทั้งสองก็ออกเดินทางไป

ทั้งสองคนเดินทางมาถึงเชิงเขาแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไกลโพ้น บายหยุดอูฐแล้วส่งให้มिरาดีเอากระดูกกับหนังว่าลง มिरาดีก็ทำตาม บายส่งให้มिरาดีคล้องหนังว่าเข้าข้างในออกแล้วให้มिरาดีนอนลงบนหนังว่านั้น ต่อจากนั้นบาชก็ม้วนหนังว่านั้นม้วนแน่น เอาไปซ่อนไว้หลังก้อนหินต่อมาได้มีนกใหญ่ ๒ ตัว โฉบมากำหนดหนังว่านั้น เพราะได้กลิ่นเนื้อมัด นกได้พาเอามัดหนังว่านั้นขึ้นไปบนยอดเขาสูง พอนกวางมัดเนื้อมัดลง ก็จิกเนื้อที่ติดหนังว่านั้น และก็ได้แลเห็นมिरาดี มिरาดีตะเพิดนกจนนกตกใจบินหนีไป

มिरาดีลุกขึ้นยืนและมองไปรอบๆ บายอยู่ข้างล่างแลเห็นเข้าก็ร้องตะโกนขึ้นไปว่า

“ขึ้นเถิดอยู่ทำไมเล่า โยนหินสีต่างๆที่ติดนั้นลงมาสิ”

ได้ยินเช่นนั้น มिरาดีก็ถ่มลงมองดู ก็แลเห็นเพชรและพลอย

มีอีก ต่างๆ ทั้ง ทับทิม นิลและมรกต
เป็นอันมากเรียงรายอยู่ทั่วไป รัตนะ
เหล่านั้นทั้งใหญ่ทั้งสวย ทอแสง
เป็นประกายวาววับเมื่อต้องแสง
อาทิตย์

มีราลีจัดแจงโยนเพชรพลอย
เหล่านั้นลงไปให้บาช บายก็รีบเก็บ
เอามาบรรจุกระสอบจนเต็ม ๒
กระสอบ มีราลีโยนเพชรพลอยลง
มาเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถูกคิดขุ่นได้
คิดแล้วถึงกับยืนวาบไปทั้งตัว จึง
ได้ตะโกนถามบาชลงไปว่า

“แล้วข้าจะลงไปจากยอดเขา
นี้ได้อย่างไรละ ท่านบาช”

“โยนเพชรลงมาอีก แล้วข้า
จะบอกให้ตอนหลัง”

มีราลีได้ยินแล้วก็เชื่อ จึงโยน
เพชรพลอยลงมาอีก จนกระทั่ง
กระสอบเต็มพร้อมทั้ง ๔ ใบ และ
บาชเอาบรรจุอยู่แล้ว จึงร้องเรียก
มีราลี พลางหัวเราะว่า

“อยู่ตรงนั้นแหละเจ้า ตอน
นี้เจ้าคงรู้แล้วซินะว่า งานที่ข้า
ให้คนงานของข้าทำนั้นเป็นงาน
อะไร มองดูซิว่ามีคนอยู่เท่าไรบน
ภูเขา”

พูดแล้วก็ขู่จากไป ทั้งมีราลี
ไว้บนยอดเขาแต่ผู้เดียว มีราลีจำ
ต้องหาหนทางที่จะได้เขาลงมา แต่ว่า
ภูเขานั้นแสนจะชัน มีหน้าผาอยู่ทุก
ด้าน ไม่อาจจะหาทางลงมาได้
กระดุกคนก็มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง
ล้วนเป็นกระดุกของคนงานของบาช
เช่นเดียวกับมีราลี เห็นแล้วมีราลี
อดตกใจไม่ได้ ทันใดนั้นได้มีเสียง
กระพือปีกพัดพัดดังอยู่เหนือหัว
และยังไม่ทันจะหันไปดูรอบๆ ก็ได้
มีนกอินทรีตัวใหญ่มาตะปบร่าง
ตน นกกำลังจะฉีกร่างมีราลีเป็น

ชิ้นๆ อยู่แล้ว แต่มีราลีมีสติรับเอา
มือทั้งสองรวบขานกอินทรีเอาไว้
แล้วจับไว้แน่น นกอินทรีร้องออก
มาที่หนึ่งแล้วก็โฉบขึ้นฟ้าบินไปรอบๆ
พยายามจะสะบัดให้หลุดจากการ
เกาะกุมของมีราลี แต่ไม่เป็นผล
จนกระทั่งนกอินทรีเหนื่อยอ่อนหล่น
ลงมาบนพื้น ซึ่งต่ำกว่ายอดเขานั้น
มีราลีก็หลุดมือจากนก นกก็เลยบิน
ไปร่อนหนีไป

ด้วยเหตุนี้ มีราลีจึงรอดตายมา
ได้ และได้พยายามไต่เขาลงมาจน
ถึงพื้นดิน ต่อจากนั้น มีราลีก็ได้ไป
ที่ตลาดเพื่อหางานทำอีก ทันใดนั้น
ก็ได้แลเห็นบาช นายเก่าของตนเดิน
ตรงเข้ามาหา มีราลีจึงถามว่า

“ต้องการคนงานหรือท่านบาช”

บาชจำมีราลีไม่ได้ ทั้งไม่เคยมี
ความคิดเลยว่าคนงานของตนที่ตก
ทั้งบนยอดเขาเพชรพลอยนั้นแล้ว
จะยังคงมีชีวิตอยู่รอดมาได้ ทั้งนี้
เพราะไม่เคยปรากฏมาก่อน ดังนั้น
จึงตกลงว่าจ้างมีราลีและพาไปบ้าน
ด้วย

หลังจากนั้น บาชก็สั่งให้มีราลี
ขว้าวและถักเส้นออก เสร็จแล้วก็
ให้เตรียมกระสอบไปใส่ใบกับธัญ ๒
ตัว แล้วก็เดินทางไปยังภูเขาเพชร
พลอย เมื่อถึงเชิงเขาบาชก็สั่งให้
มีราลีคล้องวัวและนอนลงไปบน
หญ้านั้น แต่มีราลีพูดว่า

“ทำอย่างไร ยังไม่ค่อยเข้าใจ
ดีๆ เลย นายช่วยทำให้หน่อยซิ”

“จะต้องเข้าใจอะไรอีก ก็ทำ
อย่างนั้นอย่างโน้น” พูดแล้วบาชก็
นอนเหยียดขาวดบนหญ้านั้นแล้วก็กลับ
เอาข้างในออก มีราลีได้โอกาสนี้
รีบฉวยหญ้าขึ้น และมัดจนแน่น
บาชร้องลั่นว่า

“เจ้าทำอะไรแก่ข้า เจ้าหนู”

ในขณะเดียวกันนั้นเอง นก
ใหญ่ ๒ ตัวก็บินมาโฉบเอามัดหญ้านั้น
ขึ้นขึ้นไปบนยอดเขา แล้วก็
จัดการฉีกเนื้อที่ติดหญ้านั้นจน
กระทั่งถูกบาชไล่ตะเพิด นกจึงบิน
หนีไป

บาชลุกขึ้นยืน ก็ได้ยินมีราลี
ร้องตะโกนมาจากข้างล่างว่า

“จะเสียเวลาไปทำไมละ ท่าน
บาช โยนเพชรพลอยพวกนั้นลงมา
ให้ข้าซิ ทำเหมือนอย่างที่ท่านให้
ข้าทำนะ”

ได้ยินถ้อยคำเช่นนั้น บาชก็
ออกและจำหนามีราลีได้ ถึงกับตัว
สั่นด้วยความโกรธและความกลัว
บาชถามมีราลีว่า

“เจ้าลงไปจากภูเขาได้อย่างไร
นะ”

“โยนเพชรพลอยลงมาเถอะ
ถ้าข้าเห็นว่าพอแล้ว ข้าจะบอกให้”

บาชก็จำต้องโยนเพชรพลอยลง
มาให้ พอเพชรพลอยตกถึงพื้น
มีราลีก็รีบเก็บใส่กระสอบ จน
กระสอบทั้งสี่เต็มหมดแล้ว ก็เอา
บรรจุทุกหลังธัญ เสร็จแล้วก็ร้องบอก
บาชว่า

“เอาที่นั้นลงมอรอบๆ ตัว
บาช เห็นไหมว่ากระดุกคนงาน
ของบาชเรียงรายเกลื่อนกลาดอยู่ทุก
หนทุกแห่ง ทำไมไม่ลองถามคน
เหล่านั้นบ้างเถ่าว่า จะลงมาจากเขา
ลงได้อย่างไร ส่วนตัวข้าเนะ ข้าจะ
กลับบ้านละ”

พูดแล้วมีราลีก็ตั้งธัญให้หันหน้า
ตรงไปยังบ้านของตน ปลอ่ยให้
บาชวิ่งวุ่นไปทั่วยอดเขานั้น ส่งเสียง
ร้องตะโกนทั้งขู่ทั้งขอร้อง แต่ว่า
ใครเล่าจะได้ยินเสียงนั้น ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

เรื่องอาหาร

(นิทานจีน)

ความเชื่อเรื่องอาหารที่เห็นจะมีทั่วไปโดยเฉพาะในย่านเอเชีย ชาวจีนก็เชื่อเช่นเดียวกัน จึงมีเรื่องเล่าทำนองนี้ ดังที่โวลเฟรม เอเบอร์ฮาร์ด เล่าไว้ในนิทานพื้นเมืองจีน ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีครอบครัวหนึ่ง เป็นครอบครัวคนมั่งมี ขนาดที่หัวหน้าครอบครัวที่ชื่อ จางเปิ่นนั้น ใครๆพากันเรียกว่า เศรษฐีทีเดียว จางเปิ่นมีลูกชายสองคน ลูกสาวสามคน ลูกชายคนหัวปีมีอายุ ๑๔ ปี และคนสุดท้องอายุได้ ๒ ขวบ

จางเปิ่นตกลงใจสร้างบ้านอยู่ใหม่ และได้ว่าจ้างช่างไม้ช่างปูนมาทำงาน การก่อสร้างได้ดำเนินไปนานพอสมควร จนกระทั่งใกล้จะเสร็จอยู่แล้ว ก็ได้เกิดเหตุขึ้น ที่จริงนางจางเมียของจางเปิ่นเป็นคนดีมีใจคอกว้างขวาง ได้ทำอาหารดีๆเลี้ยงคนงานทุกวัน และไม่ใช่สักแต่

ทำ แต่นางจางยังได้ปรุงอาหารอย่างประณีตด้วยของดีๆมีรสชาติ พวกคนงานได้รับการดูแลอย่างดีอย่างไม่เคยได้รับที่ไหนมาก่อน แต่แม้กระนั้นก็ยังมีความเลวร้ายไม่เห็นคุณค่าของนางจาง พวกเขาคิดว่าพวกตนไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างดีเท่าที่ควร คนเหล่านั้นพูดว่า

“ครอบครัวนี้เห็นขีว ไม่ซื่อของสดๆมาทำเลี้ยงเรา กับข้าวที่ให้กินมีแต่หมูแห้งๆไก่แห้งๆเก่าเก็บไว้นานก้างปี ไม่มีใครจะกินเข้าไปได้หรอก”

เมื่อคนนั้นพูดที่ คนนี้พูดในที่สุดคนงานทั้งหมดก็พากันชิงชังนายจ้างของตน ไม่เพียงแต่ชิงชังแต่ยังถือว่าเป็นศัตรูเอาเลยที่เกี่ยววันหนึ่งช่างปูนคนหนึ่งที่เป็นหัวหน้าช่างปูนได้เรียกพวกที่ทำงานสร้างบ้านให้จางเปิ่นด้วยกัน ให้มาชุมนุมกัน ได้ขอให้มาชุมนุม

ทุกคน อย่าได้พลาดทีเดียว เพราะมีเรื่องสำคัญจะต้องปรึกษากัน เมื่อคนเหล่านั้นกินอาหารเย็นแล้ว ต่างก็ทยอยกันมาชุมนุมกัน และยกให้หัวหน้าช่างปูนที่เรียกประชุมเป็นประธาน หัวหน้าช่างปูนนั้นได้ขึ้นขึ้นพูดอย่างมั่นใจว่า

“ที่ข้าขอให้พวกเพื่อนๆ มาชุมนุมกันครั้งนี้ ก็เพราะรู้สึกว่ นายจ้างของเราไม่ได้เอาใจใส่ดูแลเราเลย อาหารที่เขาทำให้เรากินนั้นไม่ไหวเลย เราทำงานมาตั้งนานแล้ว ยังไม่เคยได้กินอาหารสดๆ นับเป็นเรื่องน่าอับอายขายหน้าจริงๆ เราลองมาช่วยกันคิดซิว่าเราจะแก้แค้นอย่างไรได้ เรื่องนี้เราต้องแก้แค้นให้ได้”

พอพูดจบ ทุกคนต่างก็พากันเห็นดีเห็นงามไปด้วย แต่ก็ไม่มีใครเสนอความเห็นว่าจะใช้วิธีใดแก้แค้นนายจ้าง ประธานก็เร่งว่า

“คิดเร็วๆหน่อยซิ ค่ามากแล้วนะ”
แต่คนเหล่านั้นก็ยังนั่งเฉย ไม่รู้จะ
เสนอแผนการอะไร เมื่อไม่มีใคร
พูดจาว่าอะไร ในที่สุดชายนั้นก็
พูดขึ้นว่า

“ถ้าพวกเพื่อนๆ ยังคิดไม่ออก
ว่าจะหาวิธีใดละก็ ข้าอยากจะเสนอ
แผนการของข้าดังนี้คือ เราจะเอาดิน
มาบนเนินเรือ มีคนเรือล่อต่อไม่ไผ่
ในเรือนั้นเอาเงินทั้งธนบัตรทั้งเงิน
เหรียญใส่ลงไปด้วย แล้วต้องเอา
เรือลำนี้อันตรงชายคาเหนือประตู
บ้านใหม่หลังนี้ ให้หัวเรือหันออก
ไปทางข้างนอก ด้วยวิธีนี้ ต่อไป
บ้านนั้นจะไร้โชคไร้ลาภ เจ้าของบ้าน
จะค่อยจนลงๆ จนท้ายที่สุดก็จะจน
ถึงกับไม่มีจะกินเอาเลย”

เมื่อคนงานทั้งหมดได้ยิน
แผนการนี้แล้ว ต่างก็ตะโกนลั่นว่า

“ตกลง แต่ตัวท่านทำไปคน
เดียวก็แล้วกัน”

ถ้อยคำของคนงานเหล่านั้นเป็น
ที่สพอารมณ์ของหัวหน้าช่างปูนที่
เสนอความคิด เพราะตนต้องการ
เช่นนั้นอยู่แล้ว และด้วยเหตุที่ค่า
มากแล้ว จึงเลิกประชุม ต่างพากัน
กลับบ้าน

อีกสามอาทิตย์ต่อมาบ้านของ
จางเป่าก็เสร็จลง หัวหน้าช่างปูนก็
ดำเนินการตามแผนการที่กล่าวแล้ว
ทันที พอทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย
ต่างก็แยกย้ายกันไปสร้างบ้านหลัง
อื่นต่อไป

ต่อจากนั้นจางเป่าก็ได้ย้ายเข้า
ไปอยู่ในบ้านหลังใหม่ เวลาว่างไป
ยังไม่ถึง ๒ ปี จางเป่าก็ได้รับความ
เดือดร้อนด้วยเรื่องต่างๆ อยู่เสมอ
จางเป่ามักจะต้องมีเรื่องวิวาทกับคน
อื่นๆ บางทีก็ถึงกับทำร้ายร่างกาย
กัน มีเรื่องครั้งใดก็เป็นต้องเสียเงิน
เสียทองเป็นอันมากครั้งนั้น ทั้ง
จางเป่ากับเมียต่างเป็นทุกข์เป็นร้อน
ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรถึงได้มีเรื่อง
ร้ายๆ เกิดขึ้นเสมอ

ครั้นเวลาว่างไปได้สิบปี
จางเป่ากับครอบครัวก็ตกต่ำยากจน
จนแม้จะกินก็แทบจะไม่มี ไม่เพียง
เท่านั้น ลูกชายคนหัวปีก็ยังมาล้ม
เจ็บและตายลงเสียอีก ต่อมาลูกสาว
ก็ตายลงทีละคนๆ จนในที่สุดเหลือ
แต่ลูกชายคนสุดท้ายที่อยู่ได้ ๒ ขวบ
เมื่อตอนที่สร้างบ้านใหม่

ในบั้น อากาศร้อนอย่างร้าย
กาจ ร้อนอย่างที่จะอยู่ไม่ได้เลย
ถ้าไม่มีพัด ผู้คนตายเสียเป็นอันมาก
จางเป่าก็ตายในบั้นนี้ ทั้งลูกทั้งเมีย
ของจางเป่าเศร้าโศกอย่างเหลือจะ
กล่าว เพราะไหนจะว่าเหวที่ขาด
หัวหน้าครอบครัว แล้วไหนจะยาก
จนขั้นเกิน

อยู่มาวันหนึ่งในตอนบ่าย ขณะ
ที่นางจางกำลังนั่งอยู่ในบ้าน ทันใด
นั้นก็ได้มีชายคนหนึ่งโผล่เข้ามา
พลางร้องทัก นางจางไม่รู้ว่าเป็นชายคน
นั้นเป็นใคร เห็นเป็นคนแปลกหน้า

มาร้องทักเช่นนั้นก็อดตกใจไม่ได้
แต่ชายนั้นก็ได้พูดขึ้นว่า

“ข้าขอเงินนาย หัวหน้าช่างปูน
ที่มาสร้างบ้านให้ท่านเมื่อสิบปีที่แล้ว
มาอย่างไรเล่า”

ได้ยินเช่นนั้น นางจางพอนึก
ออก ขณะนั้นพอดีเป็นเวลาอาหาร
เย็น นางจางก็ไปจัดอาหารมาให้
แขกกิน นางจางพูดว่า

“ข้าเคยทำอาหารอย่างดี มีเนื้อ
มีหมูอย่างดีมีรสชาติ แต่ตอนนั้นเรา
ยากจน ไม่มีอาหารอย่างนั้นให้ท่าน
กิน มีแต่เนื้ออย่างนั้นแหละ ต้องขอ
อภัยด้วย”

ได้ยินเช่นนั้น เงินนายนั้นก็
ออกว่า นางจางหาได้เคยเอาเนื้อ
เลวๆ มาทำกับข้าวให้พวกตนกินเลย
ทั้งจริงแล้วนางจางเป็นคนใจกว้าง
ขวาง เลี้ยงดูคนงานทำบ้านเป็น
อย่างดีทีเดียว

เมื่อกินอาหารแล้ว ชายนั้นได้
ขอบันไดมาพาดเข้ากับหลังคา แล้ว
หยิบเรือที่ตนซ่อนไว้ ได้ชายคาจับ
หัวเรือให้หันไปรอบๆ แล้วก็วางไว้ดัง-
เดิมต่อจากนั้นก็ได้พูดแก่นางจางว่า

“ต่อแต่นี้ไป ท่านจะร่ำรวย
เหมือนดังเดิม ทำอะไรก็จะเป็นผล
สำเร็จ”

พูดแล้วก็ลาจากไป และปรากฏ
ว่าอีก ๒-๓ ปีต่อมา โชคลาภก็กลับ
มาสู่บ้านนี้อีก ครอบครัวจางก็เจริญ
รุ่งเรืองขึ้นมากอีกครั้งหนึ่ง ♥

19/23 / 16 6 44 9

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธเมธา

พี่น้องเจ้าปัญญา

(นิทานรัสเซีย)

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานของชาวอุซเบก ซึ่งเป็นชนเผ่าหนึ่งอยู่ในเขตรัสเซียในปัจจุบัน ความฉลาดหลักแหลมของชาวอุซเบกคล้ายกับของชาวอาหรับ ซึ่งเคยเล่าไปแล้ว เรื่องอิรรินา เซเลซโนวา แปลเล่าไว้ในนิยายพื้นเมืองของชนในดินแดนโซเวียตรัสเซีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชายคนหนึ่งเป็นคนยากจน แก้มักพูดแก่ลูกชายของแก ซึ่งมีทั้งหมด ๓ คนด้วยกันว่า

“ลูกเอ๊ย เราน่ะยากจนแสนจน เราไม่มีฝูงสัตว์ ไม่มีทองอะไร ๆ ก็ไม่มีทั้งนั้น เพราะฉะนั้นพวกเจ้าต้องพยายามสะสมทรัพย์สมบัติอย่างอื่นเอาไว้ นั่นก็คือต้องหัดสังเกตและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวอย่าปล่อยอะไรให้รอดหูรอดตาไปโดยไม่ได้สังเกต เพราะฉะนั้นแทนที่จะมีสัตว์ฝูงใหญ่ ๆ ก็จะมีปัญญา

แหลมคม และแทนที่จะมีทอง ก็จะมีปฏิภาณอันฉับไว และด้วยทรัพย์สมบัติดังกล่าวนี้ พ่อเชื่อว่าพวกเจ้าคงจะไม่เลวไปกว่าคนที่มั่งเงินกระเป๋าคูยๆเป็นแน่”

เวลาล่วงไป พ่อของคนที่สามได้ตายลง พี่น้องได้ปรึกษากันว่า

“เราอยู่ที่นี้ก็ไม่มียะไรจะทำ เราอาจออกเดินทางท่องเที่ยวโลกกันดีกว่า ถ้ามีคนต้องการ เราอาจรับจ้างเป็นคนเลี้ยงแกะหรือทำการเพาะปลูกก็ได้ เราคงจะไม่อดตาย ไม่ว่าอยู่ที่ไหน”

เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว คนทั้งสามก็ได้ออกเดินทาง ต้องขึ้นเขาสูง ต้องข้ามหุบห้วยที่ปราศจากผู้คน ต้องเดิน เดินตลอดเวลา ๔๐ วัน จนกระทั่งเหนื่อยอ่อน เท้าก็เจ็บ อาหารก็ต้องกินเท่าที่ได้เตรียมมา แม้กระนั้นก็ยังไม่ได้เห็นว่าหนทางนี้จะไปสิ้นสุดที่ไหน

ในที่สุด หลังคาบ้านและกำแพงก็ค่อย ๆ ปรากฏให้เห็นอยู่ข้างหน้านับเป็นเมืองใหญ่ที่เขียวทึบเห็นอยู่ข้างหน้านั้น เห็นแล้วพี่น้องทั้งสามต่างพากันดีใจและเร่งฝีเท้าขึ้นพลางพูดว่า

“ของสุดแสนเลวอยู่ข้างหลังของสุดแสนดีรออยู่ข้างหน้าแล้ว”

ขณะที่เดินใกล้จะถึงตัวเมืองอยู่แล้ว ทันใดนั้นพี่คนโตก็หยุดชะงักมั่งลุดุดิน แล้วพูดว่า

“มีอุรุตัวใหญ่ผ่านตรงนี่ยามเมื่อกลางวันเอง”

ต่างเดินต่อไปอีกหน่อย พี่คนกลางก็หยุด และมองดูสองข้างทางแล้วพูดว่า

“อุรุตัวนั้นคาบอดข้างหนึ่ง”
เดินต่อไปอีก น้องสุดท้องพูดว่า
“มีผู้หญิงคนหนึ่งกับเด็กเล็กๆคนหนึ่งขอรูตัวนั้น”

“จริงซี” พี่ชายทั้งสองคน

39/25 14 ก ส 29

ยอมรับ แล้วคนทั้งสามก็เดินต่อไป
ครู่หนึ่งก็มีคนคนหนึ่งขมำตามมา
ทันคนทั้งสาม ฟัน้องทั้งสามก็ได้
ถามชายนั้นว่า

“มาเที่ยวหาของหายหรือท่าน”

ถึงตอนนั้น คนขมำจึงบังเหียน
ม้าให้หยุด พลางตอบว่า

“ใช่”

“อุรุษหายใช่ไหม” พิศนโตถาม

“ใช่”

“อุรุษตัวใหญ่ด้วย”

“ใช่”

“ตาซ้ายบอดด้วย” พิศน
กลางพูด

“ใช่”

“มีผู้หญิงกับเด็กขมำด้วยไม่ใช่
หรือ”

คนขมำมองฟัน้องทั้งสามอย่าง
งงงสงสัย

“เอ ถ้าอย่างนั้น พวกเจ้าน
แหละที่ขโมยอุรุษของข้า” ชายนั้น
ร้องลั่น “ไหนบอกมาซิว่า เจ้าจะ
ทำอะไรแก่อุรุษของข้า”

“เรายังไม่เคยเห็นอุรุษของท่าน
เลยนะ” ฟัน้องทั้งสามพูดเป็นเสียง
เดียว

“แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไร จึงรู้
ละเอียดลอออย่างนั้น”

“เราก็อาศัยตาของเราปะติด
ปะต่อเรื่องเอานะซิ ไปเถะรีบไป
ตามอุรุษของตัว ตรงไปข้างหน้านั้น
แหละ เป็นพบแน่”

“ข้าไม่ไป” ชายนั้นพูด “เจ้า
เอาอุรุษของข้าไป ต้องเอาอุรุษของข้า
คืนมา”

“ก็บอกแล้วใจเล่า ว่าเราไม่
เคยเห็นอุรุษของเจ้าเลย”

แต่ชายนั้นก็ยังไม่ยอมฟังเสียง
ชักดาบออกมากวัดแกว่งอย่าง
ป่าเถื่อน ส่งผลให้ฟัน้องทั้งสามเดิน
หน้า และให้เดินตรงไปยังวังของ
ปาดิชาห์ ผู้ครองดินแดนนั้น ชาย
นั้นสั่งให้ทหารยามกุมคนทั้งสามไว้
ส่วนตัวเองตรงเข้าไปเฝ้าปาดิชาห์
แล้วทูลว่า

“ข้าพระองค์ย้อนฝูงสัตว์ไปยัง
ภูเขาลูกกับเมียของข้าพระองค์นั่ง
มานอนอุรุษตัวใหญ่ตาบอดข้างหนึ่ง”
ชายนั้นทูลปาดิชาห์ “อุรุษตัวนั้นเดิน
รังท่ายเลหลงทาง ข้าพระองค์
เที่ยวตามหาอยู่ และไปตามทันคน
สามคนที่กำลังเดินมาตามทาง ข้า
พระองค์เชื่อว่าคนทั้งสามนั้นขโมยอุรุษ
ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกรง
เหลือเกินว่า ป่านนี้จะฆ่าเมียฆ่าลูก
ของข้าพระองค์เสียแล้วก็ไม่รู้”

“อะไรทำให้เจ้าคิดอย่างนั้น”
ปาดิชาห์ตรัสถามเมื่อชายนั้นทูลจบ
“ก็คนทั้งสามบอกถูกหมด
ทั้งๆที่ข้าพระองค์ยังไม่ทันพูดอะไร
สักคำว่าอุรุษนั้นตัวใหญ่ ตาบอดข้าง
หนึ่ง แล้วก็มีเด็กเล็กๆกับผู้หญิงนั่ง
มา”

ปาดิชาห์ทรงไตร่ตรองอยู่ครู่
หนึ่งแล้วตรัสว่า

“เพราะว่าคนเหล่านั้นบอกถูก
หมดทั้งๆที่เจ้ายังไม่ได้ออกอะไรเลย
เจ้าเลยคิดว่า อย่างไรเสียก็ต้อง
ขโมยอุรุษของเจ้าแน่ ใช่ไหม” แล้ว
ตรัสสั่งให้ชายนั้นไปพาขโมยเข้ามา

ชายเจ้าของอุรุษออกไปนำฟัน้อง
ทั้งสามเข้ามา ปาดิชาห์ตรัสถาม
ด้วยสุรเสียงแข็งแรงอย่างขมำว่า

“ไหนบอกมาซิ เจ้าขโมย
บอกมาซิว่าเอาอุรุษของคนคนนั้นเขา
ไปทำอะไร”

“เราไม่ใช่ขโมย แล้วเราก็ก
เคยเห็นอุรุษของชายคนนั้นเลย”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าบอกได้ถูก
ได้อย่างไรทั้งๆที่เจ้าของไม่ได้บอก
เจ้ากล่าปฏิเสธ ได้อย่างไรว่าไม่ได้
ขโมยอุรุษของเขา”

“ข้าแต่พระองค์ เรื่องนั้นไม่มี
อะไรน่าสนเท่ห์เลย เราได้เรียนรู้
วิธีสังเกต ไม่ยอมให้อะไรรอดพ้น
การสังเกตของเราเลยตั้งแต่เข้ามา
แล้ว เหตุนี้แหละที่ทำให้เรารู้เรื่อง
อุรุษตัวนั้นได้โดยไม่ต้องแลเห็นตัว”

ปาดิชาห์ทรงพระสรวล แล้ว
ตรัสว่า “เป็นไปได้อย่างไรอะไร
โดยไม่เคยเห็นสิ่งนั้นเลย”

“เป็นไปได้อย่างไรละ”

“เอาละ เราจะได้เห็นกันว่า
เจ้าพูดจริงหรือเปล่า”

แล้วปาดิชาห์ก็ตรัสเรียกวิเชียร์
มากระชับที่หู วิเชียร์ออกจากวังไป
ทันที ไม่ช้าก็กลับมามีคนใช้ ๒ คน
หามแคร่เข้ามาหีบใหญ่ใบหนึ่งอยู่
บนนั้น เมื่อวางแคร่ลงตรงที่ปาดิชาห์
จะทอดพระเนตรเห็นได้แล้ว ก็ถอย
ไปยืนอยู่ทางหนึ่ง ฟัน้องทั้งสาม
ยืนดูอยู่ใกล้ๆ ต่างสังเกตดูลักษณะ
ที่คน ๒ คนยกเอาหีบลงมาจากแคร่
และลักษณะที่วางหีบลงบนพื้น และ
สังเกตด้วยว่าวิเชียร์กับคนใช้เดินมา

39/25 14 ก.ย. 89

จากอุทยานหลวง ปาติชาห์ตรัสแก่
พี่น้องทั้งสามว่า

“เฮ้ เจ้าขโมย ไหนบอกเรา
ว่ามีอะไรอยู่ในหีบ”

“เราได้ทูลพระองค์แล้วว่าเรา
ไม่ใช่ขโมย” พี่คนโตทูล “แต่ข้า
พระองค์ทูลได้ว่ามีอะไรอยู่ในหีบ
ถ้าพระองค์จะโปรดให้เราทูล เราก็
ขอทูลว่า ในหีบนั้นมีสิ่งที่มีลักษณะ
กลมๆ”

“เป็นผลทับทิม” พี่คนกลาง
เสริม

“เป็นผลทับทิมที่ยังไม่สุกดี”
น้องสุดท้องเสริมต่อไปอีก

ปาติชาห์โปรดให้คนนำหีบเข้า
มาใกล้ๆ แล้วสั่งให้เปิดออก พอ
ทอดพระเนตรเห็นของในหีบนั้น
ปาติชาห์ถึงกับตะลึงงันด้วยความ
แปลกพระทัย เพราะในหีบนั้นไม่มี
อะไรเลยมีแต่ผลทับทิมอยู่ผลเดียว
แล้วเป็นผลทับทิมดิบจริงๆ เสียด้วย
ปาติชาห์ทรงนำผลทับทิมออกมาดู
ให้ใครต่อใครในที่นั้นดู แล้วทรง
หันมาตรัสแก่เจ้าของอุฐว่า

“คนที่สามนั้นเขาไม่ใช่ขโมย
หรอก ไปเถอะไปเที่ยวตามหาอุฐ
ของเจ้า”

ผู้ที่เข้าเฝ้าทั้งหมดอดอึ้งจรรย
ใจไม่ได้ที่คนทั้งสามช่วงมีปัญญา
หลักแหลมหายได้ถูกราวกับตาเห็น
แต่ก็ไม่มีใครรู้สึกประหลาดใจยิ่งไป
กว่าปาติชาห์เอง ปาติชาห์โปรดให้
นำโภชนาหารทุกชนิดมาเลี้ยงพี่น้อง
ทั้งสาม แล้วตรัสว่า

“เจ้าพ้นข้อกล่าวหาแล้ว และ
เป็นอิสระจะไปไหนมาไหนได้ตามใจ
แต่ก่อนอื่นเจ้าต้องบอกข้าก่อนว่า
เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเจ้าของอุฐทำอุฐ
หาย และอุฐมีลักษณะอย่างไร”

พี่ชายคนโตทูลว่า “รอยเท้าที่
เหยียบไปในฝุ่นนั้นใหญ่พอให้รู้
ได้ว่าได้มีอุฐตัวใหญ่ผ่านมาทางนั้น
เมื่อเห็นชายคนนั้นตามมาทันเวลา
แล้วก็มองซ้ายมองขวามองไปรอบๆ
ก็รู้ได้ทันทีว่าเขากำลังหาอะไรอยู่”

“เออ ดิละ ที่นั่นเจ้าคนไหนละ
ที่บอกขายนั้นว่า อุฐที่หายตาบอด
ข้างซ้าย”

“ข้าพระองค์เอง”

“รู้ได้อย่างไร ในเมื่อความ
ตาบอดไม่ได้ทั้งร้องร่ำบอกไว้ตาม
ท้องถนน”

“ข้าพระองค์ทราบได้จากหญ้า
ที่อุฐเดินกินนั้นอยู่ทางขวาของถนน
ส่วนทางซ้ายไม่มีรอยถูกเดินกินเลย”
พี่ชายคนกลางทูล

“เออ ดิละ แล้วพวกเจ้าคน
ไหนที่รู้ว่าผู้หญิงกับเด็กขโมยอุฐตัว
มาด้วย”

“ข้าพระองค์เอง” น้องสุดท้อง
ทูลตอบ “ที่ทราบก็เพราะสังเกตเห็น
จุดที่อุฐถูกเข่าลง มีรอยรองเท้า
ของผู้หญิงบนทรายใกล้ๆ นั้น ทั้ง
ยังมีรอยเท้าเล็กๆ อีกด้วย บอกให้
รู้ว่าผู้หญิงนั้นมีลูกมาด้วย”

“เออ ดี ดี เจ้าอธิบายทุกสิ่งทุก
อย่างเป็นทพอใจข้า แต่ที่พวกเจ้า
รู้ได้อย่างไรว่าหีบนั้นมีผลทับทิมดิบ

อยู่ด้วยผลหนึ่ง มันเป็นเรื่องที่ข้าเอง
ไม่อาจเข้าใจได้เลย” พี่ชายคนโต
จึงทูลตอบว่า

“เห็นได้ชัดจากกิริยาท่าทาง
ของคนใช้ที่หีบลงแสดงว่าหีบนั้น
ไม่หนักเลย ทั้งเมื่อคนทั้งสองวาง
หีบไบนั่นลงบนพื้น ก็ยังได้ยินเสียง
คลุกคลกอยู่ข้างใน มีลักษณะกลมๆ
แต่ไม่ใหญ่นัก ทั้งยังกลิ้งไปกลิ้งมา
จากมุมหีบด้านหนึ่ง ไปยังอีก ด้าน
หนึ่ง”

“ทั้งข้าพระองค์ยังสังเกตได้ว่า
หีบไบนั่นยกออกมาจากอุทยานหลวง
มีของเล็กลักษณะกลมๆ อยู่ในนั้น
ซึ่งเชื่อได้ว่าเป็นทับทิม เพราะ
ใกล้ๆ วงของพระองค์มีทับทิมปลูก
อยู่เป็นอันมาก” พี่คนกลางทูล
เสริม

“ดิละ” ตรัสแล้วปาติชาห์ก็หัน
พระพักตร์มาถามน้องสุดท้องว่า
“แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าผลทับทิม
นั้นยังไม่สุก”

“ดูที่ผลทับทิมยังเขียวอยู่
พระองค์อาจทอดพระเนตรเห็น
ด้วยพระองค์เอง” ทูลแล้วก็ชี้ไปที่
หน้าตาง

ปาติชาห์มองออกไป ก็เห็น
เช่นนั้นจริง ๆ ผลทับทิมทั้งสวนยัง
เขียวอยู่จริงๆ จึงตรัสแก่พี่น้องทั้ง
สามว่า

“เจ้าทั้งสามอาจจะไม่ร่ำรวย
เงินทอง แต่สำหรับปัญญาความ
ฉลาดแล้ว เจ้าร่ำรวยจริงๆ ทั้งสาม
คนนั้นแหละ” ♥

นิทานนานาชาติ

บรรจบ พันธุเมธา

หญิงเจ้าปัญญา

(นิทานรัสเซีย)

มีนิทานหลายอันเล่าถึงเรื่อง
การโกงกัน และมีวิธีแก้ล้าคน
โกงด้วยวิธีต่างๆ นิทานเรื่องนี้ซึ่ง
เป็นนิทานของชาวตาซิกอนเป็นเล่า
หนึ่งในแดนรัสเซียก็เป็นเรื่องแก้ล้า
คนโกงวิธีหนึ่งซึ่งสำเร็จด้วยหญิง
เจ้าปัญญาคนหนึ่ง ดังที่ อริโน เซเลซ
โนวา ได้แปลเอาไว้ในนิทานพื้น
เมืองรัสเซีย ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งซึ่งยาก
จนแสนจน แม้ว่าจะทำงานหนัก
สักเท่าไรๆ ก็ยังไม่รวยอดอยาก
จนอยู่อย่างนั้น ในที่สุดชายนั้นก็
ตัดสินใจออกจากบ้านไปหางานทำ
ในเมืองไกล ชายนั้นเดินทางมาถึง
เมืองเมืองหนึ่ง เมื่อถึงก็ไปเที่ยวหา
งานทำตามบ้านแต่ละบ้าน ไม่ว่า
ใครจะจ้างให้ทำอะไรชายคนนั้นไม่
เกี่ยงเลย ไม่ว่างานจะหนักหรือยาก
สักเพียงไหน ชายนั้นก็ไม่มีปริปากบ่น
พยายามทำงานเสร็จเป็นอย่างดีด้วยความ
เต็มอกเต็มใจ ส่วนเงินที่ทำได้
นั้น ชายคนนั้นก็ใช้อย่างกระเบียด

กระเสียดเพียงเพื่อซื้ออาหารกิน
เท่านั้น ส่วนที่เหลือเขาเก็บใส่ถุง
เล็กๆ ไว้ แล้วก็รำพึงว่า

“เราจะทำงานต่อไปอีกหน่อย
เก็บเงินให้ได้มากกว่านี้อีกหน่อย
แล้วก็จะกลับบ้านไปหาลูกหาเมีย
ของเรา”

ด้วยเหตุนี้ ชายนั้นจึงทำงาน
ไม่เลือกตลอดเวลาคงหลายปี จน
เก็บเงินได้ถึงพันเหรียญ ซึ่งนับว่า
เป็นเงินจำนวนมากโขทีเดียวสำหรับ
คนจนๆ อย่างนี้ ชายนั้นอดคิดไม่ได้
ว่า

“เอ ถ้าเมื่อเงินของเรามันเกิด
หายไปแล้ว เอาเงินพกติดตัวไป
อย่างนี้จะดีรึ เพื่ออายุโจรมันรู้เข้ามัน
มาฆ่าเราแล้วปล้นเอาเงินไปแล้ว
หรือจะเอาไปซ่อนไว้ที่ที่พิค คนก็
คงต้องเห็น และคนชั่วคนร้ายมีอยู่
มากมายในโลกนี้ มันก็จะมาฉกฉวย
เอาไป เราก็จะต้องกลับบ้านมือ
เปล่า...อย่ากระนั้นเลย เอาไปฝาก
ท่านกาซิดักว่าจะปลอดภัยกว่า

เพราะใครๆ ลือกันว่ากาซิดักนี้เป็น
ผู้พิพากษาที่ซื่อสัตย์นัก ทั้งยังใจบุญ
สุนทาน เอาเงินฝากไว้กับท่านคง
ไม่เป็นไร ไว้จะกลับเมื่อไรค่อยไป
ขอคืน...”

คิดดังนั้นแล้ว ชายนั้นก็นำเงิน
ไปบ้านกาซิดักผู้พิพากษา กาซิดักรับ
ชายเชิญใจอย่างสุภาพและถามว่า
“มาหาข้าทำไมล่ะ” ก็ได้รับ
คำตอบว่า

“ข้าอยากจะทำเงินมาฝากท่าน
ไว้เพื่อความปลอดภัย เพราะท่าน
เป็นกาซิดักที่ซื่อสัตย์ที่สุด ขอได้ช่วย
รักษารักษาเงินของข้าไว้ให้ด้วยเถิด
ตลอดเวลาที่ข้าอยู่ในเมืองนี้และ
ทำงานในเมืองนี้”

กาซิดักรับเงินไว้แล้วพูดอย่าง
จริงจังว่า

“ข้าจะทำตามที่เจ้าขอร้องด้วย
ความยินดีที่สุด เจ้าจะหาที่เก็บรักษา
เงินให้ปลอดภัยกว่าไม่ได้อีกแล้ว”

เมื่อชายคนจนนั้นกลับไปแล้ว
กาซิดักเอาเงินในถุงออกมานับ แล้ว

ก็ใส่ไว้ในหีบเหล็กใบใหญ่ เวลาว่างไป ชายนั้นเตรียมตัวจะกลับไปบ้านไปหาครอบครัว จึงได้มาหาภาษี และกล่าวว่า

“ท่านภาษีผู้มีเกียรติที่สุด ข้ามาขอเงินคืน เพราะพรุ่งนี้จะกลับบ้านแล้ว”

ภาษีมองดูชายนั้น พลาดถามว่า “เงินอะไรกัน” ชายนั้นตอบว่า

“ก็เงินพันเหรียญที่ข้านำมาฝากไว้ ขอให้ท่านเก็บรักษาไว้อย่างไรละ ท่านผู้พิพากษาผู้มีเกียรติสูงสุด”

“เจ้าต้องเป็นบ้าไปแล้ว” ภาษีตะโกนขึ้น “เจ้าเอาเงินมาฝากข้าแต่เมื่อไหร่กัน เงินตั้งพันเหรียญไรเอ๊ย พวกเจ้าหรือแม่พวกญาติพี่น้องของเจ้าจะเคยเห็นเงินมากตั้งพันเหรียญอย่างนี้หรือ แล้วเจ้าไปเอาเงินที่ไหนมาตั้งพันเหรียญ”

ชายคนนั้นพยายามทบทวนความจำให้ภาษีฟัง ว่าตนนำเงินมาฝากไว้แต่เมื่อไร และได้พูดจากันว่าอะไร แต่ภาษีก็ไม่ยอมฟังเสียงกระซิบเท่าแล้วตะโกนเรียกคนใช้

“เจ้าคนนี้เป็นคนฉ้อโกง เอาตัวมันไปเขียนเสีย แล้วไล่ออกจากบ้านไปเสีย”

คนใช้ของภาษีไปจัดการตามสั่งทันที เขียนชานนั้นแล้วก็จับตัวโยนไปให้พ้นบ้าน ชายเชื้อยิโนนั้นจมคว่ำอยู่ตรงถนน ร้องไห้คร่ำครวญว่า

“หมดแล้ว เงินของข้าสูญหมดแล้ว เสียแรงทำงานหนักมาเป็นปีๆ ไม่ได้อะไรเลย ภาษีเอาไปหมด”

ขณะนั้นบังเอิญมีผู้หญิงคนหนึ่ง

เดินผ่านมาทางนั้น มาได้ยินถ้อยคำของชายนั้นเข้าจึงถามว่า

“เกิดอะไรขึ้นนะ น้องชายอะไรกันคนโตๆอย่างนี้แล้วยังร้องไห้กับเด็กๆ”

“โอ พี่สาว ถ้าพี่รู้เรื่องที่ข้าถูกโกงแล้ว พี่คงไม่ดูข้าอย่างนี้หรอก ข้าทำงานหนักเกินกำลังของข้ามาเป็นปีๆ จะกินก็ไม่เคยอิ่มเพื่อจะเก็บเงินเอาไว้ให้ลูกให้เมียและข้าก็เก็บได้พันเหรียญแล้ว แล้วก็สูญหมด”

“ไหนเล่าไปซิว่าเรื่องเป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้น”

ชายนั้นก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด แล้วลงท้ายอย่างขมขื่นว่า

“นี่ไงที่ใครๆเขาพูดกันว่าภาษีนี้ซอส์ดีพอๆกับโจรผู้สุหนาทาน”

หญิงนั้นฟังเรื่องของชายเชื้อยิโนด้วยความเห็นอกเห็นใจ แล้วปลอบชายนั้นว่า

“อย่าโศกเศร้าไปเลยน้องเอ๋ย มันไม่สูญไปเสียหมดหรอก มากับข้าเถอะ ข้าคิดอะไรออกอย่างหนึ่งแล้ว”

หญิงนั้นพาชายคนจนไปยังบ้านของตน และได้นำหีบใบใหญ่ออกมา แล้วบอกลูกชายตัวเล็กของตนว่า

“แม่จะไปหาภาษีกับผู้ชายคนนี้นะลูก ลูกตามเราไปห่างๆนะระวังอย่าให้ใครเห็น พอไปถึงบ้านภาษีแล้วลูกแอบให้ดั้นะ คอยจนกว่าภาษียื่นเงินส่งให้คนคนนั้นก่อน พอเห็นภาษียื่นมือมารับหีบใบนี้ละก็วิ่งเข้าไปในบ้านทันทีที่เขาลูก แล้วร้องว่า

“พอกลับมาแล้ว เอาธุระเอาสินค้านาค้าด้วย”

หญิงนั้นเอาหีบใบนั้นทันท่วงทีแล้วคนทั้งสองก็เดินตรงไปยังบ้านภาษี มีลูกชายของหญิงนั้นตามไปห่างๆ พอถึงบ้านภาษีหญิงนั้นก็บอกชายเชื้อยิโนว่า

“ให้ข้าเข้าไปก่อนนะ แล้วเดี๋ยวค่อยตามเข้าไป”

เมื่อหญิงนั้นก้าวเข้าไปในบ้านภาษีแลเห็นเข้าก็มองดูหญิงนั้นพร้อมกับมองดูหีบใบใหญ่ที่หญิงนั้นทูลหว่ามา แล้วถามว่า

“มีธุระอะไรหรือ นางจึงได้มาหาข้าล่ะ”

“ท่านผู้มีเกียรติสูงสุด ท่านเคยได้ยินชื่อข้าบ้างแล้ว ข้าเป็นเมียราฮิม พ่อค้าผู้มั่งคั่ง สามข้าพาขบวนคาราวานไปค้าขายแดนไกลไม่รู้วามเมื่อไรจะกลับมา ข้านอนไม่หลับมาหลายคืนแล้ว ขโมยก็มาล้อมจุมองอยู่รอบบ้านเรา คงวางแผนจะปล้นเราแน่ๆเลย หีบนี้มีทั้งเงินที่เรามีอยู่กับเพชรพลอยและทอง ข้าทูลหว่ามาด้วยความยากลำบากว่านี่ เพราะว่ามันหนักเหลือเกิน ข้าได้นำมาฝากท่านไว้เพื่อความปลอดภัย ถ้าสามข้ามาเมื่อไร เขาก็มารับคืนจากท่านเอง”

ภาษียกหีบขึ้น มือสั่นตึกๆคิดว่า

“เงินในหีบเห็นจะมีตั้ง ๔ หมื่นเหรียญ แล้วยังมีทองมีเพชรพลอยอีกด้วย ถึงได้หนักอย่างนี้ ราฮิมคนนี้ เราก็เคยได้ยินว่าเขามั่งมีนัก” แล้วหันมาพูดแก่หญิงนั้นว่า

“ได้สิ ข้าจะเก็บรักษาสมบัติของนางไว้ให้ รับรองได้ว่าอยู่กับข้า แล้วปลอดภัยแน่ นางจะได้รับกินทุกสิ่งทุกอย่าง จนกระทั่งเหรียญสุดท้ายทีเดียว”

แต่หญิงนั้นกลับดึงหีบมาจากมือกาช แล้วขำถามว่า

“ข้าจะได้กิน จริงหรือ”

“อย่าสงสัยอะไรไปเลย นาง” กาชพูด “คนในเมืองนี้เขารู้กันทุกคนแหละว่าข้าเป็นคนซื่อตรงแท้ไหน”

พอกาชพูดจบ ชายเขื่องใจก็เดินเข้ามาในบ้านของกาช ตามที่ได้นัดแนะไว้กับหญิงนั้น กาชเห็นชายนั้นแล้ว อัดใจไม่ได้ คิดว่า

‘สวรรค์ได้ส่งเจ้าขอทานคนนี้มาพอเหมาะเวลาจริง เห็นจะไม่มีโอกาสไหนอีกแล้วที่จะดีกว่าโอกาสนี้ โอกาสที่ข้าจะได้พิสูจน์ให้เห็นว่าข้าเป็นคนซื่อตรงเพียงไร เราจะกินเงินพันเหรียญให้เจ้าขอทานนี้ไป และได้เงินทองเพชรพลอยตั้งหีบแทน มันไม่คุ้มกว่าหรือ ฮ่า ฮ่า’

คิดแล้วก็หันไปทางหญิงนั้นพูดว่า

“ข้าขอขานะ นาง ว่าไม่มีที่ไหนที่นางจะเอาเงินมาฝากไว้ดีกว่าที่บ้านข้าหรอก หีบสมบัติของนางจะปลอดภัยยิ่งกว่าจะเก็บไว้ในบ้านของนางเองเสียอีก และถ้านางจะเอาคืนเมื่อไรก็มาเอาได้ตามต้องการ”

คนใช้ของกาชกับผู้คนที่อยู่ในนั้นพากันก้มหัว รวากับว่าด้วยคำที่กาชพูดนั้นเป็นความจริงและเชื่อได้ทุกคำพูด เมื่อกาชพูดแล้ว ก็ทำ

เป็นมองเห็นชายเขื่องใจอยู่ในที่นั้นด้วย จึงร้องออกมาว่า

“อ้าว นั่นไง คนที่เอาเงินตั้งพันเหรียญมาฝากข้าไว้ เมื่อข้าเขามาหาข้ามาขอเงินคืน แต่ข้าบังเอิญจำเขาไม่ได้ นึกว่าเป็นเจ้าผู้ร้ายจึงไม่ยอมให้เงินคืนไป ถ้ามีใครในที่นี้รู้จักเขาและรับรองว่าเป็นเขาแน่ละก็ ข้ายินดีจะคืนให้เขาทันทีทีเดียว”

“ท่านกาชที่นับถือ” หญิงนั้นพูด “ชายเขื่องใจคนนั้นข้ารู้จักมาเกือบ ๒ ปีแล้ว เขามาไกล มาทำงานที่เมืองนี้ มาถึงก็ทำงานหนัก เขาเคยทำงานให้ข้าด้วย เชื้อข้าเถอะ ชายคนนั้นทำงานเกินกว่าจะทำได้ หาเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตัวเอง ไม่เคยมีใครหรอกที่ทำงานหนักยิ่งไปกว่านี้”

“อะไรกัน นางรู้จักชายคนนั้นด้วยหรือ” กาชร้องถาม “ถ้าอย่างนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องรื้อ มาเถอะน้องชาย มาเอาเงินพันเหรียญของน้องชายไปเสีย”

พูดแล้วกาชก็เปิดหีบหยิบเงินมานับและส่งคืนให้เจ้าของไปพันเหรียญ แล้วก็หันมาพูดกับหญิงนั้นว่า

“เห็นหรือยังล่ะ นาง ว่าใครเอาเงินมาไว้กับข้าแล้วปลอดภัยเพียงไร และถึงเวลาแล้วข้าคืนให้ทันทีอย่างไร” แล้วก็พูดอย่างร้อนรนว่า “เพราะฉะนั้นทั้งหีบสมบัติของนางไว้ที่นั่นเถอะ นางจะได้กลับบ้านอย่างสุขสงบ”

พูดแล้วก็เอื้อมมือไปรับหีบใบนั้น แต่ยังไม่ทันที่หญิงนั้นจะส่ง

หีบสมบัติให้ ลูกชายของนางก็ถลันเข้ามา แล้วร้องเรียกแม่ว่า

“แม่ แม่ กลับบ้านเถอะ เร็วๆ เข้า พ่อกลับมาแล้ว มีอูรมีสินคามาเยอะเยอะ กำลังคอยแม่อยู่เนอะ”

“อ้าว พ่อข้ากลับมาแล้ว ข้าก็ไม่ต้องกลัวโจรผู้ร้ายอีกต่อไป” หญิงนั้นพูดขึ้นๆ “พ่อข้าก็คงรักษาทรัพย์สินสมบัติของเราได้ โดยไม่ต้องรบกวนท่านกาชผู้มีเกียรติ”

พูดแล้วก็ยกหีบขึ้นทูลหัว ออกจากบ้านกาชไป มีชายเขื่องใจนั้นเดินตามไปด้วย ก่อนแยกทางกัน หญิงนั้นได้พูดว่า

“เป็นคนไม่ควรจะสิ้นหวังนะน้องชาย จงจำไว้ว่าไม่มีคนขี้โกง คนไหนจะชักลอบขายเลวทราม ได้ผลเสียทุกครั้งไป ไปเถอะกลับไปบ้าน ไปหาลูกหาเมีย อยู่ต่างเมืองมานานแล้ว กลับไปใช้เงินทองที่หามาได้ด้วยความยากลำบากให้สบายเถอะ”

ข้างฝ่ายกาช เมื่อใครๆ กลับไปหมดแล้ว ก็ตั้งทงหนวดด้วยความแค้นสุดขีด รู้สึกเศร้าโศกเสียใจ แต่ไม่รู้จะทำอะไรกับตัวเองได้แต่พรวดพาดแล้วพูดอีกว่า

“โอ้ เกราะหีรายะไรอย่างนี้ไม่รู้ ขอให้เจ้าราฮิมมันพินาศทำไมมันไม่มาให้ข้ารู้ว่าสักชั่วโมงหนึ่งนะ เรื่องมันจะได้แล้วไปแล้วหีบสมบัติจะได้เป็นของข้า ทรัพย์สินสมบัติของข้าจะได้เพิ่มพูนขึ้น หีบใบใหญ่จะได้เต็มจนถึงฝา แต่นั่นข้าไม่มีโอกาสอีกแล้ว ไม่มีอีกแล้ว” พูดแล้วก็ร้องไห้โฮๆ ไม่ยอมหยุด ♥